

Fremsat den 27. april 2022 af justitsministeren (Nick Hækkerup)

Forslag

til

Lov om ændring af konkursloven

(Indførelse af regler om forebyggende rekonstruktion, revision af reglerne om rekonstruktion og gældssanering, herunder implementering af rekonstruktions- og insolvensdirektivet)

§ 1

I konkursloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 775 af 3. maj 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 447 af 9. juni 2004, § 1 i lov nr. 530 af 27. marts 2021 og § 5 i lov nr. 1169 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet), EU-Tidende 2019, nr. L 172, side 18.«

2. I § 1, stk. 1, indsættes som nr. 4:

»4) Den dag, hvor skifteretten under en forebyggende rekonstruktionsbehandling traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.«

3. I § 1 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Hvis en forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, regnes dagen, hvor skifteretten traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, som fristdag, hvis skifteretten inden 3 uger efter ophøret modtager begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.«

4. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Ved mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (SMV) forstås i denne lov:

1) Virksomheder omfattet af regnskabsklasse A, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 1, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hin-

anden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser:

a) En balancesum på 156 mio. kr.,
b) en nettoomsætning på 313 mio. kr. og
c) et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

2) Mikrovirksomheder omfattet af regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 22 a, stk. 1, 2. pkt.

3) Små virksomheder omfattet af regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, nr. 1,

4) Mellemstore virksomheder omfattet af regnskabsklasse C, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, nr. 2, eller

5) Virksomheder omfattet af regnskabsklasse D, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 4, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser:

a) En balancesum på 156 mio. kr.,
b) en nettoomsætning på 313 mio. kr. og
c) et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.«

5. I § 3, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 128, 2. pkt., indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling.«

6. §§ 9-10 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 9. Begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling, rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering offentliggøres ikke.

Stk. 2. Enhver, der har retlig interesse deri, kan hos skifteretten få oplysning om, hvorvidt og hvornår en skyldner har indgivet begæring som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Har en begæring som nævnt i stk. 1 været fremlagt i et offentligt retsmøde, gælder retsplejelovens kapitel 3 a.

Afsnit IA

Forebyggende rekonstruktion

Kapitel 1 a

Indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 a. En skyldner, der er insolvent, jf. § 17, stk. 2, eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent, skal tages under forebyggende rekonstruktionsbehandling, når det begæres af skyldneren. § 22, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Reglerne i stk. 1 finder ikke anvendelse på en skyldner, hvorom Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning, eller som er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed.

Stk. 3. Skifteretten indleder forebyggende rekonstruktionsbehandling straks efter modtagelsen af begæringen. Har skyldneren i sin begæring ikke anmodet om beskikkelse af rekonstruktør, skal skifteretten dog indkalde skyldneren til et møde, hvor skifteretten beslutter, om der skal indledes forebyggende rekonstruktionsbehandling. Skyldneren skal give møde personligt. Udebliver skyldneren fra mødet, anses begæringen for bortfaldet.

Stk. 4. Efter indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling kan begæring herom ikke tilbagekaldes.

§ 9 b. Anmoder skyldneren i forbindelse med begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling eller på et senere tidspunkt herom, skal skifteretten træffe bestemmelse om, at der er fyldestgørelsesforbud under den forebyggende rekonstruktionsbehandling. En anmodning om fyldestgørelsesforbud anses tillige for en anmodning om beskikkelse af rekonstruktør.

Stk. 2. Skifteretten beskikker en eller flere rekonstruktører, hvis skyldneren anmoder herom. Skyldneren kan komme med forslag til en eller flere rekonstruktører, der skal være vedlagt en erklæring fra de pågældende om, at de er villige hertil og opfylder betingelserne i § 238. Skifteretten er ikke bundet af skyldnerens forslag. En beskikket rekonstruktør kan antage fornøden sagkyndig bistand.

Stk. 3. Skifteretten skal beskikke en regnskabskyndig tillidsmand, hvis skyldneren i forbindelse med begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling eller på et senere tidspunkt anmoder herom. Stk. 2, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. § 11 a, stk. 6 og 7, og § 11 g finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Skifteretten skal afbeskikke en rekonstruktør og en tillidsmand, hvis skyldneren anmoder herom. Afbeskikkelse af rekonstruktøren kan dog ikke ske, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

§ 9 c. Træffes der bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, skal skifteretten fastsætte tidspunktet for et møde med fordringshaverne. Mødet skal holdes senest 4 uger efter, at bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud blev truffet. Reglerne i § 11 a, stk. 2, 3. og 4. pkt., § 11 b, stk. 1

og 2, §§ 11 c og 11 d, og § 11 e, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal, inden tre måneder efter at der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud og derefter med højst to måneders mellemrum, sende en redegørelse til samtlige kendte fordringshavere og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende den forebyggende rekonstruktionsbehandling. § 11 f finder tilsvarende anvendelse. Såfremt der ikke sendes en redegørelse efter 1. pkt., kan skifteretten træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører.

Kapitel 1 b

Retsvirkninger af forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 d. Hvis der er beskikket en rekonstruktør, finder reglerne i § 12, stk. 1-3, tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Har skifteretten truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, finder reglerne i §§ 12 c, 12 f og 12 g tilsvarende anvendelse. Reglerne i § 12 c finder dog ikke anvendelse på fyldestgørelse af krav fra ansatte, hvis krav i konkurs omfattes af §§ 94 og 95. Ved anvendelsen af § 12 g træder bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud i stedet for rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Stk. 3. Indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling fratager ikke skyldneren en adgang, som bestod forud for den forebyggende rekonstruktionsbehandling, til at udskille aktiver fra et pant. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på rettigheder stiftet ved retsforfølgning.

§ 9 e. Uanset modstående bestemmelse i en gensidigt bebyrdende aftale kan medkontrahenten ikke hæve aftalen som følge af, at skyldneren er under forebyggende rekonstruktionsbehandling eller har indgivet begæring herom.

Stk. 2. Er der truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, kan skyldneren med rekonstruktørens samtykke videreføre en gensidigt bebyrdende aftale. § 12 o, stk. 4, § 12 p, § 12 q, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, og § 58, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 12 p træder bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud i stedet for rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 anvendes kun, hvis ikke andet følger af andre lovbestemmelser eller af vedkommende retsforholds beskaffenhed. Stk. 2 finder dog anvendelse uanset købelovens regler.

Stk. 4. § 12 s finder tilsvarende anvendelse på ydelser, der overgives til skyldneren, efter at der blev truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b.

Kapitel 1 c

Gennemførelse af rekonstruktion under forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 f. En skyldner under forebyggende rekonstruktionsbehandling kan fremsætte rekonstruktionsforslag. Reglerne i §§ 10-10 c, § 13, stk. 2-4, og §§ 13 b-13 f finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 10 a, stk. 5, nr. 2 og 3, træder rekonstruktionsforslagets fremsættelse i stedet for rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Stk. 2. Er der truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, kan der ske virksomhedsoverdragelse efter reglerne i § 13 g.

§ 9 g. Stadfæster skifteretten et rekonstruktionsforslag, finder reglerne i §§ 14-14 b, § 14 c, stk. 1, §§ 14 d og 14 e tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Stadfæstes et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, finder reglerne i §§ 12 h-12 m tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 12 h træder bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b i stedet for rekonstruktionsbehandlings indledning.

Kapitel 1 d

Ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 h. Ud over de tilfælde, der er nævnt i § 9 c og § 9 f, jf. § 13 c, stk. 2, og § 13 f, træffer skifteretten bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, hvis

- 1) skyldneren hverken er insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent,
- 2) skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare,
- 3) skyldneren begærer det,
- 4) den forebyggende rekonstruktionsbehandling er udsligtsløs, herunder hvis skyldnerens regnskabs- og bogføringsmateriale er så mangelfuldt, at det vil indebære uforholdsmæssige omkostninger at opnå tilstrækkelig indsigt i skyldnerens økonomiske forhold,
- 5) Erhvervsstyrelsen træffer beslutning om tvangsopløsning af skyldneren, eller
- 6) der er forløbet et år siden indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Stk. 2. Skifteretten afviser en begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling, der indgives tidligere end 1 måned efter en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandlings ophør.

§ 9 i. Skifteretten bekendtgør ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling i Statstidende, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling. Er skyldneren en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling i Erhvervsstyrelsens it-system.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal sende en meddelelse om ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling til samtlige kendte fordringshavere og andre, der blev berørt af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 finder alene anvendelse, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b. Er der ikke truffet sådan bestemmelse, skal skyldneren eller en eventuelt beskikket rekonstruktør kun sende meddelelse om ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling til fordringshavere, som har været orienteret om den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Kapitel 1 e

Tidlig varsling

§ 9 j. Erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren og skatteministeren fastsætte regler om tidlig varsling som angivet i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet), herunder om Erhvervsstyrelsens behandling af oplysninger til brug for tidlig varsling.

Afsnit IB

Rekonstruktion

Kapitel 2

Indholdet af en rekonstruktion

§ 10. En rekonstruktion skal indeholde mindst et af følgende elementer:

- 1) Tvangsakkord, jf. § 10 a.
- 2) Virksomhedsoverdragelse, jf. § 10 b.
- 3) Andre tiltag, der alene eller tilsammen med de øvrige dele af rekonstruktionen medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent.

§ 10 a. En tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsættelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren. En tvangsakkord kan endvidere gå ud på betalingsudsættelse. En tvangsakkord kan betinges af, at skyldnerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne.

Stk. 2. En tvangsakkord kan ikke omfatte:

- 1) Fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. dog stk. 6.
- 2) Pantefordringer, i det omfang pantet strækker til. Pantehaverne bindes derimod af tvangsakkorden, for så vidt angår den del af deres personlige fordring, som ikke dækkes af pantet. Har skifteretten i medfør af § 12 e fastsat værdien af et pantsat aktiv, er den fastsatte værdi bindende ved opgørelse af pantehaverens fordring efter 1. pkt.
- 3) Fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af §§ 94-96.

Stk. 3. En tvangsakkord kan alene omfatte én af følgende grupper af fordringer:

- 1) Fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af § 97 eller § 98, nr. 2, bortset fra krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab.
- 2) Fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshavere i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion.
- 3) Krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab.

Stk. 4. Det skal fremgå af tvangsakkorden, hvilken af de i stk. 3 nævnte grupper af fordringer tvangsakkorden omfatter. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at fordringer under et vist mindre beløb ikke omfattes, hvis det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder. Fordringer tilhørende samme fordringshaver sammenlægges. Fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, giver ret til udbetaling af mindst dette beløb.

Stk. 5. En tvangsakkord medfører bortfald af

- 1) gaveløfter,
- 2) krav på renter for tiden efter rekonstruktionsbehandlings indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsakkorden,
- 3) krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter rekonstruktionsbehandlings indledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag, og
- 4) fordringer, der efter stk. 3 er placeret i en lavere gruppe end den, som omfattes af tvangsakkorden.

Stk. 6. En tvangsakkord som nævnt i stk. 3, nr. 1, omfatter krav på B-skat og acontoskat, der er forfaldne ved skifterettens modtagelse af rekonstruktionsforslaget. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at denne omfatter krav på restskat vedrørende det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget blev fremsat. Indeholder tvangsakkorden en sådan bestemmelse, fastsætter skifteretten, hvilken beløbsmæssig del af kravet der omfattes af tvangsakkorden, ud fra et skøn over, hvilken del af kravet der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller forslagens indhold.

Stk. 7. Uforfaldne fordringer omfattet af tvangsakkorden kan kræves betalt samtidig med andre fordringer.

Stk. 8. Er skyldneren et aktieselskab eller anpartsselskab, kan det bestemmes i tvangsakkorden, at selskabskapitalen nedsættes til 0 kr. og samtidig forhøjes med ny selskabskapital, der skal opfylde kravene i selskabsloven. Det skal fremgå af tvangsakkorden, hvem der tegner den nye selskabskapital. Indbetaling af den nye selskabskapital skal ske kontant. Reglerne i 1.-3. pkt. finder alene anvendelse, hvis skyldneren er insolvent, og det må antages, at en konkursbehandling ikke vil give fuld dækning til samtlige fordringshaverne.«

7. I § 11 a, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »indledning«: », jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5«.

8. I § 11 a, stk. 6, 1. pkt., udgår »yderligere«, og efter »virksomhed« indsættes: », i det skifteretten herved skal tage en eventuel stillet sikkerhed efter stk. 5 i betragtning«.

9. I § 11 a, stk. 6, indsættes som 3. pkt.:

»En af skyldneren stillet sikkerhed for de i 1. pkt. nævnte omkostninger er ikke gyldig, hvis den ikke er bestemt af skifteretten.«

10. I § 11 e, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »uger«: », jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5«.

11. I § 12 a, stk. 3, ændres »§ 13 d« til: »§ 13 d, stk. 1-4«.

12. I § 12 g, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Angår aftalen løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.«

13. § 12 k, stk. 1, 3. pkt., affattes således:

»§ 13 d, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.«

14. § 12 p, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Angår aftalen en løbende ydelse, omfattes af § 94 alene medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter rekonstruktionsbehandlings indledning og indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen.«

15. I § 12 p indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Angår aftalen successive ydelser, omfattes af § 94 den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandlingen efter rekonstruktionsbehandlings indledning.«

16. I § 12 t, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Opsiges skyldnerens deltagelse i et andelselskab eller en andelsforening, kan skyldneren kræve sit indestående betalt senest 3 måneder efter opsigelsen.«

17. I § 13, stk. 1, indsættes efter »rekonstruktionsforslaget«: », jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5«.

18. I § 13, stk. 2, 1. pkt., ændres »så vidt muligt senest 14 dage« til: »senest 5 hverdage«.

19. I § 13, stk. 2, indsættes som 3. og 4. pkt.:

»Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om akkordering af restskat efter § 10 a, stk. 6, 2. pkt., skal den i § 13 b, stk. 1, nr. 2, nævnte beregning sendes til skatteforvaltningen senest 10 hverdage før mødets afholdelse. Såfremt skyldneren er en SMV, skal en eventuel begæring om inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser fremsendes sammen med rekonstruktionsforslaget.«

20. I § 13 a, stk. 1, indsættes efter »§ 13, stk. 1,«: »jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5,«.

21. I § 13 a, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 13 d« til: »§ 13 d, stk. 1-4«.

22. I § 13 b, stk. 1, nr. 2, indsættes som *litra d*:

»d) En beregning af skyldnerens forventede restskat for det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget fremsættes, med angivelse af, hvilket beløb heraf der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller forslagens indhold, hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om akkordering af restskat efter § 10 a, stk. 6, 2. pkt. Beregningen

skal være foretaget af tillidsmanden, hvis en sådan er beskikket, og ellers af en revisor, der er godkendt efter revisorlovens § 3.«

23. I § 13 b, stk. 1, nr. 3, indsættes som *litra j*:

»j) Oplysning om, hvorvidt skyldneren er en SMV.«

24. I § 13 b, stk. 1, indsættes som *nr. 4*:

»4) Forslag til inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser, medmindre skyldneren er en SMV, og der ikke fremsættes begæring efter § 13, stk. 2.«

25. § 13 d affattes således:

»§ 13 d. Et rekonstruktionsforslag er vedtaget, hvis et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på det i § 13 c, stk. 1, nævnte møde, og som deltager i afstemningen, stemmer for.

Stk. 2. Der stemmes efter fordringernes beløb. §§ 120 og 121 og § 123, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, er der uanset størrelsen af den tilbudte dividende tillige stemmeret på de fordringer, der omfattes af akkorden efter § 10 a, stk. 4. En fordring, der bortfalder ved akkorden som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver alene stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse. Hvis flere grupper af fordringer giver stemmeret efter reglerne i 2.-4. pkt., har samtlige fordringshavere i de nævnte grupper stemmeret.

Stk. 3. De fordringshavere, hvis fordring er bestridt, deltager foreløbig i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af dem der giver stemmeret og for hvilke beløb.

Stk. 4. Fordringer, der tilhører skyldnerens nærtstående, giver ikke stemmeret.

Stk. 5. Fordringshaverne skal indeles i særskilte afstemningsklasser, der afspejler et tilstrækkeligt interessesammenfald mellem fordringshaverne i den enkelte klasse. En gruppe af fordringshavere, jf. § 10 a, stk. 3, og §§ 95-98, kan indeles i flere afstemningsklasser. En fordring, der ikke giver stemmeret, jf. stk. 2-4, indgår ikke i nogen afstemningsklasse. Pantefordringer har dog stemmeret uanset reglen i stk. 2, jf. § 120, stk. 2, og skal udgøre en særskilt afstemningsklasse.

Stk. 6. Der stemmes i hver afstemningsklasse for sig. Vedtages rekonstruktionsforslaget af et flertal af afstemningsklasserne, anses rekonstruktionsforslaget for vedtaget.

Stk. 7. Reglerne i stk. 5 og 6 finder alene anvendelse, hvis skyldneren ved fremsendelsen af rekonstruktionsforslaget har begæret inddeling i afstemningsklasser, eller hvis skyldneren ikke er en SMV.«

26. I § 13 e indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, gælder endvidere følgende:

- 1) Skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af strafbare forhold eller groft uforsvarlig forretningsførelse ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 3 og 4, jf. § 197, stk. 3.
- 2) Skifteretten kan nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af uforsvarlige handlinger i økonomiske anliggender eller erstatningspådragende forhold ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 197, stk. 3.«
Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.

27. § 13 e, stk. 5, der bliver stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis rekonstruktionsforslaget medfører, at en eller flere fordringshavere får en ringere grad af fyldestgørelse end under en konkursbehandling. Hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed, skal skifteretten endvidere nægte stadfæstelse, hvis det samlede beløb, som skyldneren skal betale ifølge rekonstruktionsforslaget, er mindre end det samlede beløb, som skyldneren ville skulle betale i tilfælde af gældssanering.«

28. Efter § 13 g indsættes før kapitel 2 d:

»§ 13 h. En skyldner, hvis bo er taget under konkursbehandling, kan anmode skifteretten om at indkalde en skiftesamling til behandling af og afstemning om et af skyldneren fremsat rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord.

Stk. 2. Ved sagens videre behandling finder reglerne i dette afsnit anvendelse med de af forholdets natur følgende ændringer samt med følgende begrænsninger:

- 1) Begæringen skal fremsættes inden den i § 150, stk. 2, nævnte dato.
- 2) Afstemning om rekonstruktionsforslaget kan ikke finde sted før afholdelse af det i § 131 nævnte møde til fordringernes prøvelse.
- 3) Boet må ikke udleveres til skyldneren, forinden de, der har krav på forlods dækning, er fyldestgjort.

Stk. 3. Så længe rekonstruktionsforslaget ikke er forkastet eller nægtet stadfæstet, skal bostyret kun foretage, hvad der ikke tåler opsættelse.«

29. I § 14, stk. 2, indsættes som *3. pkt.*:

»Uanset reglen i 1. pkt. har tvangsakkorden ingen indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav omfattet af § 10 a, stk. 6, 1. pkt., i overskydende skat vedrørende samme indkomstår.«

30. I § 14 indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. Tvangsakkordens bestemmelser om ny selskabskapital efter § 10 a, stk. 8, træder i stedet for generalforsamlingens beslutning herom. Indbetaling af den nye selskabskapital skal ske senest to uger efter tvangsakkordens stadfæstelse. Rekonstruktøren skal uden unødigt ophold efter indbetalingen registrere den nye selskabskapital og nedsættelsen af den hidtidige selskabskapital i Erhvervsstyrelsen.«

31. § 15, stk. 1, affattes således:

»§ 15. Ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 11 a, stk. 6, § 11 c, stk. 4, § 11 d, stk. 2, § 11 e, stk. 3, § 11 g, stk. 3, § 13, stk. 5, § 13 c, stk. 2, og § 13 f, stk. 1 og 3, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis:

- 1) Skyldneren ikke er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18.
- 2) Skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare.
- 3) Skyldneren begærer det.
- 4) Rekonstruktionsbehandlingen er udsigtsløs.
- 5) Rekonstruktionsbehandlingen sammenlagt med den periode, hvor der under en foregående forebyggende rekonstruktionsbehandling har været fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, har været i en periode på et år. Har skyldneren forud for rekonstruktionsbehandlingen været under forebyggende rekonstruktionsbehandling med fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, medregnes varigheden af fyldestgørelsesforbuddet i den i 1. pkt. nævnte periode, medmindre den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophørte mindst en måned før indledningen af rekonstruktionsbehandlingen.«

32. I § 24 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Er skyldneren under forebyggende rekonstruktionsbehandling og har fremsat et rekonstruktionsforslag, kan skifteretten udsætte afgørelsen om konkurs, indtil det er afgjort, om rekonstruktionsforslaget vedtages og stadfæstes. Dette gælder dog kun, hvis der er beskikket en rekonstruktør.«

33. I § 27, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »stk. 4 eller 5« til: »stk. 3 eller 4«.

34. I § 42 indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. En fordringshaver kan ikke anvende et krav omfattet af § 97 til modregning i boets krav i medfør af en aftale, som skyldneren har videreført efter § 9 e eller § 12 o, eller som boet er indtrådt i efter § 55. Angår aftalen løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.«

35. § 56, *stk. 2*, affattes således:

»Stk. 2. Angår aftalen en løbende ydelse, omfattes af § 93 alene medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter konkursbehandlings indledning og indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 55, stk. 3, 1. pkt., eller § 61, stk. 1, samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af konkursboet.«

36. I § 56 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. Angår aftalen successive ydelser, omfattes af § 93 alene den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret efter konkursbehandlings indledning.«

37. I § 61, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:

»Opsiges skyldnerens deltagelse i et andelselskab eller en andelsforening, kan skyldneren kræve sit indestående betalt senest 3 måneder efter opsigelsen.«

38. I § 72, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes før »godkendt«: »efter fristdagen«.

39. I § 110, *stk. 2*, og § 217, *stk. 1*, indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling eller«.

40. § 197 affattes således:

»§ 197. Skifteretten kan efter en skyldners begæring afsige kendelse om gældssanering, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren er insolvent. Skyldneren anses for insolvent efter 1. pkt., hvis skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Kendelse om gældssanering er endvidere betinget af, at det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 2. Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt

- 1) skyldnerens økonomiske indtægts- og udgiftsforhold er uafklarede i afdragsperioden, jf. dog § 197 a, eller skyldneren er under uddannelse,
- 2) skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld
  - a) er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, medmindre der er tale om forretningsmæssigt velbegrundet stiftelse af erhvervsgæld eller en velbegrundet låneomlægning,
  - b) er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation,
  - c) er stiftet med henblik på forbrug, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig, eller
  - d) er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk,
- 3) en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, medmindre der er tale om gæld i form af sagsomkostninger pålagt i straffesager,
- 4) skyldneren, som deltager i ledelsen af en virksomhed, har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, medmindre det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf,
- 5) skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren som følge af sin løbende indkomst eller andre indtægter har haft rimelig mulighed herfor, medmindre der var tale om et mindre væsentligt beløb, der blev udbetalt inden indgivelsen af begæring om gældssanering,
- 6) skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering, eller
- 7) skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringsagen er indledt, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig.

Stk. 3. Ved skifterettens afgørelse efter *stk. 2* skal der lægges vægt på gældens alder.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan skifteretten nægte gældssanering, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Stk. 5. Ved afgørelse om gældssanering skal det ikke tages i betragtning, hvorvidt skyldneren har mulighed for at opnå eftergivelse af gæld efter anden lovgivning.

Stk. 6. Kendelse om gældssanering kan kun afsiges for så vidt angår skyldnere, som er fysiske personer.«

41. Efter § 197 indsættes:

»§ 197 a. Var skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever eller et selskab, som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, under konkursbehandling, da skifteretten modtog forslaget om gældssanering, er uafklarede forhold, der skyldes konkursen, ikke til hinder for afsigelse af kendelse om gældssanering.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra erhvervsmæssig virksomhed, og ledelsen af virksomheden i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder eller lignende eller i øvrigt i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede virksomheden forsvarligt.«

42. I § 199 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Er skyldneren under konkursbehandling, omfatter kendelsen om gældssanering alene fordringer, der er stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. dog § 30. Når særlige forhold taler derfor, kan skifteretten bestemme, at kendelsen skal omfatte fordringer stiftet inden et af skifteretten andet fastsat tidspunkt, der dog ikke kan fastsættes til et tidspunkt senere end skifterettens afgørelse om at indlede sag om gældssanering, jf. § 206.

Stk. 3. Kendelsen om gældssanering omfatter alene krav på B-skat, der er forfaldet inden det tidspunkt, der efter reglerne i stk. 1 og 2 er afgørende for, om øvrige fordringer omfattes af kendelsen. Kendelsen omfatter endvidere krav på restskat vedrørende det indkomstår, som udløber efter det nævnte tidspunkt.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

43. I § 200 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Omfatter kendelsen alene fordringer stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. § 199, stk. 2, bortfalder krav på renter af de af kendelsen omfattede fordringer alene for tiden efter konkursdekretets afsigelse.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

44. I § 202 indsættes som nyt stykke efter *stk. 2*:

»*Stk. 3.* Er skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever eller et selskab, som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, under konkursbehandling, anmoder skifteretten kurator om oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering. Kurator skal afgive erklæringen senest samtidig med sin redegørelse efter § 125, stk. 2 og 3, eller, såfremt denne er afgivet, snarest muligt. Angår konkursbe-

handlingen ikke skyldneren selv, gælder 1. pkt. dog kun, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

45. I § 204, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:

»Mødet med skyldneren kan afholdes ved anvendelse af telekommunikation.«

46. I § 208, *stk. 3*, indsættes som *2. pkt.*:

»I de i § 197 a, stk. 1, nævnte tilfælde, skal genparten indeholde opfordring om at fremkomme med oplysninger om omstændigheder af betydning for afgørelsen efter § 197 a, stk. 2.«

47. I § 208 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Hvis skyldneren er under konkursbehandling, finder stk. 1 ikke anvendelse på de fordringer, der er anmeldt i konkursboet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

48. I § 209, *stk. 5*, ændres »§ 208 b, stk. 1 og 4 « til: »§ 208 b, stk. 1 og 5«.

49. § 216, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»En kendelse, der helt eller delvis tager skyldnerens forslag til følge, skal angive, hvilken del af skyldnerens gæld der berøres af kendelsen med angivelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes, eller, hvor dette ikke er muligt, de afdrag, som skyldneren skal betale.

Stk. 2. Udgør det beløb, som skyldneren efter stk. 1 i alt skal betale i afdragsperioden, alene et uvæsentligt beløb, bortfalder skyldnerens gæld, jf. § 198, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1. I øvrige tilfælde anvendes 1. pkt. således, at der bortses fra fordringer, som kun vil afkaste et uvæsentligt beløb. Reglen i 2. pkt. anvendes særskilt på hver enkelt fordring, begyndende med den mindste, indtil de resterende fordringer hver især afkaster mere end et uvæsentligt beløb. Fordringer omfattet af 2. pkt. bortfalder, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1. § 208 b, stk. 5, nr. 1, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelse af 1.-3. pkt.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

50. § 216, *stk. 3*, der bliver stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Træffes der bestemmelse om, at skyldneren skal have henstand med betaling af den del af gælden, som fortsat skal bestå, skal kendelsen angive afdragsperiodens længde samt størrelsen af og forfaldstiden for de afdrag, som skyldneren skal betale i afdragsperioden. Afdragsperioden udgør tre år. Afdragsperioden kan være længere, hvis dette er nødvendigt for, at skyldneren kan opretholde sin bolig eller aktiver, der anvendes af skyldneren i eller i forbindelse med dennes erhverv. Hvis den væsentligste del af skyldnerens gæld er studiegæld, og skyldneren ikke har gæld fra erhvervsmæssig virksomhed, kan afdragsperioden forlænges, dog således at afdragsperioden højst kan udgøre seks år.«

51. I § 216, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »længde efter stk. 3« til: »begyndelse efter stk. 4«.

52. I § 216, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

53. Efter § 216 indsættes:

»§ 216 a. Er skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever eller et selskab, som skyldneren eller de nævnte personer tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, under konkursbehandling, kan kendelse om gældssanering tidligst afsiges, når kurator i konkursboet har afgivet endelig indstilling efter § 202, stk. 3. Angår konkursbehandlingen ikke skyldneren selv, gælder 1. pkt. dog kun, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Stk. 2. Er skyldneren under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, skal skyldneren betale afdrag, jf. § 216, til skifterettens medhjælper, der udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen, når konkursboet er sluttet. Er afdragsperioden ikke udløbet på tidspunktet for konkursboets slutning, skal skyldneren betale de resterende afdrag direkte til fordringshaverne. Er skyldneren ved afdragsperiodens udløb fortsat under konkursbehandling, indbetaler medhjælperen det modtagne beløb til konkursboet, der i forbindelse med udbetaling af dividenden, jf. § 152, udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne i overensstemmelse med § 200. Sluttes boet efter § 143, kan kurator overlade udlodning af det modtagne beløb til skifterettens medhjælper.«

54. I § 218, stk. 1, ændres »§ 202, stk. 3« til: »§ 202, stk. 4«.

55. I § 219, stk. 1, ændres »§§ 208, 208 a, stk. 3, 209, stk. 2, 210, 213-214, 216, stk. 5 og 2018, stk. 2-3« til: »§ 208, § 208 a, stk. 3, § 209, stk. 2, §§ 210 og 213-214, § 216, stk. 6, og § 218, stk. 2 og 3«.

56. I § 219, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Er eller har skyldneren tidligere været under konkursbehandling, kan de nævnte forretninger ikke overlades til konkursboets kurator.«

57. I § 219 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Justitsministeren fastsætter regler om medhjælpernes behandling af betroede midler.«

58. I § 220 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Er skyldneren under konkursbehandling, afholdes omkostningerne ved behandlingen af gældssaneringssagen af konkursboet efter § 93, nr. 2, i det omfang der er dækning hertil af boets midler.«

59. § 226, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Kendelsen befrier skyldneren for den del af gælden, der omfattes af kendelsen, jf. § 199, og som bortfalder ved kendelsen, over for fordringshaveren selv og over for kautionister og andre, der hæfter for gælden. Uanset reglen

i 1. pkt. har kendelsen ingen indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav på B-skat i overskydende skat vedrørende samme indkomstår.«

60. I § 228, stk. 1, 1. pkt. og 2, 1. pkt., ændres »§ 216, stk. 1 og 3« til: »§ 216, stk. 1 og 4«.

61. I § 228 indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. Har skyldneren på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering afsiges, uafklarede økonomiske forhold, jf. § 197 a, kan skifteretten i afdragsperioden på begæring af en fordringshaver genoptage gældssanerings sagen med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, eller de i kendelsen fastsatte afdrag, såfremt der er indtrådt forhold, der medfører, at skyldneren må anses for at være i stand til at betale mindst 1.000 kr. om måneden ud over det, der følger af kendelsen. Forhøjelsen sker med det beløb, der overstiger de nævnte 1.000 kr. om måneden. Såfremt forhøjelsen alene vil ske med et beløb, der er mindre end det beløb, der er nævnt i § 216, kan skifteretten unnlade at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, eller de fastsatte afdrag.

Stk. 4. I de i stk. 3 nævnte tilfælde skal skyldneren inden rimelig tid underrette skifteretten og fordringshaverne, såfremt der indtræder forhold, der medfører, at skyldneren må anses for at være i stand til at betale mindst 1.000 kr. om måneden ud over det, der følger af kendelsen. Skyldneren skal efter skifterettens nærmere bestemmelse fremsende dokumentation for sine økonomiske forhold til skifteretten og fordringshaverne.«

62. § 229, stk. 1 og 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Gældssaneringskendelsen kan på begæring af en fordringshaver ophæves af skifteretten,

- 1) hvis det oplyses, at skyldneren under gældssanerings sagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold,
- 2) hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter ifølge gældssaneringskendelsen, eller
- 3) hvis skyldneren tilsidesætter sine pligter efter § 228, stk. 4.

Stk. 2. Skifteretten ophæver gældssaneringskendelsen, hvis skyldneren efter afsigelsen af kendelsen pålægges konkurskarantæne efter § 157, og den groft uforvarselige forretningsførelse, der begrunder pålægget af konkurskarantænen, er foregået, inden kendelsen om gældssanering blev afsagt.

Stk. 3. Forinden skifteretten træffer afgørelse efter stk. 1 og 2, indkaldes skyldneren og fordringshaverne til et møde i skifteretten. Når skyldnerens sociale forhold taler derfor, indkaldes desuden en repræsentant for kommunen til mødet.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

63. I § 230 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Er skyldneren under konkursbehandling på tidspunktet for afsigelsen af en kendelse om gældssanering, har fordringshaverne krav på dividende i konkursboet uden hensyn til kendelsen, jf. dog § 220, 2. pkt.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 2.

64. Kapitel 29 ophæves.

65. I § 237 a indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Kurator, rekonstruktør, tillidsmand og medhjælper skal kunne modtage meddelelser, der sendes som digital kommunikation. Hvis en fordringshaver har anmeldt sit krav til en af de i 1. pkt. nævnte personer ved anvendelse af digital kommunikation, kan meddelelser til fordringshaveren sendes som digital kommunikation.«

66. I § 238, *stk. 5*, indsættes efter »i medfør af«: »§ 9 b, *stk. 3*,«, og »rekonstruktionsbehandlings indledning« ændres til: »indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling eller rekonstruktionsbehandlingen«.

67. Efter § 238 indsættes:

»§ 238 a. Ingen må handle som kurator, skifterettens medhjælper, rekonstruktør eller tillidsmand, hvis der er tvivl om, hvorvidt den pågældende har de fornødne kvalifikationer hertil. En person kan ikke udpeges eller beskikkes til de i 1. pkt. nævnte hverv, hvis vedkommende ikke forinden har givet skifteretten en kort, skriftlig redegørelse for sin i forhold til hvervet relevante uddannelse og erfaring.«

68. I § 249, 1. *pkt.*, indsættes efter »§ 8,«: »§ 9 b, *stk. 1*, 1. *pkt.*,«.

69. I § 249, ændres »§ 13 d, *stk. 2*, 3. og 4. *pkt.*« til: »§ 13 d, *stk. 3*, § 13 d, *stk. 5*«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 17. juli 2022.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på rekonstruktionsbehandling eller konkursbehandling indledt før lovens ikrafttræden. For sådanne behandlinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på begæringer om gældssanering indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne begæringer finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. dog *stk. 4*.

Stk. 4. Skifteretten kan på skyldnerens begæring bestemme, at loven skal finde anvendelse på begæringer om gældssanering, der er indgivet før lovens ikrafttræden, i det omfang dette skønnes at være til skyldnerens fordel.

Stk. 5. Er en kendelse om gældssanering afsagt efter de hidtil gældende regler, skal spørgsmål om genoptagelse eller ophævelse af kendelsen behandles efter de hidtil gældende regler.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske henholdsvis grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets baggrund

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Revision af reglerne om rekonstruktion, herunder indførelse af en ny procedure om forebyggende rekonstruktion

3.1.1. Anvendelsesområdet for den forebyggende rekonstruktion

3.1.1.1. Gældende ret

3.1.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.1.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.1.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

3.1.2. Den forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.1. Gældende ret

3.1.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.2.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.2.3.1. Indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.3.1.1. Begæring om forebyggende rekonstruktion, begrebet »sandsynlighed for insolvens« og formkrav

3.1.2.3.1.2. Anmodning om fyldestgørelsesforbud og beskikkelse af rekonstruktør eller regnskabskyndig tillidsmand

3.1.2.3.1.3. Inddragelse af fordringshaverne ved bestemmelse om fyldestgørelsesforbud

3.1.2.3.2. Retsvirkninger af den forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.3.3. Gennemførelse af rekonstruktion under forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.3.4. Ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.1.3. Tidlig varsling

3.1.3.1. Gældende ret

3.1.3.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.3.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.3.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.1.4. Små og mellemstore virksomheder

3.1.4.1. Gældende ret

3.1.4.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.4.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.4.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.1.5. Arbejdstageres stilling i forbindelse med den forebyggende rekonstruktion

- 3.1.5.1. Gældende ret
    - 3.1.5.1.1. Information og høring
      - 3.1.5.1.1.1. Konkursloven
      - 3.1.5.1.1.2. Lønmodtagerhøringsloven
      - 3.1.5.1.1.3. Lov om europæiske samarbejdsudvalg
      - 3.1.5.1.1.4. Lov om kollektive afskedigelser
    - 3.1.5.1.2. Virksomhedsoverdragelse under rekonstruktionsbehandling
    - 3.1.5.1.3. Dækning via Lønmodtagernes Garantifond
  - 3.1.5.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.1.5.2.1. Sikring af arbejdstagerrettigheder
    - 3.1.5.2.2. Information og høring
    - 3.1.5.2.3. Virksomhedsoverdragelse
    - 3.1.5.2.4. Sikring af arbejdstagerkrav
  - 3.1.5.3. Konkursrådets overvejelser
  - 3.1.5.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.1.6. Rekonstruktionsplan og indholdet af et rekonstruktionsforslag
  - 3.1.6.1. Gældende ret
  - 3.1.6.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
  - 3.1.6.3. Konkursrådets overvejelser
  - 3.1.6.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.1.7. Behandlingen af skattekrav i forbindelse med rekonstruktion, herunder latente skatter
  - 3.1.7.1. Gældende ret
  - 3.1.7.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.1.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.1.8. Vedtagelse af rekonstruktionsplaner og afstemningsregler
  - 3.1.8.1. Gældende ret
    - 3.1.8.1.1. Stemmeret og afstemningsregler
    - 3.1.8.1.2. Efterprøvelse af stemmerettigheder og klasseinddeling
    - 3.1.8.1.3. Retsvirkningerne af vedtagelse af et rekonstruktionsforslag
  - 3.1.8.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.1.8.2.1. Stemmeret
    - 3.1.8.2.2. Klasseinddeling
    - 3.1.8.2.3. Afstemningsregler
    - 3.1.8.2.4. Efterprøvelse af stemmerettigheder og klasseinddeling
    - 3.1.8.2.5. Retsvirkningerne af vedtagelse af en rekonstruktionsplan
  - 3.1.8.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.1.8.3.1. Majoritetskrav til vedtagelse af rekonstruktionsplan
    - 3.1.8.3.2. Stemmeret
    - 3.1.8.3.3. Klasseinddeling og afstemning i klasser

- 3.1.8.3.4. Efterprøvelse af stemmerettigheder og klasseinddeling
      - 3.1.8.3.5. Retsvirkningerne af vedtagelse af et rekonstruktionsforslag
    - 3.1.8.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.1.9. Stadfæstelse, herunder nægtelse af rekonstruktion
    - 3.1.9.1. Gældende ret
      - 3.1.9.1.1. Stadfæstelse af rekonstruktionsforslag og kære heraf
      - 3.1.9.1.2. Retsvirkninger af stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag
    - 3.1.9.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
      - 3.1.9.2.1. Krav om stadfæstelse af rekonstruktionsplaner
      - 3.1.9.2.2. Betingelserne for stadfæstelse af en rekonstruktionsplan
      - 3.1.9.2.3. Gennemtvungelse overfor alle kreditorer
      - 3.1.9.2.4. Afgørelsen om stadfæstelse af rekonstruktionsplanen, herunder værdiansættelse af skyldnerens virksomhed
      - 3.1.9.2.5. Retsvirkninger af stadfæstelse af en rekonstruktionsplan
      - 3.1.9.2.6. Adgang til at påklage stadfæstelse eller afvisning af en rekonstruktionsplan m.v.
    - 3.1.9.3. Konkursrådets overvejelser
      - 3.1.9.3.1. Implementering af direktivets regler om stadfæstelse mv.
      - 3.1.9.3.2. Rekonstruktionens virkninger
    - 3.1.9.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.1.10. Gensidigt bebyrdende aftaler
    - 3.1.10.1. Gældende ret
      - 3.1.10.1.1. Skyldnerens ret til at videreføre gensidigt bebyrdende aftaler under rekonstruktion
      - 3.1.10.1.2. Skyldnerens adgang til at opsige løbende aftaler
      - 3.1.10.1.3. Skyldnerens ret til at opsige aftaler om et vedvarende retsforhold
      - 3.1.10.1.4. Særligt om videreførelse af arbejdsaftaler
      - 3.1.10.1.5. Retsvirkninger af videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler
      - 3.1.10.1.6. Modregning i skyldnerens krav i henhold til en videreført aftale
      - 3.1.10.1.7. Retsvirkning af ikke at videreføre gensidigt bebyrdende aftaler
    - 3.1.10.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
      - 3.1.10.2.1. Retsvirkningerne af et fyldestgørelsesforbud i relation til gensidigt bebyrdende aftaler
      - 3.1.10.2.2. Ipso facto-klausuler
    - 3.1.10.3. Konkursrådets overvejelser
      - 3.1.10.3.1. Regulering af skyldnerens gensidigt bebyrdende aftaler under forebyggende rekonstruktionsbehandling
      - 3.1.10.3.2. Retsvirkningerne af videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler
      - 3.1.10.3.3. Modregning i skyldnerens krav i henhold til en videreført aftale
    - 3.1.10.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.1.11. Ny finansiering og midlertidig finansiering
    - 3.1.11.1. Gældende ret

- 3.1.11.1.1. Konkursloven
- 3.1.11.1.1. Tinglysningsloven
- 3.1.11.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
- 3.1.11.3. Konkursrådets overvejelser
- 3.1.11.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.1.12. Omstødelse
  - 3.1.12.1. Gældende ret
  - 3.1.12.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
  - 3.1.12.3. Konkursrådets overvejelser
  - 3.1.12.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.1.13. Tvangsakkord under konkurs
  - 3.1.13.1. Gældende ret
  - 3.1.13.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.1.13.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede bestemmelse
- 3.2. Modernisering og revision af reglerne om gældssanering
  - 3.2.1. Anvendelsesområdet for gældssanering og sammenlægning af reglerne for gældssanering
    - 3.2.1.1. Gældende ret
      - 3.2.1.1.1. De »almindelige« gældssaneringsregler
      - 3.2.1.1.2. De lempeligere regler om gældssanering for skyldnere, hvis gæld hidrører fra erhvervmæssig virksomhed
    - 3.2.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.1.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.1.4. Justitsministeriets overvejelser
    - 3.2.1.5. Den foreslåede ordning
  - 3.2.2. Insolvensbetingelsen og betingelsen om varig forbedring
    - 3.2.2.1. Gældende ret
    - 3.2.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.2.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.2.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.2.3. Udelukkelse af gældssanering
    - 3.2.3.1. Uafklarede økonomiske forhold
      - 3.2.3.1.1. Gældende ret
      - 3.2.3.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
      - 3.2.3.1.3. Konkursrådets overvejelser
      - 3.2.3.1.4. Justitsministeriets overvejelser
      - 3.2.3.1.5. Den foreslåede ordning
    - 3.2.3.2. Skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender
      - 3.2.3.2.1. Gældende ret
      - 3.2.3.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

-
- 3.2.3.2.3. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.3.2.4. Justitsministeriets overvejelser
  - 3.2.3.2.5. Den foreslåede ordning
  - 3.2.3.3. En ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold
    - 3.2.3.3.1. Gældende ret
    - 3.2.3.3.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.3.3.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.3.3.4. Justitsministeriets overvejelser
    - 3.2.3.3.5. Den foreslåede ordning
  - 3.2.3.4. Skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig grund herfor
    - 3.2.3.4.1. Gældende ret
    - 3.2.3.4.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.3.4.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.3.4.4. Justitsministeriets overvejelser
    - 3.2.3.4.5. Den foreslåede ordning
  - 3.2.3.5. Skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering
    - 3.2.3.5.1. Gældende ret
    - 3.2.3.5.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.3.5.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.3.5.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.2.3.6. Skyldneren stifter ny gæld, efter gældssanering er indledt
    - 3.2.3.6.1. Gældende ret
    - 3.2.3.6.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.3.6.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.3.6.4. Justitsministeriets overvejelser
    - 3.2.3.6.5. Den foreslåede ordning
  - 3.2.3.7. Tilsidesættelse af forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og undladelse af at lede virksomheden forsvarligt
    - 3.2.3.7.1. Gældende ret
    - 3.2.3.7.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.3.7.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.3.7.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 3.2.3.7.5. Den foreslåede ordning
  - 3.2.3.8. Andre omstændigheder, der taler mod gældssanering
    - 3.2.3.8.1. Gældende ret
    - 3.2.3.8.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
    - 3.2.3.8.3. Konkursrådets overvejelser
    - 3.2.3.8.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.2.3.9. Særligt om forholdet til konkurskarantænereglene

- 3.2.3.9.1. Gældende ret
- 3.2.3.9.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
- 3.2.3.9.3. Konkursrådets overvejelser
- 3.2.3.9.4. Justitsministeriets overvejelser
- 3.2.3.9.5. Den foreslåede ordning
- 3.2.3.10. Betydningen af høje boligudgifter
  - 3.2.3.10.1. Gældende ret
  - 3.2.3.10.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.3.10.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2.3.11. Nægtelse af gældssanering uden afholdelse af retsmøde
  - 3.2.3.11.1. Gældende ret
  - 3.2.3.11.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.3.11.3. Justitsministeriets overvejelser
  - 3.2.3.11.4. Den foreslåede ordning
- 3.2.4. Kurators indstilling om forhold, der udelukker gældssanering
  - 3.2.4.1. Gældende ret
  - 3.2.4.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.2.4.4. Den foreslåede ordning
- 3.2.5. Pligten til at betale afdrag, afdragsperiodens længde og henstand som alternativ til gældssanering
  - 3.2.5.1. Gældende ret
  - 3.2.5.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
  - 3.2.5.3. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.5.4. Justitsministeriets overvejelser
  - 3.2.5.5. Den foreslåede ordning
- 3.2.6. Tidspunktet for indledning og afsigelse af kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs og indstilling fra kurator
  - 3.2.6.1. Gældende ret
  - 3.2.6.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.6.3. Justitsministeriets overvejelser
  - 3.2.6.4. Den foreslåede ordning
- 3.2.7. Skatteretlige spørgsmål i relation til gældssanering
  - 3.2.7.1. Gældende ret
  - 3.2.7.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2.8. Registrering af skyldner
  - 3.2.8.1. Gældende ret
  - 3.2.8.2. Konkursrådets overvejelser
  - 3.2.8.3. Justitsministeriets overvejelser

3.3. Krav til aktører, der beskæftiger sig med insolvensbehandlingen

3.3.1. Faglige krav til dommere og øvrige domstolsjurister

- 3.3.1.1. Gældende ret
- 3.3.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet
- 3.3.1.3. Konkursrådets overvejelser
- 3.3.1.4. Justitsministeriets overvejelser

3.3.2. Krav til kuratorer, rekonstruktører og tillidsmænd

3.3.2.1. Gældende ret

3.3.2.1.1. Kurator

3.3.2.1.1.1. Udpegning og faglige krav til kurator samt krav til kurators habilitet og integritet

3.3.2.1.1.2. Afsættelse og fratræden

3.3.2.1.1.3. Tilsyn med kurator

3.3.2.1.2. Rekonstruktører

3.3.2.1.2.1. Udpegning og faglige krav til rekonstruktører samt krav til habilitet og integritet

3.3.2.1.2.2. Afsættelse og fratræden

3.3.2.1.2.3. Tilsyn med rekonstruktører

3.3.2.1.3. Tillidsmænd

3.3.2.1.3.1. Udpegning og faglige krav til tillidsmænd samt krav til habilitet og integritet

3.3.2.1.3.2. Afsættelse og fratræden

3.3.2.1.3.3. Tilsyn med tillidsmænd

3.3.2.1.4. Medhjælpere

3.3.2.1.4.1. Udpegning og faglige krav til medhjælpere samt krav til habilitet og integritet

3.3.2.1.4.2. Afsættelse og fratræden

3.3.2.1.4.3. Tilsyn med medhjælpere

3.3.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.3.2.2.1. Krav til aktørernes faglighed baseret på forordning (EU) 2015/848

3.3.2.2.2. Krav til aktørernes faglighed

3.3.2.2.3. Krav til sagsbehandlingernes habilitet og integritet

3.3.2.2.4. Krav vedrørende udpegning, afsættelse og fratræden af sagsbehandlere

3.3.2.2.5. Tilsyn med sagsbehandlere og sagsbehandleres ansvar

3.3.2.2.6. Vederlag

3.3.2.3. Konkursrådets overvejelser

3.3.2.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Klimamæssige konsekvenser**8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser****9. Forholdet til EU-retten****10. Hørte myndigheder og organisationer mv.****11. Sammenfattende skema****Bilag 1****Bilag 2****1. Indledning**

Formålet med lovforslaget er først og fremmest at implementere Europarlamentet og Rådets direktiv 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) (bilag 1) i dansk ret.

Direktivet tager sigte på at fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder såsom frie kapitalbevægelser og etableringsfriheden ved at sikre *at* levedygtige virksomheder og iværksættere i finansielle vanskeligheder har adgang til effektive nationale rammer for en forebyggende rekonstruktionsbehandling, *at* insolvente og svært gældtyngede iværksættere kan drage fordel af fuld gældssanering efter en rimelig periode og derved få en ny chance, og *at* effektiviteten af procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanerings forbedres.

Direktivet skal være implementeret i dansk ret senest den 17. juli 2022.

Det foreslås, at der indsættes et nyt afsnit i konkursloven, der indeholder bestemmelser om en forebyggende rekonstruktionsbehandling, ligesom det foreslås, at der foretages en vis revision af regelsættet for den almindelige rekonstruktionsbehandling med henblik på at gøre proceduren mere effektiv.

De foreslåede regler om forebyggende rekonstruktion skal sikre, at erhvervsdrivende har mulighed for på et tidligere tidspunkt, end hvad der er mulighed for efter de gældende regler, at få adgang til rammer, der kan sikre, at levedygtige virksomheder i finansielle vanskeligheder kan fortsætte driften.

Afsnittet om forebyggende rekonstruktion indeholder på den baggrund mulighed for, at erhvervsdrivende kan få beskikket en rekonstruktør, og endvidere at skifteretten kan træffe

bestemmelse om et fyldestgørelsesforbud, men uden at der er krav om, at en rekonstruktion skal indeholde en tvangsakkord, virksomhedsoverdragelse eller andre tiltag, der alene eller sammen med de øvrige dele af rekonstruktionen medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent. Skyldneren har i medfør af reglerne om forebyggende rekonstruktion stadig mulighed for at gennemføre en rekonstruktion under den forebyggende rekonstruktionsbehandling ved at fremsætte et rekonstruktionsforslag.

En skyldner kan med de foreslåede regler tages under forebyggende rekonstruktion, hvis skyldneren er insolvent eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent.

Lovforslaget indeholder endvidere en revision af rekonstruktionsreglerne, der har til formål at udvide virksomhedernes mulighed for at opnå en rekonstruktion, herunder at gøre adgangen til at gennemføre en rekonstruktion mere effektiv. Desuden foreslås en ændring af, hvad der under en rekonstruktion skal kunne akkorderes samt aktuelle skattemæssige problemstillinger, der bl.a. har medført at B-skat, acontoskat og restskat foreslås omfattes af en akkord. Lovforslaget indeholder ligeledes ændring af reglerne om afstemning om et rekonstruktionsforslag.

Formålet med lovforslaget er endvidere, at modernisere reglerne om gældssanering med det formål at forbedre iværksætteres muligheder for at påbegynde ny virksomhed efter konkurs. Det foreslås derfor, at der foretages en række ændringer af gældssaneringsreglerne i konkursloven, som udover at implementere reglerne fra rekonstruktions- og insolvensdirektivet, sigter mod at gøre det nemmere for erhvervsdrivende skyldnere at opnå gældssanering.

De foreslåede ændringer i reglerne om gældssanering indeholder derfor bl.a. en sammenlægning af reglerne om gældssanering i og uden for konkurs.

Lovforslaget har endelig til formål at skabe rammerne for tidlige varslingsmekanismer, der kan være med til at sikre, at skyldnere kan konstatere finansielle vanskeligheder og træffe passende tiltag tidligere, og derved undgå en forestående insolvens, eller, hvis der er tale om en virksomhed,

hvis levedygtighed er permanent svækket, effektivt og ordnet kan afvikle virksomheden.

Lovforslaget bygger på Konkursrådets betænkning nr. 1578/2022 om modernisering og revision af reglerne om gældssanering, herunder implementering af rekonstruktions- og insolvensdirektivet (herefter blot »betænkning nr. 1578/2022«), og Konkursrådets betænkning nr. 1579/2022 om revision af reglerne om rekonstruktion, herunder implementering af rekonstruktions- og insolvensdirektivet (herefter blot »betænkning nr. 1579/2022«).

2. Lovforslagets baggrund

I maj 2014 anmodede Justitsministeriet Konkursrådet om at overveje, hvordan iværksætteres muligheder for at påbegynde ny virksomhed efter konkurs kunne forbedres. Justitsministeriet anmodede i den forbindelse Konkursrådet om at vurdere, om konkurslovens gældssaneringsregler i tilstrækkelig grad tager hensyn til iværksættere, der er gået konkurs og ønsker at starte på ny, samt at overveje ulemper og fordele ved at afkorte den periode, i hvilken skyldner skal afdrage på gæld, at anvende henstand som alternativ til gældssanering, samt at meddele gældssanering før konkursboets afslutning.

Den 20. juni 2019 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet rekonstruktions- og insolvensdirektivet, hvis hovedindhold skulle være implementeret i medlemsstaterne senest den 17. juli 2021.

Justitsministeriet anmodede på baggrund heraf i oktober 2019 endvidere Konkursrådet om at vurdere de lovgivningsmæssige konsekvenser af rekonstruktions- og insolvensdirektivet.

På baggrund af Justitsministeriets bidrag til koordineringen af den samlede indsats mod COVID-19 og lovgivningen relateret hertil, rettede ministeriet i januar 2021 henvendelse til EU-Kommissionen med anmodning om 1 års udsættelse af fristen for at implementere direktivet i dansk ret. EU-Kommissionen imødekom denne anmodning, sådan at fristen for implementeringen af direktivet blev rykket til den 17. juli 2022.

Konkursrådets arbejde har resulteret i betænkning nr. 1578/2022 og betænkning nr. 1579/2022.

Regeringens lovforslag svarer med enkelte ændringer til Konkursrådets lovudkast.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Revision af reglerne om rekonstruktion, herunder

indførelse af en ny procedure om forebyggende rekonstruktion

3.1.1. Anvendelsesområdet for den forebyggende rekonstruktion

3.1.1.1. Gældende ret

Med lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love (Rekonstruktion m.v.) blev reglerne om rekonstruktion indført i konkurslovens afsnit IA.

Formålet med reglerne om rekonstruktion er at forbedre mulighederne for, at virksomheder, der er levedygtige, men som har aktuelle økonomiske vanskeligheder, kan videreføres i stedet for at blive erklæret konkurs.

Udgangspunktet for, hvem der kan undergives rekonstruktionsbehandling, fremgår ikke direkte af konkursloven. Tilsvarende indeholder konkursloven ikke regler, som undtager visse skyldnere fra anvendelsesområdet for rekonstruktionsbehandling. Enhver fysisk og juridisk person kan derfor som hovedregel undergives rekonstruktionsprocedurer. Rekonstruktionsbehandling er tilgængelig i relation til både erhvervsdrivende og ikke-erhvervsdrivende skyldnere.

Finansielle enheder er ikke undtaget fra konkurslovens regler om rekonstruktion. Nødlidende eller forventeligt nødlidende finansielle enheders forhold reguleres dog i stedet af lov om rekonstruktion og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 1. april 2019 og af andre særregler.

Der er ikke i dansk ret regler, som hindrer personer, som tidligere har undergået rekonstruktionsbehandling, i på ny at undergå sådanne procedurer, idet skifteretten i medfør af konkurslovens § 15, stk. 5, dog skal afvise en begæring om rekonstruktionsbehandling, der indgives tidligere end en måned efter en forudgående rekonstruktionsbehandlings ophør, hvis den forudgående rekonstruktionsbehandling er ophørt, uden at der er vedtaget en rekonstruktionsplan. Med denne bestemmelse sikres det, at skyldneren ikke med hjemmel i konkurslovens § 24, 2. pkt., kan afværge en konkursbehandling, hvis en rekonstruktionsbehandling for nylig er ophørt, uden at der blev vedtaget en rekonstruktionsplan. Fordringshaverne vil dermed kunne få skyldnerens bo taget under konkursbehandling, selv om der efterfølgende indgives begæring om rekonstruktion.

Der er endvidere i dansk ret ikke noget til hinder for, at personer, som tidligere er dømt for alvorlig kriminalitet, som relaterer sig til deres virksomhedsudøvelse, kan undergives rekonstruktionsbehandling. Konkurslovens § 157 indeholder imidlertid mulighed for under visse nærmere betingelser at pålægge personer, der har deltaget i ledelsen af skyldnerens

virksomhed, konkurskarantæne, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed. Det følger af konkurslovens § 159, at den, der er pålagt konkurskarantæne, ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser. Personer, som tidligere er idømt konkurskarantæne, må under visse yderligere betingelser heller ikke deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser.

For en nærmere gennemgang af konkurslovens regler om rekonstruktion henvises til lovforslagets pkt. 3.1.2.1.

3.1.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Rekonstruktions- og insolvensdirektivets regler om rekonstruktion har til formål at sikre, at levedygtige virksomheder og iværksættere i finansielle vanskeligheder har adgang til effektive nationale regler vedrørende forebyggende rekonstruktion, således at de får mulighed for at fortsætte driften.

Direktivets afsnit I fastsætter direktivets anvendelsesområde og afgrænser endvidere udtrykkeligt, hvilke skyldnere, der ikke er omfattet af direktivet.

Direktivet finder således for det første ikke anvendelse, såfremt de i artikel 1, stk. 1, nævnte procedurer omfatter visse skyldnere, herunder fysiske personer, som ikke er iværksættere, jf. artikel 1, stk. 2. Ved ”iværksætter” forstås en fysisk person, som driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller erhverv, jf. direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 9. Direktivet berører dog ikke medlemsstaternes adgang til at indføre tilsvarende bestemmelser for fysiske personer, som ikke er iværksættere. Denne mulighed er begrundet i, at iværksætteres finansielle vanskeligheder alternativt kan håndteres effektivt ved hjælp af procedurer, som fører til gældssanering, eller ved hjælp af uformelle rekonstruktioner på grundlag af kontraktmæssige aftaler, jf. direktivets artikel 1, stk. 4, og præambelbetragtning nr. 20.

Direktivet finder for det andet ikke anvendelse på visse finansielle enheder, der yder finansielle tjenester, jf. artikel 1, stk. 2, litra a-f. Herunder finder direktivet ikke anvendelse på:

- Forsikrings- og genforsikringsselskaber som defineret i direktivets artikel 13, nr. 1 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (artikel 1, stk. 2, litra a).
- Kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2013/575 (artikel 1, stk. 2, litra b).
- Investeringselskaber og kollektive investeringsordnin-

ger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2 og 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2013/575 (artikel 1, stk. 2, litra c).

- Centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2012/648 (artikel 1, stk. 2, litra d).
- Værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2014/909 og andre finansieringsinstitutter og enheder, der er anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2014/59 (artikel 1, stk. 2, litra e).
- Andre finansieringsinstitutter og enheder, der er anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2014/59 (artikel 1, stk. 2, litra f).

Medlemsstaterne kan også udelukke andre finansielle enheder, der yder finansielle tjenester, og som er omfattet af sammenlignelige ordninger og indgrebsbeføjelser, jf. direktivets artikel 1, stk. 3.

Undtagelsen af de ovennævnte skyldnere er ifølge præambelbetragtning nr. 19 begrundet i, at sådanne skyldnere er omfattet af særordninger, og at de nationale tilsyns- og afviklingsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser i forhold til dem.

For det tredje finder direktivet ikke anvendelse på offentlige organer i henhold til national ret, jf. direktivets artikel 1, stk. 2, litra g. Det følger af præambelbetragtning nr. 20, at undtagelsen af disse skyldnere skyldes de samme hensyn, som gør sig gældende vedrørende finansielle enheder, der yder finansielle tjenester, jf. ovenfor.

Derudover kan medlemsstaterne opretholde eller indføre en levedygtighedstest i henhold til national ret, forudsat at en sådan test har til formål at udelukke skyldnere uden udsigt til at opnå levedygtighed fra adgangen til den forebyggende rekonstruktionsprocedure, og at den kan gennemføres uden at være til skade for skyldnerens aktiver. Testen kan gennemføres på en sådan måde, at der bevilges et fyldestgørelsesforbud, eller at testen udføres uden unødigt forsinkelse. At testen ikke bør være til skade for skyldnerens aktiver, bør dog ikke forhindre medlemsstater i at kræve, at skyldner for egen regning dokumenterer sin levedygtighed, jf. direktivets artikel 4, stk. 3, og præambelbetragtning nr. 26.

Medlemsstaterne kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af regnskabsmæssige eller bogføringsmæssige forpligtelser i henhold til national ret, først kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, efter de pågældende skyldnere har truffet fyldestgørende foranstaltninger til at afhjælpe de

forhold, der gav anledning til dommen, med henblik på give fordringshaverne de oplysninger, de behøver, for at kunne træffe en beslutning under rekonstruktionsforhandlingerne, jf. artikel 4, stk. 2.

Den omstændighed, at medlemsstaterne kan begrænse adgangen til en rekonstruktionsramme for skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af deres regnskabs- eller bogføringsmæssige forpligtelser, bør ikke forhindre medlemsstaterne i også at begrænse deres adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion, hvis deres bøger og forretningspapirer er ufuldstændige eller mangelfulde i en grad, der gør det umuligt at fastslå deres aktiviteter og finansielle situation, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 27.

Anvendelsesområdet for rammerne for forebyggende rekonstruktion kan ydermere udvides til også at omfatte situationer, hvor skyldnere har ikke-finansielle vanskeligheder, f.eks. at skyldneren har mistet en kontrakt, der har central betydning for vedkommende. Det er dog en forudsætning herfor, at sådanne vanskeligheder medfører en reel og alvorlig trussel mod en skyldners aktuelle eller fremtidige evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, jf. præambelbetragtning nr. 28.

Den relevante tidsramme for fastlæggelse af en trussel som den ovennævnte, kan udgøre en periode på flere måneder eller endnu længere for at tage hensyn til tilfælde, hvor skyldner har ikke-finansielle vanskeligheder, der truer skyldnerens aktiviteter status som en "going concern" og på mellem- og lang sigt likviditet, jf. præambelbetragtning nr. 28.

Medlemsstaterne kan herudover begrænse det antal gange, en skyldner inden for en bestemt periode kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, jf. direktivets artikel 4, stk. 4; bestemme, at direktivets rammer for forebyggende rekonstruktion alene skal finde anvendelse på juridiske personer, jf. artikel 1, stk. 4, 2. pkt.; samt fastsætte, at visse fordringer er udelukket fra, eller ikke berøres af, rammerne for forebyggende rekonstruktion, jf. artikel 1, stk. 5, litra a-c.

At visse fordringer er udelukket fra eller ikke berøres af rammerne for forebyggende rekonstruktion omfatter for det første nuværende eller tidligere arbejdstagers eksisterende og fremtidige tilgodehavender, for det andet underholdskrav, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, forælderbarn-forhold, ægteskab eller svogerskab, og for det tredje fordringer som følge af skyldners erstatningsansvar uden for kontraktforhold.

Medlemsstaterne skal herudover sikre, at rammerne for forebyggende rekonstruktion ikke påvirker arbejdsmarkedspensionsrettigheder, der blev opnået på et tidspunkt forud for

rekonstruktionen, jf. direktivets artikel 1, stk. 6, og præambelbetragtning nr. 20.

Medlemsstaterne kan bestemme, om fordringer, der forfalder eller indtræder efter, at en begæring om at indlede en forebyggende rekonstruktionsprocedure er indgivet, eller efter indledning af proceduren, er omfattet af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 25.

Endelig indeholder direktivets afsnit I regler om skyldneres adgang til tidlige varslingsmekanismer, som kan afsløre forhold, der kan give anledning til sandsynlighed for insolvens, og som kan indikere over for dem, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger.

3.1.1.3. Konkursrådets overvejelser

Det følger som ovenfor anført af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 1, stk. 2, litra h, at direktivet ikke finder anvendelse på skyldnere, der ikke er iværksættere, dvs. fysiske personer, som ikke driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller erhverv.

Det følger som anført endvidere af direktivets artikel 1, stk. 4, at medlemsstaterne kan begrænse forebyggende rekonstruktion til at angå juridiske personer.

Det er Konkursrådets opfattelse, at såvel fysiske som juridiske personer bør have adgang til at anvende reglerne om forebyggende rekonstruktion, og at det i almindelighed bør være en betingelse herfor, at de pågældende er erhvervsdrivende. Det bemærkes, at direktivets iværksætterbegreb må forstås i overensstemmelse med det danske begreb erhvervsdrivende.

Begrebet juridiske personer bør i relation til forebyggende rekonstruktion defineres på samme måde, som ved rekonstruktion efter de eksisterende regler i konkursloven. Juridiske personer vil normalt være erhvervsdrivende og bør som sådan have adgang til den forebyggende rekonstruktionsprocedure. Konkursrådet finder, at praktiske hensyn tilsiger, at det begrænsede antal juridiske personer, som ikke er erhvervsdrivende, tillige tillades adgang til den forebyggende rekonstruktionsprocedure.

For så vidt angår fysiske personer, finder Konkursrådet, at kun erhvervsdrivende bør have adgang til den forebyggende rekonstruktionsproces. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at fysiske personer, som ikke er erhvervsdrivende, i stedet vil kunne anvende reglerne om gældssanering. Fysiske personer, som ikke er erhvervsdrivende, vil også fortsat kunne anvende de eksisterende rekonstruktionsregler, ligesom det er tilfældet for så vidt angår juridiske personer og fysiske personer, som er erhvervsdrivende.

Konkursrådet har overvejet, hvordan det skal vurderes, om en fysisk person er erhvervsdrivende.

I konkurslovens § 3, stk. 1 og 2, anvendes udtrykket ”erhvervsmæssig virksomhed”. Det er ikke nærmere defineret i loven, hvad der skal forstås ved ”erhvervsmæssig virksomhed”. For en gennemgang af retspraksis på området henvises til Konkursrådets betænkning 1579/2022, s. 58ff.

Konkursrådet finder, at det bør bero på en konkret vurdering, om en fysisk person udøver erhvervsmæssig virksomhed. I denne vurdering kan der lægges vægt på, om skyldneren er indehaver af en virksomhed, i hvilken han udøver virksomhed af økonomisk karakter med det formål at opnå et økonomisk overskud. Konkursrådet finder derudover, at skyldneren skal deltage aktivt i driften af virksomheden for at udøve erhvervsaktivitet. Det betyder bl.a., at skyldneren som udgangspunkt ikke bør anses for at udøve erhvervsmæssig virksomhed alene fordi skyldneren er deltager i et interessentskab, eller fordi skyldneren er stifter af et kapital-selskab.

Ved vurderingen af, om en fysisk person er erhvervsdrivende, bør den omstændighed, at vedkommende har et CVR-nummer, i almindelighed anses som udtryk for, at den pågældende er erhvervsdrivende. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en erhvervsdrivende på grund af lav omsætning eller af andre grunde ikke har et CVR-nummer. Omvendt vil det kunne forekomme, at en fysisk person, som har et CVR-nummer, f.eks. aldrig har startet virksomhed.

Fysiske personer, f.eks. kautionister eller kapitalejere, som tidligere har drevet erhvervsmæssig virksomhed, bør – uanset om gælden kan henføres til den erhvervsmæssige aktivitet – ikke omfattes af reglerne om forebyggende rekonstruktion.

I tilfælde, hvor skyldneren ophører med at være erhvervsdrivende under den forebyggende rekonstruktionsprocedure, bør skifteretten ikke bringe den forebyggende rekonstruktionsprocedure til ophør.

Konkursrådet har overvejet, hvorvidt konkurslovens regler om rekonstruktion bør ændres, således at fysiske personer, som ikke er erhvervsdrivende, tillige udelukkes fra at anvende den eksisterende rekonstruktionsprocedure, men har ikke fundet, at der er anledning til at foretage en sådan ændring. Konkursrådet har herved lagt vægt på, rekonstruktion efter de eksisterende regler forudsætter insolvens, og at en fysisk person derfor efter omstændighederne kan have en legitim interesse i at anvende disse regler til at opnå en akkord, mens en fysisk person, der ikke driver virksomhed, ikke bør kunne anvende regler om forebyggende rekonstruk-

tion, da en sådan person ikke nødvendigvis er insolvent, og der ikke består et hensyn til at bevare en virksomhed.

Konkursrådet har endvidere overvejet om den forebyggende rekonstruktionsprocedure alene bør kunne anvendes af skyldnere, der endnu ikke er insolvente, men kun har sandsynlighed for at blive insolvent. Konkursrådet finder imidlertid ikke grundlag for at afskære en insolvent skyldner fra at anvende den forebyggende rekonstruktionsprocedure frem for den nugældende rekonstruktionsprocedure, hvis skyldneren måtte foretrække dette.

For en nærmere gennemgang af begrebet »sandsynlighed for at blive insolvent« henvises til pkt. 3.1.2.3.1.1.

Konkursrådet finder, at der ikke er et praktisk behov for at udvide den forebyggende rekonstruktionsproces til også at omfatte skyldnere, som har ikke-finansielle vanskeligheder.

Konkursrådet finder herudover, at skyldnere, i relation til hvilke Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning, ikke bør kunne anvende reglerne om forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet har herved lagt vægt på formålet med ordningen om forebyggende rekonstruktion. Modtager skifteretten en begæring om forebyggende rekonstruktion samtidig med eller senere end en tvangsopløsningsbegæring, udsættes skifterettens behandling af begæringen om forebyggende rekonstruktion på behandling af tvangsopløsningssagen. Er forebyggende rekonstruktionsbehandling indledt på tidspunktet for tvangsopløsningsbegæringens modtagelse, sætter skifteretten den forebyggende rekonstruktionsproces i bero, indtil det er afklaret, om opløsningsbegæringen afværges af skyldneren. Afværger skyldneren ikke opløsningsbegæringen, bringer skifteretten den forebyggende rekonstruktionsprocedure til ophør uden, at der herved gælder krav om forudgående høring af skyldneren.

Det fremgår af direktivets artikel 4, stk. 2, at medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af regnskabsmæssige eller bogføringsmæssige forpligtelser i henhold til national ret, først kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, efter de pågældende skyldnere har truffet fyldestgørende foranstaltninger til at afhjælpe de forhold, der gav anledning til dommen, med henblik på at give fordringshaverne de oplysninger, de behøver for at kunne træffe en beslutning under rekonstruktionsforhandlingerne. Dette hindrer efter direktivets præambelbetragtning nr. 27 ikke medlemsstaterne i også at begrænse skyldneres adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion, hvis deres bøger og forretningspapirer er ufuldstændige eller mangelfulde i en grad, der gør det umuligt at fastslå skyldners aktiviteter og finansielle situation.

Konkursrådet har overvejet, hvorvidt, og i så fald i hvilke tilfælde, personer, som tidligere er straffet for alvorlige overtrædelser af regnskabs- eller bogføringsmæssige forpligtelser, bør udelukkes fra den forebyggende rekonstruktionsprocedure. Konkursrådet har herunder overvejet paralleliteten med reglerne om gældssanering, hvorefter fysiske personers gæld hidrørende fra strafbare forhold ikke kan saneres, medmindre der er forløbet nogle år, siden gælden blev stiftet, samt paralleliteten med de eksisterende rekonstruktionsregler, som ikke indeholder særlige regler vedrørende skyldnere, som har gjort sig skyldige i strafbare forhold.

Det er Konkursrådets opfattelse, at der med henblik på at undgå misbrug bør etableres visse lovgivningsmæssige sikkerhedsmekanismer, som hindrer skyldnere, som er straffet for alvorlige overtrædelser af regnskabs- eller bogføringsmæssige forpligtelser, i at benytte den forebyggende rekonstruktionsbehandling, såfremt den af skyldneren begæede kriminalitet indebærer, at fordringshaverne ikke har et tilstrækkeligt grundlag for at træffe en beslutning under rekonstruktionsforhandlingerne.

Konkursrådet finder, at der bør gælde en formodningsregel, hvorefter skyldnerens erkendelse af insolvens eller sandsynlighed for insolvens, som udgangspunkt vil kunne danne grundlag for indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling. Skifteretten bør således ikke i forbindelse med indledning af forebyggende rekonstruktion stille som krav, at skyldneren fremlægger en straffeattest.

Konstateres det ved den forebyggende rekonstruktionsbehandlings indledning eller senere, at skyldnerens regnskabs- og bogføringsmateriale som følge af skyldnerens forsømmelse af sine pligter er af en sådan karakter, at fordringshaverne ikke deraf kan få et sådant indblik i skyldnerens økonomiske forhold, at de er i stand til at træffe beslutninger af betydning for rekonstruktionen, bør skifteretten kunne nægte at indlede forebyggende rekonstruktionsbehandling eller bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør. Dette bør efter Konkursrådets opfattelse gælde, uanset om skyldneren er straffet for forsømmelsen af sine regnskabs- og bogføringsmæssige forpligtelser, jf. nærmere herom pkt. 3.1.2.3.4.

Etablering af en regel, hvorefter det ikke er afgørende, om skyldneren er straffet for den eller de overtrædelser af regnskabs- eller bogføringsmæssige forpligtelser, som bevirker den ufuldstændige eller mangelfulde kreditorinformation, vil medføre, at den foreslåede regel ikke rammer fysiske personer hårdere end juridiske personer. Det vil herunder navnlig ikke være afgørende, om det er skyldneren eller eksempelvis selskabets direktør, der er straffet for overtrædelse af de nævnte forpligtelser.

Konkursrådet bemærker, at den omstændighed, at en skyld-

ner er idømt konkurskarantæne, ikke i sig selv afskærer den pågældende fra at benytte den forebyggende rekonstruktionsprocedure. En skyldner der er pålagt en konkurskarantæne i medfør af konkurslovens § 159, stk. 1, pkt., må således gerne drive virksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser.

Konkursrådet finder ydermere, at der ved forebyggende rekonstruktion bør gælde en regel svarende til konkurslovens § 15, stk. 5, således at det også ved forebyggende rekonstruktion kan sikres, at skyldneren ikke med hjemmel i konkurslovens § 24, 2. pkt., kan afværge en konkursbehandling, hvis en forebyggende rekonstruktionsbehandling for nylig er ophørt, ved umiddelbart herefter at indgive en ny anmodning om forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet finder, at der ikke i øvrigt bør opstilles regler, som alene med den begrundelse, at skyldneren tidligere har været undergivet forebyggende rekonstruktionsbehandling, forhindrer skyldneren i på ny at indgive anmodning om forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at skifteretten vil kunne afslå at indlede en ny forebyggende rekonstruktionsbehandling, såfremt en sådan behandling må anses for udsigtsløs, og at opstilling af generelle regler, som hindrer gengangere i at indgive ny begæring om forebyggende rekonstruktion, må antages i højere grad at ramme fysiske end juridiske personer.

Konkursrådet finder slutteligt, at der for så vidt angår de kreditorikrav, som omfattes af den forebyggende rekonstruktionsprocedure, bør gælde regler, som svarer til de eksisterende regler om rekonstruktion i konkursloven.

3.1.1.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets vurdering af omfanget af anvendelsesområdet for den forebyggende rekonstruktion.

Justitsministeriet finder dog anledning til at tydeliggøre, at reglerne om forebyggende rekonstruktion ikke finder anvendelse på de finansielle virksomheder, som er oplistet i direktivets artikel 1, stk. 2, litra a-f. Baggrunden herfor er, at disse virksomheder er reguleret i særlovgivningen, jf. også præambelbetragtning nr. 19 i direktivet.

3.1.2. Den forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.1. Gældende ret

3.1.2.1.1. Konkurslovens regler om rekonstruktion findes i afsnit IA, der består af kapitel 2-2 e. Kapitel 2 omhandler indholdet af en rekonstruktion, kapitel 2 b retsvirkninger af rekonstruktionsbehandling, kapitel 2 c gennemførelse af

rekonstruktion, kapitel 2 d rekonstruktionens virkninger og kapitel 2 e rekonstruktionsbehandlingens ophør.

Kapitel 2 omhandler indholdet af en rekonstruktion og omfatter §§ 10-10 c. For en nærmere gennemgang af §§ 10-10 b henvises til pkt. 3.1.6.1. Det følger af § 10 c, at fordringshaverne skal behandles lige, medmindre de samtykker i en mindre gunstig behandling eller andet følger af lovens øvrige bestemmelser.

Konkurslovens kapitel 2 a omhandler indledning af rekonstruktionsbehandling og omfatter §§ 11-11 h.

Betingelserne for, hvornår en skyldner skal tages under rekonstruktionsbehandling følger af konkurslovens § 11, stk. 1, hvorefter en skyldner, der er insolvent, jf. § 17, stk. 2 og § 18, skal tages under rekonstruktionsbehandling, når det begæres af skyldneren eller en fordringshaver.

Ved begrebet »insolvent« forstår en skyldner, der ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående, jf. konkurslovens § 17, stk. 2. Det afgørende er, om skyldneren mangler likviditet til at betale sine løbende forpligtelser. Såfremt skyldneren er i stand til at betale de løbende forpligtelser, er det uden betydning, om gælden er større end aktiverne, eller om der er fuld dækning til fordringshaverne, jf. Konkursrådets betænkning, nr. 606 af 1971, s. 73.

Videre forstår ifølge konkurslovens § 18, at insolvens i almindelighed antages at foreligge, hvis skyldneren erkender at være insolvent eller inden for de seneste tre uger har været eller er under rekonstruktionsbehandling, har standset sine betalinger, eller hvis der ved udlæg inden for de sidste tre måneder før modtagelsen af begæringen om rekonstruktionsbehandling ikke har kunne opnås dækning hos skyldneren, jf. Folketingstidende 2009-10 (1. samling), A, L 199 som fremsat, s. 84.

Om begrebet »sandsynlighed for at blive insolvent« henvises til punkt 3.1.2.3.1.1.

Kravet om insolvens gælder, uanset om det er skyldneren eller fordringshaveren, der indgiver en begæring om rekonstruktionsbehandling. Indgives begæringen af fordringshaveren, skal der foretages en vurdering af, om skyldneren er insolvent, og om fordringshaver har et krav hos skyldneren. Fremsættes begæringen af skyldneren selv, vil der normalt ikke være behov for en nærmere prøvelse af insolvenskravet, idet skyldneren ved indgivelsen af begæringen erkender at være insolvent, jf. Folketingstidende 2009-10 (1. samling), A, L 199 som fremsat, s. 84.

3.1.2.1.2. En begæring om rekonstruktionsbehandling er uden virkning, hvis den ikke indeholder forslag til beskikkelse af en eller flere rekonstruktører samt en erklæring fra de pågældende om, at de er villige til at påtage sig hvervet og opfylder habilitetsbetingelserne i konkurslovens § 238, jf. § 11, stk. 2.

Indgives en begæring om rekonstruktionsbehandling af skyldneren, indleder skifteretten rekonstruktionsbehandlingen straks ved begæringens modtagelse, jf. konkurslovens § 11, stk. 3.

Såfremt begæringen om rekonstruktionsbehandling indgives af en fordringshaver, er det et krav for skifterettens indledning af rekonstruktionsbehandling, at skyldneren samtykker i begæringen. Foreligger skyldnerens samtykke ikke, indkaldes skyldneren til et møde i skifteretten, hvori begæringen behandles, jf. konkurslovens § 11, stk. 4. Det følger af § 11, stk. 5, at hvis der ikke foreligger et samtykke til en fordringshavers anmodning om rekonstruktionsbehandling senest på mødet, anses anmodningen for en konkursbegæring, som straks skal behandles. Tilsvarende gælder, hvis skyldneren er en sammenslutning, hvori mindst en af deltagerne hæfter personligt og direkte for sammenslutningens forpligtelser. Manglende samtykke fra andre skyldnere, f.eks. aktie- eller anpartsselskaber, er ikke til hinder for, at skifteretten straks indleder rekonstruktionsbehandling, såfremt betingelserne for rekonstruktionsbehandling i øvrigt er opfyldt.

En begæring om rekonstruktion kan ikke tilbagekaldes, når rekonstruktionsbehandlingen er indledt, jf. konkurslovens § 11, stk. 6. Skyldneren kan dog, indtil en rekonstruktionsplan er vedtaget, anmode om, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, uden at skyldneren derved går konkurs, jf. konkurslovens § 15, stk. 3. For en nærmere gennemgang af rekonstruktionsbehandlingens ophør henvises til pkt. 3.1.2.3.4. nedenfor.

En anmodning om rekonstruktion indgives til skifteretten på det sted, hvorfra skyldnerens erhvervmæssige virksomhed udøves. I de områder, der er henlagt under Københavns Byret, Retten på Frederiksberg og retterne i Glostrup og Lyngby, indgives begæring om rekonstruktionsbehandling dog til Sø- og Handelsretten, jf. konkurslovens §§ 3 og 4.

Udøver skyldneren ikke erhvervmæssig virksomhed i Danmark, indgives rekonstruktionsbegæring til skifteretten i den retskreds, hvor skyldneren har sit hjemting, jf. konkurslovens § 3, stk. 2.

Skifteretten skal henvise begæringen til rette skifteret, såfremt begæringen er indgivet til den forkerte skifteret, ligesom en rekonstruktionsbegæring kan henvises til en anden skifteret, hvor dette må anses for hensigtsmæssigt, jf. konkurslovens § 5, stk. 1.

Det fremgår af konkurslovens § 7, stk. 1, at en begæring om rekonstruktion skal indgives skriftligt og så vidt muligt med angivelse af skyldnerens fulde navn, personnummer og bopæl, det navn, hvorunder han eventuelt driver forretning (firma), hans erhvervsgrænse, samt hvorfra hans erhvervsvirksomhed drives. Er skyldneren et aktie- eller anpartsselskab, skal CVR-nummeret så vidt muligt angives.

Begæringen om rekonstruktion skal vedlægges de dokumenter, der påberåbes, jf. konkurslovens § 7, stk. 1.

Skifteretten kan bestemme, at en meddelelse til skifteretten skal forsynes med original underskrift, når skifteretten finder anledning hertil, jf. konkurslovens § 237 a.

Skifteretten beskikker ved indledningen af rekonstruktionsbehandlingen en eller flere rekonstruktører, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 1, 1. pkt. Rekonstruktøren skal i samarbejde med skyldneren undersøge mulighederne for at rekonstruere virksomheden. Rekonstruktøren skal udarbejde et forslag til en rekonstruktionsplan med forslag til, hvordan virksomheden skal rekonstrueres og som endvidere indeholder en tvangsakkord og/eller en virksomhedsoverdragelse. Planen skal efter § 11 c, stk. 1, fremsendes til samtlige kendte fordringshavere samt skifteretten senest en uge før et møde med fordringshaverne, som skifteretten i medfør af § 11 a, stk. 2, indkalder til. Skifteretten indrykker straks en bekendtgørelse i Statstidende, hvor fordringshaverne indkaldes til mødet. Er skyldneren en sammenslutning registreret i Erhvervsstyrelsen, skal mødeindkaldelsen straks registreres i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. § 11 a, stk. 2, 3. og 4. pkt. Skifteretten kan samtidig hermed bestemme, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, såfremt rekonstruktionsbehandlingen er indledt uden skyldnerens samtykke, jf. § 11 a, stk. 3.

Skyldneren kan vælge at anmode om beskikkelse af en regnskabskyndig tillidsmand i forbindelse med begæringen om rekonstruktionsbehandling, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 4. I de tilfælde hvor skyldneren ikke i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen har anmodet om beskikkelse af en regnskabskyndig tillidsmand, er skyldneren ikke udelukket fra på et senere tidspunkt at stille krav herom, jf. § 11 a, stk. 4. Skyldneren kan frem til tidspunktet for mødet med fordringshaverne om forslaget til rekonstruktionsplanen kræve en regnskabskyndig tillidsmand beskikket.

Samtidig kan rekonstruktøren eller fordringshaverne på mødet om rekonstruktionsplanen eller senere kræve, at der beskikkes en regnskabskyndig tillidsmand, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 4.

Rekonstruktøren kan på et hvilket som helst tidspunkt an-

tage fornøden sagkyndig bistand, der ikke er beskikket af skifteretten, jf. konkurslovens 11 a, stk. 1, sidste pkt.

Når det er skyldneren, der indgiver en begæring om rekonstruktion, er det et krav, at begæringen vedlægges en opgørelse over skyldnerens aktiver og passiver samt en kreditorliste, jf. konkurslovens § 11, stk. 1, jf. § 22, stk. 1. Såfremt rekonstruktionsbegæringen er indgivet af en fordringshaver, skal fordringshaveren angive de omstændigheder, hvorpå begæringen om rekonstruktion støttes, ligesom begæringen skal indgives i to eksemplarer, jf. konkurslovens § 11, stk. 1, jf. § 23, stk. 1. Skifteretten kan meddele den, som indgiver rekonstruktionsbegæringen, en kort frist, i almindelighed ikke ud over en uge, til at fremskaffe manglende oplysninger, jf. konkurslovens § 8.

Indledning af rekonstruktionsbehandling uden skyldnerens samtykke er betinget af sikkerhedsstillelse for omkostningerne ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed, jf. konkurslovens 11 a, stk. 5.

En fordringshaver, der har begæret rekonstruktionsbehandling, hæfter ikke for omkostningerne ved rekonstruktionsbehandlingen ud over sikkerhedsstillelsen, og alene i det omfang omkostningerne ikke dækkes af skyldnerens midler, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 5.

Skifteretten kan efter rekonstruktørens begæring bestemme, at der skal stilles yderligere sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed. Stilles sikkerheden ikke, lader skifteretten rekonstruktionsbehandlingen ophøre, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 6.

Skifteretten kan undtagelsesvis bestemme, at statskassen indestår for omkostninger ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed, der ikke kan dækkes af skyldnerens midler og en eventuel stillet sikkerhed, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 7.

Det følger af retsafgiftslovens § 18, stk. 1, at der skal svares retsafgift med 1.500 kr. for skifterettens behandling af en begæring fra en fordringshaver om rekonstruktion.

3.1.2.1.3. Konkurslovens kapitel 2 b omhandler retsvirkninger af rekonstruktionsbehandling og omfatter §§ 12-12 u.

Det følger af § 12, stk. 1, at skyldneren ikke må foretage dispositioner af væsentlig betydning uden rekonstruktørens samtykke og at betaling af gæld kun må ske i overensstemmelse med konkursordenen, eller hvis betaling er nødvendig for at afværge tab. Det følger af stk. 2, at virksomhedsoverdragelse alene må ske i overensstemmelse med et rekonstruktionsforslag, der er stadfæstet af skifteretten eller i medfør af § 13 g.

Under en iværksat rekonstruktionsbehandling er fordringshaverne som udgangspunkt afskåret fra at søge sig fyldestgjort i skyldnerens aktiver gennem individualforfølgning, jf. konkurslovens § 12 c. Dette gælder ligeledes under en iværksat konkursbehandling, jf. konkurslovens § 31. Fyldestgørelsesforbuddet indtræder automatisk ved rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Forbuddet mod individualforfølgning under rekonstruktionsbehandling og konkurs bygger på et princip om kreditorlighed, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 83.

Konkurslovens § 12 c, stk. 1, fastsætter de nærmere begrænsninger for fordringshaverne i adgangen til at søge sig fyldestgjort i skyldnerens aktiver gennem individualforfølgning, når der er iværksat rekonstruktionsbehandling.

Arrest og udlæg kan herefter ikke foretages, når der er iværksat rekonstruktionsbehandling, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 1, nr. 1. Det betyder, at usikrede fordringshavere efter rekonstruktionsbehandlingens indledning ikke kan opnå en retspanteret til skade for de øvrige fordringshavere. Det betyder endvidere, at fordringshavere, der har pant eller anden sikkerhedsret i skyldnerens aktiver, ikke kan foretage udlæg under rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Det bemærkes i den sammenhæng, at udlæg, der er foretaget før rekonstruktionsbehandlingens indledning, bortfalder, hvis de er foretaget senere end tre måneder før fristdagen, jf. konkurslovens §§ 12 i og 12 j, stk. 2, 1. pkt. Udlæg kan også falde bort, fordi de bliver ekstingveret af rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. konkurslovens § 12 h. Arrest, der er foretaget før rekonstruktionsbehandlingens indledning, bortfalder, jf. § 12 j, stk. 2, 2. pkt.

For udlæg foretaget før rekonstruktionsbehandlingens indledning gælder, at der under rekonstruktionsbehandlingens indledning ikke uden rekonstruktøren og skyldnerens samtykke kan søges fyldestgørelse på grundlag heraf, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 1, nr. 4. Det betyder, at tvangsauktion ikke uden deres samtykke kan foretages, når rekonstruktionsbehandling er iværksat. Har rekonstruktøren overtaget ledelsen, udgør rekonstruktørens samtykke til fyldestgørelse samtidig skyldnerens samtykke.

For udlæg foretaget før rekonstruktionsbehandlingens indledning gælder endvidere, at der ikke på grundlag heraf kan udøves rådighedsberøvelse, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 1, nr. 3. Dette indebærer, at der efter rekonstruktionsbehandlingens indledning ikke kan iværksættes rådighedsberøvelse på grundlag af et udlæg, og at rådighedsberøvelse foranstaltet inden rekonstruktionsbehandlingens ophør. Det betyder navnlig, at det udlagte ikke kan fratages skyldneren efter

retsplejelovens § 523, og at tvangsadministration af fast ejendom m.v. efter retsplejelovens § 520, stk. 2, ikke kan fortsættes eller iværksættes under rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 100-105 (vedrørende de specielle bemærkninger til § 12 c).

Brugspanteret kan heller ikke udøves under rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 1, nr. 2. Dette indebærer, at skyldnerens ejendom ikke kan tages til brugeligt pant af en panthaver efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, og at et allerede etableret brugspanteforhold ophører ved rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Det følger af ovenstående regler om forbud mod fyldestgørelse i skyldnerens aktiver under rekonstruktionsbehandlingens indledning, at panthaver eller en indehaver af en anden sikkerhedsret som udgangspunkt ikke kan søge sig fyldestgjort i pantet eller sikkerheden under rekonstruktionsbehandlingens indledning. Der gælder imidlertid en række undtagelser til det nævnte forbud mod fyldestgørelse i pantet eller sikkerheden.

Konkurslovens § 12 c, stk. 3, fastsætter som undtagelse til fyldestgørelsesforbuddet i stk. 1, at foretagelse af udlæg og fyldestgørelse i tilbageholdte ejendele i medfør af en tilbageholdsret kan ske efter rekonstruktionsbehandlingens indledning. Udlæg kan dog kun gøres, hvis skyldneren trods opfordring fremsat efter rekonstruktionsbehandlingens indledning og mindst 14 dage inden udlæggets foretagelse ikke har betalt beløbet.

Det er yderligere en undtagelse til fyldestgørelsesforbuddet i stk. 1, at adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved håndpant eller anden tilsvarende sikkerhedsret eller ved virksomhedspant i fordringer, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 3, nr. 1, eller fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d, ikke berøres af rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 4.

Herudover udgør det en undtagelse til fyldestgørelsesforbuddet i stk. 1, at iværksættelse af rekonstruktionsbehandling ikke berører panthavers mulighed for at søge fyldestgørelse i det pantsatte aktiv, såfremt skyldneren ikke rettidigt betaler en ydelse, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 5. Dette hænger sammen med, at skyldneren efter anmodning skal betale de løbende ydelser, der vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, på pantefordringer, der ikke vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs, og som ikke omfattes af konkurslovens § 12 c, stk. 4. Dermed sikres, at skyldneren løbende kompenserer panthaveren for den fordel, som skyldneren opnår som følge af fyldestgørelsesforbuddet i pantet under rekonstruktionsbehandlingens indledning. Et fyldestgørelsesforbud uden løbende kompensation ville ellers kunne få negative konsekvenser for navnlig sekundære prio-

riteter i fast ejendom, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 168.

De nævnte retsvirkninger af en iværksat rekonstruktion for så vidt angår foretagelse og fyldestgørelse på grundlag af udlæg, gælder endelig ikke udlæg i fordringer, jf. konkurslovens § 12 c, stk. 2. Dette indebærer, at fordringshaverne kan udøve rådighedsberøvelse og søge fyldestgørelse på grundlag af udlæg i fordringer også efter rekonstruktionsbehandlings indledning. Det betyder konkret, at fordringshaveren efter retsplejelovens regler kan sælge den udlagte fordring på tvangsauktion eller indkassere den, efterhånden som den forfalder, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 100-105 (vedrørende de specielle bemærkninger til § 12 c).

Direktivet hindrer ikke, at skyldnere som led i den normale drift indfrier krav i forhold til fordringshavere, der ikke er berørt af et fyldestgørelsesforbud, og krav i forhold til fordringshavere, der er berørt af fyldestgørelsesforbuddet, som opstår under fyldestgørelsesforbuddet, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 39.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 2 b om gensidigt bebyrdende aftaler og omstødelse henvises til hhv. pkt. 3.1.10. og pkt. 3.1.12.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 2 c om gennemførelse af rekonstruktion henvises til pkt. 3.1.6. for så vidt angår krav til rekonstruktionsplaner og rekonstruktionsforslag og pkt. 3.1.8. for så vidt angår vedtagelse af rekonstruktionsplaner og afstemningsregler.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 2 d om rekonstruktionens virkninger henvises til pkt. 3.1.9.

3.1.2.1.4. Kapitel 2 e omhandler rekonstruktionsbehandlings ophør og omfatter §§ 15-15 b.

Det fremgår af konkurslovens § 15, stk. 1, at rekonstruktionsbehandlingen bringes til ophør, når skyldneren ikke er insolvent, skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare, skyldneren begærer det, eller rekonstruktionsbehandlingen er udsigtsløs.

Som ophørsgrunde angiver konkurslovens § 15, stk. 1, endvidere, at skyldneren ikke stiller en af skifteretten krævet sikkerhed, at forslaget til rekonstruktionsplan ikke opfylder kravene hertil senest på mødet med fordringshaverne, at skyldneren udebliver fra mødet, hvori rekonstruktionsplanen skal behandles, at rekonstruktionsplanen ikke vedtages, at rekonstruktøren afsættes, og der ikke kan beskikkes en ny rekonstruktør, at rekonstruktionsforslaget og materialet nævnt i konkurslovens § 13 b ikke fremsendes rettidigt,

at skyldneren udebliver fra mødet, hvori der skal stemmes om rekonstruktionsforslaget, at rekonstruktionsforslaget forkastes, nægtes stadfæstelse eller stadfæstes, og at en virksomhedsoverdragelse tiltrædes af erhververen, eller fristen herfor overskrides, jf. konkurslovens § 13 f, stk. 3.

Rekonstruktionsbehandlings ophør bekendtgøres i Statstidende og registreres i Erhvervsstyrelsens it-system, ligesom meddelelse herom sendes til samtlige kendte fordringshavere og andre, der blev berørt af rekonstruktionsbehandlingen, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling, jf. konkurslovens § 15 b.

3.1.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.2.2.1. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet fastsætter rammerne for forebyggende rekonstruktion i direktivets afsnit II, der består af kapitel 1-5. Kapitel 1 omhandler adgangen til rammer for forebyggende rekonstruktion, kapitel 2 lettelse af forhandlinger om forebyggende rekonstruktionsplaner, kapitel 3 rekonstruktionsplaner, kapitel 4 beskyttelse af ny finansiering, midlertidig finansiering og andre rekonstruktionsrelaterede dispositioner og kapitel 5 ledelsens pligter. For en nærmere gennemgang af kapitel 3 og 4 henvises til lovforslagets pkt. 3.1.6. for så vidt angår rekonstruktionsplaner og rekonstruktionsforslag og pkt. 3.1.11. om ny finansiering og midlertidig finansiering. For så vidt angår kapitel 5 bemærkes, at det er Konkursrådets opfattelse, at der ikke bør finde regler anvendelse om tvungen gennemførelse af ledelsesovertagelse for en skyldner, der ikke hæfter personligt og direkte under den forebyggende rekonstruktionsbehandling, jf. betænkning nr. 1579/2022, kapitel 11, s. 111ff.

Kapitel 1 indeholder direktivets artikel 4, der fastlægger adgangen til rammer for forebyggende rekonstruktion. Det følger således artikel 4, stk. 7, at skyldneren på begæring skal have adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion.

Medlemsstaterne skal derved sikre, at en skyldner allerede ved sandsynlighed for insolvens har adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, jf. direktivets artikel 4. Dette indebærer ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 24, at der bør være adgang til en rekonstruktionsramme, før en skyldner bliver insolvent i henhold til national ret, dvs. før skyldner opfylder betingelserne i national ret for at blive genstand for kollektiv insolvensbehandling, der normalt medfører, at skyldner fuldt ud mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator. For at undgå misbrug bør skyldnerens finansielle vanskeligheder afspejle en sandsynlighed for insolvens. Rekonstruktionsplanen bør endvidere kunne afværge skyldnerens insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed, uden at det berører andre løsninger for at undgå insolvens, og dermed beskytte arbejdspladser

og opretholde erhvervsaktiviteten, jf. direktivets artikel 4, stk. 1.

Rammerne for forebyggende rekonstruktion bør først og fremmest gøre det muligt for skyldnere at rekonstruere effektivt på et tidligt tidspunkt og med henblik på at undgå insolvens og derved begrænse unødigt afvikling af levedygtige virksomheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 2.

Rammerne for forebyggende rekonstruktion i henhold til direktivet kan bestå i en eller flere procedurer, foranstaltninger eller bestemmelser, hvoraf nogle kan gennemføres udenretsligt, uden at dette berører eventuelle andre rammer for rekonstruktion i henhold til national ret. Medlemsstaterne skal sikre, at rammen for rekonstruktion på en sammenhængende måde giver skyldnere og berørte parter de rettigheder og garantier, der er fastsat i direktivets afsnit II, jf. direktivets artikel 4, stk. 5.

De nationale rammer for forebyggende rekonstruktion bør inkludere fleksible procedurer, og skyldnere bør have adgang til alle de rettigheder og garantier, der er fastsat i direktivet, med henblik på at opnå effektiv rekonstruktion, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 29.

Direktivets begreber »insolvens« og »sandsynlighed for insolvens« skal forstås som defineret i henhold til national ret, jf. direktivets artikel 2, stk. 2. Om begreberne se nedenfor i pkt. 3.1.2.3.1.1.

Medlemsstaterne kan herudover fastsætte, at rammer for forebyggende rekonstruktion i henhold til direktivet også er tilgængelige på anmodning fra fordringshavere og arbejdstagerrepræsentanter med skyldners samtykke. Medlemsstaterne kan begrænse dette krav om opnåelse af skyldners samtykke til tilfælde, hvor skyldnerne er små eller mellemstore virksomheder, jf. direktivets artikel 4, stk. 8.

Endvidere kan medlemsstaterne i tilfælde, hvor judicielle eller administrative myndigheders inddragelse ikke er obligatorisk i henhold til direktivet, indføre bestemmelser, som begrænser disses inddragelse i rammer for forebyggende rekonstruktion til tilfælde, hvor den er nødvendig og forholdsmæssig, samtidig med at det sikres, at berørte parter og relevante interessenters rettigheder beskyttes og der tages hensyn til målet om at mindske forsinkelser og omkostninger ved procedurerne, jf. direktivets artikel 4, stk. 6, og præambelbetragtning nr. 29.

Det følger heraf forudsætningsvis, at en begæring om forebyggende rekonstruktion i almindelighed vil skulle behandles af en judicial eller administrativ myndighed. Denne forudsætning kommer også til udtryk i direktivets bestem-

melser om f.eks. stadfæstelse af en rekonstruktionsplan, jf. nærmere herom pkt. 3.1.9.

3.1.2.2.2. Direktivets kapitel 2 omfatter artikel 5-7 om hhv. skyldners bevarelse af rådighed, suspension af kreditorforfølgning og konsekvenser af en suspension af individuel kreditorforfølgning.

3.1.2.2.2.1. Medlemsstaterne skal efter rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 5, stk. 1, sørge for, at skyldneren under en forebyggende rekonstruktion bevarer fuld eller i det mindste delvis kontrol over sine aktiver og sin virksomheds daglige drift.

Den judicielle eller administrative myndighed træffer beslutning om udpegelse af en rekonstruktør fra sag til sag afhængigt af sagens omstændigheder eller skyldnerens specifikke behov. I visse tilfælde kan medlemsstaterne dog kræve, at udpegelse af en sådan rekonstruktør altid er obligatorisk, jf. direktivets artikel 5, stk. 2, og præambelbetragtning nr. 30.

En rekonstruktør kan i henhold til direktivets artikel 5, stk. 3, som minimum udpeges til at bistå skyldneren og fordringshaverne i forhandlingerne om og udarbejdelsen af en rekonstruktionsplan, når der nedlægges et fyldestgørelsesforbud, og en rekonstruktør er nødvendig for at beskytte parternes interesser, når rekonstruktionsplanen skal stadfæstes af en judicial eller administrativ myndighed ved gennemtvungelse over for alle kreditorklasser efter direktivets artikel 11, eller når skyldneren eller et flertal af fordringshaverne anmoder herom, forudsat i sidstnævnte tilfælde at omkostningerne til rekonstruktøren afholdes af fordringshaverne.

Medlemsstaterne kan desuden bestemme, at udpegelse af en rekonstruktør altid er nødvendig under visse omstændigheder, såsom hvis skyldner har fordel af et fyldestgørelsesforbud, rekonstruktionsplanen skal stadfæstes ved gennemtvungelse over for alle kreditorklasser, rekonstruktionsplanen omfatter foranstaltninger, der berører arbejdstagernes rettigheder, eller skyldner eller ledelsen har handlet på en kriminel, svigagtig eller skadelig måde i forretningsforbindelserne, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 30.

3.1.2.2.2.2. Artikel 6, stk. 1, fastlægger skyldnerens mulighed for at opnå et fyldestgørelsesforbud for at understøtte forhandlingerne om en rekonstruktionsplan under en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Som et fyldestgørelsesforbud defineres i direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 1, en af en judicial eller administrativ myndighed meddelt eller på lov støttet midlertidig suspension af en fordringshavers ret til at fuldbyrde et krav mod en skyldner og, hvis dette er foreskrevet i national ret, mod

en tredjepartssikkerhedsstiller i forbindelse med en retslig, administrativ eller anden procedure eller af retten til at beslaglægge eller udenretligt at realisere skyldners aktiver eller virksomhed.

Skyldnere bør kunne opnå et fyldestgørelsesforbud, hvad enten et sådant forbud indrømmes af en judiciel eller administrativ myndighed eller støttes på lov, med det formål at kunne fortsætte sin drift eller i det mindste bevare værdien af sit bo under forhandlingerne, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 32.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at indrømme et fyldestgørelsesforbud, hvis et sådant fyldestgørelsesforbud ikke er nødvendigt, eller hvis fyldestgørelsesforbuddet ikke ville opfylde formålet om at understøtte forhandlingerne om en rekonstruktionsplan som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion.

Sådanne afvisningsgrunde kan omfatte manglende støtte fra det påkrævede flertal af fordringshaverne eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skyldners faktiske manglende evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, jf. direktivets artikel 6, stk. 1, og præambelbetragtning nr. 32.

Med henblik på at lette og fremskynde sagsbehandlingen kan der med hensyn til forekomsten af grunde til at afvise at nedlægge et fyldestgørelsesforbud opstilles formodningsregler, som kan afkræftes. Dette kan f.eks. være, hvis skyldneren udviser en adfærd, der er typisk for en skyldner, som er ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder – såsom en væsentlig betalingsmisligholdelse over for arbejdstagere eller skatte- eller socialsikringsorganer – eller hvis skyldneren eller den aktuelle ledelse af en virksomhed har begået økonomisk kriminalitet, der giver grund til at tro, at et flertal af fordringshaverne ikke vil støtte indledning af forhandlingerne, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 33.

Artikel 6, stk. 2, fastsætter, at medlemsstaterne – uden at det berører artikel 6, stk. 4 og 5 – skal sikre, at et fyldestgørelsesforbud kan omfatte alle typer af krav, herunder privilegerede krav.

Dette indebærer ikke, at alle typer af krav skal omfattes af et fyldestgørelsesforbud, men medlemsstaterne kan beslutte, at det skal være tilfældet, jf. direktivets artikel 6, stk. 3. Et fyldestgørelsesforbud kan således være generelt og omfatte alle krav eller være begrænset og omfatte en eller flere individuelle krav eller kategorier af krav. Begrænses fyldestgørelsesforbuddet, finder det kun anvendelse på de krav, som er blevet underrettet om forhandling om rekonstruktionsplanen eller om fyldestgørelsesforbuddet i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne kan således f.eks. udelukke bestemte krav eller kategorier af krav fra anvendelsesområdet for et fyldestgørelsesforbud, hvor en sådan udelukkelse er behørigt begrundet, og såfremt kreditorforfølgning ikke kan antages at bringe rekonstruktionen af virksomheden i fare, eller et fyldestgørelsesforbud kan antages at ville være til urimelig skade for de pågældende fordringshavere, jf. direktivets artikel 6, stk. 4. Dette kan f.eks. være i relation til sikrede krav, hvor de tilknyttede aktivers fjernelse ikke vil bringe en rekonstruktion i fare, eller krav hvis suspension vil påføre fordringshaver urimelig skade, såsom ved et ikkekompenseret tab eller værdiforringelse af sikkerhedsstillelsen, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 34.

Medlemsstaternes forpligtelse til at sikre, at et fyldestgørelsesforbud kan omfatte alle krav, finder udtrykkeligt ikke anvendelse for så vidt angår arbejdstageres tilgodehavender, medmindre betaling af sådanne tilgodehavender er garanteret på et tilsvarende beskyttelsesniveau som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion, jf. direktivets artikel 6, stk. 5. Ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 61 bør medlemsstaterne således pålægges at undtage arbejdstageres tilgodehavender fra et eventuelt fyldestgørelsesforbud, uanset om disse tilgodehavender opstår før eller efter fyldestgørelsesforbuddet nedlægges. Et fyldestgørelsesforbud bør, for så vidt angår arbejdstageres tilgodehavender, kun være tilladt for de beløb og den periode, hvor betalingen af sådanne tilgodehavender reelt garanteres på et tilsvarende niveau ved andre midler i henhold til national ret. Hvis der i henhold til national ret gælder begrænsninger af garantiinstitutionernes ansvar med hensyn til enten garantiens længde eller det beløb, der udbetales til arbejdstagere, bør arbejdstagere have mulighed for at gøre deres tilgodehavender gældende over for arbejdsgiveren, selv under fyldestgørelsesforbuddet. Alternativt bør medlemsstaterne kunne udelukke arbejdstageres tilgodehavender fra anvendelsesområdet for rammerne af forebyggende rekonstruktion og sørge for, at de beskyttes i henhold til national ret.

Medlemsstaterne kan bestemme, om krav, der forfalder eller indtræder efter, at en begæring om at indlede en forebyggende rekonstruktionsprocedure er indgivet, eller efter indledning af proceduren, er omfattet af et fyldestgørelsesforbud, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 25.

Fyldestgørelsesforbud bør, hvor dette er foreskrevet i national ret, også kunne finde anvendelse på sikkerhed, der er stillet af tredjemand, herunder kautionister og sikkerhedsstillere, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 32.

For at sikre, at fordringshavere med krav, der er opstået før indledning af en rekonstruktionsprocedure eller nedlæggelse af et fyldestgørelsesforbud, ikke presser skyldner til at indfri disse krav, som ellers ville blive nedskrevet ved gennemførelsen af rekonstruktionsplanen, bør medlemsstaterne kunne

foreskrive et fyldestgørelsesforbud for så vidt angår betaling af disse krav, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 39.

Artikel 6, stk. 6, fastsætter, at den indledningsvise varighed af et fyldestgørelsesforbud skal være begrænset til højst fire måneder. Denne maksimumperiode skal sikre en rimelig balance mellem skyldners og fordringshavernes rettigheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 35.

Medlemsstaterne kan under visse betingelser forlænge varigheden af et fyldestgørelsesforbud eller indrømme et nyt fyldestgørelsesforbud, f.eks. hvor de er tale om en kompleks rekonstruktion, jf. artikel 6, stk. 7, 1. pkt., og præambelbetragtning nr. 35.

Træffer den judicielle eller administrative myndighed ikke afgørelse om forlængelse, inden fyldestgørelsesforbuddet udløber, bør fyldestgørelsesforbuddet ophøre med at have virkning ved fyldestgørelsesforbudsperiodens udløb, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 35.

Den samlede varighed af fyldestgørelsesforbuddet, inklusive forlængelser og fornyelser, må under hensyn til retssikkerheden ikke overstige et år. Bliver skyldneren insolvent i henhold til national ret, kan der dog fastsættes et tidsbegrænset fyldestgørelsesforbud, jf. direktivets artikel 6, stk. 8, og præambelbetragtning nr. 35.

Medlemsstaterne kan bestemme, om et kort midlertidigt fyldestgørelsesforbud, indtil en judicial eller administrativ myndighed har truffet afgørelse om adgang til rammen for forebyggende rekonstruktion, skal være underlagt tidsfristerne i direktivet, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 35.

Medlemsstaterne kan bestemme, hvem der er berettiget til at anmode om ophævelse af et fyldestgørelsesforbud, jf. præambelbetragtning nr. 37.

Et fyldestgørelsesforbud skal kunne ophæves, når det ikke længere opfylder formålet om at støtte forhandlingerne om rekonstruktionsplanen, f.eks. hvis det viser sig, at en bestemt andel af fordringshaverne ikke ønsker at fortsætte forhandlingerne, når skyldneren eller rekonstruktøren anmoder herom, når en eller flere fordringshavere eller kreditorer vil lide urimelig skade som følge af fyldestgørelsesforbuddet, eller når fyldestgørelsesforbuddet giver anledning til en fordringshavers insolvens, jf. direktivets artikel 6, stk. 9. I de to sidstnævnte tilfælde kræves, at det er foreskrevet i national ret.

Ved bestemmelsen af, om fordringshavere lider urimelig skade, bør judicielle eller administrative myndigheder kunne tage hensyn til, om fyldestgørelsesforbuddet vil bevare boets samlede værdi, og om skyldner handler i ond tro eller med

det formål at forårsage skade eller generelt handler i strid med den samlede kreditorernes berettigede forventninger, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 36.

En enkelt fordringshaver eller klasse af fordringshavere anses for at lide urimelig skade som følge af fyldestgørelsesforbuddet, hvis deres krav eksempelvis stilles væsentligt ringere som følge af fyldestgørelsesforbuddet, end hvis fyldestgørelsesforbuddet ikke fandt anvendelse, eller hvis fordringshaveren stilles ringere end andre fordringshavere i en lignende situation, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 37. Det bemærkes, at direktivet ikke omfatter bestemmelser om kompensation eller garantier for fordringshavere, hvis sikkerhedsstillelse sandsynligvis vil falde i værdi under fyldestgørelsesforbuddet.

Medlemsstaterne kan ophæve et fyldestgørelsesforbud for fordringshavere eller en eller flere klasser af fordringshavere, som har lidt urimelig skade som følge af fyldestgørelsesforbuddet, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 37.

Beføjelsen til at ophæve et fyldestgørelsesforbud kan begrænses til situationer, hvor fordringshaverne ikke har haft mulighed for at blive hørt, før fyldestgørelsesforbuddet trådte i kraft eller blev forlænget, jf. direktivets artikel 6, stk. 9.

Der kan fastsættes en minimumsperiode, der ikke overstiger et år, inden for hvilken fyldestgørelsesforbuddet ikke kan ophæves, jf. direktivets artikel 6, stk. 9.

3.1.2.2.3. Opstår der under et fyldestgørelsesforbud i henhold til national ret pligt for en skyldner til selv at begære indledning af insolvensbehandling, der kan resultere i konkurs, skal medlemsstaterne sikre, at denne pligt udsættes, så længe fyldestgørelsesforbuddet varer, jf. artikel 7, stk. 1. Et fyldestgørelsesforbud udsætter endvidere en kreditoranmodning om indledning af konkursbehandling, jf. artikel 7, stk. 2.

Direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, kan fraviges, hvis skyldneren ikke kan betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, jf. artikel 7, stk. 3. I sådanne tilfælde, hvor skyldneren er insolvent, skal det sikres, at et fyldestgørelsesforbud kan opretholdes, hvis det efter omstændighederne må lægges til grund, at indledning af konkursbehandling, ikke ville være i fordringshavernes almindelige interesse.

Det kan bestemmes, at et fyldestgørelsesforbud ikke finder anvendelse på visse aftaler på finansielle markeder, energimarkeder og råvaremarkeder, jf. artikel 7, stk. 6 og direktivets præambelbetragtning nr. 94.

Medlemsstaterne sikrer, at udløb af et fyldestgørelsesforbud uden vedtagelse af en rekonstruktionsplan ikke i sig selv

giver anledning til indledning af en insolvensprocedure, der kan resultere i skyldners afvikling, medmindre de øvrige betingelser i national ret for en sådan indledning er opfyldt, jf. direktivets artikel 7, stk. 7.

Medlemsstaterne kan frit bestemme, om et fyldestgørelsesforbud skal have indflydelse på forfaldne renter af fordringer, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 25.

3.1.2.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.2.3.1. Indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling

Det er Konkursrådets opfattelse, at det bør være en forudsætning for en forebyggende rekonstruktionsbehandling, at skyldneren fremsætter – eller arbejder mod at fremsætte – et rekonstruktionsforslag eller på anden måde sigter mod at opnå en samlet ordning af sine økonomiske forhold. Der henvises til lovforslagets pkt. 3.1.6. for en nærmere gennemgang af rekonstruktionsforslag.

Skyldnerens valgfrihed i forhold til at forsøge at afværge sine økonomiske problemer bør ikke indskrænkes ved opstilling af en sådan regel som i konkurslovens § 10, hvorefter en rekonstruktion skal indeholde en tvangsakkord eller virksomhedsoverdragelse.

Konkursrådet finder således, at skyldneren også bør have adgang til den forebyggende rekonstruktionsprocedure f.eks. med det formål at opnå en ramme for en forhandling med fordringshaverne om en frivillig akkord, henstand m.v. eller med kapitalejerne om indskud. En forebyggende rekonstruktionsprocedure bør således kunne indledes, uden at dette har til hensigt at sætte et rekonstruktionsforslag til afstemning.

Konkursrådet finder derimod ikke, at et fyldestgørelsesforbud i sig selv bør kunne udgøre et formål med forebyggende rekonstruktion, men alene bør være et middel, som giver skyldneren mulighed for at opnå arbejdsro til at afværge sine økonomiske vanskeligheder. For en nærmere gennemgang af Konkursrådets overvejelser om fyldestgørelsesforbud henvises til lovforslagets pkt. 3.1.2.3.1.2.

For at sikre fremme af den forebyggende rekonstruktionsbehandling og hindre, at der pågår forebyggende rekonstruktionsbehandling, som må anses for udsigtsløs, finder Konkursrådet det nødvendigt, at der opstilles visse rammer for, hvor længe skyldneren kan forblive i den forebyggende rekonstruktionsproces.

Det er Konkursrådets opfattelse, at en skyldner, som ikke har anmodet om et fyldestgørelsesforbud ikke skal indkaldes til møder eller afgive skriftlige redegørelser til skifteretten.

Hvis der er beskikket en rekonstruktør eller anmodet om fyldestgørelsesforbud, skal rekonstruktøren give en statusopdatering til skifteretten hver anden måned. Skifteretten bør kunne indkalde til et møde med rekonstruktøren med henblik på at drøfte sagen. Hvis rekonstruktøren anmoder om et møde med skifteretten, bør skifteretten i almindelighed indkalde til et møde.

Det er endvidere Konkursrådets opfattelse, at der bør fastsættes en øvre tidsmæssig grænse for, hvor længe den forebyggende rekonstruktionsbehandling kan udstrækkes. Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, om den øvre tidsmæssige grænse bør fastsættes til over et år under hensyn til skyldnerens eventuelle uafklarede skattemæssige forhold.

Konkursrådet finder, at forebyggende rekonstruktionsbehandling med fyldestgørelsesforbud ikke bør kunne udstrækkes til at vare mere end et år fra tidspunktet for skifterettens bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Hvis skyldneren overgår til rekonstruktionsbehandling, bør skifteretten bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis rekonstruktionsbehandlingen sammenlagt med varigheden af fyldestgørelsesforbuddet har varet i et år. Hvis den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophørte en måned før indledningen af rekonstruktionsbehandlingen, skal varigheden af den forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke medregnes.

3.1.2.3.1.1. Begæring om forebyggende rekonstruktion, begrebet »sandsynlighed for insolvens« og formkrav

Som det fremgår ovenfor skal medlemsstaterne sikre, at en skyldner ved sandsynlighed for insolvens har adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet har overvejet om den forebyggende rekonstruktionsprocedure alene bør kunne anvendes af skyldnere, der endnu ikke er insolvente, men kun har sandsynlighed for at blive det. Konkursrådet finder imidlertid ikke grundlag for at afskære en insolvent skyldner fra at anvende den forebyggende rekonstruktionsprocedure frem for den nugældende rekonstruktionsprocedure, hvis skyldneren måtte foretrække dette.

Konkursrådet har i relation hertil overvejet, om begrebet »insolvens«, som det er defineret i konkursloven, kan opretholdes i lyset af det indførte begreb om »sandsynlighed for at blive insolvent« i direktivet, eller om dette bør give anledning til at indføre en selvstændig insolvensdefinition i forhold til konkurslovens regler om forebyggende rekonstruktion.

Det er Konkursrådets vurdering, at direktivets bestemmelser om, at skyldnere, allerede før de er insolvente, skal have

adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, indebærer, at skyldnere skal have adgang til en rekonstruktionsprocedure på et tidligere tidspunkt, end skyldnere har det efter lovgivningen i dag. Konkursrådet noterer sig herudover, at direktivet ikke fastsætter nærmere krav til, hvordan begrebet »sandsynlighed for at blive insolvent« skal defineres i national ret. På baggrund heraf vurderer Konkursrådet, at konkursloven bør indeholde et selvstændigt begreb om sandsynlighed for at blive insolvent.

Ved »sandsynlighed for at blive insolvent« skal således forstås, at en skyldner har sandsynlighed for at blive insolvent, når skyldneren har økonomiske vanskeligheder. Konkursrådet finder, at »økonomiske vanskeligheder« skal fortolkes bredt. Konkursrådet vurderer for det første, at sandsynlighed for at blive insolvent i almindelighed må antages at foreligge, hvis skyldneren erkender, at der foreligger sandsynlighed for insolvens. Stemmer erkendelsen med de foreliggende oplysninger, vil en videre undersøgelse i almindelighed være overflødig. Skønner skifteretten derimod, at erkendelsen ikke svarer til de faktiske forhold, må skifteretten forlange yderligere oplysninger, og, hvis disse ikke stemmer med skyldnerens erklæring om, at skyldneren har sandsynlighed for at blive insolvent, forkaste begæringen om forebyggende rekonstruktion. Denne prøvelse bør ikke overstige intensiteten af prøvelsen ved skyldnerens erklæring om insolvens, jf. konkurslovens § 18, nr. 1.

Konkursrådet finder for det andet, at tærsklen for, hvornår en skyldner har sandsynlighed for at blive insolvent, ikke bør sættes for højt, idet hensynene bag reglerne om forebyggende rekonstruktion tilsiger, at skyldnere opfordres til at reagere på økonomiske krisetegn på et tidligere stadie.

Konkursrådet finder for det tredje, at der kan foreligge en sandsynlighed for insolvens i relation til en skyldner, som er forbigående insolvent.

For det fjerde bør det efter Konkursrådets opfattelse være tilstrækkeligt til at anse sandsynlighed for skyldnerens insolvens for at foreligge, hvis det på baggrund af skyldnerens seneste årsregnskaber kan konstateres, at skyldneren i en årrække har haft likviditetsmæssige vanskeligheder.

Sådanne likviditetsmæssige vanskeligheder vil eksempelvis kunne konstateres på baggrund af oplysninger om, at skyldneren efter forhandlinger med långivere og investorer ikke har kunnet fremskaffe den fornødne kapital.

Oplysninger om indskrænkninger i skyldnerens kreditfaciliteter vil endvidere kunne indgå i en vurdering af, om der foreligger sandsynlighed for skyldnerens insolvens.

Konkursrådet bemærker, at likviditetsmæssige vanskelighe-

der også vil kunne konstateres på grundlag af en revisorpåtegning i årsregnskabet om, at årsregnskabet ikke giver et retvisende billede af selskabets aktiver, passiver og finansielle stilling.

Likviditetsmæssige vanskeligheder vil tillige kunne være indikeret af en oplysning i årsrapporten om usikkerhed vedrørende virksomhedens fortsatte drift.

Konkursrådet finder for det femte, at en løbende underbalance i skyldnerens regnskab bør tillægges afgørende vægt i vurderingen af, om betingelsen om sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent, er opfyldt. Kan det f.eks. på baggrund af skyldnerens seneste årsregnskaber konstateres, at der løbende har været ikke uvæsentlige underskud, som har ført til tab af en væsentlig del af skyldnerens kapital, bør dette være tilstrækkeligt til at konstatere, at sandsynlighed for insolvens foreligger.

For det sjette vil oplysninger om, at skyldneren har indgået forlig med samarbejdspartnere, som ikke er blevet overholdt, i almindelighed medføre, at der foreligger sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent.

For det syvende er det Konkursrådets opfattelse, at oplysninger om indkaldelse af skyldneren til fogedretten efter omstændighederne bør kunne begrunde, at der foreligger sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent. Dette bør efter rådets opfattelse gælde i tilfælde, hvor skyldneren flere gange har været indkaldt til møder i fogedretten, som følge af, at skyldneren ikke har overholdt sine afdragsordninger eller i øvrigt ikke har betalt sin gæld.

For det ottende finder Konkursrådet, at det ved vurderingen af sandsynligheden for, at skyldneren bliver insolvent, efter en konkret vurdering tillige bør kunne tillægges betydning, om skyldneren har opnået udsættelse af gældende betalingsfrister eller henstand med betalingen af sin gæld til offentlige eller private fordringshavere. Hvis skyldneren må formodes ikke at ville kunne honorere sine økonomiske forpligtelser, såfremt en sådan udsættelse eller henstand ikke var ydet, bør dette være tilstrækkeligt til at begrunde sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at udsættelse eller henstand alene indebærer en midlertidig forbedring af skyldnerens likviditet.

Slutteligt finder Konkursrådet, at de omstændigheder, som kan give anledning til tidlig varsling, som udgangspunkt vil indebære sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent. Om »tidlig varsling« henvises til lovforslagets pkt. 3.1.3.

Konkursrådet bemærker, at ovenstående betragtninger navnlig har relevans i tilfælde, hvor skyldnerens erkendelse kon-

kret ikke vurderes tilstrækkelig til at statuere sandsynlighed for at blive insolvent.

3.1.2.3.1.1.1. Konkursrådet har endvidere overvejet, om det kun er skyldneren selv, der skal kunne fremsætte begæring om den foreslåede forebyggende rekonstruktionsprocedure, eller om en sådan forebyggende rekonstruktionsprocedure også skal kunne iværksættes på begæring af en fordringshaver.

Konkursrådet fremhæver i den forbindelse, at skyldnere, der har adgang til den forebyggende rekonstruktionsprocedure, ikke nødvendigvis er insolvente, hvilket taler for at begrænse iværksættelse af den forebyggende rekonstruktionsprocedure til tilfælde, hvor dette begæres af skyldneren. Det er under alle omstændigheder Konkursrådets opfattelse, at der ikke bør kunne indledes en forebyggende rekonstruktionsprocedure uden skyldnerens samtykke.

Konkursrådet har overvejet, om det overhovedet giver mening at tildele fordringshaverne adgang til at begære rekonstruktionsbehandling, når rekonstruktionsbehandlingen efter Konkursrådets opfattelse alligevel kun bør kunne indledes med skyldnerens samtykke. I overensstemmelse med Konkursrådets tidligere synspunkter i betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv. kan det efter rådets opfattelse ikke udelukkes, at en sådan adgang kan udgøre det fornødne afsæt for, at fordringshaverne kan få iværksat en forebyggende rekonstruktionsbehandling for skyldnere, der enten ikke er bevidste om muligheden herfor eller i en situation med økonomiske vanskeligheder ikke selv formår at iværksætte et sådant forløb, eller er opmærksomme på de økonomiske risici, der kan være forbundet med ikke at reagere i virksomhedens øjeblikkelige situation. Konkursrådet henviser i den forbindelse til Konkursrådets betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv., side 70.

Konkursrådet har tidligere i betænkning 1512/2009 redegjort for, at det efter rådets opfattelse ikke kan udelukkes, at en adgang for fordringshaverne til at begære rekonstruktionsbehandling kan føre til en forøgelse af antallet af virksomheder, der underkastes forebyggende rekonstruktionsbehandling. Dette vil kunne bidrage til, at flere levedygtige virksomheder overlever til gavn for såvel skyldnere som fordringshavere. I praksis forekommer det dog sjældent, at en fordringshaver begærer rekonstruktionsbehandling, hvilket taler imod at indføre en adgang til kreditorbegæret forebyggende rekonstruktion.

Samlet set er det Konkursrådets vurdering, at der ikke er et behov for at indføre en regel om, at en fordringshaver kan begære en skyldner undergivet forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet bemærker, at heller ikke arbejdstagere, uanset

om disse er fordringshavere eller ej, bør have adgang til at begære en skyldner undergivet forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det er i øvrigt Konkursrådets opfattelse, at den forebyggende rekonstruktionsprocedure generelt bør baseres på et princip om frivillighed. Det indebærer, at skyldnere, der har begæret iværksættelsen af en forebyggende rekonstruktionsprocedure, bør kunne bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, også selv om forebyggende rekonstruktionsbehandling er indledt, jf. nærmere herom i pkt. 3.1.2.3.4.

3.1.2.3.1.1.2. For så vidt angår iværksættelsen af en forebyggende rekonstruktion, finder Konkursrådet, at proceduren bør iværksættes ved, at skyldneren indgiver begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling til skifteretten. Det er hertil Konkursrådets opfattelse, at værningsreglerne for rekonstruktionsbehandling i konkurslovens §§ 3-5 samt udgangspunktet om, at en begæring om rekonstruktion ikke offentliggøres, jf. § 9, bør finde tilsvarende anvendelse for så vidt angår begæringer om forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet finder, at skyldnerens begæring om forebyggende rekonstruktion bør opfylde de formkrav, som fremgår af konkurslovens § 7, stk. 1.

Konkursrådet finder, at en skyldners begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke behøver at være nærmere begrundet, da skyldnerens begæring til skifteretten formodes at indeholde en erkendelse af at skyldneren er insolvent, eller at skyldneren som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent.

En begæring om forebyggende rekonstruktion må efter Konkursrådets opfattelse i almindelighed forventes indgivet af skyldneren med henblik på at fremsætte et rekonstruktionsforslag og opnå et fyldestgørelsesforbud, og skyldneren bør under en forebyggende rekonstruktion således have mulighed for at fremsætte sådanne begæringer. Konkursrådet finder dog, at det ikke bør være en betingelse for indgivelse af begæringen om forebyggende rekonstruktion til skifteretten, at skyldneren i sin begæring oplyser at have til hensigt at fremsætte sådanne anmodninger. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at skyldneren bør have en smidig adgang til at fremsætte en anmodning om forebyggende rekonstruktion, samt formålet med det indledende møde i skifteretten, jf. pkt. 3.1.2.3.1.1.4. Konkursrådet har endvidere lagt vægt på, at skifteretten vil kunne bringe en forebyggende rekonstruktionsproces til ophør, såfremt denne må anses for udsigtsløs, jf. nærmere herom pkt. 3.1.2.3.4.

Konkursrådet har endvidere overvejet, hvorvidt og i så fald i hvilket omfang, skyldneren ved indgivelse af en anmodning

om forebyggende rekonstruktion til skifteretten bør pålægges at vedlægge oplysninger om sine økonomiske forhold.

Det er Konkursrådets opfattelse, at skyldnere, som i begæringen om forebyggende rekonstruktion ikke har anmodet om en rekonstruktør eller et fyldestgørelsesforbud, bør pålægges at vedlægge en opgørelse over aktiver og passiver og en liste over fordringshavere i overensstemmelse med, hvad der kræves ved skyldnerens begæring om indledning af rekonstruktionsbehandling, jf. konkurslovens § 22, stk. 1, jf. § 11, stk. 1, sidste pkt. Det er endvidere Konkursrådets opfattelse, at såfremt der er beskikket en rekonstruktør, bør det være rekonstruktøren, som tilvejebringer de nødvendige oplysninger om skyldnerens økonomi.

Konkursrådet har ved fastlæggelsen af de foreslåede krav til skyldnerens begæring lagt vægt på nødvendigheden af at tilvejebringe en række grundlæggende informationer om skyldnerens økonomiske forhold til brug for skifterettens behandling af begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet har endvidere lagt vægt på, at sådanne grundlæggende oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold bør tilvejebringes på det tidligst mulige tidspunkt med henblik på senere at kunne konstatere et eventuelt misbrug af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet har i modsat retning lagt vægt på, at hensynet til at sikre reglernes effektivitet tilsiger, at der ikke opstilles unødigt høje krav til udformningen af begæringen om forebyggende rekonstruktionen. Vigtigheden af ikke at opstille for høje krav til, hvilke oplysninger skyldneren bør fremsende med en begæring om forebyggende rekonstruktion, understøttes af, at det må forventes, at erhvervsdrivende, der driver en mindre virksomhed, oftest ikke vil have advokatbi-stand i forbindelse med udformning af anmodningen.

Konkursrådet har endvidere lagt vægt på, at der henset til, at skyldnerens erkendelse af sandsynlighed for insolvens, eller insolvens i sig selv, bør medføre en formodning for, at betingelserne for indledning af forebyggende rekonstruktion er til stede, ikke er praktisk behov for at stille yderligere krav til de oplysninger, som skyldneren skal fremkomme med i forbindelse med begæringen.

Konkursrådet finder ud fra en samlet vurdering, at en begæring om rekonstruktion skal vedlægges oplysninger i overensstemmelse med konkurslovens § 22, stk. 1.

3.1.2.3.1.1.3. Det er Konkursrådets opfattelse, at der ikke bør stilles krav om sikkerhedsstillelse for en eventuel rekonstruktørs og tillidsmands virksomhed, medmindre skifteretten træffer bestemmelse herom.

Konkursrådet har overvejet, i hvilke situationer skifteretten kan træffe bestemmelse om, at der skal stilles sikkerhed for rekonstruktørs og tillidsmands virksomhed i forbindelse med en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det fremgår af betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv., side 223, at skifteretten efter rekonstruktørens begæring kan bestemme, at der ud over i de tilfælde, der er nævnt i konkurslovens § 11 a, stk. 4 (nu stk. 5), skal stilles passende sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og tillidsmandens virksomhed. Dette er kommet til udtryk i konkurslovens § 11 a, stk. 6, hvor det fremgår, at skifteretten efter rekonstruktørens begæring kan bestemme, at der skal stilles yderligere sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og eventuel tillidsmands virksomhed.

Det er Konkursrådets opfattelse, at rekonstruktørens adgang til at begære sikkerhed efter konkurslovens § 11 a, stk. 6, skal finde tilsvarende anvendelse i en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet finder dog, at det bør præciseres, at bestemmelsen også kan finde anvendelse ved egenbegæringer. Konkursrådet finder derudover, at det kun bør være muligt for skyldneren at stille sikkerhed over for rekonstruktør/tillidsmand, hvis det er bestemt af skifteretten, da det i forhold til øvrige § 94-kreditorer ikke er rimeligt, at en sådan sikkerhed stilles uden skifterettens godkendelse. Dette bør dog ikke hindre, at tredjemand – f.eks. skyldners bankforbindelse - stiller sikkerhed over for rekonstruktør/tillidsmand uden skifterettens godkendelse.

Er det ikke muligt for skyldneren at stille sikkerhed, når skifteretten har truffet bestemmelse om sikkerhedsstillelse, bør skifteretten kunne bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør.

Konkursrådet finder endvidere, at konkurslovens § 11 a, stk. 7, skal finde tilsvarende anvendelse i en forebyggende rekonstruktionsbehandling, således at skifteretten undtagelsesvis skal kunne bestemme, at omkostninger, der ikke kan dækkes af skyldnerens og en eventuelt stillet sikkerhed, betales af statskassen. Konkursrådet har navnlig lagt vægt på, at det overordnede samfundsmæssige hensyn til videreførelse af levedygtige virksomheder tilsiger, at statskassen bør kunne indestå for omkostninger forbundet med en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet finder slutteligt, at der bør gælde regler om betaling af retsafgift, som svarer til reglerne for indgivelse af en begæring om rekonstruktion, jf. herved retsafgiftslovens § 18.

3.1.2.3.1.1.4. Skifterettens funktion ved indledningen af en forebyggende rekonstruktionsbehandling bør efter Konkursrådets opfattelse begrænses til at tage imod skyldnerens begæring om forebyggende rekonstruktion og efter en under-

søgelse af, om begæringen opfylder det i pkt. 3.1.2.3.1.1.2. ovenfor anførte om formkrav, indkalde skyldneren til et møde, hvori begæringen kan behandles. Mødet bør afholdes snarest muligt.

Konkursrådet finder, at indkaldelse af skyldneren til det indledende møde bør kunne foretages ved almindeligt brev, som så vidt muligt bør kunne fremsendes til skyldnerens e-Boks. Henset til, at forebyggende rekonstruktion alene kan iværksættes ved en begæring fra skyldneren, finder Konkursrådet det ikke nødvendigt, at indkaldelsen forkyndes for skyldneren.

Konkursrådet finder videre, at fordringshaverne – henset til karakteren og stadiet af den forebyggende rekonstruktionsproces samt for i videst muligt omfang at give skyldneren incitament til at indgive begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling – ikke bør indkaldes til det indledende møde i skifteretten.

Det er Konkursrådets opfattelse, at der i relation til forebyggende rekonstruktionsbehandling består sådanne særligt tungtvejende hensyn til at sikre skyldnerens personlige fremmøde, når denne ikke har anmodet om en rekonstruktør, at der bør indføres en yderligere indskrænkning i skyldnerens ret til at lade sig repræsentere ved fuldmægtig. Konkursrådet har herved lagt vægt på de vidtgående konsekvenser, som iværksættelse af en forebyggende rekonstruktionsprocedure kan have for skyldneren.

Det bør overlades til skifterettens nærmere bestemmelse at beslutte, hvorvidt et retsmøde skal afholdes digitalt, i det omfang der er hjemmel til det.

Det indledende møde med skyldneren har til formål at afklare, om der er grundlag for, at skifteretten indleder forebyggende rekonstruktionsbehandling, herunder ved at afklare, om der foreligger sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent, eller om skyldneren er insolvent. På mødet bør skifteretten endvidere afklare, om skyldneren ønsker et fyldestgørelsesforbud, eller om skyldneren ønsker beskikkelse af en rekonstruktør. Skifteretten bør herudover søge afklaret, om skyldneren ønsker en regnskabskyndig tillidsmand.

Konkursrådet har overvejet, om det indledende møde med skyldneren, såfremt denne ikke ønsker en rekonstruktør beskikket, bør have karakter af et vejledningsmøde, hvorunder skifteretten har pligt til at vejlede skyldneren om fremgangsmåden ved forebyggende rekonstruktion, muligheden for udpegning af en rekonstruktør og mulighederne for at søge yderligere bistand hos early warning-ordninger, advokat eller revisor.

Konkursrådet finder, at det må anses for bedst stemmende

med domstolens udvidede vejledningspligt over for selv-mødere og hensynene bag direktivet, at skifteretten pålægges en sådan vejledningspligt. Konkursrådet finder dog ikke, at skifterettens vejledningspligt bør udstrækkes til at omfatte en undersøgelse af skyldnerens økonomiske situation eller en vurdering af skyldnerens chancer for at opnå en løsning med fordringshaverne. Konkursrådet finder endvidere, at skifteretten ikke bør pålægges at yde skyldneren konkret bistand til udformning af de dokumenter, som skyldneren skal udarbejde til skifteretten og fordringshaverne som led i den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet bemærker, at skifterettens vejledningspligt eventuelt vil kunne opfyldes ved udlevering af skriftligt vejledningsmateriale til skyldneren.

3.1.2.3.1.1.5. Finder skifteretten på det indledende møde, at skyldnerens begæring kan danne grundlag for forebyggende rekonstruktionsbehandling, beslutter skifteretten at indlede en sådan behandling og afslår i modsat fald at indlede forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det er Konkursrådets opfattelse, at skifteretten bør afslå at indlede forebyggende rekonstruktion, såfremt skyldnerens begæring ikke opfylder de ovenfor anførte krav, eller der foreligger en eller flere ophørsgrunde som vil kunne medføre, at skifteretten bringer en allerede indledt forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, jf. nærmere herom pkt. 3.1.2.3.4. Afslag på at indlede forebyggende rekonstruktionsbehandling forudsætter, at skyldneren har haft lejlighed til at udtale sig om de omstændigheder, som begrundes afslaget.

Skifteretten bør derudover afslå at indlede en forebyggende rekonstruktionsbehandling, når det begæres af en skyldner, som er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed. Skifteretten bør endvidere afslå at indlede en forebyggende rekonstruktion, når det begæres af en skyldner, hvorom Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning.

Indledning af en forebyggende rekonstruktionsbehandling meddeles ikke fordringshaverne, medmindre skyldneren anmoder om et fyldestgørelsesforbud eller fremsætter et rekonstruktionsforslag.

Konkursrådet finder, at en begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke bør kunne tilbagekaldes, når den forebyggende rekonstruktionsbehandling er indledt. En skyldner må derfor begære, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, såfremt dette ønskes, jf. den foreslåede § 9 h, stk. 1, nr. 3. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til pkt. 3.1.2.3.4. nedenfor eller til bemærkningerne til lovforslagets § nr. 6.

3.1.2.3.1.1.6. Udebliver skyldneren fra det indledende møde i skifteretten uden at have meddelt lovligt forfald, finder Konkursrådet, at begæringen om forebyggende rekonstruktion i overensstemmelse med almindelige processuelle grundsætninger og tilsvarende, hvad der gør sig gældende ved konkursbehandling, jf. konkurslovens § 22, stk. 3, må anses for bortfaldet.

Konkursrådet har overvejet, at der i praksis vil kunne forekomme situationer, hvor de tilgængelige oplysninger om skyldneren og skyldnerens økonomiske situation er så ringe, at skifteretten er ude af stand til at foretage en vurdering af, om der foreligger sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent eller er insolvent, selv om skyldneren giver møde.

Konkursrådet lægger som anført ovenfor i pkt. 3.1.2.3.1.1.2. op til, at skifteretten som udgangspunkt lægger skyldnerens tilkendegivelse om, at der foreligger sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent, eller at skyldneren er insolvent, til grund. Konkursrådet finder dog, at det for at muliggøre skifterettens behandling af sagen og undgå misbrug er nødvendigt at indføre en regel, hvorefter skyldnerens ufyldstgørende besvarelse af spørgsmål kan tillægges procesuel skadevirkning. Samarbejder skyldneren således ikke loyalt, vil skifteretten kunne afslå at indlede forebyggende rekonstruktionsbehandling eller bringe en allerede indledt forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør som udsigtsløs.

3.1.2.3.1.2. Anmodning om fyldestgørelsesforbud og beskikkelse af rekonstruktør eller regnskabskyndig tillidsmand

Skifteretten beskikker ved indledningen af forebyggende rekonstruktionsbehandling eller senere én eller flere rekonstruktører, såfremt skyldneren anmoder herom, eller betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Rekonstruktøren skal i samarbejde med skyldneren undersøge mulighederne for at rekonstruere den nødlidende virksomhed.

Det er en forudsætning for beskikkelse, at skifteretten vurderer, at rekonstruktøren har de fornødne kvalifikationer til opgaven, jf. nærmere herom nedenfor i pkt. 3.3.2.1.2. Det er endvidere en forudsætning for beskikkelse som rekonstruktør, at rekonstruktøren afgiver en erklæring om at være villig til at påtage sig hvervet og opfylde betingelserne i konkurslovens § 238.

Anmoder skyldneren om beskikkelse af en rekonstruktør, skal skyldneren fremsende et forslag til rekonstruktør, der skal opfylde kravene hertil. Anmoder skyldneren ikke om en bestemt rekonstruktør, vælger skifteretten en rekonstruktør.

Der kan under en forebyggende rekonstruktion udpeges en

regnskabskyndig tillidsmand, ligesom rekonstruktøren kan antage anden sagkyndig bistand.

Konkursrådet finder, at konkurslovens § 11 g skal finde anvendelse i forbindelse med en forebyggende rekonstruktionsbehandling, således at skifteretten kan afsætte en rekonstruktør, hvis særlige grunde taler for det.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om det skal være muligt for skyldneren at skifte rekonstruktør og tillidsmand.

Konkursrådet finder, at skifteretten skal afbeskikke rekonstruktøren og tillidsmanden, hvis skyldneren anmoder herom. Skyldneren skal i den forbindelse have ret til at foreslå en ny rekonstruktør og tillidsmand. Det skal imidlertid ikke være muligt for skyldneren at få afbeskikket rekonstruktøren, hvis der er truffet afgørelse om fyldestgørelsesforbud. I sådanne tilfælde kan afbeskikkelse alene ske efter reglerne i § 11 g. Det vil derimod være muligt at få afbeskikket en tillidsmand, selvom der er truffet afgørelse om fyldestgørelsesforbud.

Det er Konkursrådets opfattelse, at der ikke bør stilles krav om sikkerhedsstillelse for en eventuel rekonstruktørs og tillidsmands virksomhed, medmindre skifteretten træffer bestemmelse herom.

Konkursrådet finder, at det ikke skal være muligt at beskikke en advokat for skyldneren under den forebyggende rekonstruktionsprocedure.

En anmodning om fyldestgørelsesforbud bør tillige anses for en anmodning om beskikkelse af rekonstruktør.

Konkursrådet har overvejet, om det gældende forbud mod retsforfølgning af skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen bør finde tilsvarende anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, herunder om et forbud automatisk bør gælde skyldnere i den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet bemærker hertil, at et sådant automatisk fyldestgørelsesforbud allerede meddeles insolvente skyldnere, der begærer eller får indledt rekonstruktion efter de gældende regler i konkursloven, som ikke foreslås ændret.

Det er Konkursrådets vurdering, at direktivets artikel 6 må læses sådan, at der under en forebyggende rekonstruktion ikke gælder et automatisk fyldestgørelsesforbud, dvs. at et sådant fyldestgørelsesforbud kræver en begæring fra skyldneren.

Det er på den baggrund Konkursrådets opfattelse, at der ikke automatisk bør træffes bestemmelse om et fyldestgørelses-

forbud til skyldnere i den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet finder dog, at de personer, som kan tages under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, også skal kunne anmode om at få nedlagt et fyldestgørelsesforbud.

Det er Konkursrådets opfattelse, at et fyldestgørelsesforbuds længde, inklusive forlængelser og fornyelser, ikke bør kunne overstige et år. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at den forebyggende rekonstruktionsproces bør have en mere komprimeret karakter.

Fyldestgørelsesforbuddet kan, første gang det nedlægges, ikke overstige fire ugers varighed. Det indebærer, at skifteretten på det møde, som bør afholdes med fordringshaverne fire uger efter, der er blevet truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbuddet første gang, skal træffe beslutning om ophør af fyldestgørelsesforbuddet. Hvis ikke skifteretten træffer beslutning om ophør af fyldestgørelsesforbuddet på dette møde, vil fyldestgørelsesforbuddet automatisk blive forlænget.

Konkursrådet har overvejet, om fyldestgørelsesforbuddet kan vare i længere end et år, hvis skyldneren overgår fra forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvor der er nedlagt fyldestgørelsesforbud, til en rekonstruktionsbehandling.

Det er hertil Konkursrådets opfattelse, at et fyldestgørelsesforbud har en indgribende karakter over for fordringshaverne, hvorfor fyldestgørelsesforbuddet ikke bør kunne udstrækkes længere end 1 år.

Det indebærer, at hvis der har været nedlagt et fyldestgørelsesforbud under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, og skyldneren efterfølgende overgår til en rekonstruktionsbehandling, skal skifteretten bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen skal ophøre, når fyldestgørelsesforbuddets varighed samlet har været i et år. Varigheden af fyldestgørelsesforbuddet under den forebyggende rekonstruktionsbehandling skal således medregnes ved overgangen til rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet finder, at såfremt den forebyggende rekonstruktionsbehandling med fyldestgørelsesforbud er ophørt mindst en måned før indledningen af rekonstruktionsbehandlingen, bør varigheden af fyldestgørelsesforbuddet ikke medregnes.

For så vidt angår ophør af et fyldestgørelsesforbud er det Konkursrådets opfattelse, at der bør indføres en ordning, hvorefter et fyldestgørelsesforbud ophører, samtidig med at den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvorunder fyldestgørelsesforbuddet er nedlagt, bringes til ophør.

Konkursrådet har ikke fundet behov for at foreslå en regel, hvorefter et fyldestgørelsesforbud kan bringes til ophør uafhængigt af selve den forebyggende rekonstruktionsproces. En fordringshaver, som ønsker et fyldestgørelsesforbud bragt til ophør, må således henvises til at søge den forebyggende rekonstruktionsbehandling bragt til ophør.

Konkursrådet finder ikke, at fyldestgørelsesforbuddet bør suspendere muligheden for at begære skyldneren konkurs. Det er således Konkursrådets opfattelse, at såfremt en kreditor indgiver en konkursbegæring mod skyldneren under en forebyggende rekonstruktion, hvor der samtidig er nedlagt et fyldestgørelsesforbud, må skyldneren indgive begæring om rekonstruktionsbehandling, hvis skyldneren ønsker at afværge konkursbegæringen.

Konkursrådet finder, at skyldneren som led i en forebyggende rekonstruktion skal kunne fremsætte anmodning om et fyldestgørelsesforbud med henblik på at opnå arbejdsro til at få gennemført et rekonstruktionsforslag eller finde en anden samlet løsning på sin økonomiske situation

Skyldneren skal kunne fremsætte sin anmodning om et fyldestgørelsesforbud i begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling, eller på et hvilket som helst tidspunkt, efter forebyggende rekonstruktionsprocedure er indledt.

Konkursrådet finder, at der ikke skal opstilles formkrav til skyldnerens begæring om et fyldestgørelsesforbud. Skyldneren vil således f.eks. kunne fremsætte sin anmodning skriftligt, herunder i begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling, eller mundtligt under et møde i skifteretten.

Modtager skifteretten en anmodning om et fyldestgørelsesforbud, skal anmodningen behandles straks. Skifteretten skal have mulighed for at behandle anmodningen på skriftligt grundlag, såfremt skifteretten finder det hensigtsmæssigt.

Konkursrådet finder, at skifteretten skal nedlægge et fyldestgørelsesforbud, medmindre skifteretten vurderer, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling skal bringes til ophør. Konkursrådet har overvejet, om et sådant udgangspunkt, hvorefter fyldestgørelsesforbud nedlægges, medmindre forholdene taler for at bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, indebærer en risiko for misbrug. Det er dog Konkursrådets vurdering, at den misbrugsmulighed, som består ved, at der nedlægges fyldestgørelsesforbud over for skyldnerne, som kan være solvente, er begrænset, og at en sådan misbrugsrisiko vil kunne imødegås ved forslaget om, at skifteretten bør kunne bringe den forebyggende rekonstruktionsproces til ophør og dermed samtidigt fyldestgørelsesforbuddet.

Henset til det anførte om, at skifteretten skal nedlægge et

fyldstgørelsesforbud, medmindre skifteretten finder, at den forebyggende rekonstruktionsmulighed skal bringes til ophør, bør der ikke gælde krav om høring af fordringshaverne, inden skifteretten træffer afgørelse herom. Der skal endvidere heller ikke gælde krav om underretning af virksomheds-panthavere eller andre panthavere.

Det er som anført ovenfor en betingelse for nedlæggelse af et fyldstgørelsesforbud, at der beskikkes en rekonstruktør.

Fyldstgørelsesforbuddet træder i kraft på klokkeslættet for skifterettens beslutning om at imødekomme skyldnerens anmodning.

Konkursrådet finder, at der ikke skal være en adgang for fordringshaverne til at kære et fyldstgørelsesforbud, idet enhver fordringshaver kan indgive konkursbegæring.

3.1.2.3.1.3. Inddragelse af fordringshaverne ved bestemmelse om fyldstgørelsesforbud

Træffer skifteretten afgørelse om et fyldstgørelsesforbud, indkalder skifteretten straks fordringshaverne til et møde, som skal afholdes senest fire uger efter bestemmelsen om fyldstgørelsesforbud blev truffet. Indkaldelse sker ved indrykning af en bekendtgørelse i Statstidende jf. konkurslovens § 11, a, stk. 2, 3. pkt. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, registrerer rekonstruktøren straks mødeindkaldelsen i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 2, 4. pkt.

Skyldneren, rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand skal være til stede på mødet med fordringshaverne, jf. konkurslovens § 11 d, stk. 1. Udebliver skyldneren uden lovligt forfald, bestemmer skifteretten, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, jf. § 11 d, stk. 2.

Konkursrådet finder, at konkurslovens § 11 c skal finde anvendelse, således at rekonstruktøren senest en uge før mødet med fordringshaverne skal sende et forslag til en rekonstruktionsplan. I modsætning til en almindelig rekonstruktionsbehandling, skal der på mødet ikke stemmes om rekonstruktionsplanen. Konkursrådet bemærker derudover, at det endelige rekonstruktionsforslag ikke nødvendigvis skal harmonere med den plan, som er blevet fremsat.

Konkursrådet finder, at konkurslovens § 11 b, stk. 1 og 2, skal finde anvendelse, således at rekonstruktøren senest en uge efter beskikkelsen skal sende en meddelelse til skyldnerens kendte fordringshaver og skifteretten om den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Meddelelsen skal vedlægges skyldnerens seneste årsrapport samt oplysninger om skyldnerens vigtigste aktiver og passiver mv.

På mødet i skifteretten gives skyldneren og fordringshaverne lejlighed til at udtale sig om opretholdelse og eventuel forlængelse af den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Skifteretten kan på mødet beskikke en eller flere yderligere rekonstruktører eller beskikke en anden tillidsmand, jf. konkurslovens § 11 e, stk. 4.

Konkursrådet finder, at rekonstruktøren, inden tre måneder efter der er truffet bestemmelse om fyldstgørelsesforbud og derefter med højst to måneders mellemrum, skal sende en redegørelse til samtlige kendte fordringshaver og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet finder derudover, at de løbende redegørelser skal ske efter samme model som konkurslovens § 11 f. Der skal imidlertid ikke stemmes om eventuelle ændringer i rekonstruktionsplanen.

Konkursrådet finder endvidere, at såfremt der ikke sendes en redegørelse senest tre måneder efter, at der er truffet bestemmelse om fyldstgørelsesforbud, kan skifteretten træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører.

Skifteretten forlænger fyldstgørelsesforbuddet, medmindre der fremkommer oplysninger, der bevirker, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling bør bringes til ophør, jf. nærmere herom nedenfor i pkt. 3.1.2.3.4. Skifteretten vil herunder kunne bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, såfremt den må anses for udsigtsløs. Dette vil kunne være tilfældet, hvis skyldneren er insolvent, og det står klart, at skyldneren ikke kan reddes, f.eks. hvis et flertal af de stemmeberettigede fordringshaver erklærer, at de er imod en rekonstruktion. Det vil f.eks. også kunne være tilfældet, hvis skyldneren er solvent og ikke har brug for at anvende den forebyggende rekonstruktionsprocedure, men alene søger at udnytte et fyldstgørelsesforbud på urimelig vis. Skifteretten træffer efter anmodning sin afgørelse om at bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør ved kendelse.

Et fyldstgørelsesforbud skal første gang meddeles frem til det ovenfor nævnte møde med fordringshaverne. Fyldstgørelsesforbuddet skal således, første gang det meddeles, højst meddeles for fire uger. Fyldstgørelsesforbuddets samlede længde, inklusive forlængelser og fornyelser, kan ikke overstige et år.

Konkursrådet bemærker, at en forlængelse af fyldstgørelsesforbuddet ikke forhindrer fordringshaverne i at begære skyldneren konkurs og derved bringe den forebyggende rekonstruktion til ophør. Skyldneren vil i den forbindelse overgå til konkurs eller til rekonstruktion efter de eksisterende regler i konkursloven.

3.1.2.3.2. Retsvirkninger af den forebyggende rekonstruktionsbehandling

Som det fremgår af pkt. 3.1.2.2. følger det af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 6, stk. 3, at medlemsstaterne kan bestemme, at et fyldestgørelsesforbud kan gælde generelt og omfatte alle krav eller kan være begrænset og omfatte en eller flere individuelle krav eller kategorier af krav.

Konkursrådet har på denne baggrund overvejet, om et fyldestgørelsesforbud under forebyggende rekonstruktion bør omfatte alle fordringshaverne, eller om skyldneren i stedet må henvises til at anmode om et fyldestgørelsesforbud i forhold til hver enkelt fordringshaver. Konkursrådet har endvidere overvejet, om der bør være en mellemform, således at skyldneren bør kunne anmode om et fyldestgørelsesforbud i forhold til visse kategorier af fordringshavere.

Det er Konkursrådets vurdering, at der ikke er praktisk behov for et fyldestgørelsesforbud i forhold til enkeltkreditorer eller visse kreditorkategorier. Et fyldestgørelsesforbud i forhold til enkelte fordringshavere eller visse kreditorkategorier vil endvidere stride mod lighedelsesprincippet. Det er således Konkursrådets opfattelse, at et fyldestgørelsesforbud som udgangspunkt bør gælde i forhold til samtlige fordringshavere, men med de begrænsninger der gælder efter konkurslovens § 12 c, stk. 2-5. Det er Konkursrådets vurdering, at denne model er i overensstemmelse med direktivets artikel 6, stk. 3.

Konkursrådet finder samlet, at et fyldestgørelsesforbud under en forebyggende rekonstruktionsbehandling bør have tilsvarende anvendelse som under en rekonstruktionsbehandling, jf. konkurslovens § 12 c.

Konkursrådet finder endvidere, at såfremt der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, bør der kunne ske virksomhedsoverdragelse efter konkurslovens § 13 g, jf. nærmere herom nedenfor i pkt. 3.1.2.3.3.

Hvis der er beskikket en rekonstruktør, bør reglerne i konkurslovens § 12, stk. 1-3, finde anvendelse.

Konkursrådet finder, at det ikke skal være muligt for rekonstruktøren at anvende tvangsmidler over for skyldneren. Hvis skyldneren ikke samarbejder loyalt, må den forebyggende rekonstruktionsbehandling i stedet bringes til ophør. Dette kan i praksis ske ved, at rekonstruktøren anmoder skifteretten om at bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør.

Hvis skifteretten har truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, bør reglerne i konkurslovens § 12 c, 12 f og

12 g, stk. 1-2, og stk. 4, finde anvendelse. I forhold til retsvirkningerne af et fyldestgørelsesforbud henvises der til pkt. 3.1.2.3.1.2.

Konkursrådet finder, at indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke skal medføre at virksomheds- og fordringspant fryses. Hvis skyldneren forud for indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling havde adgang til at udskille aktiver fra et pant, skal dette fortsat være en mulighed for skyldneren. Dette gælder også rettigheder stiftet ved retsforfølgning.

Om gensidigt bebyrdende aftaler henvises til pkt. 3.1.10. nedenfor.

3.1.2.3.3. Gennemførelse af rekonstruktion under forebyggende rekonstruktionsbehandling

Konkursrådet finder, at skyldneren som led i en forebyggende rekonstruktion skal kunne fremsætte et rekonstruktionsforslag. Det skal ikke være et krav for skyldnerens fremsættelse af et rekonstruktionsforslag, at der beskikkes en rekonstruktør.

Modtager skifteretten et rekonstruktionsforslag, indkalder skifteretten fordringshaverne til et møde, som så vidt muligt skal afholdes senest fire uger efter, at rekonstruktionsforslaget er fremsat, jf. nærmere herom ovenfor i pkt. 3.1.2.3.1.3.

Konkursrådet har overvejet, om skifteretten i tilfælde, hvor et rekonstruktionsforslag er fremsat af skyldneren og ikke en rekonstruktør, bør gennemgå rekonstruktionsforslaget, inden der sker indkaldelse af fordringshaverne. Konkursrådet har efter en samlet afvejning fundet, at skifteretten af ressource-mæssige hensyn ikke skal pålægges at foretage en sådan gennemgang. Det bemærkes herved, at skifteretten kan bestemme, at et rekonstruktionsforslag ikke sættes til afstemning, såfremt forslaget er åbenbart uegnet hertil. Skifteretten skal desuden nægte stadfæstelse, hvis forslaget er i strid med loven, jf. § 13 e, stk. 3, nr. 2, hvorfor skifteretten kan afvise at holde afstemning om et forslag, der er åbenbart i strid med loven.

Konkursrådet har overvejet, om samtlige fordringshavere skal indkaldes til mødet eller alene de fordringshavere, som berøres af rekonstruktionsforslaget. Konkursrådet finder, at praktiske hensyn tilsiger, at samtlige fordringshavere indkaldes til mødet. Konkursrådet har herved navnlig lagt vægt på, at det ikke skal pålægges skifteretten at foretage en nærmere gennemgang af skyldnerens rekonstruktionsforslag og kreditorliste, og at samtlige fordringshavere skal have mulighed for at gøre sig bekendt med rekonstruktionsforslaget.

Konkursrådet finder, at indkaldelse til mødet skal ske i overensstemmelse med fremgangsmåden i konkurslovens § 13,

stk. 2, 1. pkt. Skyldneren eller en eventuel rekonstruktør skal således senest fem hverdage før mødets afholdelse sende rekonstruktionsforslaget og det nedenfor nævnte materiale til skifteretten og samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af forslaget, med oplysning om tidspunktet for mødet.

Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, registrerer skyldneren eller en eventuelt udpeget rekonstruktør i overensstemmelse med reglen i konkurslovens § 13, stk. 2, sidste pkt., samtidig en meddelelse i Erhvervsstyrelsens it-system, hvoraf det fremgår, at materialet er udsendt og ligger til gennemsyn i skifteretten.

Konkursrådet finder, at det udsendte materiale skal opfylde formkravene i konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 1 og 2, og såfremt en rekonstruktør eller tillidsmand er beskikket, tillige formkravene i konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 3.

Skifteretten skal så vidt muligt senest 14 dage før mødets afholdelse indrykke en bekendtgørelse i Statstidende, hvori fordringshaverne indkaldes til mødet. I bekendtgørelsen opfordres fordringshavere, hvis fordringer ikke tidligere er gjort gældende, til at anmelde disse til skyldneren eller en eventuel rekonstruktør, jf. den tilsvarende regel i konkurslovens § 13, stk. 3. Bestrides en fordring, skal dette meddeles fordringshaveren ved anbefalet brev eller på anden betryggende måde, jf. konkurslovens § 13, stk. 4.

Konkursrådet har overvejet, om en skyldner i et tilfælde, hvor der ikke er beskikket en rekonstruktør, kan forventes at være i stand til at iagttage den ovennævnte fremgangsmåde for indkaldelse til kreditormøde og de angivne formkrav. Konkursrådet bemærker, at det må forventes, at der i praksis oftest vil være udpeget en rekonstruktør under en forebyggende rekonstruktionsproces, og at skyldneren har mulighed for at anmode om udpegning af en rekonstruktør på ethvert tidspunkt under sagens behandling, såfremt skyldneren ikke ser sig i stand til at varetage processen. Konkursrådet har på denne baggrund ikke fundet anledning til at fastsætte lempeligere formkrav. Konkursrådet har herved også lagt vægt på, at skifteretten har en videregående vejledningsforpligtelse i tilfælde, hvor der ikke er udpeget en rekonstruktør.

Konkursrådet finder, at skyldneren og en eventuel rekonstruktør og/eller regnskabskyndig tillidsmand skal være til stede på mødet med fordringshaverne, og at skifteretten, såfremt skyldneren udebliver uden lovligt forfald, bør kunne bestemme, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører.

På mødet stemmer fordringshaverne om rekonstruktionsforslaget.

Forkastes rekonstruktionsforslaget, nægtes stadfæstelse eller stadfæster skifteretten forslaget, bør den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophøre i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens § 13 f, herunder med de i § 13 f, stk. 2 og 3, angivne undtagelser. Dette medfører ikke i sig selv skyldnerens konkurs, ligesom skyldneren ikke nødvendigvis vil overgå til rekonstruktionsbehandling efter de eksisterende regler. For en nærmere gennemgang af ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling henvises til lovforslagets pkt. 3.1.2.3.4. nedenfor.

Konkursrådet finder henset til forslaget om en komprimeret forebyggende rekonstruktionsproces, at det ikke bør være muligt for skyldneren at fremsætte et nyt rekonstruktionsforslag under samme forebyggende rekonstruktionsprocedure, såfremt et forslag forkastes af fordringshaverne eller stadfæstelse nægtes.

En skyldner, som ønsker at fremsætte et nyt rekonstruktionsforslag, efter dennes forslag er blevet forkastet eller nægtet stadfæstelse under en forebyggende rekonstruktionsprocedure, kan anmode om at overgå til rekonstruktionsbehandling efter de eksisterende regler i konkursloven.

Forkastes et rekonstruktionsforslag eller nægtes stadfæstelse, bør skyldneren eller fordringshaverne straks kunne indgive konkursbegæring, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. En sådan konkursbegæring vil kunne behandles på mødet med fordringshaverne efter afstemningen om rekonstruktionsforslaget.

Konkursrådet bemærker, at vedtagelse og stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag ikke er til hinder for indgivelse af en konkursbegæring, såfremt skyldneren efter forslagens vedtagelse er insolvent.

Konkursrådet bemærker endvidere, at den situation, hvor skyldneren under den forebyggende rekonstruktionsprocedure ophører med at være erhvervsdrivende, ikke bør medføre ophør af behandlingen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, da der skal være mulighed for at lave akkord efter salg eller likvidation af virksomheden.

For så vidt angår omstødesreglernes anvendelse i forbindelse med en forebyggende rekonstruktion henvises der til pkt.3.1.12. nedenfor.

3.1.2.3.4. Ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling

3.1.2.3.4.1. Skifteretten skal ved det indledende møde med skyldneren afklare, om der er grundlag for, at skifteretten indleder forebyggende rekonstruktionsbehandling, herunder ved at afklare om der foreligger sandsynlighed for, at skyldneren er eller bliver insolvent. Der henvises til pkt.

3.1.2.3.1.1. ovenfor for en nærmere beskrivelse af begrebet »sandsynlighed for insolvens«.

Konkursrådet finder for det første, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling bør ophøre, hvis skyldneren hverken er insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent.

Det er således muligt, at skifteretten indleder en forebyggende rekonstruktionsbehandling, fordi skyldneren vurderes være insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent, men at skifteretten på et senere tidspunkt kommer frem til, at skyldneren er solvent, og at skyldneren ikke har sandsynlighed for at blive insolvent. I sådanne situationer bør skifteretten træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører.

For det andet finder Konkursrådet, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling skal ophøre, hvis skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare.

En skyldner samarbejder ikke loyalt, hvis skyldneren tilbageholder væsentlige oplysninger om sin økonomi. Fordringshavernes ret kan bl.a. bringes i fare, hvis en væsentlig forudsætning for en effektiv gennemførelse af den forebyggende rekonstruktionsbehandling brister, og behandlingen således ikke længere har et rimeligt formål.

Konkursrådet bemærker, at der gælder en tilsvarende regel i konkurslovens § 15, stk. 1, nr. 2, som kan medføre, at en rekonstruktionsbehandling bringes til ophør.

For det tredje er det Konkursrådets opfattelse, at skifteretten bør træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, hvis skyldneren begærer det.

Konkursrådet lægger i den forbindelse vægt på, at en forebyggende rekonstruktionsbehandling er baseret på et princip om frivillighed. Skyldnerens begæring om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling bør derfor medføre, at skifteretten træffer bestemmelse herom.

Det er for det fjerde Konkursrådets opfattelse, at skifteretten bør kunne bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, såfremt den forebyggende rekonstruktionsbehandling må anses for udsigtsløs.

Skifteretten må efter Konkursrådets vurdering forventes navnlig at anvende denne mulighed, såfremt de opfølgende møder med skyldneren eller den skriftlige status fra en eventuel rekonstruktør viser, at der ikke er fremdrift i den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet bemærker, at skifterettens mulighed for at

bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør som udsigtsløs bør kræve, at der er sket en forudgående høring af skyldneren og en eventuel rekonstruktør.

Som eksempel herpå må anses tilfælde, hvor det står klart, at en insolvent skyldner ikke kan reddes, f.eks. hvis et flertal af de stemmeberettigede fordringshavere erklærer, at de er imod en rekonstruktion, eller hvor en solvent skyldner ikke har brug for at anvende den forebyggende rekonstruktionsproces, men alene søger at udnytte et fyldestgørelsesforbud på urimelig vis.

Hvis skyldnerens regnskabs- og bogføringsmateriale er så mangelfuldt, at det vil indebære uforholdsmæssige omkostninger at opnå tilstrækkelig indsigt i skyldnerens økonomiske forhold, bør skifteretten træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det er i den forbindelse en forudsætning, at skifteretten bliver bekendt med, at regnskabs- og bogføringsmaterialet er mangelfuldt.

Konkursrådet finder, at høring efter skifterettens nærmere bestemmelse bør kunne foretages på skriftligt grundlag eller eventuelt telefonisk.

Konkursrådet finder for det femte, at skifteretten bør træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling skal ophøre, hvis Erhvervsstyrelsen træffer beslutning om tvangsopløsning af skyldneren.

Skifteretten bør træffe beslutning om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling skal ophøre, når skifteretten har modtaget Erhvervsstyrelsens beslutning om tvangsopløsning af skyldneren.

Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at skyldnere i relation til hvilke Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning, ikke bør kunne anvende reglerne om forebyggende rekonstruktionsbehandling, jf. nærmere herom pkt. 3.1.2.3.1.1.

Endelig finder Konkursrådet, at en forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke bør kunne udstrækkes ud over et år. Overstiger processen et år, bringer skifteretten den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør. Et eventuelt nedlagt fyldestgørelsesforbud ophører samtidig med den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet bemærker, at ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke i sig selv medfører skyldnerens konkurs, ligesom skyldneren ikke nødvendigvis vil overgå til rekonstruktionsbehandling efter de eksisterende regler.

3.1.2.3.4.2. Konkursrådet finder, at skifteretten skal afvise

en begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling, der indgives tidligere end 1 måned efter en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet har lagt vægt på, at det ikke skal være muligt for skyldneren at misbruge retsmidlerne i forbindelse med en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det skal f.eks. ikke være muligt for skyldneren at misbruge muligheden for at få nedlagt et fyldestgørelsesforbud.

Konkursrådet lægger endvidere vægt på, at hvis det i første omgang ikke er lykkedes skyldneren at afværge sine økonomiske problemer ved den første forebyggende rekonstruktionsbehandling, må skyldneren overveje, om der i stedet skal indgives en begæring om rekonstruktions- eller konkursbehandling.

Konkursrådet finder dertil, at skyldneren under den forebyggende rekonstruktion skal kunne anmode om at overgå til rekonstruktion eller konkurs, forudsat at skyldneren er insolvent.

En rekonstruktør, som har været udpeget under en forebyggende rekonstruktionsproces, bør som udgangspunkt fortsætte under rekonstruktionsbehandlingen. Det samme gælder en tillidsmand, som har været udpeget under den forebyggende rekonstruktionsproces, såfremt skyldneren ønsker en tillidsmand udpeget under rekonstruktionsbehandlingen.

Konkursrådet bemærker, at forebyggende rekonstruktion ikke i sig selv bør kunne medføre udsættelse af en fordringshavers anmodning om konkurs, jf. konkurslovens § 24.

Hvis en fordringshaver indgiver konkursbegæring mod en skyldner under forebyggende rekonstruktion, behandles begæringen på et møde, hvor skyldneren kan bede om at få indledt rekonstruktion. En sådan anmodning fra skyldneren vil kunne udsætte fordringshavers konkursbegæring i overensstemmelse med reglen i konkurslovens § 24.

Konkursrådet har overvejet, om en konkursbegæring, der er indgivet efter, at der er fremsat et rekonstruktionsforslag under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, men før afstemningen om forslaget, bør kunne udsættes, indtil det er afgjort, om rekonstruktionsforslaget vedtages og stadfæstes. Hensynet til stringensen i de insolvensretlige regler taler for, at en skyldner, som er insolvent, ikke bør kunne opnå et ”helle” i en sådan periode mellem rekonstruktionsforslagets fremsættelse og afstemningen herom. Omvendt taler praktiske hensyn for, at også en forebyggende rekonstruktionsbehandling bør kunne udsætte konkursbegæringen i denne situation.

Det er Konkursrådets opfattelse, at en afvejning af disse

hensyn bør føre til, at skifteretten kan udsætte en konkursbegæring, som er indgivet efter, at rekonstruktionsforslaget er fremsat, til behandling på det møde med fordringshaverne, hvori rekonstruktionsforslaget skal behandles. Med henblik på beskyttelse af fordringshavernes interesser, bør en sådan udsættelse dog forudsætte, at der er beskikket en rekonstruktør på det tidspunkt, hvor skyldneren har fremsat rekonstruktionsforslaget.

Konkursrådet finder, at såfremt skyldneren er overgået fra en forebyggende rekonstruktionsbehandling med fyldestgørelsesforbud til en rekonstruktionsbehandling, bør rekonstruktionsbehandlingen sammenlagt kun kunne vare i et år. Dette år bør regnes fra det tidspunkt, hvor der blev nedlagt fyldestgørelsesforbud. Dette bør gælde, uanset om der sker direkte overgang til rekonstruktion, eller dette først sker efter tre uger, jf. princippet om fristdag.

Konkursrådet er opmærksom på, at det nævnte afkortningsprincip kan medføre, at en rekonstruktionsbehandling bliver forhastet eller ligefrem illusorisk. Konkursrådet finder dog, at hensynet til fordringshavernes interesser og den almindelige kreditgivning afgørende taler for, at fyldestgørelsesforbuddet ikke udstrækkes til mere end et år før en konkurs. Skifteretten bør derfor afvise en begæring om rekonstruktionsbehandling, såfremt skyldneren på tidspunktet for begæringens indgivelse har været undergivet et fyldestgørelsesforbud i et år. Det bemærkes, at skifteretten kan afvise at indlede rekonstruktionsbehandling, såfremt der refterer en så kort periode af det mulige fyldestgørelsesforbud, at rekonstruktionsbehandling må anses for udsigtsløs.

3.1.2.3.4.3. Det er Konkursrådets opfattelse, at ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling bør annonceres i Statstidende, såfremt der har været nedlagt et fyldestgørelsesforbud. Annoncering bør dog ikke ske, hvis skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller behandling efter de eksisterende rekonstruktionsregler.

Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere den forebyggende rekonstruktionsbehandlings ophør i Erhvervsstyrelsens it-system.

Rekonstruktøren bør endvidere sende en meddelelse om den forebyggende rekonstruktionsbehandlings ophør til samtlige kendte fordringshavere og andre, der blev berørt af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller behandling efter de eksisterende rekonstruktionsregler.

Har der ikke været nedlagt et fyldestgørelsesforbud, skal skyldneren eller en eventuelt beskikket rekonstruktør alene sende meddelelse om ophøret af den forebyggende rekon-

struktionsbehandling til fordringshavere, som har været orienteret om den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Hvis skyldneren overgår til rekonstruktionsbehandling, bør rekonstruktøren i sin meddelelse til kreditorerne informere om, at skyldneren således er overgået fra forebyggende rekonstruktionsbehandling til rekonstruktionsbehandling.

3.1.2.4 Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er overvejende enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022. Justitsministeriet bemærker dog, at et fyldestgørelsesforbud efter Justitsministeriets opfattelse, ikke bør omfatte lønmodtagere, hvis krav i tilfælde af en konkurs er omfattet af konkurslovens §§ 94 og 95. Hensynet til lønmodtagerne, herunder særligt på grund af, at lønindtægten i mange tilfælde vil være lønmodtagerens primære forsørgelsesgrundlag samt hensynet til effektiv anvendelse af reglerne om forebyggende rekonstruktion, tilsiger efter Justitsministeriets opfattelse, at lønkrav ikke skal omfattes af fyldestgørelsesforbuddet i en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.5.4. nedenfor.

Konkursrådets overvejelser om forebyggende rekonstruktion foreslås på den baggrund udmøntet i et nyt afsnit IA, som inddeles i fire kapitler.

Kapitel 1 a, indeholdende §§ 9 a-9 c, omhandler indledning af forebyggende rekonstruktion og fastsætter rammen for, hvornår en skyldner, der er insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent, skal tages under forebyggende rekonstruktion, jf. den foreslåede § 9 a. Kapitel 1 a omhandler endvidere, under hvilke omstændigheder der kan eller skal beskikkes en rekonstruktør samt muligheden for at anmode om fyldestgørelsesforbud under den forebyggende rekonstruktion, jf. den foreslåede § 9 b. Slutteligt fastsætter § 9 c fordringshavernes retstilling i tilfælde af, at der bliver truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Kapitel 1 b, indeholdende §§ 9 d og 9 e, omhandler retsvirkninger af forebyggende rekonstruktion.

Den foreslåede § 9 d fastlægger bl.a., at de samme begrænsninger, som gælder for en skyldner og en fordringshaver under en rekonstruktionsbehandling, tilsvarende finder anvendelse under forebyggende rekonstruktion, hvis der er beskikket en rekonstruktør eller truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Det fastslås endvidere, at lønmodtagere ikke er omfattet af fyldestgørelsesforbuddet.

Den foreslåede § 9 e omhandler tilfælde, hvor skyldneren er part i en gensidigt bebyrdende aftale.

Kapitel 1 c, indeholdende §§ 9 f og 9 g, omhandler gennemførelse af rekonstruktion under forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det følger således af den foreslåede § 9 f, at en skyldner under forebyggende rekonstruktionsbehandling kan fremsætte rekonstruktionsforslag, herunder at reglerne i §§ 10-10 c om, hvad en rekonstruktion skal indeholde, samt §§ 13 b - 13 f om krav til mødet om rekonstruktionsforslag, finder tilsvarende anvendelse. Det følger af bestemmelsens stk. 2, at konkurslovens § 13 g om virksomhedsoverdragelse inden der er vedtaget en rekonstruktionsplan finder tilsvarende anvendelse, hvis forslaget indeholder bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Den foreslåede § 9 g fastlægger, at konkurslovens regler om rekonstruktionens virkning, jf. §§ 14-14 b, § 14 c, stk. 1, § 14 d og § 14 e, ligeledes finder tilsvarende anvendelse. Det følger af § 9 g, stk. 2, at konkurslovens regler i §§ 12 h-12 m finder tilsvarende anvendelse, hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om en tvangsakkord.

Kapitel 1 d, indeholdende §§ 9 h og 9 i, omhandler ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling. Bestemmelserne fastsætter, under hvilke omstændigheder skifteretten skal træffe bestemmelse om, at en forebyggende rekonstruktion skal ophøre, jf. den foreslåede § 9 h. § 9 i fastlægger, at skifteretten skal bekendtgøre ophøret, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkurs- eller rekonstruktionsbehandling.

For en nærmere gennemgang af de enkelte bestemmelser henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 og bemærkningerne her til.

3.1.3. Tidlig varslingsmekanisme

3.1.3.1. Gældende ret

Der er ikke i national ret fastsat bestemmelser, som sikrer, at skyldnere har adgang til tidlige varslingsmekanismer.

Foranstaltninger, som kan afsløre forhold, der kan give anledning til sandsynlighed for insolvens, og indikere over for skyldnere, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger, tilbydes af private rådgivningstjenester, hvoraf nogle er støttet af offentlige midler.

En af disse rådgivningstjenester er Early Warning-programmet, som blev etableret af Erhvervsministeriet i 2007. Programmet drives i dag som et offentlig-privat samarbejde, der tilbyder kriseramte virksomheder i hele landet gratis adgang til kompetent sparring og vejledning fra konsulenter i de tværkommunale erhvervshuse og et korps af frivillige rådgivere samt tilknyttede insolvensadvokater. De frivillige råd-

givere i programmet har selv ledelseserfaring fra forskellige brancher og hjælper virksomhedsejerne med at afgøre, om og hvordan den konkurstruede virksomhed kan fortsætte.

Programmet administreres i dag af de tværkommunale erhvervshuse og er i 2020-2022 finansieret af Danmarks Erhvervsfremmebestyrelse. Erhvervshusene har status som et særligt forvaltningssubjekt, hvorved forstås en selvstændig juridisk enhed inden for den offentlige forvaltning, som en del af den kommunale erhvervsfremmestruktur.

Siden 2007 har omkring 7.000 små og mellemstore virksomheder i krise fået vejledning via Early Warning-programmet.

3.1.3.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Medlemsstaterne skal sikre, at skyldnere har adgang til en eller flere klare og gennemsigtige tidlige varslingsmekanismer, som kan afsløre forhold, der kan give anledning til sandsynlighed for insolvens, og som kan indikere over for dem, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 3, stk. 1.

Kravet om, at skyldnere skal have adgang til tidlige varslingsmekanismer ("early warning"-mekanismer), er begrundet i, at jo tidligere en skyldner kan konstatere sine finansielle vanskeligheder og tage passende tiltag, desto større er sandsynligheden for, at vedkommende kan undgå en forestående insolvens, eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis levedygtighed er permanent svækket, desto mere ordnet og effektivt kan afviklingen finde sted, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 22.

Tidlige varslingsmekanismer kan omfatte ordninger, som varsler, når skyldneren ikke har foretaget visse typer betalinger, f.eks. skatter og afgifter eller bidrag til socialsikringsordninger, jf. direktivets artikel 3, stk. 2, litra a, og præambelbetragtning nr. 22.

Endvidere kan tidlige varslingsmekanismer omfatte rådgivningstjenester fra offentlige eller private organisationer, eller foranstaltninger, der motiverer revisorer, skattemyndigheder, sociale sikringsmyndigheder eller andre tredjeparter til at gøre skyldneren opmærksom på en negativ udvikling, jf. direktivets artikel 3, stk. 2, litra b og c.

Medlemsstaterne har valgfrihed i forhold til, om tidlige varslingsmekanismer udvikles af medlemsstaterne eller den private sektor, når blot målet nås, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 22.

Ved indførelsen af sådanne foranstaltninger bør der tages hensyn til, at SMV'er har begrænsede ressourcer til at an-

sætte eksperter, og medlemsstaterne kan tilpasse foranstaltningerne til virksomhedens størrelse, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 17 og 22.

Oplysninger om tidlige varslingsmekanismer skal gøres offentligt tilgængelige online og, navnlig for SMV'er, præsenteres på en let tilgængelig og brugervenlig måde. Skyldnere og medarbejderrepræsentanter skal endvidere have adgang til relevante og ajourførte oplysninger om de tilgængelige tidlige varslingsmekanismer samt om procedurerne og foranstaltningerne vedrørende forebyggende rekonstruktion og gældssanering. Informationen om den forebyggende rekonstruktionsprocedure bør være tydelig, ajourført, koncise og brugervenlig, jf. direktivets artikel 3, stk. 3 og 4, og præambelbetragtning nr. 22.

3.1.3.3. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet finder, at tidlige varslingsmekanismer bør etableres ved, at det eksisterende Early Warning-program gøres permanent, herunder at Early Warning gives permanent finansiering på finansloven.

Konkursrådet har overvejet, hvordan yderligere tidlige varslingsmekanismer kan etableres.

Konkursrådet har ved disse overvejelser lagt vægt på, at tidlige varslingsmekanismer ud fra praktiske og omkostningsmæssige hensyn så vidt muligt bør knyttes til allerede eksisterende mekanismer. Eksempler på sådanne eksisterende mekanismer kan være offentlige myndigheders konstatering af skyldnerens manglende betaling af skat og moms, manglende indberetninger eller manglende aflæggelse af regnskab. Indgivelse af begæringer til fogedretten mod skyldneren, herunder om foretagelse af udlæg, udpantning eller tvangsauktion, kan ligeledes udgøre eksempler på sådanne eksisterende mekanismer.

Konkursrådet har endvidere lagt vægt på, at tidlige varslingsmekanismer for at være tilstrækkelig effektive bør give skyldnere information om, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger, i en særskilt meddelelse. En sådan meddelelse kan eksempelvis indeholde information til den pågældende om mulighederne for bistand hos skyldnerens bankforbindelse, revisor eller advokat samt oplysninger om gratis rådgivningstjenester, som kan være skyldneren behjælpelig, f.eks. rådgivning ved Early Warning-programmet.

Konkursrådet har desuden lagt vægt på, at tidlige varslingsmekanismer bør målrettes skyldnere, som reelt er nødlidende, hvorfor information, som indikerer over for skyldnere, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger, ikke automatisk bør udsendes ved enhver overskridelse af frister for betalinger eller indberetninger til det offentlige eller lignende. Konkursrådet er dog opmærksom på, at en sådan

selektering i praksis kan vise sig vanskelig og omkostnings- tung, ligesom det vil åbne op for, at visse skyldnere ikke modtager den relevante information.

Konkursrådet finder samlet, at domstolene og Erhvervsstyrelsen (og evt. Skatteforvaltningen) bør foretage tidlig varsling af skyldneren i de tilfælde, hvor skyldneren reelt er nødlidende.

For så vidt angår Erhvervsstyrelsen, finder Konkursrådet, at varsling bør ske gennem videreudvikling af en eksisterende kontrolplatform, der er udviklet i samarbejde med Skatteforvaltningen og baseret på machine learning. Såfremt det ikke bliver muligt for Erhvervsstyrelsen at lave en videreudviklet machine learning-model, som kan anvende virksomhedsdata fra Skatteforvaltningen, bør Skatteforvaltningen også udsende varslingsmeddelelser, når en virksomheds debetsaldo overstiger den i opkrævningsloven fastsatte beløbsgrænse for, hvornår en virksomhed rykkes for betaling af skatter og afgifter.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 41 ff.

3.1.3.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet forudsætter, at en opretholdelse af det eksisterende Early Warning-program – suppleret af Skatteforvaltningens udsendelse af relevante varslingsmeddelelser – vil udgøre en tilstrækkelig implementering af direktivets krav om tidlig varsling.

Herudover er Justitsministeriet enig med Konkursrådet i, at en udvikling af de af Konkursrådet foreslåede machine learning-modeller i regi af Erhvervsstyrelsen, som evt. også kan anvende virksomhedsdata fra Skatteforvaltningen, vil kunne udgøre en effektiv yderligere tidlig varslingsmekanisme.

Udvikling og anvendelse af de nævnte machine learning-modeller som effektiv tidlig varslingsmekanisme forudsætter, at Erhvervsstyrelsen har klare rammer for indsamling, behandling og samkøring af oplysninger fra andre offentlige myndigheder, offentligt tilgængelige kilder samt oplysninger, som Erhvervsstyrelsen i øvrigt er i besiddelse af.

Det foreslås på baggrund af ovenstående, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren og skatteministeren kan fastsætte regler om tidlig varsling som angivet i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions-

og insolvensdirektivet), herunder om Erhvervsstyrelsens behandling af oplysninger til brug for tidlig varsling.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til konkurslovens § 9 j) og bemærkningerne hertil.

3.1.4. Små og mellemstore virksomheder

3.1.4.1. Gældende ret

Konkursloven indeholder ikke en definition af små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og sonderer ikke mellem SMV'er og store virksomheder i relation til anvendelsen af lovens regler.

I årsregnskabsloven inddeles virksomheder i fire regnskabsklasser fra A-D, jf. § 7.

Regnskabsklasse A gælder for virksomheder, der ikke har pligt til at aflægge årsrapport efter årsregnskabslovens § 3, stk. 1, men som efter § 3, stk. 2, frivilligt aflægger en årsrapport, der ikke udelukkende anvendes til virksomhedens eget brug, jf. § 7, stk. 1, nr. 1. Virksomheder, der aflægger årsrapport efter regnskabsklasse A, kan f.eks. være personligt ejede virksomheder, interessentskaber og kommanditselskaber, hvori en eller flere ansvarlige deltagere ikke er kapitalelskaber, og meget små virksomheder med begrænset ansvar omfattet af lov om visse erhvervsdrivende virksomheder. Disse virksomheder er uanset størrelse altid omfattet af klasse A.

Regnskabsklasse B omfatter mikrovirksomheder og andre små virksomheder, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 2, og § 22 a, stk. 1. De omfattede virksomheder, som har pligt til at aflægge årsrapport efter årsregnskabslovens § 3, stk. 1, kan f.eks. være aktie- og anpartsselskaber, partnerselskaber, interessentskaber og kommanditselskaber, hvori alle ansvarlige deltagere er kapitalelskaber, erhvervsdrivende fonde og virksomheder med begrænset ansvar omfattet af lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, medmindre disse er omfattet af regnskabsklasse A.

Som mikrovirksomheder anses ifølge årsregnskabslovens § 22 a, stk. 1, meget små virksomheder omfattet af regnskabsklasse B, som i to på hinanden følgende regnskabsår på balancetidspunktet ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 2,7 mio. kr., en nettoomsætning på 5,4 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 10. Uanset, at størrelsesgrænserne i § 22 a, stk. 1, er opfyldt, kan visse virksomheder være undtaget i henhold til reglerne i samme bestemmelses stk. 3.

Som små virksomheder anses i øvrigt virksomheder, som i to på hinanden følgende regnskabsår på balancetidspunktet

ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 44 mio. kr., en nettoomsætning på 89 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 50, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, nr. 1.

Regnskabsklasse C omfatter både mellemstore og store virksomheder, som har pligt til at aflægge årsrapport efter årsregnskabslovens § 3, stk. 1.

Regnskabsklasse ”mellemstor” C omfatter erhvervsdrivende virksomheder, der ikke er omfattet af klasse A og B, og som i to på hinanden følgende regnskabsår på balancetidspunktet ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, nr. 2.

Regnskabsklasse stor C omfatter erhvervsdrivende virksomheder, der ikke er omfattet af regnskabsklasse A, B og mellemstore C, og som i to på hinanden følgende regnskabsår overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, nr. 3.

Regnskabsklasse D omfatter børsnoterede og statslige aktieselskaber uanset størrelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 4.

Som det fremgår af det ovenfor anførte, anses i henhold til årsregnskabsloven som små og mellemstore virksomheder således virksomheder, som i to på hinanden følgende regnskabsår på balancetidspunktet ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Årsregnskabslovens fastsættelse af tærsklerne er baseret på regnskabsdirektivets artikel 3, hvis tærskler er udnyttet fuldt ud i medfør af direktivets artikel 3, stk. 9. Der henvises herom til Folketingstidende 2014-15, A, L 117 som fremsat, side 132 (vedrørende de specielle bemærkninger til § 7, stk. 2).

3.1.4.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Rekonstruktions- og insolvensdirektivet baserer sig i en række henseender på en sondring mellem små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og store virksomheder.

Hvad der skal anses som SMV'er afhænger af, hvordan dette begreb er defineret i henhold til national ret, jf. direktivets artikel 2, stk. 2, litra c. Medlemsstaterne bør ved den nationale fastlæggelse af SMV-begrebet tage behørigt hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2013/34

om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (årsregnskabsdirektivet) eller til Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (2003/361/EF), jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets præambelbetragtning nr. 18.

Det følger af årsregnskabsdirektivets artikel 3, at kategorien mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (svarende til SMV'er) i henhold til dette direktiv omfatter virksomheder, der på balancetidspunktet ikke overskrider de numeriske grænser for mindst to af følgende tre kriterier: en balancesum på 20 mio. EUR, en nettoomsætning på 40 mio. EUR og et gennemsnitligt antal medarbejdere i løbet af regnskabsåret på 250. Direktivet indeholder i artikel 3, stk. 9, en mulighed for, at medlemsstater, der ikke har indført euroen, ved omregning til nationale valutaer, kan runde de angivne beløb op eller ned med indtil 5 % til et helt beløb i de nationale valutaer.

Det fremgår af Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (svarende til SMV'er) i artikel 1, stk. 2, litra a, at medlemsstaterne opfordres til at anvende en definition, hvorefter virksomheder, som beskæftiger under 250 personer og har en årlig omsætning på ikke over 50 mio. EUR eller en årlig samlet balance på ikke over 43 mio. EUR anses for SMV'er. De anførte tærskler er maksimalsatser, og medlemsstaterne kan i særlige tilfælde vælge at fastsætte lavere takster, jf. henstillingens artikel 2. Ved gennemførelsen af visse af deres politikker kan medlemsstaterne vælge udelukkende at anvende kriteriet om antallet af beskæftigede, undtagen på de områder, der er omfattet af de forskellige regler om statsstøtte.

3.1.4.3. Konkursrådets overvejelser

Det fremgår som ovenfor anført af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, at direktivets SMV-begreb skal forstås som defineret i henhold til national ret.

Som ligeledes anført ovenfor, fremgår det af direktivets præambelbetragtning nr. 18, at medlemsstaterne ved definitionen af SMV'er bør tage behørigt hensyn til årsregnskabsdirektivet eller Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder.

Konkursrådet har overvejet, i hvilket omfang det på baggrund af ovenstående er overladt til medlemsstaterne frit at afgrænse den kreds af virksomheder, som i national ret defineres som SMV'er.

Det er Konkursrådet vurdering, at medlemsstaterne er overladt et vist skøn ved definitionen af SMV'er i forhold til definitionerne af dette begreb i årsregnskabsdirektivet og Kommissionens henstilling af 6. maj 2003.

Konkursrådet finder, at en national definition af begrebet SMV'er bør fastlægges på baggrund af kriterier om størrelsen af virksomhedens balance, omsætning og antallet af ansatte. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at disse kriterier anvendes i såvel årsregnskabsdirektivet som Kommissionens henstilling af 6. maj 2003.

Konkursrådet finder, at det ud fra praktiske hensyn må anses for mest hensigtsmæssigt at fastsætte sådanne numeriske værdier vedrørende virksomhedens balance, omsætning og antallet af ansatte til værdier, som svarer til de numeriske værdier i årsregnskabslovens § 7 for så vidt angår regnskabsklasse mellemstor C. Disse værdier svarer til værdierne i årsregnskabsdirektivets artikel 3.

Konkursrådet finder, at disse numeriske værdier også bør gælde i relation til selskaberne omfattet af årsregnskabslovens regnskabsklasse A og D.

Som SMV'er bør således anses virksomheder omfattet af regnskabsklasse B og mellemstor C. Endvidere bør som SMV'er anses de i regnskabsklasse A og D omhandlede selskaber, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr., og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

3.1.4.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og det foreslås, at hvor lovforslagets bestemmelser anvender betegnelsen »SMV« skal dette forstås i overensstemmelse med Konkursrådets forslag. Det er i tilknytning hertil Justitsministeriets vurdering, at der bør indsættes en egentlig definitionsbestemmelse i konkursloven, hvor det defineres nærmere, hvad der forstås ved begrebet SMV.

Det foreslås derfor at indsætte en ny § 2 a, hvoraf fremgår, hvad der skal forstås ved en SMV. Begrebet SMV skal efter den foreslåede ordning forstås i overensstemmelse med definitionen af virksomheder omfattet af regnskabsklasse A, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 1, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser: a) en balancesum på 156 mio. kr., b) en nettoomsætning på 313 mio. kr., og c) et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede

de i løbet af regnskabsåret på 250, regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 1 og 2 og § 22, stk. 1, regnskabsklasse C, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, nr. 2, og regnskabsklasse D, jf. § 7, stk. 1, nr. 4, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser: a) En balancesum på 156 mio. kr., b) en nettoomsætning på 313 mio. kr. og c) et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. nr. 4 (forslag til konkurslovens § 2 a), nr. 19, nr. 23 og nr. 25 og bemærkningerne hertil.

3.1.5. Arbejdstageres stilling i forbindelse med den forebyggende rekonstruktion

3.1.5.1. Gældende ret

3.1.5.1.1. Information og høring

3.1.5.1.1.1. Konkursloven

Det er som udgangspunkt alene arbejdstagere, som er fordringshavere, der nyder rettigheder i henhold til konkurslovens bestemmelser.

Krav fra personer, som har tilgodehavender vedr. løn mv. for arbejde udført i skyldnerens tjeneste, anses som privilegerede krav, jf. konkurslovens § 95, stk. 1, og dækkes således i forbindelse med en konkursbehandling før krav, der er omfattet af lovens §§ 96-98.

Virksomhedens egentlige ledere eller personer, som i hovedsagen har arbejdet selvstændigt uden personligt underordningsforhold, har ikke privilegium. Ligeledes kan skyldnerens nærtstående nægtes fortrinsret, såfremt en sådan fortrinsret under hensyn til løn- og arbejdsvilkår, til ydelse af henstand samt til eventuel økonomisk interesse i virksomhedens drift ikke findes rimeligt begrundet, jf. § 95, stk. 2.

Skyldnerens ansatte vil således i relation til konkurslovens bestemmelser have status som fordringshavere, når den ansatte har et krav på løn mv.

Den ansatte har som følge heraf krav på samme information, som tilkommer boets øvrige fordringshavere. Dette omfatter information om bl.a. indledning af rekonstruktion, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 2, og § 11 b, stk. 1 og 2, samt om rekonstruktionsplan og -forslag, jf. henholdsvis § 11 c, stk. 1 og 2, og § 13, stk. 2, og § 13 b.

Den ansatte har endvidere bl.a. adgang til at deltage i f.eks. mødet, hvor der stemmes om rekonstruktionsplanen og -forslaget, jf. henholdsvis § 11 e, stk. 1 og 2, og § 13 d.

Alle arbejdstagere, herunder også de, der ikke har forfaldne krav mod skyldneren, informeres om ophør af rekonstruktionsbehandling, medmindre der er direkte overgang til konkurs, jf. konkurslovens § 15 b. Dette sker ved såvel bekendtgørelse i Statstidende, jf. § 15 b, stk. 1, som ved rekonstruktørens meddelelse herom til fordringshavere og andre, der blev berørt af rekonstruktionsbehandlingen, jf. § 15 b, stk. 2.

Bestemmelsen i § 15 b, stk. 2, er indsat ved lov nr. 530 af 27. marts 2021. Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 65 som fremsat, side 31 f., at bestemmelsen er begrundet i hensynet til fordringshavernes retssikkerhed, idet reglen giver fordringshaverne mulighed for at indgive en konkursbegæring, der bevarer den oprindelige fristdag.

De gældende regler i konkursloven indeholder ikke en regulering af, hvornår arbejdstagere eller disses repræsentanter skal have adgang til generel information om rekonstruktions- og gældssaneringsprocedurer m.v.

3.1.5.1.1.2. Lønmodtagerhøringsloven

Lønmodtagerhøringsloven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab i dansk ret.

Det følger af lønmodtagerhøringsloven, at alle ansatte i virksomheder med mindst 35 ansatte via deres repræsentanter har ret til at blive informeret og hørt om forhold, som har eller vil få væsentlig betydning for deres ansættelse og arbejdsmæssige forhold, jf. §§ 1 og 2.

En sådan pligt for arbejdsgiveren til at informere og høre arbejdstagere kan alternativt følge af en kollektiv overenskomst eller aftale, jf. lønmodtagerhøringslovens § 3.

Arbejdstagerrepræsentanterne skal efter lønmodtagerhøringslovens § 4, stk. 1, som minimum informeres om den seneste udvikling og den forventede udvikling i virksomhedens aktiviteter, virksomhedens økonomiske situation og fremtidsudsigter, herunder om ordre- og markedssituationen samt produktionsforhold, om virksomhedens beskæftigelsesforhold, herunder hvis beskæftigelsen på virksomheden er truet, og planer om større ændringer og foranstaltninger, som får betydning for beskæftigelsen, samt om virksomhedens beslutninger, som kan medføre betydelige ændringer i arbejdets tilrettelæggelse og ansættelsesforholdene.

Disse oplysninger skal gives jævnlige og på passende tids-

punkter, ligesom det så vidt muligt skal ske skriftligt, jf. § 4, stk. 2.

Informationen skal kunne danne grundlag for den høring, som i medfør af § 4, stk. 3, skal ske af lønmodtagerrepræsentanterne om de pågældende forhold.

I særlige tilfælde, hvor det alvorligt vil kunne skade eller påvirke virksomhedens drift eller skade virksomheden at give information eller foretage høring efter § 4, er virksomheden ikke forpligtet hertil, jf. lønmodtagerhøringslovens § 5.

Efter omstændighederne kan informationen til arbejdstagerrepræsentanterne være fortrolig, jf. lønmodtagerhøringslovens § 7, såfremt dette tilsiges af virksomhedens legitime interesser. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 610, at sådanne legitime interesser efter omstændighederne bl.a. kan være oplysninger om, at virksomheden er i en vanskelig økonomisk situation eller overvejer at sælge.

3.1.5.1.1.3. Lov om europæiske samarbejdsudvalg

Lov om europæiske samarbejdsudvalg gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/38/EF af 6. maj 2009 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne i dansk ret.

Loven om europæiske samarbejdsudvalg har til formål at forbedre arbejdstageres muligheder for information og høring om spørgsmål, der berører de ansatte i flere medlemsstater i fællesskabsvirksomheder eller -koncerner, jf. lovens §§ 2 og 2 a, i det omfang en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder forpligtelser og rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne, jf. § 3.

Denne forbedring af arbejdstageres muligheder for information og høring skal ifølge loven ske ved oprettelse af europæiske samarbejdsudvalg eller indførelse af en informations- og høringsprocedure.

Det europæiske samarbejdsudvalg skal især have information om og høres om virksomhedens struktur, dennes økonomiske og finansielle situation, den forventede udvikling, for så vidt angår dens aktiviteter, produktion og salg, beskæftigelsessituationen og dennes sandsynlige udvikling, investeringer, væsentlige ændringer i organisationen, indførelsen af nye arbejdsmetoder eller produktionsprocesser, produktionsoverførsler, fusioner, nedskæringer eller lukning af virksomheder, bedrifter eller væsentlige dele heraf og kollektive afskedigelser, jf. lov om europæiske samarbejdsudvalg § 21.

Fortrolighed om oplysningerne kan pålægges i medfør af reglerne i kapitel 6 i lov om europæiske samarbejdsudvalg.

3.1.5.1.1.4. Lov om kollektive afskedigelser

Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser er gennemført i dansk ret ved lov om kollektive afskedigelser.

Det følger af lov om kollektive afskedigelser bl.a., at arbejdsgivere, som agter at foretage et større antal afskedigelser, jf. lovens § 1, har pligt til så tidligt som muligt at indlede forhandlinger med de ansatte eller disses repræsentanter med henblik på at undgå eller forsøge at mindske antallet af opsigelser og at afbøde virkningerne for de personer, der opsiges, jf. § 5.

Til brug for de nævnte forhandlinger, skal arbejdsgiveren give de ansatte eller disses repræsentanter al relevant information, herunder bl.a. om årsagen til de påtænkte afskedigelser, jf. lov om kollektive afskedigelser § 6.

Agter arbejdsgiveren efter forhandlingerne fortsat at foretage afskedigelser omfattet af § 1, skal arbejdsgiveren foretage varsling i medfør af lov om kollektive afskedigelser § 7, herunder af arbejdstagerne og disses repræsentanter.

Arbejdsgiveren kan pålægge de ansatte eller disses repræsentanter m.v. ikke at videregive oplysninger, der udtrykkeligt er givet som fortrolige i henhold til loven, jf. lov om kollektive afskedigelser § 10.

3.1.5.1.2. Virksomhedsoverdragelse under rekonstruktionsbehandling

Det følger af konkurslovens § 10, nr. 2, at en rekonstruktion kan indeholde en virksomhedsoverdragelse. En sådan virksomhedsoverdragelse kan gå ud på overdragelse til eje af skyldnerens igangværende virksomhed eller en del heraf, der bevarer sin identitet, og som udgør en økonomisk enhed, der er organiseret med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet, jf. konkurslovens § 10 b.

I et tilfælde, hvor et rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om en virksomhedsoverdragelse, skal forslaget indeholde oplysning om overdragelsessummen, hvilke aktiver, passiver og gensidigt bebyrdende aftaler der omfattes af overdragelsen og om erhververen, jf. konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 1.

En virksomhedsoverdragelse under rekonstruktionsbehandling må ifølge konkurslovens § 12, stk. 2, alene ske i overensstemmelse med et rekonstruktionsforslag, der er stadfæ-

stet af skifteretten, eller i henhold til den ved lov nr. 530 af 27. marts 2021 indførte bestemmelse i konkurslovens § 13 g om en særlig ”fast track”-procedure, hvorefter rekonstruktion i form af en virksomhedsoverdragelse med rekonstruktørens samtykke kan ske, inden der er vedtaget en rekonstruktionsplan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at bevare værdien af skyldnerens virksomhed, og medmindre indsigelse mod overdragelsen fra et flertal af fordringshaverne er kommet frem til rekonstruktøren inden en nærmere angiven frist.

En virksomhedsoverdragelse, der gennemføres på grundlag af et stadfæstet rekonstruktionsforslag, kan ikke omstødes, jf. konkurslovens § 14 c, stk. 1.

Det følger af virksomhedsoverdragelsesloven, at erhververen af en virksomhed, der helt eller delvist overdrages, indtræder umiddelbart i de rettigheder og forpligtelser, der bestod på overtagelsestidspunktet i henhold til aftaler mv. om løn og arbejdsforhold, jf. virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 1.

Virksomhedsoverdragelsesloven gennemfører Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter i dansk ret.

Det fremgår af virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 4, at såfremt virksomhedsoverdragelsen finder sted under overdragerens rekonstruktionsbehandling, indtræder erhververen dog kun i rettigheder og forpligtelser, der vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Det indebærer, at Lønmodtagernes Garantifond udbetaler den løn til ansatte, der vedrører tiden inden indledning af rekonstruktionsbehandling, og at erhververen kun indtræder i krav, der vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Med bestemmelsen i virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 4, som blev indført ved lov nr. 530 af 27. marts 2021, si-destilles reglerne for dækning i forbindelse med rekonstruktionsbehandling med reglerne ved konkursbehandling.

3.1.5.1.3. Dækning via Lønmodtagernes Garantifond

Lov om Lønmodtagernes Garantifond (LG-loven) gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens i dansk ret.

Det følger af LG-lovens § 1, stk. 1, nr. 4, at arbejdstageres

krav på løn m.v. også sikres i tilfælde, hvor arbejdsgiveren kommer under rekonstruktionsbehandling.

I tilfælde af rekonstruktionsbehandling omfatter garantien ifølge LG-lovens § 2 a, stk. 1, 1. pkt., krav fra lønmodtagere, der før eller under rekonstruktionsbehandlingen er opsagt og fritstillet. Lønmodtagernes Garantifond skal således udbetale alle krav, herunder krav vedrørende opsigelsesperioden, til ansatte, der ikke beskæftiges af arbejdsgiveren under rekonstruktionsbehandlingen.

Modsætningsvis skal Lønmodtagernes Garantifond ikke udbetale krav ved rekonstruktionsbehandlingens indledning til ansatte, som fortsat beskæftiges af arbejdsgiveren under rekonstruktionen. Sådanne krav kan dog betales af fonden som led i låneordningen i LG-lovens § 2 a, stk. 3 og 4.

Overdrages arbejdsgiverens virksomhed eller en del heraf, omfatter garantien krav fra overdragne arbejdstagere, der vedrører tiden inden rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. LG-lovens § 2 a, stk. 1, 2. pkt. Det er ifølge stk. 1, sidste pkt., en forudsætning, at kravene i tilfælde af konkurs vil være omfattet af konkurslovens § 63, stk. 2, 1. pkt., eller § 95, stk. 1, nr. 1-5, jf. stk. 2. Garantien omfatter i disse tilfælde tilsvarende krav, som kan støttes på konkurslovens § 94, nr. 2, såfremt den skifteret, der behandler rekonstruktions sagen, attesterer, at det for tiden ikke er muligt at opfylde kravene.

Lønmodtagernes Garantifond kan med rekonstruktørens samtykke udbetale op til tre måneders løn, der forfalder under rekonstruktionsbehandlingen, til arbejdstagere, som fortsat er beskæftiget af skyldneren. Endvidere kan fonden med rekonstruktørens samtykke via arbejdsgiveren udbetale op til en måneds løn m.v., der forfalder inden rekonstruktionsbehandlingen, til sådanne arbejdstagere, idet udbetalingen dog ikke omfattes af konkurslovens § 94, jf. § 2, stk. 2 i LG-loven. Dvs. i praksis omfattes kravet typisk af § 95 i konkursloven.

Rekonstruktørens samtykke kræves, da garantien for udbetaling af løn under rekonstruktion reelt er et lån til den rekonstruktionsramte virksomhed, jf. § 14 i bekendtgørelse nr. 1002 af 8. august 2013 om Lønmodtagernes Garantifond udstedt i medfør af LG-lovens § 7, stk. 2. Udbetaling af garantien for krav, der forfalder under rekonstruktionsbehandling, kan således ikke gøres gældende af den enkelte ansatte, men er en mulighed for arbejdsgiveren.

Erklæres virksomheden efterfølgende konkurs, indtræder Lønmodtagernes Garantifond i arbejdstagerens krav mod arbejdsgiveren, jf. LG-lovens § 7, stk. 1, og fonden vil på den baggrund kunne anmelde sit krav, der enten er omfattet af konkurslovens § 94 eller § 95, i boet.

3.1.5.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.5.2.1. Sikring af arbejdstagerrettigheder

Medlemsstaterne skal efter rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 13, stk. 1, sikre, at individuelle og kollektive arbejdstagerrettigheder i henhold til EU-arbejdsret og national arbejdsret ikke berøres af rammen for forebyggende rekonstruktion.

Som eksempel på rettigheder, der ikke berøres, angives i artikel 13, stk. 1, litra a, forhandlingsretten og retten til kollektive skridt.

Artikel 13, stk. 1, litra b, angiver endvidere som eksempel på rettigheder, der ikke berøres, retten til information og høring i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF og direktiv 2009/38 om europæiske samarbejdsudvalg.

Som eksempel på rettigheder, der ikke berøres, angiver artikel 13, stk. 1, litra c, videre, rettighederne garanteret i direktiv 98/59/EF om kollektive afskedigelser, direktiv 2001/23/EF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter og direktiv 2008/94/EF om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens.

Arbejdstagere nyder således fuldstændig arbejdsretlig beskyttelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, herunder forbliver forpligtelserne i henhold til den nationale ret, der gennemfører de nævnte direktiver, uforandrede, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 60.

3.1.5.2.2. Information og høring

Som anført i pkt. 3.1.5.2.1 skal medlemsstaterne i medfør af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 13, stk. 1, litra b, sikre bl.a., at rekonstruktions- og insolvensdirektivets ramme for forebyggende rekonstruktion ikke berører retten til information og høring i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF og direktiv 2009/38/EF.

De nævnte direktivers bestemmelser om, at arbejdstagerrepræsentanter bl.a. har ret til at modtage information om både den seneste og forventede udvikling i virksomhedens eller forretningsstedets aktiviteter og økonomiske situation, der gør det muligt for dem at tilkendegive deres bekymringer over for skyldner med hensyn til virksomhedens situation og for så vidt angår behovet for at overveje rekonstruktionsordninger, berøres således ikke.

Ligeledes berøres ikke de nævnte direktivers bestemmelser om, at arbejdstagerrepræsentanter har ret til information om

en eventuel procedure for forebyggende rekonstruktion, som kan have betydning for beskæftigelsen, såsom arbejdstagerenes mulighed for at få dækket deres lønkrav og fremtidige betalinger, herunder arbejdsmarkedspensioner.

Endelig berøres ikke de nævnte direktivers bestemmelser om, at arbejdstagerrepræsentanter har ret til at blive informeret og hørt om rekonstruktionsplaner, før de fremlægges til vedtagelse eller stadfæstelse i overensstemmelse med rekonstruktions- og insolvensdirektivets henholdsvis artikel 9 og 10.

Herudover skal en arbejdsgiver, som påtænker at foretage kollektive afskedigelser, bl.a. indlede konsultationer med arbejdstagerenes repræsentanter og forsyne disse med en række nærmere angivne oplysninger i overensstemmelse med artikel 2 i direktiv 98/59/EF, herunder om årsagen til de påtænkte afskedigelser. Disse rettigheder berøres ikke af rekonstruktions- og insolvensdirektivet, jf. artikel 13, stk. 1, litra c.

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 3, stk. 3, at medarbejderrepræsentanter ligesom skyldneren skal sikres adgang til relevante og ajourførte oplysninger om de tilgængelige tidlige varslingsmekanismer samt om procedurerne og foranstaltningerne vedrørende forebyggende rekonstruktion og gældssanering. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige online og præsenteres på en brugervenlig måde, jf. artikel 3, stk. 4.

Direktivet indeholder i artikel 3, stk. 5, endvidere en mulighed for, at medlemsstaterne kan yde støtte til arbejdsrepræsentanter i forbindelse med vurderingen af skyldnerens økonomiske situation.

Herudover indeholder direktivets artikel 13, stk. 2, en bestemmelse om, at hvis rekonstruktionsplanen omfatter foranstaltninger, der medfører ændringer i arbejdstilrettelæggelsen eller de kontraktlige forhold med arbejdstager, skal sådanne foranstaltninger godkendes af disse arbejdstagere, hvis national ret eller kollektive overenskomster indeholder bestemmelser om godkendelse i sådanne tilfælde.

3.1.5.2.3. Virksomhedsoverdragelse

Som anført ovenfor under pkt. 3.1.5.2.1, følger det af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 13, stk. 1, litra c, at rammerne for forebyggende rekonstruktion ikke berører arbejdstagerrettighederne i direktiv 2001/23/EF, der bl.a. omhandler arbejdstagerrettigheder i forbindelse med virksomhedsoverdragelse.

I et tilfælde, hvor en forebyggende rekonstruktionsbehandling indebærer overdragelse af en virksomhed eller bedrift, beskyttes arbejdstagerrettigheder, herunder navnlig retten til

løn, således i overensstemmelse med artikel 3 og 4 i direktiv 2001/23/EF, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets præambelbetragtning nr. 62.

Det følger af artikel 3 navnlig, at overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som bestod på tidspunktet for overførslen, som udgangspunkt overgår til erhververen. Efter overførslen skal erhververen opretholde de løn- og arbejdsvilkår, som ifølge en kollektiv overenskomst gælder for overdrageren, indtil den kollektive overenskomst opsiges eller udløber, eller en anden kollektiv overenskomst træder i kraft eller får virkning.

Af artikel 4 fremgår navnlig, at overdragelse af en virksomhed eller bedrift m.v. almindeligvis ikke i sig selv giver overdrageren eller erhververen nogen begrundelse for at foretage afskedigelser.

I et tilfælde, hvor der er indledt insolvensbehandling mod overdrageren på overførselstidspunktet, og reglerne i artikel 3 og 4 finder anvendelse, kan en medlemsstat i henhold til artikel 5, stk. 2, litra a, efter omstændighederne bestemme bl.a., at overdragerens økonomiske forpligtelser i henhold til arbejdskontrakter eller arbejdsforhold, som skal opfyldes inden overførslen eller indledningen af insolvensbehandling, ikke skal overgå til erhververen, forudsat at denne behandling i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning indebærer en beskyttelse svarende til direktiv 2008/94/EF.

3.1.5.2.4. Sikring af arbejdstagerkrav

Som anført ovenfor under pkt. 3.1.5.2.1, følger det af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 13, stk. 1, litra a, at direktivet ikke berører rettighederne i henhold til direktiv 2008/94/EF om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens om dækning af visse arbejdstager-tilgodehavender via nationale garantiinstitutioner.

Hvis og i det omfang en medlemsstat sikrer, at betaling af arbejdstageres tilgodehavender er garanteret som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion, kan en medlemsstat bestemme, at sådanne tilgodehavender omfattes af et fyldestgørelsesforbud, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 6, stk. 5.

I modsat fald omfattes arbejdstagertilgodehavender ikke af et fyldestgørelsesforbud nedlagt under en forebyggende rekonstruktionsprocedure, jf. artikel 6, stk. 5, jf. stk. 2. Dette gælder ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 61, uanset om arbejdstageres tilgodehavender er opstået før eller efter nedlæggelse af fyldestgørelsesforbuddet.

Et fyldestgørelsesforbud er således alene tilladt for så vidt angår arbejdstageres tilgodehavender for de beløb og den

periode, hvor betalingen af sådanne tilgodehavender reelt garanteres på et tilsvarende niveau ved andre midler i henhold til national ret, jf. præambelbetragtning nr. 61.

Medlemsstaterne kan alternativt fastsætte, at nuværende eller tidligere arbejdstageres eksisterende og fremtidige tilgodehavender som udgangspunkt ikke er omfattet af rammerne for forebyggende rekonstruktion, jf. direktivets artikel 1, stk. 5, litra a.

3.1.5.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.5.3.1. Konkursrådet har overvejet, om der bør foretages ændringer i de eksisterende regler i konkursloven om information til ansatte under rekonstruktionsbehandling, og hvilke regler der skal gælde med hensyn til sådan information under forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet bemærker i denne sammenhæng, at arbejdstageren efter konkurslovens gældende regler som udgangspunkt alene modtager information under en arbejdsgivers rekonstruktionsbehandling, når arbejdstageren har et forfaldent krav mod skyldneren.

Det er Konkursrådets opfattelse, at denne sondring mellem ansatte med og uden forfaldne krav på løn m.v. umiddelbart kan forekomme kunstig, herunder fordi alle ansatte må antages at have uforfaldne krav, i og med at de har udført arbejde. Dette kan tale for, at information, som under rekonstruktionsbehandling tilkommer fordringshavere, fremover skal gives også til ansatte, som ikke har forfaldne krav mod skyldneren.

I samme retning taler, at alle ansatte i medfør af konkurslovens § 15 b, stk. 2, skal informeres om ophøret af rekonstruktionsbehandling.

Modsætningsvis taler det imod, at ansatte, som ikke er fordringshavere, skal modtage samme information, at en sådan øget informationspligt vil kunne udgøre en byrde for skyldneren og rekonstruktøren, uden at der, så vidt det er Konkursrådet bekendt, har været ydret ønske fra fagforeninger m.v. om at udvide informationspligten.

Det er samlet set Konkursrådets vurdering, at alle ansatte skal have oplysningerne, uanset om den ansatte har et forfaldent krav mod skyldneren. Det betyder, at ansatte modtager information på samme vilkår som kreditorerne.

For så vidt angår forebyggende rekonstruktionsbehandling, finder Konkursrådet, at der i tilfælde, hvor der er nedlagt fyldestgørelsesforbud, bør gælde samme regler om information til arbejdstagere, som under rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet har herudover overvejet, i hvilket omfang der i de tilfælde, hvor der ikke er nedlagt et fyldestgørelsesforbud, skal gælde regler om information til arbejdstagere.

Da der i disse tilfælde ikke er pligt til at informere fordringshavere, taler det afgørende for, at der heller ikke skal være pligt til at informere de ansatte, uanset om disse er fordringshavere eller ej. Dette skyldes det under pkt. 3.1.2.3.1.1. ovenfor omtalte hensyn til, at skyldneren kan undergive sig forebyggende rekonstruktionsbehandling uden at orientere fordringshavere herom, så længe der ikke er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Det er således Konkursrådets opfattelse, at der ikke bør indføres regler i konkursloven, som pålægger skyldneren at informere sine ansatte om en forebyggende rekonstruktionsbehandling, når der ikke er nedlagt et fyldestgørelsesforbud. Der skal i disse tilfælde således alene gives information til arbejdstagerrepræsentanterne, i det omfang det følger af allerede eksisterende regler.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 170 f.

3.1.5.3.2. Konkursrådet har overvejet betydningen af øvrige regelsæt om information i forhold til implementeringen af rekonstruktions- og insolvensdirektivet.

Konkursrådet bemærker, direktivets artikel 13, stk. 1, ikke indeholder nye rettigheder for arbejdstagere, men angiver, at de gældende EU-retlige regler om information til arbejdstagere m.v. ikke berøres af direktivet.

De i artikel 13, stk. 1, nævnte regelsæt, herunder direktiverne 2002/14, 2009/38, 98/59, 2001/23 og 2008/94, er gennemført i dansk ret. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.5.1.1.2, 3.1.5.1.1.3 og 3.1.5.1.1.4 ovenfor.

Det er Konkursrådets opfattelse, at Danmark i kraft af implementeringen af disse EU-retsakter, og da de af Konkursrådet fremsatte forslag ikke indebærer ændringer heri, lever op til rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 13, stk. 1.

Konkursrådet bemærker, at informationspligten i lønmodtagerhøringslovens § 4, hvorefter arbejdsgiveren har pligt til via arbejdstagerrepræsentanterne at give de ansatte fyldestgørende oplysninger om forhold af væsentlig betydning for de ansatte på virksomheden, i lyset af rekonstruktions- og insolvensdirektivet må fortolkes således, at der i forbindelse med forebyggende rekonstruktion skal gives information som nævnt i artikel 13, stk. 1, litra b. Konkursrådet finder således, at der ikke er behov for at lave udtrykkelige regler herom i lønmodtagerhøringsloven.

Konkursrådet bemærker endvidere, at lønmodtagerhørings-

loven angår information til arbejdstagerrepræsentanter og ikke direkte til alle ansatte, og at virksomheden efter § 7 efter omstændighederne kan pålægge repræsentanterne ikke at videregive oplysningerne, hvilket navnlig kan være relevant ved indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling uden fyldestgørelsesforbud.

Tilsvarende bør efter Konkursrådets opfattelse gælde i relation til de lignende bestemmelser i lov om europæiske samarbejdsudvalg og lov om kollektive afskedigelser.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 171 f.

3.1.5.3.3. Konkursrådet har overvejet, om der ved forebyggende rekonstruktionsbehandling skal gælde en regel svarende til virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 4, således at en erhverver af en virksomhed ikke hæfter for restancer forud for indledning af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Virksomhedsoverdragelsesloven gennemfører direktiv 2001/23. En eventuel ændring af virksomhedsoverdragelsesloven kan således alene ske, i det omfang det er foreneligt med direktivet.

Direktiv 2001/23 artikel 5, stk. 2, litra a, giver hjemmel til, at en medlemsstat i tilfælde af insolvensbehandling kan fastsætte, at erhververen ikke hæfter for restancer vedrørende arbejdskontrakter eller arbejdsforhold, som hidrører fra perioden forud for overførslen eller indledningen af insolvensbehandlingen, forudsat at der gives arbejdstageren en beskyttelse, som mindst svarer til direktiv 2008/94, der i dansk ret er implementeret ved lov om Lønmodtagernes Garantifond.

Direktiv 2001/23 er opretholdt fuldt ud ved indførelsen af rekonstruktions- og insolvensdirektivet, jf. sidstnævnte direktivs artikel 13, stk. 1, litra c.

Konkursrådet har overvejet, om forebyggende rekonstruktionsbehandling kan anses for en insolvensbehandling, der giver mulighed for at fritage erhververen for hæftelse for restancer efter direktiv 2001/23 artikel 5, stk. 2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivets præambelbetragtning nr. 62 henviser dog til bl.a. artikel 5, stk. 2, i direktiv 2001/23, hvilket efter Konkursrådets opfattelse må fortolkes således, at det er muligt i national ret at fritage erhververen for at hæfte for restancer også i tilfælde, hvor overdragelsen sker under en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Spørgsmålet er herefter, om virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 4, bør ændres til også at omfatte forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Direktiv 2001/23, artikel 5, stk. 2, giver mulighed for at lægge skæringstidspunktet for hæftelsen enten ved overførslen af virksomheden eller indledningen af insolvensbehandlingen. Derimod vil det næppe være foreneligt med direktivet at lægge skæringstidspunktet eksempelvis på tidspunktet for nedlæggelse af et fyldestgørelsesforbud.

Det synes efter Konkursrådets opfattelse betænkeligt at anvende overførelstidspunktet som skæringspunkt under forebyggende rekonstruktionsbehandling, når det efter de gældende regler om rekonstruktion er tidspunktet for behandlingens indledning, som anvendes. I så fald ville erhververen blive stillet bedre under forebyggende rekonstruktionsbehandling end under rekonstruktionsbehandling.

Der synes imidlertid også at være betænkeligheder ved at anvende tidspunktet for indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling som skæringspunkt, idet der ikke nødvendigvis er etableret fristdag herved, og de ansatte i øvrigt ikke altid vil være bekendt med, at der er indledt forebyggende rekonstruktionsbehandling. En ansats privilegium efter konkurslovens § 95 kan afhænge af tidspunktet for fristdagen, og den ansattes mulighed for dækning i Lønmodtagernes Garantifond kan være afhængig heraf. Det synes derfor tvivlsomt foreneligt med direktiv 2001/23, artikel 5, stk. 2, at fritage erhververen for hæftelse for restancer vedrørende perioden forud for indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling, da der ikke altid vil være dækning af disse krav via Lønmodtagernes Garantifond under en efterfølgende konkursbehandling.

Konkursrådet finder, at der samlet set således er mest, der taler for at undlade at udvide virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 4, til også at omfatte forebyggende rekonstruktion.

Det er således Konkursrådets opfattelse, at den, som erhverver en virksomhed under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, må acceptere at hæfte fuldt ud for forpligtelserne over for de overdragne ansatte. Erhververen må således tage dette i betragtning ved forhandlingen af vilkårene for overdragelsen, herunder prisen.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 172 ff.

3.1.5.3.4. Konkursrådet har overvejet sikringen af arbejdstagerkrav ved forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet bemærker, at det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 6, stk. 5, at en medlemsstat kan fastsætte, at et fyldestgørelsesforbud mod skyldneren også omfatter inddrivelse af arbejdstagertilgodehavender, hvis og i det omfang medlemsstaten sikrer, at betaling af sådanne tilgodehavender er garanteret som led i en ramme for forebyg-

gende rekonstruktion på et tilsvarende beskyttelsesniveau, jf. direktivets artikel 6, stk. 5.

Konkursrådet finder, at det er uhensigtsmæssigt, såfremt arbejdstagertilgodehavender ikke omfattes af et fyldestgørelsesforbud, idet en mulighed for fortsat at inddrive sådanne tilgodehavender mod skyldneren under forebyggende rekonstruktionsbehandling må antages i praksis at ville kunne udgøre en hindring for formålet med den nævnte procedure.

Konkursrådet finder således, at betaling af lønmodtagertilgodehavender bør garanteres på et tilsvarende beskyttelsesniveau som omtalt i artikel 6, stk. 5.

Et sådant beskyttelsesniveau kan efter Konkursrådets opfattelse imødekommes ved, at den ansatte omfattes af lov om Lønmodtagernes Garantifond.

Konkursrådet har derfor overvejet, om reglerne om dækning af lønmodtagerkrav m.v. via Lønmodtagernes Garantifond i forbindelse med arbejdsgiverens rekonstruktion også bør gælde under forebyggende rekonstruktionsbehandling, således at fonden skal udbetale dækning til fritstillede ansatte, udbetale tilgodehavender til ansatte, der virksomhedsoverdrages, og yde lån til skyldneren til betaling af løn m.v., eller om en anden løsning vil kunne anses for lige så betryggende.

Det er Konkursrådets opfattelse, at det alene er relevant at overveje, hvorvidt Lønmodtagernes Garantifond bør fortage en sådan udbetaling af dækning af løn m.v. eller yde lån, i tilfælde, hvor der under en forebyggende rekonstruktionsprocedure er nedlagt et fyldestgørelsesforbud. Dette skyldes, at det må anses for betænkeligt i forhold til Lønmodtagernes Garantifond at foretage udbetaling eller yde lån i situationer, hvor fondens regreskrav ville kunne blive forringet som følge af, at sådanne midler ville kunne gøres til genstand for individualforfølgning fra andre fordringshavere.

I tilfælde, hvor der under en forebyggende rekonstruktionsprocedure er nedlagt et fyldestgørelsesforbud, kan der efter Konkursrådets opfattelse argumenteres for, at Lønmodtagernes Garantifond bør foretage udbetaling til fritstillede ansatte, således at disse stilles på samme måde som under rekonstruktionsbehandling. Udbetaling under disse omstændigheder indebærer ikke en større risiko for Lønmodtagernes Garantifond, idet der er etableret en fristdag, som fonden vil kunne sikre fastholdt ved at indgive konkursbegæring ved den forebyggende rekonstruktionsbehandlings ophør. Tilsvarende gælder, hvor en rekonstruktionsbehandling ophører inden vedtagelsen af en rekonstruktionsplan.

Omvendt finder Konkursrådet, at det ikke er nødvendigt at give fritstillede ansatte ret til udbetaling, selv om der er

nedlagt et fyldestgørelsesforbud, som også omfatter arbejdstagertilgodehavender. Dette skyldes, at arbejdstagere som andre fordringshavere har mulighed for at indgive rekonstruktions- eller konkursbegæring og dermed tvinge skyldneren over i rekonstruktionsbehandling med deraf følgende udbetaling fra Lønmodtagernes Garantifond.

Konkursrådet lægger i samme retning vægt på, at hensynet til Lønmodtagernes Garantifonds administration taler imod at gøre et fyldestgørelsesforbud nedlagt under forebyggende rekonstruktionsbehandling til udbetalingsgrund.

Hertil kommer, at forebyggende rekonstruktionsbehandling kan anvendes af skyldnere, der alene har sandsynlighed for insolvens, hvilket øger sandsynligheden for, at skyldneren ved ophøret af behandlingen er solvent (eventuelt som følge af en akkord), hvilket vil medføre, at Lønmodtagerens Garantifond vil kunne blive påført omkostninger til inddrivelse af de udbetalte beløb hos skyldneren.

Det er Konkursrådets vurdering, at der samlet set er mest, som taler for ikke at give fritstillede ansatte ret til udbetaling under en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Fritstillede ansatte med tilgodehavender må således i stedet indgive rekonstruktions- eller konkursbegæring og dermed tvinge skyldneren over i rekonstruktionsbehandling, hvorefter der kan ske udbetaling fra Lønmodtagernes Garantifond.

En sådan ordning er efter Konkursrådets opfattelse tilstrækkelig til at opfylde kravene til beskyttelse af arbejdstagertilgodehavender i direktivets artikel 6, stk. 5. Arbejdstagertilgodehavender vil således også kunne omfattes af et fyldestgørelsesforbud nedlagt under forebyggende rekonstruktionsbehandling.

For så vidt angår ansatte overdraget i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse under forebyggende rekonstruktion, finder Konkursrådet, at der, uanset at forebyggende rekonstruktionsbehandling i relation til virksomhedsoverdragelsesloven ikke sidestilles med rekonstruktionsbehandling, ikke bør indføres regler om, at sådanne ansatte kan kræve restancer betalt af Lønmodtagernes Garantifond allerede under den forebyggende rekonstruktionsbehandling. I så fald ville overdragne ansatte blive stillet bedre end fritstillede ansatte, som må afvente udbetaling, indtil der indledes rekonstruktionsbehandling eller konkurs, jf. ovenfor. Det synes derfor rimeligst at opretholde, at overdragne ansatte også først kan kræve betaling af Lønmodtagernes Garantifond, når der indledes rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

I relation til låneadgangen i lov om Lønmodtagernes Garantifond, finder Konkursrådet ligeledes, at den ovenfor nævnte sandsynlighed for, at fonden vil få omkostninger til at inddrive lån ydet til skyldnere, der bliver solvente, taler imod at indføre en låneadgang under forebyggende rekonstruktions-

onsbehandling. En udvidelse af lånemuligheden vil i øvrigt medføre, at der skulle laves komplekse regler om samspillet mellem låneadgang under forebyggende rekonstruktionsbehandling og rekonstruktionsbehandling, idet der samlet set ikke bør kunne lånes mere end efter de nugældende regler. Der ses da heller ikke at være tungtvejende argumenter for at udvide låneadgangen til at gælde under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, herunder henset til, at en skyldner, der har brug for et lån i Lønmodtagernes Garantifond, vil kunne opnå dette ved anmode om behandling efter de eksisterende regler om rekonstruktion. Samlet set taler mest således for ikke at give adgang til lån i Lønmodtagernes Garantifond under forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Samlet vurderes Konkursrådet således, at der ikke er behov for at foretage ændringer i lov om Lønmodtagernes Garantifond som følge af de nye regler om en forebyggende rekonstruktionsprocedure.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 174 ff.

3.1.5.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er overordnet enig i Konkursrådets synspunkter og vurderinger, og lovforslaget er derfor udformet delvist i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Det er dog Justitsministeriets vurdering, at det for at sikre den effektive anvendelse af reglerne om forebyggende rekonstruktion er u hensigtsmæssigt, hvis den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører som følge af, at en lønmodtager, der som regel har lønindtægten som det primære forsørgelsesgrundlag, føler sig nødsaget til at tvinge arbejdsgiveren over i en almindelig rekonstruktion eller konkurs. Hensynet til lønmodtagerne og hensynet til at sikre den effektive anvendelse af reglerne om forebyggende rekonstruktion, taler således efter Justitsministeriets opfattelse med vægt for at undtage lønmodtagerkrav fra fyldestgørelsesforbuddet i forbindelse med den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvilket også er udgangspunktet efter rekonstruktions- og insolvensdirektivet.

Det foreslås på den baggrund at fyldestgørelse af krav fra ansatte, hvis krav i konkurs ville være omfattet af konkurslovens §§ 94 og 95, ikke skal være omfattet af fyldestgørelsesforbud i forbindelse med den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til konkurslovens § 9 d) og bemærkningerne hertil.

3.1.6. Rekonstruktionsplan og indholdet af et rekonstruktionsforslag

3.1.6.1. Gældende ret

Det følger af konkurslovens § 10, at et rekonstruktionsforslag som minimum skal indeholde forslag om en tvangsakkord efter konkurslovens § 10 a, og/eller en virksomhedsoverdragelse efter konkurslovens § 10 b.

En rekonstruktion, der ikke indeholder mindst ét af disse elementer, vil således ikke kunne behandles efter reglerne om rekonstruktion i konkurslovens afsnit IB.

Bestemmelsen i konkurslovens § 10 giver dog mulighed for, at andre tiltag end tvangsakkord og virksomhedsoverdragelse kan inddrages i rekonstruktionen. Det er følger således af forarbejdende til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 81, at disse andre tiltag f.eks. kan bestå i at indsætte en ny ledelse i virksomheden, udvide aktiekapitalen, reducere antallet af ansatte eller indgå aftale med tredjemand om samhandel på visse nærmere vilkår.

Konkurslovens § 10 a angår det nærmere indhold af en tvangsakkord.

Det fremgår således af konkurslovens § 10 a, stk. 1, at en tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsættelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren, ligesom en tvangsakkord kan gå ud på betalingsudsættelse. Endvidere kan en tvangsakkord betinges af, at skyldnerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne.

En tvangsakkord kan efter konkurslovens § 10 a, stk. 2, ikke omfatte:

- fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord,
- pantefordringer, i det omfang pantet strækker til
- fordringer, der har fortrin frem for almindelige fordringer i tilfælde af konkurs, og
- fordringer under et vist mindre beløb, hvis det er bestemt i tvangsakkorden, og det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder.

Efter konkurslovens § 10 a, stk. 3, medfører en tvangsakkord bortfald af:

- gaveløfter,
- krav på renter for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsakkorden,
- krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må

anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter rekonstruktionsbehandlingsindledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag,

- krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab, og
- fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshavere i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion.

Konkurslovens § 13 b indeholder formkravene til rekonstruktionsforslaget og det materiale, som skal ledsage rekonstruktionsforslaget.

Det følger for det første af konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 1, at rekonstruktionsforslaget, hvis det indeholder bestemmelse om virksomhedsoverdragelse, skal indeholde oplysning om erhververen, overdragelsessummen og hvilke aktiver, passiver og gensidigt bebyrdende aftaler, der omfattes af overdragelsen.

Det følger for det andet af konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 2, at rekonstruktionsforslaget skal ledsages af en oversigt over skyldnerens status. Denne status skal indeholde en oversigt over skyldnerens aktiver med oplysning om værdien af de enkelte aktiver. Statussen skal endvidere indeholde en oversigt over skyldnerens pantsatte aktiver, panterettighedernes art samt størrelsen af pantefordringerne og eventuel friværdi i de enkelte aktiver. Statussen skal endelig indeholde en oversigt over usikrede krav, herunder pantesikrede krav, i det omfang pantet ikke strækker til, med angivelse af fordringshaverne og opdelt efter kravenes placering i konkursordenen.

For det tredje følger det af konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 3, at rekonstruktionsforslaget skal ledsages af en redegørelse fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand. Redegørelsen skal indeholde følgende:

- eventuelle kommentarer til den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2 (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra a),
- en redegørelse for sammenhængen mellem den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2, og skyldnerens senest aflagte regnskab (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra b),
- oplysning om forhold, der vil kunne søges omstødt, om anlagte omstødelsessager og om rettigheder, der er bortfaldet efter § 12 j, stk. 2 (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra c),
- oplysning om skyldnerens eventuelle ansvarspådragende forhold (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra d),
- oplysning om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra e),
- oplysning om årsagen til skyldnerens økonomiske vanskeligheder (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra f),
- anslået dividende i tilfælde af skyldnerens konkurs (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra g),

- forløbet af samarbejdet med skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra h), og
- en erklæring fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand om, hvorvidt rekonstruktionsforslaget efter deres skøn er rimeligt og frembyder en tilstrækkelig betryggelse for forslagens opfyldelse (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra i).

3.1.6.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 1, at som rekonstruktion anses foranstaltninger, som sigter på at rekonstruere skyldners virksomhed og indebærer en ændring af sammensætningen af, vilkårene for eller strukturen i skyldners aktiver og passiver eller af enhver anden del af skyldners kapitalstruktur, såsom salg af aktiver eller dele af virksomheden og, hvis dette er foreskrevet i national ret, frasalg af virksomheden som en going concern samt eventuelle nødvendige driftsændringer, eller en kombination af disse elementer.

En rekonstruktionsplan indeholder de foranstaltninger, som skyldneren foreslår gennemført med henblik på at afværge skyldnerens insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 24.

Det fremgår af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at skyldner, uanset hvem der ansøger om en procedure for forebyggende rekonstruktion i overensstemmelse med artikel 4, har ret til at forelægge rekonstruktionsplaner til vedtagelse af de berørte parter.

Direktivet fastsætter ikke udtrykkelige krav til det materielle indhold af en rekonstruktionsplan, og det er herunder ikke et krav, at rekonstruktionsplanen indeholder en tvangsakkord eller en virksomhedsoverdragelse.

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at rekonstruktionsplaner, som indgives til vedtagelse eller stadfæstelse, som minimum opfylder en række formkrav, der er nærmere beskrevet i artikel 8, stk. 1, litra a – h.

Rekonstruktionsplanen skal for det første indeholde oplysning om skyldnerens identitet, jf. direktivets artikel 8, stk. 1, litra a.

Rekonstruktionsplanen skal for det andet indeholde oplysning om skyldners aktiver og passiver på tidspunktet for indgivelsen af rekonstruktionsplanen, jf. direktivets artikel 8, stk. 1, litra b. Det er herunder et krav, at planen indeholder oplysning om værdien af skyldnerens aktiver og en beskrivelse af skyldners økonomiske situation. Det er endvidere herunder et krav, at planen indeholder oplysning om

arbejdstagerens stilling og en beskrivelse af årsagerne til og omfanget af skyldners vanskeligheder.

For det tredje opstilles der i direktivets artikel 8, stk. 1, litra c, krav om, at rekonstruktionsplanen skal indeholde en angivelse af de parter, der er berørt af rekonstruktionsplanen, samt de af disses krav eller interesser, der er omfattet heraf. De berørte parter kan angives individuelt eller beskrevet ved gældskategorier i overensstemmelse med national ret.

Rekonstruktionsplanen skal for det fjerde, hvor dette er relevant, angive de klasser, som de berørte parter er inddelt i med henblik på vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, og de respektive værdier af kravene og interesserne i hver klasse, jf. direktivets artikel 8, stk. 1, litra d.

Det er for det femte et krav, at rekonstruktionsplanen, hvor dette er relevant, indeholder oplysning om de parter, som ikke er berørt af rekonstruktionsplanen, og en redegørelse for grundene til, hvorfor det foreslås, at de ikke skal berøres. Disse parter kan angives individuelt eller beskrevet ved gældskategorier i overensstemmelse med national ret.

Direktivets artikel 8, stk. 1, litra f, opstiller for det sjette krav om, at rekonstruktionsforslaget, hvor dette er relevant, indeholder oplysning om rekonstruktørens identitet.

I direktivets artikel 8, stk. 1, litra g, opstilles for det syvende krav om, at rekonstruktionsplanen indeholder oplysning om planens betingelser. Herunder skal der navnlig oplyses om følgende:

- i) eventuelle foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger, jf. direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 1,
- ii) hvor det er relevant, den foreslåede varighed af eventuelle foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger,
- iii) ordningerne vedrørende information og høring af arbejdstagerrepræsentanterne i overensstemmelse med EU-retten og national ret,
- iv) hvor det er relevant, generelle konsekvenser for beskæftigelsen såsom afskedigelser, arbejdsfordelingsordninger eller lignende,
- v) debitorens skønnede pengestrømme, hvis dette er foreskrevet i national ret, og
- vi) forventet ny finansiering som led i rekonstruktionen og grundene til, at det er nødvendigt med ny finansiering for at gennemføre den pågældende plan.

Rekonstruktionsplanen skal endelig i henhold til direktivets artikel 8, stk. 1, litra h, indeholde en begrundelse for, hvorfor rekonstruktionsplanen har rimelig udsigt til at afvær-

ge skyldners insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed. Begrundelsen skal herunder indeholde en angivelse af de nødvendige forudsætninger for, at planen lykkes. Medlemsstaterne kan kræve, at denne begrundelse udarbejdes eller valideres enten af en ekstern ekspert eller af rekonstruktøren, hvis en sådan rekonstruktør er udpeget.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 42, at medlemsstaterne foruden de i direktivet fastsatte minimumsstandarder for indholdet af en rekonstruktionsplan, kan kræve yderligere forklaringer i rekonstruktionsplanen, f.eks. vedrørende de kriterier, efter hvilke fordringshaverne er inddelt i grupper, hvilket kan være relevant i tilfælde, hvor en gæld kun er delvis sikret.

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 8, stk. 2, at medlemsstaterne skal gøre en omfattende tjekliste for rekonstruktionsplaner tilgængelig på internettet, og tjeklisten skal være tilpasset SMV'ers behov og særlige forhold, jf. også præambelbetragtning nr. 17.

Det følger endvidere af artikel 8, stk. 2, at tjeklisten skal indeholde praktiske retningslinjer for, hvordan rekonstruktionsplanen skal udarbejdes i henhold til national ret.

Det fremgår endelig af artikel 8, stk. 2, at tjeklisten skal offentliggøres på medlemsstatens officielle sprog, og at medlemsstaterne skal overveje at gøre tjeklisten tilgængelig på mindst et andet sprog, navnlig et sprog der bruges i det internationale erhvervsliv.

Af direktivets præambelbetragtning nr. 17 følger, at sådanne tjeklister på nationalt plan bør udvikles og gøres tilgængelige for skyldnere på internettet med henblik på at hjælpe disse med at rekonstruere med lave omkostninger.

Det anføres i præambelbetragtning nr. 17, at især når SMV'er er i finansielle vanskeligheder, har de ofte ikke de fornødne ressourcer til at gennemføre bekostelige rekonstruktioner og drage fordel af de mere effektive rekonstruktionsprocedurer, der kun er til rådighed i nogle medlemsstater, og at SMV'er, som udgør 99 % af alle virksomheder i EU, derfor i højere grad risikerer at gå konkurs end at blive rekonstrueret, da de har uforholdsmæssigt højere omkostninger end større virksomheder.

3.1.6.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.6.3.1. Konkursrådet bemærker indledningsvis, at rekonstruktions- og insolvensdirektivet anvender begrebet »rekonstruktionsplan« om det, der i konkursloven er benævnt »rekonstruktionsforslag« (dvs. konkurslovens § 10).

Konkursrådet har overvejet, hvorvidt denne uoverensstem-

melse mellem det i direktivet anvendte udtryk og i konkursloven anvendte udtryk bør medføre en ændring af den eksisterende terminologi med henblik på at kunne indføre ensartet begrebsanvendelse i relation til direktivet, de eksisterende regler om rekonstruktion og de foreslåede regler om forbyggende rekonstruktion.

Konkursrådet har fundet det mest hensigtsmæssigt at bevare den eksisterende terminologi i konkursloven og foreslår således, at betegnelsen »rekonstruktionsforslag« i dansk ret anvendes om det, der i direktivet betegnes »rekonstruktionsplan«.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 123 f.

3.1.6.3.2. Konkursrådet finder generelt, at der ikke bør gælde begrænsninger i skyldnerens muligheder for at foreslå løsninger på sine økonomiske problemer. Der bør således ikke være begrænsninger i, hvad skyldneren kan angive i et rekonstruktionsforslag, så længe forslaget tjener til at løse skyldnerens økonomiske problemer. Hensynet til fordringshaverne bør i stedet komme til udtryk via stemmereglerne.

Et rekonstruktionsforslag bør således kunne omfatte enhver tvangsakkord, virksomhedsoverdragelse eller andre tiltag, der alene eller tilsammen med de øvrige dele af rekonstruktionen medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent. Konkursrådet foreslår følgelig, at konkurslovens § 10 ændres således, at det ikke er et krav, at rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om virksomhedsoverdragelse eller tvangsakkord.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 125.

3.1.6.3.3. Konkurslovens § 10 a giver kun mulighed for at akkordere § 97-krav. Konkursrådet har overvejet, om konkurslovens § 10 a bør ændres, således at det også er muligt at akkordere andre krav.

Konkursrådet finder, at bestemmelsen bør ændres, således at der også er mulighed for at lave en tvangsakkord af ansvarlig lånekapital eller af et efterstillet krav på konventionalbod. Der kan således forekomme tilfælde, hvor der er udsigt til fuld dækning af § 97-kravene, og hvor en akkordering af en af de nævnte typer efterstillede krav kan føre til, at skyldneren bliver solvent.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om det skal være muligt at lave en tvangsakkord af § 95-krav. Det kan anføres, at dette kunne være hensigtsmæssigt i tilfælde, hvor der kun er udsigt til delvis dækning af § 95-krav, idet det for LG og skatteforvaltningen efter omstændighederne kunne være en fordel med en tvangsakkord frem for en konkurs. Kon-

kursrådet finder imidlertid, at der i forhold til skyldnerens fortsat ansatte er betæneligheder ved at give mulighed for en tvangsakkord af § 95-krav, idet det kunne føre til, at disses ansatte kunne få deres krav nedskrevet, selv om de stemte imod akkorden, da LG og skatteforvaltningen ofte vil kunne udgøre stemmeflertallet. Konkursrådet foreslår på denne baggrund, at der ikke bør gives mulighed for tvangsakkord af § 95-krav.

Konkursrådet finder, at en tvangsakkord af § 97-krav bør omfatte visse skattekrav vedrørende det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget fremsættes.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 125 f., samt til pkt. 3.1.7. nedenfor der angår akkordering af skattekrav.

3.1.6.3.4. Konkursrådet foreslår, at en tvangsakkord vedrørende et kapitalsselskab kan indeholde bestemmelse om, at den eksisterende selskabskapital nedsættes til 0 kr. og samtidig forhøjes med en ny selskabskapital.

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 12, at medlemsstaterne skal sikre, at kapitalejerne ikke har mulighed for urimeligt at forhindre vedtagelsen eller stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag eller i øvrigt urimeligt at hindre eller skabe hindringer for gennemførelsen af en rekonstruktion.

Konkursrådet bemærker, at kapitalejere ikke har stemmeret efter konkurslovens § 13 d, og at Konkursrådet ikke stiller forslag om at give kapitalejerne stemmeret.

En kapitalejer, der tillige er fordringshaver, kan dog stemme i sin egenskab af fordringshaver, forudsat at kapitalejeren ikke er skyldnerens nærtstående, dvs. hvor den pågældende ikke ejer en væsentlig del af selskabets kapital. Da kapitalejerne ikke i deres egenskab af sådanne kan hindre vedtagelsen eller stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, er der ikke behov for yderligere regler herom.

Imidlertid kan kapitalejerne efter omstændighederne hindre gennemførelsen af en rekonstruktion. Hvis en rekonstruktion går ud på, at der skal tilføres ny selskabskapital, kan de eksisterende kapitalejere således blokere herfor, idet en kapitaludvidelse skal vedtages på generalforsamlingen. Af samme årsag kan de eksisterende kapitalejere blokere for, at disses selskabskapital nedskrives til 0 kr., uanset om dette konkret ikke er rimeligt, fordi deres kapitalandele må anses for værdiløse som følge af skyldnerens (selskabets) insolvens.

Hvis kapitalejerne ikke ønsker at medvirke til, at der tilføres ny selskabskapital, kan det hindre gennemførelsen af en rekonstruktion bestående i en tvangsakkord kombineret med

kapitaltilførsel. Der vil ikke altid være hensigtsmæssigt, at rekonstruktionen i stedet gennemføres ved en virksomheds-overdragelse, da der eksempelvis kan være administrative, kontraktuelle eller skattemæssige fordele ved en tvangsakkord. Under alle omstændigheder kan det ikke anses for foreneligt med direktivet, hvis de eksisterende kapitalejere kan blokere for en tvangsakkord kombineret med en kapitaltilførsel.

Konkursrådet foreslår på denne baggrund, at en tvangsakkord vedrørende et kapitalselskab kan indeholde bestemmelse om, at den eksisterende selskabskapital nedsættes til 0 kr. og samtidig forhøjes med en ny selskabskapital. Det skal af forslaget fremgå, hvem der tegner den nye selskabskapital. Den nye selskabskapital kan tegnes af investorer eller af fordringshavere. Der er ikke fortegningsret for de hidtidige kapitalejere eller andre, dvs. at det kan frit bestemmes i akkordforslaget, hvem der tegner den nye selskabskapital.

Reglen foreslås at gælde såvel aktie- som anpartsselskaber og foreslås ikke begrænset til selskaber, der ikke er SMV'ere. Konkursrådet har herved lagt vægt på, at selskabslovens udgangspunkt er, at der bør gælde samme regler for aktie- og anpartsselskaber.

Konkursrådet finder, at den nye selskabskapital skal tegnes kontant, idet det derved sikres, at selskabet efter rekonstruktion opfylder selskabslovens krav til minimumskapital. Konkursrådet er opmærksom på, at man herved principielt afskærer en rekonstruktion bestående i gældskonvertering. Imidlertid vil man i praksis kunne anvende den nye regel på en måde, der i al væsentlighed svarer til en gældskonvertering. Det kan således bestemmes i tvangsakkorden, at en bestemt gruppe fordringshaveres krav nedskrives til 0 kr., og at disse fordringshavere til gengæld tegner den nye selskabskapital, der kan fastsættes til selskabslovens minimum.

Konkursrådet finder, at de foreslåede regler om ændring af selskabskapitalen som led i en tvangsakkord alene bør finde anvendelse, hvis skyldneren er insolvent, og det må antages, at en konkursbehandling af selskabet ikke vil give fuld dækning til alle fordringshaverne. Disse betingelser sikrer, at ændring af selskabskapitalen som led i en tvangsakkord alene kan ske, når den eksisterende selskabskapital må anses for værdiløs. I og med at ændringen af selskabskapitalen sker uden samtykke fra de eksisterende kapitalejere, er det afgørende, at ændringen alene kan ske under de nævnte betingelser, da der i modsat fald kunne forekomme tilfælde, hvor ændringen af selskabskapitalen kunne anses for et indgreb i de eksisterende kapitalejeres grundlovsbeskyttede ejendomsret.

En skyldner under rekonstruktionsbehandling vil i almindelighed være insolvent. Når det alligevel foreslås eksplicit

at gøre det til en betingelse, at skyldneren er insolvent for ændringen af selskabskapital, skyldes det, dels mulighed for at skyldneren kan være blevet solvent under rekonstruktionsbehandlingen, dels at rekonstruktionsforslaget om ændring af selskabskapitalen kan fremsættes under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvor skyldneren ikke nødvendigvis er insolvent. Betingelsen om, at der ikke må være udsigt til fuld dækning af samtlige fordringer i tilfælde af konkurs, harmonerer med det selskabsretlige insolvensbegreb i selskabslovens § 233, stk. 2. Selv om et selskab efter konkursloven anses for insolvent, bør ændring af selskabskapitalen som led i en tvangsakkord således alene kunne ske, hvis en konkursbehandling ikke ville resultere i et overskud, der skal udbetales til kapitalejere.

En stadfæstelse af en tvangsakkord, der indeholder bestemmelse om nedskrivning af den eksisterende selskabskapital og forhøjelse med ny selskabskapital træder selskabsretligt i stedet for generalforsamlingens beslutning herom. Kapitalejere kan således ikke blokere registreringen af ændringen af selskabskapital i Erhvervsstyrelsen.

Konkursrådet bemærker, at ovenstående forslag ikke vil ændre ved, at man efter selskabslovens regler kan gennemføre gældskonvertering, hvis der ikke er behov for at gennemtvinge en nedsættelse af den eksisterende selskabskapital til 0 kr.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 126 ff.

3.1.6.3.5. Konkursrådet finder, at de krav, som bør stilles til et rekonstruktionsforslag fremsat i en forebyggende rekonstruktion, bør svare til de krav, som er indeholdt i rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 8.

Konkursrådet finder, at det materiale, der skal udsendes efter konkurslovens § 13 b generelt opfylder de krav, som direktivet stiller til et rekonstruktionsforslag. Konkursrådet bemærker herved, at direktivets artikel 8, stk. 1, litra g, nr. iii-iv, må anses for implementeret ved ansættelsesretlig lovgivning og overenskomster.

Konkursrådet finder, at der i almindelighed ikke bør være forskel på, hvilke typer rekonstruktionsforslag, der kan fremsættes under henholdsvis rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det vil således være uhensigtsmæssigt, hvis mulighederne for at opnå en rekonstruktion, skulle afhænge af, om skyldneren har valgt den ene eller den anden procedure. Herudover taler hensynet til, at det samlede regelkompleks ikke bliver unødigt kompliceret for, at samme typer rekonstruktionsforslag kan fremsættes under henholdsvis rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet finder på den baggrund, at konkurslovens §§ 10-10 c og § 13 b bør finde tilsvarende anvendelse i en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det bemærkes herved, at hvis en skyldner under forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke er solvent, skal rekonstruktionsforslaget sikre, at skyldner ikke længere har sandsynlighed for at blive insolvent.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 124 f. og pkt. 3.1.1. og 3.1.2. ovenfor om den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

3.1.6.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til konkurslovens § 10 og § 10 a) og nr. 30 (forslag til konkurslovens § 14, stk. 5) og bemærkningerne hertil.

3.1.7. Behandlingen af skattekrav i forbindelse med rekonstruktion, herunder latente skatter

3.1.7.1. Gældende ret

Skatteforvaltningens krav på indkomstskat opstår i henhold til princippet om indkomstårets udelelighed ved indkomstårets udløb, jf. Højesterets dom af 31. maj 1985 (som gengivet i U 1985.619 H). I dommen afviste Højesteret, at et krav på B-skat vedrørende det år, hvor konkursdekretet blev afsagt, kunne anmeldes i konkursboet. Det bemærkes, at det nu følger af konkurslovens § 38, at man i relation til selskaber og fonde kan anmelde krav på skat vedrørende det år, hvor konkursdekretet blev afsagt, i konkursboet.

Den ved Højesterets dom af 27. oktober 1987 (som gengivet i U 1987.925 H) anlagte retspraksis medfører, at hvis der som led i rekonstruktionsbehandling fremsættes et forslag til tvangsakkord i et givent år, medfører dette, at skattetilsvaret (B-skat for fysiske personer og acontoskat for selskaber mv.) for dette indkomstår anses for stiftet efter forslagens fremsættelse og dermed ikke omfattes af en tvangsakkord, selvom der er tale om krav, der forfalder inden forslagens fremsættelse.

Det fremgår af forarbejderne til reglerne om rekonstruktion, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199, som fremsat, side 72-73, at det i forbindelse med reglerens indførelse overvejes, om der burde foretages ændringer i skattelovgivning eller indføres særlige regler i konkursloven med henblik på at håndtere eventuelle uhensigtsmæssigheder, som kunne følge af denne retstilstand, således at mulighederne for at

gennemføre en rekonstruktion ikke hæmmedes på grund af latente skattekrav.

Konkursrådet pegede i betænkning nr. 1215/2009 om rekonstruktion mv., side 252 ff., bl.a. på, at det kunne fremstå som urimeligt i forhold til de øvrige fordringshavere, hvis skattetilsvaret i en situation som den nævnte hovedsageligt var begrundet i indtægter, der lå forud for forslagens fremsættelse, da de øvrige fordringshaveres krav stiftet inden dette tidspunkt omfattes af akkorden. Konkursrådet pegede endvidere på, at der bestod et særligt problem i relation til afskrivninger, herunder beskatning af genvundne afskrivninger. Som eksempel herpå angav Konkursrådet den situation, at et aktiv ved rekonstruktionsbehandlingens indledning skattemæssigt er afskrevet til en værdi, der ligger under markedsværdien, og der ved salg af aktivet til markedsværdi eller mere kan opstå genvundne afskrivninger, som indgår i den skattepligtige indkomst i salgsåret. En sådan latent skattepligt, som består ved fremsættelsen af et rekonstruktionsforslag og udløses for skyldneren, påvirkes ikke af tvangsakkorden. Konkursrådet pegede endelig på, at problemer svarende til problemstillingen vedrørende genvundne afskrivninger kunne foreligge i forhold til momsreguleringsforpligtelser vedrørende fast ejendom og løsøre.

Skatteministeriet afgav i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslag nr. L 199 af 26. marts 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love (Rekonstruktion m.v.) en vurdering vedrørende de skatteretlige problemstillinger, som Konkursrådet havde peget på. Det var Skatteministeriets vurdering, at der ikke var grundlag for at fravige det grundlæggende skatteretlige princip om indkomstårets udelelighed, og at der ikke burde indføres særlige regler for genvundne afskrivninger i forbindelse med rekonstruktionsbehandling. Om Skatteministeriets vurdering og baggrunden herfor henvises nærmere til Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 71-72.

Indførelsen af reglerne om rekonstruktion gav på denne baggrund ikke anledning til ændringer i skattelovgivningen eller indførelsen af særlige regler i konkursloven om håndtering af skattekrav.

3.1.7.2. Konkursrådets overvejelser

3.1.7.2.1. Konkursrådet har tidligere overvejet en skattemæssig opdeling af indkomståret, således at der skattemæssigt ansættes separat skat for henholdsvis perioden indtil rekonstruktionsforslagets fremsættelse (der omfattes af tvangsakkorden), og perioden fra forslagens fremsættelse og indtil indkomstårets udløb (der ikke omfattes af tvangsakkorden), jf. betænkning nr. 1215/2009 om rekonstruktion mv., side 253.

Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at det ikke er realistisk at få gennemført en sådan opdeling af indkomst-

året. Konkursrådet finder derfor ikke anledning til at fremsætte et forslag herom. Princippet om indkomstårets udelighed må således lægges til grund for Konkursrådets overvejelser om, hvordan indkomstskat for et igangværende indkomstår kan akkorderes.

Konkursrådet har overvejet, hvordan det insolvensretligt kan gøres muligt, at en tvangsakkord kan omfatte indkomstskat vedrørende det igangværende indkomstår.

Den ved Højesterets dom af 27. oktober 1987 (som gengivet i U 1987.925 H) anlagte retspraksis medfører, efter Konkursrådets vurdering, at hvis der som led i rekonstruktionsbehandling fremsættes et forslag til tvangsakkord i et givent år, medfører dette, at B-skat for fysiske personer og acontoskat for selskaber mv. for dette indkomstår anses for stiftet efter forslagens fremsættelse og dermed ikke omfattes af en tvangsakkord, selvom der er tale om krav, der forfalder inden forslagens fremsættelse.

Det har afgørende betydning, hvorledes man insolvensretligt behandler krav på B-skat og acontoskat. Dette skyldes, at skyldneren ved beregningen af restskat for indkomståret godskrives B-skattebeløbet hhv. acontoskattebeløbet, uanset om den ikke er betalt, jf. kildeskattelovens § 60 hhv. selskabsskattelovens § 29 B, stk. 4. Hvis en skyldner eksempelvis skulle have betalt 4 rater B-skat på i alt 400.000 kr. inden forslagens fremsættelse, men har undladt at betale disse rater som følge af likviditetsvanskeligheder, vil de 400.000 kr. således alligevel fragå ved beregningen af årets restskat, der således bliver den samme, uanset de 400.000 kr. er betalt eller ikke. De 400.000 kr. udgør med andre ord et selvstændigt krav og ikke en del af restskatten. En insolvensretlig regel, der alene omhandler årets restskat, vil således ikke være tilstrækkelig, dvs. at der må forholdes til, i hvilket omfang krav på B-skat og acontoskat skal omfattes af en tvangsakkord.

Da krav på B-skat og acontoskat udskrives i starten af året (eller i slutningen af det foregående indkomstår), har Konkursrådet overvejet, om sådanne krav bør anses for stiftede inden forslagens fremsættelse, herunder de rater, der forfalder efter forslagens fremsættelse.

Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at det vil være ganske vidtgående at lade akkorden omfatte de rater, der forfalder efter forslagens fremsættelse, da disse rater må anses som foreløbig beskattning af den indkomst, som skyldneren må forvente at få efter forslagens fremsættelse.

Konkursrådet finder derfor, at rater på B-skat og acontoskat, der forfalder inden forslagens fremsættelse bør omfattes af en tvangsakkord, hvorimod rater, der først forfalder senere, ikke bør omfattes af akkorden.

Det bemærkes, at der ikke foreslås ændringer i relation til krav på moms. Det betyder, at det fortsat vil være afgørende, om kravet vedrører en momsperiode, der er udløbet inden forslagens fremsættelse. Krav på moms vedrørende virksomhed, der udøves under rekonstruktionsbehandlingen, vil typisk være omfattet af konkurslovens § 94 og dermed falde uden for tvangsakkorden. Tilsvarende gælder krav på A-skat af løn vedrørende arbejde, der er udført af skyldnerens ansatte under rekonstruktionsbehandlingen.

Konkursrådet har overvejet, om skatteforvaltningens krav på restskat for det igangværende indkomstår helt eller delvist bør omfattes af tvangsakkorden, hvis det er bestemt i akkorden.

B-skat og acontoskat fastsættes ud fra et skøn over skyldnerens forventede årsindkomst. Hvis det ved indkomstårets udløb viser sig, at skønnet var nogenlunde retvisende, vil årets eventuelle restskat være af en beløbsmæssig beskeden størrelse. Det vil i så fald ikke være af afgørende betydning, om kravet på restskat omfattes af akkorden eller ikke. Der kan imidlertid være tilfælde, hvor årsindkomsten markant overstiger den skønnede årsindkomst, der lå til grund for beregningen af B-skat hhv. acontoskat. Dette kan eksempelvis skyldes, at skyldneren i løbet af indkomståret har realiseret aktiver, hvor salget har udløst skattepligtige genvundne afskrivninger eller avance.

Det er Konkursrådets opfattelse, at hvis de dispositioner, der er årsag til restskatten, er foretaget inden forslagens fremsættelse, bør kravet på restskat omfattes af akkorden.

Det bemærkes, at en sådan regel ikke i praksis kan forventes at indebære et større provenutab for skatteforvaltningen, da en skyldner i mangel af en sådan regel ofte vil kunne spekulere i at udsætte forslagens fremsættelse indtil efter indkomstårets udløb og dermed få kravet på restskat omfattet af akkorden. Det er u hensigtsmæssigt, hvis skyldneren af denne årsag venter med at fremsætte forslag, da det kan skade mulighederne for at redde virksomheden, hvis skyldneren fastholdes i en unødigt lang rekonstruktionsbehandling. Endvidere vil det i nogle tilfælde ikke være muligt at udsætte forslaget, hvorved kravet på restskat kan hindre, at der opnås en rekonstruktion af skyldneren.

Konkursrådet har overvejet, hvor stor en del af kravet på restskat, der bør omfattes af akkorden, samt hvordan skyldnerens restskat bør opgøres.

Konkursrådet finder, at kriteriet for, hvor stor en beløbsmæssig del af restskatten, der bør omfattes af akkorden, bør være om restskatten skyldes dispositioner foretaget inden forslagens fremsættelse. Dispositioner bør i den forbindelse forstås bredt, således at dispositioner omfatter

alle skyldnerens skattepligtige aktiviteter, herunder salg af aktiver.

På tidspunktet for akkordforslagets fremsættelse er det ikke muligt beløbsmæssigt endeligt at opgøre kravet på restskat, fordi det bl.a. afhænger af skyldnerens indkomst efter akkordforslagets fremsættelse og den begrænsning af eventuel underskudsfræmsørelse, som sker ved akkorden. Dette kunne tale for, at man først efter udløbet af indkomståret, dvs. når skatteforvaltningen har fastsat restskatten, tager stilling til, hvor stor en del af denne, der omfattes af akkorden. Det er imidlertid uhensigtsmæssigt, hvis skifteretten alene af denne grund på ny skal behandle tvangsakkorden i det efterfølgende år. Endvidere vil det medføre, at der efter omstændighederne vil skulle ske separat udlodning af den fordel, der opnås ved akkorderingen af restskattekravet, hvilket vil komplicere akkordreglerne og kunne medføre øgede omkostninger ved tvangsakkorden.

Konkursrådet finder derfor, at der ved akkordforslagets fremsættelse må ske en fastsættelse af, hvilken beløbsmæssig del af restskatten, der omfattes af tvangsakkorden. Dette indebærer endvidere den fordel, at der opnås klarhed over, hvilket beløb, som skatteforvaltningen har stemmeret for.

Det er Konkursrådets opfattelse, at skifterettens fastsættelse af hvilke beløb af restskatten, der omfattes af tvangsakkorden, må ske ud fra et skøn, idet der som nævnt ikke på dette tidspunkt kan foretages en eksakt opgørelse af restskattekravet.

For at give skifteretten grundlag herfor, finder Konkursrådet, at det skal tilføjes til konkurslovens § 13 b, at der i det materiale, der udsendes sammen med rekonstruktionsforslaget, skal indgå en beregning af den forventede restskat, herunder hvilket beløb heraf, som hidrører fra dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller dets indhold. Beregningen må således tage højde for, at skyldneren ved akkorden får reduceret sin underskudsfræmsørelse med virkning fra det igangværende indkomstår. Endvidere må det indgå i beregningen, hvis skyldneren forud for rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller som led i dette afhænder aktiver og dermed udløser beskatning af avance eller genvundne afskrivninger. Hvis der er beskikket en tillidsmand, bør beregningen foretages af denne. Er der ikke beskikket tillidsmand, bør beregningen foretages af en godkendt revisor.

Konkursrådet finder, at beregningen bør udsendes til skatteforvaltningen 10 hverdage før mødets afholdelse. Skatteforvaltningen får dermed mulighed for over for skifteretten at kommentere på den foretagne beregning, inden skifteretten foretager sit skøn. Skifteretten er ved sit skøn således ikke bundet af den fremlagte beregning. Hvis skifteretten på baggrund af skatteforvaltningens kommentarer eller af andre

grunde mener, at der er begrundet tvivl om beregningen, bør skifteretten ved sit skøn kunne fastsætte et beløb, der er lavere end det, der fremgår af beregningen, eller helt afvise at lade nogen del af restskattekravet omfatte af akkorden, dvs. skønne beløbet til 0 kr.

Det ovenfor anførte kan blive relevant, hvis skyldneren bevidst har formået at få nedsat sin B-skat/acontoskat med henblik på at forøge restskattekravet. En sådan spekulation vil dog formentlig kun forekomme, hvis tvangsakkordforslaget forventes fremsat relativt sent i indkomståret, da skyldnerens største fordel ved at få ansat B-skat/acontoskat for lavt er i relation til de rater, der forfalder efter forslagets fremsættelse (og dermed ikke akkorderes).

Det bør ikke anses som spekulation, at skyldneren undlader at få sat sin B-skat/acontoskat op som følge af, at skyldneren inden forslagetets fremsættelse har solgt aktiver, der har udløst avance eller genvundne afskrivninger, idet den deraf følgende restskat netop bør omfattes af tvangsakkorden. En skyldner, der er insolvent eller har sandsynlighed herfor, vil ofte kunne have et skattemæssigt underskud, der kan have medført, at skyldnerens B-skat/acontoskat er ansat til et mindre beløb. Det kan heller ikke ses som udtryk for spekulation, idet skyldneren ikke forud for tvangsakkordens stadfæstelse kan agere ud fra en forventning om, at dennes underskudsfræmsørelse reduceres ved tvangsakkorden. Hvis skyldneren efter tvangsakkordens stadfæstelse anmoder om at få ændret sin B-skat for den resterende del af indkomståret, bør skatteforvaltningen være berettiget til at afslå anmodningen, hvis denne som følge af tvangsakkorden, herunder den deraf følgende begrænsning af underskudsfræmsørelse, ikke er berettiget.

Konkursrådet har overvejet, om skatteforvaltningen bør have adgang til at modregne krav på B-skat/acontoskat i overskydende skat.

Det er Konkursrådets opfattelse, at selv om kravet på B-skat/acontoskat og restskat behandles som særskilte krav, er der en nær indbyrdes sammenhæng mellem kravene. Hvis der ansættes en for høj B-skat/acontoskat, vil dette således udløse overskydende skat. En skyldner kan spekulere i at få ansat B-skat/acontoskat for højt og dermed få akkorderet B-skat/acontoskat, der er forfaldet inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse og samtidig få overskydende skat.

Konkursrådet finder det ikke rimeligt, at en skyldner vedrørende samme indkomstår kan få akkorderet krav på B-skat/acontoskat og samtidig få udbetalt overskydende skat. Konkursrådet finder derfor, at skatteforvaltningen bør have adgang til at modregne krav på B-skat/acontoskat vedrørende det igangværende indkomstår med det oprindelige beløb, dvs. uden hensyn til akkorden, i krav på overskydende skat vedrørende dette år.

Konkursrådet bemærker, at adgangen til at spekulere i en for høj ansættelse af B-skat/acontoskat i øvrigt begrænses af det forhold, at skatteforvaltningen har stemmeret for det beløb, som udgøres af ubetalte krav på B-skat/acontoskat, der er forfaldet inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 206 ff.

3.1.7.2.2. Konkursrådet har overvejet, om latente skattekrav skal kunne omfattes helt eller delvist af en tvangsakkord.

Konkursrådet bemærker, at såfremt en skyldner fremsætter et akkordforslag, vil latente skatteretlige krav på avancer og genvundne afskrivninger vedrørende aktiver, som skyldneren ikke sælger i det indkomstår, hvor akkordforslaget fremsættes, ikke blive omfattet af akkorden. Dermed vil en senere afhændelse af aktivt potentielt kunne medføre, at skyldneren bliver insolvent.

Konkursrådet har overvejet, om der bør indføres en skatteretlig regel, hvorved en stadfæstelse af en tvangsakkord bør medføre, at skyldneren med virkning fra akkordforslagets fremsættelse anses for at have afstået (og erhvervet) sine aktiver til den pris, som tillidsmanden måtte have vurderet aktiverne til. Hensynet til, at prisen fastsættes retvisende, taler således for, at reglen alene bør kunne benyttes, hvis aktivet er vurderet af en tillidsmand.

Det kan imod denne løsning indvendes, at skyldneren ikke altid har en interesse i at udløse de latente skattekrav. Skyldneren kan således foretrække en latent skattegæld frem for her og nu at skulle betale dividende af denne. Dette kan dog imødegås ved kun at lade latente skattekrav være omfattet af akkorden, hvis det fremgår af akkordforslaget, dvs. hvis skyldneren har valgt det.

Det kan derudover indvendes, at en regel om at sidestille tvangsakkord med afståelse medfører, at skyldneren (som erhverver) på ny får mulighed for at afskrive på aktiverne til erhvervsprisen, selv om skyldneren alene betaler dividende af kravet på genvundne afskrivninger. Omvendt kan det anføres, at samme situation vil gøre sig gældende, hvis rekonstruktionen i stedet gennemføres som en virksomhedsoverdragelse (til et selskab med samme ejerkreds som skyldneren), idet det erhvervende selskab i så fald har afskrivningsret. En sådan virksomhedsoverdragelse vil typisk ske til en pris fastsat ud fra tillidsmandens vurdering og giver dermed ikke større betryggelse for, at prisen er retvisende.

Det er Konkursrådets opfattelse, at det ud fra et insolvensretligt perspektiv vil være hensigtsmæssigt, hvis der er adgang til skatteretligt at sidestille en tvangsakkord med en virksomhedsoverdragelse. Det er Konkursrådets opfattelse, at valget af rekonstruktionsform dermed i højere grad vil

blive uafhængig af skatteretlige overvejelser, men i stedet afhængig af hvilken rekonstruktionsform der er bedst egnet til at redde virksomheden. Endvidere vil det i nogle brancher være vanskeligt at gennemføre en rekonstruktion i form af en virksomhedsoverdragelse, hvilket taler for, at man som skyldner behandles på samme måde, uanset om rekonstruktionen sker ved tvangsakkord eller virksomhedsoverdragelse.

Konkursrådet finder samlet set, at der insolvensretligt er gode argumenter for at sidestille en tvangsakkord med en afståelse. Konkursrådet finder imidlertid også, at det ikke på det foreliggende grundlag kan anbefales, at en tvangsakkord sidestilles med en afståelse, da det vil kræve yderligere skatteretlige overvejelser.

Der henvises til betænkning 1579/2022 side 211 f.

3.1.7.2.3. I en række andelsselskaber har andelshaveren (skyldneren) en konto, hvis indestående udbetales en årrække efter akkorden. Det er almindeligt, at andelshaveren kan pantsætte kontoen. Skatteretligt anses andelshaveren først for at have erhvervet kontoindeståendet i takt med, at der sker udbetaling. Hvis kontoen er pantsat – typisk til skyldnerens bankforbindelse – vil udbetalingen ske til banken, men det vil fortsat være andelshaveren, der har skattepligten. Hvis andelshaveren (skyldneren) er blevet insolvent, vil denne ikke være i stand til at betale skattekravet. Selvom skyldneren opnår en tvangsakkord, vil akkorden ikke omfatte krav, der stiftes efter akkordforslagets fremsættelse.

Det er Konkursrådets opfattelse, at det ud fra en insolvensretlig synsvinkel er urimeligt, at skyldneren ikke kan få akkorderet krav på skat af de fremtidige udlodninger fra andelsselskabet, når disse er pantsat til f.eks. banken inden rekonstruktionsbehandlingsindledningen.

Konkursrådet har på den baggrund overvejet, hvordan skyldnerens problem med at betale skat af udbetalinger i efterfølgende indkomstår fra andelsselskabet kan løses. Det bemærkes, at bankens panteret ikke berøres af akkorden.

Konkursrådet har overvejet en skatteretlig løsning, hvor udlodningerne fra andelsselskabet skatteretligt anses for erhvervet på et tidligere tidspunkt end udlodningstidspunktet, f.eks. ved en pantsætning. Denne løsning vil imidlertid stride imod det skatteretlige retserhvervsprincip, som ikke kan forventes ændret.

Det vil derudover næppe være muligt at løse problemet med en insolvensretlig regel om, at skat af fremtidige udlodninger omfattes af en tvangsakkord. Der beregnes således ikke et særskilt skattekrav vedrørende den enkelte udlodning, idet denne blot indgår som en del af årets indkomst og dermed

implicit i fastsættelsen af det enkelte indkomstårs samlede skat. En insolvensretlig løsning af problemet vil kræve en regel, hvor der er hel eller delvis adgang til akkordering af restskat for det igangværende indkomstår samt skat, herunder B-skat og acontoskat, for efterfølgende indkomstår. Det vil imidlertid være meget uhensigtsmæssigt, hvis skifteretten over en årrække skal træffe afgørelser om, hvor meget af skyldnerens skat, der skal akkorderes.

Konkursrådet har derudover overvejet en løsning, hvor tvangsakkorden kunne have den virkning, at pantsatte, fremtidige udlodninger er skattefri. Det kan enten ske ved en eksplicit regel om skattefrihed, eller ved at man på trods af akkorden giver skyldneren adgang til at fremføre et skattemæssigt underskud svarende til de pantsatte fremtidige udlodninger. En sådan samlet løsning vil efter Skatteministeriets vurdering indebære et umiddelbart mindre provenu på ca. 10 mio. kr. årligt. Herudover kan det indvendes, at løsningen er for fordelagtig for skyldnerens øvrige kreditorer, idet lighedsprincippet taler for, at skyldneren skal betale akkorddividende af skattekravet. Løsningen vil desuden efter Skatteministeriets vurdering ikke kunne forbeholdes landbrug, idet der ellers efter Skatteministeriets vurdering vil kunne være tale om ulovlig statsstøtte.

Konkursrådet har endvidere overvejet en løsning, hvor andelsselskabet i tilfælde af, at en andelshaver tages under rekonstruktionsbehandling, udbetaler hele andelshaverens indestående på én gang, således at udbetalingen indgår i den skattepligtige indkomst i det år, hvor akkordforslaget fremsættes og dermed kan omfattes af akkorden efter den foreslåede regel i lovudkastets § 10 a, stk. 6.

Det er i den forbindelse en mulighed, at andelsselskaberne selv indfører en ordning, hvor andelshaverens indestående udbetales, hvis andelshaveren tages under rekonstruktionsbehandling.

Visse af de store andelsselskaber har i deres vedtægter mulighed for, at man i tilfælde af en andelshavers udtræden i forbindelse med konkurs kan beslutte at udbetale indeståendet på en andelshavers konto med et engangsbeløb. Det bemærkes dog, at de nævnte vedtægtsvilkår ikke omfatter rekonstruktion og gældssanering, samt at vedtægterne ikke giver et egentligt retskrav på udbetaling. Sidstnævnte indebærer, at andelsselskabet efter omstændighederne kan betinge udbetaling af en dekort i indeståendet, som panthaveren ikke nødvendigvis vil acceptere, hvilket i så fald vil hindre udbetaling (og beskatning), da panthaveren skal samtykke til, at indeståendet udbetales. Det bemærkes endvidere, at de øvrige andelsselskaber så vidt vides ikke har indført tilsvarende bestemmelser.

Samlet set er det Konkursrådets opfattelse, at det er meget tvivlsomt, om problemet på sigt vil blive løst ved, at an-

delsselskaberne giver adgang til udbetaling uden dekort i tilfælde af insolvensbehandling.

Konkursrådet har endelig overvejet, om en skyldner under rekonstruktionsbehandling henholdsvis skyldnerens konkursbo under en konkursbehandling kan kræve at få udbetalt hele sit indestående efter reglerne om insolvensregulering i konkurslovens § 12 t eller § 61.

Det antages, at disse regler giver et konkursbo adgang til at opsig en interessentskabsaftale med henblik på at få udbetalt skyldnerens kapitalindestående i interessentskabet. Det må derfor antages, at reglerne tillige giver adgang til at opsig en deltagelse i et andelsselskab. Heraf følger dog ikke nødvendigvis, at opsigelsen giver krav på, at der med det samme sker en samlet udbetaling af skyldnerens indestående på andelskontoen. Der kan således argumenteres for, at en insolvensregulering kun giver adgang til udtræden af andelsselskabet, men ikke på førtidig udbetaling af indeståendet. Reglerne om insolvensregulering giver således i almindelighed næppe en skyldner krav på førtidig indfrielse fra sine debitorer, hvilket kan støttes på en modsætnings slutning fra konkurslovens § 41, der giver skyldneren adgang til førtidig indfrielse af sine forpligtelser, men ikke til at kræve førtidig indfrielse af sine krav mod tredjemand.

Selvom det måtte antages, at reglerne om insolvensregulering skulle give adgang til at kræve udbetaling af indestående på en andelshaverkonto, vil der ikke kunne kræves udbetaling straks, men alene med sædvanligt eller rimeligt varsel, jf. konkurslovens §§ 12 t og 61. Hvis domstolene finder, at et sådant varsel eksempelvis er 6 måneder, vil der ofte være risiko for, at udbetalingen ikke sker i det indkomstår, hvor akkordforslaget blev fremsat, men først i det efterfølgende indkomstår. Dermed vil en eventuel akkordering af skattekravet efter den ovenfor foreslåede regel i § 10 a, stk. 6, ikke omfatte skattekravet for det sidstnævnte indkomstår. Det bemærkes derudover, at det ikke kan udelukkes, at domstolene vil anse et sædvanligt eller rimeligt varsel på udbetaling af indeståendet på en andelshaverkonto for at være længere end de 6 måneder.

Det er Konkursrådets opfattelse, at såfremt problemet skal løses via reglerne om insolvensregulering, vil det formentlig kræve en ændring af konkurslovens §§ 12 t og 61, der sikrer, at skyldneren henholdsvis dennes konkursbo kan kræve at få udbetalt sit samlede indestående på andelshaverkontoen inden for en vis kortere tidsfrist, som skal give stor sandsynlighed for udbetaling i det igangværende indkomstår, og som samtidig giver selskabet passende tid til at foretage udbetalingen. Det vil implicit følge af en sådan regel, at andelsselskabet ikke kan betinge udbetaling af en dekort. Det bemærkes, at en panthaver i andelskontoen ikke vil kunne nægte at modtage førtidig indfrielse via udbetalingen, jf. konkurslovens § 41.

Det er Konkursrådets opfattelse, at der også er udfordringer forbundet med at lave en ændring af konkurslovens §§ 12 t og 61 som beskrevet ovenfor. Det er således en udfordring at sikre, at reglen ikke får utilsigtede vidtgående konsekvenser. Det bør bl.a. undgås, at reglen generelt regulerer, i hvilket omfang en skyldner henholdsvis et konkursbo kan forlange førtidig indfrielse af pengekrav mod tredjemand, idet en regulering herom må forudsætte mere dybdegående overvejelser.

Konkursrådet har overvejet, om reglen kun skal angå andelsselskaber og andelsforeninger (bortset fra andelsboligforeninger), eller om reglen også skal omfatte f.eks. interessentskaber og lignende med den virkning, at der efter omstændighederne bliver krav på udbetaling af kapitalkontoen med et kortere varsel end efter de gældende regler.

På den ene side kan et interessentskab sammenlignes med et andelsselskab, hvilket taler for, at det også skal være muligt for en skyldner i et interessentskab at få udbetalt sit indestående via en regel om insolvensregulering. Omvendt finder Konkursrådet, at reglen ikke bør have utilsigtede vidtgående konsekvenser, hvorfor reglen udelukkende skal gælde for andelsselskaber.

Konkursrådet finder ud fra en samlet vurdering, at der ved udtræden eller opsigelse af en aftale om deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening bør kunne kræves udbetaling af kapitalindeståendet inden for en i loven bestemt tidsfrist. Konkursrådet vurderer, at dette bedst sikres ved at tilføje en bestemmelse herom i konkurslovens §§ 12 t og 61.

Konkursrådet finder endvidere, at konkurslovens § 12 t ikke bør finde anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, da krav på førtidig indfrielse er vidtgående, hvis skyldneren ikke med sikkerhed er insolvent.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 212 ff.

3.1.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Justitsministeriet bemærker, at det længe har været et problem for en insolvent andelshaver (særligt i landbruget), at andelshaveren i mange år efter en afsluttet rekonstruktionsbehandling mødes med et skattekrav, som følge af løbende udbetalinger fra andelsselskaber. Dette gør det ligeledes umuligt for andelshaveren at opnå en gældssanering, da andelshaveren ikke vil have udsigt til at kunne opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold, så længe der udestår betalinger fra andelsselskabet og dermed skattekrav. Ju-

stitsministeriet finder, at den af Konkursrådets foreslåede løsning er tilstrækkelig til at kunne løse problemstillingen for den insolvente andelshaver. Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at det alene er det aktuelle indestående, som kan kræves udbetalt, dvs. at der ikke skal ske diskontering til fremtidsværdi i det omfang andelshaverkontoen forrentes af andelsselskabet. Det er således Justitsministeriets vurdering, at hensynet til at sikre, at insolvente andelshavere, herunder landmænd, har mulighed for at komme på fode igen, må veje tungere end den potentielle byrde, som et andelsselskab eller en andelsforening bliver pålagt i forbindelse med udbetalingen. Justitsministeriet er på den baggrund enig i Konkursrådets forslag herom.

Der henvises for så vidt angår muligheden for at få akkorderet skattekrav til de foreslåede bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 6 (forslaget til konkurslovens § 10 a, stk. 6), nr. 19 (forslag til konkurslovens § 13, stk. 2), nr. 22 (forslag til konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 2, litra d) og nr. 29 (forslag til konkurslovens § 14, stk. 2) og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår muligheden for at få udbetalt det samlede indestående på en andelshaverkonto i forbindelse med en rekonstruktions og konkursbehandling henvises til de foreslåede bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 16 (forslag til konkurslovens § 12 t, stk. 1) og nr. 37 (forslag til konkurslovens § 61, stk. 1) og bemærkningerne hertil.

3.1.8. Vedtagelse af rekonstruktionsplaner og afstemningsregler

3.1.8.1. Gældende ret

3.1.8.1.1. Stemmeret og afstemningsregler

Det følger af konkurslovens § 13 c, stk. 1, at afstemningen om rekonstruktionsforslaget finder sted på et møde, hvor skyldneren, rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand skal deltage, og hvor fordringshaverne kan deltage.

Det følger af konkurslovens § 13 d, stk. 1, at et rekonstruktionsforslag er vedtaget, medmindre et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer imod.

Der stemmes, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, efter fordringernes størrelse. Antallet af fordringer eller andre forhold i øvrigt er således uden betydning.

Det er udgangspunktet i dansk ret, at alle fordringshavere har stemmeret. Der gælder dog visse undtagelser hertil.

Det følger således af konkurslovens § 13 d, stk. 2, jf. § 120, stk. 1, at en fordring eller en del af en sådan, som uanset

afstemningens udfald efter skifterettens skøn vil opnå fuld eller ingen dækning, ikke giver stemmeret. Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 124, at skifteretten udøver et relativt forsigtigt skøn og giver, hvis der er rimelig tvivl om, hvorvidt en fordring vil opnå dividerende i tilfælde af konkurs, den pågældende fordring stemmeret. Reglen har i praksis navnlig betydning for privilegerede krav, jf. konkurslovens §§ 94-96, og for den del af fordringshavernes fordringer, som efter skifterettens skøn er dækket af pant eller anden sikkerhed, jf. konkursloven § 13 d, stk. 2, jf. § 120, stk. 2.

Det følger videre af konkurslovens § 13 d, stk. 3, at fordringer, der tilhører skyldnerens nærtstående, ikke giver stemmeret.

Endeligt følger det af konkurslovens § 13 d, stk. 4, at såfremt rekonstruktionsforslaget indeholder en bestemmelse om tvangsakkord, giver fordringer kun stemmeret, i det omfang de berøres af akkorden uden at bortfalde ved denne. En fordring, der bortfalder som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver dog stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse.

Er en fordring betinget, kan stemmeret udøves, selv om betingelsen endnu ikke er opfyldt. Tilkommer fordringen flere efter hinanden, udøves stemmeretten af den, der for tiden må anses for nærmest berettiget, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, jf. § 121.

Fordringshavere, hvis krav er bestridt, deltager foreløbigt i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af kravene, der giver stemmeret og for hvilke beløb, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, 2. og 3. pkt.

3.1.8.1.2. Efterprøvelse af stemmerettigheder og klasseinddeling

Skifteretten træffer afgørelse om stemmeret på mødet med afstemningen om rekonstruktionsforslaget.

Skifterettens afgørelser kan som udgangspunkt kæres, jf. dog de i konkurslovens § 249 nærmere angivne undtagelser.

3.1.8.1.3. Retsvirkningerne af vedtagelse af et rekonstruktionsforslag

Det er efter konkurslovens § 13 e, stk. 1, en betingelse for et rekonstruktionsforslags gyldighed, at forslaget stadfæstes af skifteretten.

Stadfæstes rekonstruktionsforslaget, er det bindende for alle fordringshavere, herunder fordringshaverne, der ikke har meldt sig, jf. konkurslovens § 14.

3.1.8.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.8.2.1. Stemmeret

Medlemsstaterne skal, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 2, sørge for, at berørte parter har ret til at stemme om vedtagelsen af en rekonstruktionsplan.

Parter, der ikke er berørt af rekonstruktionsplanen, har omvendt ikke stemmeret, og der bør derfor heller ikke stilles krav om deres støtte for at godkende planen, jf. direktivets artikel 9, stk. 2, og præambelbetragtning nr. 43.

Medlemsstaterne kan, jf. direktivets artikel 9, stk. 3, udelukke visse berørte parter fra at stemme. En sådan undtagelse kan gøres for så vidt angår kapitalejere (artikel 9, stk. 3, litra a), fordringshavere, hvis krav rangerer efter ordinære usikrede fordringshavere i den normale prioritetsrækkefølge i en konkurs (artikel 9, stk. 3, litra b), og/eller en eventuel nærtstående part til skyldner eller skyldners virksomhed med en interessekonflikt i henhold til national ret (artikel 9, stk. 3, litra b).

Medlemsstaterne kan regulere, hvordan bestridte fordringer skal håndteres med henblik på tildeling af stemmerettigheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 46.

Kapitalejere, som udelukkes fra anvendelsen af direktivets artikel 9-11, skal af medlemsstaterne hindres i på anden måde urimeligt at forhindre eller skabe hindringer for vedtagelsen, stadfæstelsen eller gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, jf. direktivets artikel 12, stk. 1 og 2. Medlemsstaterne kan tilpasse, hvad det vil sige urimeligt at forhindre eller skabe hindringer i henhold til denne bestemmelse. Sådanne tilpasninger kan foretages for bl.a. at tage hensyn til, hvorvidt skyldner er en SMV, de foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger, der berører kapitalejernes rettigheder, kapitalejertypen, om skyldner er en juridisk eller fysisk person, eller om parterne i en virksomhed har begrænset eller personlig hæftelse, jf. direktivets artikel 12, stk. 3. Som »kapitalejer« defineres i direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 3, en person, som har en ejendomsinteresse i en skyldner eller en skyldners virksomhed, herunder en aktionær, for så vidt den pågældende person ikke er fordringshaver.

Medlemsstaterne kan ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 57 benytte forskellige midler til at nå dette mål, f.eks. ikke at give kapitalejere ret til at stemme om en rekonstruktionsplan og ved ikke at gøre vedtagelsen af en rekonstruktionsplan betinget af samtykke fra kapitalejere, der efter en værdiansættelse af virksomheden ikke ville modtage nogen

betaling eller anden erstatning, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en konkurs blev anvendt.

Det er i direktivets præambelbetragtning nr. 59 anført, at med henblik på gennemførelsen af rekonstruktionsplanen bør planen gøre det muligt for kapitalejere i SMV'er at yde et ikkeøkonomisk bidrag til rekonstruktionen, f.eks. i form af erfaring, omdømme eller forretningsforbindelser.

3.1.8.2.2. Klasseinddeling

Medlemsstaterne skal sikre, at berørte parter med henblik på vedtagelsen af en rekonstruktionsplan behandles i særskilte klasser, der afspejler et tilstrækkeligt interessesammenfald baseret på verificerbare kriterier, der modsvarer kriterierne for klasseinddeling i national ret, jf. direktivets artikel 9, stk. 4. Det fremgår ikke af direktivet, hvilke kriterier der anses for verificerbare.

Det følger, som nævnt under pkt. 3.1.6.1.2 ovenfor, af direktivets artikel 8, stk. 1, litra d, at en rekonstruktionsplan skal indeholde oplysninger om de klasser, som de berørte parter er inddelt i med henblik på vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, og de respektive værdier af kravene og interesserne i hver klasse.

Afstemning om rekonstruktionsplanen skal således efter direktivets regler ikke ske i én samlet pulje, men ud fra den inddeling i afstemningsklasser, som den, der har udarbejdet rekonstruktionsplanen, har foretaget.

Klasseinddelingssystemet har til formål at sikre en højere grad af beskyttelse for mindretalskreditorer, hvis interesse i skyldnerens overlevelse eller alternativ konkurs er forskellig fra flertallets. Klasseopdeling skal endvidere ske for at sikre, at rettigheder, som i al væsentlighed ligner hinanden, behandles ensartet, og at rekonstruktionsplaner kan vedtages uden urimelig skade for de berørte parter rettigheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 44.

Ved inddelingen af fordringshaverne i klasser, skal medlemsstaterne som minimum sikre, at fordringshavere med sikrede og usikrede krav behandles i særskilte klasser, og herunder bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at sikrede krav kan opdeles i sikrede og usikrede dele baseret på en værdiansættelse af sikkerheden, jf. direktivets artikel 9, stk. 4, og præambelbetragtning nr. 44.

Inddelingen skal endvidere ske med særligt henblik på beskyttelse af sårbare fordringshavere så som arbejdstagere eller små leverandører, hvilket f.eks. kan ske ved fastlæggelse af specifikke regler, som støtter klasseinddeling, hvis ikkediversificerede eller på anden vis særligt sårbare fordringshavere kan drage fordel af dannelsen af en sådan klasse, jf. direktivets artikel 9, stk. 4, og præambelbetragtning nr. 44.

Endelig bør medlemsstaterne sikre en passende behandling i national ret af spørgsmål af særlig betydning for klasseinddelingen, såsom fordringer fra forbundne parter, og at national ret indeholder regler om eventalfordringer og bestridte fordringer, jf. præambelbetragtning nr. 46.

Medlemsstaterne kan bestemme, at skyldnere, som er SMV'er, kan vælge ikke at behandle berørte parter i særskilte klasser, jf. direktivets artikel 9, stk. 4. Dette begrundes i direktivets præambelbetragtning nr. 45 med disse selskabers forholdsvis enkle kapitalstruktur. Hvor SMV'er har valgt kun at danne én afstemningspulje, og denne stemmer imod planen, bør skyldnerne kunne forelægge en anden plan i overensstemmelse med direktivets generelle principper.

Der kan være behov for flere klasser af kapitalejere, når der findes forskellige klasser af kapitalandele med forskellige rettigheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 58.

3.1.8.2.3. Afstemningsregler

En rekonstruktionsplan vedtages af de berørte parter, hvis der opnås et flertal af enten størrelsen af kravene eller interesserne i hver klasse. Medlemsstaterne kan desuden kræve, at vedtagelsen forudsætter et flertal af antallet af berørte parter i hver klasse, jf. direktivets artikel 9, stk. 6.

Medlemsstaterne fastsætter selv størrelsen af de nævnte flertal, som dog højst må udgøre 75 % af størrelsen af kravene eller interesserne i hver klasse eller, hvor dette er relevant, af antallet af berørte parter i hver klasse, jf. direktivets artikel 9, stk. 6.

Det bør i national ret sikres, at et mindretal af berørte parter i hver klasse ikke kan hindre vedtagelsen af en rekonstruktionsplan, der ikke forringer deres rettigheder eller interesser i urimeligt omfang. Dette er ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 47 begrundet i, at det uden en flertalsregel, som binder sikrede fordringshavere, der ikke samtykker, i mange tilfælde ikke ville være muligt at gennemføre en tidlig rekonstruktion, f.eks. når der er behov for en finansiel rekonstruktion, men virksomheden ellers er levedygtig.

Medlemsstaterne bør kunne fastsætte regler med hensyn til berørte parter med stemmeret, der ikke udøver retten på korrekt vis eller ikke er repræsenteret, såsom regler om at tage disse berørte parter i betragtning i forbindelse med en deltagelsestærskel eller ved beregningen af et flertal. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte en tærskel for deltagelse i afstemningen, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 47.

Er der flertal i den pågældende afstemningsklasse, er rekonstruktionsplanen i udgangspunktet bindende for samtlige

parter, der er placeret i denne klasse, og som har deltaget i rekonstruktionen, jf. direktivets artikel 15. Vedtagelse af rekonstruktionsplanen har derimod ingen betydning for parter, der er placeret i en anden afstemningsklasse, dog er det under visse omstændigheder muligt at gennemtvinge rekonstruktionsplanen over for disse.

Afstemningen om vedtagelsen af en rekonstruktionsplan kan tage form af en formel afstemningsproces eller af en høring og aftale med det påkrævede flertal af berørte parter. Tager afstemningen form af en aftale med det påkrævede flertal, kan de berørte parter, som ikke var involveret i aftalen, gives mulighed for at tilslutte sig rekonstruktionsplanen, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 7, og præambelbetragtning nr. 43.

3.1.8.2.4. Efterprøvelse af stemmerettigheder og klasseinddeling

Stemmerettigheder og klasseinddeling efterprøves af en judicial eller administrativ myndighed, når en begæring om stadfæstelse af rekonstruktionsplanen indgives, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 5.

Det kan dog fastsættes, at en judicial eller administrativ myndighed kan efterprøve og stadfæste stemmerettighederne og klasseinddelingen forud for indgivelse af begæringen om stadfæstelse af rekonstruktionsplanen. Dette bør kunne ske, hvis forslagsstilleren til rekonstruktionsplanen søger forudgående validering eller vejledning, jf. direktivets artikel 9, stk. 5, og præambelbetragtning nr. 46.

3.1.8.2.5. Retsvirkningerne af vedtagelse af en rekonstruktionsplan

Medlemsstaterne skal sikre, at en rekonstruktionsplan, der er stadfæstet af den relevante myndighed, er bindende for alle berørte parter, jf. direktivets artikel 8, stk. 1.

En rekonstruktionsplan er ikke bindende for kreditorer, der ikke har deltaget i planens vedtagelse, jf. direktivets artikel 8, stk. 2. Imidlertid har medlemsstaterne valgfrihed i forhold til at bestemme, hvad det indebærer for en fordringshaver at deltage i vedtagelsen af en rekonstruktionsplan. Dette gælder f.eks. i forhold til tilfælde af ukendte fordringshavere eller fordringshavere for fremtidige fordringer, eller f.eks. hvordan fordringshavere, der er underrettet på korrekt vis, men som ikke har deltaget i procedurerne, skal håndteres, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets præambelbetragtning nr. 64.

3.1.8.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.8.3.1. Majoritetskrav til vedtagelse af rekonstruktionsplan

Konkursrådet finder ud fra rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 6, at det almindelige udgangspunkt bør være, at et rekonstruktionsforslag, som er fremsat under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, er vedtaget, såfremt et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer for.

Det er derudover Konkursrådets holdning, at der skal stemmes efter fordringernes beløb (og ikke efter antal), jf. den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 13, d, stk. 2, 1. pkt.

Som konsekvens af den foreslåede ændring af § 13 d, stk. 1, vil det også ved afstemninger om andre emner end rekonstruktionsforslag være således, at den generelle regel bliver, at vedtagelse kræver, at der er et flertal for, idet reglerne om disse afstemninger i almindelighed henviser til § 13 d, stk. 1.

Konkursrådet er dog opmærksom på, at der i reglen i § 11 e ikke henvises til § 13 d, stk. 1. Konkursrådet foreslår ingen ændring af § 11 e, idet Konkursrådet finder, at forkastelse af en rekonstruktionsplan fortsat bør kræve, at der er et flertal imod, og at dette flertal repræsenterer mindst 25 % af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation ville give stemmeret.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 135.

3.1.8.3.2. Stemmeret

Konkursrådet bemærker, at det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 2, at berørte parter har ret til at stemme om vedtagelsen af et rekonstruktionsforslag.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, om det udelukkende er fordringshavere, som bør have stemmeret ved vedtagelsen af et rekonstruktionsforslag, eller om f.eks. ikke-nærtstående kapitalejere også bør have stemmeret.

En forebyggende rekonstruktion adskiller sig fra en rekonstruktion ved, at skyldneren ikke nødvendigvis er insolvent ved vedtagelsen af et rekonstruktionsforslag. Kapitalejernes økonomiske interesse i selskabet er således ikke nødvendigvis tabt, da selskabet måske ikke er insolvent, hvilket kan tale til fordel for, at kapitalejerne har en berettiget interesse i at have en stemmeret ved beslutninger om selskabets fremtid. Omvendt bør kapitalejernes indskudte selskabskapital fungere som en sikkerhed for selskabets kreditorer. I en situation, hvor selskabet er insolvent eller der er sandsynlighed herfor, vejer hensynet til fordringshavere tungere end hensynet til kapitalejere.

Konkursrådet finder derfor, at det kun bør være fordringsha-

vere, der har stemmeret. Det bemærkes i den forbindelse, at direktivet giver mulighed for at udelukke kapitalejere fra retten til at stemme om et rekonstruktionsforslag.

Konkursrådet finder, at de gældende regler om stemmeret i konkurslovens § 13 d som udgangspunkt bør opretholdes. Disse regler er generelt baseret på et princip om, at der alene er stemmeret på fordringer, der berøres af rekonstruktionsforslaget, og som ikke tilhører skyldnerens nærtstående. Konkursrådet finder fortsat, at dette bør være det bærende princip ved udformningen af reglerne om stemmeret.

Konkursrådet foreslår dog nogle mindre justeringer af reglerne om stemmeret. Efter de gældende regler i konkursloven, er det ikke klart, hvilken gruppe af fordringshavere, der har stemmeret, når udfaldet af afstemningen er afgørende for, hvilken gruppe fordringshavere, der påvirkes. Det kunne eksempelvis være en situation, hvor vedtagelsen af et forslag om en virksomhedsoverdragelse forventes at resultere i, at der i en efterfølgende konkurs bliver dividende til § 97-kravene, mens en forkastelse af forslaget vil medføre, at der kun bliver dividende til § 95-kravene. Konkursrådet finder i et sådant tilfælde, at det er rimeligst og bedst stemmende med direktivet, hvis begge grupper fordringshavere har stemmeret. Der skal med andre ord i et sådant tilfælde afholdes en afstemning blandt samtlige § 95- og § 97-fordringshavere, således at disse hver især kan stemme efter størrelsen af deres fordring (uden hensyn til om denne omfattes af § 95 eller § 97), og således at de nævnte fordringshavere udgør én gruppe ved afstemningen.

Konkursrådet finder, at det fortsat bør være således, at der ved afstemning om et forslag om tvangsakkord altid er stemmeret på de fordringer, der omfattes af akkorden uden at bortfalde ved denne. Dette gælder således, uanset om den tilbudte dividende er på 0 %, og de nævnte fordringshavere dermed ikke påvirkes af, om forslaget vedtages eller ikke, hvis den forventede konkursdividende til de nævnte fordringshavere tillige er 0 %. Konkursrådet finder dog i overensstemmelse med det ovenfor anførte, at der også ved afstemning om en tvangsakkord bør være stemmeret på fordringer, der påvirkes af, om forslaget vedtages eller forkastes. Hvis der tilbydes en akkorddividende på 5 % til krav omfattet af § 97, og det anslås, at der ved forkastelse af forslaget alene vil være dividende (og ikke fuld dækning) til § 95-kravene, bør § 95-kravene således tillige have stemmeret om akkordforslaget.

Konkursrådet foreslår på denne baggrund at ændre § 13 d, således at stemmeretten for de fordringshavere, der omfattes af akkorden uden at bortfalde ved denne, dvs. de fordringer der omfattes af den foreslåede regel i konkurslovens § 10 a, stk. 4, ikke fratager øvrige fordringshavere, der berøres af forslaget, deres stemmeret.

Konkursrådet foreslår i øvrigt § 13 d, stk. 2, teknisk udformet således, at den tager udgangspunkt i, at der er stemmeret på de fordringer, der påvirkes af forslaget. Dette skal herefter anses for hovedreglen, der således finder anvendelse på andre afstemninger end afstemninger om rekonstruktionsforslag (med de respektive særregler der måtte gælde herom). Reglen om, at der tillige er stemmeret på fordringer, der omfattes af en tvangsakkord uden at bortfalde ved denne, uanset at den tilbudte dividende måtte være på 0 % (eller 100 %), har således kun betydning ved afstemning om rekonstruktionsforslag.

Endelig bemærkes det, at Konkursrådet på baggrund af direktivet foreslår, at der er stemmeret på pantsikrede krav i de tilfælde, hvor der sker en klasseinddeling af fordringshavere, jf. også pkt. 3.1.9.2.3. nedenfor.

Konkursrådet foreslår ingen ændringer i reglerne om stemmeret på bestridte fordringer og for nærtstående, men alene at disse regler som af ændringen af konkurslovens § 13 d, stk. 2, flyttes til konkurslovens § 13 d, stk. 3 og 4.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 137.

3.1.8.3.4 Klasseinddeling og afstemning i klasser

Konkursrådet har overvejet, hvordan det sikres, at fordringshavere kan opdeles i flere afstemningsklasser, jf. direktivets artikel 9, stk. 4.

Efter Konkursrådets opfattelse er direktivets regler om inddeling i afstemningsklasser unødigt komplicerede, og reglerne kan nemt føre til en forøgelse af udgifterne ved en rekonstruktion, dels fordi de forskellige afstemningsklasser ofte vil have behov for separate rådgivere, dels fordi der kan opstå tvister om selve inddelingen i klasser. Endvidere anser Konkursrådet det for betænkeligt, at man via klasseinddeling efter omstændigheder kan skabe et flertal af klasser, der kan vedtage et rekonstruktionsforslag, uanset at kreditorerne i dette klasseflertal ikke tilsammen repræsenterer mere end halvdelen af den samlede gæld.

Uanset ovenstående betragtninger vurderer Konkursrådet dog, at ordlyden af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 4, indebærer, at der skal være regler om klasseinddeling i konkursloven. Konkursrådet foreslår på den baggrund, at reglerne om klasseinddeling skal anvendes ved virksomheder, der ikke er SMV'er, samt at SMV'er skal have mulighed for at begære klasseinddeling.

Konkursrådet foreslår dog, at reglerne om klasseinddeling alene skal finde anvendelse ved afstemning om rekonstruktionsforslag, men ikke ved andre afstemninger under rekonstruktionsbehandlingen, eksempelvis om ledelsesovertagelse eller salg af omstødelighedskrav. Klasseinddelingen skal heller

ikke finde anvendelse ved ”fast-track”-virksomhedsoverdragelse efter konkurslovens § 13 g.

I de tilfælde, hvor reglerne om klasseinddeling finder anvendelse, foreslår Konkursrådet, at skifteretten skal opdele fordringshaverne i flere afstemningsklasser.

Skyldnerens forslag til inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser skal, efter Konkursrådets opfattelse, fremgå af det rekonstruktionsforslag, som skal fremsendes til skifteretten inden mødet, hvor der skal stemmes om rekonstruktionsforslaget, jf. § 13. På den baggrund foreslår Konkursrådet en ændring af § 13 b om indholdet af rekonstruktionsforslaget. For en SMV vil dette kun være relevant, hvis skyldneren ønsker at fremsætte begæring om klasseinddeling. Konkursrådet foreslår desuden, at rekonstruktionsforslaget skal fremsendes senest fem hverdage inden mødet om afstemning om rekonstruktionsforslaget. Det vil sige, at såfremt mødet skal afholdes mandag, skal materialet fremsendes senest mandagen før. Hvis der er en eller flere helligdage i den pågældende uge, der ikke falder på en lørdag eller søndag, forlænges fristen med den eller de pågældende helligdage. Hvis forslaget ikke udsendes rettidigt, skal skifteretten udsætte afstemningen.

Hvis en SMV først fremsætter begæringen om afstemningsklasser på det møde, hvor der skal stemmes om rekonstruktionsforslaget, skal skifteretten afvise begæringen, dvs. afholde afstemningen uden klasseinddeling.

Direktivet kæver som minimum, at berørte fordringshavere skal inddeles i særskilte afstemningsklasser, der afspejler et tilstrækkeligt interessesammenfald mellem fordringshaverne i den enkelte klasse. Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, hvilke fordringshavere der kan anses for at være berørte.

Fordringshavere, der har stemmeret efter reglerne i konkurslovens § 13 d, stk. 2-4, må anses for berørte fordringshavere, der kan inddeles i forskellige klasser. Endvidere må panthavere på baggrund af direktivet indgå i en afstemningsklasse. En fordringshaver, der er nærtstående, har ikke stemmeret og skal derfor ikke indgå i klasseinddelingen, uanset om den nærtstående fordringshaver påvirkes af afstemningen.

Fordringshavere, der er omfattet af en tvangsakkord efter den foreslåede regel i § 10 a, stk. 4, jf. stk. 3, kan inddeles i flere forskellige afstemningsklasser. På tilsvarende måde kan der ved afstemning om en virksomhedsoverdragelse ske inddeling af de i §§ 95-98 nævnte grupper af fordringer, der har stemmeret i flere forskellige afstemningsklasser. Eksempelvis kan en klasseinddeling af krav omfattet af § 10 a, stk. 3, nr. 1, eller af § 97 ske således, at krav tilhørende det offentlige placeres i én afstemningsklasse, krav tilhørende finansielle kreditorer i en anden afstemningsklasse og øvrige

krav i en tredje afstemningsklasse. Panthavere placeres i relation til deres sikrede krav i én særskilt afstemningsklasse, jf. direktivets artikel 9, stk. 4. Hvis en panthavers krav overstiger den skønnede værdi af pantet, placeres den reelt usikrede del af kravet efter de førnævnte principper i en af de klasser, der opstår ved inddelingen af § 97-kravene (forudsat der er stemmeret på disse krav). Dette kan, men behøver ikke, være i en afstemningsklasse sammen med andre § 97-krav.

Konkursrådet har overvejet, om panthavere i relation til den reelt sikrede del af deres krav skal kunne inddeles i flere afstemningsklasser. Konkursrådet anser det imidlertid for uhensigtsmæssigt, da panthavere i relation til den reelt sikrede del af deres krav ikke påvirkes af rekonstruktionsforslaget, hvorfor det ikke vil være rimeligt, hvis panthavernes indflydelse kunne forøges ved at inddele disse i flere klasser.

Når der er sket klasseinddeling, stemmes der separat i de forskellige afstemningsklasser, således at det herved afgøres, om den enkelte klasse er for eller imod rekonstruktionsforslaget. Rekonstruktionsforslaget er vedtaget, hvis et flertal af afstemningsklasserne stemmer for forslaget. Dette gælder, uanset om de fordringshavere, der har stemt for (i deres respektive afstemningsklasser) repræsenterer et mindre beløb end de fordringshavere, der har stemt imod. Hvis der er lige mange klasser, der er for henholdsvis imod, er rekonstruktionsforslaget forkastet. Dette gælder, uanset om de fordringshavere, der har stemt for (i deres respektive afstemningsklasser) repræsenterer et større beløb end de fordringshavere, der har stemt imod. Konkursrådet bemærker, at dette er en konsekvens af direktivets regler. Det ligger implicit i de nævnte regler, at et rekonstruktionsforslag alene kan vedtages, hvis mindst én klasse af usikrede fordringshavere stemmer for, idet panthaverne i relation til deres sikrede krav udgør én afstemningsklasse, der dermed ikke alene kan udgøre et flertal af klasserne.

Konkursrådet foreslår, at de beskrevne regler om klasseinddeling ved afstemning om rekonstruktionsforslag bør gælde såvel under rekonstruktionsbehandling som under forebyggende rekonstruktionsbehandling. Der bør således gælde de samme stemmeregler, uanset hvilken af de to procedurer, der anvendes. Reglerne om klasseinddeling foreslås ikke indført under konkursbehandling.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 137 ff.

3.1.8.3.4. Efterprøvelse af stemmerettigheder og klasseinddeling

Stemmerettigheder og klasseinddeling skal i medfør af direktivets artikel 9, stk. 5, efterprøves af en judicial eller administrativ myndighed.

Konkursrådet finder, at reglerne i den foreslåede § 13 d, jf. §§ 120-122, er i overensstemmelse med direktivets krav. Konkursrådet bemærker derudover, at det vil være skifteretten, som efter de ovenfor foreslåede regler bør inddele fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser, herunder hvis en SMV begærer klasseinddeling.

Konkursrådet finder ikke, at det skal være muligt at kære skifterettens afgørelse om klasseinddeling, da det vil medføre en uhensigtsmæssig forsinkelse af afstemningen, der potentielt kan føre til, at rekonstruktionen mislykkes. Dette harmonerer med, at der i forvejen gælder kærebegrænsning vedrørende en række andre afgørelser i forhold til afstemningen, jf. konkurslovens § 249.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 140.

3.1.8.3.5. Retsvirkningerne af vedtagelse af et rekonstruktionsforslag

Konkursrådet finder, at konkurslovens § 13 e skal finde tilsvarende anvendelse i en forebyggende rekonstruktion, således at det vedtagne rekonstruktionsforslag ikke er gyldigt, før det er stadfæstet af skifteretten.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 140 f.

3.1.8.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at justitsministeriet ligesom Konkursrådet finder, at der bør gælde samme afstemningsregler i forbindelse med en forebyggende rekonstruktionsbehandling og en almindelig rekonstruktionsbehandling. Justitsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på hensynet til at undgå såkaldt 'forum-shopping', hvor en virksomhed, som ville have bedst gavn af at anvende en mere uformel forebyggende rekonstruktionsbehandling – alene på baggrund af en forskel i afstemningsreglerne – tvinges til at indlede en almindelig rekonstruktionsbehandling. Det er ligeledes vurderingen, at det af administrative hensyn er mest hensigtsmæssigt, at der gælder ensartede stemmeregler på tværs af procedurerne. Desuden vil det med indførelsen af reglerne om klasseinddeling blive sværere for enkeltkreditorer at forhindre vedtagelse af et rekonstruktionsforslag, der er vedtaget af en majoritet af klasseinddelingerne. Dermed sikres også en effektiv anvendelse af reglerne om forebyggende rekonstruktion. Justitsministeriet er på den baggrund enig med Konkursrådets anbefalinger herom, idet der henvises til pkt. 3.1.8.3.4 ovenfor.

Der henvises til de foreslåede bestemmelser i § 1, nr. 11 (forslag til konkurslovens § 13, stk. 2), nr. 13 (forslag til konkurslovens § 12 k, stk. 1), nr. 21 (forslag til konkurslovens § 13 a, stk. 1, nr. 2), nr. 24 (forslag til konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 4) og nr. 25 (forslag til konkurslovens § 13 d) og bemærkningerne hertil.

3.1.9. Stadfæstelse, herunder nægtelse af rekonstruktion

3.1.9.1. Gældende ret

3.1.9.1.1. Stadfæstelse af rekonstruktionsforslag og kære heraf

Det følger af konkurslovens § 13 e, stk. 1, at et vedtaget rekonstruktionsforslag ikke gyldigt, før det er stadfæstet af skifteretten.

Afgørelsen om stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag træffes almindeligvis af skifteretten under det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget, jf. konkurslovens § 13 e, stk. 2.

Indsigelse mod stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag skal efter konkurslovens § 13 e, stk. 2, fremsættes senest i det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. Skifteretten kan give en kort frist til nærmere at begrunde indsigelsen. En sådan indsigelse kan fremsættes af enhver, der har retlig interesse heri, dvs. enhver fordringshaver, der havde stemmeret om rekonstruktionsforslaget, eller andre, f.eks. en nærtstående fordringshaver uden stemmeret, som berøres af forslaget.

Skifteretten skal i en række situationer nægte at stadfæste et rekonstruktionsforslag.

Dette gælder for det første, når der er begået fejl ved fremgangsmåden under behandlingen af rekonstruktionsforslaget, eller der er ufuldstændighed i de tilvejebragte oplysninger, som må antages at have haft væsentlig betydning for resultatet af stemmeafgivningen, jf. konkurslovens § 13 e, stk. 3, nr. 1. Skifteretten kan udsætte sin afgørelse, indtil rekonstruktionsforslaget har været underkastet en ny afstemning inden for fristen i konkurslovens § 13, stk. 1 – dvs. inden for seks månedersfristen - eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a, jf. § 13 e, stk. 4.

Skifteretten skal for det andet nægte at stadfæste rekonstruktionsforslaget, hvis det indeholder bestemmelse om tvangsakkord, der ikke er forenelig med konkurslovens § 10 a, eller forslaget i øvrigt er i strid med loven, jf. konkurslovens § 13 e, stk. 3, nr. 2. Skifteretten kan efter omstændighederne af egen drift nægte at stadfæste et rekonstruktionsforslag, uanset om der fremkommer en indsigelse. Dette gælder

f.eks., hvis indholdet af rekonstruktionsforslaget er i strid med loven, jf. § 13 e, stk. 3, nr. 2.

For det tredje skal skifteretten nægte stadfæstelse, når skyldneren eller tredjemand for at indvirke på afstemningen har tilsagt en fordringshaver fordele uden for rekonstruktionen, jf. konkurslovens § 13 e, stk. 3, nr. 3.

Skifteretten kan herudover nægte stadfæstelse, hvis vilkårene i rekonstruktionsforslaget står i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling, jf. konkurslovens § 13 e, stk. 5. Det fremgår af bemærkningerne af bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 126, at bestemmelsen har til formål at sikre, at ingen fordringshaver bliver stillet væsentligt ringere, end den pågældende fordringshaver ville være blevet stillet i tilfælde af skyldnerens konkurs.

Skifteretten kan endelig betinge stadfæstelsen af, at skyldneren undergiver sig tilsyn af rekonstruktøren, jf. konkurslovens § 13 e, stk. 6. Et sådant tilsyn skal påse, at skyldneren overholder vilkårene for rekonstruktionen og ikke ved sin forretningsførelse eller sit forbrug bliver ude af stand hertil, og om fornødent foretage indberetning til skifteretten.

Hvis skyldneren bringer fordringshavernes ret i fare, skal tilsynet give indberetning herom til skifteretten, som skal gøre fordringshaverne bekendt med indberetningen. Fordringshaverne må herefter overveje, om de vil fremsætte begæring om ophævelse af rekonstruktionen efter konkurslovens § 14 e, stk. 1, nr. 2.

Reglerne i konkurslovens afsnit IA om rekonstruktion blev indsat ved lov nr. 718 af 25. juni 2010. Reglerne er baseret på Konkursrådets betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv.

Af Konkursrådets betænkning nr. 1512/2009, side 64, fremgår bl.a. at det altovervejende hovedområde og sigtet for reglerne om rekonstruktion vil være selskaber og andre erhvervsdrivende. For fysiske personer udgør reglerne om bl.a. gældssanering et lettere alternativ. Konkursrådet fandt imidlertid ikke, at fysiske personer, som ikke driver erhvervsvirksomhed, skulle udelukkes fra reglerne om rekonstruktion. Dette indebærer, at en fysisk person efter omstændighederne kan få saneret sin gæld efter reglerne om tvangsakkord og reglerne om gældssanering.

Gældssanering kan nægtes af en række grunde, herunder systematisk oparbejdelse af gæld til det offentlige, at gælden i det væsentligste stammer fra strafbare eller erstatningspådragende forhold mv., og gældssanering i forbindelse med rekonstruktion eller konkurs kan yderligere nægtes som følge af bl.a. manglende indberetning og betaling af A-skat og

AM-bidrag. Disse nægtelsesgrunde gælder ikke i forbindelse med rekonstruktionsbehandling. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3, hvor de enkelte nægtelsesgrunde gennemgås.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i konkurslovens § 13 e, stk. 5, har været behandlet af Højesteret i to kendelser.

I kendelse af 12. juni 2018 (som gengivet i U 2018.3090 H) nægtede Højesteret at stadfæste et vedtaget rekonstruktionsforslag. Højesteret udtalte, at formålet med reglerne om rekonstruktion må inddrages ved vurderingen af, i hvilke tilfælde retten bør nægte at stadfæste et vedtaget rekonstruktionsforslag i medfør af konkurslovens § 13 e, stk. 5. Det fremgår af forarbejderne til reglerne om rekonstruktion bl.a., at det ikke er et selvstændigt formål med rekonstruktion at forbedre skyldnerens retsstilling. Højesteret anførte endvidere bl.a., at de krav, som var rejst under rekonstruktionsbehandlingen, hovedsagelig vedrørte skyldnerens personlige konkurs i 2012, og at rekonstruktionsforslaget således næsten udelukkende ville tilgodese skyldnerens interesse i at få slettet en personlig gæld. Højesteret lagde endelig vægt på, at rekonstruktionsforslaget gik ud på, at skyldneren skulle betale ca. 250.000 kr. ud af en samlet gæld på over 23 mio. kr., hvilket svarede til en dividende på 1,03 %. I tilfælde af konkurs ville dividenden være 0 %.

I kendelse af 28. marts 2019 (som gengivet i U 2019.1859 H) stadfæstede Højesteret et vedtaget rekonstruktionsforslag. Højesteret henviste til begrundelsen i den ovenfor omtalte kendelse af 12. juni 2018. I den konkrete sag lagde Højesteret vægt på, at de krav, der var rejst under rekonstruktionsbehandlingen, ikke var krav, som bestod efter en personlig konkurs. Højesteret lagde endvidere vægt på, at rekonstruktionsforslaget ville indebære en dividende på 4,8 %, mens dividenden i tilfælde af konkurs ville være 0 %. Højesteret fandt herefter, at rekonstruktionsforslaget ikke kunne anses for næsten udelukkende at ville tilgodese skyldnerens interesse i at få slettet en personlig gæld, og at rekonstruktionsforslaget således ikke kunne anses for at stå i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling.

En afgørelse om stadfæstelse eller afvisning af et rekonstruktionsforslag kan kæres, jf. konkurslovens § 249, modsætningsvist.

Herudover kan en rekonstruktion på begæring af en fordringshaver eller et eventuelt tilsyn ophæves af skifteretten, hvis skyldneren har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, eller skyldneren eller andre med skyldnerens vidende i øvrigt forud for rekonstruktionens stadfæstelse hemmeligt har indrømmet nogen fordringshaver fordele frem for de øvrige, eller skyldneren groft tilsidesætter sine pligter ifølge rekonstruktionen, jf. konkurslovens § 14 e. Det er en forudsætning for en sådan ophævelse, at der forinden har været afholdt et møde som omhandlet i konkurslovens § 14 e, stk. 2.

Ophæves en rekonstruktion, bortfalder en tvangsakkord og en af tredjemand stillet sikkerhed eller kaution for opfyldelse af en tvangsakkord, medmindre tredjemanden vidste eller burde vide, at det svigagtige forhold som beskrevet ovenfor forelå, eller har medvirket til, at skyldneren har tilsidesat sine pligter ifølge rekonstruktionen, jf. konkurslovens § 14 e, stk. 3, nr. 1 og 2.

Ophævelse af en rekonstruktion medfører, for så vidt angår en virksomhedsoverdragelse, der er gennemført på grundlag af rekonstruktionen, at virksomhedsoverdragelsen kan omstødes, jf. konkurslovens § 14 e, stk. 3, nr. 3.

3.1.9.1.2. Retsvirkninger af stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag

Det følger af konkurslovens § 13 f, stk. 1, at hvis skifteretten stadfæster rekonstruktionsforslaget, ophører rekonstruktionsbehandlingen.

Skifteretten kan dog i medfør af konkurslovens § 13 f, stk. 2, bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen skal fortsætte, hvis det fremgår af det stadfæstede forslag, at der vil blive fremsat yderligere rekonstruktionsforslag inden for fristen i konkurslovens § 13, stk. 1, eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a, jf. § 13 f, stk. 1 og 2. Det gælder dog ikke, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. konkurslovens § 13 f, stk. 4, idet en skyldner, som herved bliver solvent, ikke længere bør kunne være undergivet insolvensbehandling.

Skifteretten kan i andre tilfælde end ved fremsættelse af nyt rekonstruktionsforslag bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen skal fortsætte, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om en virksomhedsoverdragelse, som endnu ikke er tiltrådt af erhververen, jf. konkurslovens § 13 f, stk. 3. Rekonstruktionsbehandlingen kan dog ikke fortsætte ud over fristen i konkurslovens § 13, stk. 1, eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a. Skifteretten fastsætter en frist for erhververens tiltrædelse af aftalen om virksomhedsoverdragelse på højst fire uger. Når virksomhedsoverdragelsen er tiltrådt af erhververen, eller når den frist, skifteretten har fastsat, er udløbet, uden at aftalen er tiltrådt af erhververen, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. konkurslovens § 13 f, stk. 3. Det gælder dog ikke, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. konkurslovens § 13 f, stk. 4, idet en skyldner, som herved bliver solvent, ikke længere bør kunne være undergivet insolvensbehandling.

Hvis rekonstruktionsforslaget vedtages af fordringshaverne, og det vedtagne forslag herefter stadfæstes af skifteretten, vil rekonstruktionen have forskellige retsvirkninger afhængig af det vedtagne rekonstruktionsforslags indhold.

Hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om en *tvangsakkord*, følger det af konkurslovens § 14, stk. 2, at skyldneren befries for den gæld, der efter det stadfæstede forslag skal nedsættes eller bortfalde. En tvangsakkord har virkning som et retsforlig, jf. lovens § 14, stk. 1, hvilket bl.a. har den betydning, at tvangsakkorden kan bruges som eksekutionsfundament, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 2.

Hovedvirkningen af tvangsakkorden er således, at skyldneren befries for den gæld, der efter det stadfæstede forslag skal nedsættes eller bortfalde. Denne retsvirkning indtræder også for fordringshavere, der ikke har accepteret det vedtagne rekonstruktionsforslag. En tvangsakkord omfatter efter konkurslovens § 14, stk. 3, ikke fordringshavernes krav mod kautionister.

Kan et afdrag på en fordring omfattet af en tvangsakkord ikke betales, fordi fordringen er omtvistet eller afhængig af en endnu ikke opfyldt betingelse, kan skifteretten i medfør af konkurslovens § 14 a, stk. 1, bestemme, at beløbet skal indsættes på en særlig konto i et pengeinstitut.

Skal de midler, der er afsat til dækning af bestridte eller betingende fordringer, ikke benyttes, fordi det viser sig, at kravet ikke består, eller at betingelsen ikke vil blive opfyldt, skal de som udgangspunkt tilfalde kreditorerne som yderligere dividende, medmindre det er bestemt i akkorden, at beløbet skal tilbagebetales til skyldneren, jf. konkurslovens § 14 b, stk. 2.

Såfremt der er stadfæstet en rekonstruktion, der indeholder en tvangsakkord, regulerer bestemmelsen i konkurslovens § 14 b anmeldelsesretten for akkorderede fordringer i en efterfølgende ny rekonstruktion, der indeholder en tvangsakkord, en gældssanering eller en konkurs. De akkorderede fordringer kan således anmeldes med deres fulde beløb fratrukket eventuelle afdrag på akkorden. Fordringshaverne kan dog ikke få en højere dividende end den i akkorden opnåede, medmindre rekonstruktionen ophæves efter konkurslovens § 14 e.

Gennemføres der som led i en stadfæstet rekonstruktion en *virksomhedsoverdragelse*, kan den efter konkurslovens § 14 c, stk. 1, ikke omstødes i forbindelse med en efterfølgende insolvensbehandling. Ophæves rekonstruktionen efter konkurslovens § 14 e, kan virksomhedsoverdragelsen omstødes.

Konkurslovens § 14 c, stk. 2-4 indeholder regler om lovbestemt debitorskifte og om behandlingen af pantsikrede aktiver, der indgår i en virksomhedsoverdragelse.

Det er muligt at gennemføre en virksomhedsoverdragelse

med rekonstruktørens samtykke, inden der er vedtaget et rekonstruktionsforslag, jf. konkurslovens § 13 g, stk. 1.

Gennemføres der en virksomhedsoverdragelse i medfør af konkurslovens § 13 g, kan der ikke ske omstødelse af selve virksomhedsoverdragelsen i en efterfølgende konkurs, jf. konkurslovens § 72, stk. 3.

3.1.9.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.1.9.2.1. *Krav om stadfæstelse af rekonstruktionsplaner*

Det er nødvendigt, at en judiciel eller administrativ myndighed stadfæster en rekonstruktionsplan, for at sikre, at indskrænkningen af fordringshavernes rettigheder eller kapitalernes interesser står i forhold til fordelene ved rekonstruktionen, og at de har adgang til et effektivt retsmiddel, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets præambelbetragtning nr. 48.

Direktivet opstiller dog ikke et absolut krav om stadfæstelse som betingelse for rekonstruktionsplanens bindende virkning, men overlader en vis valgfrihed til medlemsstaterne. En vedtaget rekonstruktionsplan kan således være gyldig, selv om den ikke er stadfæstet.

Medlemsstaterne skal dog i medfør af direktivets artikel 10, stk. 1, som minimum sikre, at en rekonstruktionsplan kun er bindende for parterne, hvis den er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, når planen berører krav eller interesser for parter, der ikke samtykker (artikel 10, stk. 1, litra a), når planen indebærer ny finansiering (artikel 10, stk. 1, litra b) eller når planen indebærer tab af mere end 25 % af arbejdsstyrken, hvis et sådant tab er tilladt i henhold til national ret (artikel 10, stk. 1, litra c). Sidstnævnte bør kun være tilladt, hvis national ret tillader, at forebyggende rekonstruktion omfatter foranstaltninger, der har direkte indvirkning på arbejdskontrakter, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 48.

Medlemsstaterne kan bestemme, at stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed også er nødvendig i andre tilfælde, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 48.

3.1.9.2.2. *Betingelserne for stadfæstelse af en rekonstruktionsplan*

Medlemslandene skal opstille klart definerede betingelser for, hvornår en judiciel eller administrativ myndighed kan stadfæste en rekonstruktionsplan, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 10, stk. 2.

Som betingelse for stadfæstelse af en rekonstruktionsplan skal det kræves, at rekonstruktionsplanen er vedtaget i overensstemmelse med direktivets artikel 9, jf. artikel 10, stk. 2,

litra a. Dvs. at reglerne om, hvem der kan forelægge en rekonstruktionsplan, og stemmereglene skal være overholdt.

Det skal også stilles som krav, at fordringshavere med tilstrækkeligt interessefællesskab i samme klasse behandles lige og på en måde, der står i forhold til deres fordringer, jf. direktivets artikel 10, stk. 2, litra b.

Det skal yderligere kræves, at rekonstruktionsplanen er meddelt alle berørte parter i overensstemmelse med national ret, jf. direktivets artikel 10, stk. 2, litra c. Det står medlemsstaterne frit i hvilket format og på hvilket tidspunkt, underretning skal ske, ligesom medlemsstaterne frit kan fastsætte bestemmelser om underretning i relation til ukendte fordringer. Medlemsstaterne kan også bestemme, at ikke-berørte parter skal underrettes om rekonstruktionsplanen, jf. præambelbetragtning nr. 51.

Rekonstruktionsplanen skal, såfremt der er fordringshavere, der ikke samtykker, desuden opfylde kriteriet om kreditorernes bedste interesse, jf. direktivets artikel 10, stk. 2, litra d.

Ved »kriteriet om kreditorernes bedste interesse« er, jf. direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 6, et kriterium, der udstykker en rimelighedsstandard, hvorefter en rekonstruktionsplan ikke må stille en ikkesamtykkende fordringshaver ringere, end han måtte være stillet i tilfælde af konkurs, uanset om der er tale om en gradvis afvikling eller frasalg som en going concern, eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke var blevet vedtaget. Med sidstnævnte henvises til, hvad der realistisk vil ske med skyldneren, såfremt rekonstruktionsplanen ikke gennemføres. Medlemsstaterne har ved gennemførelsen af direktivet valgfrihed i forhold til hvilket sammenligningskriterium, der skal anvendes, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 52. Det sammenligningskriterium, som anvendes, bør angives, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 49.

Som følge af kriteriet om »kreditorernes bedste interesse« kan medlemsstaterne fastsætte, at rekonstruktionsplanen, hvor offentlige institutionelle fordringshavere har en privilegeret status i henhold til national ret, ikke kan pålægge disse fordringshavere et fuldstændigt eller delvist bortfald af deres fordringer, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 52.

Hvor dette er relevant, skal det endvidere kræves som en betingelse for stadfæstelse, at rekonstruktionsplanen indeholder bestemmelse om en eventuel ny finansiering, der er nødvendig for rekonstruktionsplanens gennemførelse og ikke urimeligt skader fordringshavernes rettigheder, jf. direktivets artikel 10, stk. 2, litra e.

De ovennævnte betingelser i direktivets artikel 10, stk. 2, litra a-e for stadfæstelse er minimumskrav, og medlemssta-

terne kan således fastsætte yderligere betingelser for, at en rekonstruktionsplan kan stadfæstes. Dette kan f.eks. være for at sikre tilstrækkelig beskyttelse af kapitalejere, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 50.

Den judicielle eller administrative myndighed skal prøve, at de ovenfor nævnte betingelser er opfyldt, idet betingelsen om, at kriteriet om kreditorernes bedste interesse er opfyldt, dog kun skal efterprøves, hvis der gøres indsigelse mod rekonstruktionsplanen på dette grundlag, jf. direktivets artikel 10, stk. 2. I øvrigt kan medlemsstaterne bestemme, at andre betingelser for stadfæstelse skal undersøges på eget initiativ, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 50.

Judicielle eller administrative myndigheder skal herudover have en fakultativ adgang til at afvise at stadfæste en rekonstruktionsplan, hvis planen ikke har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens eller sikre virksomhedens levedygtighed, jf. direktivets artikel 10, stk. 3.

3.1.9.2.3. Gennemtvungelse overfor alle kreditorer

Det følger af direktivets artikel 11, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at en rekonstruktionsplan, der ikke er tiltrådt af det fornødne antal berørte parter i hver afstemningsklasse i overensstemmelse med reglerne i direktivets artikel 9, stk. 6, på skyldners forslag eller med skyldners samtykke kan stadfæstes af en judicial eller administrativ myndighed og gøres bindende for afstemningsklasser, der ikke samtykker til rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterne kan begrænse kravet i direktivets artikel 9, stk. 6, om indhentelse af skyldners samtykke til tilfælde, hvor skyldnerne er SMV'er, og dermed gøre gennemtvungelse af rekonstruktionsplanen over for SMV'er frivillig, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 58. Medlemsstaternes valgfrihed i denne henseende skyldes, at kapitalejere i SMV'er, der ikke blot er investorer, men ejere af virksomheden og bidrager til virksomheden på andre måder, såsom med ledelsekspertise, ikke nødvendigvis har incitament til at rekonstruere under sådanne forhold.

Hvis der er tale om en juridisk person, kan medlemsstaterne bestemme, om skyldner med henblik på vedtagelse eller stadfæstelse af en rekonstruktionsplan skal forstås som den juridiske persons bestyrelse eller et vist flertal af aktionærer eller kapitalejere, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 53.

Det skal generelt sikres, at berørte parter, der ikke samtykker, ved gennemtvungelse over for alle kreditorer, ikke lider urimelig skade i henhold til den foreslåede rekonstruktionsplan, og at disse ydes tilstrækkelig beskyttelse, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 55.

En rekonstruktionsplan skal som minimum kunne gennem-

tvinges overfor alle kreditorer, når den opfylder følgende kumulative betingelser:

- planen overholder direktivets artikel 10, stk. 2 og 3, som angivet ovenfor under pkt. 3.1.10.2.2,
- planen er blevet tiltrådt af enten:

vii) et flertal af afstemningsklasserne af berørte parter, forudsat at mindst én af disse klasser er en klasse af sikrede fordringshavere eller har forrang for klassen af ordinære usikrede fordringshavere, eller, hvis dette ikke er tilfældet,

viii) mindst én afstemningsklasse af berørte parter eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skadelidte parter, der ikke er en klasse af kapitalejere, eller enhver anden klasse, som efter værdiansættelse af skyldner som en going concern ikke ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, eller som, hvis dette er foreskrevet i national ret, med rimelighed kan antages ikke at ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en konkurs fandt anvendelse i henhold til national ret. Medlemsstaterne kan øge minimumsantallet af klasser af berørte parter eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skadelidte parter, der skal tiltræde planen. Ved skadelidte fordringshavere bør forstås, at der sker en værdiforringelse af deres fordringer, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 54.

- planen sikrer, at afstemningsklasser af berørte fordringshavere, der ikke samtykker, behandles mindst lige så gunstigt som enhver anden klasse af samme rangorden og gunstigere end enhver lavere prioriteret klasse. Medlemsstaterne kan dog i henhold til reglen om absolut fortrinsstilling fastsætte, at fordringerne hos fordringshavere i en afstemningsklasse, der ikke samtykker, fyldestgøres fuldt ud på samme eller tilsvarende måde, hvis en lavere prioriteret klasse skal fyldestgøres eller bevare eventuelle interesser i henhold til rekonstruktionsplanen, ligesom medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser, der fraviger dette, hvis det er nødvendigt for at nå målene med rekonstruktionsplanen, og hvis rekonstruktionsplanen ikke urimeligt skader eventuelle berørte parters rettigheder eller interesser. Medlemsstaterne er overladt et skøn ved gennemførelsen af konceptet med fuld betaling, herunder for så vidt angår tidspunktet for betaling, så længe hovedkravet og, i tilfælde af sikrede fordringshavere, sikkerhedsstillelsens værdi beskyttes. Medlemsstaterne kan også fastsætte, med hvilke tilsvarende midler den oprindelige fordring kan fyldestgøres fuldt ud, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 55. Medlemsstaterne kan fravige reglen om absolut fortrinsstilling, f.eks. når det skønnes rimeligt, at kapitalejere bevarer visse interesser i henhold til planen, selv om en højere prioriteret klasse er forpligtet til at acceptere en nedsættelse af sine krav, eller at væsentlige leverandører, der er omfattet af et fyldestgørelsesforbud, betales før højere prioriterede kreditorer. Medlemsstaterne bør kunne vælge, hvilken af de ovennævnte beskyttelsesmekanismer de vil indføre, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 56.

- planen sikrer, at ingen klasse af berørte parter får eller bevarer mere end det fulde beløb af sine fordringer eller interesser.

Medlemsstaterne bør ikke for stadfæstelse kræve samtykke fra alle klasser. Hvis der kun er to kreditorklasser, bør samtykke fra mindst én klasse betragtes som fyldestgørende, hvis de øvrige betingelser for gennemtvungelse over for alle kreditorklasser er opfyldt, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 54.

Hvis kapitalejere har ret til at stemme om en rekonstruktionsplan, kan planen stadfæstes ved at anvende reglerne om gennemtvungelse over for alle kreditorklasser, uanset om en eller flere klasser af kapitalejere ikke samtykker. Det er ikke et krav, at medlemsstater, som udelukker kapitalejere fra at stemme, anvender reglen om absolut fortrinsstilling i forholdet mellem fordringshavere og kapitalejere. Et andet muligt middel til at sikre, at kapitalejere ikke urimeligt forhindrer vedtagelsen af rekonstruktionsplaner, ville være at sikre, at rekonstruktionsforanstaltninger, som direkte berører kapitalejeres rettigheder og skal godkendes på en generalforsamling af aktionærer i henhold til selskabsretten, ikke er underlagt urimeligt høje flertalskrav, og at kapitalejere ingen kompetence har i forhold til rekonstruktionsforanstaltninger, der ikke direkte berører deres rettigheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 57.

3.1.9.2.4. Afgørelsen om stadfæstelse af rekonstruktionsplanen, herunder værdiansættelse af skyldnerens virksomhed

Medlemsstaterne skal jf. direktivets artikel 10, stk. 4, sikre, at afgørelsen i de tilfælde, hvor en judiciel eller administrativ myndighed skal stadfæste en rekonstruktionsplan, for at den bliver bindende, træffes på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling af spørgsmålet.

Det følger af direktivets artikel 14, stk. 1, at den judicielle eller administrative myndighed skal træffe afgørelse om værdiansættelsen af skyldners virksomhed, hvis en berørt part, der ikke samtykker, gør indsigelse mod en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterne kan efter direktivets artikel 14, stk. 3, bestemme, at en sådan indsigelse kan fremsættes i forbindelse med en klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan.

Berørte parter er efter direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 2, fordringshavere, herunder, hvis det er relevant i henhold til national ret, arbejdstagere, eller kreditorklasser og, hvis det er relevant i henhold til national ret, kapitalejere, hvis fordringer henholdsvis interesser berøres direkte af en rekonstruktionsplan.

Det er efter direktivets artikel 14, stk. 1, endvidere en betingelse for, at den judicielle eller administrative myndighed

skal foretage en værdiansættelse, at indsigelsen fra den berørte part er begrundet i enten kriteriet om kreditorernes bedste interesse, jf. direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 6, eller i betingelserne for gennemtvungelse over for alle kreditorklasser, jf. direktivets artikel 11, stk. 1, litra b, nr. ii.

Det følger af direktivets artikel 14, stk. 1, modsætningsvis, at berørte parter i henhold til direktivet kun har krav på, at judicielle eller administrative myndigheder træffer afgørelse om værdifastsættelse i de nævnte situationer.

Judicielle eller administrative myndigheder bør kun træffe afgørelse om en værdiansættelse af en virksomhed enten ved konkurs eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke blev stadfæstet, såfremt en berørt part, der ikke samtykker, gør indsigelse mod rekonstruktionsplanen. Dette forhindrer dog ikke medlemsstaterne i at foretage værdiansættelser i anden sammenhæng i henhold til national ret, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 63.

Det påhviler medlemsstaterne at sikre, at de judicielle eller administrative myndigheder med henblik på at træffe afgørelse om en værdiansættelse kan udpege eller høre behørigt kvalificerede sagkyndige, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 14, stk. 2.

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at kræve en udtalelse fra en sagkyndig om værdien af aktiver, som skal være angivet i rekonstruktionsplanen, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 42.

Judicielle eller administrative myndigheders afgørelse om værdifastsættelse kan også bestå i en godkendelse af en værdiansættelse foretaget af en sagkyndig eller en værdiansættelse, som skyldner eller en anden part har fremlagt i sagen på et tidligere tidspunkt, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 63.

Medlemsstaterne kan fastsætte særlige bestemmelser, som er adskilt fra den almindelige civile retspleje, for værdiansættelse i tilfælde af rekonstruktion med henblik på at sikre, at den foretages hurtigt, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 63.

Direktivets bestemmelser berører ikke bevisbyrdreglerne i henhold til national ret i tilfælde af en værdiansættelse, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 63.

3.1.9.2.5. Retsvirkninger af stadfæstelse af en rekonstruktionsplan

Medlemsstaterne skal sikre, at rekonstruktionsplaner, der er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, er bindende for alle berørte parter, som af forslagsstilleren er

nævnt eller beskrevet i rekonstruktionsplanen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra c, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 15, stk. 1.

Medlemsstaterne skal modsætningsvis sikre, at fordringshavere, som ikke har deltaget i rekonstruktionsplanens vedtagelse i henhold til national ret, ikke berøres af planen, jf. direktivets artikel 15, stk. 2. Det er den enkelte medlemsstat, der bestemmer, hvad det indebærer for en fordringshaver at deltage, herunder i tilfælde af ukendte fordringshavere, og den enkelte medlemsstat beslutter, hvordan fordringshavere, der er blevet underrettet, men som ikke har deltaget, skal håndteres, jf. præambelbetragtning nr. 64.

En stadfæstet rekonstruktionsplan er bindende for fordringshavere eller kreditorklasser og, hvis det er relevant i henhold til national ret, kapitalejere, som har deltaget i vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, også selvom disse var en del af et mindretal, jf. direktivets artikel 15, stk. 1, jf. artikel 8, stk. 1, litra c.

3.1.9.2.6. Adgang til at påklage stadfæstelse eller afvisning af en rekonstruktionsplan m.v.

Medlemsstaterne skal sikre, at en eventuel klage i henhold til national ret over en judiciel myndigheds afgørelse om at stadfæste eller afvise en rekonstruktionsplan kan indbringes for en højere judiciel myndighed, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 16, stk. 1.

Medlemsstaterne kan dog fastsætte og begrænse begrundelserne for en klage, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 65.

Som klageberettigede i relation til en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan bør anses interesserede berørte parter, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 65.

Medlemsstaterne kan efter direktivets artikel 14, stk. 1, fastsætte, at en indsigelse vedrørende værdiansættelse af skyldnerens virksomhed kan fremsættes i forbindelse med en klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan.

Klagesager skal behandles på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling med henblik på at mindske usikkerhed, jf. direktivets artikel 16, stk. 2, og præambelbetragtning nr. 65.

En klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan har således ikke opsættende virkning for planens gennemførelse, idet medlemsstaterne dog kan fastsætte, at judicielle myndigheder kan udsætte gennemførelsen af rekonstruktionsplanen eller dele heraf, hvis dette er nødven-

digt og hensigtsmæssigt for at beskytte en parts interesser, jf. direktivets artikel 16, stk. 3.

Hvis den judicielle myndighed beslutter, at en klage har opsættende virkning, bør national ret kunne håndtere en potentiel ny suspension eller forlængelse af suspensionen, jf. præambelbetragtning nr. 65.

Medlemsstaterne skal sikre, at den judicielle myndighed, hvis en klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan tages til følge, enten kan omstøde rekonstruktionsplanen eller stadfæste rekonstruktionsplanen enten med ændringer, hvis dette er foreskrevet i national ret, eller uden ændringer, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 16, stk. 4.

Eventuelle ændringer af planen bør kunne foreslås af parterne eller sættes til afstemning af parterne på eget initiativ eller efter anmodning fra den judicielle myndighed, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 65.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at der kan ydes kompensation til en part, som har fået medhold i en klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan, såfremt rekonstruktionsplanen stadfæstes enten med ændringer, hvis dette er foreskrevet i national ret, eller uden ændringer. Det er en forudsætning herfor, at parten har lidt et pengetab, jf. direktivets artikel 16, stk. 4.

Påklages afgørelsen om planens stadfæstelse, bør medlemsstaterne kunne tillade den judicielle myndighed at udstede en foreløbig eller kortfattet afgørelse, der beskytter gennemførelsen og anvendelsen af planen mod konsekvenserne af, at den verserende klage tages til følge, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 65.

3.1.9.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.9.3.1. Implementering af direktivets regler om stadfæstelse mv.

Konkursrådet anser det for mest hensigtsmæssigt, at der gælder samme regler om vedtagelse og stadfæstelse under henholdsvis rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling. De følgende overvejelser om stadfæstelse gælder således generelt stadfæstelse under begge procedurer.

Konkursrådet finder, at de gældende regler i konkurslovens § 13 e generelt opfylder direktivets regler om stadfæstelse. Afgørelsen om stadfæstelse eller nægtelse træffes således af skifteretten. Skifteretten har ud fra det materiale, der fremlægges sammen med rekonstruktionsforslaget efter konkurslovens § 13 b, de fornødne oplysninger om værdien af skyldnerens virksomhed m.v. til at kunne træffe afgørelse

om, hvorvidt der bør ske stadfæstelse af det vedtagne forslag, herunder om det står i rimeligt forhold til skyldnerens økonomiske stilling.

Direktivets regler om mulighed for at opdele fordringshaverne i klasser, således at et flertal af disse klasser kan gennemtvinge forslaget, er behandlet i kapitel 13 og foreslås således implementeret som en del af afstemningsreglerne. Skifteretten påser ved sin afgørelse om stadfæstelse således generelt, at afstemningen er foregået i overensstemmelse med reglerne herom. (Der henvises til pkt. 3.1.9.1 ovenfor, omhandlende de gældende regler om stadfæstelse).

Konkursrådet finder på baggrund af ovenstående, at de gældende regler om stadfæstelse som udgangspunkt bør opretholdes. Konkursrådet foreslår på denne baggrund ikke nogen ændring af reglen i konkurslovens § 13 e, stk. 1, om at stadfæstelse er en betingelse for det vedtagne rekonstruktionsforslags gyldighed, eller af reglen i konkurslovens § 13 e, stk. 2, om at indsigelse mod stadfæstelse skal fremsættes senest på afstemningsmødet. Konkursrådet finder endvidere, at reglerne i konkurslovens § 13 e, stk. 3, om nægtelse af stadfæstelse i de tre tilfælde, der er nævnt i bestemmelsen, skal opretholdes uændret.

Konkursrådet finder derimod, at der på baggrund retspraksis og af direktivet er behov for en justering af reglen i konkurslovens § 13 e, stk. 5, herunder for at regulere samspillet mellem rekonstruktion og gældssanering.

Konkursrådet foreslår, at konkurslovens § 13 e, stk. 5, ændres således, at skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis rekonstruktionsforslaget medfører, at en eller flere fordringshavere får en ringere grad af fyldestgørelse end under en konkursbehandling. Dette er et mere præcist kriterium end det nuværende, hvor det er uklart i hvilket omfang andre faktorer end den forventede konkursdividende kan inddrages ved vurderingen af, om et rekonstruktionsforslag står i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling. Endvidere harmonerer det foreslåede kriterium bedre med direktivet, idet kriteriet er udtryk for, at man opfylder betingelsen om »kreditorernes bedste interesse« ved at sammenligne rekonstruktionsforslaget med konkursalternativet. Det bemærkes i denne forbindelse, at den forventede konkursdividende ikke nødvendigvis skal beregnes ud fra en forudsætning om, at skyldnerens virksomhed lukkes (likvideres) ved konkursbehandlingens indledning, men må ske ud fra en konkret vurdering af, hvilken dividende, der kan forventes opnået i en konkurs, herunder under hensyn til de konkrete muligheder for, at konkursboet ville kunne sælge skyldnerens virksomhed helt eller delvist.

Konkursrådet finder endvidere, at der er behov for yderligere regler, der regulerer samspillet mellem rekonstruktion og gældssanering.

Hvis skyldneren er en fysik person, der ikke er erhvervsdrivende, finder Konkursrådet, at en skyldner alene bør kunne opnå tvangsakkord, hvis den tilbudte akkorddividende mindst svarer til den dividende, som skyldneren skulle betale under en gældssanering. I sådanne tilfælde skal den tilbudte akkorddividende med andre ord mindst svare til såvel konkursdividenden som gældssaneringsdividenden. Når skyldneren ikke udøver erhvervsvirksomhed, er der efter Konkursrådets opfattelse ikke tilstrækkeligt tungtvejende hensyn, der taler for, at et »skyldnervenligt« kreditorflertal skal kunne gennemtvinge en tvangsakkord, der stiller mindretallet ringere end en konkurs eller en gældssanering.

Konkursrådet bemærker, at hvis den tilbudte akkorddividende overstiger den forventede konkursdividende og gældssaneringsdividende, bør der fremover ikke ske nægtelse af stadfæstelse, uanset om skyldneren ville være i stand til at betale yderligere dividende ved at ophæve sin pensionsopsparring. Når det skal beregnes, hvad den forventede gældssaneringsdividende vil udgøre, skal pensionsopsparinger således alene indgå med de beløb, der følger af gældssaneringsreglerne, herunder konkurslovens § 222 a og reglerne om gældssaneringsbudgettet. Den foreslåede regel vil medføre en ændring af retstilstanden i forhold til Vestre Landsrets kendelse af 12. januar 2021 (som gengivet i U 2021.1270 V), hvor skyldnerens pensionsopsparring blev tillagt betydning ved landsrettens stadfæstelse af skifterettens kendelse om at nægte stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget. Det bemærkes dog herved, at skyldneren også fremover vil kunne inddrage pensioner i videre omfang end ved en gældssanering, hvis det skønnes nødvendigt for at få tvangsakkorden vedtaget, dvs. at den foreslåede ændring alene angår skifterettens stadfæstelse.

Hvis skyldneren er erhvervsdrivende, finder Konkursrådet ikke, at den tilbudte akkorddividende skal sammenlignes med en anslået gældssaneringsdividende, dels fordi en sådan er vanskelig at anslå for erhvervsdrivende, dels fordi det synes tvivlsomt, om det vil være foreneligt med direktivet, hvis man afskærer erhvervsdrivende fra at opnå rekonstruktion alene med henvisning til, at skyldneren ville skulle betale en højere dividende i en gældssanering.

Konkursrådet finder dog ikke, at ovenstående forslag er tilstrækkeligt til at regulere samspillet med rekonstruktion og gældssanering. Selv om skyldneren tilbyder en akkorddividende, der overstiger den anslåede gældssaneringsdividende, kan det efter omstændighederne virke stødende, hvis skyldneren får stadfæstet en tvangsakkord i en situation, hvor denne ville blive nægtet en gældssanering eksempelvis som følge af, at en væsentlig del af gælden er pådraget ved strafbare handlinger.

Konkursrådet finder ikke grundlag for at fastsætte en regel om, at skifteretten skal nægte stadfæstelse af en tvangsakkord, hvis skyldneren ikke opfylder betingelserne for

gældssanering. I og med at tvangsakkorden er vedtaget, er det udtryk for, at et flertal af fordringshaverne ikke er imod tvangsakkorden. Det bør derfor efter Konkursrådets opfattelse kræve skærpede omstændigheder sammenlignet med gældssanering, hvis skifteretten skal nægte at stadfæste tvangsakkorden. Endvidere bemærkes det, at uafklarede forhold ikke bør være til hinder for stadfæstelse af en tvangsakkord.

Konkursrådet foreslår, at skifteretten skal nægte at stadfæste en tvangsakkord, hvis skyldneren som følge af strafbare forhold eller groft uforsvarlig forretningsførelse ikke ville kunne opnå en gældssanering. Nægtelse som følge af groft uforsvarlig forretningsførelse skal ske i samme omfang som under gældssanering, dvs. uanset om skyldneren er pålagt konkurskarantæne, men er skyldneren frifundet i en forudgående konkurskarantænesag, fordi retten ikke anså skyldnerens adfærd for groft uforsvarlig forretningsførelse, må skifteretten ved sin afgørelse om stadfæstelse lægge den forudgående afgørelse til grund.

Endvidere foreslår Konkursrådet, at skifteretten kan nægte at stadfæste en tvangsakkord, hvis skyldneren som følge af uforsvarlige handlinger i økonomiske anliggender eller erstatningspådragende forhold ikke ville kunne opnå en gældssanering. I disse tilfælde skal skifteretten således foretage en konkret vurdering af, hvor graverende de konkrete omstændigheder er.

Konkursrådet foreslår, at de nævnte regler om, at stadfæstelse skal eller kan nægtes som følge af de omtalte omstændigheder ved gældens stiftelse, skal finde anvendelse, uanset om skyldneren er erhvervsdrivende eller ej. Selv om det kan anføres, at der er et særligt hensyn til at give erhvervsdrivende skyldnere mulighed for at opnå tvangsakkord, finder Konkursrådet at hensynet til at undgå stødende afgørelser vejer tungere.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 156 ff.

3.1.9.3.2. Rekonstruktionens virkninger

Konkursrådet finder, at hvis skifteretten i forbindelse med en forebyggende rekonstruktion stadfæster et rekonstruktionsforslag, bør reglerne i konkurslovens kapitel 2 d om rekonstruktionens virkninger finde tilsvarende anvendelse. Udgangspunktet bør således være, at retsvirkningerne af en stadfæstet rekonstruktion ikke bør afhænge af, om rekonstruktionen er opnået under rekonstruktionsbehandling eller forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at konkurslovens § 14 c, stk. 2-4, ikke skal finde tilsvarende anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det er Konkursrådets vurdering, at muligheden for at anvende så-

danne regler under en forebyggende rekonstruktion vil være for vidtgående, når det ikke vides om skyldneren er insolvent eller kun har sandsynlighed for at blive insolvent.

Konkursrådet har overvejet, hvordan det sikres, at stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget får selskabsretlig virkning.

Konkursrådet foreslår, at skifterettens stadfæstelse af en tvangsakkord, som indeholder en samtidig nedsættelse og forhøjelse af selskabskapitalen træder i stedet for generalforsamlingens beslutning herom.

Konkursrådet finder derudover, at indbetalingen af den nye selskabskapital bør ske senest to uger efter tvangsakkordens stadfæstelse. Konkursrådet finder endvidere, at rekonstruktøren uden unødigt ophold efter indbetalingen bør registrere den nye selskabskapital og nedsættelsen af den gamle selskabskapital i Erhvervsstyrelsen.

Konkursrådet bemærker, at det bør være rekonstruktørens opgave at registrere den nye selskabskapital, selvom personen efter stadfæstelsen ikke længere fungerer som rekonstruktør. Der er således tale om en accessorisk pligt for rekonstruktøren til at registrere selskabskapitalen, og det bør derfor også indgå i rekonstruktørens vederlag for udførelsen af arbejdet i forbindelse med rekonstruktionen.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 158 f.

3.1.9.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Der henvises for så vidt angår implementeringen af direktivets bestemmelser om stadfæstelse og betingelserne samt forholdet mellem rekonstruktions- og gældssaneringsreglerne til de foreslåede bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 26 (forslag til konkurslovens § 13 e, stk. 5) og nr. 27 (forslag til konkurslovens § 13 e, stk. 6).

For så vidt angår den selskabsretlige virkning af et stadfæstet rekonstruktionsforslag henvises til den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 30 (forslag til konkurslovens § 14, stk. 5).

3.1.10. Gensidigt bebyrdende aftaler

3.1.10.1. Gældende ret

3.1.10.1.1. Skyldnerens ret til at videreføre gensidigt bebyrdende aftaler under rekonstruktion

Det følger af konkurslovens § 12 o, stk. 1, 1. pkt., at skyldneren kan videreføre en gensidigt bebyrdende aftale under en rekonstruktionsbehandling, såfremt rekonstruktøren samtykker heri. Denne adgang omfatter efter konkurslovens § 12 o, stk. 1, 2. pkt., også aftaler, som medkontrahenten inden for de seneste fire uger før, rekonstruktionsbehandlingen iværksættes, har ophævet på grund af skyldnerens misligholdelse, medmindre medkontrahenten har disponeret i henhold til ophævelsen.

Skyldneren kan dog ikke uden medkontrahentens samtykke videreføre en aftale, hvis medkontrahenten bortset fra rekonstruktionsbehandlingen havde adgang til at hæve aftalen af andre årsager end skyldnerens forsinkelse med egen ydelse, jf. konkurslovens § 12 o, stk. 2.

Medkontrahenten kan med hjemmel i konkurslovens § 12 o, stk. 3, forlange, at skyldneren uden ugrundet ophold tager stilling til, om en gensidigt bebyrdende aftale skal videreføres. For arbejdsaftaler med ansatte i skyldnerens virksomhed gælder dette dog først efter udløbet af fristen i konkurslovens § 12 u, stk. 1, 1. pkt.

3.1.10.1.2. Skyldnerens adgang til at opsiges løbende aftaler

Det fremgår af konkurslovens § 12 o, stk. 4, at løbende aftaler, der er videreført efter konkurslovens § 12 o, stk. 1, altid kan opsiges af skyldneren med rekonstruktørens samtykke med en måneds varsel.

Medkontrahenten kan i et sådant tilfælde kræve erstatning for tab, ved at opsigelsen er sket med forkortet varsel, medmindre andet følger af konkurslovens § 12 t.

3.1.10.1.3. Skyldnerens ret til at opsiges aftaler om et vedvarende retsforhold

Skyldneren kan opsiges aftaler om et vedvarende retsforhold med sædvanligt eller rimeligt varsel, selv om længere varsel eller uopsigelighed er aftalt, når rekonstruktøren samtykker hertil. Dette gælder dog ikke, hvis længere varsel er sikret mod skyldnerens fordringshavere ved tinglysning eller anden lignende offentlig registrering, jf. konkurslovens § 12 t, stk. 1.

Når særlige grunde taler derfor, kan medkontrahenten kræve det derved forvoldte tab erstattet af skyldneren, jf. konkurslovens § 12 t, stk. 2.

3.10.1.1.4. Særligt om videreførelse af arbejdsaftaler

Af konkurslovens § 12 u, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis

skyldneren inden 14 dage efter rekonstruktionsbehandlingens indledning erklærer ikke at ville videreføre en arbejdsaftale med en ansat i skyldnerens virksomhed, jf. konkurslovens § 12 o, er kravet på arbejdsvederlag for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning stillet som vederlag for den forudgående periode.

Dette gælder efter konkurslovens § 12 u, stk. 1, 2. pkt., dog ikke krav på vederlag for den tid, den ansatte faktisk har udført arbejde for skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen, idet et sådant vederlag er omfattet af konkurslovens § 94.

Afgiver skyldneren først efter 14-dagesfristens udløb erklæring om ikke at ville videreføre arbejdsaftalen, er kravet for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning til afgivelsen af skyldnerens erklæring omfattet af konkurslovens § 94, jf. konkurslovens § 12 u, stk. 1, sidste pkt.

Det følger af konkurslovens § 12 o, stk. 3, at arbejdstagere først efter udløbet af 14-dagesfristen kan forlange, at skyldneren uden ugrundet ophold tager stilling til, om arbejdsaftalen skal videreføres.

Den ansatte kan hæve arbejdsaftalen, hvis den af rekonstruktionen følgende ændring af arbejdsforholdene giver den pågældende særlig grund hertil, jf. konkurslovens § 12 u, stk. 2.

3.10.1.1.5. Retsvirkninger af videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler

Videreføres en aftale efter konkurslovens § 12 o, omfattes medkontrahentens krav af konkurslovens § 94, jf. konkurslovens § 12 p, stk. 1. Dette gælder, for så vidt angår løbende aftaler dog alene medkontrahentens krav for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. § 12 p, stk. 2. Medkontrahentens krav for tiden efter en eventuel afsigelse af konkursdekret omfattes ikke af konkurslovens § 94.

Hvis der er tale om en aftale om successive ydelser (rammeaftale mv.) kan det i medfør af konkurslovens § 12 p, stk. 1, diskuteres, om videreførelse medfører, at samtlige krav vedrørende aftalen får § 94-status, eller om det kun gælder krav vedrørende leverancer foretaget under rekonstruktionsbehandlingen. Dette afhænger af, om aftalen anses for én aftale med den virkning, at samtlige krav vedrørende aftalen anses for konnekse og stiftet ved aftalens indgåelse, eller om aftalen kun anses for en "paraply" med den virkning, at de enkelte leverancer anses for separate aftaler, der ikke er indbyrdes konnekse.

Sidstnævnte er den mest rekonstruktionsfremmende løsning, idet den muliggør, at man kan videreføre aftaler vedrørende

leverancer under rekonstruktionsbehandlingen uden dermed at pådrage sig § 94-status for krav vedrørende forudgående leverancer. Den løsning harmonerer også bedst med lighedsprincippet, idet medkontrahenten i relation til leverancer foretaget inden rekonstruktionsbehandlingen i almindelighed ikke bør behandles bedre end andre simple kreditorer.

Højesterets afgørelse af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) har imidlertid skabt tvivl om, hvorvidt ovenstående om successive aftaler er gældende ret. Sagen vedrørte modregning, men kan have en afsmittende virkning på successive aftaler generelt.

I sagen, som angik successive ydelser i form af opmagasinering, fandt Højesteret, at krav vedrørende aftalen var konnekse. Dette er i overensstemmelse med Højesterets afgørelse af 1. februar 2011 (som gengivet i U 2011.1267 H), hvor Højesteret ligeledes fandt, at der forelå konneksitet mellem krav vedrørende forskellige leverancer under en aftale om successive ydelser. Højesterets afgørelse af 1. februar 2011 angik modregning over for tredjemand og ikke modregning under insolvensbehandling.

I Højesterets afgørelse af 16. oktober 2020 var parterne enige om, at krav vedrørende opmagasinering inden fristdagen skulle anses for stiftet inden fristdagen, mens krav vedrørende opmagasinering efter fristdagen skulle anses stiftet efter fristdagen. Da Højesteret eksplicit nævner parternes enighed herom, er det tvivlsomt, om denne del af afgørelsen har nogen præjudikatsværdi.

Hvis Højesteret anser krav vedrørende en aftale om successive ydelser for konnekse, må det ses som udtryk for, at man anser aftalen for én aftale. Dette vil have den konsekvens, at man ved videreførelse af en sådan aftale pådrager sig § 94-status for samtlige krav i medfør af aftalen, herunder krav vedrørende perioden inden rekonstruktionsbehandlingen.

Medkontrahenten kan ikke kræve sikkerhedsstillelse for sine krav, når en gensidigt bebyrdende aftale videreføres, jf. konkurslovens § 12 q, stk. 1, nr. 1.

Medkontrahenten kan ligeledes ikke holde sin ydelse tilbage eller hindre dens overgivelse som følge af rekonstruktionsbehandling eller skyldnerens økonomiske forhold i øvrigt, når en gensidigt bebyrdende aftale videreføres, jf. konkurslovens § 12 q, stk. 1, nr. 2.

Ved videreførelse af en gensidigt bebyrdende aftale kan medkontrahenten ikke kræve, at skyldneren som følge af rekonstruktionsbehandlingen eller skyldnerens økonomiske forhold i øvrigt præsterer sin ydelse før forfaldstid, jf. konkurslovens § 12 q, stk. 1, nr. 3.

Medkontrahenten kan ved videreførelse af en gensidigt bebyrdende aftale endvidere ikke hæve aftalen som følge af forsinkelse med skyldnerens ydelse, medmindre medkontrahentens krav på ydelsen omfattes af konkurslovens § 94, og skyldneren ikke præsterer ydelsen uden ugrundet ophold efter videreførelsen af aftalen, jf. konkurslovens § 12 q, stk. 1, nr. 4. Præsterer skyldneren i et sådant tilfælde ikke sin ydelse uden ugrundet ophold, vil medkontrahenten kunne hæve og kræve erstatning, hvilket erstatningskrav vil være omfattet af konkurslovens § 94.

Personer, der er ansat i skyldnerens virksomhed, og som vederlægges periodevis bagud, kan efter konkurslovens § 12 q, stk. 2, kræve, at skyldneren stiller betryggende sikkerhed for det til enhver tid først forfaldende vederlag, i det omfang det vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning. Stilles en sådan sikkerhed ikke inden 14 dage eller, hvis tiden for den ansattes ydelse til skyldneren er kommet, uden ugrundet ophold, kan den ansatte hæve arbejdsaftalen.

3.10.1.1.6. Modregning i skyldnerens krav i henhold til en videreført aftale

Det følger af konkurslovens § 12 g, stk. 3, at en fordringshaver ikke kan anvende et simpelt krav omfattet af konkurslovens § 97 til modregning i skyldnerens krav i medfør af en aftale, der er videreført efter konkurslovens § 12 o.

Højesteret har dog ved dom af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) fundet, at konkurslovens § 12 g, stk. 3, ikke hindrer retten til konneksmodregning. I sagen kunne et § 97-krav vedrørende opmagasinering inden rekonstruktionsbehandlingens indledning således modregnes i skyldnerens krav på vederlag for opmagasinering i rekonstruktionsbehandlingsperioden.

Hvis en skyldner viderefører en aftale om en løbende ydelse, må det således antages, at medkontrahenten kan modregne et § 97-krav fra perioden før rekonstruktionsbehandlingens indledning i skyldnerens tilgodehavende for perioden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning.

3.1.10.1.7. Retsvirkning af ikke at videreføre gensidigt bebyrdende aftaler

Videreføres en gensidigt bebyrdende aftale ikke efter konkurslovens § 12 o, således at medkontrahentens krav dermed er omfattet af konkurslovens § 94, kan medkontrahenten hæve aftalen, jf. konkurslovens § 12 r, stk. 1.

Medkontrahenten kan i et sådant tilfælde efter almindelige obligationsretlige regler kræve sin positive opfyldelsesinteresse erstattet, medmindre andet følger af konkurslovens § 12 t.

En medkontrahent, som helt eller delvist har erlagt sin ydelse, kan kun hæve en ikke videreført gensidigt bebyrdende aftale og kræve det erlagte tilbage, hvis reglerne om vedkommende retsforhold berettiger den pågældende til det, jf. konkurslovens § 12 r, stk. 2.

Har medkontrahenten efter rekonstruktionsbehandlingsindledning overgivet en ydelse til skyldneren, for hvilken der skal svares vederlag, kan medkontrahenten kræve ydelsen tilbage, jf. konkurslovens § 12 s, stk. 1, når aftalen ikke videreføres. Er der under rekonstruktionsbehandlingen rådet over ydelsen på en sådan måde, at den ikke kan tilbageleveres i væsentlig uforandret stand, omfattes medkontrahentens krav af konkurslovens § 94.

3.1.10.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Som en gensidigt bebyrdende aftale anses efter rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 5, en aftale mellem en skyldner og en eller flere fordringshavere, i henhold til hvilken der stadig påhviler parterne forpligtelser på det tidspunkt, hvor et fyldestgørelsesforbud nedlægges eller anvendes.

Direktivets præambelbetragtning nr. 41 nævner som typiske eksempler leasing- og licensaftaler, langsigtede leveringsaftaler og franchiseaftaler.

3.1.10.2.1. Retsvirkningerne af et fyldestgørelsesforbud i relation til gensidigt bebyrdende aftaler

Medlemsstaterne skal i medfør af direktivets artikel 7, stk. 4, fastsætte regler, der forhindrer fordringshavere omfattet af et fyldestgørelsesforbud i at tilbageholde en ydelse eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende gæld, der er opstået, før fyldestgørelsesforbuddet blev nedlagt, til skade for skyldner alene på grund af, at gælden ikke er blevet betalt af skyldneren. Dette er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne giver sådanne fordringshavere passende garantier med henblik på at forhindre, at de lider urimelig skade som følge heraf.

Medlemsstaterne bør modsætningsvis ikke opstille regler, som forhindrer sådanne fordringshavere i at tilbageholde en ydelse eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende gæld, der er opstået før fyldestgørelsesforbuddet blev nedlagt, i tilfælde, hvor skyldneren ikke opfylder de af sine forpligtelser i henhold til sådanne aftaler, der forfalder efter nedlæggelsen af fyldestgørelsesforbuddet, jf. direktivets artikel 7, stk. 4, sammenholdt med præambelbetragtning nr. 41.

Medlemsstaterne kan bestemme, at ovenstående også skal

finde anvendelse på ikkevæsentlige gensidigt bebyrdende aftaler, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

Det følger af direktivets artikel 7, stk. 6, at medlemsstaterne kan fastsætte, at et fyldestgørelsesforbud ikke finder anvendelse på visse aftaler på finansielle markeder, energimarkeder og råvaremarkeder.

3.1.10.2.2. *Ipsa facto*-klausuler

Rekonstruktions- og insolvensdirektivet beskriver i præambelbetragtning nr. 40 muligheden for, at nogle af skyldnerens leverandører på det tidspunkt, hvor skyldneren bliver genstand for en insolvensprocedure eller ansøger om forebyggende rekonstruktionsforanstaltninger, kan have kontraktlige rettigheder i form af såkaldte *ipsa facto*-klausuler, som berettiger dem til at ophæve kontrakten alene på grund af disse forhold, selv om skyldneren behørigt har opfyldt sine forpligtelser.

En sådan tidlig ophævelse af kontrakten kan ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 40 få negativ indvirkning på skyldners virksomhed og en vellykket redning af denne. Dette gør sig særligt gældende i relation til kontrakter om væsentlige leverancer af betydning for driften så som gas, elektricitet, vand, telekommunikation og betalingskort-tjenester, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 41.

Direktivets artikel 7, stk. 5, fastsætter på denne baggrund, at det skal sikres, at fordringshavere ikke ved at indføre klausuler herom i en aftale med skyldneren har ret til at tilbageholde ydelsen eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre gensidigt bebyrdende aftaler til skade for skyldner alene på grund af en begæring om indledning af forebyggende rekonstruktion, en begæring om et fyldestgørelsesforbud, indledning af forebyggende rekonstruktion eller nedlæggelse af et fyldestgørelsesforbud.

3.1.10.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.10.3.1. Regulering af skyldnerens gensidigt bebyrdende aftaler under forebyggende rekonstruktionsbehandling

Konkursrådet finder på baggrund af direktivet, at der er behov for regler, der regulerer skyldnerens gensidigt bebyrdende aftaler under forebyggende rekonstruktionsbehandlingen.

De hensyn, der ligger bag direktivets regler om gensidigt bebyrdende aftaler, svarer til de hensyn, der ligger bag konkurslovens regler, der regulerer gensidigt bebyrdende aftaler under rekonstruktionsbehandling.

På denne baggrund og ud fra hensynet til, at der gælder ensartede regelsæt under rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling, finder Konkurs-

rådet, at der som udgangspunkt bør gælde samme regler om gensidigt bebyrdende aftaler under henholdsvis rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling. Der er imidlertid den afgørende forskel, at en skyldner under forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke nødvendigvis er insolvent, og at der ikke altid vil være fyldestgørelsesforbud og dermed heller ikke være etableret fristdag under en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Disse forhold bevirker efter Konkursrådets opfattelse, at der må gøres visse undtagelser til udgangspunktet om, at der bør gælde samme regler under rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet finder på denne baggrund ikke, at reglen i konkurslovens § 12 o i sin helhed bør gælde tilsvarende under forebyggende rekonstruktionsbehandling. Når skyldneren ikke nødvendigvis er insolvent, bør der ikke være adgang til at ”genoplive” ophævede aftaler efter konkurslovens § 12 o, stk. 1. Endvidere bør medkontrahenten ikke kunne forlange, at skyldneren tager stilling til, om aftalen videreføres. Konkursrådet foreslår derfor, at der under forebyggende rekonstruktionsbehandling i stedet skal gælde en regel om, at medkontrahenten ikke kan ophæve aftalen som følge af, at skyldneren er under forebyggende rekonstruktionsbehandling eller har indgivet begæring herom. Bestemmelsen, der skal gælde uanset modstående bestemmelse i den gensidigt bebyrdende aftale, gennemfører direktivets artikel 7, stk. 5, hvorefter ipso facto klausuler ikke skal kunne gøres gældende over for medkontrahenten.

En sådan regel er dog efter Konkursrådets opfattelse ikke tilstrækkelig til at varetage hensynet til at opnå rekonstruktion under forebyggende rekonstruktionsbehandling. Hvis der ikke gælder regler, der giver mulighed for at videreføre aftaler, vil medkontrahenten kunne udøve almindelige obligationsretlige beføjelser, herunder de som følger af købelovens § 39 og obligationsrettens regler om anticiperet misligholdelse. Konkursrådet finder derfor, at der – som parallel til mulighed for at opnå ny finansiering med § 94-status – bør være mulighed for at videreføre aftaler, hvis der er nedlagt fyldestgørelsesforbud og dermed er etableret fristdag.

Det er en betingelse for at videreføre aftalen, at rekonstruktøren udtrykkeligt samtykker hertil.

Konkursrådet finder under hensyntagen til, at skyldneren ikke nødvendigvis er insolvent, at medkontrahenten – ligesom i tilfælde af konkursbehandling – bør bevare sin ret til at hæve aftalen som følge af forudgående væsentlig misligholdelse, uanset om denne misligholdelse består i forsinkelse. Det vil således være indgribende over for medkontrahenten, hvis en solvent skyldner skal kunne afskære medkontrahentens mulighed for at ophæve en aftale. Hvis skyldneren viser sig at være insolvent, vil skyldneren have mulighed for at indgive en begæring om rekonstruktionsbehandling og på den måde hindre en ophævelse af aftalen. Konkursrådet

foreslår følgelig, at konkurslovens § 58, stk. 2, skal finde tilsvarende anvendelse under forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det afgørende tidspunkt bør i denne sammenhæng være tidspunktet for iværksættelsen af fyldestgørelsesforbuddet.

Hvis medkontrahenten ikke har hæveadgang som følge af en sådan forudgående misligholdelse, finder Konkursrådet, at reglerne i konkurslovens § 12 q, stk. 1, nr. 1-3, jf. dog stk. 2, skal finde tilsvarende anvendelse og dermed begrænse medkontrahentens beføjelser, hvis aftalen videreføres.

Endvidere foreslår Konkursrådet, at reglerne i konkurslovens § 12 p om retsvirkningerne af videreførelse skal finde tilsvarende anvendelse på en aftale, der videreføres under en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Er der tale om en aftale om en løbende ydelse, foreslås det, at konkurslovens § 12 o, stk. 4, endvidere skal finde tilsvarende anvendelse, således at aftalen kan opsiges med en måneds varsel.

Hvis skyldneren ikke viderefører en aftale, afgøres det efter de obligationsretlige regler, hvilke beføjelser medkontrahenten kan udøve over for skyldneren, jf. dog den foreslåede regel om at ophævelse ikke kan ske som følge af den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Reglen i konkurslovens § 12 r, stk. 1, foreslås således ikke overført til forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet finder dog, at konkurslovens § 12 s bør finde anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, når der er nedlagt fyldestgørelsesforbud. Konkursrådet finder derimod ikke, at konkurslovens § 12 s skal kunne finde anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, når der ikke er nedlagt fyldestgørelsesforbud. Konkursrådet har i den forbindelse lagt vægt på, at man kan sammenligne en forebyggende rekonstruktionsbehandling uden et fyldestgørelsesforbud med en udenretlig rekonstruktion. Ved en udenretlig rekonstruktion vil medkontrahenten ikke kunne kræve ydelsen leveret tilbage, medmindre de obligationsretlige betingelser for et krav på tilbagelevering er opfyldt.

Det er Konkursrådets opfattelse, at det ovenfor beskrevne bør finde anvendelse, medmindre andet følger af andre lovbestemmelser. Det skal dog – ligesom under rekonstruktionsbehandling – være muligt at videreføre gensidigt bebyrdende aftaler i forebyggende rekonstruktion, når der er nedlagt fyldestgørelsesforbud, uanset købelovens regler.

Konkursrådet har overvejet om retsforholdets beskaffenhed bør kunne begrunde, at en gensidigt bebyrdende aftale ikke skal kunne videreføres under forebyggende rekonstruktion. Det er Konkursrådets opfattelse, at dette spørgsmål særligt påkalder sig interesse i forhold til videreførelse af kreditaftaler med banken, som f.eks. en kassekredit, hvor skyldneren kan have en uudnyttet trækingsret.

På den ene side er formålet med forebyggende rekonstruktionsbehandling at redde og videreføre virksomheden, og medkontrahentens stilling vil derfor ikke nødvendigvis blive dårligere af, at skyldneren får lov til at videreføre en aftale om f.eks. en trækingsret på en uudnyttet kassekredit. Derudover vil det være af væsentlig betydning for skyldnerens mulighed for overlevelse fortsat at have adgang til likviditet. Omvendt bør det ikke være muligt for en skyldner at låne flere penge ved yderligere træk på en kassekredit, hvis det er sandsynligt, at skyldneren bliver insolvent, eller skyldneren ligefrem er insolvent.

Konkursrådet finder herefter, at retsforholdets beskaffenhed også skal begrænse muligheden for at videreføre gensidigt bebyrdende aftaler i forebyggende rekonstruktion i samme omfang som under en rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet finder ikke, at reglerne om insolvensregulering i konkurslovens § 12 t bør finde anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet finder, at det vil være for vidtgående at give adgang til insolvensregulering, når skyldneren ikke nødvendigvis er insolvent. Følgelig vil der heller ikke ved opsigelse af en aftale efter den foreslåede § 9 e, stk. 2, jf. § 12 o, stk. 4, kunne ske insolvensregulering under den forebyggende rekonstruktionsbehandling af medkontrahentens erstatningskrav efter sidste led i § 12 o, stk. 4. Hvis skyldneren er insolvent, og insolvensregulering har væsentlig betydning for mulighederne for at opnå en rekonstruktion, må skyldneren således begære rekonstruktionsbehandling.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 184 ff.

3.1.10.3.2. Retsvirkningerne af videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler

Konkursrådet finder, at der er et behov for at ændre konkurslovens § 12 p, dvs. ændre reglerne om retsvirkningen af videreførelse af en gensidigt bebyrdende aftale både under rekonstruktionsbehandling og forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Hvad angår retsvirkningen af en videreførelse af en aftale om en løbende ydelse, følger det af konkurslovens § 12 p, stk. 2, at medkontrahenten har § 94-status for krav for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning og indtil en eventuel opsigelse. Ordlyden af bestemmelsen svarer ikke helt til den tilsvarende regel om konkurs i konkurslovens § 56, stk. 2, der hjemler massekravstatus for medkontrahentens vederlag for tiden efter konkursdekretet og indtil en eventuel opsigelse.

Konkursrådet er opmærksom på, at Østre Landsret har afsagt to domme om sidstnævnte bestemmelse, hvori det er fastslået, at krav på henholdsvis en stay-on bonus og et

indretningstilskud ikke kan anses som periodiske vederlag og derfor ikke omfattes af konkurslovens § 56, stk. 2. I afgørelserne blev det implicit lagt til grund, at de nævnte krav heller ikke havde § 93-status efter konkurslovens § 56, stk. 1. Der henvises nærmere til Østre Landsrets domme af den 8. november 2021 i Sag BS-41244/2020 og Sag BS-39950/2020. Konkursrådet finder, at resultatet i de to afgørelser er korrekt og udtryk for en hensigtsmæssig retstilstand. Imidlertid bemærker Konkursrådet, at man ikke nødvendigvis ville være nået til samme resultat, hvis der havde været tale om aftaler, der var videreført under en rekonstruktionsbehandling, da ordet »krav« i konkurslovens § 12 p, stk. 2, kan forstås bredere end (periodisk) vederlag.

Konkursrådet foreslår derfor, at man også anvender udtrykket »vederlag« i konkurslovens § 12 p, stk. 2.

Konkursrådet finder i øvrigt, at det bør præciseres i konkurslovens § 12 p, stk. 2, og § 56, stk. 2, at disse bestemmelser udtømmende regulerer medkontrahentens stilling, når der er tale om en løbende ydelse. I den forbindelse finder Konkursrådet, at medkontrahenten tillige bør have § 94-status for krav, som skyldes skyldnerens faktiske dispositioner under rekonstruktionsbehandling, henholdsvis § 93-status for krav, der skyldes faktiske dispositioner foretaget af konkursboet. Det vil eksempelvis medføre, at hvis skyldneren viderefører en lejeaftale, vil krav vedrørende skyldnerens beskadigelse af det lejede under rekonstruktionsbehandling være et § 94-krav. Derimod vil et krav vedrørende en skade, der er sket inden rekonstruktionsbehandling, ikke være et § 94-krav, uanset at det lejede først tilbagegives til medkontrahenten under rekonstruktionsbehandling, og medkontrahenten først på dette tidspunkt konstaterer skaden. En stay-on bonus vil ikke have § 94-status, hvis den er tilsagt inden rekonstruktionsbehandlingens indledning, uanset at denne bonus er betinget af, at den ansatte udfører arbejde i en periode, der først udløber under rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet bemærker endvidere, at Højesterets dom af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) har skabt tvivl om, hvorvidt videreførelse af en aftale om successive ydelser medfører, at samtlige krav vedrørende aftalen får § 94-status, eller om det alene gælder krav vedrørende ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandling. Tilsvarende tvivl gælder med hensyn til retsvirkningerne af et konkursbos indtræden i en aftale om successive ydelser.

Konkursrådet har overvejet, hvad der nærmere skal forstås ved successive ydelser kontra en delydelse.

Det er Konkursrådets opfattelse, at en successiv ydelse er kendetegnet ved, at ydelsen kan stå alene. Der kan eksempelvis være indgået en aftale mellem skyldneren og medkontrahenten om, at medkontrahenten skal levere varer til

skyldneren efterhånden. En delydelse kan derimod ikke stå alene. Hvis der eksempelvis skal leveres et tag til et hus, som opføres af et typehusfirma, vil der ikke være tale om en successiv ydelse, da leveringen af huset uden tag ikke kan stå alene.

Konkursrådet finder, at såfremt en aftale angår successive ydelser, bør den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret efter rekonstruktionsbehandlings indledning, omfattes af § 94. Dette bør tilsvarende gælde i en forebyggende rekonstruktion og konkurs, hvor det i konkurs vil være omfattet af § 93. Konkursrådet finder derimod ikke, at en videreførelse af en aftale, der angår successive ydelser, skal medføre § 94-status for krav vedrørende ydelser præsteret før rekonstruktionsbehandlings indledning.

Det er Konkursrådets vurdering, at det anførte om successive ydelser bør gælde, uanset om alle medkontrahentens krav hidrørende fra aftalen anses som ét (konnekst) krav. Det bør også gælde, uanset om medkontrahentens ydelse har karakter af en vare eller en tjenesteydelse.

Det er endvidere Konkursrådets vurdering, at det ovenfor anførte om successive ydelser bør gælde, uanset om det er medkontrahenten eller skyldneren, der skal levere realydelsen. Situationen kunne eksempelvis være, at skyldneren månedligt leverer varer til medkontrahenten. Hvis aftalen videreføres, omfattes medkontrahentens krav vedrørende varer leveret under rekonstruktionsbehandlingen af § 94, dvs. såvel kravet på naturalopfyldelse som et eventuelt erstatningskrav vedrørende disse varer. Et erstatningskrav vedrørende varer leveret inden den forebyggende rekonstruktionsbehandling eller rekonstruktionsbehandlingen bør derimod ikke have § 94-status.

Konkursrådet har overvejet, om der bør gøres en undtagelse til det ovenfor beskrevne, hvis aftalen om successive ydelser fastsætter en minimumsaftageforpligtelse.

På den ene side kan der argumenteres for, at hvis medkontrahenten eksempelvis har forpligtet sig til at bestille mindst 1 palle varer pr. måned i 5 måneder, bør situationen ikke behandles anderledes end, hvis medkontrahenten på én gang havde bestilt 5 paller varer. Følgelig kunne det overvejes, om medkontrahenten bør have § 94-status for krav vedrørende samtlige 5 paller, uanset om kun 2 af disse er leveret under rekonstruktionsbehandlingen. I modsat fald vil medkontrahentens eventuelle erstatningskrav for de 3 paller, der blev leveret inden rekonstruktionsbehandlingen, ikke kunne kræves dækket som § 94-krav, uanset at medkontrahenten skal betale for de 2 øvrige paller. På den anden side kan der argumenteres for, at dette netop er en hensigtsmæssig retstilstand, da § 94-status alene bør have i relation til ydelser, der er leveret under rekonstruktionsbehandlingen, og at

situationen derfor adskiller sig fra tilfældet, hvor der på én gang bestilles 5 paller.

Konkursrådet finder, at der ikke bør gøres en undtagelse i forhold til aftaler om successive ydelser, der fastsætter en minimumsaftageforpligtelse, hvorfor det i disse aftaler også bør gælde, at det kun er krav vedrørende ydelser, der er eller skulle præsteres under rekonstruktionsbehandlingen, som bør have § 94-status.

Konkursrådet bemærker, at det ovenfor foreslået kan medføre, at medkontrahenten stilles ringere under insolvensbehandling end i forhold til skyldnerens transportshavere efter gældsbrevsloven, jf. U 2011.1267 H.

Hvis dette skal undgås, vil Konkursrådet skulle fremsætte et forslag om en mere generel regulering af, hvornår krav ifølge aftaler om successive ydelser skal anses for konnekse, hvilket synes at være for omfattende og vidtgående at gøre. Der findes i øvrigt andre eksempler på, at retsstillingen under insolvensbehandling adskiller sig for retsstillingen i forhold til transportshavere. Dette gælder eksempelvis reglen i konkurslovens § 12 o om adgang til »genoplivning« af ophævede aftaler.

Konkursrådet finder derfor ikke, at der er noget påtrængende behov for at gå videre end at foreslå insolvensretlig regulering.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at det reguleres i konkurslovens § 12 p og den tilsvarende regel i konkurslovens § 56, i hvilket omfang der er § 94-status henholdsvis § 93-status for krav ifølge en aftale om successive ydelser.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side

3.1.10.3.3. Modregning i skyldnerens krav i henhold til en videreført aftale

Videreføres en aftale om løbende eller successive ydelser under en rekonstruktionsbehandling, vil det ofte resultere i, at skyldneren får et krav mod medkontrahenten vedrørende perioden efter rekonstruktionsbehandlings indledning. Det er Konkursrådets opfattelse, at dette krav bør komme alle fordringshavere til gode, således at det beløb, som medkontrahenten skal betale, bør fordeles efter konkurs- eller rekonstruktionsordenen. Kravet bør således ikke kunne opfyldes ved, at medkontrahenten modregner med krav, som denne måtte have for perioden inden rekonstruktionsbehandlingen. Det er derfor bestemt i konkurslovens § 12 g, stk. 3, at medkontrahenten ikke kan modregne et § 97-krav i dennes gæld i henhold til en videreført aftale.

Højesteret har ved dom af 16. oktober 2020 (som gengivet

i U 2021.114 H) fundet, at § 12 g, stk. 3, ikke begrænser retten til konneks modregning. Det er Konkursrådets opfattelse, at denne retstilstand er uhensigtsmæssig og strider mod formålet med konkurslovens § 12 g, stk. 3.

Selvom Konkursrådet foreslår, at der indføres regler om, at der alene haves § 94-krav for ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandlingen, løser det efter Konkursrådets vurdering ikke modregningsproblemet. I modregningssituationen er der således ikke tale om at afgøre, om medkontrahtenten har et § 94-krav, men derimod om medkontrahtenten har en gæld vedrørende rekonstruktionsperioden, som søges berigtiget ved modregning.

Konkursrådet finder på den baggrund, at modregningsbegrænsningen i konkurslovens § 12 g, stk. 3, bør gælde for krav vedrørende løbende eller successive ydelser, uanset om kravene er konnekse. Konkursrådet finder endvidere, at dette også bør gælde under forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet bemærker, at dette ikke bør indebære en ændring af, hvad der forstås ved konneksitet, men bør blot udvide konkurslovens § 12 g, stk. 3, til at gælde for løbende eller successive ydelser.

Konkursrådet bemærker endvidere, at hvis domstolene fortsat anser krav vedrørende samme aftale om successive ydelser (rammeaftaler mv.) for konnekse, er det nærliggende at antage, at man også vil anse kravene for stiftet samtidigt, hvilket vil sige ved aftalens indgåelse. Dermed er udgangspunktet, at der kan ske modregning, jf. konkurslovens § 12 g, jf. § 42, stk. 1 og 2. Konkurslovens § 12 g, stk. 3, indeholder imidlertid en undtagelse til dette udgangspunkt, hvorfor det vil være tilstrækkeligt, at § 12 g, stk. 3, hindrer konneks modregning med et § 97-krav i et krav, som tilkommer skyldneren vedrørende perioden efter rekonstruktionsbehandlingen.

Konkursrådet har i lyset af Højesterets dom af 16. oktober 2020 (U 2021.114 H) overvejet, om der i konkurslovens bør indføres en generel begrænsning i konkurslovens § 12 g til konneks modregning i forhold til videreførte aftaler.

Det er Konkursrådets opfattelse, at det vil være for vidtgående at udstrække denne ændring til enkeltstående aftaler, der ikke har karakter af successive ydelser. Konsekvensen vil være, at en skyldner – f.eks. en entreprenør – ville kunne videreføre en aftale om opførelse af et sommerhus og kræve effektiv betaling for den del af arbejdet, der udføres under rekonstruktionsbehandlingen, uden at medkontrahtenten – f.eks. bygherren – ville kunne foretage modregning heri med krav vedrørende mangler og forsinkelse ved arbejdet udført inden rekonstruktionsbehandlingen.

Derudover vil en generel udvidelse af konkurslovens § 12 g kunne have utilsigtede virkninger. Det vil eksempelvis nødvendiggøre overvejelser om, hvorvidt man ønsker at fravige den retstilstand, som Højesteret i dommen af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) har fastlagt vedrørende konneks modregning med moms krav.

Konkursrådet finder, at de hensyn, der taler for den nævnte ændring af § 12 g, gør sig tilsvarende gældende i relation til modregning i konkurs. Konkursrådet foreslår følgelig, at konkurslovens § 42 ændres således, at modregning i gæld vedrørende aftaler, der angår løbende eller successive ydelser, og som konkursboet er indtrådt i, bør begrænses i samme omfang som modregning i gæld vedrørende sådanne aftaler, der er videreført under en rekonstruktionsbehandling. Hvis medkontrahtenten under en forudgående rekonstruktionsbehandling eller forebyggende rekonstruktionsbehandling er kommet i gæld til skyldneren, bør denne gæld ikke efter konkursens indtræden kunne opfyldes ved modregning med § 97-krav vedrørende den videreførte aftale.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 190 f.

3.1.10.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Der henvises for så vidt angår de foreslåede bestemmelser om reguleringen af gensidigt bebyrdende aftaler under en forebyggende rekonstruktion til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til konkurslovens § 9 e) og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår de foreslåede ændringer af reglerne om gensidigt bebyrdende aftaler i forbindelse med rekonstruktion og konkurs henvises til lovforslagets § 1, nr. 12 (forslag til konkurslovens § 12 g, stk. 3), nr. 14 (forslag til konkurslovens § 12 p, stk. 2), nr. 15 (forslag til konkurslovens § 12 p, stk. 3), nr. 34 (forslag til konkurslovens § 42, stk. 5), nr. 35 (forslag til konkurslovens § 56, stk. 2) og nr. 36 (forslag til konkurslovens § 56, stk. 3) og bemærkningerne hertil.

3.1.11. Ny finansiering og midlertidig finansiering

3.1.11.1. Gældende ret

3.1.11.1.1. Konkursloven

Det følger af konkurslovens § 94, nr. 2, at anden gæld, som skyldneren efter fristdagen har pådraget sig med samtykke af en rekonstruktør, der er beskikket af skifteretten, opnår fortrinsret i prioritetsstillingen mellem fordringshaverne i en

rekonstruktion. Denne gæld skal således indfries førend krav omfattet af §§ 95-98 kan indfries.

Bestemmelsen gør det muligt for skyldnere at påtage sig nye forpligtelser på kredit. Dette kommer bl.a. til udtryk i konkurslovens § 12 s, hvorefter en ydelse, der skal svares vederlag for, og som er overgivet til skyldneren efter rekonstruktionsbehandlings indledning, kan kræves tilbage. Det gælder medmindre aftalen videreføres efter konkurslovens § 12 o. I dette tilfælde vil medkontrahtenten opnå en fortrinsret for sit krav i medfør af konkurslovens § 12 o, jf. § 12 p, jf. § 94. Der henvises endvidere til pkt. 3.10.1.1.5 ovenfor om retsvirkningen af videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler.

3.1.11.1.1. Tinglysningsloven

Det følger af tinglysningslovens § 47 c, stk. 1, at indehaveren af en erhvervs virksomhed ved anvendelse af skadesløsbrev eller ejerpantebrev kan underpantsette, hvad virksomheden ejer og fremtidig erhverver.

Efter tinglysningslovens § 47 f, stk. 2, omfatter virksomhedspant, der er stiftet inden skifterettens beslutning om indledning af rekonstruktionsbehandling, ikke aktiver erhvervet efter beslutningen.

Bestemmelsen indebærer, at virksomhedspantet »fryses« ved indledning af rekonstruktionsbehandling. Formålet er at sikre, at skyldnerens indtægter under rekonstruktionsbehandlingen ikke anvendes til indkøb af aktiver, der omfattes af pantet, og som dermed fører til en styrkelse af panthavers stilling.

Det følger endvidere af konkurslovens § 12 d, stk. 1, at skyldnerens adgang til at udskille aktiver fra virksomhedspantet som led i regelmæssig drift af virksomheden ophører, når rekonstruktionsbehandlingen er indledt.

3.1.11.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 66, at en rekonstruktionsplans succes afhænger af, om der ydes finansiel bistand til skyldner til at støtte dels virksomhedens drift under rekonstruktionsforhandlingerne, dels gennemførelsen af rekonstruktionsplanen efter stadfæstelsen heraf. Finansiel bistand bør i denne sammenhæng forstås bredt og herunder i form af ydelse af penge eller garantier fra tredjemand og levering af materiel, lagerbeholdning, råvarer og forsyninger, f.eks. ved at indrømme skyldner en længere tilbagebetalingsperiode.

Risiko for anfægtelsessøgsmål mod ny finansiering og midlertidig finansiering samt en risiko for, at nye långivere kan pådrage sig civilretlige, forvaltningsretlige eller strafferetli-

ge sanktioner for kreditgivning til skyldnere i finansielle vanskeligheder, kan bringe adgangen til den finansiering, der er nødvendig for en vellykket forhandling om og gennemførelse af en rekonstruktionsplan, i fare, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 67.

Som »ny finansiering« defineres i direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 7, enhver finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny fordringshaver for at gennemføre en rekonstruktionsplan, og som er omfattet af den pågældende rekonstruktionsplan.

Som »midlertidig finansiering« defineres i direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 8, enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny fordringshaver, og som mindst omfatter finansiel bistand under et fyldestgørelsesforbud og er rimelig og umiddelbart nødvendig for, at skyldners virksomhed kan fortsætte sin drift eller for at bevare eller øge værdien af denne virksomhed.

For at opmuntre nye långivere til at tage den øgede risiko ved at investere i en levedygtig skyldner i finansielle vanskeligheder kan der være behov for yderligere incitamenter såsom i det mindste at prioritere sådan finansiering højere end usikrede krav i forbindelse med senere insolvensprocedurer, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 68.

Medlemsstaterne skal på baggrund af de ovenfor anførte grunde sikre, at ny finansiering og midlertidig finansiering beskyttes i passende omfang, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 17, stk. 1.

Det skal for det første sikres, at ny finansiering og midlertidig finansiering ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve i tilfælde af skyldnerens eventuelle senere insolvens, jf. direktivets artikel 17, stk. 1, litra a.

Det skal for det andet som minimum sikres, at ydere af en sådan finansiering ikke kan pådrage sig et civilretligt, administrativt eller strafferetligt ansvar med den begrundelse, at finansieringen er skadelig for den samlede kreditor masse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret, jf. direktivets artikel 17, stk. 1, litra b.

Sådanne andre grunde kan bl.a. omfatte svig, ond tro eller et særligt forhold mellem parterne, der kan være forbundet med en interessekonflikt, såsom i tilfælde af dispositioner mellem nærtstående parter eller mellem aktionærerne og virksomheden, og dispositioner, hvor en part har modtaget værdier eller sikkerhedsstillelse uden at have ret til det på dispositionstidspunktet eller med hensyn til den måde, det er foregået på, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 67.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at beskyttelsen i direktivets

artikel 17, stk. 1, kun gælder i relation til ny finansiering, hvis rekonstruktionsplanen er blevet stadfæstet af en juridisk eller administrativ myndighed, og kun gælder i relation til midlertidig finansiering, som har undergået en forudgående kontrol jf. direktivets artikel 17, stk. 2.

En forudgående kontrolmekanisme for midlertidig finansiering eller andre dispositioner kan udøves af en rekonstruktør, af et kreditorudvalg eller af en juridisk eller administrativ myndighed, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 68

Medlemsstaterne kan endvidere fastsætte, at beskyttelsen i artikel 17 stk. 1, ikke finder anvendelse på midlertidig finansiering, som ydes efter, at skyldner er blevet ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder (insolvensstidspunktet), jf. direktivets artikel 17, stk. 3.

Ved ydelse af midlertidig finansiering ved parterne ikke, om rekonstruktionsplanen i sidste ende vil blive stadfæstet eller ej. Medlemsstaterne bør derfor ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 68 ikke være forpligtet til at begrænse beskyttelsen af midlertidig finansiering til tilfælde, hvor planen vedtages af fordringshavere eller stadfæstes af en juridisk eller administrativ myndighed.

Medlemsstaterne kan herudover fastsætte, at ydere af ny finansiering eller midlertidig finansiering ved senere insolvensprocedurer har fortrinsret til fyldestgørelse i forhold til andre fordringshavere, der ellers ville have foranstillede eller ligeværdige krav, jf. direktivets artikel 17, stk. 4.

For at undgå et eventuelt misbrug er det kun finansiering, der er rimelig og umiddelbart nødvendig for fortsættelsen eller overlevelsen af skyldners virksomhed eller for at bevare eller forøge virksomhedens værdi i afventning af planens stadfæstelse, der bør beskyttes, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 68.

3.1.11.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.11.3.1. Konkursrådet har overvejet, hvordan ny finansiering og midlertidig finansiering kan beskyttes i overensstemmelse med direktivets krav herom.

Som beskrevet i pkt. 3.1.12.3.2. nedenfor, finder Konkursrådet, at konkurslovens regler om omstødelse bør finde tilsvarende anvendelse i en forebyggende rekonstruktion, når der er stadfæstet en tvangsakkord.

Konkursrådet finder, at konkurslovens § 72, stk. 3, yder en passende beskyttelse mod omstødelse af gæld, som skyldneren med rekonstruktørens samtykke har stiftet efter fristdagen. Der henvises til pkt. 3.1.12.1. nedenfor om indholdet af bestemmelsen.

Som beskrevet i pkt. 3.1.12.3.1. nedenfor finder Konkursrådet, at fristdagen under en forebyggende rekonstruktion bør være det tidspunkt, hvor der træffes bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Konkursrådet har overvejet, om det skal være muligt for skyldneren under en forebyggende rekonstruktion at påtage sig gældsforpligtelser, som bør have fortrinsret i medfør af konkurslovens § 94, nr. 2.

Det er Konkursrådets opfattelse, at det vil være vanskeligt for en skyldner at opnå finansiering af en nødlidende virksomhed, hvis ikke långiver kan opnå en sikkerhed for sit krav i form af § 94-status.

Konkursrådet har dernæst overvejet, om det skal være muligt for skyldneren at stifte gæld, som er omfattet af fortrinsretten i konkurslovens § 94 uden samtykke fra en rekonstruktør.

Det er Konkursrådets opfattelse, at skyldnerens gældsstiftelse kun skal have § 94-status, hvis der er nedlagt et fyldestgørelsesforbud. Konkursrådet finder derudover, at rekonstruktøren bør samtykke til gældsstiftelsen, førend långiver kan opnå § 94-status for sit krav.

Konkursrådet har lagt vægt på, at der bør være en vis kontrol med omfanget af fortrinsstillingen, hvilket efter rådets opfattelse bedst sikres ved, at rekonstruktøren skal have godkendt gældsstiftelsen. Derudover har rådet lagt vægt på, at hensynet til fordringshaverne tilsiger, at der skal være offentlighed om skyldnerens økonomiske situation, når der stiftes gæld med mulighed for fortrinsret i medfør af konkurslovens § 94.

Konkursrådet finder på den baggrund, at långivere skal have §-94 status for deres krav, når der under en forebyggende rekonstruktion er nedlagt et fyldestgørelsesforbud, og rekonstruktøren har samtykket til gældsstiftelsen.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 195 f.

3.1.11.3.2. Konkursrådet har undladt nærmere at overveje, om væsentlige ændringer af reglerne om virksomhedspant ud fra rekonstruktionsretlige synspunkter generelt måtte være ønskelige, idet rådet har noteret sig, at der pågår overvejelser i Justitsministeriet om en bredere evaluering af virksomhedspanteordningen.

Konkursrådet henviser til rådets udtalelse af 3. juli 2020 om ændringer i rekonstruktionsreglerne som følge af covid-19

3.1.11.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag.

Det foreslås således, som anført af Konkursrådet, at skyldnerens gældsstiftelse under en forebyggende rekonstruktion alene skal have § 94-status i forbindelse med en senere konkurs, hvis der er nedlagt et fyldestgørelsesforbud og rekonstruktøren har samtykket til gældsstiftelsen.

3.1.12. Omstødelse

3.1.12.1. Gældende ret

Det følger af konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 1, at som fristdag anses den dag, hvor skifteretten modtog begæring om rekonstruktionsbehandling, medmindre skifteretten forinden har modtaget begæring om konkurs eller gældssanering. I tilfælde af sidstnævnte regnes fristdagen fra det tidligste af disse tidspunkter.

Tilbagekaldes eller afslås en begæring om rekonstruktionsbehandling, regnes dagen for modtagelsen af begæringen for fristdag, hvis skifteretten inden tre uger efter tilbagekaldelsen eller afslaget modtager ny begæring om rekonstruktionsbehandling eller begæring om konkurs eller gældssanering, jf. konkurslovens § 1, stk. 2. Tilsvarende gælder i henhold til samme bestemmelse, hvis en rekonstruktionsbehandling ophører, og skifteretten inden tre uger modtager begæring om konkurs eller gældssanering.

Indgives en begæring om rekonstruktion, inden tre uger efter en konkursbegæring er tilbagekaldt eller afslået, regnes fristdagen fra modtagelsen af konkursbegæringen, jf. konkurslovens § 1, stk. 3. Tilsvarende gælder efter konkurslovens § 1, stk. 4, hvis skifteretten modtager en begæring om rekonstruktion inden tre uger efter en begæring om gældssanering er tilbagekaldt, eller gældssanering er nægtet.

Fristdagen har bl.a. betydning for beregningen af omstødesfristerne i konkursloven.

Det fremgår af konkurslovens § 12 i, at konkurslovens regler om omstødelse i konkurs i §§ 64-80 finder tilsvarende anvendelse fra indledning af rekonstruktionsbehandling.

Adgangen til omstødelse ved rekonstruktion er begrundet i, at fordringshaverne ellers ville kunne have et uheldigt incitament til at begære skyldneren konkurs frem for at forsøge rekonstruktion, jf. betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv., side 199 og de almindelige til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat side 60.

Konkurslovens § 72 om omstødelse af betalinger og andre dispositioner foretaget efter fristdagen, undtages fra omstø-

delse bl.a. betaling af gæld dækket efter reglerne om konkursordenen, nødvendige dispositioner af hensyn til bevarelse af skyldnerens virksomhed, dispositioner til rimelig varetagelse af fordringshavernes fælles interesser og betalinger og dispositioner foretaget af en beskikket rekonstruktør.

Krav på omstødelse gøres gældende af fordringshaverne ved søgsmål, medmindre skifteretten bestemmer andet, jf. konkurslovens § 12 j, stk. 1, ligesom fordringshaveren efter konkurslovens § 12 j, stk. 2 kan sælge retten til at gøre et krav på omstødelse gældende.

Forslag om anlæg af en omstødesessag eller salg af retten til at gøre omstødelse gældende kan i medfør af konkurslovens § 12 k, stk. 1, stilles af enhver stemmeberettiget fordringshaver, dog senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. Ved afstemningen om forslaget finder stemmereglene i konkurslovens § 13 d tilsvarende anvendelse, idet dog mindst en fordringshaver skal stemme for forslaget om anlæg af omstødesessag, og den begunstigede – dvs. den, som sagen forslås anlagt imod – har ikke stemmeret.

Vedtages sagsanlæg, udpeger skifteretten efter reglerne i konkurslovens § 12 k, stk. 3, en advokat til at føre sagen. Fordringshavere, der stemte for sagsanlægget, hæfter solidarisk for omkostningerne ved omstødesessagen, dog således at fordringshaverne i det indbyrdes forhold hæfter i forhold til størrelsen af deres fordring mod skyldnerne jf. konkurslovens § 12 k, stk. 2.

Vedtages et forslag om sagsanlæg eller salg af retten til at gøre omstødelse gældende ikke kan enhver stemmeberettiget fordringshaver, jf. konkurslovens § 12 k, stk. 4, anlægge omstødesessag, hvis fordringshaveren senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget, giver skifteretten meddelelse herom, og skifteretten finder, at anlæg af omstødesessag ikke vil stride mod fordringshavernes fælles interesser.

Fristen for anlæg af omstødesessag udløber senest fire uger efter rekonstruktionsbehandlingens ophør, jf. konkurslovens § 12 k, stk. 5.

Afsiges der dom om omstødelse i en sag anlagt efter de nævnte bestemmelser, indbetales det eventuelt idømte beløb til skifteretten, som heraf afholder sagens rimelige omkostninger og udlodder resten til fordringshaverne efter samme fordeling som ved rekonstruktionen, jf. konkurslovens § 12 l. I et tilfælde, hvor retten til at gøre omstødeskrav gældende sælges, indbetales salgssummen efter konkurslovens § 12 m til rekonstruktøren, der fordeler beløbet til fordringshaverne efter samme fordeling som ved rekonstruktionen, medmindre andet er bestemt ved beslutningen om salget.

Rimelige omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde, er ifølge konkurslovens § 94, nr. 1, alene efterstillet massekravene.

Det indebærer, at rimelige omkostninger forbundet med et forsøg på at gennemføre en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold nyder en fortrinsret i tilfælde af en stadfæstet tvangsakkord eller en efterfølgende konkurs.

Fortrinsretten omfatter omkostninger til rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand i forhold til det honorar, skifteretten fastsætter, jf. konkurslovens § 239. Såfremt rekonstruktøren eller tillidsmanden med rekonstruktørens samtykke antager anden sagkyndig hjælp, kan honoraret hertil også være fortrinstitlet.

3.1.12.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Rekonstruktions- og insolvensdirektivet angiver ikke, hvornår omstødelse skal eller bør kunne finde sted, men fastsætter i stedet en række regler, som beskytter visse dispositioner mod omstødelse.

Det fremgår af direktivets artikel 18, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for *forhandlingerne* om en rekonstruktionsplan, i tilfælde af en skyldners eventuelle senere insolvens ikke erklæres ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve med den begrundelse, at sådanne dispositioner er skadelige for den samlede kreditormasse, medmindre der foreligger andre gyldige grunde fastlagt i national ret.

Beskyttelsen af sådanne dispositioner er begrundet i et ønske om at fremme en kultur, som tilskynder til tidlig forebyggende rekonstruktion, ved at øge sikkerheden med hensyn til dispositioner med virksomheder, der vides at være i finansielle vanskeligheder, og fjerne fordringshaveres og investorerers frygt for, at sådanne dispositioner eventuelt erklæres ugyldige, hvis rekonstruktionen mislykkes, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 69.

Dispositioner som omhandlet i direktivets artikel 18, stk. 1, skal som minimum, jf. direktivets artikel 18, stk. 4, omfatte betaling af vederlag for og udgifter til forhandling, vedtagelse eller stadfæstelse af en rekonstruktionsplan, betaling af vederlag for og udgifter til professionel rådgivning i tæt forbindelse med rekonstruktionen, betaling af arbejdstageres løn for arbejde, der allerede er udført, uden at dette berører øvrig beskyttelse i henhold til EU-retten og national ret, samt enhver anden betaling eller udgift som led i den normale drift.

Medlemsstaterne kan bestemme, at dispositioner, som foretages efter, at skyldneren er blevet ude af stand til at betale

sin gæld, efterhånden som den forfalder (insolvenstidspunktet), ikke skal nyde den nævnte beskyttelse, jf. direktivets artikel 18, stk. 3.

Medlemsstaterne kan endvidere bestemme, at dispositioner kun skal nyde beskyttelse efter direktivets artikel 18, stk. 1, hvor planen er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, eller hvis sådanne dispositioner har undergået forudgående kontrol, jf. direktivets artikel 18, stk. 2.

Ved vurderingen af, om omkostninger og gebyrer er rimelige og umiddelbart nødvendige, bør judicielle og administrative myndigheder f.eks. kunne tage hensyn til de prognoser og skøn, der er fremlagt for berørte parter, et kreditorudvalg, en rekonstruktør eller den judicielle eller administrative myndighed selv. Medlemsstaterne bør med henblik herpå kunne kræve, at skyldner fremlægger og ajourfører relevante skøn, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 69.

Medlemsstaterne kan fastsætte et tidspunkt, før en procedure for forebyggende rekonstruktion indledes, og et fyldestgørelsesforbud nedlægges, fra hvilket gebyrer og omkostninger til forhandling, vedtagelse, stadfæstelse eller professionel rådgivning vedrørende rekonstruktionsplanen begynder at nyde beskyttelsen mod anfægtelsessøgsmål, jf. præambelbetragtning nr. 69. I relation til andre betalinger og udgifter samt beskyttelse af betaling af arbejds løn kan starttidspunktet ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 69 også være, når fyldestgørelsesforbud nedlægges, eller proceduren for den forebyggende rekonstruktion indledes.

Det påhviler efter direktivets artikel 18, stk. 5, medlemsstaterne at sikre, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for *gennemførelsen* af en rekonstruktionsplan, og som gennemføres i overensstemmelse med den af en judiciel eller administrativ myndighed stadfæstede rekonstruktionsplan, i tilfælde af skyldners eventuelle senere insolvens ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve med den begrundelse, at sådanne dispositioner er skadelige for den samlede kreditormasse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.

Som anført ovenfor under pkt. 3.1.11.2. indeholder direktivets artikel 17 særlige regler om beskyttelse af ny finansiering og midlertidig finansiering. Bestemmelserne i direktivets artikel 18 finder således ikke anvendelse på sådanne dispositioner. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.11.2. ovenfor.

3.1.12.3. Konkursrådets overvejelser

3.1.12.3.1. Konkursrådet har overvejet, hvorvidt der er behov for at indføre en regel om etablering af fristdag, jf. konkurslovens § 1, i forbindelse med en forebyggende rekonstruktion.

Det er Konkursrådets opfattelse, at der bør etableres fristdag fra det tidspunkt, hvor skifteretten måtte træffe bestemmelse om et fyldestgørelsesforbud.

Det er endvidere Konkursrådets opfattelse, at hvis en forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, regnes dagen, hvor skifteretten traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, som fristdag, hvis skifteretten inden 3 uger efter ophøret modtager begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Konkursrådet har ved denne vurdering lagt vægt på, at indledning af en forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke i sig selv indebærer et behov for etablering af en fristdag, men at hensynet til fordringshavernes mulighed for omstødelse, muligheden for modregning m.v. kræver, at fristdag etableres, når skyldneren opnår et fyldestgørelsesforbud.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 201.

3.1.12.3.2. Konkursrådet har overvejet, hvilke regler om omstødelse, der bør gælde i forbindelse med forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet bemærker, at rekonstruktions- og insolvensdirektivet ikke opstiller krav til, hvornår fordringshaverne skal have adgang til omstødelserregler i forbindelse med forebyggende rekonstruktion, men alene begrænsninger i omstødelsesadgangen for så vidt angår visse dispositioner.

Det er Konkursrådets opfattelse, at der også i forbindelse med forebyggende rekonstruktionsbehandling bør være adgang til omstødelse, da fordringshaverne ellers ville kunne have et uheldigt incitament til at begære skyldneren konkurs.

Konkursrådet har overvejet, om konkurslovens §§ 64-80 om omstødelse bør kunne anvendes allerede fra indledning af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, eller om omstødelse bør forudsætte, at der er stadfæstet en tvangsakkord eller en virksomhedsoverdragelse. Konkursrådet har alternativt overvejet, om omstødelse alene bør være mulig, hvis skyldneren efterfølgende overgår til konkurs- eller rekonstruktionsbehandling.

Under en forebyggende rekonstruktion er der ikke sikkerhed for, at skyldneren er insolvent, og det vil derfor være betænkeligt at tillade omstødelse fra indledningen af forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det er Konkursrådets opfattelse, at hvis der er stadfæstet en tvangsakkord, vil fordringshaverne have lagt til grund, at skyldneren er insolvent, og det vil derfor ikke være be-

tænkeligt at give mulighed for omstødelse efter stadfæstelse af en tvangsakkord.

Omvendt vil det være muligt under en forebyggende rekonstruktion at stadfæste en virksomhedsoverdragelse, uden at fordringshaverne har vurderet, at skyldneren er insolvent. Det vil således være betænkeligt at tillade omstødelse fra tidspunktet for stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, som kun indeholder en virksomhedsoverdragelse.

Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at muligheden for at foretage en virksomhedsoverdragelse uden stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag efter konkurslovens § 13 g, også bør finde anvendelse i en forebyggende rekonstruktion, når skifteretten har truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Konkursrådet finder, at det kun bør være muligt at anvende konkurslovens regler om omstødelse, når der er stadfæstet en tvangsakkord.

Konkursrådet finder derudover, at konkurslovens regler om, at omstødelse kan gøres gældende ved vedtagelse af sagsanlæg, ved salg af omstødelsskravet, eller ved at fordringshaverne anlægger omstødelssag, bør finde anvendelse i forebyggende rekonstruktion.

Konkursrådet finder endvidere, at konkurslovens regel om, at indledning af rekonstruktionsbehandling i relation til sikringsaktens foretagelse og retsvirkning sidestilles med afsigelse af konkursdekret, bør finde tilsvarende anvendelse i forebyggende rekonstruktion. Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at den ekstinktive virkning skal være betinget af, at der stadfæstes en tvangsakkord.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 201 ff.

3.1.12.3.3. Konkursrådet har overvejet, hvordan nødvendige dispositioner, jf. direktivets artikel 18, stk. 1, kan beskyttes.

Som anført ovenfor under pkt. 3.1.12.3.2 finder Konkursrådet, at det skal være muligt at anvende de eksisterende regler i konkursloven om omstødelse under forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det er Konkursrådets opfattelse, at konkurslovens § 72 vil opfylde direktivets krav om beskyttelse af nødvendige dispositioner fra omstødelse.

Konkursrådet har ved denne vurdering lagt vægt på, at betaling af gæld eller andre dispositioner, der er foretaget efter fristdagen ikke kan fordres omstødt, når dispositionen var nødvendig af hensyn til bevarelse af skyldnerens virksom-

hed eller rimelig varetægelse af fordringshavernes fælles interesser, jf. § 72, stk. 2-3. Konkursrådet har endvidere lagt vægt på, at betalinger eller dispositioner godkendt af rekonstruktøren, kun kan omstødes, hvis rekonstruktøren åbenbart har overskredet sine beføjelser, jf. § 72, stk. 3.

Som anført under pkt. 3.1.12.3.1., finder Konkursrådet, at fristdagen etableres på dagen, hvor skifteretten træffer bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Konkursrådet finder som følge heraf, at det i konkurslovens § 72, stk. 3, bør præciseres, at der kun kan ske omstødelse efter fristdagen efter denne bestemmelse.

Konkursrådet har overvejet, om betaling af arbejdstageres løn for arbejde, der allerede er udført, jf. direktivets artikel 18, stk. 1, jf. stk. 4, litra c, skal kunne beskyttes mod omstødelse.

Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at det følger af direktivets artikel 18, stk. 3, at det er muligt at undlade beskyttelse af dispositioner, som er foretaget, efter skyldneren er blevet insolvent.

Eftersom omstødelse efter konkurslovens §§ 72 og 74, forudsætter at skyldneren var insolvent ved betalingen, er det Konkursrådets vurdering, at der ikke er behov for at indskrænke anvendelsen af de omhandlede bestemmelser, således at det ikke er muligt at omstøde betaling af løn for arbejde, som allerede er udført af arbejdstagere.

Det er endvidere Konkursrådets opfattelse, at konkurslovens § 94, nr. 1, bør sikre, at omkostninger i forbindelse med at opnå en samlet ordning under en forebyggende rekonstruktionsbehandling har fortrinsret som § 94-krav i forhold til en tvangsakkord eller en efterfølgende konkurs.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 203 f.

3.1.12.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Der henvises for så vidt angår den foreslåede bestemmelse om fastsættelse af fristdagen i den forebyggende rekonstruktionsbehandling til lovforslagets § 1, nr. 2 (forslag til konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 4) og bemærkningerne hertil.

Der henvises for så vidt angår adgangen til omstødelse i forbindelse med en forebyggende rekonstruktion til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til konkurslovens § 9 g) og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår den foreslåede præcisering af konkurslovens § 72, stk. 3 henvises til lovforslagets § 1, nr. 38 (forslag til konkurslovens § 72, stk. 3) og bemærkningerne hertil.

3.1.13. Tvangsakkord under konkurs

3.1.13.1. Gældende ret

Det fremgår af konkurslovens § 17, stk. 1, at en skyldner, som er insolvent, skal tages under konkursbehandling, når det begæres af skyldneren eller en fordringshaver.

Skifteretten påser ex officio, om skyldneren er insolvent, således som nærmere defineret i konkurslovens § 17, stk. 2.

Bliver skyldneren under en konkurs solvent, må konkursbehandlingen ophøre, jf. konkurslovens § 144. Bestemmelsen har betydning, f.eks. hvor der fremkommer aktiver, som ikke kunne forudses ved konkursbehandlingens indledning.

Det fremgår af konkurslovens § 144, stk. 1, at såfremt skyldneren efter udløbet af anmeldelsesfristen fremlægger samtykke fra samtlige fordringshavere eller bevis for, at de er fyldestgjort, sluttet boet straks, og dets aktiver udleveres til skyldneren med fradrag af omkostningerne ved boets behandling.

Bestemmelsen indebærer, at det er muligt for skyldneren at slutte boet ved at indgå en frivillig gældsordning med kreditorerne.

Konkursloven indeholder ikke regler om skyldners mulighed for at få gennemført en tvangsakkord i en konkursbehandling.

3.1.13.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet har overvejet, om der er behov for at indføre en regel i konkursloven, som regulerer muligheden for en tvangsakkord under konkurs.

Det er et almindeligt princip, at konkursbehandling har til formål at afvikle skyldnerens aktiver og aktiviteter med henblik på, at fordringshavere kan få den bedst mulige dækning for deres krav. Omvendt har en rekonstruktionsbehandling til formål at videreføre levedygtige virksomheder. Hvis skyldneren mener, der er grundlag for at blive rekonstrueret, bør skyldneren gå i rekonstruktionsbehandling med henblik på at få vedtaget og stadfæstet en tvangsakkord. Denne mulighed består også selvom, der er indgivet en konkursbegæring, idet skyldneren kan få udsat afgørelsen om konkurs ved at indgive en begæring om rekonstruktionsbehandling, jf. konkurslovens § 24.

Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at der i praksis kan opstå behov for at lave en tvangsakkord i en konkurs, og at der i øvrigt ikke er tungtvejende insolvensretlige hensyn, som taler imod muligheden for at kunne lave en tvangsakkord i en konkurs. I praksis vil det navnlig være relevant, hvor det er en personlig skyldner, som er gået konkurs, og hvor den personlige skyldner har hjulpet med at få realiseret aktiverne bedst muligt, således at kreditorerne vil være indstillet på at stemme for en akkord.

Konkursrådet bemærker, at det tidligere har været muligt at gennemføre en tvangsakkord i konkurs, men at muligheden herfor blev ophævet ved lov nr. 718 af 2010, hvor reglerne om rekonstruktionsbehandling erstattede de dagældende regler om betalingsstandsning og tvangsakkord, herunder reglen om muligheden for tvangsakkord i konkurs. Konkursrådets holdning var dengang, at hvis en skyldner ønskede hjælp til at afværge sine økonomiske vanskeligheder, måtte skyldneren gå i rekonstruktion.

Konkursrådet finder, at der bør genindføres en regel i konkursloven, som gør det muligt for skyldneren at kunne fremsætte et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord under konkurs. Bestemmelsen bør have samme indhold og retsvirkninger som den tidligere regel i konkurslovens § 196, jf. Folketingstidende 1976-77 (2. saml.), tillæg A, spalte 321 ff.

Konkursrådet har overvejet, om kurator skal hjælpe skyldneren med at fremsætte et rekonstruktionsforslag.

Konkursrådet finder, at kurator skal hjælpe skyldneren med at fremsætte et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord. Det er dog en forudsætning for kurators hjælp, at kurator vurderer, at det vil være en god idé at fremsætte et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord. Hvis kurator vurderer, at det ikke giver mening at bruge fordringshavernes penge på at udarbejde og fremsætte et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord, bør skyldneren selv have ansvaret for at udarbejde og fremsætte forslaget.

Konkursrådet har endvidere overvejet, hvilket organ der bør have mulighed for at fremsætte forslag, såfremt det er et kapitalsekskab, som er skyldner.

Konkursrådet finder i den forbindelse, at det bør være kapitalejerne, som bør have mulighed for at fremsætte et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om en tvangsakkord.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 218.

3.1.13.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede bestemmelse

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 28 (forslag til konkurslovens § 13 h) og bemærkningerne hertil.

3.2. Modernisering og revision af reglerne om gældssanering

3.2.1. Anvendelsesområdet for gældssanering og sammenlægning af reglerne for gældssanering

3.2.1.1. Gældende ret

3.2.1.1.1. De »almindelige« gældssaneringsregler

Konkursloven indeholder i afsnit IV (kapitel 25-28) regler om gældssanering for fysiske personer.

En gældssanering efter konkursloven går i hovedtræk ud på, at skyldnerens samlede usikrede gæld, det vil sige gæld, der ikke er sikret ved en panteret eller anden sikkerhedsret, nedskrives eller bortfalder. Formålet er få skyldnerens gæld nedsat til et sådant beløb, at den pågældende sættes i stand til at afvikle den resterende del i løbet af en overskuelig periode. Denne periodes længde og dermed den procent, hvortil fordringerne skal nedsættes, skal fastsættes i lyset af den enkelte skyldners forhold.

Nedskrives gælden, skal skyldneren således betale en vis del af sin fremtidige indtægt til fordringshaverne, som er omfattet af gældssaneringen.

Den periode, hvori skyldneren pålægges at betale en vis del af sin indtægt til fordringshaverne, fastsættes typisk til fem år. Der henvises tillige til pkt. 3.2.5.1.

Det er kun muligt at opnå gældssanering, hvis skyldneren er kvalificeret insolvent, det vil sige ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Det er ligeledes en betingelse, at en gældssanering må antages at føre til en varig forbedring af skyldnerens forhold. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1.

Reglerne om gældssanering er en fravigelse af de almindelige regler om, at en fordringshaver kan gøre en gyldig stiftet fordring gældende mod en skyldner.

Grundtanken bag reglerne er, at hvor betingelserne for gældssanering er opfyldt, vil det reelt være i både for-

dringshavernes og skyldnerens interesse, at skyldneren opnår gældssanering, idet fordringshaverne således ikke skal afholde udgifter til udsigtsløse inddrivelsesforsøg, og idet skyldneren motiveres til at afdrage en del af gælden.

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, hvis skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, hvis en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, hvis skyldneren på trods af rimelig mulighed herfor har undladt at afdrage på sin gæld, hvis skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering, eller hvis skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringssag er indledt. Der lægges ved vurderingen generelt vægt på gældens alder. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.

3.2.1.1.2. De lempeligere regler om gældssanering for skyldnere, hvis gæld hidrører fra erhvervsmæssig virksomhed

Konkurslovens kapitel 29 indeholder et særligt lempeligt regelsæt om gældssanering i forbindelse med konkurs og rekonstruktionsbehandling.

Efter konkurslovens § 231, stk. 1, finder reglerne i kapitel 29 anvendelse, hvis en skyldner indgiver begæring om gældssanering, inden skifteretten indkalder til afsluttende skiftesamling i et konkursbo, og konkursbehandlingen vedrører skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, forudsat at skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for gæld, som ægtefællen eller samleveren har pådraget sig ved erhvervsmæssig virksomhed, eller et selskab, hvis kapital skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af.

Reglerne i konkurslovens kapitel 29 finder efter konkurslovens § 231, stk. 2, desuden anvendelse, hvis en skyldner indgiver en begæring om rekonstruktion, inden fire uger efter stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelser om tvangsakkord for et selskab, hvis kapital skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, forudsat at skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld.

Såfremt skyldnerens gæld ikke i det væsentligste stammer fra erhvervsmæssig virksomhed, kan skyldneren kun under særlige omstændigheder meddeles gældssanering efter reglerne i kapitel 29, jf. konkurslovens § 231 b.

Det følger af forarbejderne til konkurslovens § 231, stk. 1, nr. 2, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 334, at erhvervsmæssig virksomhed omfatter de tilfælde,

hvor virksomheden har været ægtefællen eller samleverens hovedbeskæftigelse. Virksomheder af mere hobbybetonet karakter, herunder f.eks. »garagesalg« af vin og lignende, vil ikke give skyldneren eller dennes ægtefælle eller samlever mulighed for at få gældssanering efter reglerne i kapitel 29. Det samme gælder i det tilfælde, hvor en lønmodtager har pådraget sig gæld ved fejlslagne investeringsprojekter f.eks. ved tegning af anparter uden sammenhæng med skyldnerens erhvervsudøvelse.

Reglerne i konkurslovens kapitel 29 adskiller sig for det første fra de almindelige regler om gældssanering i kapitel 25-28 ved, at det i modsætning til de almindelige regler om gældssanering ikke er et krav, at skyldnerens økonomiske forhold er afklarede. Dette indebærer, at der vil kunne afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling, selvom skyldnerens økonomiske forhold er usikre og uafklarede. Herved sikres det, at også skyldnere, der er berørt af virksomhedssammenbrud, og som på afgørelsestidspunktet befinder sig i en økonomisk overgangsperiode, har mulighed for at opnå gældssanering. For de øvrige betingelser for at kunne opnå gældssanering, henvises i til pkt. 3.2.2.1. og 3.2.3.

Endvidere adskiller reglerne i kapitel 29 sig fra de almindelige regler i konkurslovens kapitel 25-28 ved, at en skyldner som udgangspunkt kun skal afdrage på sin gæld i tre år mod de normale fem år. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.5.

Iværksættere, der ønsker at genstarte, kan være omfattet af persongruppen i kapitel 29.

Konkursrådet overvejede i betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, s. 372-373, om det var muligt at afgrænse gruppen af iværksættere fra øvrige erhvervsdrivende. En sådan afgrænsning skulle foretages med henblik på at adskille gruppen af konkursramte erhvervsdrivende, der ønskede at påbegynde ny erhvervsaktivitet efter sammenbruddet af den pågældendes (første) erhvervsaktivitet, og konkursramte erhvervsdrivende, der ønskede at overgå til lønarbejde mv.

Konkursrådet fandt det dengang ikke muligt at fastsætte tilstrækkeligt klare og praktisk anvendelige objektive kriterier, der adskiller gruppen af iværksættere fra andre erhvervsdrivende. Vurderingen måtte således i vidt omfang bero på den pågældendes eget udsagn herom.

Konkursrådet foreslog i stedet, at afgrænsningen skete på baggrund af gældens karakter.

3.2.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Rekonstruktions- og insolvensdirektivets regler om gældssa-

nering omfatter ikke skyldnere, som er fysiske personer, der ikke er iværksættere, jf. direktivets artikel 1, stk. 2, litra h.

Ved »iværksætter« forstår, jf. direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 9 en fysisk person, der driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller hverv.

Medlemsstaterne kan dog i medfør af direktivets artikel 1, stk. 4, udvide anvendelsesområdet for direktivet regler om gældssanering til også at omfatte fysiske personer, som ikke er iværksættere. Det fremgår i den forbindelse af direktivets præambelbetragtning nr. 21, at det er tilrådeligt, at medlemsstaterne snarest muligt anvender direktivets bestemmelser om gældssanering også på forbrugere, selv om direktivet ikke indeholder bindende regler om forbrugeres overgældssætning.

3.2.1.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.1.3.1. Konkursrådet har på ny overvejet, om det er muligt at definere en iværksætter, således at der kan gennemføres regler for gældssanering, der udelukkende skal kunne anvendes af iværksættere, herunder iværksættere, der ønsker at påbegynde ny virksomhed efter konkurs eller rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, om det skal være en betingelse for gældssanering på eventuelt lempeligere vilkår, at skyldneren har stiftet ny erhvervsvirksomhed. Dette vil imidlertid efter Konkursrådets opfattelse ikke være hensigtsmæssigt, idet en sådan betingelse nemt kan omgås ved stiftelse af virksomhed, som ikke har reel drift, men som kun stiftes med gældssanering for øje. Et krav om en vis aktivitet eller omsætning vil efter Konkursrådets opfattelse heller ikke kunne anvendes. En sådan betingelse vil være unødigt byrdefuld, idet en del iværksættere i opstartsp perioden har begrænset eller ingen indtægt og omsætning.

Der kan efter Konkursrådets opfattelse heller ikke ses på forholdene forud for konkursen. Det ville således være vilkårligt, hvis gældssaneringsreglerne var gunstigere for eksempelvis skyldnere med personligt drevne virksomheder frem for skyldnere, der har drevet erhvervsvirksomhed i selskabsform, hvor den pågældende har været ejer og leder og har kautioneret for selskabets gæld, eller hvor den pågældendes gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for ægtefællens erhvervs gæld. Det skal desuden efter Konkursrådets opfattelse ikke være afgørende, hvor længe og hvor mange gange skyldneren har forsøgt sig med selvstændig erhvervsvirksomhed.

Konkursrådet anfører, at Konkursrådet er opmærksom på, at rekonstruktions- og insolvensdirektivet indeholder en definition af en iværksætter. Efter Konkursrådets opfattelse kan der dog ikke af denne afgrænsning af begrebet udledes et

klart og praktisk anvendeligt objektive kriterium, der kan anvendes til at adskille gruppen af iværksættere fra andre erhvervsdrivende.

Konkursrådet finder på den baggrund fortsat, at en iværksætter vanskeligt lader sig definere ud fra faste kriterier. Konkursrådet har i stedet overvejet, om konkurslovens § 231 b bør revideres, således at bestemmelsen i højere grad definerer, hvilken type gæld der kan anses som erhvervsmæssig.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet en række momenter, der kan indgå i vurderingen af, om der er tale om erhvervsmæssig gæld.

Konkursrådet har bl.a. overvejet at lægge vægt på, om der er tale om driftsgæld (i modsætning til gæld vedrørende en passiv investering).

Konkursrådet anfører i den forbindelse, at hvis der er tale om gæld hidrørende fra spekulation eller en investering i varige formuegoder, f.eks. fast ejendom, værdipapirer mv., taler det efter Konkursrådets opfattelse for, at gælden ikke er erhvervsmæssig. Dette følger imidlertid allerede af den gældende afgrænsning af konkurslovens § 231 b, idet gæld, som skyldnere har pådraget sig ved fejlslagne investeringssprojekter uden tilknytning til skyldnerens erhvervsvirksomhed, ikke betragtes som erhvervsmæssig, jf. betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, s. 493.

Konkursrådet finder – bl.a. som følge af sin sammensætning – fortsat ikke at burde tage stilling til, om der ud fra erhvervspolitiske samt erhvervs- og samfundsøkonomiske hensyn bør være særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende.

Konkursrådet finder derfor fortsat ikke, at man kan basere reglerne om gældssanering på en definition af en iværksætter.

Der henvises til betænkning 1578/2022 side 46 ff.

3.2.1.3.2. Konkursrådet har overvejet, om der ud fra en insolvensretlig vurdering burde ske en sammenlægning af reglerne om gældssanering i og uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling med henblik på at mindske forskellen på, om der søges gældssanering vedrørende erhvervsmæssig gæld eller anden gæld.

Konkursrådet påpeger i denne sammenhæng på, at en af de grundlæggende forskelle på de to regelsæt er varigheden af den periode, hvori skyldneren efter en kendelse om gældssanering skal afdrage på sin gæld, samt at der ikke ud fra en

insolvensretlig vurdering er forhold, der afgørende begrundes forskellige afdragsperioder.

En sammenlægning af reglerne vil medføre en reduktion af afdragsperioden fra frem til tre år i tilfælde, hvor der ikke er tale om gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling. Det taler efter Konkursrådets opfattelse for at forkorte perioden for gældssanering efter de almindelige regler i konkurslovens kapitel 25-28, at en periode på tre år under nutidens forhold normalt må anses for tilstrækkeligt til, at skyldneren udviser vilje og evne til at afvikle sin gæld, at en afdragsperiode på tre år må anses for at være i overensstemmelse med udviklingen internationalt, samt at de skyldnere, der undtagelsesvist ikke overholder afdragsaftalen, erfaringsmæssigt ofte først misligholder afdragsaftalen efter udløbet af afdragsperioden tredje år.

Konkursrådet finder på den baggrund, at der for at mindske forskellen på gældssanering vedrørende erhvervmæssig og ikke-erhvervmæssig gæld bør gælde den samme afdragsperiode.

Konkursrådet foreslår derfor, at visse af de materielle regler for gældssanering i og udenfor konkurs og rekonstruktionsbehandling ensrettes.

Konkursrådet anfører i den forbindelse, at en sammenlægning af reglerne om gældssanering i og uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling vil medføre visse fundamentale ændringer i de gældende regler om gældssanering i kapitel 25-28.

En sammenlægning af reglerne, herunder muligheden for gældssanering på trods af uafklarede økonomiske forhold, vil indebære, at der i et vist omfang gøres op med udgangspunktet om, at der med skifterettens kendelse om gældssanering er taget endelig stilling til spørgsmålet om sanering af skyldnerens gæld.

Det taler imidlertid efter Konkursrådets opfattelse ikke afgørende for at bevare to forskellige regelsæt, idet man om nødvendigt kan lave særregler for uafklarede forhold for erhvervsdrivende.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at visse af de materielle regler vedrørende gældssanering i og uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling ensrettes.

Der vil imidlertid efter Konkursrådets opfattelse fortsat være behov for, at de processuelle regler varierer afhængigt af, om der er tale om gældssanering i eller uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling. Det skyldes, at der vil være tidsmæssige betingelser knyttet til en anmodning om gældssanering i forbindelse med konkurs og rekonstruktionsbehand-

ling, som ikke finder anvendelse ved gældssanering uden for konkurs- og rekonstruktionsbehandling.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at de særlige processuelle regler for gældssanering i kapitel 29 i et vist omfang videreføres efter sammenlægningen af de materielle regler vedrørende gældssanering i og uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling.

Der henvises til betænkning 1578/2022 side 48 f.

3.2.1.4. Justitsministeriets overvejelser

Som anført under pkt. 3.2.1.3.1. finder Konkursrådet ikke, at der bør gælde særlige regler for iværksættere, herunder iværksættere der ønsker at påbegynde ny virksomhed efter konkursbehandling, idet det ikke kan udledes et klart og praktisk anvendeligt objektivt kriterium, der kan anvendes til at adskille gruppen af iværksættere fra andre erhvervsdrivende.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Konkursrådets vurdering af, at det i relation til reglerne om gældssanering ikke vil være hensigtsmæssigt at søge at afgrænse gruppen af »iværksættere« i forhold til andre erhvervsdrivende, men at reglerne som hidtil bør fokusere på om der er tale om erhvervmæssig gæld eller ej.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.1.3.2 foreslår Konkursrådet, at der sker en vis sammenlægning af reglerne om gældssanering i og udenfor konkurs og rekonstruktionsbehandling med henblik på at mindske forskellen på gældssanering vedrørende erhvervmæssig og ikke-erhvervmæssig gæld.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Konkursrådets synspunkter om, at der ikke synes at være vægtige hensyn, der begrundes, hvorfor afdragsperioden skal være forskellig alt efter om der er tale om gældssanering af erhvervmæssig gæld eller ikke-erhvervmæssig gæld. Ministeriet bemærker i den forbindelse, at hovedformålet med gældssaneringsinstituttet dels er at hindre de betydelige skadevirkninger for skyldneren og dennes familie, som håbløs forgældelse må antages at have, samt dels at sikre kreditorerne i, at der sker en betryggende konstatering af, om skyldnerens gæld nu også virkelig er håbløs, og at betalingen af den realistiske del af gælden sættes i system. Samfundshensynene bag reglerne om gældssanering består dels i almene resocialiseringshensyn, dels i interessen i så vidt muligt at undgå, at de sociale budgetter belastes med udgifter, som må tilskrives eksistensen af håbløse gældsbyrder og de dermed forbundne skadevirkninger for den enkelte og samfundet.

I lyset af dette anses det for formålstjenesteligt, at reglerne i vidt omfang ensrettes, dog således at der i overensstemmelse med Konkursrådets anbefalinger sker en vis fastholdelse

af de særlige regler, der gælder for gældssanering i forbindelse med konkurs, hvor gælden i det væsentligste stammer fra erhvervmæssig virksomhed, og hvor der består et hensyn til at sikre at en personlig skyldner, der er påvirket af virksomhedssammenbrud, hjælpes videre.

3.2.1.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at ophæve konkurslovens kapitel 29 og sammenlægge reglerne for gældssanering.

For så vidt går de foreslåede ændringer, som ensretningen af de to regelsæt medfører, henvises til lovforslagets § 1, nr. 40-43, nr. 46, 47, 49, 50, 53, 58 og nr. 61-63.

Der henvises endvidere til pkt. 3.2.2. – 3.2.11, hvor de forskellige ændringer bliver berørt.

3.2.2. Insolvensbetingelsen og betingelsen om varig forbedring

3.2.2.1. Gældende ret

Det er en betingelse for skifterettens imødekommelse af en skyldners begæring om gældssanering, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Denne betingelse gælder uanset, om begæringen vedrører gældssanering i eller uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling, jf. konkurslovens § 197, stk. 1, og § 231 a, stk. 1.

Det angivne insolvenskrav for gældssanering, hvorefter det for afsigelse af kendelse om gældssanering er et krav, at betalingsudygtigheden er længerevarende, er skærpet i forhold til det generelle insolvenskrav i konkurslovens § 17, stk. 2, hvorefter en skyldner er insolvent, hvis han ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående.

Det er yderligere en betingelse for skifterettens imødekommelse af en skyldners begæring om gældssanering, at det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. konkurslovens § 197, stk. 1, og § 231 a, stk. 1. Det bemærkes, at denne betingelse ikke udgør en del af insolvenskravet, men gælder ved siden af kravet om insolvens.

For at gældssanering kan føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, kræves det, at skyldneren ved gældssanering får en reel mulighed for at afvikle den bestående del af gælden og for at kunne opfylde sine fremtidige forpligtelser. Hvis en skyldner forsæt er nødt til at stifte gæld for at kunne overholde sine forpligtelser, har

gældssaneringen ikke noget formål, idet den ikke vil føre til en varig forbedring, hvorfor gældssanering bør nægtes.

3.2.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 20, stk. 1, at medlemsstaterne er forpligtede til at sikre, at insolvente iværksættere har adgang til mindst én procedure, der kan føre til fuld gældssanering i overensstemmelse med direktivet.

I henhold til direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, defineres »insolvens« efter national ret.

Det følger videre af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 23, stk. 2, at medlemsstaterne, kan opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering kan nægtes eller begrænses, eller at adgangen til gældssanering kan tilbagekaldes, eller fastsætte længere frister for opnåelse af fuld gældssanering eller længere udelukkelsesperioder, når sådanne undtagelser er behørigt begrundet. Dette vil ifølge bestemmelsen bl.a. være tilfældet, hvis iværksætteren væsentligt har tilsidesat forpligtelserne i henhold til en tilbagebetalingsplan, eller enhver anden retlig forpligtelse, som skal sikre fordringshavernes interesser, jf. artikel 23, stk. 2, litra a, hvis den insolvente iværksætter ikke har overholdt oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser i henhold til EU-retten og national ret, jf. artikel 23, stk. 2, litra b, hvis der er uretmæssige ansøgninger om gældssanering, jf. artikel 23, stk. 2, litra c, hvis der er en ny ansøgning om gældssanering inden for en bestemt frist, efter at den insolvente iværksætter fik bevilget en fuld gældssanering eller blev nægtet en fuld gældssanering som følge af en alvorlig krænkelse af oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser, jf. litra d, hvis der ikke er dækning for omkostningerne i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, jf. artikel 23, stk. 2, litra e, eller hvis en undtagelse er nødvendig for at sikre balancen mellem skyldners rettigheder og en eller flere fordringshavernes rettigheder, jf. artikel 23, stk. 2, litra f.

3.2.2.3. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet har overvejet samspillet mellem insolvensbetingelsen i konkursloven for at opnå gældssanering og direktivets definition af »insolvens«, som skal defineres i henhold til national ret, jf. direktivets artikel 2, stk. 2, litra a.

Konkursrådet foreslår, at konkurslovens § 197, stk. 1, affattes således, at den eksplicit definerer, hvad der forstås ved »insolvens« som betingelse for gældssanering. Ved den foreslåede affattelse af konkurslovens § 197, stk. 1, fastlægges den danske definition af insolvens, der dermed er afgørende for, hvornår direktivets regler finder anvendelse.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om den yderligere

betingelse for at kunne opnå gældssanering, jf. konkurslovens § 197, stk. 1, og § 231 a, stk. 1, om en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, kan opretholdes med hjemmel i direktivets artikel 23, stk. 2. Denne betingelse kan ikke anses som en del af insolvenskravet. Det er dog Konkursrådets vurdering, at også denne yderligere betingelse for at opnå gældssanering kan anses for behørigt begrundet i hensynet til at undgå en formålsløs gældssanering, jf. direktivets artikel 23, stk. 2.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 24 og side 33.

3.2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og vurderinger, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

Det foreslås, at nyaffatte konkurslovens § 197, stk. 1, således at bestemmelsen eksplicit definerer, hvad der forstås ved »insolvens« som betingelse for gældssanering. Der tilsigtes ikke nogen ændring af retsstillingen i øvrigt.

Der henvises til lovforslaget nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil.

3.2.3. Udelukkelse af gældssanering

3.2.3.1. Uafklarede økonomiske forhold

3.2.3.1.1. Gældende ret

3.2.3.1.1.1. Ved gældssanering efter de almindelige regler i konkurslovens kapitel 25-28 nægtes gældssanering, hvis skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 1.

Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketings-tidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 320, at usikkerhed omkring skyldnerens økonomiske forhold for det første vil have betydning for skifterettens vurdering af, om skyldneren kan godtgøre ikke at være i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, ligesom det kan have indvirkning på, om det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Det følger endvidere, at usikkerhed om skyldnerens økonomiske forhold vil have betydning for, om skifteretten har et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at tilrettelægge skyldnerens afdragsordning.

Skyldnerens økonomiske forhold dækker over flere elementer, dels skyldnerens indkomstforhold, dels skyldnerens lø-

bende forpligtelser, herunder udgifter til bolig, leveomkostninger mv, og dels skyldnerens gældsforpligtelser.

Skyldnerens økonomiske forhold anses i almindelighed som uafklarede, hvis skyldneren er arbejdsløs eller under uddannelse. Hvis skyldneren har en tidsbegrænset ansættelse, beror det på en konkret vurdering af skyldnerens nuværende og tidligere ansættelsesforhold, om skyldnerens økonomiske forhold anses som uafklarede. Er der usikkerhed om skyldnerens boligforhold, medfører dette typisk også, at skyldnerens økonomiske forhold anses for uafklarede.

For relevant praksis vedrørende anvendelse af bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkning nr. 1578/2022, s. 55 f.

Har skifteretten afsagt kendelse om gældssanering, og viser det sig senere, at skyldnerens økonomiske forhold ændrer sig, f.eks. fordi skyldneren skifter til et lavere lønnet arbejde, kan der i forbindelse med gældssanering efter reglerne i konkurslovens kapitel 25-28 ske genoptagelse af gældssaneringssagen, jf. konkurslovens § 228, stk. 1.

Det følger af konkurslovens § 228, stk. 1, at skifteretten, når ganske særlige hensyn til skyldneren taler derfor, på begæring kan genoptage gældssaneringssagen med henblik på en ændring af gældssaneringskendelsens bestemmelser om dividende, henstandsperiodens længde og afdragenes størrelse. Skifteretten kan dog ikke forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat. Der er således ikke i forbindelse med gældssanering efter kapitel 25-28 mulighed for at genoptage sagen med henblik på fastsættelse af et højere afdrag for derved at sikre en større dividende til fordringshaverne.

3.2.3.1.1.2. Ved gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling efter reglerne i konkurslovens kapitel 29 finder betingelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 1, om, at skyldnerens økonomiske forhold ikke må være uafklarede, som udgangspunkt ikke anvendelse, jf. konkurslovens § 231 a, stk. 2, 1. pkt., modsætningsvis.

Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketings-tidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 336, at formålet hermed er at muliggøre gældssanering for skyldnere, som er berørt af virksomhedssammenbrud, og som på afgørelses-tidspunktet befinder sig i en økonomisk overgangsperiode.

Der skal imidlertid efter retspraksis sondres mellem uafklarede forhold, der udspringer af selve konkursen, som ikke medfører, at gældssanering udelukkes, f.eks. fordi skyldneren herved har mistet sit job eller sin hidtidige bolig, og uafklarede forhold, der ikke har med konkursen at gøre, og som umiddelbart kan medføre, at gældssanering udelukkes.

Hvis de uafklarede forhold intet har at gøre med selve

konkursen, er det afgørende formentligt, om de uafklarede forhold beror på omstændigheder, som skyldneren har indflydelse på, herunder om det beror på et egentlig valg fra skyldnerens side.

For retspraksis vedrørende bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkning nr. 1578/2022, s. 61 ff.

Det følger af konkurslovens § 236 a, stk. 1, at konkurslovens § 228 om genoptagelse også finder anvendelse ved gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling.

Det følger imidlertid endvidere af konkurslovens § 236 a, stk. 2, at hvis skyldneren havde uafklarede økonomiske forhold på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering blev afsagt, kan skifteretten i henstandsperioden på begæring af en fordringshaver genoptage gældssaneringssagen med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, såfremt der er indtrådt en væsentlig forbedring i skyldnerens økonomiske forhold.

Bestemmelsen er baseret på Konkursrådets forslag i betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering. Heraf fremgår af s. 508, at det alene er væsentlige budgetforbedringer, som udspringer af skyldnerens arbejde enten som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende, der kan medføre krav om yderligere betaling til fordringshaverne. Det omfatter også væsentlige budgetforbedringer for skyldneren, som skyldes en stigning i ægtefællens eller samleverens arbejdsindkomst. En budgetforbedring, som medfører, at skyldnerens betalingssevne forbedres med 1.000 kr. om måneden, betragtes som en væsentlig budgetforbedring.

3.2.3.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter direktivets artikel 23, stk. 2, kan medlemsstaterne, opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, når sådanne undtagelser er behørigt begrundet.

Dette vil ifølge bestemmelsen bl.a. være tilfældet, hvis iværksætteren væsentligt har tilsidesat forpligtelserne i henhold til en tilbagebetalingsplan, eller enhver anden retlig forpligtelse, som skal sikre fordringshavernes interesser, jf. artikel 23, stk. 2, litra a, hvis den insolvente iværksætter ikke har overholdt oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser i henhold til EU-retten og national ret, jf. artikel 23, stk. 2, litra b, hvis der er uretmæssige ansøgninger om gældssanering, jf. artikel 23, stk. 2, litra c, hvis der er en ny ansøgning om gældssanering inden for en bestemt frist, efter at den insolvente iværksætter fik bevilget en fuld gældssanering eller blev nægtet en fuld gældssanering som følge af en alvorlig krænkelse af oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser, jf. litra d, hvis der ikke er dækning for omkostningerne

i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, jf. artikel 23, stk. 2, litra e, eller hvis en undtagelse er nødvendig for at sikre balancen mellem skyldners rettigheder og en eller flere fordringshaveres rettigheder, jf. artikel 23, stk. 2, litra f.

3.2.3.1.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.1.3.1. Konkursrådet har for det første overvejet, om betingelsen om, at skyldneren ikke må have uafklarede økonomiske forhold, udgør en uforholdsmæssig hindring for gældssanering efter den almindelige regler i konkurslovens kapitel 25-28.

Hensynet bag betingelsen er, dels at skifteretten skal kunne vurdere, om skyldneren er ude af stand til og ikke bliver i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, dels om gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, ligesom skyldnerens økonomiske forhold er afgørende ved fastsættelsen af skyldnerens evne til at afdrage på gælden.

Disse hensyn taler efter Konkursrådets opfattelse afgørende for, at der fortsat skal stilles krav om en vis afklaring af skyldnerens økonomiske forhold.

Det må efter Konkursrådets opfattelse som minimum kræves, at der er en sådan klarhed over skyldnerens gældsforpligtelser, at skifteretten sættes i stand til at vurdere, om skyldneren er ude af stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, jf. konkurslovens § 197, stk. 1.

Konkursrådet foreslår dog, at der i den forbindelse, kun bør stilles krav om, at gældsforpligtelserne er tilstrækkeligt afklarede til, at det kan vurderes, om skyldneren er håbløst forgældet. Der bør således fremover kun stilles krav om, at skyldnerens gældsforpligtelser er tilstrækkeligt afklarede til, at det kan vurderes, om skyldneren er kvalificeret insolvent.

Konkursrådet anfører videre, at der ved vurderingen af, om skyldnerens forhold er uafklarede, må indgå oplysninger om skyldnerens indkomstforhold, da skifteretten skal sættes i stand til at vurdere, om skyldneren er håbløst forgældet, og om en gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at der endvidere i forbindelse med en gældssanering skal fastsættes en afdragsperiode til afvikling af den del af gælden, der består efter kendelsen om gældssanering, og at skyldnerens indkomstmæssige og budgetmæssige forhold skal ligge fast i denne afdragsperiode.

Hvis der ikke er klarhed over skyldnerens indkomstforhold, vil skifteretten ikke kunne vurdere, om skyldneren kan godtgøre ikke at være i stand til og navnlig også i fremtiden ikke vil blive i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, ligesom skifteretten ikke vil have et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at godkende skyldnerens forslag til afdragsordning. Hertil kommer, at det kan virke stødende for fordringshaverne, såfremt disse ikke får det, de ellers ville være berettiget til, hvis afsigelsen af kendelsen om gældssanering havde afventet en afklaring af skyldnerens indkomstforhold.

Konkursrådet bemærker, at der allerede i dag er mulighed for at se bort fra kravet om klarhed, når der er tale om gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling, der behandles efter reglerne i konkurslovens kapitel 29. Baggrunden herfor er bl.a., at en konkursramt skyldners arbejds- og boligforhold, hvad enten den pågældende har drevet virksomhed i eget navn eller gennem et selskab, i en tid efter konkursen eller rekonstruktionsbehandlingen ofte vil være uafklarede.

Disse mere lempelige regler kan imidlertid udelukkende anvendes af skyldnere, hvis gæld i hovedsagen er erhvervs-mæssig. Reglerne tilgodeser ikke skyldnere, der har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, men som har indstillet driften, inden det kom så vidt, at den pågældende blev erklæret konkurs. I betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, s. 380 ff. vurderede Konkursrådet således, at en gruppe af erhvervsdrivende, som ikke har mulighed for at rejse fornødne midler til etablering af en akkord, eller som ikke (længere) har aktiver til en konkursbehandling, vil være henvist til at søge gældssanering efter de almindelige regler om gældssanering uden for konkurs. At en skyldner, der har pådraget sig erhvervs-mæssig gæld, i disse tilfælde ikke vil kunne drage fordel af de lempeligere regler, fandtes ikke at kunne opveje det forhold, at det alene ved en nøje gennemgang af skyldnerens virksomhed og forretningsførelse i forbindelse med tilvejebringelse af likvidationsakkord eller konkursbehandling vil kunne sikres, at der ikke sker gældsfrigørelse i tilfælde, hvor udøvelsen af virksomheden og forretningsførelsen ikke har været forsvarlig. En sådan skyldner, hvis gæld ligeledes kan være erhvervs-mæssig, er således nødsaget til at søge gældssanering efter de almindelige regler.

Forskellen i reglerne kan efter Konkursrådets opfattelse medføre u hensigtsmæssige situationer, hvor en skyldner opnår en bedre retsstilling ved at gennemgå en konkursbehandling, som potentielt afsluttes uden nogen form for dækning til fordringshaverne.

Der kan desuden være skyldnere, hvis gæld ikke er erhvervs-mæssig, men hvis løbende, faste udgifter ligeledes midlertidigt er uafklarede. Sådanne skyldnere kan efter de gældende regler ikke opnå gældssanering.

Uanset at der kan findes gode argumenter for en lempelse af kravet om, at skyldnerens indkomstforhold skal være afklarede uden for konkurs og rekonstruktionsbehandling, er det fortsat Konkursrådets opfattelse, at der består tungtvejende grunde til at opretholde betingelsen ved gældssanering efter de almindelige regler.

Konkursrådet har overvejet, om uafklarede økonomiske indkomstforhold, som skyldes, at skyldneren befinder sig i en kort overgangsperiode, fordi skyldneren er midlertidigt arbejdsløs eller i udredning for fastlæggelse af arbejdsevne, fortsat skal udelukke gældssanering efter de almindelige regler i konkurslovens kapitel 25-28.

Hvis der tages udgangspunkt i skyldnerens aktuelle indtægtsforhold, som midlertidigt kan være en arbejdsløsheds-understøttelse eller lignende, vil det formentlig føre til, at der i videre omfang vil blive givet gældssanering, uden at skyldneren kan tilbyde nogen (yderligere) betaling til sine fordringshavere. Dette vil efter Konkursrådets opfattelse kunne virke urimeligt over for fordringshaverne i tilfælde, hvor skyldneren på afgørelsestidspunktet netop befinder sig i en økonomisk overgangsperiode, og hvor det senere viser sig, at skyldneren i den (forventede) afdragsperiode oppebærer indtægter, som ville have medført betaling til fordringshaverne. Endvidere vil reglerne på denne måde, indebære en risiko for, at skyldneren indretter sine forhold med henblik på at have en lav eller ingen indkomst på afgørelsestidspunktet for at undgå at skulle betale noget til fordringshaverne.

Dette kan efter Konkursrådets vurdering imødegås ved, at den manglende udelukkelse af gældssanering i disse tilfælde modsvares af regler, der giver skifteretten mulighed for at udsætte gældssaneringssagen eller genoptage denne, når skyldnerens økonomiske forhold bliver afklarede. En sådan genoptagelsesmulighed vil på den anden side give anledning til yderligere sagsskridt for både skyldnere og fordringshavere. Det vil også give anledning til et betydeligt merarbejde for skifteretterne at udsætte og genoptage sagerne. Efter Konkursrådets opfattelse bør der derfor ikke fastsættes yderligere genoptagelsesregler.

Det er på den baggrund Konkursrådets vurdering, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at fravige kravet om, at skyldnerens indkomstforhold skal være afklarede, når der ikke er tale om en gældssanering i forbindelse med konkurs, selv om de uafklarede indkomstforhold er forårsaget af, at skyldneren befinder sig i en kort overgangsperiode.

Er der derimod ikke tale om en kort overgangsperiode, må gældssanering efter Konkursrådets opfattelse også være udelukket. Har skyldneren eksempelvis påbegyndt en uddannelse, må gældssanering som udgangspunkt være udelukket, så længe den pågældende fortsat er under uddannelse.

Konkursrådet har overvejet, om der bør ske lempelser i betingelsen om, at skyldnerens løbende, faste udgifter skal være afklarede.

En eventuel usikkerhed om skyldnerens løbende, faste udgifter vil have betydning for skifterettens vurdering af, om skyldneren kan godtgøre ikke at være i stand til og navnlig også i fremtiden ikke vil blive i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser. Det har således betydning for, om skifteretten har et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at godkende skyldnerens forslag til afdragsordning. Dette taler for, at usikkerhed om skyldnerens løbende faste udgifter fortsat skal medføre, at der som altovervejende udgangspunkt ikke kan indledes gældssanerings sag for skyldneren.

Konkursrådet har overvejet, om uafklarede udgiftsforhold, som skyldes, at skyldnerens lejemål er tidsbegrænset, eller at skyldneren er logerende og dermed kan opsiges med kort varsel, fortsat skal udelukke gældssanering.

Hensynet til de skyldnere, der på grund af den aktuelle tilstand på boligmarkedet visse steder i landet, må acceptere korte tidsbegrænsede lejemål, tilsiger, at gældssanering ikke uden videre skal være udelukket for denne kategori af skyldnere.

En undtagelse fra kravet om afklarede økonomiske udgiftsforhold i disse tilfælde vil efter Konkursrådets opfattelse ikke skulle modsvares af regler, som giver mulighed for genoptagelse i tilfælde af ændringer i skyldnerens boligudgifter. Det er i denne sammenhæng Konkursrådets opfattelse, at det ikke er hensigtsmæssigt at fastsætte yderligere genoptagelsesregler. I tilfælde af indførelsen af en sådan ordning, vil det således være skyldnerens eget ansvar at leve for det beløb, der blev afsat til udgifter i budgettet ved kendelsens afsigelse.

Imod en sådan ordning taler, at det må forventes, at nogle skyldnere vil misligholde gældssaneringskendelsen, hvis skyldneren i gældssaneringsperioden må finansiere en anden og dyrere bolig, idet der ikke i budgettet vil være økonomiske midler hertil. Manglende udelukkelse af gældssanering ved uafklarede forhold, der skyldes tidsbegrænsede lejemål, vil dermed, uagtet at der ikke gives adgang til genoptagelse, alligevel kunne føre til øget administration ved skifteretterne, der i kraft af en sådan ordning kan risikere at blive mødt med begæringer fra fordringshavere om ophævelse af gældssaneringskendelsen, jf. konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 2.

Hertil kommer, at det som følge af Konkursrådets forslag om at afkorte afdragsperioden fra fem år til tre år allerede efter gældende ret i nogle tilfælde vil blive lettere for skyldnere med tidsbegrænsede lejemål at opfylde betingelsen om afklarede økonomiske forhold.

Det er på baggrund af ovenstående betragtninger Konkursrådets vurdering, at mest taler for, at uafklarede udgiftsforhold, som skyldes tidsbegrænsede lejemål fortsat skal udelukke gældssanering.

Sammenfattende foreslår Konkursrådet, at skyldnerens økonomiske forhold fortsat skal være afklarede for så vidt angår skyldnerens indkomstforhold og løbende, faste udgifter i forbindelse med en gældssanering efter de almindelige regler i konkurslovens kapitel 25-28, dog således at der for så vidt angår skyldnerens gældsforpligtelser fremover kun stilles krav om, at disse er tilstrækkeligt afklarede til det kan vurderes, om skyldneren er kvalificeret insolvent.

Der henvises til betænkning nr. 1528/2022 side 56 ff.

3.2.3.1.3.2. I relation til gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling har Konkursrådet overvejet, om det for erhvervsdrivende fortsat skal være således, at gældssanering skal nægtes som følge af, at skyldneren har uafklarede økonomiske forhold, der ikke udspringer af konkursen, herunder uafklarede økonomiske forhold hos skyldnerens ægtefælle.

På den ene side taler hensynet til, at skyldnere, der er berørt af et virksomhedssammenbrud, og som befinder sig i en økonomisk overgangsperiode efter en konkurs, skal have mulighed for at opnå en gældssanering, efter Konkursrådets opfattelse for, at forhold, der ikke udspringer af konkursen, heller ikke skal kunne medføre, at gældssanering udelukkes.

På den anden side vil det efter Konkursrådets opfattelse give anledning til flere genoptagelsessager, såfremt erhvervsdrivende får mulighed for at opnå gældssanering trods uafklarede økonomiske forhold, der ikke udspringer af konkursen. Flere genoptagelsessager vil medføre yderligere sagsadministration for skifteretterne og længere sagsforløb for de involverede parter. Det følger således af konkurslovens § 236 a, stk. 2, at gældssaneringssagen kan genoptages på begæring af en fordringshaver, såfremt skyldneren på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering blev afsagt, havde uafklarede økonomiske forhold.

Konkursrådet vurderer på den baggrund, at det for erhvervsdrivende på lige fod med ikke-erhvervsdrivende skal tillægges betydning, såfremt skyldneren har uafklarede økonomiske forhold, der ikke udspringer af konkursen.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 63 f.

3.2.3.1.3.3. Konkursrådet har overvejet, om betingelsen om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, jf.

konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 1, kan opretholdes med hjemmel i direktivets artikel 23, stk. 2.

Konkursrådet vurderer i den forbindelse, at nægtelse af gældssanering i tilfælde af usikkerhed omkring husstandens fremtidige situation må anses for at være behørigt begrundet i hensynet til at undgå en formløs gældssanering, hvorfor bestemmelsen kan opretholdes efter direktivets artikel 23, stk. 2.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 33.

3.2.3.1.4. Justitsministeriets overvejelser

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.1.3.1 finder Konkursrådet forsat, at det bør være en betingelse for at opnå gældssanering uden for konkurstillfælde, at skyldnerens økonomiske forhold er afklarede. Konkursrådet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på de hensyn, der begrundet betingelsen herom, herunder at usikkerhed om skyldnerens økonomiske forhold gør det vanskeligt at fastslå, om skyldneren lever op til betingelserne for at kunne få en gældssanering, samt og i forlængelse heraf at tilrettelægge og fastsætte en afdragsordning for skyldneren.

Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at reglerne om gældssanering er en fravigelse fra de almindelige regler om, at en fordringshaver kan gøre en gyldig stiftet fordring gældende mod en skyldner. Reglerne har således undtagelses karakter, og sigter alene mod håbløst forgældede skyldnere. Det er derfor væsentligt, at det er muligt at fastslå om skyldneren er kvalificeret insolvent, ligesom det er væsentligt, at det er muligt at tilrettelægge og fastsætte en afdragsperiode, som kan føre skyldneren ud af denne insolvens og føre til en varig forbedring. Selvom der er hensyn, der kan tale for, at der ikke stilles krav om, at skyldnerens økonomiske forhold er afklarede, er Justitsministeriet dog enig i Konkursrådets vurdering af, at der forsat skal stilles krav om, at skyldnerens forhold er tilstrækkeligt afklaret, når der er tale om gældssanering uden for konkurstillfælde.

Uafklarede forhold foreligger bl.a., hvis skyldneren befinder sig i en kort overgangsperiode, hvilket er tilfældet, hvis skyldneren er under uddannelse. Konkursrådet vurderer i den forbindelse, jf. pkt. 3.2.3.1.3.1. ovenfor, at når der er tale om en sådan kortere overgangsperiode, må gældssanering være udelukket, og den pågældende må henvises til – efter endt studium – at udnytte sin erhvervsevne, før der søges gældssanering. Justitsministeriet bemærker hertil, at en uddannelse er en investering i fremtiden, og man kan derfor ofte forvente en stigende og/eller mere fast indkomst efter endt studie. Selvom det på den ene side er u hensigtsmæssigt, at en nyuddannet starter på arbejdsmarkedet med en betydelig gæld, må det dog på den anden side anses for hensigtsmæssigt, at når den pågældende har fået en fast indtjening, at det herefter vil være muligt at fastlægge et budget, der fører

til en varig forbedring af skyldnerens økonomi. Justitsministeriet er på den baggrund enig i Konkursrådets vurdering heraf.

Justitsministeriet er endvidere enig i Konkursrådets forslag om, at der for så vidt angår skyldnerens gældsforpligtelser fremover alene skal stilles krav om, at disse skal være tilstrækkeligt afklarede til, at det kan vurderes, om skyldneren er kvalificeret insolvent. Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at der forsat bør stilles krav om, at skyldnerens indtægts- og udgiftsforhold er tilstrækkeligt afklarede, da dette har afgørende betydning for, dels om gældssaneringen vil føre til en varig forbedring samt dels om skifteretten har et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at fastlægge skyldnerens afdragsordning.

Justitsministeriet er ligeledes enig med Konkursrådet i, der i forhold til gældssanering i forbindelse med en konkursbehandling mv. skal lægges vægt på, om skyldnerens uafklarede økonomiske forhold udspringer af konkursen. Som anført under pkt. 3.2.3.1.1.2. er formålet med ikke at stille krav om, at skyldnerens økonomiske forhold er afklarede, at sikre, at skyldnere, der som følge af et virksomhedssammenbrud, og som på afgørelsestidspunktet befinder sig i en økonomisk overgangsperiode, har mulighed for at opnå en gældssanering. Det bemærkes i den forbindelse, at fravigelsen i forhold til, hvad der gælder for en skyldner uden for konkursbehandling, modsvares af en adgang til at genoptage gældssaneringssagen ved væsentlige budgetforbedringer.

Justitsministeriet er sammenfattende enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

3.2.3.1.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte betingelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 1, således at en kendelse om gældssanering fremover ikke kan afsiges, hvis skyldnerens økonomiske indtægts- og udgiftsforhold er uafklarede, ligesom det foreslås, at det kommer til at fremgå eksplicit, at gældssanering ikke kan afsiges, hvis skyldneren er under uddannelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil

Som konsekvens af den sammenlægning af gældssaneringsreglerne, som foreslås med nærværende lovforslag, jf. pkt. 3.2.1.5. ovenfor, foreslås det, at der indsættes en særregel, hvorefter uafklarede forhold, der skyldes konkursen, ikke er til hinder for afsigelse af kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 41 (forslag til konkurslovens § 197 a) og bemærkningerne hertil.

Det foreslås ligeledes, som en konsekvens af sammenlægningen af regelsættene, at reglen om genoptagelse i tilfælde, hvor skyldneren havde uafklarede økonomiske forhold, videreføres.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 61 (forslag til konkurslovens § 228, stk. 3 og 4) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.2. Skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender

3.2.3.2.1. Gældende ret

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, og § 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Ved vurderingen af, om skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, henses til hvor stor en andel af skyldnerens samlede gæld, der skyldes uforsvarlige forhold.

Det følger i den forbindelse af bestemmelsen forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 322, at en gældspost vil kunne være »ikke uvæsentlig« både ud fra en relativ vurdering i forhold til skyldnerens samlede gæld og ud fra en absolut vurdering. For en skyldner, der har en samlet gæld på 250.000 kr., vil en gældforøgelse på f.eks. 2.500 kr. i almindelighed være uvæsentlig. Har skyldneren på den anden side en gæld på flere millioner kroner, vil en gældsforøgelse, der alene udgør få procent af gældens samlede størrelse, men som i absolutte tal er betydelig, efter omstændighederne kunne være væsentlig.

Konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, oplister nogle ikke udtømmende eksempler på, hvornår skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, således at den pågældende skyldner i almindelighed ikke kan meddeles gældssanering.

Det anses for det første som uforsvarligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld, er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra a. Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 321, at dette f.eks. vil være tilfældet, hvis en skyldner optager nye lån for at kunne afdrage på sine allerede forfaldne gældsforpligtelser.

Det anses for det andet som uforsvarligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld, er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation, jf. § 197, stk. 2, nr. 2,

litra b. Dette vil ifølge forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 321, være tilfældet, hvis skyldneren på et tidspunkt, hvor den pågældende var insolvent eller risikerede at blive insolvent ved den påtagne risiko, har foretaget økonomiske transaktioner, der må karakteriseres som spekulationsprægede. Dette kan f.eks. være forpligtelser, der er påtaget uden sammenhæng med skyldnerens erhvervsudøvelse. Bestemmelsen omfatter således ikke sædvanlige og forsvarlige dispositioner foretaget som led i skyldnerens erhvervsudøvelse.

Det anses for det tredje som uforsvarligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld er stiftet med henblik på forbrug, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra c. Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 322, at bestemmelsen omfatter lån stiftet til indkøb af større forbrugsgoder og til almindelige dagligvarer.

Endelig anses det for det fjerde som uforsvarligt, hvis der er tale om gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra d. Heri ligger f.eks. skyldig moms, skat, børnepenge og licens. Gælden anses ifølge bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 322, som oparbejdet systematisk, hvis skyldneren over en årrække har benyttet de offentlige kasser som en "selvbestaltet kredit". Denne type gæld er bl.a. karakteriseret ved, at den ensidigt er stiftet af skyldneren, uden at det offentlige har haft mulighed for at forhindre kravets opståen, herunder eksempelvis hvis skyldneren bevidst har udfyldt sin forskudsregistrering urigtigt eller har undladt at betale børnebidrag.

Det følger generelt af konkurslovens § 197, stk. 3, at der ved skifterettens afgørelse af, om der foreligger forhold, der i almindelighed kan udelukke gældssanering efter stk. 2, skal lægges vægt på gældens alder.

Det følger af forarbejderne til bestemmelsen i § 197, stk. 3, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 322 f., at reglen er udtryk for et princip om, at jo yngre gælden er, desto mere tungtvejende for afgørelsen om gældssanering bliver omstændighederne ved gældens pådragelse. Det fremgår videre, at der ikke kan fastsættes en absolut grænse for, hvornår en gældspost har nået en alder, hvor betydningen af de forhold vedrørende gældsstiftelsen er aftaget i en sådan grad, at gældssanering ikke længere er udelukket. Gældens alder skal således vurderes i sammenhæng med omstændighederne ved gældens pådragelse, herunder grovheden af det forhold, der udelukker gældssanering.

Princippet om betydningen af gældens alder finder, jf. konkurslovens § 231 a, stk. 3, ligeledes anvendelse ved sager, der behandles efter reglerne i kapitel 29.

Der henvises i øvrigt til den retspraksis vedrørende anven-

delsen af bestemmelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, der er gennemgået i betænkning nr. 1578/2022 side 64 ff.

3.2.3.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, at skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering kan nægtes eller begrænses, eller at adgangen til gældssanering kan tilbagekaldes, eller at der kan fastsættes længere frister for opnåelse af fuld gældssanering eller længere udelukkelsesperioder, hvis iværksætteren har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 79, at der ved bedømmelsen af, om en iværksætter har handlet uhæderligt, eventuelt kan tages hensyn til omstændigheder såsom: gældens karakter og omfang, tidspunktet for gældsstiftelsen, iværksætterens indsats for at betale gælden og overholde retlige forpligtelser, herunder krav om offentlig licens og behovet for korrekt bogføring, tiltag fra iværksætterens side for at modarbejde regres fra fordringshavere, opfyldelse af forpligtelser ved sandsynlighed for insolvens, som påhviler de iværksættere, der er direktører i et selskab, samt overholdelse af EU-retlig og national konkurrencelovgivning og arbejdsret. Undtagelser bør også kunne indføres, hvis iværksætteren ikke har opfyldt visse retlige forpligtelser, herunder forpligtelser til at maksimere udbyttet til kreditorer, hvilket kan tage form af en generel forpligtelse til at generere indkomst eller aktiver. Der bør desuden kunne indføres særlige undtagelser, hvis det er nødvendigt for at sikre balancen mellem skyldneres rettigheder og en eller flere kreditors rettigheder, såsom hvis kreditor er en fysisk person, som har behov for større beskyttelse end skyldner.

3.2.3.2.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.2.3.1. Konkursrådet har i lyset af, at retspraksis viser, at selv en relativt lille forbrugsgæld kan føre til nægtelse af gældssanering, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, litra c, overvejet, om bestemmelsen bør afgrænses med henvisning til genstande omfattet af transgbeneficiet i retsplejelovens § 509, hvorefter udlæg ikke kan foretages i aktiver, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem eller levefod for skyldneren og dennes husstand.

Det er Konkursrådets opfattelse, at anskaffelse af genstande omfattet af transgbeneficiet i hvert fald ikke skal føre til, at gældssanering nægtes, også selv om genstandene er anskaffet for lånte midler.

Dog skal gældssanering efter Konkursrådets opfattelse fortsat nægtes, hvis det forventes, at skyldneren fremadrettet vil stifte gæld til brug for køb af almindelige dagligvarer som fødevarer og produkter til personlig pleje og rengøring, idet

gældssanering i disse tilfælde ikke kan antages at ville føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at § 197, stk. 2, nr. 2, litra c, ændres således, at gældssanering nægtes, hvis gælden er stiftet med henblik på forbrug, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, og den stiftede gæld må anses som rimelig.

Særlige omstændigheder vil efter Konkursrådets opfattelse eksempelvis foreligge, når det er nødvendigt at stifte gæld for at finansiere anskaffelsen af genstande, som skyldneren er afhængig af. Det kan eksempelvis være udskiftning eller reparation af en fryser, et køleskab eller briller, der er gået i stykker.

Forbrugsgæld, der er stiftet med henblik på overforbrug, herunder anskaffelse af luksusgenstande, vil efter Konkursrådets vurdering, ikke kunne anses som rimelig. Genstande, der er nødvendige til opretholdelse af en beskedent levefod for skyldneren og dennes husstand, kan i den forbindelse ikke anses som luksusgenstande, og gældsstiftelsen vil derfor i sig selv kunne anses som rimelig. Det samme må efter Konkursrådets opfattelse gælde tandlægeregninger og andre omkostninger til sundhedsrelaterede ydelser, medmindre der er tale om rent kosmetiske behandlinger.

Hvis der er tale om genstande, der ikke er omfattet af transgbeneficiet, skal det vurderes, om der er tale om overforbrug. Er der tale om overforbrug, vil den stiftede gæld ikke kunne anses som rimelig, og der vil heller ikke foreligge særlige omstændigheder, der kan begrunde den stiftede gæld til forbrug. Overforbrug må i den forbindelse vurderes i forhold til skyldnerens økonomiske forhold. Det vil således alene være gæld til forbrug, der ikke stod mål med skyldnerens økonomiske forhold på gældsoptagelsestidspunktet, der anses som overforbrug.

Overforbrug må efter Konkursrådets opfattelse tillige omfatte rejser og anskaffelse af tjenesteydelser, herunder restaurantbesøg, når udgifterne hertil ikke står mål med skyldnerens økonomiske forhold.

Der skal ses på skyldnerens samlede forbrug. Således vil anskaffelse af mange varer og tjenesteydelser, som isoleret set ikke kan anses som luksus, ud fra en samlet vurdering af omfanget føre til, at der alligevel foreligger et overforbrug.

Konkursrådet er opmærksom på, at en række selvstændigt erhvervsdrivende i perioder vil være nødsaget til og tilbøjelige til at leve for lånte midler for ikke at trække på virksomhedens kapitalberedskab i perioder med dårlig omsætning. Dette vil efter gældende ret føre til, at gældssanering udelukkes. Konkursrådet foreslår, at gældssanering ikke

skal nægtes i sådanne situationer, hvor skyldneren over en kortere periode optager lån for at dække faste udgifter og rimelige leveomkostninger for derved at undlade at trække penge ud af virksomheden i et forsøg på at redde denne. Et sådant forbrug for lånte midler skal naturligvis ligge inden for rimelighedens grænser. Er der således tale om overforbrug, må gældssanering fortsat nægtes. Konkursrådet foreslår i den forbindelse, at der kan sammenlignes med en tilsvarende lønmodtagers indtægtsforhold. Overforbrug må i denne henseende ligeledes forstås som anskaffelse af luksusgenstande samt rejser og tjenesteydelser, der ikke står mål med skyldnerens økonomiske forhold.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 67 ff.

3.2.3.2.3.2. Konkursrådet har overvejet muligheden for, at der ved den foreslåede sammenlægning af reglerne om gældssanering angives forskellige momenter for, hvornår der foreligger uforsvarlighed i økonomiske anliggender, alt efter om skyldnerens gæld er erhvervsmæssig eller ej.

Det kan efter Konkursrådets opfattelse være hæmmende for muligheden for at opnå gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling, hvis eksempelvis træk på en kassekredit forud for konkursen medfører, at gældssanering nægtes, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra a. På samme måde må erhvervsdrivende efter Konkursrådets opfattelse have en videre adgang til at foretage investeringer og dermed påtage sig finansielle risici i forbindelse med erhvervsudøvelsen, uden at dette medfører, at gældssanering nægtes, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra b. Derudover har forbrugsgæld, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra c, ikke et erhvervsmæssigt sigte.

En ophævelse af § 197, stk. 2, nr. 2, for så vidt angår erhvervsdrivende, kan virke vidtgående, idet uforsvarlig adfærd i økonomisk henseende efter Konkursrådets opfattelse fortsat skal kunne medføre, at gældssanering udelukkes.

Konkursrådet foreslår i stedet, at vurderingen af, hvornår der foreligger økonomisk ansvarlig adfærd, lempes for erhvervsdrivende skyldnere.

Det vil indebære, at der i stedet for at se på, om gælden er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, jf. den nugældende § 197, stk. 2, nr. 2, litra a, for erhvervsdrivende skal ses på, om gældsstiftelsen var forretningsmæssigt begrundet. Erhvervsdrivende kan således til tider have behov for at foretage træk på en kassekredit for at foretage betalinger, uden at dette efter Konkursrådets opfattelse skal medføre, at gældssanering udelukkes, når blot trækket på kassekrediten er sædvanligt eller forretningsmæssigt begrundet. Der kan ses på, om gældsstiftelsen er sket på et tidspunkt, hvor skyldneren burde have erkendt, at der ikke længere var

rimelig mulighed for at videreføre virksomheden, hvilket efter Konkursrådets opfattelse skal medføre, at gældssanering udelukkes.

På samme måde må man i stedet for at se på, om gælden er optaget for at dække allerede forfaldne gældsforpligtelser, se på, om gældsstiftelsen er sket som led i en velbegrundet låneomlægning. En låneomlægning, der er foretaget med henblik på at opnå mere attraktive lånevilkår, bør ikke i sig selv anses for uansvarligt. Optagelse af gæld til forbrug med det formål at indfri et tidligere optaget forbrugslån til en mere insisterende fordringshaver bør fortsat udelukke gældssanering. Det må således bero på en konkret vurdering, om gæld optaget med henblik på at dække allerede forfalden gæld kan anses for velbegrundet og dermed ikke udelukke gældssanering.

Konkursrådet foreslår desuden, at spekulationstilfældene, der fremgår af § 197, stk. 2, nr. 2, litra b, ligeledes gælder erhvervsdrivende. Det præciseres i den forbindelse, at det ikke er i overensstemmelse med god virksomhedsledelse at påtage sig risici i forbindelse med investeringer, der ligger uden for virksomhedens erhvervsudøvelse.

Konkursrådet har desuden overvejet, at det kunne være hensigtsmæssigt at uddybe nærmere, hvornår der foreligger spekulation, og hvornår dette skal føre til, at gældssanering nægtes.

Er der således tale om investeringer, der ikke relaterer sig til virksomhedens øvrige drift, kan det efter Konkursrådets opfattelse betragtes som spekulation. Det kan indgå i vurderingen, om der er tale om en investering i formuegoder for f.eks. at opnå en skattebesparelse eller andet, som f.eks. aktier eller anpartar, kommanditselskaber, eller fast ejendom, i modsætning til investeringer i driftsmidler, der anvendes i skyldnerens virksomhed.

Nægtelsesgrunden i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, litra c, om gæld, der er stiftet med henblik på forbrug, synes ikke at have et erhvervsmæssigt sigte. Når det er afgrænset, at skyldnerens gæld hovedsagelig skal hidrøre fra erhvervsaktivitet, jf. konkurslovens § 231 b, synes der ikke at være behov for at udelukke gældssanering, såfremt der er tale om gæld til forbrug. Det kan dog ikke helt udelukkes, at det alligevel kan have betydning for en afgørelse om gældssanering for eksempel i tilfælde, hvor skyldneren har foretaget hævnninger på en kapitalpension med henblik på forbrug, mens virksomheden har givet underskud. Denne situation må imidlertid efter Konkursrådets opfattelse vurderes på baggrund af, om virksomhedens underskud skyldes uforsvarlig virksomhedsledelse, som også medfører, at gældssanering udelukkes, jf. konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 2, der som nævnt ovenfor efter en sammenlægning af reglerne skal samles med de øvrige nægtelsesgrunde.

Der kan ligeledes forekomme en situation, hvor skyldnerens gæld hovedsagelig hidrører fra erhvervsvirksomhed, mens den øvrige del af skyldnerens gæld hidrører fra overforbrug. I en sådan situation skal gældssanering efter Konkursrådets opfattelse som udgangspunkt være udelukket. Konkursrådet foreslår på den baggrund, at kendelse om gældssanering i almindelighed fortsat ikke kan afsiges, hvis en ikke uvæsentlig del af skyldnerens gæld er stiftet med henblik på forbrug, også i de tilfælde, hvor skyldnerens gæld hovedsagelig er erhvervmæssig.

Gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk, jf. § 197, stk. 2, nr. 2, litra d, skal, efter Konkursrådets opfattelse fortsat udelukke gældssanering, også når der er tale om skyldnere, hvis gæld hovedsagelig hidrører fra erhvervsvirksomhed.

Sammenfattende foreslår Konkursrådet på baggrund af ovenstående, at der angives forskellige momenter for, hvornår der foreligger uforsvarlighed i økonomiske anliggender alt efter, om skyldnerens gæld er erhvervmæssig eller ikke-erhvervmæssig.

Konkursrådet har desuden overvejet, om ovenstående forslag om lempelse af gældssaneringsreglerne, herunder nægtelsesgrundene, vil kunne indebære en risiko for, at skyldnerens fordringshavere, som selv kan være iværksættere, får mindre af deres fordring mod skyldneren indfriet. Dette kan i værste fald medføre insolvens hos en eller flere fordringshavere, navnlig små og mellemstore virksomheder.

Det følger imidlertid af konkurslovens § 231 a, stk. 1, at det er en betingelse for gældssanering, at skyldneren godtgør, at han ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. De fordringshavere, hvis krav bortfalder ved en gældssanering, havde således under alle omstændigheder ingen udsigt til at modtage betaling.

Konkursrådet finder på den baggrund, at hensynet til fordringshaverne ikke taler afgørende imod en lempelse af nægtelsesgrundene, da hensynet varetages gennem den økonomiske betingelse for at opnå gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 69 ff.

3.2.3.2.3.3. Det er Konkursrådets vurdering, at skyldneren vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i rekonstruktions- og insolvensdirektivets forstand, såfremt skyldneren gør sig skyldig i de handlinger eller undladelser, der er nævnt i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2-6, og § 231 a, stk. 2, og som i dag som udgangspunkt udelukker gældssanering. Det er således Konkursrådets vurdering, at skyldneren bl.a. vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i direktivets forstand,

hvis skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender.

Konkursrådet har overvejet, hvordan betingelsen i direktivets artikel 23, stk. 1, om, at den uhæderlige adfærd eller adfærden begået i ond tro skal have fundet sted, da vedkommende blev forgældet, skal fortolkes. Konkursrådet har særligt overvejet, om dette indebærer, at handlingen skal have været gældsudløsende for, at den kan eller skal begrunde en udelukkelse af gældssanering.

Bestemmelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, om uforsvarlig adfærd i økonomiske anliggender angår tilfælde, hvor den uforsvarlige handling skal have udløst en gæld, men det er dog ikke en betingelse, at al skyldnerens gæld skyldes den uforsvarlige adfærd. Konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 3, der angår de tilfælde, hvor en ikke uvæsentlig del af skyldnerens gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold. Herudover angår konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 4, de tilfælde, hvor skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selvom skyldneren havde rimelig mulighed herfor, ikke gældsstiftende handlinger. På samme måde angår konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 5, om indretning med henblik på gældssanering, ikke gældsudløsende dispositioner, men generelle dispositioner, herunder f.eks. anbringelse af aktiver i kreditorly eller indbetaling af et beløb på en pensionsordning.

Den franske og engelske version af direktivets artikel 23, stk. 1, bidrager ikke umiddelbart til en nærmere afklaring af, hvordan formuleringen skal forstås. I den franske version af direktivet anvendes formuleringen "*lorsqu'il s'est endetté*". I den engelske version anvendes formuleringen "*when becoming indebted*".

Det fremgår heller ikke nærmere af direktivet, hvordan bestemmelsen skal fortolkes. Dog fremgår det af præambelbetragtning nr. 79, at der ved bestemmelsen af, om en iværksætter har været uhæderlig, kan tages hensyn til omstændigheder, såsom iværksætterens indsats for at betale gælden og overholde retlige forpligtelser, herunder krav om offentlig licens og behovet for korrekt bogføring. I direktivet nævnes således eksempler på uhæderlige handlinger, der ikke nødvendigvis er gældsudløsende. Dette taler for, at det anførte i direktivets artikel 23, stk. 1, ikke skal forstås som et krav om, at den uhæderlige handling eller handlingen begået i ond tro har udløst en gæld for at skulle udelukke gældssanering.

På den anden side kan det på baggrund af en ordlydsfortolkning af de forskellige sproglige versioner af direktivet ikke udelukkes, at den pågældende handling skal have bevirket, at skyldneren blev forgældet, dvs. at handlingen skal have været gældsudløsende, jf. formuleringerne "*when becoming*

indebted”, ”*lorsqu'il s'est endetté*” samt ”*da vedkommende blev forgældet*”.

På baggrund af ovenstående er det Konkursrådets opfattelse, at der samlet set er mest, som taler for, at også ikke-gældsudløsende handlinger kan, og efter omstændighederne skal, udelukke gældssanering i medfør af direktivets artikel 23, stk. 1. Formuleringen i artikel 23, stk. 1, om, at handlingen skal have fundet sted, da vedkommende blev forgældet, må antages at indebære, at handlingen, hvis ikke den har været gældsudløsende, skal have fundet sted på et tidspunkt, hvor skyldneren har haft en betydelig gæld. Det er Konkursrådets vurdering, at udelukkelsesgrundene i national ret i overensstemmelse hermed forudsætter, at skyldneren enten allerede var insolvent ved foretagelsen af den udelukkelsesbegrundende handling eller pådrog sig en ikke uvæsentlig gæld ved handlingen.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 30 ff.

3.2.3.2.4. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår under pkt. 3.2.3.2.3.1. ovenfor, foreslår Konkursrådet, at gæld, som er stiftet med henblik på forbrug, ikke skal føre til nægtelse af gældssanering, hvis der foreligger særlige omstændigheder, og den stiftede gæld må anses for rimelig. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og vurdering heraf, idet ministernen bemærker, at det ikke er hensigtsmæssigt, hvis gældssanering nægtes for en håbløs forgældet skyldner, der alene har søgt at fremskaffe de genstande, som er nødvendige for opretholdelsen af en beskeden levefod. Justitsministeriet bemærker dog samtidig, at det forhold, at man over en længere periode lever over evne, og det overforbrug, der er forbundet hermed, forsat bør føre til, at gældssanering nægtes.

Konkursrådet foreslår, jf. pkt. 3.2.3.2.3.2. ovenfor, at vurderingen af, hvornår der foreligger økonomisk uansvarlig adfærd, lempes for erhvervsdrivende. Dette skal bl.a. ske ved, at der skal ses på, om gældsstiftelsen er sædvanlig og forretningsmæssigt begrundet, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis gældsstiftelsen sker som led i en velbegrundet låneomlægning. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og vurdering, idet ministeriet bemærker, at det er hensigtsmæssigt, at iværksætteren, der i øvrigt har foretaget forretningsmæssigt velbegrundede gældsstiftelse, ikke skal nægtes gældssanering. Det vil dog i alle tilfælde bero på en konkret vurdering.

Justitsministeriet er sammenfattende i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

3.2.3.2.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte betingelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, hvorefter kendelse om gældssanerings i almindelighed ikke kan afsiges, hvis skyldneren har handlet uforvarsligt i økonomiske anliggender, i overensstemmelse med Konkursrådets forslag.

Det foreslås således som det første, at det bl.a. skal anses som økonomisk uforvarsligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, medmindre der er tale om forretningsmæssigt velbegrundet stiftelse af erhvervs-gæld. Hermed sikres, at for så vidt angår erhvervsdrivende ses på, om gældsstiftelsen er forretningsmæssigt velbegrundet.

Det foreslås som det andet, at det skal anses som økonomisk uforvarsligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation.

Det foreslås som det tredje, at det skal anses som økonomisk uforvarsligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld er stiftet med henblik på forbrug, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig. Hermed sikres, at bl.a. genstande omfattet af transbeneficiet ikke skal føre til, at gældssanering nægtes, også selvom genstandene er anskaffet for lånte midler.

Det foreslås som det fjerde, at det skal anses som økonomisk uforvarsligt, hvis en ikke uvæsentlig gæld er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.3. *En ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold*

3.2.3.3.1. Gældende ret

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 3, og 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Det fremgår af forarbejderne til § 197, stk. 2, nr. 3, at sagsomkostninger m.v. forbundet med en straffesag må henregnes til gæld, der er pådraget ved strafbare forhold, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 322.

Det følger endvidere af forarbejderne til § 197, stk. 2, nr. 3, at en gældspost vil kunne være ”ikke uvæsentlig” både ud fra en relativ vurdering i forhold til skyldnerens samlede gæld og ud fra en absolut vurdering, jf. Folketingstidende

2004-05 (2. samling), tillæg A, side 322. For en skyldner, der har en samlet gæld på 250.000 kr., vil en gældforøgelse på f.eks. 2.500 kr. i almindelighed være uvæsentlig. Har skyldneren på den anden side f.eks. en gæld på flere millioner kroner, vil en gældsforøgelse, der alene udgør få procent af gældens samlede størrelse, men som i absolutte tal er betydelig, efter omstændighederne kunne være væsentlig.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.2.1. følger det generelt af konkurslovens § 197, stk. 3 og § 231 a, stk. 3, at der ved skifterettens afgørelse af, om der foreligger forhold, der i almindelighed kan udelukke gældssanering efter stk. 2, skal lægges vægt på gældens alder.

Det følger i den forbindelse af forarbejderne til bestemmelsen i § 197, stk. 3, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 322, at det vil kunne virke særligt stødende, hvis der saneres gæld, der er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, i umiddelbar forlængelse af den begivenhed, der udløste kravet, og derfor skal sådanne krav være noget ældre end anden gæld, før de kan gældssaneres. Længden af den periode, der skal være forløbet, inden der kan meddeles gældssanering, når gælden stammer fra strafbare eller erstatningspådragende forhold, vil afhænge af en konkret vurdering af omstændighederne ved pådragelsen af kravet.

3.2.3.3.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, at skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering kan nægtes eller begrænses, eller at adgangen til gældssanering kan tilbagekaldes, eller at der kan fastsættes længere frister for opnåelse af fuld gældssanering eller længere udelukkelsesperioder, hvis iværksætterten har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Der henvises til pkt. 3.2.3.2.2. for så vidt angår den nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

3.2.3.3.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.3.3.1. Konkursrådet har overvejet, om det er for byrdefuldt, at erstatningspådragende adfærd kan medføre, at gældssanering nægtes. Det bemærkes imidlertid, at et krav på erstatning i kontraktforhold ikke uden videre kan anses for omfattet af konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 3.

I forhold til gæld, der er pådraget ved strafbare forhold, eller som skyldes erstatning uden for kontrakt, er det Konkursrådets opfattelse, at denne type gæld forsat skal kunne udelukke gældssanering. Det må dog bero på et politisk skøn i hvilket omfang, f.eks. gæld, der angår straffesagens omkostninger, bør udelukke gældssanering.

Konkursrådet finder på ovennævnte baggrund ikke anledning til at foreslå ændringer af konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 3.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 74.

3.2.3.3.3.2. Konkursrådet vurderer endvidere, som anført under pkt. 3.2.3.2.3. at en skyldner vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i rekonstruktions- og insolvensdirektivets forstand, såfremt skyldneren gør sig skyldig i de handlinger eller undladelser, der er nævnt i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2-6, og § 231 a, stk. 2, og som i dag som udgangspunkt udelukker gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 30 ff.

3.2.3.3.4. Justitsministeriets overvejelser

Mange dømte står efter endt afsoning i en situation med betydelig gæld til det offentlige som følge af sagsomkostninger i forbindelse med en eller flere straffesager. Denne gæld kan være en væsentlig hindring for de dømte til at tage skridt mod et liv uden kriminalitet.

Som reglerne er i dag, kan gældssanering efter konkursloven i almindelighed ikke finde sted, hvis en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold. Det omfatter bl.a. gæld, der udspringer af straffesagsomkostninger.

For at motivere dømte til ikke at begå ny kriminalitet og dermed skabe mulighederne for et trygkere Danmark er aftalepartierne bag aftalen om kriminalforsorgens økonomi 2022-2025 enige om at forbedre mulighederne for, at tidligere dømte kan blive fri for gæld fra sagsomkostninger, såfremt de ved deres adfærd gør sig fortjent til det, og de ikke har økonomiske muligheder for at afdrage på gælden.

Som en del af fleråsaftalen er aftalepartierne derfor enige om, at bl.a. reglerne gældssanering ændres, så gæld i form af straffesagsomkostninger sidestilles med anden gæld.

3.2.3.3.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 3, således at gæld i form af straffesagsomkostninger ikke længere vil føre til nægtelse af gældssanering. Dette vil ligeledes gælde, selvom gælden i form af straffesagsomkostninger udgør en ikke uvæsentlig del af den samlede gæld. Gæld i form af straffesagsomkostninger sidestilles på den måde med anden gæld. Ved ”sagsomkostninger pålagt i straffesager” forstås sagsomkostninger pålagt i medfør af retsplejelovens § 1008.

Det foreslåede indebærer endvidere, at den eksisterende forudsætning i forarbejderne til konkurslovens § 197, stk. 2, nr.

3, jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 322, om, at gæld, der er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, skal være noget ældre end anden gæld, før den kan gældssaneres, ikke vil gælde i relation til gæld i form af straffesagsomkostninger.

Formålet med ordningen er, at gæld, der består af straffesagsomkostninger, ikke i sig selv skal være en hindring for gældssanering og dermed potentielt være til hinder for, at tidligere dømte kan komme videre med en kriminalitetsfri tilværelse.

Der henvises endvidere til den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 3) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.4. Skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig grund herfor

3.2.3.4.1. Gældende ret

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selvom skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 4, og § 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 322, at mulighed for afdrag på gælden f.eks. kan bestå i, at skyldneren har haft en indtægt, der muliggjorde afdrag, eller at der i øvrigt er tilfaldet skyldneren ophævede pensionsordninger, gavebeløb og lignende, hvor skyldneren i stedet for at betale af på gælden selv har forbrugt beløbet.

Ved vurderingen af skyldnerens evne til at betale afdrag ses der i praksis på skyldnerens rådighedsbeløb. Selv hvor skyldneren har haft mindre beløb til rådighed, kan gældssanering nægtes, hvis beløbet ikke er anvendt til at afdrage på gælden.

Der kan også forekomme situationer, hvor skyldneren har afdraget på gælden, men hvor gældssanering afslås, fordi skyldneren efter en konkret vurdering ikke har afdraget nok.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.2.1. følger det generelt af konkurslovens § 197, stk. 3 og § 231 a, stk. 3, at der ved skifterettens afgørelse af, om der foreligger forhold, der i almindelighed kan udelukke gældssanering, skal lægges vægt på gældens alder.

Det følger i den forbindelse eksplicit af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 322 f., at det forhold, at skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selvom skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, efter en længere årrække ikke i sig selv vil udelukke gældssanering.

Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 1578/2022 side 74 f., for så vidt angår praksis vedrørende anvendelsen af bestemmelsen.

3.2.3.4.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, hvis iværksætter har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Som det fremgår af beskrivelsen af bestemmelsen i pkt. 3.2.3.2.2. følger det af præambelbetragtning nr. 79, at der ved bedømmelsen af, om en iværksætter har handlet uhæderligt, kan tages hensyn til omstændigheder såsom bl.a. gældens karakter og omfang, tidspunktet for gældsstiftelsen, og iværksætterens indsats for at betale gælden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.2 ovenfor for så vidt angår en nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

3.2.3.4.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.4.3.1. Konkursrådet anfører, at konkurslovens § 197, stk., 2, nr. 4, i praksis anvendes til at nægte gældssanering ved selv små beløb, der kunne være anvendt til afdrag.

Det er Konkursrådets opfattelse, at reglen i nogle tilfælde anvendes på en måde, der medfører en uforholdsmæssig hindring for at opnå gældssanering.

Som eksempel på en anvendelse af reglen i § 197, stk. 2, nr. 4, der efter Konkursrådets opfattelse medfører en uforholdsmæssig hindring for at opnå gældssanering, henviser Konkursrådet til Højesterets kendelse af 30. marts 2016 (som gengivet U 2016.2159 H), hvor gældssanering blev nægtet med den begrundelse, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 4, at muligheden for at afdrage på gælden f.eks. kan bestå i, at skyldneren har haft en indtægt, der muliggjorde afdrag. Højesteret lagde til grund, at skyldneren igennem flere år havde haft mulighed for at afdrage på sin gæld, da skyldneren havde haft 4.800 kr. til rådighed, der oversteg rådighedsbeløbet. Konkursrådet fortolker Højesterets afgørelse således, at ikke hele det overskydende beløb nødvendigvis skulle være betalt til fordringshaverne, men at der skulle være udvist en vilje til at afdrage på gælden.

Konkursrådet foreslår, at skyldnerens mulighed for at afdrage på gælden som hidtil kan følge af såvel skyldnerens løbende indkomst som andre indtægter. Andre indtægter kan f.eks. være pensionsudbetalinger, bonusser, lottogevinster

eller gaver. Gaver dog kun såfremt disse fra givers side ikke er undtaget fra kreditorforfølgning. Hvis der er tale om en gave, der er undtaget fra kreditorforfølgning, kan skyldneren efter omstændighederne vælge at give afkald på beskyttelsen og anvende gaven til at afdrage på gælden, men skyldneren er ikke forpligtet til dette, og der skal derfor ikke nægtes gældssanering som følge af, at skyldneren ikke har anvendt en sådan gave til at afdrage på sin gæld.

I de tilfælde, hvor muligheden for at afdrage på gælden består i udbetaling af et engangsbeløb, foreslår Konkursrådet, at gældssanering kun nægtes, såfremt der er tale om væsentlige beløb ca. i størrelsesordenen 10.000 kr. eller derover.

Dog er det Konkursrådets opfattelse, at selv mindre beløb også skal kunne føre til, at gældssanering nægtes i tilfælde, hvor udbetaling af beløbet ligger efter tidspunktet for indledningen af gældssaneringssagen. Dette forudsætter, som ved udbetaling af større beløb før gældssaneringssagens indledning, at skyldneren har haft rimelig mulighed for at afdrage.

I de tilfælde hvor beløbet overstiger en vis størrelse, eller hvor beløbet er udbetalt efter gældssaneringssagens indledning, skal det efter Konkursrådets opfattelse indgå i vurderingen, om skyldnerens rådighedsbeløb er anvendt til dagligdagsforbrødenheder eller til overforbrug, herunder til anskaffelse af luksusgenstande. Overforbrug skal efter Konkursrådets opfattelse bl.a. omfatte den situation, der forelå i Vestre Landsrets kendelse af 2. januar 2013 (som gengivet i U 2013.1249 V), hvor en skattebesparelse på 60.000 kr. som følge af et fremført underskud blev brugt til at betale et efterskoleophold for skyldnerens børn.

Undladelse af at afdrage på gælden, som skyldes anskaffelse af genstande omfattet af transgbeneficiet, skal ikke udelukke gældssanering. Der kan eksempelvis være tale om en undladelse af at afdrage, som skyldes anskaffelse af genstande, som skyldneren er afhængig af. Det kan eksempelvis være anskaffelse af briller eller lignende. Der kan også være tale om nødvendige betalinger af tandlægeeregninger eller andre omkostninger til sundhedsrelaterede ydelser, medmindre der er tale om rent kosmetiske behandlinger.

I de tilfælde hvor muligheden for at afdrage på gælden består i løbende udbetalinger, foreslår Konkursrådet, at det skal være afgørende, om skyldneren har udvist vilje til at afdrage på gælden. Konkursrådet finder derfor ikke, at løbende udbetaling af ethvert beløb, der overstiger rådighedsbeløbet, i sig selv bør kunne føre til, at gældssanering nægtes. Der bør heller ikke være krav om, at hele det overskydende beløb skal betales til fordringshaverne, når blot der fra skyldnerens side udvises vilje til at afdrage.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 75 ff.

3.2.3.4.3.2. Konkursrådet vurderer endvidere, som anført under pkt. 3.2.3.2.3.3., at en skyldner vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i rekonstruktions- og insolvensdirektivets forstand, såfremt skyldneren gør sig skyldig i de handlinger eller undladelser, der er nævnt i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2-6, og § 231 a, stk. 2, og som i dag som udgangspunkt udelukker gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 30 ff.

3.2.3.4.4. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

Justitsministeriet finder det således uhensigtsmæssigt, hvis bestemmelsen medfører en uforholdsmæssig hindring for at opnå gældssanering for en skyldner, som i øvrigt loyalt har udvist vilje til at afdrage på gældende. En undladelse af at afdrage på gæld, som skyldes anskaffelse af genstande, som er omfattet af transgbeneficiet, bør således ikke udelukke gældssanering.

3.2.3.4.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selvom skyldneren som følge af sin løbende indkomst eller andre indtægter har haft rimelig mulighed herfor, medmindre der er tale om et mindre væsentlige beløb, der blev udbetalt inden indgivelsen af begæringen om gældssanering. Forslaget medfører, at gældssanering kun skal nægtes, såfremt der er tale om udbetalingen af væsentlige beløb. Hvis skyldneren i kraft af sin løbende indkomst har haft mulighed for at afdrage på gælden, skal det indgå i vurderingen, om skyldneren har udvist vilje til at afdrage, ligesom det skal indgå i vurderingen om beløbet, som kunne være anvendt til at afdrage på gælden, er anvendt til dagligdagsforbrødenheder eller til overforbrug.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.5. Skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering

3.2.3.5.1. Gældende ret

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, hvis skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 5, og § 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstiden-

de 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 322, at dette f.eks. vil være tilfældet, hvis den pågældende inden indgivelse af begæring om gældssanering har bragt aktiver i ly for sine fordringshavere eller indbetalt et beløb på en pensionsordning, der ikke kan tilbagekøbes og dermed ikke kan indgå i sagen om gældssanering.

Retspraksis peger endvidere på, at dette desuden kan være tilfældet, hvor en skyldner, der har drevet en personlig virksomhed, reelt viderefører virksomheden, men som ansat i et selskab, der ejes af en nærtstående, idet der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 77 f.

Har skyldneren søgt at bringe sine aktiver i sikkerhed for fordringshaverne, f.eks. ved en ægtepagt til fordel for ægtefællen eller ved at drive virksomhed i ægtefællens navn, er gældssanering som hovedregel ligeledes udelukket.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.2.1. følger det generelt af konkurslovens § 197, stk. 3 og § 231 a, stk. 3, at der ved skifterettens afgørelse af, om der foreligger forhold, der i almindelighed kan udelukke gældssanering efter stk. 2, skal lægges vægt på gældens alder.

3.2.3.5.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, hvis iværksætterten har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.2. for så vidt angår en nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

3.2.3.5.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.5.3.1. I forhold til skyldnere, der har indrettet sig med henblik på gældssanering, består der efter Konkursrådets opfattelse fortsat tungtvejende hensyn til, at disse skyldnere skal være udelukket fra gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 78.

3.2.3.5.3.2. Konkursrådet vurderer endvidere, som anført under pkt. 3.2.3.2.3.3., at en skyldner vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i rekonstruktions- og insolvensdirektivets forstand, såfremt skyldneren gør sig skyldig i de handlinger eller undladelser, der er nævnt i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2-6, og § 231 a, stk. 2, og som i dag som udgangspunkt udelukker gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 30 ff.

3.2.3.5.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter, og der foreslås på den baggrund ikke en ændring af de nugældende regler for så vidt angår de tilfælde, hvor skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering.

3.2.3.6. Skyldneren stifter ny gæld, efter gældssanering er indledt

3.2.3.6.1. Gældende ret

Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringssag er indledt, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 6, og § 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, s. 322, at selv helt små lånoptagelser eller nye restancer er omfattet af bestemmelsen.

Det bemærkes endvidere i forarbejderne til konkurslovens § 231 a, stk. 2, 1. pkt. jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 336, at det forhold, at skyldneren har stiftet ny gæld, efter at der er indledt en sag om gældssanering, i praksis oftere vil kunne være mere berettiget ved gældssanering i forbindelse med konkurs end ved almindelig gældssanering. Stiftelse af ny gæld, efter at der er indledt en sag om gældssanering, indebærer normalt, at skyldneren skal betale renter af og eventuel afdrage på denne gæld i den periode, hvor skyldneren også skal afdrage på den del af den gamle gæld, der forsat består efter kendelsen om gældssanering. Dette vil i praksis medføre, at skyldneren kan betale en mindre dividende i gældssaneringssagen, og det bør derfor i almindelighed tale afgørende mod gældssanering, at der er indledt sag om gældssanering, medmindre gælden er stiftet i forbindelse med skyldnerens erhvervsvirksomhed.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.2.1. følger det generelt af konkurslovens § 197, stk. 3 og § 231 a, stk. 3, at der ved skifterettens afgørelse af, om der foreligger forhold, der i almindelighed kan udelukke gældssanering efter stk. 2, skal lægges vægt på gældens alder.

Betydningen af gældens alder har som udgangspunkt ingen praktisk betydning i relation til konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 6, idet gælden i almindelighed altid vil være af nyere dato.

Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 1578/2022 side 79, for så vidt angår praksis vedrørende bestemmelsen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 6.

3.2.3.6.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, hvis iværksætterten har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.2 for så vidt angår en nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

Efter artikel 23, stk. 4, kan medlemsstaterne desuden bl.a. begrænse adgangen til gældssanering, når sådanne begrænsninger er behørigt begrundet. Dette er bl.a., jf. artikel 23, stk. 4, litra e, tilfældet, hvis der er tale om gæld stiftet efter ansøgning om eller indledning af den procedure, der fører til gældssanering.

3.2.3.6.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.6.3.1. Konkursrådet anfører, at reglen i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 6, efter rådets opfattelse fortolkes strengt i praksis.

Konkursrådet har på den baggrund overvejet, om bestemmelsen i stedet skal afgrænses, således at alene stiftelse af bestemte typer af gæld efter indledning af gældssaneringssagen skal medføre, at gældssanering nægtes.

Der kan efter Konkursrådets opfattelse forekomme situationer, hvor optagelse af lån er velbegundet med henblik på, at skyldneren kan anskaffe sig genstande, som skyldneren er afhængig af. Det kan f.eks. være anskaffelse af briller eller lignende på en afbetalingsordning eller nødvendige tandlægebesøg, der ligeledes betales gennem en afdragsordning.

På den baggrund foreslår Konkursrådet, at stiftelse af gæld efter indledning af gældssaneringssag fortsat som udgangspunkt skal udelukke gældssanering, medmindre der foreligger særlige omstændigheder som f.eks. de ovenfor anførte.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 79 f.

3.2.3.6.3.2. Konkursrådet vurderer endvidere, som anført under pkt. 3.2.3.2.3.3., at en skyldner vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i rekonstruktions- og insolvensdirektivets forstand, såfremt skyldneren gør sig skyldig i de handlinger eller undladelser, der er nævnt i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2-6, og § 231 a, stk. 2, og som i dag som udgangspunkt udelukker gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 30 ff.

3.2.3.6.4. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

Justitsministeriet finder det således uhensigtsmæssigt, hvis bestemmelsen medfører en uforholdsmæssig hindring for at opnå gældssanering i tilfælde, hvor optagelsen af lån er velbegundet med henblik, at skyldneren kan anskaffe sig genstande, som skyldneren er absolut afhængig af. Der kan således foreligge særlige omstændigheder, som medfører at gældssanering undtagelsesvist bør tillades til trods for at der er stiftet ny gæld.

3.2.3.6.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke skal kunne afsiges, hvis skyldneren stifter ny gæld efter gældssaneringssagen er indledt, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig. Hermed sikres, at gæld, der stiftes med henblik på at anskaffe genstande, som skyldneren er afhængig af, ikke udelukker gældssanering.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.7. Tilsidesættelse af forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og undladelse af at lede virksomheden forsvarligt

3.2.3.7.1. Gældende ret

Konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2, indeholder en række yderligere omstændigheder, der normalt vil udelukke gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling.

Det er forudsat i forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingsstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 307, at de særlige regler om sanering af erhvervsmæssig gæld ikke skal give anledning til misbrug, hvorfor der i almindelighed ikke skal kunne meddeles gældssanering i tilfælde, hvor skyldnerens erhvervsvirksomhed eller den virksomhed, hvorfra skyldnerens erhvervsmæssige gæld hidrører, har været drevet på en måde, der fremtræder som illoyal eller uforvarlig overfor kreditorerne, herunder offentlige myndigheder.

Det følger derfor for det første af konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 1, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, eller ledelsen i det selskab, der er omfattet af konkursbehandlingen eller har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat

sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder eller lign.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 337, at vurderingen af, om en tilsidesættelse er væsentlig nok til at udelukke gældssanering, må bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder. F.eks. bør enhver formel overtrædelse af bogføringsreglerne ikke føre til, at der ikke kan afsiges gældssanering. Det er på den anden side heller ikke hensigten, at gældssanering kun skal være udelukket, hvis der er tale om en overtrædelse af straffelovens § 302, om særlig grove overtrædelser af bogføringsreglerne. Skyldneren bør dog som udgangspunkt være udelukket fra at få gældssanering, hvis virksomhedens bogføringsmateriale er bortkommet, og skyldneren ikke kan give en meget troværdig forklaring på, hvorfor virksomhedens regnskabsmateriale ikke er umiddelbart tilgængelig for kurator.

Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 1578/2022 side 52, for så vidt angår retspraksis vedrørende bestemmelsen.

Det følger for det andet af konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 2, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, eller ledelsen i det selskab, der er omfattet af konkursbehandlingen eller har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, i øvrigt i ikke uvæsentlig grad har undladt at lede den virksomhed, der er eller har været undergivet konkursbehandling, forsvarligt.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 337, at dette f.eks. vil være tilfældet, hvis virksomheden har ydet ulovlige aktionær- eller anpartshaverlån. Endvidere vil reglen kunne anvendes, hvis virksomheden har begunstiget eller søgt at begunstige enkelte kreditorer, idet der dog herved må forudsættes, at den potentielt omstødelige disposition kan bebrejdes skyldneren eller den relevante konkursramte virksomhed, som har foretaget dispositionen.

Det er endvidere forudsat i forarbejderne, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 337, at de særlige udelukkelsesgrunde i konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2, ikke kun gælder, hvor det er skyldneren, der er under konkurs. Er det skyldnerens virksomhed eller skyldnerens ægtefælles eller samleveres virksomhed, som er under konkurs, vil forholdene i den konkursramte virksomhed således have afsnittende virkning på skyldnerens gældssaneringssag. Dette vil f.eks. indebære, at skyldneren bør nægtes gældssanering i forbindelse med konkurs i tilfælde, hvor ledelsen i et aktieselskab i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser til bogføring mv. Det samme vil gælde, hvis det er skyldnerens ægtefælle eller samler, der har forsømt

sine pligter ved ledelse af virksomheden, og hvorfra skyldnerens gældsforpligtelse stammer. Den, der har påtaget sig en kautionsforpligtelse, vil således i relation til de særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling kunne blive påvirket af forholdene i den pågældende virksomhed.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.2.1. følger det generelt af bl.a. konkurslovens § 231 a, stk. 3, at der ved skifterettens afgørelse af, om der foreligger forhold, der i almindelighed kan udelukke gældssanering efter skal lægges vægt på gældens alder.

3.2.3.7.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, hvis den insolvente iværksætter har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.2 for så vidt angår en nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

3.2.3.7.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.7.3.1. Konkursrådet har, som anført ovenfor under pkt. 3.2.1.3.2, foreslået, at reglerne om gældssanering i og uden for konkurs- og rekonstruktionsbehandling sammenlægges.

Konkursrådet finder det ikke hensigtsmæssigt fuldstændigt at ophæve de erhvervsrettede nægtelsesgrunde i konkurslovens § 231 a, stk. 2.

Konkursrådet foreslår derfor, at disse yderligere nægtelsesgrunde samles med de øvrige nægtelsesgrunde i konkurslovens § 197. Det foreslås på den baggrund, at der i forlængelse af § 197 tilføjes en ny bestemmelse om, at kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs i almindelighed endvidere ikke afsiges som følge af de nægtelsesgrunde, der er i dag findes i konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2.

Tilføjjelsen af en sådan ny bestemmelse i forlængelse af § 197, der viderefører de erhvervsrettede nægtelsesgrunde i kapitel 29, indebærer, at kravet om afklarede økonomiske forhold ikke skal fraviges ved gældssanering i forbindelse med konkurs, når skyldneren m.fl. har tilsidesat forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat mv. eller i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede virksomheden forsvarligt. Der vil principielt kunne meddeles gældssanering på de almindelige vilkår om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, hvis skyldneren opfylder de øvrige betingelser for gældssanering

i § 197. Dette vil dog ikke være tilfældet, hvis det er skyldneren selv, der har undladt at lede virksomheden forsvarligt.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 53 f.

3.2.3.7.3.2. Det er endvidere Konkursrådets opfattelse, at der ikke fremover skal kunne meddeles gældssanering på de mere lempelige vilkår for erhvervsdrivende i tilfælde, hvor et selskab som skyldneren m.fl. ejer en væsentlig del af, og som skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra som følge af en kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld, har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Reglerne om gældssanering er som udgangspunkt tiltænkt håbløst forgældede skyldnere, som typisk er standset som selvstændigt erhvervsdrivende, eventuelt efter en konkurs, og således ikke længere ejer væsentlige ubehæftede aktiver, hvorimod formålet med reglerne om rekonstruktion er at undgå konkurs og i almindelighed gøre det muligt at fortsætte en erhvervsaktivitet gennem en tvangsakkord og/eller en virksomhedsoverdragelse. Hovedanvendelsesområdet for kapitel 29 er da også de sager, hvor gældssanering indledes i forbindelse med en konkurs.

Udvidelsen af reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. kapitel 29, til også at omfatte gældssanering for en personlig skyldner i forbindelse med rekonstruktionsbehandling, var nyt i forhold til Konkursrådets forslag i betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion. Konkursrådet finder det fortsat ikke hensigtsmæssigt at lovgive om de marginale situationer, hvor en gældssanering indledes i forbindelse med en rekonstruktionsbehandling, herunder særligt ikke efter de i Konkursrådets betænkning nr. 1578/2022 foreslåede udligninger af forskellene mellem de to regelsæt om gældssanering.

På baggrund af ovenstående vurderer Konkursrådet, at det er mest hensigtsmæssigt ikke at lade de mere lempelige gældssaneringsregler for erhvervsdrivende aktiveres af et stadfæstet rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 54.

3.2.3.7.3.3. Konkursrådet har desuden overvejet, om kravene til forsvarlig virksomhedsledelse i § 231 a, stk. 2, nr. 2, skal ændres fra det nuværende udgangspunkt, hvor en undladelse af at lede virksomheden forsvarligt skal medføre, at en kendelse om gældssanering ikke kan afsiges, til, at alene groft uforsvarlig virksomhedsledelse skal medføre, at kendelse om gældssanering ikke kan afsiges.

Den nuværende afgrænsning, hvorefter uforsvarlig virksom-

hedsledelse omfatter bl.a. optagelse af ulovlige kapitalejerlån eller foretagelse af omstødelige dispositioner, varetager efter Konkursrådets opfattelse en passende balance mellem på den ene side skyldneren, der skal have mulighed for at komme videre efter en konkurs, og på den anden side fordringshaverne. Konkursrådet foreslår på den baggrund ingen ændringer af kravene til forsvarlig virksomhedsledelse i § 231 a, stk. 2, nr. 2.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 54 f.

3.2.3.7.3.4. Konkursrådet har endelig overvejet, om der bør lempes på skyldnerens forpligtelser til at afregne skat, moms, afgifter samt lede virksomheden forsvarligt mm. som betingelse for gældssanering. Konkursrådet finder dog, at der fortsat består tungtvejende hensyn, som tilsiger, at der ikke lempes på § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2, samt stk. 4.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 55.

3.2.3.7.3.5. Konkursrådet vurderer endvidere, som anført under pkt. 3.2.3.2.3.3., at en skyldner vil have handlet uhæderligt eller i ond tro i rekonstruktions- og insolvensdirektivets forstand, såfremt skyldneren gør sig skyldig i de handlinger eller undladelser, der er nævnt i konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2, som i dag som udgangspunkt udelukker gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 30 ff.

3.2.3.7.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet har i lyset af Konkursrådet anbefalinger overvejet, om de mere lempelige gældssaneringsregler for erhvervsdrivende fortsat skal finde anvendelse i de tilfælde, hvor skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra en kaution eller lignende hæftelse for et selskab, hvor der er stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Som anført af Konkursrådet lægges der op til en udligning af forskellene mellem de to regelsæt om gældssanering. Konkursrådet anfører videre, at reglerne om gældssanering og rekonstruktion grundlæggende har vidt forskelligt sigte. Konkursrådet anbefaler bl.a. på den baggrund, at det er mest hensigtsmæssigt ikke at lade de særlige regler for erhvervsdrivende aktiveres af et stadfæstet rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at hvis en person driver virksomhed i regi af et selskab, som tages under rekonstruktionsbehandling, vil der kunne opstå situationer, hvor en gældssanering kan fremstå som den mest nærliggende

de mulighed, hvis den pågældende ønsker at få saneret gæld, der i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld. På den anden side lægges der, som anført af Konkursrådet, op til, at der foretages en udligning af forskellene i mellem de to tidligere regelsæt, hvorefter den væsentligste forskel kommer til at bestå i, at der ved gældssanering i konkurs tilfælde kan afsiges kendelse om gældssanering selvom skyldnerens forhold er uafklarede. Justitsministeriet er på baggrund heraf, herunder i lyset af det af Konkursrådet anførte, enig i Konkursrådets vurdering af, at de særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende alene bør sigte på erhvervsdrivende skyldnere, som har været udsat for et økonomisk sammenbrud, og som derfor ikke har nogen igangværende virksomhed, hvori gælden søges saneret.

Justitsministeriet er således enig i Konkursrådets overvejelser og vurderinger, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

3.2.3.7.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at man ikke viderefører muligheden for, at erhvervsdrivende skyldnere i et tilfælde, hvor et selskab som skyldneren m.fl. ejer en væsentlig del af, og som skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra som følge af en kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld, har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, skal kunne meddeles gældssanering selvom skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede. I disse tilfælde må gældssanering afvente afklaringen skyldnerens økonomiske forhold.

Som konsekvens af den sammenlægning af gældssaneringsreglerne, som foreslås med nærværende lovforslag, jf. pkt. 3.2.1.4. ovenfor, foreslås det, at der indsættes en særregel, hvorefter uafklarede forhold, der skyldes konkursen, ikke er til hinder for afsigelse af kendelse om gældssanering i forbindelse med konkursbehandling. Det foreslås i den forbindelse, at særreglen ikke skal finde anvendelse, hvis skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra erhvervsdrivende virksomhed, og ledelsen af virksomheden i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse af afregning af A-skat og indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder eller lignende, eller i øvrigt i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede virksomheden forsvarligt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 41 (forslag til konkurslovens § 197 a) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.8. Andre omstændigheder, der taler mod gældssanering

3.2.3.8.1. Gældende ret

Efter konkurslovens § 197, stk. 4, og § 231 a, stk. 4, kan skifteretten nægte gældssanering, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Bestemmelserne giver således skifteretten hjemmel til efter en konkret vurdering at nægte at afsige kendelse om gældssanering, selv om de omstændigheder, der er nævnt i henholdsvis § 197, stk. 2, og § 231 a, stk. 2, ikke foreligger. Bestemmelserne har karakter af opsamlingsbestemmelser, og det kræves i alle tilfælde, at der foreligger omstændigheder, der taler afgørende imod gældssanering.

Det er forudsat i forarbejderne, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 322-323, at bestemmelserne efter omstændighederne f.eks. vil kunne finde anvendelse, hvis skyldneren afdrager på usikret gæld under gældssaneringssagen, samt hvor skyldneren eller et medlem af skyldnerens husstand har valgt ikke at udnytte sin erhvervs-evne fuldt ud ved f.eks. alene at have deltidsbeskæftigelse eller lignende.

Der henvises endvidere til betænkning nr. 1578/2022 side 80 f. for retspraksis vedrørende bestemmelsen.

3.2.3.8.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, hvis iværksætteren har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.2 for så vidt angår en nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

3.2.3.8.3. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet har overvejet, om der bør angives flere eksempler på andre omstændigheder, som skal tale afgørende imod gældssanering.

Illoyalitet over for samarbejdspartnere og andre fordringshavere bør ifølge Konkursrådet i overensstemmelse med hidtidig praksis anses som omstændigheder, der kan føre til, at gældssanering skal nægtes med hjemmel i konkurslovens § 197, stk. 4, eller § 231 a, stk. 4. Har skyldneren således gennem illoyal optræden ikke i rimeligt omfang varetaget sine aftaleparters og andre fordringshaveres interesser, kan gældssanering efter omstændighederne nægtes med hjemmel heri.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 81.

3.2.3.8.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er således enig i Konkursrådets overvejelser og vurderinger, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

Det foreslås at videreføre den gældende bestemmelse i konkurslovens § 197, stk. 4, dog således at det præciseres, at illoyalitet overfor samarbejdspartnere og andre fordringshavere efter omstændighederne kan føre til at gældssanering nægtes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.9. Særligt om forholdet til konkurskarantænereglerne

3.2.3.9.1. Gældende ret

Reglerne om konkurskarantæne indebærer, at en person, der har deltaget i ledelsen af en virksomhed, der er gået konkurs, kan få forbud imod at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, jf. konkurslovens § 159, 1. pkt.

Hovedbetingelsen for at kunne pålægge konkurskarantæne er, at personen på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse må anses for uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, jf. konkurslovens § 157, stk. 1.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelse i § 157, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 131, som fremsat side 28 f., at der med groft uforsvarlig forretningsførelse menes misbrugslignende forhold eller forhold af grov karakter i øvrigt. Som typiske eksempler på groft uforsvarlig forretningsførelse nævnes betydelige køb på kredit eller forudbetalinger fra kunder kombineret med manglende bogføring i en længere periode og/eller helt utilstrækkelig økonomistyring, fortsættelse af virksomhedens drift, selv om den pågældende måtte indse, at en videreførelse af driften ville medføre betydelige tab, og salg af virksomhedens aktiver til underpris, eller uden at der sker en reel betaling af købesummen, på et tidspunkt hvor den pågældende måtte indse, at virksomheden var eller ved salget blev insolvent. Endvidere nævnes som andre typiske eksempler, tilsidesættelse i væsentligt omfang af forpligtelser med hensyn til bogføring, regnskabsaflæggelse, momsangivelse og momsafregning og indeholdelse og afregning af A-skat, f.eks. hvis virksomhedens bogføring eller bogføringsmateriale er bortkommet, og skyldneren ikke kan give en troværdig forklaring på, hvorfor virksomhedens regnskabsmateriale ikke umiddelbart er tilgængeligt for kurator.

Det fremgår af konkurslovens § 157, stk. 2, at der ved afgørelsen af, om den pågældende skal idømmes konkurskarantæne, skal lægges vægt på, om det under hensyn til den pågældendes handlemoder og omstændigheder i øvrigt er rimeligt at pålægge konkurskarantæne.

Som anført ovenfor under pkt. 3.2.3.2.1., kan kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, jf. konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2, og § 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Som det ovenfor under pkt. 3.2.3.7.1., kan kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs og rekonstruktionsbehandling i almindelighed ikke afsiges, hvis skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, eller ledelsen i det selskab, der er omfattet af konkursbehandlingen eller har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder eller lign., jf. konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 1, eller i øvrigt i ikke uvæsentlig grad har undladt at lede den virksomhed, der er eller har været undergivet konkursbehandling, forsvarligt, jf. konkurslovens § 231 a, stk. 2, nr. 2.

3.2.3.9.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Efter artikel 23, stk. 1, skal medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser om, at gældssanering bl.a. kan nægtes eller begrænses, hvis iværksætteren har handlet uhelderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter i forbindelse med optagelsen af gælden, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.2 for så vidt angår en nærmere beskrivelse af bestemmelsen.

3.2.3.9.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.9.3.1. Konkursrådet har overvejet, om en person, der er pålagt konkurskarantæne, skal udelukkes fra at opnå gældssanering.

Det taler for, at gældssanering i disse tilfælde skal være udelukket, at det kan være stridende mod retsfølelsen, at en person, der har ageret på en sådan måde, at det begrunder pålæg af konkurskarantæne, kan frigøres fra den gæld, der kan være en følge af de forhold, der førte til karantænen.

Det vil efter Konkursrådets opfattelse imidlertid være højest utænkeligt, at en person, der har ageret på en sådan måde i et konkursramt selskab, at det begrunder pålæg af konkurskarantæne, efter de gældende regler vil opfylde betingelserne for sanering af gæld, der hidrører fra samme

konkurs. Den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrundes pålæg af konkurskarantæne, må således antages også at føre til, at gældssanering udelukkes.

Konkursrådet finder dog, at en udelukkelse af gældssanering i tilfælde af, at skyldneren har udvist en adfærd, der begrundes pålæg af konkurskarantæne, bedst sikres gennem regler herom i lovtæksten. Hertil kommer, at medlemsstaterne efter rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 23, stk. 1, skal opretholde eller indføre bestemmelser om nægtelse af adgangen til gældssanering, hvis iværksætter har handlet uhæderligt eller i ond tro overfor fordringshavere eller andre interessenter, da vedkommende blev forgældet, under insolvensprocessen eller under afvikling af gælden.

Konkursrådet anbefaler på den baggrund, at der fastsættes særskilte regler, der regulerer forholdet mellem konkurskarantæne og gældssanering, og som udelukker gældssanering for personer, der har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse som anført i konkurslovens § 157, stk. 1.

Konkursrådet anbefaler, at en sådan person nægtes gældssanering, uanset denne person ikke pålægges konkurskarantæne, eksempelvis fordi den groft uforsvarlige forretningsførelse fandt sted tidligere end et år før fristdagen, jf. konkurslovens § 157, stk. 1, eller fordi skyldneren allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af skyldnerens ledelse af en koncernforbundet virksomhed, jf. konkurslovens § 157, stk. 3. Hvis skyldneren ikke pålægges konkurskarantæne, fordi det konkret ikke findes rimeligt at pålægge konkurskarantæne, jf. konkurslovens § 157, stk. 2, skal skyldneren dog have mulighed for at opnå gældssanering, medmindre skyldnerens adfærd indebærer, at skyldneren må anses for at have handlet så uforsvarligt i økonomiske anliggender, at gældssanering skal nægtes efter konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2.

Hvis der er gået en årrække siden, at skyldneren har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse (og eventuelt blev pålagt konkurskarantæne), kan der efter omstændighederne ud fra en konkret vurdering undlades at nægte gældssanering, idet der forsat ved afgørelsen af, om gældssanering skal nægtes, skal lægges generelt vægt på gældens alder, jf. konkurslovens § 197, stk. 3.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 86 f.

3.2.3.9.3.2. Konkursrådet har overvejet, hvordan den skifteret, der behandler sagen om gældssanering, skal få meddelelse om, at der er indledt en sag eller afsagt en kendelse om konkurskarantæne, eller at kurator har indstillet, at der indledes sag herom, hvis det ikke er den samme skifteret, der behandler konkurskarantænesagen.

Konkursrådet finder, at skyldneren er den nærmeste til at go-

re skifteretten bekendt med relevante oplysninger om skyldnerens verserende eller afgjorte sag om konkurskarantæne ved en anden skifteret.

Skyldneren bør således efter Konkursrådets opfattelse forpligtes til i sin ansøgning om gældssanering at angive eventuelle relevante oplysninger om konkurskarantæne. Viser det sig efter indledning af gældssanerings sagen eller efter afsigelse af gældssaneringskendelse, at skyldneren har fortiet eller afgivet urigtige oplysninger i forbindelse med ansøgningen, må det bero på en konkret vurdering fra skifteretten, om det skal føre til nægtelse af gældssanering eller ophævelse af kendelse herom. Det vil også bero på en konkret vurdering, om selve fortielsen eller afgivelsen af urigtige oplysninger om en verserende konkurskarantænesag, uanset konkurskarantænesagens udfald, vil skulle begrunde en nægtelse af gældssanering eller en ophævelse af en eventuel afsagt kendelse herom, jf. konkurslovens § 197, stk. 4, § 212, stk. 1, nr. 2, eller 229, stk. 1, nr. 1.

Konkursrådet foreslår på baggrund af ovennævnte, at gældssaneringsbekendtgørelsens blanket tilpasses Konkursrådets foreslåede regulering af forholdet mellem konkurskarantæne og gældssanering, således at skyldnere, mod hvem der er indledt eller afgjort sag om konkurskarantæne, vil skulle angive oplysninger herom.

Konkursrådet anbefaler i den forbindelse tillige, at det i skyldnerens forslag til gældens sanering angives, at der ikke er verserende sager om konkurskarantæne mod skyldneren. Samtidig bør medhjælperen i praksis anmode skyldneren om at underskrive skyldnerens forslag til gældens sanering. På den måde forpligtes skyldneren til på tidspunktet umiddelbart forud for skifterettens afsigelse af kendelse om gældssanering at overveje, om de i forbindelse med begæringen angivne oplysninger om konkurskarantæne fortsat er korrekte.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 87 f.

3.2.3.9.3.3. Konkursrådet foreslår, at der indføres en særskilt hjemmel til at ophæve gældssaneringskendelsen i de tilfælde, hvor skyldneren efter kendelsen om gældssanering er afsagt, bliver pålagt konkurskarantæne på grundlag af en adfærd, der er udvist inden afsigelsen af gældssaneringskendelsen.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 88 f.

3.2.3.9.4. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet finder ligesom Konkursrådet, at det må anses som stødende, hvis en person, der har ageret på en sådan måde, at det begrundes pålæg af konkurskarantæne, kan frigøres fra den gæld, der kan være en følge af de

forhold, der førte til karantænen. Forholdet mellem gælds-saneringsreglerne og konkurskarantæne reglerne bør derfor normeres klart i loven. Justitsministeriet er samtidig enig i Konkursrådets betragtninger om, at det afgørende må være, om den pågældende reelt har udvist en groft uforsvarlig forretningsførelse, og ikke om den pågældende rent faktisk er blevet pålagt en konkurskarantæne. Der bør således i overensstemmelse med Konkursrådets forslag indføres en klar hjemmel til at nægte gældssanering i disse tilfælde.

Ligesom Konkursrådet finder Justitsministeriet det endvidere hensigtsmæssigt, at det fremgår klart af loven, at det skal føre til en ophævelse af gældssaneringskendelsen, hvis en skyldner, der efter at have opnået gældssanering, pålægges konkurskarantæne, og den groft uforsvarlige adfærd, der begrunder karantænen, er foregået inden gældssaneringskendelsens afsigelse. Justitsministeriet er således enig i Konkursrådets overvejelser og forslag herom.

Det skal, som anført af Konkursrådet, sikres, at den skifteret, der behandler sagen om gældssanering, modtager oplysninger om, at der er indledt en sag eller afsagt en kendelse om konkurskarantæne, eller at kurator har indstillet, at der indledes en sag herom. Justitsministeriet er derfor enig med Konkursrådet i, at det bør fremgå klart af ansøgningen om gældssanering, om der er indledt eller afgjort en sag om konkurskarantæne vedrørende skyldneren. Justitsministeriet agter således efter vedtagelsen af lovforslaget, at foretage de ændringer af gældssaneringsbekendtgørelsen, som Konkursrådet foreslår, således at skyldneren fremadrettet forpligtes til i sin ansøgning om gældssanering at angive eventuelle relevante oplysninger om konkurskarantæne.

3.2.3.9.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at indsætte en særskilt hjemmel, hvorefter gældssanering i almindelighed skal nægtes, såfremt skyldneren, som deltager i ledelsen af en virksomhed, har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, medmindre det ikke vil være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40 (forslag til konkurslovens § 197) og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en særskilt hjemmel, hvorefter en kendelse om gældssanering ophæves, hvis skyldneren efter gældssaneringskendelsens afsigelse pålægges konkurskarantæne efter konkurslovens § 157, og den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrunder pålægget af konkurskarantænen er, er foregået inden kendelsen om gældssanering blev afsagt.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 62 (forslag til konkurslovens § 229, stk. 1 og 2) og bemærkningerne hertil.

3.2.3.10. Betydningen af høje boligudgifter

3.2.3.10.1. Gældende ret

Som anført under pkt. 3.2.2.1. ovenfor er det en betingelse for at kunne opnå gældssanering, at gældssaneringen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. konkurslovens § 197, stk. 1 og § 231 a, stk. 1.

Efter konkurslovens § 202, stk. 1, skal en begæring om gældssanering bl.a. indeholde oplysninger om skyldnerens og dennes husstand indkomst samt øvrige oplysninger af betydning for skifterettens afgørelse af, hvorvidt gældssaneringssagen kan indledes.

Begæringen skal, jf. gældssaneringsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, indgives på den blanket, der er medtaget som bilag til bekendtgørelsen. Det fremgår af pkt. IV i blanketten, at begæringen bl.a. skal indeholde oplysninger om skyldnerens boligudgift.

Hvis der indledes en gældssaneringssag skal skyldneren, jf. konkurslovens § 213, fremkomme med et forslag til gældens sanering. Forslaget skal ledsages af en opgørelse af skyldnerens og den øvrige husstands indtægter og udgifter.

Efter konkurslovens § 216, stk. 1, skal en kendelse, der helt eller delvist tager skyldnerens forslag til gældens sanering til følge, angive, hvilken del af skyldnerens gæld der berøres af kendelsen med angivelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes.

Som anført under pkt. 3.2.1.1.1 ovenfor skal skyldneren, såfremt skyldnerens gæld nedskrives, betale en vis del af sin fremtidige indtægt til de fordringshavere, der er omfattet af gældssaneringen.

Det følger af gældssaneringsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, at det månedlige afdrag udgøres af skyldnerens og denne ægtefælles månedlige indkomst, med fradrag af en række nærmere specificeret udgifter. Efter bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1, skal der således fradrages rimelige udgifter til en bolig.

Det er forudsat i forarbejderne til lov nr. 365 af 24. maj 2005, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 274, at boligudgifter bør omfatte en efter forholdene i lokalområdet rimelig udgift til husleje eller ydelser på prioritetsgæld, eventuelle faste fællesudgifter, ejendomsskatter, almindelig ejendomsforsikring og udgifter til vand, strøm og varme. Det fremgår endvidere, at vurderingen af, om boligudgiften er rimelig, som udgangspunkt skal ske allerede ved sagens indledning og ikke først i forbindelse med godkendelsen af budgettet. Finder skifteretten på det tids-

punkt, hvor gældssanerings sagen indledes, at boligudgiften ikke er rimelig, og kan ægtefællen eller samleveren ikke betale den "urimelige" del af boligudgiften ved siden af den del af fællesudgifterne, der påhviler den på gældende, må skifteretten afvise at indlede en gældssanerings sag, da der i så fald ikke er udsigt til, at en gældssanering vil medføre en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Som følge af prisudviklingen på boliger navnlig i de større byer, kan udgiften til en rimelig bolig efter omstændighederne være betydelig set i forhold til skyldnerens indtægt. Der har i retspraksis været eksempler på, at gældssanering er blevet nægtet som følge af, at boligudgiften ikke har været anset for rimelig set i forhold til skyldnerens indtægt, jf. eksempelvis Østre Landsrets kendelse af 20. februar 2020 (som gengivet i U 2020.1514 Ø), hvor landsretten nægtede en skyldner gældssanering med følgende begrundelse:

"S' nettoboligudgift udgør mere end halvdelen af hendes samlede nettoindtægt, og hun har ikke i sit budget et økonomisk råderum, der tillader, at hun kompenserer for boligudgiften ved regulering af rådighedsbeløbet. Landsretten finder, at boligudgiften ikke kan anses for rimelig set i forhold til hendes nettoindkomst, jf. gældssaneringsbekendtgørelsens § 5, jf. § 3, stk. 1, nr. 1. Den omstændighed, at boligen er anvist af kommunen, kan ikke føre til et andet resultat."

Konsekvensen af den nævnte retspraksis er, at en skyldner med bopæl i et område med høje boligudgifter kan være afskåret fra at opnå gældssanering, uanset at skyldnerens bolig har en rimelig størrelse og ikke er dyrere end boliger i området generelt.

3.2.3.10.2. Konkursrådets overvejelser

3.2.3.10.2.1. Konkursrådet finder, at det af hensyn til skyldnerens kreditorer er rimeligt, at skyldneren alene kan medtage en rimelig boligudgift i gældssaneringsbudgettet. Konkursrådet kan i den forbindelse tilslutte sig besvarelse af spørgsmål nr. 10 af 9. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne om gældssanering), hvoraf følgende fremgår:

"Vurderingen af, om skyldnerens boligudgift må anses for rimelig, må ske på grundlag af en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, herunder ud fra en vurdering af boligens geografiske beliggenhed, husstandens størrelse, hvilke muligheder den pågældende har for at flytte til en billigere bolig – og i den forbindelse også de hermed forbundne omkostninger f.eks. til mæglerløn ved salg af en ejerbolig – samt efter omstændighederne skyldnerens og dennes husstands helt særlige behov, f.eks. adgangsforhold til bopælen for en kørestolsbruger."

Konkursrådet finder ikke, at der ved vurderingen af, om en boligudgift er rimelig, bør ses på skyldnerens indtægt, da skyldnerens indtægt ikke er afgørende for, om boligudgiften er rimelig, men alene for, om skyldneren er i stand til at betale den rimelige boligudgift.

Konkursrådet foreslår følgelig, at gældssaneringsbekendtgørelsen ændres således, at det eksplicit fremgår af bekendtgørelsen, at vurderingen af, om en boligudgift er rimelig, skal ske ud fra husstandens størrelse, prisniveauet i det geografiske område og skyldnerens mulighed for at finde en billigere bolig i dette område. Herved præciseres det, at skyldnerens indtægt ikke skal indgå i rimelighedsvurderingen.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 83.

3.2.3.10.2.2. Konkursrådet finder, at selv om skyldnerens indtægt ikke bør indgå i vurderingen af, om boligudgiften er rimelig, kan en høj boligudgift efter omstændighederne være til hinder for gældssanering.

Hvis boligudgiften medfører, at der er underskud på skyldnerens gældssaneringsbudget, og dette underskud ikke kan udlignes ved at reducere rådighedsbeløbet, vil skyldneren ikke opfylde betingelsen om, at gældssaneringen skal føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. konkurslovens § 197, stk. 1.

Konkursrådet finder ikke, at der bør fastsættes regler om, hvor meget rådighedsbeløbet kan reduceres, idet dette må bero på en konkret vurdering af, hvor lavt et rådighedsbeløb skyldneren kan og vil leve for.

Konkursrådet bemærker i denne sammenhæng, at en skyldner, der ikke ønsker et lavere rådighedsbeløb end det, der følger af gældssaneringsbekendtgørelsen, således må undlade at anmode om gældssanering, hvis skyldnerens boligudgifter alene kan rummes i budgettet, såfremt der sker en reduktion af rådighedsbeløbet. Endvidere bemærkes, at i tilfælde, hvor boligudgiften medfører et underskud på gældssaneringsbudgettet, vil dividenden blive 0 kr., dvs., at der ikke kan kompenseres for boligudgiften ved at forlænge afdragsperioden.

Det ovenfor anførte gælder tilsvarende, hvis en skyldner ønsker at beholde sin bolig, selv om boligudgiften må anses for at overstige den rimelige boligudgift. I sådanne tilfælde kan skyldneren alene medtage et beløb svarende til en rimelig boligudgift i gældssaneringsbudgettet, dvs. at skyldneren må afholde merudgiften af rådighedsbeløbet. Hvis det ikke kan anses for realistisk, at skyldneren kan leve for det herefter resterende rådighedsbeløb, må gældssanering dog nægtes, jf. § 197, stk. 1.

Efter omstændighederne kan der som alternativ til at reducere rådighedsbeløbet ske en forlængelse af afdragsperioden efter den foreslåede regel i konkurslovens § 216, stk. 4, 3. pkt., idet der henvises til pkt. 3.2.5 nedenfor, således at den dividende, som skyldneren i alt betaler i løbet af den samlede afdragsperiode, bliver den samme som, hvis der havde foreligget en rimelig boligudgift.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 84.

3.2.3.10.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og vurderinger, heriblandt de ændringer, som Konkursrådet har foreslået i forhold til gældssaneringsbekendtgørelsen.

Justitsministeriet agter således efter vedtagelsen af lovforslaget, at foretage de ændringer af gældssaneringsbekendtgørelsen, som Konkursrådet foreslår, således at det kommer til at fremgå klart, at skyldnerens indtægt ikke skal indgå i vurderingen af, om en boligafgift anses for rimelig.

3.2.3.11. Nægtelse af gældssanering uden afholdelse af retsmøde

3.2.3.11.1. Gældende ret

Efter konkurslovens § 202, stk. 3, afviser skifteretten en begæring om gældssanering, hvis den ikke lever op til de formelle krav til begæringen, eller hvis der efter de foreliggende oplysninger ikke er rimelig udsigt til, at der kan afsiges kendelse om gældssanering.

Hvis begæringen om gældssanering ikke afvises i medfør af konkurslovens § 202, stk. 3, skal skifteretten i medfør af konkurslovens § 204 snarest muligt indkalde skyldneren til et møde.

Efter konkurslovens § 204, stk. 3, er det et krav at skyldneren skal møde personligt. Hvis skyldneren uden lovligt forfald udebliver fra mødet, nægter skifteretten, jf. konkurslovens § 205, stk. 1, nr. 2, at indlede gældssaneringssagen.

Under mødet afkræver skifteretten skyldneren nærmere oplysninger om skyldnerens og skyldnerens husstands forhold, samt andre oplysninger af betydning for afgørelse af, om gældssanering kan indledes, jf. konkurslovens § 204, stk. 1.

Skifteretten kan under mødet træffe afgørelse om, at gældssaneringssagen ikke skal indledes. Dette kan eksempelvis være tilfældet efter konkurslovens § 205, stk. 1, nr. 1, hvis der på baggrund af de oplysninger, der er fremkommet ikke er rimelig udsigt til, at der kan afsiges kendelse om gældssanering.

Hvis skifteretten ikke træffer afgørelse om at nægte gældssanering, vejleder skifteretten skyldneren om betydningen af gældssanering og om fremgangsmåden ved sagens videre behandling.

3.2.3.11.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet bemærker, at udvalget om varetagelse af skiftesagsbehandlingen i udvalgets redegørelse af oktober 2013 anfører, at der anvendes betydelige ressourcer ved en del skifteretter på at afholde møder i sager, hvor betingelserne for gældssanering ikke er opfyldt. Udvalget anfører herved, at dette i mange tilfælde vil være åbenbart for skifteretten allerede ved den indledende vurdering af sagen, mens dette andre gange først er tilfældet, efter der har været afholdt det første møde i sagen. Udvalget anfører videre, at der ved flere af landets skifteretter har udviklet sig en fast praksis, hvor der følges op på helt åbenbart grundløse begæringer om gældssanering ved, at der tages telefonisk kontakt til skyldneren for at vejlede den pågældende om betingelserne for gældssanering. Skifterettens administrative praksis fører i disse tilfælde mange gange til, at skyldneren trækker begæringen tilbage, hvorefter sagen slutes uden yderligere sagsbehandling fra skifterettens side. Udvalget fandt, at denne praksis er hensigtsmæssig og tidsbesparende, men at det bør overlades til Konkursrådet nærmere at vurdere, hvordan forslaget skal fremmes.

Konkursrådet er grundlæggende enig i udvalgets synspunkter om afholdelse af møder i skifteretten, hvor betingelserne for gældssanering ikke er opfyldte. Konkursrådet finder således, at det kan være velbegyndt at afholde et telefonisk møde med skyldneren i de tilfælde, hvor det på det foreliggende grundlag er åbenbart, at forudsætningerne for at opnå gældssanering ikke er til stede. Konkursrådet finder endvidere, at skifteretten generelt bør have hjemmel til at afholde møde med skyldneren ved anvendelse af telekommunikation.

Konkursrådet finder imidlertid, at hensynet til skyldnerens retssikkerhed tilsiger, at mødet fortsat bør afholdes som et retsmøde.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at det til den gældende § 204 i konkursloven tilføjes, at mødet med skyldneren kan afholdes via telekommunikation.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 82.

3.2.3.11.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og vurderinger, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

3.2.3.11.4. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, hvorefter det indledende møde i konkurslovens § 204 kan afholdes ved hjælp af telekommunikation.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 45 (forslag til konkurslovens § 204) og bemærkningerne hertil.

3.2.4. Kurators indstilling om forhold, der udelukker gældssanering

3.2.4.1. Gældende ret

Kurator er i forbindelse med behandlingen af et konkursbo forpligtet til at redegøre for forskellige forhold, herunder for forhold, der ikke har direkte økonomisk betydning for fordringshaverne.

Det følger således af konkurslovens § 110, stk. 4, at såfremt kurator finder, at de foreliggende oplysninger giver grundlag for en politimæssig efterforskning mod skyldneren eller andre, skal kurator give politiet meddelelse herom.

Det følger desuden af konkurslovens § 125, stk. 3, at kurators redegørelse efter konkurslovens § 125, stk. 2, vedrørende de vigtigste årsager til konkursen, skal indeholde kurators begrundede indstilling om, hvorvidt der er grundlag for at indlede sag om konkurskarantæne.

Kurator skal med henblik på udtalelsen bl.a. undersøge, om der er foretaget ledelsesmæssige dispositioner, som kan udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i konkurslovens § 125, stk. 3, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 131, som fremsat, s. 26, at kurators undersøgelser med hensyn til, om der bør rejses en sag om konkurskarantæne, vil indgå i kurators almindelige pligter som kurator, og vederlaget til kurator for dette arbejde vil indgå i kurators samlede vederlag, der dækkes af boets midler, en eventuel sikkerhedsstillelse efter konkurslovens § 11 a, stk. 7, § 27, stk. 1, 4 eller 5, eller § 143, 2. pkt., og en eventuel indeståelse fra statskassen efter konkurslovens § 27, stk. 3, eller i forbindelse med, at skifteretten af egen drift har afsagt konkursdekret vedrørende et selskab, der er under tvangsopløsning.

Vederlaget for kurators arbejde med indstillingen om sag om konkurskarantæne afholdes således af boets midler.

3.2.4.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet har overvejet mulighederne for at indføre en pligt for kurator til at afgive en indstilling om, hvorvidt

skyldnerens gæld efter kurators vurdering er pådraget under omstændigheder, der udelukker gældssanering, eller om der foreligger andre udelukkelsesgrunde, samt om kurators undersøgelser har givet anledning til at rejse et erstatningskrav mod skyldneren, som vil kunne ændre skyldnerens økonomiske forhold væsentligt. Indstillingen kan eventuelt indskrænkes til alene at angå kurators vurdering af, om der foreligger omstændigheder, som klart taler imod gældssanering.

Konkursrådet er opmærksom på, at kurator ikke kan udtale sig om alle skyldnerens forhold, men kurator er den nærmeste til at have kendskab til skyldnerens forhold, herunder om konkursen er begrundet i forhold, som efter kurators opfattelse bør føre til, at der pålægges en konkurskarantæne. Kurators redegørelse efter konkurslovens § 125, stk. 3, vil således efter omstændighederne også kunne indeholde en indstilling til skifteretten om, at der efter kurators vurdering ikke er grundlag til at indlede en gældssaneringssag.

Kurator vil ikke til brug for indstillingen skulle foretage yderligere undersøgelser. Kurator vil alene skulle udtale sig om forhold, som kurator er bekendt med. Indstillingen kan således baseres på de oplysninger, der er indgået til brug for kurators redegørelse efter § 125, stk. 3. Kurator bør på denne baggrund kunne redegøre for, om der kurator bekendt foreligger omstændigheder, der efter kurators opfattelse bør føre til, at gældssanering udelukkes.

Udfordringen i den forbindelse er bl.a., at fordringshaverne på den måde indirekte vil komme til at betale for en indstilling til brug for skyldnerens gældssanering. Hvis indstillingen indskrænkes til at angå eventuelle nægtelsesgrunde, vil betænkelighederne herved være mindre.

Fordringshaverne betaler i forvejen indirekte for kurators meddelelse til politiet efter konkurslovens § 110, stk. 4, og for kurators indstilling om konkurskarantæne.

Fordringshaverne har ikke herved en direkte økonomisk fordel af kurators arbejde, men meddelelsen til politiet, henholdsvis indstillingen om konkurskarantæne, kan have betydning for et eventuelt fremtidigt samarbejde med skyldneren.

Det vil efter Konkursrådets opfattelse sjældent kunne forekomme, at kurator både vil skulle give en meddelelse til politiet efter § 110, stk. 4, og afgive oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering. Hvis skyldneren har begået strafbare forhold, vil det i almindelighed ikke være relevant for skyldneren at søge gældssanering.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om kurator skal væ-

re forpligtet til i alle tilfælde at afgive oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering, eller om kurators udtalelse kun afgives, såfremt skyldneren har indgivet begæring om gældssanering.

Den omstændighed, at kurator i forbindelse med indstillingen vedrørende konkurskarantæne alligevel skal undersøge de forhold, der har forårsaget konkursen, taler for, at kurator i alle tilfælde skal afgive oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering i forbindelse med indstillingen efter § 125, stk. 3. Dette bevirker ligeledes, at kurator ikke senere vil skulle foretage vurderingen på ny, såfremt skyldneren måtte indgive begæring om gældssanering.

Konkursrådet finder det imidlertid mere hensigtsmæssigt, at kurator alene skal afgive oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering, i de tilfælde, hvor skyldneren har indgivet en begæring om gældssanering til skifteretten. Udtalelsen skal endvidere kun afgives, hvis kurator bliver anmodet herom.

Konkursrådet foreslår på baggrund af ovenstående, at der indføres en regel i konkursloven om, at kurator skal afgive oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering, når skifteretten på baggrund af en anmodning om gældssanering fra skyldneren har anmodet kurator herom. Herved sikres det, at kurator alene afgiver en udtalelse i de tilfælde, hvor skyldneren har anmodet om gældssanering, og hvor der er værning for gældssaneringssagen i Danmark.

Uanset om udtalelsen afgives samtidig med en redegørelse efter § 125, stk. 2, 3 eller 4, finder Konkursrådet det mest hensigtsmæssigt, at udtalelsen om, hvorvidt kurator er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering, afgives som en selvstændig udtalelse til skifteretten. Kurators redegørelser efter § 125, stk. 2-4, fremsendes til samtlige boets fordringshavere. En udtalelse om, hvorvidt kurator er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering, kan indeholde følsomme personoplysninger, som alene bør indgå i skifterettens sag vedrørende begæringen om gældssanering. Skyldneren kan over for skifteretten komme med kommentarer til kurators udtalelse, således at det kan indgå i skifterettens samlede vurdering.

Konkursrådet har overvejet, om skifteretten også skal kunne anmode kurator om en udtalelse om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering i de tilfælde, hvor konkursboet er sluttet, og hvor kurators hverv dermed er ophørt.

Konkursrådet finder det mest hensigtsmæssigt, at skifteretten i de tilfælde, hvor kurators hverv er ophørt, om muligt forsyner medhjælperen med kurators redegørelser efter §

125, stk. 2-4. Kurators tidligere redegørelser må antages at indeholde oplysninger om eventuelle omstændigheder, der taler imod gældssanering. Kurators tidligere redegørelser i forbindelse med konkursbehandlingen vil blive opbevaret af skifteretten i en periode efter konkursboets slutning.

Hvorvidt oplysningerne i redegørelserne giver anledning til at kontakte konkursboets tidligere kurator, må imidlertid bero på en konkret vurdering.

Konkursrådet har ikke overvejet, om den foreslåede udvidelse af kurators pligter bør give anledning til at foretage justeringer i konkurslovens § 27 om sikkerhed for omkostningerne ved boets behandling, idet sådanne overvejelser også og i højere grad vil angå andre pligter end de, der følger af reglerne om gældssanering.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 108 ff.

3.2.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

3.2.4.4. Den foreslåede ordning

Det forslås, at indsætte en bestemmelse om, at skifteretten anmoder kurator om oplysning om, hvorvidt kurator er bekendt med omstændigheder, der taler mod gældssanering, hvis skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, eller et selskab som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, er under konkursbehandling. Kurator skal afgive erklæringen senest samtidig med sin redegørelse efter § 125, stk. 2 og stk. 3, eller, såfremt denne er afgivet snarest muligt. Hvis konkursbehandlingen ikke angår skyldneren selv, gælder dette kun hvis skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kautions eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 44 (forslag til konkurslovens § 202, stk. 3) og bemærkningerne hertil.

3.2.5. Pligten til at betale afdrag, afdragsperiodens længde og henstand som alternativ til gældssanering

3.2.5.1. Gældende ret

Det fremgår af konkurslovens § 198, at en kendelse om gældssanering kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. I forbindelse med nedsættelse kan der træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den del af gælden, som fortsat skal bestå.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1983-84 (2. samling), tillæg A, spalte 635, at bestemmelsen med redaktionelle ændringer svarer til bestemmelsen i lovudkastet i betænkning nr. 957/1982 om gældssanering afgivet af et af justitsministeriet den 20. januar 1977 nedsat udvalg om gældssanering. Af betænkning nr. 957/1982 om gældssanering, s. 135, fremgår, at skifteretten kan give skyldneren henstand med restgældens betaling, men at kendelsen som modstykke hertil normalt bør indeholde bestemmelse om, at skyldneren forpligter sig til at opfylde en realistisk afdragsordning angående restgælden. Henstand og afdragsperiodens samlede varighed bør således svare til den periode, der ligger til grund for fastsættelsen af den procent, hvortil fordringerne nedsættes.

Det er således forudsat, at en skyldner kan få henstand med betaling af restgælden efter gældssaneringen, hvis skyldneren forpligter sig til at foretage en afdragsvis betaling af restgælden under henstandsperioden. En henstandsperiode skal dermed normalt være knyttet til en tilsvarende afdragsperiode

Det følger tillige af konkurslovens § 216, stk. 3, at såfremt der træffes bestemmelse om, at skyldneren skal have henstand med betalingen af den del af gælden, som fortsat skal bestå, skal kendelsen angive henstandsperiodens længde samt størrelsen af og forfaldstiden for de afdrag, som skyldneren skal betale i henstandsperioden.

Det følger i den sammenhæng af gældssaneringsbekendtgørelsen § 2, at afdragsperioden i sager, der behandles efter de almindelige regler om gældssanering i konkurslovens kapitel 25-28, udgør 5 år, og afdragsperioden i sager, der behandles efter reglerne i konkurslovens kapitel 29, udgør tre år. Afdragsperioden påbegyndes den første i måneden, efter at gældssaneringskendelsen er blevet endelig, medmindre retten fastsætter et senere begyndelsestidspunkt. Når særlige forhold taler herfor, kan afdragsperioden være kortere eller længere. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1.1. ovenfor.

Det følger af konkurslovens § 216, stk. 1, 1. pkt., at en kendelse, der helt eller delvis tager skyldnerens forslag til følge, skal angive, hvilken del af skyldnerens gæld der berøres af kendelsen, med angivelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes.

Gælden nedsættes til den realistiske procentdel, som skyldneren kan afdrage over en nærmere bestemt årrække. Den realistiske procentdel beregnes med udgangspunkt i et budget for skyldneren og dennes husstand, som fastsættes på baggrund af gældssaneringsbekendtgørelsen.

Efter konkurslovens § 216, stk. 1, 2. pkt. og 3. pkt., kan skifteretten bestemme, at der ved fastsættelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skal bortset fra fordringer,

som kun vil afkaste et ubetydeligt beløb. Dækning af sådanne fordringer bortfalder, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering. Justitsministeren kan, jf. konkurslovens § 216, stk. 1, 5 pkt., fastsætte den nærmere beløbsgrænse for, hvornår der skal bortses fra sådanne fordringer.

Det følger af gældssaneringsbekendtgørelsens § 14, at skifteretten kan bestemme, at der ved fastsættelsen af den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skal bortses fra fordringer, som kun vil afkaste en samlet sum på 500 kr. over den samlede afdragsperiode. Ved gældssaneringer, der behandles efter konkurslovens kapitel 29, kan skifteretten bestemme, at der skal bortses fra fordringer, som kun vil afkaste en samlet sum på 300 kr.

Hvis skyldnerens økonomiske forhold var uafklarede på tidspunktet for afsigelsen af kendelsen om gældssanering efter reglerne i konkurslovens kapitel 29, kan skifteretten, jf. konkurslovens § 236 a, stk. 2, på begæring af en fordringshaver genoptage gældssanerings sagen med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne blev nedsat. Skifterettens forhøjelse af procenten forudsætter, at der er sket en væsentlig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

I de ovenfor nævnte tilfælde skal skyldneren inden rimelig tid underrette skifteretten og fordringshaverne, såfremt der indtræder en væsentlig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. konkurslovens § 236 a, stk. 3.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2005-04 (2. samling), tillæg A, side 341, at budgetforbedringer, som medfører, at skyldnerens betalingssevne øges med mindst 1.000 kr. om måneden, må anses for en væsentlig budgetforbedring, der kan føre til genoptagelse.

3.2.5.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 20, stk. 2, at de medlemsstater, hvori en fuld gældssanering er betinget af iværksætterens delvise tilbagebetaling af gælden, sikrer, at den dermed forbundne betalingsforpligtelse er baseret på iværksætterens individuelle situation og navnlig står i forhold til iværksætterens indkomst og aktiver, som kan gøres til genstand for udlæg eller er disponible i gældssaneringsperioden, og tager hensyn til kreditorernes rimelige interesse.

Det følger videre af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 21, at medlemsstaterne skal sikre, at iværksættere kan være frigjort for al gæld senest tre år efter tidspunktet for stadfæstelsen eller indledningen af gennemførelsen af tilbagebetalingsplanen i de tilfælde, hvor proceduren omfatter en tilbagebetalingsplan, jf. stk. 1, litra a, eller, i tilfælde hvor proceduren ikke omfatter en tilbagebetalingsplan, senest tre år efter tidspunktet for indledningen af proceduren, eller

oprettelsen af det bo, der er under iværksætterens insolvensbehandling, jf. stk. 1, litra b.

Det fremgår endelige af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 23, stk. 3, at medlemsstaterne kan fastsætte længere gældssaneringsperioder i tilfælde, hvor en juridicel eller administrativ myndighed har godkendt eller beordret beskyttelsesforanstaltninger for at beskytte den insolvente iværksætters primære bolig og i givet fald iværksætterens families bolig eller de væsentlige aktiver til, at iværksætteren kan fortsætte med at drive sin forretning eller virksomhed eller udøve sit fag eller erhverv, jf. litra a, eller den insolvente iværksætters primære bolig og i givet fald iværksætterens families bolig ikke er realiseret, jf. litra b.

3.2.5.3. Konkursrådets overvejelser

3.2.5.3.1. Konkursrådet har overvejet, om der fortsat skal bestå en pligt til at tilbagebetale gælden i det omfang, skyldneren har evner hertil, eller om en tilbagebetalingsordning skal have undtagelsens karakter.

Efter Konkursrådets opfattelse bør der være en undergrænse for størrelsen af de afdrag, skifteretten kan fastsætte, således at helt bagatelagte afdrag afskæres. Det er Konkursrådets opfattelse, at der ikke skal bestå en pligt til at tilbagebetale gælden i de tilfælde, hvor summen af de månedlige afdrag til samtlige fordringshavere gennem hele afdragsperioden ikke vil udgøre mere end et ubetydeligt beløb pr. måned i størrelsesordenen 100 kr.

Konkursrådet har overvejet, om beløbene i ovennævnte tilfælde i stedet for at bortfalde skal betales til statskassen ud fra et synspunkt om, at en bagatelgrænse ikke bør komme skyldneren til gode.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om den gældende bagatelgrænse på 500 kr. (ved gældssanering efter de almindelige regler) og 300 kr. (ved gældssanering efter reglerne i kapitel 29) for, hvornår skifteretten kan bestemme, at der skal bortses fra fordringer, fortsat er egnet til at sikre, at omkostningerne ved at administrere de små afdrag ikke udhuler indbetalingerne.

Det er Konkursrådets vurdering, at den nuværende beløbsgrænse er for lav henset til fordringshavernes omkostninger ved at administrere de indkomne betalinger. Konkursrådet foreslår, at bagatelgrænsen fremover skal ligge ved 100 kr. pr. måned også for den enkelte fordringshaver, således at fordringer, som kun vil afkaste en samlet sum på 3.600 kr. i hele afdragsperioden, skal bortfalde. Bagatelgrænsen bør finde anvendelse på hver enkelt fordring, startende med den mindste, indtil de resterende fordringer hver især afkaster mere end det nævnte beløb i hele afdragsperioden.

Konkursrådet foreslår endvidere at videreføre konkurslovens § 236 a, stk. 2, om skifterettens mulighed for at forøge afdrag i afdragsperioden.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 91 f.

3.2.5.3.2. Konkursrådet har i overensstemmelse med kommissoriet af 14. maj 2014 overvejet, om henstand kan virke som et alternativ til gældssanering, f.eks. således, at en iværksætter, der ønsker at påbegynde ny virksomhed, først skal afdrage på tilbageværende gæld, når der opnås indtægter fra ny virksomhed.

Konkursrådet bemærker, at der allerede består mulighed for at give henstand. Gældssaneringsbekendtgørelsen fastsætter alene afdragsperiodens længde, men der er ikke regler for, hvor længe der kan ydes henstand. Henstandsperioden svarer imidlertid normalt til afdragsperiodens længde.

Konkursrådet har på den baggrund overvejet muligheden for at give henstand i en periode uden pligt til samtidig afdragsvis betaling.

En sådan ordning vil sikre, at skyldneren vil have en periode med afdragsfrihed, hvor skyldneren kan koncentrere sig om at starte ny virksomhed, uden pligt til løbende afvikling af gælden. Dette vil potentielt kunne føre til, at skyldneren, når tilbagebetalingspligten indtræder, vil have mulighed for at tilbagebetale et større beløb til sine fordringshavere.

Risikoen ved en sådan ordning kan imidlertid være, at skyldneren, når tilbagebetalingspligten indtræder, vil have stiftet yderligere gæld, herunder oparbejdet yderligere restancer til det offentlige, hvorved skyldneren er i en endnu mere håbløs situation.

Hertil kommer, at en yderligere henstandsordning efter Konkursrådets opfattelse vil kunne påvirke skyldneres mulighed for at optage lån. Det er således Konkursrådets opfattelse, at en potentiel långiver vil være tilbageholdende som følge af udsigten til, at tilbagebetalingspligten for en udskudt, delvist saneret gæld indtræder.

Hensynet til, at skyldneren i rimelig forlængelse af konkursbehandlingen har en (endelig) afklaring af sine økonomiske forhold, taler efter Konkursrådets opfattelse endvidere afgørende for, at der ikke skal indføres yderligere mulighed for henstand med tilbagebetaling.

Herudover taler også administrative og omkostningsmæssige hensyn for at begrænse skifterettens (og medhjælperens) aktive medvirken og inddragelse i afdragsperioden, idet en vid inddragelse af skifteretten (og medhjælperen) gennem

en længere periode vil have væsentlige administrative og omkostningsmæssige konsekvenser.

Konkursrådet kan på den baggrund ikke anbefale, at der indføres yderligere mulighed for henstand med tilbagebetaling.

Der henvises til betænkning 1578/2022 side 97 f.

3.2.5.3.3. Konkursrådet har på ny overvejet, om en afkortning af den periode, hvori en erhvervsdrivende skyldner skal afdrage på sin gæld, vil give bedre mulighed for opstart af ny virksomhed efter konkurs.

Det er på den ene side oplagt, at det vil gøre det lettere at starte ny virksomhed efter et virksomhedssammenbrud, hvis skyldneren efter en kendelse om gældssanering skal tilbagebetale et mindre beløb til sine fordringshavere end efter de gældende regler. En reduktion af tilbagebetalingspligten vil kunne medføre, at skyldneren kan anvende en større del af sit rådighedsbeløb til opstart af ny virksomhed.

En afkortning af afdragsperioden eller helt bortfald af pligten til at betale afdrag vil, efter Konkursrådets opfattelse, kunne tilgodese dette hensyn.

Det kan på den anden side efter Konkursrådets opfattelse virke stødende for retsfølelsen, hvis skyldnere, der på trods af konkursen har en vis betalingsevne, ikke skal afdrage over for sine fordringshavere eller kun skal afdrage i en meget kort periode.

Den nuværende afdragsperiode bevirker, at en skyldner med erhvervmæssig gæld vil være frigjort fra sin gæld tre år efter, at der er truffet afgørelse om gældssanering.

Det er Konkursrådets opfattelse, at den nuværende periode på tre år afspejler en passende balance mellem hensynet til skyldneren og fordringshavere.

Henset til, at skyldneren alene skal foretage afdragsvis betaling til sine fordringshavere i de situationer, hvor skyldneren har en vis betalingsevne, finder Konkursrådet således ikke anledning til at afkorte den periode, der skal forløbe, inden skyldneren er frigjort for sin gæld.

Konkursrådet har i lyset af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 21 på ny overvejet afdragsperiodens længde, herunder om fristen for, hvornår en skyldner er frigjort, skal regnes fra et tidlige tidspunkt.

Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at den nuværende

afdragsperiode på tre år, når der er tale om erhvervmæssig gæld, er forenelig med direktivet.

Konkursrådet finder forsat ikke anledning til at tage stilling til, om andre hensyn, herunder erhvervspolitiske samt erhvervs- og samfundsøkonomiske hensyn, vil kunne begrunde en kortere afdragsperiode for visse grupper af skyldnere.

Konkursrådet har imidlertid overvejet, om afdragsperioden for gældssanering vedrørende gæld, der ikke er erhvervmæssig (eller som ikke gældssaneres i forbindelse med konkurs), skal forkortes, således at afdragsperioden i disse sager fastsættes til tre år og ikke fem år som i dag. (Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1.3.2., om Konkursrådets overvejelser for så vidt angår sammenlægningen af reglerne for gældssanering).

Hensynet til at sikre helheden i gældssaneringssystemet taler for, at der ikke skal gælde forskellige afdragsperioder.

Der er herudover efter Konkursrådets opfattelse ikke afgørende hensyn til fordringshavere, der taler for at opretholde den nugældende periode på fem år. Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at den almindelige forældelsesfrist siden revisionen af gældssaneringsreglerne i 2005 er blevet reduceret fra fem år til tre år, jf. lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer.

Konkursrådet foreslår derfor, at afdragsperiodens længde for al slags gæld, herunder gæld der ikke er erhvervmæssig, fastsættes til tre år. (Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1.2.3., om Konkursrådets overvejelser for så vidt angår sammenlægningen af reglerne for gældssanering).

Konkursrådet foreslår dog, at afdragsperioden kan være længere, hvis det er nødvendigt for, at skyldneren kan opretholde sin bolig eller erhvervsaktiver. Denne regel implementerer direktivets artikel 23, stk. 3. Da forlængelsen af afdragsperioden i disse tilfælde sker af hensyn til skyldneren, bør forlængelsen af afdragsperioden ikke medføre, at skyldneren i den samlede afdragsperiode betaler et større beløb i dividende til kreditorerne, end hvis skyldneren havde opgivet sin bolig henholdsvis erhvervsaktiver og følgelig havde fået en treårig afdragsperiode.

Konkursrådet foreslår endvidere, at afdragsperioden kan forlænges i op til seks år, hvis skyldnerens væsentligste gæld er studiegæld, og skyldneren ikke har erhvervmæssig gæld. Forslaget skal ses på baggrund af, at man efter retspraksis typisk fastsætter en længere afdragsperiode, når der er tale om studiegæld, idet studiegæld i almindelighed ikke afvikles på fem år, hvorfor dette heller ikke bør være tilfældet ved gældssanering. Efter retspraksis forlænges afdragsperioden i disse tilfælde ofte op til ti år. I lyset af at den

almindelige afdragsperiode foreslås nedsat til tre år, foreslår Konkursrådet, at der højst bør kunne ske forlængelse i op til seks år. Adgang til at fastsætte en forlænget afdragsperiode på op til seks år foreslås ikke at gælde i tilfælde, hvor skyldneren tillige har erhvervmæssig gæld, da det ikke anses for foreneligt med direktivet, hvis der fastsættes en længere afdragsperiode end tre år for erhvervmæssig gæld. Dette gælder uanset, om der er tale om en erhvervmæssig gæld af mindre størrelse.

I lyset af at direktivet indeholder regler om afdragsperiodens længde, foreslår Konkursrådet, at afdragsperiodens længde fremover skal fremgå direkte af konkursloven.

Der henvises til betænkning 1578/2022 side 94 f.

3.2.5.4. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

Justitsministeriet agter endvidere i lyset af Konkursrådets anbefalinger, at ændre gældssaneringsbekendtgørelsens § 14, således at bagatelgrænsen fremover skal ligge ved 100 kr. pr. måned, hvorefter fordringer, som kun vil afkaste en samlet sum på 3.600 kr. i hele afdragsperioden, skal bortfalde.

3.2.5.5. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at konkurslovens ændres, således at det fremgår, at afdragsperioden udgør tre år, men at afdragsperioden kan være længere, hvis dette er nødvendigt for at skyldneren kan opretholde sin bolig eller aktiver, der anvendes i den forbindelse. Hvis den væsentligste del af skyldnerens gæld er studiegæld, og skyldneren ikke har gæld fra erhvervsaktivitet, kan afdragsperioden forlænges, dog således at afdragsperioden højst kan udgøre seks år.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 50 (forslag til konkurslovens § 216, stk. 4) og bemærkningerne hertil.

3.2.6. Tidspunktet for indledning og afsigelse af kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs og indstilling fra kurator

3.2.6.1. Gældende ret

3.2.6.1.1. Konkursloven fastsætter ikke udtrykkeligt, hvor tidligt en gældssaneringssag kan indledes i forbindelse med konkurs eller rekonstruktion.

For så vidt angår det tidligste tidspunkt for afsigelse af

kendelse om gældssanering følger det imidlertid af konkurslovens § 232, stk. 1, at kendelse om gældssanering efter reglerne i konkurslovens kapitel 29 om gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling tidligst kan afsiges i forbindelse med boets slutning som følge af manglende midler efter konkurslovens § 143 eller i forbindelse med skifterettens stadfæstelse af udkast til regnskab og udlodning, jf. konkurslovens § 151.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingsstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 338, at bestemmelsen bl.a. skal sikre, at forholdene i det relevante konkursbo er afdækket i tilstrækkeligt omfang, således at der er tilvejebragt et forsvarligt beslutningsgrundlag, inden der træffes afgørelse om gældssanering. Det fremgår videre, at der efter forslaget til konkurslovens § 231 a, stk. 2, 2. pkt., i almindelighed ikke afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs, hvis skyldnerens gæld er pådraget i en virksomhed, hvor det i forbindelse med konkursbehandlingen konstateres, at ledelsen i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede den virksomhed, der er eller har været undergivet konkursbehandling, forsvarligt. Denne betingelse forudsætter, at forholdene i virksomheden er undersøgt, inden der træffes afgørelse i gældssaneringssagen

Efter § 232, stk. 2, kan skifteretten under særlige omstændigheder afsige kendelse om gældssanering på et tidligere tidspunkt end anført i stk. 1.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingsstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 339, at bestemmelsen er en undtagelsesbestemmelse, som navnlig vil kunne anvendes i tilfælde, hvor behandlingen af konkursboet er særlig langvarig, og hvor konkursbehandlingen beror på enkelte udestående spørgsmål, herunder f.eks. udfaldet af en retssag eller lignende. Det må herved forudsættes, at skyldnerens forhold i øvrigt er afdækket i tilstrækkeligt omfang, således at afgørelsen i gældssaneringssagen i det hele kan træffes på et forsvarligt grundlag. Det fremgår endvidere, at i de tilfælde, hvor det er skyldneren, som er under konkursbehandling, må det normalt være en forudsætning for at afsige kendelse om gældssanering på et tidligere tidspunkt, end det der er forudsat i stk. 1, at den del af skyldnerens gæld, der ikke er dækket ved konkursen, ligger nogenlunde fast, således at skifteretten har et klart overblik over, hvilken gæld der skal indgå i gældssaneringssagen. Det er således alene den udækkede del af kravene fra konkursen, der indgår i skyldnerens gældssaneringssag.

Efter konkurslovens § 232, stk. 3, træffer skifteretten i øvrigt bestemmelse om, i hvilket omfang gældssaneringssagens behandling skal afvente boets slutning.

Det følger af konkurslovens § 232, stk. 4, at de tidsmæssige betingelser for afsigelse af kendelse om gældssanering, som

fremgår af § 232, stk. 1-3, alene finder anvendelse, hvis skyldneren er under konkursbehandling. De tidsmæssige betingelser finder således ikke anvendelse i de tilfælde, hvor grundlaget for anvendelsen af kapitel 29 er, at et selskab, skyldneren ejer, og hvis gæld skyldneren hæfter for gennem kaution eller lignende, har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. § 231, stk. 2. De tidsmæssige betingelser efter § 232, stk. 1-3, finder dog anvendelse, hvis skyldneren selv er under konkursbehandling.

3.2.6.1.2. Efter konkurslovens § 219, stk. 1, antager skifteretten kan skifteretten, når den har truffet beslutning om at indlede en gældssanerings sag, antage en medhjælper til under sit tilsyn at udføre forskellige forretninger.

Det vil stå skifteretten frit for at antage en advokat, der hører til skifterettens faste stab af medhjælpere, også hvor skyldneren har anmodet skifteretten om at antage en anden advokat.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.2.1.4. nedenfor omhandlede udpegning mv. af medhjælpere, samt til betænkning nr. 1579/2022 side 249 f., hvor medhjælperens opgaver gennemgås.

3.2.6.2. Konkursrådets overvejelser

3.2.6.2.1. Konkursrådet har overvejet, om skifteretten ud over den mulighed, der allerede eksisterer i dag, skal have yderligere adgang til at afsige kendelse om gældssanering, før konkursbehandlingen er afsluttet, og om skifteretten i så fald vil have et tilstrækkeligt fuldt indblik i skyldnerens økonomiske forhold.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, om det er en nødvendig forudsætning for en kendelse om gældssanering, at der er klarhed over størrelsen af gælden i boet, eller om en afgørelse om gældssanering kunne nøjes med at angive det beløb, skyldneren skal betale månedligt.

Det er Konkursrådets opfattelse, at størrelsen af den samlede gæld ikke har betydning for størrelsen af de afdrag, skyldneren eventuelt kan betale som led i en gældssanering. Det vil være tilstrækkeligt, at det månedlige afdrag, skyldneren kan betale, opgøres på baggrund af skyldneren og dennes ægtefælles månedlige nettoindkomst med fradrag af de udgifter, der er anført i § 3 i gældssaneringsbekendtgørelsen.

I de situationer, hvor det ikke er muligt at fastsætte den procent, som gælden nedsættes til, foreslår Konkursrådet derfor, at kendelsen i stedet går ud på, at skyldneren skal betale et bestemt beløb pr. måned i afdragsperioden. Dette vil typisk have relevans i tilfælde, hvor skyldnerens forhold på

kendelsestidspunktet er uafklaret som følge af en verserende konkursbehandling.

De månedlige afdrag kan efter udløbet af den periode, hvor der skal betales afdrag, fordeles til de fordringshavere, der har anmeldt krav mod skyldneren.

En sådan ordning vil indebære, at kendelse om gældssanering kan meddeles på et tidligere tidspunkt end efter de nugældende regler.

Det er efter Konkursrådets opfattelse vigtigt, at der ikke afsiges kendelse om gældssanering, før skyldnerens forhold er afklarede i en sådan grad, at kendelsen kan træffes på et forsvarligt grundlag. Der bør således være klarhed over, om gælden er stiftet på en måde, som vil udelukke gældssanering, jf. konkurslovens § 197 og § 231 a.

Konkursrådet har således overvejet, på hvilket stadium af en konkurs det vil være muligt at have et tilstrækkeligt overblik over, om der foreligger forhold, der i almindelighed vil kunne udelukke gældssanering.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, om der vil være et sådant overblik et år efter afsigelsen af konkursdekretet. Dette er som udgangspunkt fristen for anlæggelse af omstødsessager, jf. konkurslovens § 81, og kurator vil på dette tidspunkt have overblik over de dispositioner, skyldneren har foretaget op til konkursen.

Det vil imidlertid ikke i alle tilfælde medføre en væsentlig forbedring af skyldnerens forhold, at tidspunktet for, hvornår gældssanering kan indledes, fremrykkes til et år efter afsigelsen af konkursdekretet. Det skyldes, at konkursboet f.eks. allerede kan være sluttet efter et år, hvis der ikke er foretaget omstødelige dispositioner, og heller ikke er andre krav, der skal forfølges.

En anden frist kunne være fristen for forældelse af eventuelle erstatningskrav mod ledelsen, der i medfør af forældelseslovens § 3, stk. 1, som udgangspunkt forældes efter tre år. Dette vil imidlertid næppe medføre nogen forbedring af skyldnerens mulighed for gældssanering.

Konkursrådet har desuden overvejet tidspunktet for kurators meddelelse i medfør af konkurslovens § 110, stk. 4, om kurators pligt til at give politiet meddelelse om eventuelle strafbare forhold. Der er imidlertid ikke knyttet en egentlig frist til denne meddelelse.

Derudover har Konkursrådet overvejet tidspunktet for kurators redegørelse i medfør af konkurslovens § 125, stk. 2, som skal foreligge senest fire måneder efter, at konkursde-

kretet er afsagt. Redegørelsen skal bl.a. indeholde en redegørelse for de vigtigste årsager til konkursen samt oplysning om de vigtigste regnskabstal for den periode, der er forløbet siden det senest udarbejdede regnskab.

Samtidig med den i § 125, stk. 2, nævnte redegørelse skal kurator afgive en begrundet indstilling om, hvorvidt der er grundlag for at indlede sag om konkurskarantæne mod nogen, jf. § 125, stk. 3. Kan kurator ikke fremskaffe tilstrækkelige oplysninger til brug for afgivelse af en endelig indstilling inden fire måneder, skal en sådan afgives så hurtigt som muligt og senest ti måneder efter, at konkursdekretet er afsagt, medmindre den, der er spørgsmål om at pålægge konkurskarantæne, i væsentlig grad har modarbejdet kurators undersøgelser.

Kurator skal på tidspunktet for sin afgivelse af indstilling vedrørende konkurskarantæne have dannet sig et overblik over, om der foreligger forhold, som vil kunne medføre konkurskarantæne. Konkurskarantæne kan pålægges den, der på grund af groft uforsvarlig virksomhedsledelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, jf. konkurslovens § 157.

I vurderingen indgår ifølge de specielle bemærkninger til § 157 navnlig, om konkursen har ført til betydelige tab for fordringshaverne, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 131, som fremsat, s. 28. Det indgår desuden, om konkursen må antages at skyldes, at ledelsen f.eks. har løbet uacceptable risici, eller om konkursen i væsentligt omfang kan henføres til ydre omstændigheder.

Det er Konkursrådets vurdering, at der vil være en naturlig sammenhæng mellem de forhold, som indgår i vurderingen af, om der skal indledes en sag om konkurskarantæne, og de forhold, der indgår i vurderingen af, om der foreligger omstændigheder, som udelukker gældssanering. Når kurator har foretaget sine undersøgelser og vurderet, om skyldneren har handlet på en sådan måde, at skyldneren er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, vil det dermed også være afklaret, om der herved foreligger forhold, der i almindelighed udelukker gældssanering.

Det er på den baggrund Konkursrådets opfattelse, at en kendelse om gældssanering tidligst vil kunne afsiges, efter skifteretten har modtaget kurators indstilling i medfør af § 125, stk. 3. I praksis vil det i øvrigt være sjældent, at der er grundlag for at indlede en sag, før en sådan indstilling fra kurator foreligger, og dermed vil skifteretten kunne afsige kendelse om gældssanering, så hurtigt som sagen derefter er behandlet færdig.

Kurators indstilling om konkurskarantæne skal som nævnt afgives senest fire måneder efter konkursdekretets afsigelse, jf. konkurslovens § 125, stk. 2. Indstillingen foreligger

imidlertid erfaringsmæssigt fire til ti måneder efter konkursdekretets afsigelse. Det skyldes, at kurator ofte har vanskeligt ved at fremskaffe bogføringsmateriale, oplysninger fra Skatteforvaltningen og andre oplysninger vedrørende skyldnerens forhold.

Konkursrådet finder ikke anledning til at ændre på fristerne for kurators indstilling vedrørende konkurskarantæne. I de tilfælde, hvor skyldneren bidrager til sagens oplysning, vil kurator typisk hurtigere kunne vurdere, om der er basis for konkurskarantæne og dermed afgive sin indstilling.

Skyldneren vil således ved at samarbejde om tilvejebringelse af fornødne oplysninger kunne have indflydelse på, hvor hurtigt kurator afgiver sin indstilling vedrørende konkurskarantæne. Hvis det er muligt at indlede en sag om gældssanering fra tidspunktet for skifterettens modtagelse af kurators indstilling vedrørende konkurskarantæne, vil udsigten til tidligere gældssanering således kunne anvendes som incitament for skyldneren til at forsyne kurator med fornødne oplysninger.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 100 ff.

3.2.6.2.2. Konkursrådet anfører, at såfremt tidspunktet for afsigelse af kendelse om gældssanering fremrykkes, vil det kunne forekomme, at behandlingen af konkurssagen endnu ikke er afsluttet på tidspunktet for indledningen af den periode, hvor skyldneren i henhold til kendelsen om gældssanering vil skulle betale månedlige afdrag. Det vil også kunne forekomme, at behandlingen af konkurssagen endnu ikke er afsluttet på tidspunktet for udløbet af afdragsperioden. Der vil i disse situationer ikke være klarhed over, hvordan afdragene skal fordeles, idet der f.eks. ikke i konkursboet er foretaget fordringsprøvelse, ligesom dividenden i konkursboet kan forrykkes som følge af udfaldet af verserende retssager.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, hvortil eventuelle månedlige afdrag skal betales. Konkursrådet finder det ikke hensigtsmæssigt, at beløbene akkumuleres hos skyldneren, idet ovenstående uklarheder over, hvordan afdragene skal fordeles mv., kan stå på over længere tid. De månedlige afdrag bør derfor enten betales til den medhjælper, skifteretten i medfør af konkurslovens § 219, stk. 1, har antaget, eller direkte til kurator for skyldnerens konkursbo.

Konkursrådet finder det mest hensigtsmæssigt, at gældssaneringssagen og behandlingen af konkursboet i videst muligt omfang holdes adskilt.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at skyldneren, såfremt denne er under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, skal indbetale de månedlige afdrag til en konto hos medhjælperen.

Konkursrådet har endvidere overvejet, hvornår de i forbindelse med gældssaneringen modtagne afdrag bør udloddes til fordringshaverne og hvem, der skal forestå denne udlodning. Udlodningen til fordringshaverne kan enten foretages af medhjælperen, eller direkte af kurator for skyldnerens konkursbo.

Efter Konkursrådets opfattelse bør spørgsmålet om, hvem der skal foretage udlodningen af de i forbindelse med gældssaneringen modtagne afdrag, afhænge af, om konkursboet slutes før eller efter afdragsperiodens udløb.

I de tilfælde, hvor konkursboet slutes før afdragsperiodens udløb, er det Konkursrådets opfattelse, at medhjælperen bør forestå udlodningen af det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen. Skyldneren bør i den resterende del af afdragsperioden selv betale afdrag til fordringshaverne. Medhjælperen bør vejlede skyldneren i, hvordan den resterende del af gælden skal afvikles.

I de tilfælde, hvor skyldneren ved afdragsperiodens udløb fortsat er under konkursbehandling, bør medhjælperen kunne indbetale det modtagne beløb til kurator, der i forbindelse med udbetaling af dividenden, jf. konkurslovens § 152, udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen.

Det er endvidere Konkursrådets vurdering, at medhjælperen eller kurator først vil have klarhed over, hvilke fordringshavere der skal have del i de i forbindelse med gældssaneringen modtagne afdrag på tidspunktet for konkursboets slutning. Ved udlodning af de i forbindelse med gældssaneringen modtagne afdrag skal der tages hensyn til kurators fordringsprøvelse i konkursboet. Udlodning i konkursboet bør gå forud for fastlæggelsen af, hvilke (rest)fordringer der skal dækkes i forbindelse med gældssaneringssagen. På denne måde sikres det, at kun fordringshavere, der ikke dækkes gennem konkursen, modtager betaling.

Konkursrådet bemærker, at den omstændighed, at kurator rent praktisk forestår udlodning af de i henhold til gældssaneringskendelsen modtagne afdrag, ikke indebærer, at der i forbindelse med udlodningen skal foretages en prøvelse af de enkelte fordringer.

Ved fordelingen af de i forbindelse med gældssaneringen modtagne afdrag bør eventuelle restkrav, der følger af fortrinsstillede krav og udækkede simple fordringer, behandles lige. Udlodningen bør således ske efter konkurslovens § 200 uden hensyntagen til fordelingen af konkursmassen i henhold til konkurslovens kapitel 10 (konkursordenen), jf. også Konkursrådets betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, s. 283 f.

Endelig er det Konkursrådets opfattelse, at kurator i de tilfælde, hvor boet slutes efter konkurslovens § 143, bør kunne overlade udlodning af det modtagne beløb til skifterettens medhjælper. Dette er begrundet i, at der i disse tilfælde må antages ikke at være midler til dækning af kurators omkostninger forbundet med udlodning af beløbet til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen.

Konkursrådet bemærker, at der vil være merarbejde forbundet med ovenstående opgaver for medhjælperen og kurator, som dermed vil kunne få betydning for medhjælperens og kurators vederlag.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 104 ff.

3.3.6.2.3. Konkursrådet bemærker om antagelse af medhjælper efter konkurslovens § 219, stk. 1, skifteretten ikke er bundet af skyldnerens forslag til en medhjælper.

Der er foreliggende dog praksis, hvor en anden advokat besidder et sådant kendskab til skyldnerens økonomiske forhold, at skifteretten på skyldnerens anmodning må antage denne advokat som medhjælper frem for en advokat, som hører til skifterettens faste stab af medhjælpere. Dette har navnlig været tilfældet, hvor en advokat inden gældssaneringssagens indledning har været udpeget som kurator i skyldners konkursbo.

En praksis, hvorefter skifterettens ønske om at udpege en bestemt medhjælper må vige for andre hensyn, såsom kurators konkrete kendskab til skyldnerens forhold, er efter Konkursrådets opfattelse ikke hensigtsmæssig. Konkursrådet finder, at en person, der er eller tidligere har været udpeget som kurator i skyldnerens konkursbo, ikke bør kunne antages som medhjælper, idet hvervne som henholdsvis kurator og medhjælper ikke vurderes at være forenelige. Kurator varetager fordringshavernes interesser, hvorimod medhjælperen udfører opgaver for skifteretten på skifterettens vegne under dennes tilsyn og instruktioner. Antagelse af medhjælper sker således med det hovedformål at bistå skifteretten, og skifterettens medhjælper er skifterettens repræsentant.

På baggrund af ovenstående foreslår Konkursrådet, at skifterettens skøn om antagelse af medhjælper kun bør kunne tilsidesættes, hvis der foreligger helt særlige grunde, såsom medhjælperens inhabilitet.

Der stilles imidlertid ikke i konkursloven krav om, at den medhjælper, skifteretten antager, skal være advokat. Dette kan give anledning til, at der kan fastsættes regler om medhjælperens behandling af betroede midler såsom afdrag modtaget efter den foreslåede § 216 a. Dette kan eventuelt ske gennem en bemyndigelse til justitsministeren, svarende

til konkurslovens § 126, stk. 4, til at fastsætte nærmere regler.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 106 f.

3.2.6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

3.2.6.4. Den foreslåede ordning

Det foreslås for det første, at hvor det i forbindelse med afsigelsen af kendelsen om gældssanering ikke er muligt at fastsætte den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skal kendelsen i stedet angive de afdrag som skyldneren skal betale.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 49 (forslag til konkurslovens § 216, stk. 1 og 2) og bemærkningerne hertil.

Det foreslås for det andet, at hvor skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever eller et selskab, som skyldneren eller de nævnte personer tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, er under konkursbehandling, kan kendelse om gældssanering tidligst afsiges, når kuratoren i konkursboet, har afgivet en endelig indstilling om, hvorvidt der efter kurators vurdering, foreligge forhold, der taler afgørende mod gældssanering. Hvis det ikke er skyldneren selv, der er under konkursbehandling, skal dette dog kun gælde i det omfang skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Det foreslås for det tredje, at hvis skyldneren er under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, skal skyldneren betale afdrag til skifterettens medhjælper, der udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen, når konkursboet er afsluttet. Hvis afdragsperioden ikke udløbet på tidspunktet for konkursboets slutning, skal skyldneren betale de resterende afdrag direkte til fordringshaverne. Hvis konkursbehandlingen derimod ikke er afsluttet ved afdragsperiodens udløb, indbetaler medhjælperen det modtagne beløb til konkursboet, der i forbindelse med udbetalingen af dividende, udlodder det modtagne beløb. Hvis konkursboet efter afdragsperiodens udløb sluttet efter konkurslovens § 143 (dvs. hvor der ikke er midler i boet til at dække omkostningerne ved konkursbehandlingen) kan kurator overlade udlodningen af det modtagne beløb til skifteretten.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 53 (forslag til konkurslovens § 216 a) og bemærkningerne hertil.

Det forslås for det fjerde, at der indsættes en bestemmelse om, at en person, der er eller tidligere har været udpeget som kurator i skyldnerens konkursbo, ikke kan antages som medhjælper i forbindelse med gældssanerings sagen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 56 (forslag til konkurslovens § 219, stk. 1, 2. pkt.) og bemærkningerne hertil.

Det foreslås som det femte, at der indsættes en bemyndigelse til, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om medhjælperens behandling af betroede midler.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 57 (forslag til konkurslovens § 219, stk. 3) og bemærkningerne hertil.

3.2.7. Skatteretlige spørgsmål i relation til gældssanering

3.2.7.1. Gældende ret

Det følger af statsskattelovens § 4, at som skattepligtig indkomst betragtes den skattepligtiges samlede årsindtægter. Det følger videre af kildeskattelovens § 22, at den skattepligtige indkomst opgøres på grundlag af indkomsten i indkomståret. Indkomståret er kalenderåret.

En selvstændigt erhvervsdrivende kan dog anvende et andet indkomstår end kalenderåret, hvis det er begrundet i hensyn til sæson, brancheændring, personaleferie eller nye forretningsforbindelser, jf. kildeskattelovens § 22, stk. 2. Har den selvstændigt erhvervsdrivende et andet indkomstår end kalenderåret, opgøres den skattepligtige indkomst efter de regler, der gælder for det kalenderår, som det forskudte indkomstår træder i stedet for.

Den skattepligtige beskattes af sin nettoindkomst i hele indkomståret, som således enten udgør kalenderåret eller det forskudte indkomstår. Den endelige indkomstskat og slutskat for personer beregnes og opgøres efter indkomstårets udløb efter reglerne i kildeskatteloven. Efter kildeskattelovens § 61 forfalder eventuel restskat til betaling i året efter indkomståret, dog ikke restskat, der ifølge § 61, stk. 3, indregnes i forskudsskatten for indkomståret efter året for udskrivningen af årsopgørelsen, og tilbagebetaling af overskydende skat til den skattepligtige sker ligeledes i året efter indkomståret, jf. kildeskattelovens § 62.

Kendelse om gældssanering efter konkurslovens kapitel 25-28 omfatter alene fordringer, der er stiftet inden gældssanerings sagens indledning, jf. konkurslovens § 199, stk. 1, 1. pkt. Gældssanerings sagen anses for indledt ved skifterettens afgørelse herom, jf. konkurslovens § 206. Når særlige forhold taler derfor, kan skifteretten bestemme, at kendelsen kun skal omfatte fordringer, der er stiftet inden et af skifteretten fastsat tidligere tidspunkt, jf. § 199, stk. 1, 2. pkt.

Gældssanering efter konkurslovens kapitel 29 omfatter alene fordringer, der er stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. konkurslovens § 233, stk. 2. Når særlige forhold taler derfor, kan skifteretten bestemme, at kendelsen skal omfatte fordringer, der er stiftet inden et af skifteretten andet fastsat tidspunkt, der dog ikke kan fastsættes til et tidspunkt senere end skifterettens afgørelse om at indlede sag om gældssanering, jf. konkurslovens § 233, stk. 2.

Konkursskatteloven anvendes på visse skatteforhold i forbindelse med konkurs, herunder opgørelse af konkursindkomst og begrænsning af underskudsfrøførelse mv.

Det følger af konkursskattelovens § 6, at fysiske personer, hvis bo tages under konkursbehandling, ikke er skattepligtige af konkursindkomsten, medmindre Skatteforvaltningen træffer beslutning herom efter konkursskattelovens kapitel 4. Konkursindkomsten omfatter ved fysiske personer skyldnerens indtægter og udgifter fra konkursboets aktiver og passiver i perioden fra konkursdekretets afsigelse indtil konkursens slutning, jf. konkursskattelovens § 7, stk. 1. Konkursindkomsten omfatter endvidere skyldnerens indtægter og udgifter fra begyndelsen af det indkomstår, hvori konkursdekretet afsiges, og indtil dekretets afsigelse, dog med undtagelse af skyldnerens A-indkomst eller indkomst fra driften eller deltagelse i driften af en ægtefælles virksomhed, jf. konkursskattelovens § 7, stk. 2. Disse indtægter og udgifter er derfor skattefrie, medmindre Skatkestyrelsen træffer afgørelse om skattepligt.

Det følger af konkursskattelovens § 14, 1. pkt., at Skatteforvaltningen træffer bestemmelse om skattepligt, hvis det skønnes, at konkursindkomsten opgjort efter fradrag af tidligere års underskud overstiger 100.000 kr. Skatteforvaltningen kan dog undlade at træffe bestemmelse herom, hvis det må antages, at kun en mindre del af skatten kan inddrives, jf. konkursskattelovens § 14, 2. pkt.

Afgørelsen om skattepligt skal som udgangspunkt træffes inden tre måneder fra modtagelsen af bostyrets statusoversigt og redegørelse efter konkurslovens § 125, stk. 2, jf. konkursskattelovens § 15, stk. 2. Der kan dog træffes afgørelse om skattepligt senere, hvis der indgår et aktiv i boet, som enten ikke var nævnt i bostyrets oplysninger, eller hvis det er usikkert eller omstridt, at aktivet tilhører boet, jf. konkursskattelovens § 15, stk. 3.

Konkursskattelovens § 12 indebærer, at adgangen til underskudsfrøførelse som udgangspunkt bortfalder i det indkomstår, hvori konkursdekretet afsiges, og senere indkomstår. Det gælder både underskud i henhold til personskattelovens § 13 og virksomhedsskattelovens § 13. Også adgangen til at frøføre uudnyttede tab bortfalder. Det gælder tab, der kan frøføres efter reglerne i aktieavancebeskatningslovens

§ 13 A, stk. 2 og 3, kursgevinstlovens § 32, stk. 3, og ejendomsavancebeskatningslovens § 6, stk. 3.

Konkursskatteloven gælder ikke for frivillig akkord i konkurs, tvangsakkord i konkurs og gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. konkursskattelovens § 1, stk. 2. Dette indebærer med hensyn til frøførelse af underskud, at adgangen hertil ikke bortfalder, men alene nedsættes med den faktiske gældseftergivelse, når der i forbindelse med konkursbehandlingen afsiges kendelse om gældssanering.

Konkursskatteloven finder som nævnt ikke anvendelse ved gældssanering i forbindelse med konkurs. Dermed gælder der ikke særlige regler ved gældssanering som ved konkurs om konkursindkomst, konkursår mv.

Fysiske personer, for hvem der indledes gældssanering, beskattes dermed fortsat fuldt ud i overensstemmelse med skattelovgivningens almindelige regler. Indkomsten omfatter skyldnerens indtægter og udgifter for hele indkomståret, også når gældssanering indledes.

En gældssanering i forbindelse med konkurs kan således ikke omfatte skattekrav opstået og stiftet efter skifterettens afgørelse om indledning af gældssanerings sagen. Skattekrav for det indkomstår, hvor skifteretten indleder gældssaneringen, falder uden for gældssaneringen, da disse krav først anses som stiftet ved indkomstårets udgang og dermed efter indledning af gældssaneringen. Endvidere vil latente skattekrav tilsvarende ikke være omfattet af en kendelse om gældssanering.

Skattemæssigt medfører en gældssanering – i lighed med en tvangsakkord i forbindelse med en rekonstruktion – at der sker nedsættelse af uudnyttede, fradragsberettigede underskud og dernæst uudnyttede, fradragsberettigede kildeartsbegrænsede tab, der kan frøføres efter reglerne i aktieavancebeskatningsloven, kursgevinstloven og ejendomsavancebeskatningsloven fra det pågældende og tidligere indkomstår, med det beløb, hvormed gælden er nedsat, jf. personskattelovens § 13 a.

Nedsættelsesbeløbet formindskes med den del af skyldnerens indkomst, der hidrører fra den pågældendes frigørelse for gældsforpligtelser. For personer, der er omfattet af personskattelovens regler om frøførelse af underskud, indebærer en gældssanering således, at uudnyttede, fradragsberettigede underskud nedsættes med det beløb, som gælden er nedsat med.

Retten til at frøføre underskud begrænses ikke, i det omfang gældseftergivelsen er skattepligtig. Gevinst på gæld som følge af gældssanering medregnes ikke ved opgørelsen

af den skattepligtige indkomst, jf. kursgevinstlovens § 24, stk. 2.

Det fremførselsberettigede underskud begrænses derfor med det eftergivne beløb. Nedsættelsen af underskud sker med virkning for det indkomstår, hvori kendelse om gældssanering afsiges, og for senere indkomstår. Nedsættelse kan ske såvel af underskud, der stammer fra det år, hvori kendelse om gældssanering er afsagt (gælds-nedsættelsesåret), som af underskud fra tidligere år, der ikke er udnyttet ved begyndelsen af gælds-nedsættelsesåret.

For andelshavere (landmænd m.v.) er der et særligt skatteretligt spørgsmål i relation til gældssanering, idet sådanne andelshavere kan have et indestående på en andelshaverkonto, der først udbetales i indkomstårene efter det indkomstår, hvor kendelsen om gældssanering blev afsagt. Skatteretligt anses sådanne udbetalinger først for erhvervet på udbetalingstidspunktet. Følgelig vil udbetalingerne indgå i beregningen af indkomstkatten for disse efterfølgende indkomstår, der ikke omfattes af gældssaneringen. Dette gælder, uanset om skyldneren (andelshaveren) inden gældssaneringen måtte have pantsat sin andelskonto (typisk til sin bankforbindelse), således at udbetalingerne sker til banken og ikke til skyldneren selv.

3.2.7.2. Konkursrådets overvejelser

3.2.7.2.1. Det bemærkes, at selv om Konkursrådet foreslår konkurslovens kapitel 29 ophævet, foreslås det, at reglen i § 233, stk. 2, videreføres i den foreslåede § 199, stk. 2. Reglerne om skæringstidspunktet for, hvilke fordringer, der omfattes af en gældssanering, foreslås med andre ord opretholdt.

Det skatteretlige princip om indkomstårets udelelighed, jf. kildeskattelovens § 22, medfører, at en kendelse om gældssanering ikke vil omfatte skattekrav for det indkomstår, hvor skifteretten indleder gældssaneringen, da disse krav insolvensretligt først anses som stiftet ved indkomstårets udgang og dermed efter indledning af gældssaneringssagen.

Konkursrådet foreslår, jf. pkt. 3.1.7 ovenfor, at man i relation til fysiske personer insolvensretligt indfører en sondring mellem B-skat og restskat. Hvad angår B-skat foreslås det, at krav på B-skat, der er forfaldne inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse, omfattes af en tvangsakkord. Konkursrådet foreslår med samme begrundelse som i den nævnt under pkt. 3.1.7 ovenfor, at krav på B-skat, der er forfaldne inden skæringstidspunktet i en gældssanering, jf. den foreslåede § 199, skal omfattes af en kendelse om gældssanering. Dog foreslås det – ligesom i relation til tvangsakkord – at en gældssanering ikke skal begrænse Skatteforvaltningens adgang til at modregne krav på B-skat med det fulde beløb i skyldnerens eventuelle krav på overskydende skat vedrørende samme indkomstår.

Hvad angår restskat for det igangværende indkomstår, foreslår Konkursrådet, jf. pkt. 3.1.7. ovenfor, at der sker en skønmæssig fastsættelse af, hvilken del af kravet på restskat, der omfattes af tvangsakkorden. Til brug for dette skøn foretager tillidsmanden eller en revisor en beregning af den forventede restskat. Konkursrådet finder det ikke hensigtsmæssigt, hvis der i gældssaneringssager skal indhentes revisorberegninger af forventet restskat. Dette vil være omkostningskrævende i forhold til, at restskatten i en gældssanering typisk vil være af beløbsmæssigt beskedent størrelse. Konkursrådet foreslår følgelig, at kravet på restskat vedrørende det igangværende indkomstår fuldt ud omfattes af gældssaneringen.

Hermed vil skyldneren i det igangværende indkomstår alene skulle betale A-skat af sin personlige indkomst og eventuelle B-skattearter, der forfalder efter gældssaneringssagens indledning. Det bemærkes, at selv om en del af restskatten måtte skyldes lønindkomst erhvervet under gældssaneringssagen, og at denne del af restskatten principielt ikke burde gældssaneres, vil saneringen heraf ofte kun angå et mindre beløb. Den fordel, som skyldneren opnår herved, tilfalder ikke skyldneren personligt, men derimod fordringshaverne i form af (en mindre) forøgelse af dividenden, idet skyldneren skal betale afdrag svarende til sit overskud på gældssaneringsbudgettet. Skyldneren vil derfor som udgangspunkt ikke have noget incitament til at spekulere i at opnå en høj restskat. I og med at gældssaneringen omfatter kravet på restskat, skal der alene afsættes midler til dividende heraf i budgettet.

Hvis skyldneren forsøger at misbruge reglerne ved at ændre sin forskudsopgørelse med åbenbart forkerte oplysninger om lønindkomst eller fradrag for dermed at få nedsat sin A-/B-skat (og øge restskatten), må gældssanering nægtes med henvisning til, at skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering. Skyldneren bør dog ikke være forpligtet til at ændre sin forskudsopgørelse ved at forhøje sin forskudsindkomst med avancer/genvundne afskrivninger på aktiver, der er solgt inden gældssaneringssagens indledning, da den heraf følgende øgede skat netop bør indregnes i restskatten og gældssaneres. Skyldneren må indrette sig på, at dennes skat efter gældssaneringskendelsen må beregnes på baggrund af denne, herunder den deraf følgende begrænsning af eventuel underskudsfremførsel.

Konkursrådet er opmærksom på, at såfremt skyldneren er under konkursbehandling på tidspunktet for afsigelsen af kendelsen om gældssanering, vil gældssaneringen som udgangspunkt kun omfatte fordringer, der var stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. den foreslåede regel i konkurslovens § 199, stk. 2. Hvis konkursdekretet blev afsagt i et tidligere indkomstår end det år, hvor gældssaneringen blev indledt, vil skattekrav, herunder restskat, for sidstnævnte indkomstår dermed ikke blive omfattet af gældssaneringen. Den foreslåede regel i § 199, stk. 2, åbner imidlertid

(ligesom den gældende regel i § 233, stk. 2) mulighed for, at skæringstidspunktet i stedet sættes til tidspunktet for gælds-sanerings indledning. Hvis der er eller forventes større skattekrav vedrørende det indkomstår, hvor gældssanerings-sagen blev indledt, bør man således anvende tidspunktet for gældssanerings-sagens indledning som skæringstidspunkt.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 114 ff.

3.2.7.2.2. Konkursrådet er opmærksom på, at der for en skyldner, der er eller har været andelshaver, kan være særlige problemer med krav på skat udløst af udbetalinger, der foretages af andelsselskabet efter det indkomstår, hvor gældssanerings-sagen blev indledt.

Konkursrådet foreslår, jf. pkt. 3.1.7. ovenfor, at problemet i rekonstruktion løses ved at udvide reglerne om insolvensregulering således, at skyldneren med tre måneders varsel kan kræve sit indestående på andelshaverkontoen udbetalt og dermed få udløst beskatningen heraf.

Reglerne om gældssanering indeholder ikke regler om insolvensregulering. Konkursrådet anser det derfor ikke for hensigtsmæssigt at indføre en sådan regel i reglerne om gældssanering. Konkursrådet foreslår imidlertid, jf. pkt. 3.1.7. ovenfor, at adgangen til at kræve udbetaling med tre måneders varsel tillige skal gælde under konkursbehandling. I de tilfælde, hvor skyldneren er eller har været under konkursbehandling, inden skyldneren anmoder om gældssanering, må indeståendet således kræves udbetalt under konkursbehandling, hvorved beskatningen udløses. Dermed vil det deraf følgende skattekrav kunne omfattes af gældssaneringen, forudsat at gældssaneringen indledes i det indkomstår, hvor udbetalingen skete (forudsat at det ovenfor nævnte forslag, om at restskatten vedrørende dette år omfattes af gældssaneringen, gennemføres), eller i et efterfølgende indkomstår, og at man under gældssanerings-sagen anvender tidspunktet for dennes indledning som skæringstidspunkt.

Konkursrådet ser på baggrund heraf ikke behov for at indføre en særskilt regel om udbetaling af indestående på andelshaverkonti som følge af indledning af gældssanerings-sag.

Konkursrådet bemærker i denne forbindelse, at en insolvent andelshaver ofte må forventes at blive taget under konkursbehandling, inden der søges om gældssanering, og at en insolvent andelshaver selv vil kunne indgive konkursbegæring, inden denne ansøger om gældssanering. Andelshaveren må anses for at have fornøden retlig interesse heri, uanset om det primære formål med egenbegæringen er at få udbetalt og beskattet indeståendet på andelshaverkontoen. Dette gælder uanset, om kontoen ikke er pantsat, da skyldneren har en interesse i at få udbetaling under en konkursbehandling, da indeståendet på kontoen i modsat fald vil indgå

i vurderingen af, om skyldneren opfylder insolvensbetingelsen i den foreslåede § 197.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 116 f.

3.2.7.2.3. Konkursrådet foreslår, som anført under pkt. 3.2.1.3.2 ovenfor, at ophæve reglerne i konkurslovens kapitel 29 om gældssanering i forbindelse med konkurs og rekonstruktionsbehandling. Konkursrådet foreslår, at der i stedet indføres regler, der giver mulighed for at opnå gældssanering efter kapitel 25-28, uanset om skyldnerens forhold måtte være uafklarede som følge af en igangværende konkursbehandling. Konkursrådet foreslår i denne forbindelse, at det skal være muligt at opnå gældssanering, selv om der endnu ikke er sket fordringsprøvelse i konkursboet, og skyldnerens gæld dermed ikke er opgjort. I sådanne tilfælde kan kendelsen om gældssanering udformes således, at den går ud på, at skyldneren skal betale bestemte afdrag i afdragsperioden i stedet for en procentdel af gælden.

Konkursrådet har overvejet, om de nævnte ændringer kan have utilsigtede skatteretlige konsekvenser. Overvejelserne er foretaget på grundlag af et notat fra Skatteministeriet, hvori en række forskellige eksempler behandles.

Der må skelnes mellem tilfælde, hvor skyldneren selv er under konkursbehandling ved indgivelsen af begæringen om gældssanering, og tilfælde, hvor det er en anden end skyldneren, der er under konkursbehandling, eksempelvis et af skyldneren ejet selskab, hvor skyldneren har kautioneret for noget af selskabets gæld.

I tilfælde, hvor skyldneren ikke selv er under konkursbehandling, afgøres de skatteretlige virkninger af gældssaneringen som hidtil navnlig af personskatteovens § 13 a. Efter denne bestemmelse medfører kendelsen om gældssanering, at skyldnerens eventuelle underskudsfremførsel reduceres med det beløb, som bortfalder ved gældssaneringen. Hvis kendelsen er udformet således, at skyldneren eksempelvis skal betale 10 % i dividende, medfører kendelsen således, at underskudsfremførslen reduceres med et beløb svarende til de resterende 90 % af gælden. Efter de foreslåede regler kan kendelsen, hvis gældens størrelse ikke er afklaret, udformes således, at skyldneren skal betale afdrag af en bestemt størrelse i afdragsperioden. Hvis skyldneren i afdragsperioden i alt skal betale afdrag på eksempelvis 36.000 kr., medfører kendelsen, at skyldnerens gæld herudover bortfalder, forudsat at gælden omfattes af kendelsen. Dermed vil det, når konkursbehandling er så fremskreden, at skyldnerens samlede gæld kan opgøres, kunne beregnes, hvor stor en gæld, som er bortfaldet ved kendelsen. Denne beløbsmæssige nedsættelse af skyldnerens gæld vil reducere skyldnerens underskudsfremførsel efter personskatteovens § 13 a. Som det fremgår, stilles skyldneren skattemæssigt på samme måde, uanset om kendelsen går ud på, at skyldneren skal betale

en bestemt procentdel af gælden eller bestemte afdrag. Der er følgelig ikke behov for at foreslå ændringer i personskattelovens § 13 a.

I de tilfælde, hvor det er skyldneren selv, der er under konkursbehandling, er udgangspunktet, at adgangen til underskudsforeførelse bortfalder efter de i afsnit 1 beskrevne regler i konkursskatteloven. Konkursskatteloven finder imidlertid ikke anvendelse på ”gældssanering i konkurs”, jf. konkursskattelovens § 1, stk. 2. I sådanne tilfælde gælder de ovenfor beskrevne regler i personskattelovens § 13 a. Skyldneren behandles således skattemæssigt ens, uanset om gældssanering opnås i eller uden for konkurs.

Som følge af Konkursrådets forslag om at ophæve reglerne i konkurslovens kapitel 29, jf. pkt. 3.2.1.2.2, rejser dette spørgsmålet, om konkursskattelovens § 1, stk. 2, finder anvendelse på den foreslåede gældssanering under konkurs. Konkursrådet bemærker i den forbindelse, at reglen i konkursskattelovens § 1, stk. 2, om ”gældssanering i konkurs” har været gældende længere end reglerne i konkurslovens kapitel 29 om gældssanering i forbindelse med konkurs og rekonstruktion, hvilket taler for, at reglen i konkursskatteloven ikke skal forstås som en henvisning til de nugældende regler i konkurslovens kapitel 29, men derimod som henvisning til tilfælde, hvor en skyldner, der er under konkursbehandling, opnår gældssanering. Følgelig må det antages, at konkursskatteloven § 1, stk. 2, finder anvendelse i alle tilfælde, hvor der opnås gældssanering under konkurs, dvs. uanset om gældssaneringen opnås efter reglerne i konkurslovens kapitel 25-28 eller kapitel 29.

Endelig har Konkursrådet overvejet, om det forhold, at en kendelse om gældssanering efter de foreslåede regler efter omstændighederne kan gå ud på, at skyldneren skal betale bestemte afdrag i stedet for en procentdel af gælden, kan påvirke fordringshavernes adgang til at foretage skattemæssigt fradrag for deres tab på fordringer mod skyldneren.

Hvis en fordringshaver anvender lagerprincippet, er det principielt uden betydning, om kendelsen går ud på betaling af en procentdel eller afdrag, da fordringshaveren under alle omstændigheder kan fratække faldet i værdien af fordringen. Skatteministeriet har oplyst, at selskaber som udgangspunkt skal anvende lagerprincippet på fordringer, bortset fra fordringer, der er erhvervet som vederlag for leverede varer og tjenesteydelser (vederlagsfordringer), jf. kursgevinstlovens § 25, stk. 3. Selskaber har dog mulighed for også at vælge lagerprincippet for vederlagsfordringer, jf. kursgevinstlovens § 25, stk. 4. Banker og realkreditinstitutter skal anvende de regnskabsmæssige hensættelsesprincipper, der er underlagt Finanstilsynets kontrol, ved den skattemæssige indkomstopgørelse på udlån, jf. kursgevinstlovens § 25, stk. 7, hvilket kan sammenlignes med lagerprincippet med løbende værdiansættelse af fordringerne.

Hvis en fordringshaver ikke kan anvende lagerprincippet, skal denne opgøre tab efter realisationsprincippet. I sådanne tilfælde kan det forhold, at kendelsen udformes som en pligt til at betale afdrag, medføre, at tabet først kan anses for realiseret ved afdragsperiodens udløb, idet det typisk først vil være der, at den enkelte fordringshaver ved, hvor stor en del af afdragene, som tilkommer denne, og dermed hvor stort et tab, som denne har haft på sin fordring mod skyldneren. Principielt kan dette således medføre, at fordringshaverens fradrag først indtræder ved afdragsperiodens udløb, hvorimod den indtræder ved kendelsens afsigelse, hvis kendelsen går ud på betaling af en bestemt procentdel af gælden (og dermed på at den øvrige procentdel af fordringshaverens krav bortfalder). Imidlertid skal det her erindres, at alternativet til en kendelse, der fastsætter afdrag, typisk ville være, at man først kunne afsige kendelse om betaling af en procentdel på et senere tidspunkt, når gældens samlede størrelse var opgjort. Dermed ville fordringshaverens fradrag alligevel først kunne ske på dette senere tidspunkt. Endvidere har Skatteministeriet oplyst, at i de tilfælde, hvor skyldneren er under konkursbehandling, vil en fordringshaver efter omstændighederne allerede kunne foretage fradrag helt eller delvist på det tidspunkt, hvor kurator måtte erklære, at dividenden ikke vil overstige en bestemt procent.

Henset til disse forhold og til, at langt størstedelen af de fordringer (ud over krav fra det offentlige), der omfattes af en gældssanering, må vurderes at tilhøre fordringshaverne, der kan anvende lagerprincippet, er det Konkursrådets opfattelse, at de foreslåede ændringer i konkursloven ikke vil medføre nævneværdige ændringer i fordringshavernes adgang til at foretage skattemæssigt fradrag for tab på krav mod skyldneren, og at der følgelig ikke er behov for ændringer af reglerne herom.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 117 ff.

3.2.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1578/2022.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 42 (forslag til konkurslovens § 199, stk. 2 og 3) og bemærkningerne hertil.

3.2.8. Registrering af skyldner

3.2.8.1. Gældende ret

Databeskyttelseslovens kapitel 5 indeholder særlige regler om behandling af oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed med henblik på videregivelse af (kreditoplysninger).

Det fremgår bl.a. af reglerne i kapitel 5, at den, der ønsker at drive et kreditoplysningsbureau, skal indhente tilladelse fra Datatilsynet, inden behandlingen af oplysninger påbegyndes. Tilsynet kan i den forbindelse stille nærmere vilkår for udførelsen af behandlingen til beskyttelse af de registreredes privatliv.

Databeskyttelseslovens § 20 indeholder regler om, hvilke oplysninger et kreditoplysningsbureau må behandle, mens § 21 indeholder regler om, i hvilken form oplysninger om økonomisk soliditet og kreditværdighed må videregives, samt i hvilket omfang summariske oplysninger om skyldforhold må videregives.

Det fremgår af databeskyttelseslovens § 20, stk. 1, at kreditoplysningsbureauer kun må behandle oplysninger, som efter deres art er af betydning for bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed.

Af § 20, stk. 3, fremgår det, at oplysninger om forhold, der taler imod kreditværdighed, og som er mere end fem år gamle, ikke må behandles, medmindre det i det enkelte tilfælde er åbenbart, at forholdet er af afgørende betydning for bedømmelsen af den pågældendes økonomiske soliditet og kreditværdighed.

Femårsfristen i § 20, stk. 3, er en maksimumsfrist. Hvis en oplysning på et tidligere tidspunkt end efter fem år har mistet sin betydning for kreditvurdering, skal der ske sletning tidligere.

Ifølge Datatilsynets faste praksis er der fastsat særlige vejledende slettefrister, som er kortere end fem år.

Det følger heraf, at oplysninger om, at der er indledt en sag om gældssanering, skal slettes efter fem år, eller når gældssaneringen er endeligt godkendt af retten.

Det følger endvidere heraf, at hvis gældssaneringen bliver nægtet, ophævet eller tilbagekaldt, skal oplysningen slettes senest et år efter skifterettens afgørelse.

Oplysninger om at en gældssanering er stadfæstet af skifteretten skal slettes med det samme.

Det fremgår i øvrigt af databeskyttelseslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., at oplysninger om endelig godkendt gældssanering ikke må videregives. Ved oplysninger om »endelig godkendt gældssanering« forstås oplysninger om endelige retsafgørelser, hvorved en skyldners forslag om gældssanering er taget helt eller delvist til følge, jf. Folketingstidende 1986-87, tillæg B, spal-te 2640, ad ændringsforslag nr. 9, til lovforslag nr. L 32.

Har der forud for gældssaneringen været afholdt tvangsauktion over skyldnerens aktiver, må der tillige ses på de vejledende sletningsfrister herfor.

Det følger heraf, at oplysninger om en tvangsauktion som udgangspunkt skal slettes efter fem år. Hvis tvangsauktionen bliver aflyst, skal oplysningen slettes efter et år.

Hvis eventuelle restkrav efter tvangsauktionen bliver betalt, skal oplysningen slettes senest to år efter betalingen. Det gælder også, hvis restkrav efter tvangsauktionen bliver betalt ved gældssanering. I det tilfælde regnes de to år fra godkendelsen af gældssaneringen.

Har skyldneren forud for gældssaneringen været under konkurs, gælder de vejledende slettefrister for konkurs.

Det følger endvidere af de vejledende sletningsfrister, at oplysninger om konkurs som udgangspunkt skal slettes efter fem år. Hvis skyldneren betaler restkrav efter konkursen, herunder gennem gældssanering, skal oplysningerne om konkursen slettes senest to år efter betalingen.

Det er kreditoplysningsbureauet, som har ansvaret for, at behandlingen af oplysninger lever op til kravene i databeskyttelseslovens § 20. Kreditoplysningsbureauet er således gennem dets abonnementsvilkår og lignende ansvarlig for, at abonnenterne (fordringshaverne) kender betingelserne for, hvornår indberetning af skyldnere kan finde sted. Bureauet må desuden gennem abonnementsvilkår eller lignende sikre sig, at bureauets abonnenter giver bureauet besked om, at skyldneren har betalt gælden, har fået godkendt gældssanering mv. og derfor skal slettes.

Experians RKI-register, som er landets største register over dårlige betalere, har oplyst, at registret er baseret på oplysninger dels fra kunder, der indberetter dårlige betalere, dels på oplysninger fra Statstidende.

Registrets abonnenter vil således ved at fremsøge personer kunne finde oplysninger vedrørende den pågældende person fra Statstidende og indberetninger fra fordringshavere.

En indberetning fra en fordringshaver til RKI-registeret om en dårlig betaler skal indeholde fundamentet for kravet, som kan være en dom, et udlæg, en skylderkendelse mv., navn på fordringshaveren, beløbets størrelse, indberetningsdato samt slettedato. Disse oplysninger vil være tilgængelige for registrets abonnenter. Det er muligt, at en eller flere fordringshavere indberetter flere krav mod samme skyldner. I dette tilfælde vil de nævnte oplysninger være tilgængelige for hver enkelt fordring.

Foreligger der ikke et fundament for fordringshaverens krav, fremgår en indberetning kun af et lukket register, hvor indberetningen kun er tilgængelig for indberetteren selv.

Er gældssanering indledt, vil dette fremgå ved opslag i registret. Det samme gælder for konkurs.

Er konkurs eller gældssanering indledt, vil der ikke kunne indberettes yderligere krav, men krav, der er indberettet forud for indledningen af konkurs eller gældssanering, vil fortsat fremgå ved opslag i registret.

3.2.8.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet har overvejet, om den nugældende ordning, hvor en skyldner, der har været under konkurs, fortsat kan være registreret hos et kreditoplysningsbureau i op til to år efter gældssanering, bør revideres.

På den ene side taler hensynet til potentielle långiveres mulighed for at få kendskab til en netop overstået gældssaneringssag, der kan være afsluttet umiddelbart efter en konkursbehandling, for at opretholde den nugældende ordning.

Omvendt kan hensynet til potentielle långivere varetages gennem udelukkelsesgrundene for gældssanering i stedet for gennem registrering hos et kreditoplysningsbureau. Har skyldneren således pådraget sig gælden ved eksempelvis kreditorbesvigende forhold, vil gældssanering være udelukket, og registreringen følger de almindelige regler. I de tilfælde, hvor gældssanering ikke er udelukket og gennemført, kan en registrering hos et kreditoplysningsbureau således efter Konkursrådets opfattelse virke unødigt hæmmende for den pågældendes muligheder for låneoptagelse efter gældssaneringen.

Hensynet til en skyldner, der er taget under konkursbehandling under omstændigheder, der ikke udelukker gældssanering, taler således efter Konkursrådets opfattelse for at revidere reglerne for sletning efter gældssanering.

Konkursrådet har i den forbindelse overvejet, om fristen for sletning skal forkortes, eller om kendelse om gældssanering helt skal medføre, at registrering slettes straks.

Hensynet til, at en skyldner, der ønsker at starte ny virksomhed, kan få adgang til finansiering, taler for, at der skal ske sletning straks efter udløbet af appelfristen, når en kendelse om gældssanering har fået retskraft.

Konkursrådet finder imidlertid, at hensynet til, at en skyldner, der netop har oplevet et virksomhedssammenbrud, ikke straks stifter ny gæld, taler for, at der fortsat kan være en

periode med registrering også efter kendelse om gældssanering.

Konkursrådet foreslår på den baggrund, at der fastsættes regler, hvorefter en person maksimalt kan være registreret for den pågældende gæld i et år hos et kreditoplysningsbureau efter kendelse om gældssanering. Konkursrådet finder ikke, at regler herom bør fastsættes i konkursloven, men i anden lovgivning, hvor Justitsministeriet eller anden relevant myndighed finder det relevant.

Sletningen må for at have den ønskede effekt også omfatte sletning af eventuelle oplysninger om konkurs, tvangsauktion mv. Hvis skyldneren imidlertid efter at være blevet slettet forsømmer at efterleve en afdragsordning, må det dog fortsat være muligt at registrere den pågældende som følge af de nye restancer.

Fristen skal efter Konkursrådets opfattelse regnes fra kendelsen om gældssanering og ikke fra udløbet af appelfristen. Det vil betyde, at en skyldners mulighed for at blive slettet i kreditoplysningsbureauer ikke påvirkes af, om en fordringshaver appellerer kendelsen, så længe kendelsen stadfæstes.

Der henvises til betænkning nr. 1578/2022 side 122 f.

3.2.8.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og vurderinger. Justitsministeriet vil på baggrund heraf undersøge nærmere, hvordan Konkursrådets forslag til sletning af oplysninger hos kreditoplysningsbureauer sikres bedst.

3.3. Krav til aktører, der beskæftiger sig med insolvensbehandlingen

3.3.1. Faglige krav til dommere og øvrige domstolsjurister

3.3.1.1. Gældende ret

Skiftesagsbehandling foretages af skifteretterne ved landets byretter, idet behandling af begæring om rekonstruktion, konkurs eller gældssanering i de områder, der er henlagt under Københavns Byret, Retten på Frederiksberg, Retten i Glostrup og Retten i Lyngby, dog behandles af Sø- og Handelsretten, jf. konkurslovens §§ 3 og 4. Undtagelse herfra gøres, hvis en skyldners konkursbo allerede er under behandling ved en skifteret, og der indgives en ny begæring om konkurs, jf. konkurslovens § 4, jf. § 3, stk. 3.

Der medvirker ved behandlingen af konkurs-, rekonstruktions- og gældssaneringssager i almindelighed kun én dom-

mer, jf. retsplejelovens §§ 12 og 16. Det vil ofte være en dommerfuldmægtig, der behandler sagen.

Præsidenten ved den enkelte byret eller ved Sø- og Handelsretten træffer efter forhandling med rettens øvrige dommere bestemmelse om sagernes fordeling mellem dommerne og om sagernes administrative behandling, jf. retsplejelovens § 12, stk. 1, 2. pkt. og § 16, stk. 1, 2. pkt.

Det er et krav for at kunne beskikkes som dommer ved de almindelige domstole, at den pågældende har bestået juridisk kandidateksamen, jf. retsplejelovens § 42, stk. 3. Beskikkelse som dommer i by- eller landsret eller i Sø- og Handelsretten kræver i reglen også, at den pågældendes egnethed har været bedømt i landsretten, jf. retsplejelovens § 42, stk. 4.

Besættelsen af dommerstillinger skal efter retsplejelovens § 43 ske ud fra en samlet vurdering af ansørgernes kvalifikationer til den pågældende stilling. Der skal herved lægges afgørende vægt på ansørgernes juridiske og personlige kvalifikationer. Også bredden i ansørgernes juridiske erfaringsgrundlag skal tillægges vægt, ligesom det skal indgå i vurderingen, at der ved domstolene bør være dommere med forskellig juridisk erhvervsbaggrund.

Det antages herudover at følge af forholdets natur, at de pågældende er uberygtede og vederhæftige.

Beskikkelse af dommere foretages af Justitsministeren, som træffer afgørelse på baggrund af en begrundet indstilling fra Dommerudnævnelsesrådet, jf. retsplejelovens § 43 a.

Udviser dommeren forsømmelse eller skødesløshed i embedsførelsen eller gør sig skyldig i et utilbørligt eller usømmeligt forhold, kan dommeren efter de i retsplejelovens §§ 48-49 nærmere angivne regler efter omstændighederne tildeles en advarsel, modtage en misbilligelse eller en bøde, ligesom dommeren kan afsættes.

Det om dommere anførte gælder tilsvarende for konstituerede dommere.

For dommerfuldmægtige og retsassessorer gælder som udgangspunkt alene et krav om, at de pågældende skal have juridisk embedseksamen, jf. retsplejelovens § 52, stk. 2. Viser en dommerfuldmægtig eller retsassessor sig fagligt uegnet med hensyn til juridiske kvalifikationer, evne til at lede retsforhandlingerne, samarbejdsevner eller langsomhed i sagsbehandlingen, kan den pågældende afskediges, jf. retsplejelovens § 54, stk. 1. Reglerne i retsplejelovens §§ 48-49 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår dommerfuldmægtige og retsassessorer. Det er retspræsidenten,

som afgør, hvilke sager der behandles af rettens dommerfuldmægtige og retsassessorer.

3.3.1.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

Det fremgår af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 25, litra a, at medlemsstaterne skal sikre, at medlemmerne af de judicielle og administrative myndigheder, der beskæftiger sig med procedurer for rekonstruktion, konkursbehandling og gældssanering modtager passende uddannelse og har den fornødne ekspertise til at varetage deres ansvarsområder.

En sådan træning og uddannelse bør efter direktivets præambelbetragtning nr. 86 gøre det muligt for de nævnte aktører effektivt at træffe afgørelser, der potentielt kan have betydelige økonomiske og samfundsmæssige konsekvenser.

Passende uddannelse og ekspertise kan eventuelt erhverves under udøvelsen af hvervet som medlem af en judiciel myndighed eller administrativ myndighed, eller inden udnævnelsen til et sådant hverv, under udøvelsen af andre relevante hverv, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 85.

De nævnte krav om træning og uddannelse indebærer efter direktivets præambelbetragtning nr. 86 ikke, at medlemmer af en judiciel myndighed udelukkende skal behandle spørgsmål om rekonstruktion, konkurs og gældssanering.

Det nævnes i direktivets præambelbetragtning nr. 86, at oprettelsen af specialiserede domstole eller afdelinger eller udnævnelse af specialiserede dommere i overensstemmelse med national ret samt en koncentration af jurisdiktion hos et begrænset antal judicielle eller administrative myndigheder vil være effektive midler til at nå målene om retssikkerhed og effektive procedurer.

Direktivets krav til aktørernes faglighed berører ikke retsvæsenets uafhængighed og eventuelle forskelle i retssystemernes opbygning i EU, jf. direktivets artikel 25.

3.3.1.3. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet har overvejet, om rekonstruktions- og insolvensdirektivets bestemmelser om dommere, dommerfuldmægtige og retsassessorers uddannelse og ekspertise giver anledning til at foreslå ændringer i de eksisterende regler i retsplejeloven.

De eksisterende bestemmelser i retsplejeloven stiller krav om, at dommere skal være juridisk uddannet, og indeholder en angivelse af de elementer, der bør lægges vægt på ved vurderingen af dommers kvalifikationer. Udnævnelse som dommer forudsætter endvidere som altovervejende hovedre-

gel, at den pågældendes egnethed har været bedømt i landsretten med henblik på at give Dommerudnævnelsesrådet et sikkert grundlag for at vurdere den pågældende.

For så vidt angår dommerfuldmægtige og retsassessorer følger det af retsplejeloven, at disse skal være jurister, ligesom dommerfuldmægtige og retsassessorer skal være egnede til at bestride de opgaver, som de tildeles.

Konkursrådet har overvejet, om de eksisterende regler om dommere, dommerfuldmægtige og retsassessorers uddannelse og ekspertise er tilstrækkelige til at opfylde direktivets krav om uddannelse og ekspertise, når disse beskæftiger sig med konkurs-, rekonstruktion- og gældssaneringsprocedurer.

Konkursrådet har herunder overvejet, om der bør stilles krav om en yderligere specialisering af domstolsjurister, som beskæftiger sig med konkurs-, rekonstruktion- og gældssaneringsprocedurer, henset til disse procedurers komplekse karakter.

Konkursrådet har lagt vægt på, at retspræsidenten efter forhandling med dommerne træffer bestemmelse om sagernes fordeling, således at disse kan fordeles, som retterne finder hensigtsmæssigt, herunder i relation til de enkelte domstolsjuristers ekspertise, erfaring m.v.

Konkursrådet har endvidere lagt vægt på, at behandling af konkurs-, rekonstruktion- og gældssaneringssager i regi af skifteretterne i sig selv indebærer en specialisering.

Behandling af konkurs-, rekonstruktion- og gældssaneringssager foretages således i praksis allerede af faste skifteretsjurister, som er juridisk uddannede, og ved ansættelsen har eller under udøvelsen af deres opgaver erhverver ekspertise i behandlingen af disse sagstyper.

Det er derudover Konkursrådets opfattelse, at insolvensretlige sager i visse tilfælde vil have en væsentlig kompleksitet, og at der henset hertil må forventes, at sådanne sager vil blive behandlet af en udnævnt dommer eller en juridisk fuldmægtig med større erfaring.

Det er efter en samlet vurdering Konkursrådets opfattelse, at der ikke er behov for stille yderligere krav til domstolsjuristers uddannelse og ekspertise, herunder til specialisering.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 253 f.

3.3.1.4. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser og

vurderinger, og der vil på baggrund heraf ikke blive stillet forslag til ændring af reglerne for dommere mv.

3.3.2. Krav til kuratorer, rekonstruktører og tillidsmænd

3.3.2.1. Gældende ret

3.3.2.1.1. Kurator

3.3.2.1.1.1. Udpegning og faglige krav til kurator samt krav til kurators habilitet og integritet

Skifteretten udpeger ved konkursdekretets afsigelse straks én eller flere kuratorer, jf. konkurslovens § 107, efter at have rådført sig med de fordringshavere, der er til stede. Skyldneren, som normalt vil være til stede, har ikke nogen formel indflydelse på valget, men kan høres.

Det fremgår af forarbejderne til konkurslovens § 107, jf. Folketingstidende 1995-96, tillæg A, side 2189, at skifteretten ved udpegningen af kurator alene skal lægge vægt på kurators egnethed til at varetage hvervet og den pågældendes habilitet i den konkrete sag. Det er endvidere forudsat i betænkning nr. 1273/1994 om rationalisering og modernisering af konkursbehandlingen, s. 26, der ligger til grund for bestemmelsen, at skifteretten udpeger en person, der er kyndig i behandlingen af konkursboer, samt at skifteretten bør lægge vægt på, om der efter boets beskaffenhed er behov for særlig sagkyndig eller branchemæssig indsigt hos kurator. Det skal desuden generelt tilstræbes, at der udpeges en kurator, der også kan forventes eventuelt at blive valgt af fordringshavere.

For en nærmere beskrivelse af kurators opgave henvises i øvrigt til betænkning nr. 1579/2022 side 226 ff.

Skifteretten kan i forbindelse med afsigelse af konkursdekretet bestemme, at der skal indkaldes til skiftesamling til valg af kurator, som afholdes inden tre uger efter bekendtgørelsen om konkurs. Der skal endvidere indkaldes til kuratorvalg inden tre uger fra en begæring herom fra kurator eller en fordringshaver, jf. konkurslovens § 108, stk. 1 og 2. Kurator vælges på skiftesamlingen ved afstemning blandt fordringshavere efter stemmereglerne i konkurslovens § 113, stk. 1. Skiftesamlingen kan vedtage, at der skal vælges flere kuratorer, jf. konkurslovens § 113, stk. 2.

Hvis særlige grunde taler derfor, kan skifteretten forkaste valget af kurator. Fordringshavere kan da foretage et nyt kuratorvalg, jf. konkurslovens § 113, stk. 3. Skifteretten kan af egen drift endvidere udpege yderligere en kurator, jf. konkurslovens § 113, stk. 4.

Konkursloven stiller ikke krav om en bestemt uddannelse for kurator, men det må anses for en almindelig forudsæt-

ning, at kurator er i stand til at varetage de opgaver, som følger af hvervet, idet kurator dog kan antage sagkyndig bistand til f.eks. at løse opgaver, som kræver kendskab til forretningsforhold, jf. konkurslovens § 110, stk. 1, sidste pkt.

Kurator har i praksis været en advokat. Det følger af betænkning nr. 1273/1994 om rationalisering og modernisering af konkursbehandlingen, side 26, at dette også må anses for mest hensigtsmæssigt, idet de problemer, der skal løses i forbindelse med en bobehandling, kræver et nøje kendskab til retsreglerne på en række forskellige områder og til konfliktbehandling og konfliktløsning. I den nævnte betænkning er angivet, at også kendskab til forretnings- og markedsforhold kan være af væsentlig betydning i forbindelse med boets behandling, særligt når boet fortsætter driften af en virksomhed i en periode eller i forbindelse med salg af virksomheden. Hvis kurator ikke selv er branchekyndig, vil han derfor ofte med fordel kunne lade skyldneren, den tidligere ledelse eller ledende medarbejdere fortsætte i virksomheden under afviklingen. Er dette ikke hensigtsmæssigt, kan det være påkrævet, at kurator antager sagkyndig bistand.

Ingen må handle som kurator, hvis han er en af skyldnerens nærtstående, afhængig af skyldneren eller der som følge af hans interesse i sagens udfald eller af andre grunde er tvivl om hans upartiskhed i det foreliggende spørgsmål, jf. konkurslovens § 238, stk. 1. Vurderingen foretages af skifteretten, men kurator skal naturligvis også selv vurdere sin habilitet og alene acceptere hvervet, såfremt inhabilitet ikke foreligger.

Kurator, dennes nærtstående eller ansatte i disses virksomheder må ikke erhverve nogen del af boets aktiver, jf. konkurslovens § 238, stk. 4.

Konkursloven indeholder ikke krav til kurators integritet. Kurator vil som angivet typisk være advokat og dermed undergivet de advokatetiske regler.

3.3.2.1.1.2. Afsættelse og fratræden

Skifteretten kan efter bestemmelsen i konkurslovens § 114, stk. 1, 1. pkt., afsætte en kurator, såfremt særlige grunde taler herfor. Sådanne særlige grunde kan f.eks. være udygtighed, langsommelighed eller inhabilitet.

Er denne kurator valgt af fordringshaverne, vælger disse en ny kurator. Er kuratoren udpeget af skifteretten, udpeger skifteretten en anden kurator, jf. konkurslovens § 114, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Dette gælder tilsvarende, hvis kurator fratræder, jf. konkurslovens § 114, stk. 2.

3.3.2.1.1.3. Tilsyn med kurator

Skifteretten fik ved lov nr. 396 af 30. april 2007 om ændring af konkursloven (hurtigere behandling af konkursboer) en skærpet tilsynsrolle i forbindelse med bobehandlingen med henblik på at varetage hensynet til, at sager ikke trækker unødigt længe ud. Lovændringen hviler på Konkursrådets anbefalinger i betænkning nr. 1484/2006 om hurtigere behandling af konkursboer, om indførelsen af en ordning, hvorefter det sikredes, at skifteretten fører et reelt løbende tilsyn med behandlingen med henblik på at sikre en hurtig og effektiv bobehandling, samtidig med at der i det enkelte tilfælde i fornødent omfang fuldt ud kan tages hensyn til den tid, en forsvarlig bobehandling af høj kvalitet konkret vil kræve. Fordringshaverne kan klage til skifteretten over kurator også i relation til boets fremme.

Det er en følge af lovændringen, at kurator nu tillige skal sende det i konkurslovens § 125, stk. 1-3, nævnte materiale til skifteretten med henblik på, at skifteretten kan følge udviklingen i bobehandlingen og føre tilsyn med den formelle del af bobehandlingen, herunder at boet fremmes behørigt. Materialet skal derfor efter konkurslovens § 125, stk. 2 og 3, indeholde oplysning om, hvilke opgaver kurator har varetaget gennem forløbet af bobehandlingen, om den tid, der er medgået til udførelsen af de enkelte opgaver, og om hvornår opgaverne er udført. Halvårlige redegørelser for boets forhold, jf. konkurslovens § 125, stk. 4, skal tilsvarende redegøre for, hvilke opgaver kurator har varetaget siden den senest afgivne redegørelse, tiden medgået til udførelsen af de enkelte opgaver, tidspunktet for opgavernes udførelse, samt hvorpå boet beror og om muligt, hvornår det forventes afsluttet.

Skifteretten skal derimod ikke føre en egentlig almen kontrol med kurators bobehandling. Det er således op til fordringshaverne at reagere, i det omfang de f.eks. måtte være utilfredse med den materielle del af kurators bobehandling. Skifterettens opgaver i forhold til den materielle bobehandling er begrænset til at behandle de tvister eller klager over kurator, der kan indbringes for skifteretten.

Konkurslovens § 126, stk. 2, indeholder en hjemmel for skifteretten til på ethvert tidspunkt at afkræve kurator yderligere oplysninger om boets forhold, herunder hvorpå boet beror, ligesom skifteretten kan pålægge kurator at udarbejde statusoversigt eller redegørelser efter konkurslovens § 125, stk. 2 og 4, uanset de almindelige tidsfrister herfor. Skifteretten kan endvidere pålægge kurator at foretage det fornødne til fremme af boets behandling og slutning inden for en af skifteretten fastsat frist.

Skyldneren eller en fordringshaver kan forlange, at skifteretten benytter sine beføjelser efter konkurslovens § 126, stk. 2, og at skifteretten fastsætter tidspunktet for afholdelse af skiftesamling efter konkurslovens § 143 eller § 150, hvis det

er nødvendigt på grund af kravet i artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om behandling af sagen inden for en rimelig frist, jf. konkurslovens § 127 a.

Skifteretten har herudover mulighed for at afsætte kurator, hvis særlige grunde taler derfor, jf. konkurslovens § 114, stk. 1, 1. pkt. Dette kan f.eks. være, hvis kurator er ukyndig, ikke lever op til sin forpligtelse til at fremme bobehandlingen mest muligt, eller er blevet inhabil. Det forudsættes i betænkning nr. 1484/2006 om hurtigere behandling af konkursboer, side 71, at denne adgang alene benyttes ved grovere eller gentagne tilfælde af forsømmelighed. Skifteretten kan i sådanne tilfælde også lade kurators forsømmelighed indgå i vurderingen af, om skifteretten på ny vil udpege den pågældende som kurator i et andet konkursbo, herunder eventuelt udnytte kompetencen efter konkurslovens § 113, stk. 3, til at forkaste et valg af den pågældende som kurator i et andet bo.

Handler kurator eller skiftesamlingen til skade for boet, eller krænkes rettigheder, som tilkommer panthavere, skyldneren eller andre, kan skifteretten tilsidesætte de trufne beslutninger, meddele kurator pålæg og foretage, hvad der i øvrigt måtte være fornødent, jf. konkurslovens § 127.

Herudover forudsættes det i forarbejderne til konkurslovens § 239, at skifteretten kan tillægge kurators forsømmelighed betydning ved vederlagsfastsættelsen, jf. betænkning nr. 1484/2006 om hurtigere behandling af konkursboer, side 71.

I medfør af konkurslovens § 126, stk. 4, har justitsministeren udstedt bekendtgørelse nr. 137 af 12. februar 2016 om tilsyn med konkursboer. Det følger bl.a. af bekendtgørelsen, at kurator skal bestyre boets midler på en betryggende måde. Det gælder bl.a. for kurators håndtering af bogføring, kontante midler og værdipapirer. Det følger endvidere af bekendtgørelsens § 7, at tilsynet med kurators forvaltning af boets beholdninger og værdipapirer føres af den skifteret, der har afsagt konkursdekretet.

3.3.2.1.2. Rekonstruktører

3.3.2.1.2.1. Udpegning og faglige krav til rekonstruktører samt krav til habilitet og integritet

Konkursloven fastsætter, at skifteretten ved indledning af rekonstruktionsbehandling beskikke en eller flere rekonstruktører, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 1, 1. pkt.

Det følger endvidere af konkursloven § 11, stk. 2, at en begæring om rekonstruktionsbehandling er uden virkning, hvis den ikke indeholder forslag til beskikkelse af en eller flere rekonstruktører samt en erklæring fra de pågældende om, at de er villige hertil og opfylder habilitetsbetingelserne i § 238. Skifteretten er dog ikke bundet af de forslag til

rekonstruktører, der fremgår af begæringen, jf. § 11 a, stk. 1, 2. pkt.

Skifteretten kan på mødet, hvori der stemmes om rekonstruktionsplanen, beskikke en eller flere yderligere rekonstruktører, jf. konkurslovens § 11 e, stk. 4.

Konkursloven indeholder ikke krav til rekonstruktørens faglige kvalifikationer.

Kravene til rekonstruktørens faglige kvalifikationer fremgår i stedet af de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 199 af 26. marts 2010, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 34, og betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv., afsnit 7.2.2.2, hvortil der henvises.

Det fremgår af de nævnte forarbejder til konkursloven, at der ved vurderingen af, hvem skifteretten skal udpege som rekonstruktør, skal lægges vægt på den pågældendes kompetencer og erfaring.

Det fremgår yderligere af de nævnte forarbejder til konkursloven, at skifteretten i den forbindelse bl.a. kan lægge vægt på de præsenterede oplysninger om og eventuelle tidligere erfaringer med den foreslåede kandidat, herunder særligt kandidatens faglige baggrund, erfaring med rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling og den foreslåedes rekonstruktørs integritet, muligheden for at undgå en personlig interessekonflikt eller anden inhabilitet og den konkrete virksomheds størrelse og beskaffenhed.

En rekonstruktør har efter hidtidig praksis været advokat.

For en nærmere beskrivelse af rekonstruktørens opgaver henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 239 ff.

Rekonstruktøren skal opfylde habilitetsbetingelserne i konkurslovens § 238, stk. 1, hvorefter ingen kan virke som rekonstruktør, hvis han er en af skyldnerens nærtstående eller afhængig af skyldneren, eller hvis der som følge af hans interesse i sagens udfald eller af andre grunde er tvivl om hans upartiskhed i det foreliggende spørgsmål.

Rekonstruktøren, dennes nærtstående eller ansatte i disses virksomheder må ikke erhverve nogen del af boets aktiver, jf. konkurslovens § 238, stk. 4.

Konkursloven indeholder ikke krav til rekonstruktørens integritet. Rekonstruktøren vil som angivet typisk være advokat og dermed tillige undergivet de advokatetiske regler, som vil gælde for al virksomhed, som udøves af en advokat som rekonstruktør.

3.3.2.1.2.2. Afsættelse og fratreden

En rekonstruktør kan som udgangspunkt ikke afbeskikkes, når rekonstruktøren er beskikket ved indledningen af rekonstruktionsbehandlingen.

Der kan dog opstå situationer, hvor det under rekonstruktionsproceduren er nødvendigt at afsætte rekonstruktøren. Skifteretten har således efter reglerne i konkurslovens § 11 g mulighed for at afbeskikke en rekonstruktør, hvis der foreligger særlige grunde.

Det er forudsat i forarbejderne, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 36-37, at afsættelse af en rekonstruktør efter konkurslovens § 11 g under hensyn til den forsinkelse og de omkostninger, der er forbundet med en sådan afsættelse, kun kan ske helt undtagelsesvist. Det fremgår endvidere, at adgangen til afsættelse af en rekonstruktør navnlig bør være forbeholdt tilfælde, hvor der foreligger inhabilitet, eller behandlingsforløb, hvor det er åbenbart, at rekonstruktøren ikke længere har fordringshavernes tillid eller evner at udføre opgaven.

Skifteretten vil efter anmodning kunne afbeskikke en rekonstruktør, som ønsker at fratæde, jf. konkurslovens § 11 g, stk. 4.

Den, der har fremsat begæring om rekonstruktionsbehandling, skal have lejlighed til over for skifteretten at fremsætte forslag til beskikkelse af en ny rekonstruktør, jf. konkurslovens § 11 g, stk. 3.

3.3.2.1.2.3. Tilsyn med rekonstruktører

Skifteretten har ved rekonstruktionsbehandling en mere tilbagetrukket rolle, idet skifteretten dog orienteres om rekonstruktionsarbejdet, jf. bl.a. konkurslovens § 11 f.

3.3.2.1.3. Tillidsmænd

3.3.2.1.3.1. Udpegning og faglige krav til tillidsmænd samt krav til habilitet og integritet

Kravet om obligatorisk beskikkelse af en tillidsmand er ophævet ved lov nr. 530 af 27. marts 2021. Det er således valgfrit for skyldneren, om denne ønsker beskikkelse af en regnskabskyndig tillidsmand.

Det er alene skyldneren, som kan anmode om beskikkelse af en tillidsmand, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 4, 1. pkt., hvilket i praksis vil ske ved samarbejde med rekonstruktøren. Skyldneren kan i henhold til samme bestemmelse fremsætte en sådan anmodning fra indledning af rekonstruktionsbehandling og helt frem til tidspunktet for mødet med fordringshaverne om forslaget til rekonstruktionsplanen.

Fremsetter skyldneren en anmodning om beskikkelse af en tillidsmand, har skyldneren krav herpå, jf. konkurslovens § 11 a, stk. 4, 1. pkt. Det er dog en forudsætning for beskikkelse, at skyldneren fremkommer med et forslag til tillidsmand og en erklæring fra den pågældende om, at denne er villig hertil og opfylder betingelserne i konkurslovens § 238.

Skifteretten kan på mødet, hvori der stemmes om rekonstruktionsplanen, beskikke en anden tillidsmand, jf. konkurslovens § 11 e, stk. 4.

Efter vedtagelsen af rekonstruktionsplanen kan rekonstruktøren eller fordringshavere, der repræsenterer mindst 25 % af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation ville give stemmeret, anmode om, at skifteretten beskikke en regnskabskyndig tillidsmand, hvis der ikke allerede er beskikket en sådan, jf. konkurslovens § 11 e, stk. 6. Konkurslovens § 13 d, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse i relation til afstemningen. Skifteretten skal i så fald snarest muligt beskikke en tillidsmand, der opfylder betingelserne i § 238.

Den tillidsmand, som foreslås, skal være regnskabskyndig, og skifteretten kan stille høje krav til denne. Skifteretten kan lægge vægt på, om kandidaten må forventes at have fordringshavernes tillid, ligesom skifteretten samtidig kan inddrage tidligere erfaringer med den pågældende.

Tillidsmanden vil ofte være godkendt (statsautoriseret eller registeret) revisor, men det er ikke et krav.

Om de faglige krav til tillidsmænd henvises nærmere til betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv., afsnit 7.2.3.2. Der henvises endvidere til betænkning nr. 1579/2022 side 245 f., for en nærmere beskrivelse af tillidsmandens opgaver.

Tillidsmanden skal opfylde konkurslovens almindelige habilitetsbetingelser i § 238, stk. 1, hvorefter ingen kan virke som tillidsmand, hvis han er en af skyldnerens nærtstående eller afhængig af skyldneren, eller hvis der som følge af hans interesse i sagens udfald eller af andre grunde er tvivl om hans upartiskhed i det foreliggende spørgsmål.

Tillidsmanden skal endvidere opfylde den almindelige habilitetsbetingelse i konkurslovens § 238, stk. 3, hvorefter tillidsmanden, dennes nærtstående eller ansatte i dennes virksomheder ikke må erhverve nogen del af boets aktiver.

Konkursloven stiller herudover i konkurslovens § 238, stk. 2 og 5, nogle skærpede krav til tillidsmænds habilitet med henblik på at sikre dennes neutralitet og uafhængighed.

Heraf følger, at hvis skyldneren har drevet erhvervsvirksom-

hed, eller skyldneren er et selskab, en forening eller anden organisation, må tillidsmanden ikke på nogen af de i konkurslovens § 238, stk. 1, nævnte måder være knyttet til medlemmer af bestyrelse eller direktion, til kurator, skifterettens medhjælper, en likvidator eller til virksomhedens eller organisationens kasserer eller bogholder, jf. konkurslovens § 238, stk. 2.

En person, der beskikkes som tillidsmand i medfør af konkurslovens § 11 a, stk. 4, eller § 11 e, stk. 6, må endvidere ikke have været revisor eller forretningsmæssig rådgiver for skyldneren i to år forud for rekonstruktionsbehandlingsindledning og må ikke virke som revisor eller forretningsmæssig rådgiver for skyldneren i en periode på to år efter at have afsluttet hvervet som tillidsmand, jf. konkurslovens § 238, stk. 5.

En tillidsmand vil som nævnt ofte være godkendt revisor og som sådan undergivet retningslinjer for godkendte revisors etiske adfærd.

3.3.2.1.3.2. Afsættelse og fratræden

Det følger af konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 1, 1. pkt., at skifteretten kan afsætte en tillidsmand, hvis særlige grunde taler for det.

Den, der har fremsat begæring om rekonstruktionsbehandling, skal efter konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 2, 1. pkt., i så fald have lejlighed til over for skifteretten at fremsætte forslag til beskikkelse af en ny tillidsmand. Der kan af skifteretten fastsættes en kort frist herfor, jf. konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 2, 2. pkt. Dette gælder efter konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 4, også, hvis tillidsmanden fratræder.

En afsat eller fratrædt tillidsmand har pligt til at aflevere dokumenter vedrørende boet til skifteretten, jf. konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. § 114, og stk. 4, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. § 114.

3.3.2.1.3.3. Tilsyn med tillidsmænd

Skifteretten har som anført pkt. 3.3.2.1.2.2 ovenfor, en mere tilbagetrukket rolle, i det skifteretten dog orienteres om rekonstruktionsarbejdet.

Skifteretten kan dog afsætte en tillidsmand, hvis særlige grunde taler for det, jf. konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 1, 1. pkt.

3.3.2.1.4. Medhjælpere

3.3.2.1.4.1. Udpegning og faglige krav til medhjælpere samt krav til habilitet og integritet

Efter konkurslovens § 219, stk. 1, kan skifteretten antage en medhjælper til under skifterettens tilsyn at udføre opgaver i sager om gældssanering. Det er således også skifteretten, som afgør, hvem der skal være medhjælper, og skifteretten må derfor også sikre sig, at medhjælperen besidder de fornødne kvalifikationer.

Skifteretten antager i praksis en af de advokater, som hører til den faste stab af medhjælpere. Det vil almindeligvis stå skifteretten frit for at antage en advokat, der hører til skifterettens faste stab af medhjælpere, også hvor den, der begærer gældssanering, har anmodet skifteretten om at antage en anden advokat. Der henvises i øvrigt nærmere til betænkning nr. 1578/2022 om modernisering og revision af reglerne om gældssanering mv.

Skifteretten kan afvise at antage en person, som skyldneren har anmodet om grundet dennes manglende kvalifikationer.

Konkursloven stiller ikke faglige krav til medhjælperen, idet det dog er en forudsætning, at medhjælperen har den fornødne uddannelse og erfaring til at varetage dennes opgaver.

For en nærmere beskrivelse af medhjælperens optager henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 249 ff.

Medhjælperen vil typisk være advokat, men det er ikke et krav.

Medhjælperen skal opfylde habilitetsbetingelserne i konkurslovens § 238, stk. 1, hvorefter ingen kan virke som medhjælper, hvis han er en af skyldnerens nærtstående eller afhængig af skyldneren, eller hvis der som følge af hans interesse i sagens udfald eller af andre grunde er tvivl om hans upartiskhed i det foreliggende spørgsmål.

Medhjælperen, dennes nærtstående eller ansatte i disse personers virksomheder må endvidere ikke erhverve nogen del af boets aktiver, jf. konkurslovens § 238, stk. 4.

Den omstændighed, at medhjælperen tidligere har været advokat for skyldneren, medfører ikke i sig selv inhabilitet. Inhabilitetsspørgsmålet må i stedet afgøres efter en konkret vurdering.

Konkursloven indeholder ikke krav til medhjælperens integritet. Medhjælperen vil som angivet typisk være advokat og dermed undergivet de advokatetiske regler.

3.3.2.1.4.2. Afsættelse og fratræden

Da medhjælperen, jf. konkurslovens § 219, er antaget af skifteretten, kan skifteretten beslutte at afsætte medhjælpe-

ren. Dette vil dog forudsætte, at der foreligger særlige grunde. Skifteretten kan i et sådant tilfælde antage en ny medhjælper.

Fratræder en medhjælper, kan en ny medhjælper antages i dennes sted, jf. konkurslovens § 219.

3.3.2.1.4.3. Tilsyn med medhjælpere

Det fremgår af konkurslovens § 219, at skifteretten fører tilsyn med medhjælperen.

3.3.2.2. Rekonstruktions- og insolvensdirektivet

3.3.2.2.1. Krav til aktørernes faglighed baseret på forordning (EU) 2015/848

Rekonstruktions- og insolvensdirektivet indeholder en række faglige krav til aktører, der beskæftiger sig med procedurer for rekonstruktion, konkurs og gældssanering. Disse krav omfatter aktører i form af judicielle og administrative myndigheder såvel som aktører i form af sagsbehandlere.

Som sagsbehandlere bør ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 87 anses insolvensbehandlere, således som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 om insolvensbehandling, artikel 2, nr. 5. Af denne bestemmelse følger, at en sagsbehandler er en person eller et organ, som har til opgave – herunder midlertidigt – at prøve og anerkende fordringer i forbindelse med insolvensbehandling, repræsentere fordringshavernes kollektive interesser, helt eller delvis at forvalte aktiver, som skyldneren har mistet rådigheden over, at afvikle de aktiver, som skyldneren har mistet rådigheden over, eller at føre tilsyn med forvaltningen af skyldnerens forretninger. Medlemsstaterne kan ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 89 bestemme, at andre sagsbehandlere også skal være omfattet af direktivet.

Det følger af direktivets præambelbetragtning 85, at kravene til aktørernes faglighed er begrundet i de mekanismer for forstærket samarbejde mellem retter og sagsbehandlere i grænseoverskridende sager, der blev indført i henhold til forordning (EU) 2015/848, idet det som følge af forordningen er nødvendigt, at alle involverede aktørers faglighed bringes op på et ensartet højt niveau i hele EU.

I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, er forordning (EU) 2015/848 ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark.

3.3.2.2.2. Krav til aktørernes faglighed

Medlemsstaterne skal efter rekonstruktions- og insolvensdi-

rektivets artikel 26, stk. 1, litra a, sikre, at sagsbehandlere, der udpeges af en judicial eller administrativ myndighed i forbindelse med procedurer for rekonstruktion, konkurs og gældssanering, modtager passende uddannelse og har den fornødne ekspertise til deres ansvarsområde.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 87, at passende uddannelse, kvalifikationer og ekspertise for sagsbehandlere også kan være erhvervet under udøvelsen af deres erhverv.

Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til selv at sørge for den nødvendige uddannelse, men denne kan leveres af f.eks. faglige sammenslutninger eller andre organer, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 87.

3.3.2.2.3. Krav til sagsbehandlerens habilitet og integritet

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 27, stk. 1, at medlemsstaterne via passende tilsyns- og reguleringsmekanismer skal sikre, at sagsbehandlere yder deres tjenester på en måde, som i forhold til de involverede parter er upartisk og uafhængig.

Medlemsstaterne bør sikre, at sagsbehandlere udfører deres opgaver med integritet, og medlemsstaterne kan tilskynde til, at sagsbehandlere udarbejder og følger adfærdskodekser, jf. direktivets artikel 27, stk. 3, og præambelbetragtning nr. 87.

3.3.2.2.4. Krav vedrørende udpegning, afsættelse og fratræden af sagsbehandlere

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 26, stk. 1, litra b, at medlemsstaterne skal sikre, at betingelserne for at kunne komme i betragtning som sagsbehandler, der beskæftiger sig med rekonstruktion, konkurs og gældssanering, er klare, gennemsigtige og retfærdige, jf. direktivets artikel 26, stk. 1, litra b.

Procedurerne for udpegning, afsættelse og fratræden af sådanne sagsbehandlere, skal ligeledes være klare, gennemsigtige og retfærdige, jf. direktivets artikel 26, stk. 1, litra b.

Medlemsstaterne skal sikre, at der ved udpegning af en sagsbehandler til en bestemt sag, herunder sager med grænseoverskridende elementer, tages behørigt hensyn til dennes erfaring og ekspertise og til sagens nærmere omstændigheder, jf. direktivets artikel 26, stk. 1, litra c.

Direktivet er ikke til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter, at en sagsbehandler kan vælges af en skyldner, fordringshavere eller et kreditorudvalg fra en liste eller en pul-

je, der er forhåndsgodkendt af en judiciel eller administrativ myndighed, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 88.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at en sagsbehandler vælges ved en anden metode såsom tilfældig udvælgelse ved et softwareprogram, forudsat at det sikres, at der ved anvendelse af disse metoder tages behørigt hensyn til sagsbehandlerens erfaring og ekspertise, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 88.

I sager med grænseoverskridende elementer bør der efter direktivets præambelbetragtning nr. 88 ved udpegnings af en sagsbehandler bl.a. tages hensyn til sagsbehandlerens evne til at opfylde forpligtelserne i henhold til forordning (EU) 2015/848 til at kommunikere og samarbejde med udenlandske insolvensbehandlere og judicielle og administrative myndigheder fra andre medlemsstater samt vedkommendes menneskelige og administrative ressourcer til at håndtere potentielt komplekse sager. Danmark er som anført under pkt. 3.2.2.2.1 ovenfor ikke bundet af den nævnte forordning.

For at undgå enhver interessekonflikt skal skyldneren og fordringshaverne have mulighed for at gøre indsigelse mod udvælgelsen eller udpegnings af en sagsbehandler eller kunne anmode om, at sagsbehandleren erstattes af en anden, jf. direktivets artikel 26, stk. 1, litra d.

3.3.2.2.5. Tilsyn med sagsbehandlere og sagsbehandleres ansvar

Det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 27, stk. 1, at medlemsstaterne skal indføre passende tilsyns- og reguleringsmekanismer med henblik på at sikre et effektivt tilsyn med sagsbehandleres arbejde for at sikre, at deres tjenester ydes på effektiv og kompetent måde og i forhold til de involverede parter på upartisk og uafhængig vis. Disse mekanismer skal også omfatte foranstaltninger for ansvaret for sagsbehandlere, der har forsømt deres pligter.

Sådanne tilsyns- og reguleringsmekanismer bør omfatte effektive foranstaltninger vedrørende ansvaret hos sagsbehandlere, der har forsømt deres pligter, såsom nedsættelse af en sagsbehandleres vederlag, udelukkelse fra listen eller puljen med sagsbehandlere, der kan udpeges i insolvenssager, og, hvis det er relevant, disciplinære, administrative eller strafferetlige sanktioner, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 89.

Sagsbehandlere vil herudover kunne ifalde civilretligt erstatningsansvar ved tilsidesættelse af kontraktlige forpligtelser eller forpligtelser uden for kontrakt, i det omfang dette følger af national ret, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 89.

Direktivets præambelbetragtning nr. 87 fremhæver vigtighe-

den af, at sagsbehandlere, som beskæftiger sig med rekonstruktion, konkurs og gældssanering, følger standarder for sådanne opgaver, såsom at de opnår forsikring for erhvervsansvar.

Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om de myndigheder eller organer, der udøver tilsyn med sagsbehandlere, er offentligt tilgængelige, jf. direktivets artikel 27, stk. 2. En simpel henvisning til den judicielle eller administrative myndighed vil være tilstrækkelig oplysning, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 89. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at oprette specifikke myndigheder eller organer, som kan udføre de nævnte tilsynsopgaver m.v., jf. direktivets præambelbetragtning nr. 89.

Medlemsstaterne bør kunne udvide bestemmelserne om kontrol med sagsbehandlere til også at omfatte andre sagsbehandlere, som ikke er dækket af dette direktiv, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 89.

3.3.2.2.6. Vederlag

Det fremgår af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 27, stk. 4, at medlemsstaterne skal sikre, at sagsbehandleres vederlag er omfattet af bestemmelser, der er i overensstemmelse med målet om en effektiv afvikling af procedurerne, ligesom medlemsstaterne skal sørge for, at der findes hensigtsmæssige procedurer til løsning af eventuelle tvister om vederlag.

Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at fastsætte, at tvister vedrørende vederlag til sagsbehandlere skal prioriteres frem for andre procedurer, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 89.

3.3.2.3. Konkursrådets overvejelser

3.3.2.3.1 Konkursrådet har overvejet om rekonstruktions- og insolvensdirektivets bestemmelser om sagsbehandlere giver anledning til at foreslå ændringer af de eksisterende regler i konkursloven.

Konkursrådet finder i overensstemmelse med gældende ret, at det alene bør være fysiske personer, der kan udpeges henholdsvis beskikkes som kurator, rekonstruktør og tillidsmand.

Konkursrådet har overvejet, om der skal gælde en certificeringsordning, således at personer skal certificeres for at kunne komme i betragtning som kuratorer, rekonstruktører, tillidsmænd og medhjælpere.

I den forbindelse har Konkursrådet ligeledes overvejet, hvem der i givet fald bør certificere de pågældende person-

er. Konkursrådet har bl.a. overvejet muligheden for, at den enkelte skifteret skulle have kompetencen til at certificere personer, og at skifterettens certificering også ville gælde for andre skifteretter.

Ulempen herved vil bl.a. være, at skifteretten vil mangle kendskab til de personer, der er certificeret i andre retskredse. Derudover vil en generel certificering ikke kunne tage højde for, at der afhængig af den konkrete sag (konkursbo) kan være forskel på kvalifikationskravene. Der er således forskel på at være kurator i et mindre konkursbo med få aktiver og være kurator i et stort konkursbo med mange aktiver, ansatte mv. Det samme gælder inden for rekonstruktion. Hvis kravene til certificering sættes for lavt, er det således ikke sikkert, at en certificeret person har de fornødne kvalifikationer i den konkrete sag. Hvis der omvendt stilles strenge krav til certificering, kan det indebære unødigt indskrænkning af konkurrencen og en væsentlig indskrænkning af kreditorernes adgang til at vælge kurator eller rekonstruktør. Det er således Konkursrådets opfattelse, at det generelt er en vanskelig opgave for skifteretten eller andre at skulle tage stilling til, hvem der generelt er kvalificeret til at være kurator.

Konkursrådet har derudover overvejet en løsning, hvor hver skifteret udpeger et antal personer, der ved den konkrete skifteret er enberettigede til at agere som kurator, rekonstruktør, tillidsmand og medhjælper.

Ulempen ved denne løsning er, at den kan føre til, at det kun vil være en meget begrænset personkreds, som vil kunne udpeges. Løsningen vil derfor kunne virke konkurrencebegrænsende. Endvidere vil løsningen have praktiske ulemper, da den vil forhindre, at en person er kurator for selskaber i forskellige retskredse, selvom selskaberne er forbundne (koncern mv.) og dermed ideelt set bør behandles af samme kurator.

Konkursrådet har endvidere overvejet en løsning, hvor det er den enkelte skifteret, som i hver enkelt sag konkret skal vurdere, om en person er kvalificeret til at blive udpeget til kurator, rekonstruktør mv.

En ulempe ved denne løsning kan være, at hensynet til en ensartet praksis tilsiger, at den i visse tilfælde vanskelige vurdering af, hvilke personer der har de fornødne kompetencer og den fornødne erfaring til at blive aktør i en af de nævnte procedurer, ikke bør overlades til de lokale skifteretter. Omvendt vil den enkelte skifteret ved denne løsning få muligheden for at vælge den mest kvalificeret person til den konkrete sag uden at begrænse konkurrencen.

Konkursrådet finder på baggrund af ovenstående, at det bør være den enkelte skifteret som i alle sager foretager en

konkret vurdering af, om en person er kvalificeret til at blive kurator, rekonstruktør, tillidsmand eller medhjælper.

Konkursrådet bemærker, at skifteretten allerede efter gældende ret har en vis mulighed for at afvise en person med henvisning til manglende kvalifikationer. Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at skifterettens adgang til at afvise en person bør være bredere og fremgå eksplicit af konkursloven.

Konkursrådet finder derfor, at skifteretten bør kunne afvise en person ved tvivl om dennes kvalifikationer. Kvalifikationer forstås her både som uddannelse og erfaring. Konkursrådet finder derudover, at dette bør gælde generelt, hvorfor kreditorerne heller ikke ved et kuratorvalg bør kunne vælge en person, der ikke er kvalificeret efter de anførte kriterier.

Det er Konkursrådets opfattelse, at skifteretten bør have en bred skønsmargin i dens vurdering af, hvem der er kvalificeret til at løse den konkrete opgave.

Det er endvidere Konkursrådets opfattelse, at der ved vurderingen af, hvem der er kvalificeret til at løse den konkrete opgave, ikke bør stilles krav om en bestemt uddannelse. Personens uddannelse bør dog indgå i den samlede konkrete vurdering af, om personen er kvalificeret til det konkrete hverv.

Det indebærer, at en bestemt uddannelse ikke nødvendigvis er tilstrækkelig til at blive anset som kvalificeret. En advokat, der ikke tidligere har beskæftiget sig med konkurssager, bør således i almindelighed som følge af sin manglende erfaring ikke være kvalificeret som kurator. Tilsvarende bør gælde i forhold til beskikkelse af en godkendt revisor som tillidsmand. Omvendt kan en person som ikke tidligere har været udpeget til en bestemt type hverv, eksempelvis kurator, alligevel have opnået den fornødne erfaring til at blive kvalificeret som kurator ved at have arbejdet for en kurator. Skifteretten bør også lægge vægt på tidligere erfaringer, såsom hvis en person tidligere – ved samme eller anden skifteret – har udført tilsvarende hverv med dårlig kvalitet, herunder for lang sagsbehandlingstid eller unødigt høje omkostninger.

Konkursrådet finder, at før en person udpeges som kurator eller beskikkes som rekonstruktør eller tillidsmand, bør personen afgive en kort skriftlig redegørelse for sine kvalifikationer i forhold til det konkrete hverv, hvilket navnlig vil være en redegørelse for relevant uddannelse og erfaring.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 254 ff.

3.3.2.3.2. Konkursrådet finder, at aktørerne bør være undergivet skifterettens tilsyn, således som det allerede er tilfæl-

det for de omhandlede procedurer, bortset fra forebyggende rekonstruktion. Ved indførelsen af reglerne om forebyggende rekonstruktion, foreslås regler om et sådant tilsyn også for denne proces indført i konkursloven.

Der henvises til betænkning nr. 1579/2022 side 256 f.

3.3.2.4. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1579/2022.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til konkurslovens § 9 b), nr. 66 (forslag til konkurslovens § 238, stk. 5) og nr. 67 (forslag til konkurslovens § 238 a) samt bemærkningerne hertil.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

De foreslåede ændringer af rekonstruktionsreglerne og reglerne om gældssanering vurderes at medføre økonomiske konsekvenser for domstolene. Lovforslaget forventes at medføre 0-100 flere sager årligt om gældssanering, hvilket forventes at være forbundet med merudgifter for domstolene på 0,0-1,8 mio. kr. årligt. Det forventes desuden, at der i overgangsfasen til de nye regler vil være en række sager om gældssanering, der vil blive tilbagetrukket og genfremsat, hvilket ligeledes vil være forbundet med merudgifter for domstolene. Hertil forventes lovforslaget at medføre et øget ressourcetræk til behandling af rekonstruktionsager, idet der bl.a. forventes en øget kompleksitet i sager om forbyggende rekonstruktion.

Den foreslåede regulering af skatter og afgifter i forbindelse med rekonstruktionsbehandling og gældssaneringsager vurderes at medføre merudgifter for Skatteforvaltningen på 0,8 mio. kr. i 2022, 0,2 mio. kr. årligt i 2023-2026 og 0,1 mio. kr. i 2027. Udgifterne kan henføres til manuel sagsbehandling, implementering og systemtilpasninger.

I forhold til implementeringen af rekonstruktions- og insolvensdirektivets regler om tidlig varsling, vil Konkursrådets forslag om at gøre den danske Early Warning-rådgivningstjeneste permanent medføre årlige økonomiske omkostninger på Erhvervsministeriets område på ca. 6,0-7,0 mio. kr.

Erhvervsministeriet gives derudover med den foreslåede § 9 j hjemmel til at kunne fastsætte nærmere regler om tidlig varsling som angivet i rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 3.

Der er lagt op til, at hjemlen bl.a. kan anvendes til at udmønte Konkursrådets forslag om, at varsling af nødlidende

virksomheder bør ske målrettet ved anvendelse af en machine learning-model. Implementering og drift af modellen forventes at medføre omkostninger på Erhvervsministeriets område på ca. 2,5 mio. kr. det første år og dernæst 0,5 mio. kr. i de efterfølgende år. Der vil desuden kunne være merudgifter for Skatteforvaltningen til eventuelt bidrag med virksomhedsdata. Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at estimere de mulige udgifter på Skatteministeriets område.

Lovforslaget efterlever princip 2 i forhold til principperne for digitaliseringsklar lovgivning, idet lovforslaget giver mulighed for digital kommunikation i det omfang, det giver mening. De resterende principper for digitaliseringsklar lovgivning er ikke relevante for lovforslaget.

Lovforslaget indeholder ikke implementeringskonsekvenser.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget er i overensstemmelse med principperne for agil erhvervsrettet lovgivning.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslag vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne af betydning.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2019/1023 af 20. juni 2019, om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv 2017/1132, EU-Tidende 2019, nr. L 172, side 18, (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) i dansk ret.

Direktivet skal være gennemført i dansk ret senest den 17. juli 2022.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Konkursrådets betænkning nr. 1578/2022 og betænkning nr. 1579/2022, som dette lovforslag bygger på, har i perioden fra den 1. februar 2022 til den 1. marts 2022 været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet, Akademikerne, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Association of Danish Intellectual Property Attorneys, ATP, Autobranchen Danmark, BL – Danmark Almene Boliger, Business Danmark, Bygherreforeningen, Centralorganisationernes Fællesudvalg, DA, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Automobilforhandler Forening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Nationalbank, Dansk Ejendomskredit, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Inkasso Brancheforening, Dansk Kredit Råd, Dansk Revisorforening, Dansk Told og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Inkassoadvokater, Danske Insolvensadvokater, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Speditører, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Det Faglige Hus, DI Byggeri, DJØF, Ejendom

Danmark, FH, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finansforeningen/CFA Society Denmark, Finansiell Stabilitet A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Motorejere, Foreningen af Offentlige Anklagere, Forsikring og Pension, FRIE, FSR – Danske Revisorer, Færøernes Hjemmestyre (via Rigsombudsmanden på Færøerne), Garantifonden for indskydere og investorer, Gartneri-, Land- og Skovbrugets Arbejdsgivere, Grundejernes Landsorganisation, Grønlands Selvstyre (via Rigsombudsmanden i Grønland), HK Danmark, Institut for Menneskerettigheder, International Transport Danmark, Justitia, KL, Kommunale tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kooperationen – Den Kooperative Arbejdsgiver- og Interesseorganisation i Danmark, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, Kuratorforeningen, Københavns Retshjælp, Landsbrugsrådet, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Lederne, Lejernes Landsorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Garantifond, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, SMVdanmark, Aarhus Retshjælp og 3F Fagligt Fælles Forbund.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen af betydning.	Lovforslaget forventes at medføre økonomiske konsekvenser for domstolene på op til 1,8 mio. kr. årligt. Lovforslaget forventes endvidere at medføre merudgifter for Skatteforvaltningen på 0,8 mio. kr. i 2022 faldende til 0,1 mio. kr. i 2027.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen af betydning.	Ingen af betydning.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget skønnes at give bedre mulighed for videreførelse af levedygtige men insolvente eller sandsynligt insolvente virksomheder, samt at skabe bedre muligheder for ny virksomhed efter konkurs.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen af betydning.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2019/1023 af 20. juni 2019, om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion,	

	insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv 2017/1132, EU-Tidende 2019, nr. L 172, side 18, (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) i dansk ret.	
	Direktivet skal være gennemført i dansk ret senest den 17. juli 2022.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser	JA X	NEJ

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten)

Den nugældende konkurslov indeholder ikke en fodnote til lovens titel.

Det foreslås, at der indsættes en *fodnote* til lovens titel, således at det fremgår, at loven implementerer dele af rekonstruktions- og insolvensdirektivet (Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2019/1023 af 20. juni 2019, om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv 2017/1132, EU-Tidende 2019, nr. L 172, side 18).

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, nr. 4)

Det følger af konkurslovens § 1, stk. 1, at ved fristdagen forstås i denne lov et af følgende tidspunkter: 1) Den dag, da skifteretten modtog begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. 2) Dagen for skyldnerens død, hvis dødsboet behandles efter reglerne om insolvente boer, jf. §§ 69-72 i lov om skifte af dødsboer. 3) Dagen for beslutningen om likvidation eller tvangsopløsning af et aktieselskab eller anpartsselskab, hvis skifteretten inden tre måneder efter denne beslutning modtager begæring om rekonstruktionsbehandling eller konkurs eller af egen drift indleder rekonstruktionsbehandling eller afsiger konkursdekret.

Det foreslås, at indsætte et nyt § 1, stk. 1, nr. 4, der regulerer, at der ved fristdagen også skal forstås, den dag, hvor skifteretten under en forebyggende rekonstruktionsbehandling traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Det indebærer, at dagen for skifterettens beslutning om, at der skal gælde et fyldestgørelsesforbud kan være fristdag, hvilket forudsætter at skifterettens beslutning er truffet tidligere end eksempelvis den dag, hvor skifteretten modtog be-

gæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering, jf. § 1, nr. 1.

Fastsættelse af fristdagen har betydning for beregningen af en række frister i konkursloven samt for anvendelsen af forskellige af konkurslovens regler, eksempelvis hvornår det efter konkursloven er muligt at omstøde dispositioner foretaget før og efter fristdagen, og muligheden for at anvende reglerne om modregning.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 5)

Det følger af konkurslovens § 1, stk. 2-4, at tilbagekaldes eller afslås en begæring om rekonstruktionsbehandling eller konkursbegæring, eller hvis en begæring om rekonstruktionsbehandling eller gældssanering ikke fører til stadfæstelse af rekonstruktion eller kendelse om gældssanering, kan fristdagen bevares, hvis ny begæring indkommer til skifteretten inden for en frist på 3 uger.

Det foreslås at indsætte et nyt § 1, stk. 5, hvoraf det følger, at hvis en forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, regnes dagen, hvor skifteretten traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, som fristdag, hvis skifteretten inden 3 uger efter ophøret modtager begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Forslaget indebærer, at det vil være muligt at bevare dagen, hvor skifteretten traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, som fristdag, hvis skifteretten modtager en ny begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering inden 3 uger efter ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Reglerne i § 1, stk. 2-4, foreslås ikke ændret. En begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling kan således ikke fastholde en fristdag, der er etableret ved en begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Til nr. 4 (§ 2 a)

Det foreslås at indsætte § 2 a, der indeholder en definition af begrebet SMV.

Bestemmelsen indføres på baggrund af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c), der foreskriver, at begrebet ”mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder” skal defineres i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør ved den nationale fastlæggelse af SMV-begrebet tage behørigt hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2013/34 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (årsregnskabsdirektivet) eller til Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (2003/361/EF), jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets præambelbetragtning nr. 18.

I dansk ret er der ved årsregnskabsloven blevet taget højde for årsregnskabsdirektivet, der i artikel 3 angiver tærskler for, hvornår en virksomhed skal anses for en SMV, jf. årsregnskabslovens § 7. For en nærmere gennemgang heraf henvises til Folketingstidende 2014-15, A, L 117, som fremsat, s. 132.

Det foreslås i § 2 a, stk. 1, nr. 1, at begrebet ”SMV” omfatter virksomheder omfattet af regnskabsklasse A, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 1, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr., og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Det foreslås i stk. 1, nr. 2, at begrebet SMV endvidere omfatter mikrovirksomheder omfattet af regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 22 a, stk. 1, 2. pkt.

Det følger heraf, at der ved mikrovirksomheder skal forstås meget små virksomheder omfattet af regnskabsklasse B, der i to på hinanden følgende regnskabsår på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremlæggelse ikke overskrider to af følgende størrelser: en balancesum på 2.700.000 kr., en nettoomsætning på 5.400.000 kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 10.

Det foreslås i stk. 1, nr. 3, at der ved SMV også skal forstås små virksomheder omfattet af regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 2, nr. 2, jf. stk. 2, nr. 1.

Det følger heraf, at en SMV også kan være en lille virksomhed, der er omfattet af regnskabsklasse B, der i to på hinanden følgende regnskabsår på tidspunktet for rekonstruktions-

onsforslagets fremsættelse ikke overskrider to af følgende størrelser: en balancesum på 44 mio. kr., en nettoomsætning på 89 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 50.

Det foreslås i stk. 1, nr. 4, at der ved SMV ydermere skal forstås mellemstore virksomheder omfattet af regnskabsklasse C, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, nr. 2.

Det følger heraf, at en SMV kan være mellemstore virksomheder omfattet af regnskabsklasse C, der ikke er små virksomheder, og som i to på hinanden følgende regnskabsår på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse ikke overskrider to af følgende størrelser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Endelig foreslås det i stk. 1, nr. 5, at der ved SMV skal forstås virksomheder omfattet af regnskabsklasse D, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 4, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr. og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Når det skal vurderes, om en virksomhed i to på hinanden følgende regnskabsår overskrider to af de nærmere angivne størrelser, skal der tages udgangspunkt i to på hinanden følgende afsluttede regnskabsår. Det er således uden betydning, hvornår på året der fremsættes et rekonstruktionsforslag, idet der ikke skal ske årsomregning.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 128)

Konkurslovens § 3, stk. 1, fastsætter værnetingsreglerne for indgivelse af begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Konkurslovens § 7, stk. 1, fastsætter formkrav til en begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Det følger heraf, at begæringen skal indgives skriftligt og så vidt muligt angive skyldnerens fulde navn, personnummer og bopæl, det navn, hvorunder skyldneren driver forretning (firma), erhvervsgren, samt hvorfra erhvervsvirksomheden drives. Hvis skyldneren er et aktie- eller anpartsselskab, skal CVR-nummeret så vidt muligt angives.

Konkurslovens § 128 fastsætter krav til skifterettens bekendtgørelse om konkurs, herunder at der skal oplyses om, at anmeldelser, der er indgivet under en forudgående rekonstruktionsbehandling, likvidation, indledt gældssanering el-

ler anden gældsordning, vil blive taget i betragtning uden fornyet anmeldelse.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 128 indsættes »forebyggende rekonstruktionsbehandling,« før »rekonstruktionsbehandling«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at forebyggende rekonstruktionsbehandling indføres i konkursloven og vil medføre, at de nævnte bestemmelser også finder anvendelse ved forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det er en forudsætning for at anvende reglen i § 128, 2. pkt., efter en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandling, at der var beskikket en rekonstruktør under denne.

Til nr. 6 (§§ 9-10 a)

Til § 9

Konkurslovens § 9, stk. 1, fastsætter, at en begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering ikke offentliggøres.

Efter konkurslovens § 9, stk. 2, kan enhver, der har retlig interesse deri, hos skifteretten få oplysninger om, hvorvidt og hvornår en skyldner har indgivet en begæring som nævnt i stk. 1.

Efter konkurslovens § 9, stk. 3, gælder retsplejelovens kapital 3 a, om aktindsigt, hvis en begæring som nævnt i stk. 1, har været fremlagt i et offentligt retsmøde.

Det foreslås, at der i § 9, stk. 1, indsættes »forebyggende rekonstruktionsbehandling« før »rekonstruktionsbehandling«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at forebyggende rekonstruktionsbehandling indføres i konkursloven og vil medføre, at de nævnte bestemmelser i § 9, stk. 1 – 3, også finder anvendelse ved forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Der foreslås ikke nogen ændringer af § 9, stk. 2 og 3, som derfor indsættes uændret.

Til § 9 a

Det foreslås at indsætte en ny § 9 a om indgivelse af begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i stk. 1, at en skyldner, der er insolvent, eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed

for at blive insolvent, skal tages under forebyggende rekonstruktionsbehandling, når det begæres af skyldneren. § 22, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse.

For det første foreslås det, at der skal fremsættes begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling af skyldneren. Der vil normalt ikke være anledning til, at skifteretten nærmere skal prøve, om betingelserne for at indlede forebyggende rekonstruktionsbehandling er opfyldt, idet skyldneren ved at indgive begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling erkender at være insolvent eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent.

For det andet stilles der krav om, at skyldneren skal være insolvent, jf. konkurslovens § 17, stk. 2, eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent.

Efter konkurslovens § 17, stk. 2, er skyldneren insolvent, hvis skyldneren ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående. Efter § 18 antages insolvens i almindelighed at foreligge, hvis skyldneren erkender at være insolvent.

Rekonstruktions- og insolvensdirektivets bestemmelser om, at skyldnere, allerede før de er insolvente, skal have adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, indebærer, at skyldnere skal have adgang til forebyggende rekonstruktion på et tidligere tidspunkt end, når skyldneren allerede er insolvent.

Det foreslås i lyset heraf, at en skyldner, der som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent, skal have mulighed for at blive taget under forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Ved vurderingen af om der foreligger økonomiske vanskeligheder, bør der anlægges en bred fortolkning, som tager hensyn til, at formålet med en forebyggende rekonstruktion bl.a. er at redde skyldnere, som endnu ikke er insolvente, samt at økonomiske vanskeligheder kan antage forskellige former. Ved vurderingen kan der f.eks. lægges vægt på, om virksomheden er finansieret på en måde, som gør det sandsynligt, at virksomheden i fremtiden kan blive insolvent. Der kan derudover lægges vægt på, om skyldneren har eller har haft likviditetsmæssige vanskeligheder. Der kan endvidere lægges vægt på, at skyldneren har opnået udsættelse af gældende betalingsfrister eller henstand med betalingen af gæld til offentlige og private fordringshavere.

For det tredje vil § 22, stk. 1 finde tilsvarende anvendelse. Konkurslovens § 22, stk. 1, fastslår, at skyldneren skal

vedlægge sin konkursbegæring en opgørelse over aktiver og passiver samt en liste over fordringshavere. Skyldneren skal således ved begæring om forebyggende rekonstruktion vedlægge en opgørelse over aktiver og passiver.

I overensstemmelse med konkurslovens § 7 (som foreslås konsekvensændret ved lovudkastets § 1 nr. 5) skal en begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling desuden indgives skriftligt og så vidt muligt angive skyldnerens fulde navn, personnummer og bopæl, det navn, hvorunder skyldneren eventuelt driver forretning (firma), skyldnerens erhvervsgræn, samt hvorfra skyldnerens erhvervsvirksomhed drives. Er skyldneren et aktie- eller anpartsselskab, skal CVR-nr. så vidt muligt angives.

Manglende overholdelse af pligterne i § 7 fører ikke uden videre til afvisning af begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling, idet skifteretten kan give en kort udsættelse efter konkurslovens § 8 til at fremskaffe sådanne oplysninger. Hvis skyldneren efter en sådan udsættelse fortsat ikke har fremlagt de nævnte oplysninger, vil skifteretten efter omstændighederne kunne afslå at indlede en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i *stk. 2*, at reglerne i *stk. 1*, ikke skal finde anvendelse på en skyldner, hvorom Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning, eller som er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen medfører for det første, at skyldnere, i relation til hvilke Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning, ikke vil kunne anvende reglerne om forebyggende rekonstruktionsbehandling. Bestemmelsen er begrundet i, at formålet med ordningen om forebyggende rekonstruktionsbehandling er at bevare virksomheden, og at reglerne ikke bør kunne anvendes af skyldnere, som ikke opfylder selskabslovgivningens regler.

Bestemmelsen medfører for det andet, at fysiske personer, der ikke udøver erhvervsvirksomhed, ikke vil kunne anvende reglerne om forebyggende rekonstruktionsbehandling. Bestemmelsen er begrundet i, at fysiske personer, som ikke er erhvervsdrivende, i stedet vil kunne anvende reglerne om gældssanering. Fysiske personer, som ikke er erhvervsdrivende, vil endvidere fortsat kunne anvende de eksisterende regler om rekonstruktionsbehandling.

Ved anvendelsen af bestemmelsen vil det skulle vurderes, om skyldneren er erhvervsdrivende. I konkurslovens § 3, *stk. 1* og *2*, anvendes udtrykket »erhvervmæssig virksomhed«. Det er ikke nærmere defineret i loven, hvad der skal forstås ved »erhvervmæssig virksomhed«, men der er fra retspraksis eksempler på, hvordan det vurderes, om skyldneren driver erhvervmæssig virksomhed. Der henvises i

den forbindelse til kapitel 7, afsnit 2.1.1 i betænkning nr. 1579/2022.

Ved vurderingen af, om en fysisk person er erhvervsdrivende, vil den omstændighed, at vedkommende har et CVR-nummer, i almindelighed anses som udtryk for, at den pågældende er erhvervsdrivende. Der vil dog under alle omstændigheder skulle foretages en konkret vurdering, idet der kan forekomme tilfælde, hvor en erhvervsdrivende, på grund af lav omsætning eller af andre grunde, ikke har et CVR-nummer, eller tilfælde, hvor en fysisk person, som har et CVR-nummer, aldrig har startet en virksomhed.

Fysiske personer, f.eks. kautionister eller kapitalejere, som tidligere har drevet erhvervmæssig virksomhed, vil – uanset om gælden kan henføres til den erhvervmæssige aktivitet – ikke være omfattet af reglerne om forebyggende rekonstruktion.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at skifteretten indleder forebyggende rekonstruktionsbehandling straks efter modtagelsen af begæringen.

Skifteretten vil således skulle indlede den forebyggende rekonstruktionsbehandling straks efter modtagelsen af begæringen. Skyldnerens begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling behøver ikke at være nærmere begrundet, da der vil være en formodning for, at skyldnerens begæring til skifteretten indeholder en erkendelse af, at skyldneren er insolvent, eller at skyldneren som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent. På tilsvarende vis vil der ikke være krav om, at skyldneren i sin begæring oplyser om at have til hensigt at fremsætte en anmodning om fyldestgørelsesforbud eller beskikkelse af rekonstruktør. Skyldneren vil således have en smidig adgang til at fremsætte en anmodning om forebyggende rekonstruktion.

Bestemmelsen skal dog ses i sammenhæng med konkurslovens § 22. Det følger heraf, at en skyldner vil skulle vedlægge en opgørelse over aktiver og passiver og en liste over fordringshavere i overensstemmelse med, hvad der kræves ved skyldnerens begæring om indledning af rekonstruktionsbehandling, jf. § 22, *stk. 1*, jf. det foreslåede *stk. 1*.

Skyldneren vil desuden skulle opfylde formkravene i konkurslovens § 7, jf. den foreslåede ændring af § 7 i lovudkastets § 1, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis skyldneren i sin begæring ikke har anmodet om beskikkelse af rekonstruktør, skal skifteretten dog indkalde skyldneren til et møde, hvor skifteretten beslutter, om der skal indledes forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det følger heraf, at der ikke vil være et krav om, at der skal beskikkes en rekonstruktør ved den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Bestemmelsen skal dog ses i sammenhæng med den foreslåede § 9 b (som foreslås indsat ved lovudkastets § 1, nr. 6). Det følger heraf, at hvis skyldneren anmoder om, at skifteretten træffer bestemmelse om, at der er fyldestgørelsesforbud under den forebyggende rekonstruktionsbehandling, anses anmodningen om fyldestgørelsesforbud tillige for en anmodning om beskikkelse af rekonstruktør.

Indkaldelse til mødet kan ske ved almindeligt brev, som så vidt muligt sendes til skyldnerens e-boks. Det er ikke nødvendigt, at skifteretten forkynder indkaldelsen for skyldneren, henset til at den forebyggende rekonstruktionsprocedure alene kan indledes ved skyldnerens begæring.

Det foreslås i stk. 3, 3. pkt., at skyldneren skal give møde personligt.

Bestemmelsen fastslår, at skyldneren vil skulle møde ved det indledende møde personligt. Bestemmelsen fraviger således udgangspunktet i retsplejelovens § 260, stk. 10, 1. pkt., jf. stk. 1, hvoraf fremgår, at en part under en skiftebehandling kan give møde ved andre end de personer, der er nævnt i stk. 2 og 3, og at indskrænkning i skyldnerens adgang til at lade sig repræsentere af en fuldmægtig alene gøres, hvis der skal foregå forhandling om en tvist, jf. § 260, stk. 10, 3. pkt. Fravigelsen af denne bestemmelse har baggrund i, at tungtvejende hensyn tilsiger, at skyldneren bør være personligt til stede på mødet, henset til de vidtgående konsekvenser som iværksættelse af en forebyggende rekonstruktionsprocedure kan have for skyldneren.

Det foreslås i stk. 3, 4. pkt., at udebliver skyldneren fra mødet, anses begæringen for bortfaldet.

Det foreslås i stk. 4, at efter indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling kan begæring herom ikke tilbagekaldes.

Det følger heraf, at ønsker skyldneren, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling afsluttes, vil skyldneren skulle begære det efter den foreslåede § 9 h, stk. 1, nr. 3, jf. lovudkastets § 1, nr. 6.

Til § 9 b

Det foreslås at indsætte en ny § 9 b om fyldestgørelsesforbud under den forebyggende rekonstruktionsbehandling, beskikkelse af rekonstruktør og tillidsmand og om sikkerhedsstillelse for omkostningerne ved rekonstruktionsbehandlingen mv.

Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at hvis skyldneren anmoder herom, skal skifteretten træffe bestemmelse om, at der er fyldestgørelsesforbud under den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det følger af bestemmelsen, at skyldneren vil have mulighed for at anmode om et fyldestgørelsesforbud. Det følger heraf, at der ikke vil gælde et automatisk fyldestgørelsesforbud ved forebyggende rekonstruktion, idet skifteretten alene vil skulle træffe bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, hvis skyldneren anmoder herom. Skyldneren vil derfor kunne vælge ikke at anmode om et fyldestgørelsesforbud og som konsekvens heraf vente længere med at orientere sine fordringshavere om rekonstruktionsbestræbelserne.

Skyldneren vil kunne fremsætte sin anmodning om et fyldestgørelsesforbud i begæringen om forebyggende rekonstruktion, eller på et hvilket som helst tidspunkt efter en forebyggende rekonstruktionsprocedure er indledt. Der stilles ikke formkrav til skyldnerens begæring om et fyldestgørelsesforbud. Begæringen vil således kunne fremsætte både skriftligt eller mundtligt, f.eks. i forbindelse med et møde i skifteretten. Fyldestgørelsesforbuddet træder i kraft på klokkeslættet for skifterettens beslutning om at imødekomme skyldnerens anmodning.

Skifteretten vil skulle behandle en anmodning om fyldestgørelsesforbud straks. Skifteretten har mulighed for at behandle anmodningen på et skriftligt grundlag, såfremt skifteretten finder det hensigtsmæssigt. Skifteretten bør nedlægge et fyldestgørelsesforbud, medmindre skifteretten vurderer, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling bør bringes til ophør. Der gælder ikke krav om, at skifteretten skal høre fordringshavere forinden, der træffes afgørelse om fyldestgørelsesforbud, eller at der skal ske underretning af virksomhedspanthavere eller panthavere, henset til, at skifteretten alene bør nedlægge et fyldestgørelsesforbud, hvis skifteretten ikke finder, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling bør bringes til ophør.

Et fyldestgørelsesforbud er defineret som en af en judiciel eller administrativ myndighed meddelt eller på lov støttet midlertidig suspension af en fordringshavers ret til at fuldbyrde et krav mod en skyldner, og hvis dette er foreskrevet i national ret, mod en tredjepartssikkerhedsstiller i forbindelse med en retslig, administrativ eller anden procedure eller af retten til at beslaglægge eller udenretsligt at realisere skyldners aktiver eller virksomhed, jf. rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 1.

Et meddelt fyldestgørelsesforbud gælder for samtlige fordringshavere, men begrænses af § 12 c, stk. 2-5, jf. § 9 d, stk. 2, jf. lovudkastets § 1 nr. 6.

Det foreslås i stk. 1, 2. pkt., at en anmodning om fyldestgø-

relsesforbud tillige skal anses for en anmodning om beskikkelse af rekonstruktør.

Det følger af bestemmelsen, at såfremt skyldner anmoder om et fyldestgørelsesforbud, vil skifteretten tillige skulle anse det som en anmodning om beskikkelse af rekonstruktør. Der vil således ikke kunne meddeles et fyldestgørelsesforbud uden, at der samtidig beskikkes en rekonstruktør. Rekonstruktøren skal i samarbejde med skyldneren undersøge mulighederne for at rekonstruere den nødlidende virksomhed.

Bestemmelsen vil varetage hensynet til fordringshaverne, som ved et fyldestgørelsesforbud ikke har mulighed for at foretage individualfølgning over for skyldner. Bestemmelsen vil dermed sikre, at der skabes ro om den forebyggende rekonstruktionsproces, samt varetage hensynet til princippet om ligelig fordeling af aktiverne blandt fordringshaverne.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at skifteretten beskikker en eller flere rekonstruktører, hvis skyldneren anmoder herom.

Bestemmelsen giver mulighed for at beskikke flere rekonstruktører. Dette svarer til, hvad der ved rekonstruktion gælder om rekonstruktørbeskikkelse, jf. § 11 a, stk. 1, og til hvad der i konkurs gælder om kuratorbeskikkelse, jf. § 107, stk. 1. Det vil navnlig være relevant at beskikke flere rekonstruktører ved større og mere komplicerede forebyggende rekonstruktionsbehandlinger.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at skyldneren kan komme med forslag til rekonstruktør. Ved forslaget skal der være vedlagt en erklæring fra de pågældende om, at de er villige til at være rekonstruktør og opfylder betingelserne i § 238.

Bestemmelsen giver skyldneren mulighed for at forslå bestemte personer til rollen som rekonstruktør. Skyldneren skal samtidig vedlægge en erklæring fra den eller de foreslåede personer om, at de er villige til at påtage sig rollen som rekonstruktør, samt at de opfylder betingelserne i § 238.

Det følger af § 238, stk. 1, at ingen må handle som rekonstruktør, hvis han er en af skyldnerens nærtstående eller er afhængig af skyldneren, eller hvis der som følge af hans interesse i sagens udfald eller af andre grunde er tvivl om hans upartiskhed i det foreliggende spørgsmål. Det følger endvidere af § 238, stk. 4, at rekonstruktøren, nærtstående til rekonstruktøren eller ansatte i rekonstruktørens virksomheder, ikke må erhverve nogen del af boets aktiver. Det er en forudsætning for beskikkelse som rekonstruktør, at vedkommende opfylder disse betingelser. De resterende betingelser i § 238, stk. 2-3 og 5, er ikke relevante for rekonstruktøren.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at skifteretten ikke er bundet af skyldnerens forslag til rekonstruktør.

Det følger af bestemmelsen, at skifteretten kan vælge at beskikke en anden rekonstruktør end den, der er foreslået af skyldner. Det svarer til, hvad der også gælder ved rekonstruktionsreglerne, jf. § 11 a, stk. 1. Såfremt skyldneren ikke foreslår en rekonstruktør, eller skifteretten ikke vælger at beskikke den rekonstruktør, som foreslås af skyldneren, beskikker skifteretten en rekonstruktør.

Skifteretten vil f.eks. kunne afvise at udpege den af skyldneren foreslåede rekonstruktør, såfremt vedkommende ikke opfylder kravene i den foreslåede § 238 a, jf. lovudkastets § 1, nr. 67. Det følger af denne bestemmelse, at ingen må handle som kurator, skifterettens medhjælper, rekonstruktør eller tillidsmand, hvis der er tvivl om, hvorvidt han har de fornødne kvalifikationer hertil. Vedkommende vil efter bestemmelsen endvidere skulle give skifteretten en kort, skriftlig redegørelse for sin i forhold til hvervet relevante uddannelse og erfaring.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at rekonstruktøren kan antage fornøden sagkyndig bistand.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at skifteretten skal beskikke en regnskabskyndig tillidsmand, hvis skyldneren anmoder herom.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at *stk. 2, 2. og 3. pkt.*, skal finde tilsvarende anvendelse ved beskikkelsen af en tillidsmand.

Det følger heraf, at skyldneren vil have mulighed for at komme med forslag til hvem, der skal beskikkes som tillidsmand ved den forebyggende rekonstruktion. Der skal være vedlagt en erklæring fra den pågældende om, at vedkommende er villig til at være tillidsmand og opfylder betingelserne i § 238 ved skyldnerens forslag til tillidsmand. Skifteretten vil ikke være bundet af skyldnerens forslag til tillidsmand. Skifteretten vil f.eks. kunne afvise at udpege den af skyldneren foreslåede tillidsmand, såfremt vedkommende ikke opfylder kravene i den foreslåede § 238 a, jf. lovudkastets § 1, nr. 67.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 11 a, stk. 6 og 7, og § 11 g, tilsvarende skal finde anvendelse ved forebyggende rekonstruktion.

Konkurslovens § 11 a, stk. 6, foreslås ændret ved lovudkastets § 1, nr. 9. Det følger heraf, at skifteretten, efter rekonstruktørens begæring, vil kunne bestemme, at der skal stilles sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed, idet skifteretten herved skal tage en eventuel stillet sikkerhed efter § 11 a, stk. 5

i betragtning. Stilles sikkerheden ikke, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. § 11 a, stk. 6. Det foreslås i lovudkastets § 1, nr. 9, at en af skyldneren stillet sikkerhed ikke er gyldig, hvis den ikke er bestemt af skifteretten. Skifteretten vil endvidere undtagelsesvis kunne bestemme, at statskassen indestår for omkostninger ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed, der ikke kan dækkes af skyldnerens midler og en eventuel stillet sikkerhed, jf. § 11 a, stk. 7.

Der vil således ikke blive stillet krav om sikkerhedsstillelse for rekonstruktørens eller tillidsmandens virksomhed ved en forebyggende rekonstruktion, medmindre skifteretten har truffet særskilt bestemmelse herom.

Skifteretten vil desuden kunne afsætte en rekonstruktør eller tillidsmand, hvis særlige grunde taler for det, jf. henholdsvis § 11 g, stk. 1 og 5. Såfremt skifteretten træffer beslutning om at afsætte en rekonstruktør, skal skyldneren have lejlighed til over for skifteretten at fremsætte forslag til beskikkelse af en ny rekonstruktør eller tillidsmand. Skifteretten kan give den pågældende en kort frist, i almindelighed ikke over en uge, hertil, jf. § 11 g, stk. 2. Det samme vil gælde, hvis rekonstruktøren eller tillidsmanden fratræder, jf. § 11 g, stk. 4. Såfremt samtlige rekonstruktører afsættes, og der ikke kan beskikkes en eller flere nye rekonstruktører, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. § 11 g, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at skifteretten skal afbeskikke rekonstruktøren og tillidsmanden, hvis skyldneren anmoder skifteretten herom.

Såfremt skyldneren anmoder skifteretten om, at rekonstruktøren eller tillidsmanden afbeskikkes, vil skyldneren have ret til at foreslå en ny rekonstruktør eller tillidsmand.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at afbeskikkelse – på skyldnerens anmodning – dog ikke kan ske, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at det vil være en betingelse for meddelelse af fyldestgørelsesforbud, at der beskikkes en rekonstruktør. Det vil derfor ikke være muligt for skyldneren at få afbeskikket rekonstruktøren, hvis der er truffet afgørelse om fyldestgørelsesforbud, og i sådanne tilfælde kan udskiftning af rekonstruktøren alene ske efter reglerne i § 11 g. Det vil omvendt være muligt for skyldneren at få afbeskikket en tillidsmand, selvom der er meddelt fyldestgørelsesforbud, idet beskikkelse af en tillidsmand ikke er en betingelse for meddelelse af fyldestgørelsesforbud.

Til § 9 c

Det foreslås at indsætte en ny § 9 c om formelle krav ved bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, herunder om kravene til den forebyggende rekonstruktionsbehandling ved møder i skifteretten.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis der træffes bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, skal skifteretten fastsætte et tidspunkt for et møde med fordringshaverne. Mødet skal holdes senest 4 uger efter bestemmelsen om fyldestgørelsesforbuddet blev truffet. Det foreslås desuden, at reglerne i § 11 a, stk. 2, 3. og 4. pkt., § 11 b, stk. 1 og 2, § 11 c, § 11 d og § 11 e, stk. 4, tilsvarende skal finde anvendelse.

Det følger af bestemmelsen, at skifteretten straks indkalder fordringshaverne til et møde, efter skifteretten har truffet afgørelse om et fyldestgørelsesforbud. Mødet vil skulle afholdes senest fire uger, efter bestemmelse om fyldestgørelsesforbud er truffet. Indkaldelse til mødet sker ved indrykning af en bekendtgørelse i Statstidende, jf. § 11 a, stk. 2, 3. pkt. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, registrerer rekonstruktøren straks mødeindkaldelsen i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. § 11 a, stk. 2, 4. pkt.

Det følger af henvisningen til § 11 b, stk. 1, at rekonstruktøren senest en uge efter beskikkelsen vil skulle sende en meddelelse om den forebyggende rekonstruktionsbehandling til samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, og til skifteretten. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, vil rekonstruktøren samtidig skulle registrere meddelelsen i Erhvervsstyrelsens it-system.

Meddelelsen vil skulle vedlægges skyldnerens seneste årsrapport eller efter omstændighederne uddrag heraf. Derudover vil meddelelsen skulle indeholde oplysning om skyldnerens vigtigste aktiver og passiver og så vidt muligt en kreditorfortegnelse med angivelse af stillede sikkerheder, oplysning om skyldnerens regnskabsføring, en redegørelse for årsagerne til og formålet med rekonstruktionsbehandlingen og oplysning om tidspunktet for mødet med fordringshaverne, jf. § 11 b, stk. 2.

Det følger af henvisningen til § 11 c, at senest en uge før mødet med fordringshaverne, vil rekonstruktøren skulle sende et forslag til en rekonstruktionsplan til samtlige kendte fordringshavere og skifteretten. Forslaget til rekonstruktionsplanen skal indeholde følgende, jf. § 11 c, stk. 2:

- En begrundet redegørelse for, hvilken type forslag til rekonstruktion, der agtes fremsat, og en vurdering af, om der er væsentlige forhold, som kan være til hinder for en gennemførelse af denne rekonstruktion, jf. nr. 1.

- Så vidt muligt oplysning om skyldnerens balance pr. dagen for indledning af rekonstruktionsbehandlingen med angivelse af afvigelser som følge af senere indtrufne ændringer, jf. nr. 2. Under en forebyggende rekonstruktionsbehandling vil tidspunktet for bestemmelse om fyldestgørelsesforbud være afgørende for fastsættelse af balancedag.

- Oplysning om, hvorvidt der er mangler ved skyldnerens seneste årsrapport. Hvis der er beskikket en tillidsmand, afgives oplysning herom af denne, jf. nr. 3.

- En redegørelse for de væsentligste skridt, der agtes foretaget under rekonstruktionsbehandlingen, jf. nr. 4.

Forslaget til den fremsendte rekonstruktionsplan skal være tiltrådt af skyldneren. Forslaget vil desuden skulle vedlægges en vurdering af skyldnerens aktiver og en erklæring fra rekonstruktøren om, hvorvidt planen efter dennes skøn er gennemførlig. Hvis der er beskikket en tillidsmand, skal denne tillige afgive udtalelse om, hvorvidt planen efter dennes skøn er gennemførlig, jf. § 11 c, stk. 3.

Hvis forslaget til rekonstruktionsplanen ikke opfylder kravene til indholdet af forslaget senest på mødet, vil skifteretten bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. dog § 11 e, stk. 5, som tillader, at rekonstruktøren kan anmode om, at skifteretten udsætter drøftelsen af forslaget til rekonstruktionsplanen. Skifteretten bestemmer ligeledes, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis der ikke foreligger oplysning om skyldnerens balance pr. dagen for indledningen af rekonstruktionsbehandlingen, som nævnt i § 11 c, stk. 2, nr. 2, senest på mødet med fordringshaverne, jf. § 11 c, stk. 4.

Skyldneren, rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand vil skulle være til stede på mødet med fordringshaverne, jf. henvisningen til § 11 d, stk. 1. Såfremt skyldneren udebliver uden lovligt forfald, bestemmer skifteretten, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, jf. § 11 d, stk. 2. Undtagelsen i § 11 d, stk. 2, hvorefter skifteretten kan lade rekonstruktionsbehandlingen fortsætte, hvis det samtidig bestemmes, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden efter §§ 12 a og 12 b, vil ikke være relevant ved forebyggende rekonstruktion.

På mødet vil skifteretten kunne beskikke en eller flere yderligere rekonstruktører eller beskikke en anden tillidsmand, jf. henvisningen til § 11 e, stk. 4.

Der skal ikke stemmes om forslaget til rekonstruktionsplan. Den forebyggende rekonstruktionsbehandling fortsætter således, selv om et flertal af de fremmødte fordringshavere tilkendegiver, at de er imod planen. Hvis den forebyggende rekonstruktionsbehandling må anses for udsigtsløs,

skal skifteretten dog bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, jf. den foreslåede § 9 h, stk. 1, nr. 4.

Det forhold, at der ikke er et flertal blandt fordringshaverne for den fremlagte rekonstruktionsplan, medfører ikke nødvendigvis, at der ikke senere kan være flertal blandt fordringshaverne for det fremlagte rekonstruktionsforslag. Det kan f.eks. tages i betragtning, at der kan være fordringshavere, der ikke var repræsenterede på mødet, men som kunne tænkes at stemme for et senere rekonstruktionsforslag. En forebyggende rekonstruktionsbehandling må imidlertid bringes til ophør, hvis et flertal af de stemmeberettigede fordringshavere erklærer, at de er imod en rekonstruktion, jf. i øvrigt bemærkningerne til den foreslåede § 9 h, stk. 1, nr. 4, jf. lovudkastets § 1, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at rekonstruktøren, inden tre måneder efter der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, og derefter med højst to måneders mellemrum, skal sende en redegørelse til samtlige kendte fordringshavere og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i *2. pkt.*, at § 11 f finder tilsvarende anvendelse.

Det følger af *stk. 2*, at rekonstruktøren skal sende løbende redegørelser til fordringshaverne og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende den forebyggende rekonstruktionsbehandling, samt at de løbende redegørelser skal ske efter samme model som konkurslovens § 11 f.

Bestemmelsen vil sikre, at fordringshaverne får et indblik i den forebyggende rekonstruktions forløb. På den måde varetages hensynet til fordringshaverne, når der er meddelt et fyldestgørelsesforbud.

Det følger af konkurslovens § 11 f, at rekonstruktøren, inden tre måneder efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, skal sende en redegørelse til samtlige kendte fordringshavere og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende rekonstruktionsbehandlingen, herunder af en eventuel fortsat drift af skyldnerens virksomhed, og oplysning om, hvornår et rekonstruktionsforslag forventes sendt til fordringshaverne, jf. *stk. 1*. Hvis forudsætningerne for rekonstruktionsplanen ændrer sig væsentligt, skal rekonstruktøren uden ugrundet ophold orientere fordringshaverne og skifteretten herom. I så fald indkalder skifteretten til et møde i skifteretten, hvor der tages stilling til, om rekonstruktionsbehandlingen skal ophøre, eller om rekonstruktionsplanen skal ændres, jf. *stk. 2*.

Væsentlige ændringer i forudsætningerne for rekonstruktionsplanen kan f.eks. være oplysninger, der afslører uforudsete forhindringer for gennemførelsen af rekonstruktionspla-

nen, oplysninger om skyldnerens forhold, der indebærer, at rekonstruktionsplanen ikke længere kan anses for gennemførlig, eller oplysninger, der peger på helt andre – og bedre – muligheder for rekonstruktion af virksomheden.

Det foreslås i 3. pkt., at såfremt der ikke sendes en redegørelse efter 1. pkt., kan skifteretten træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører.

Til § 9 d

Det foreslås at indsætte en ny § 9 d om retsvirkningerne af en forebyggende rekonstruktionsbehandling, herunder når der er meddelt fyldestgørelsesforbud.

Det foreslås i stk. 1, at hvis der er beskikket en rekonstruktør, finder reglerne i § 12, stk. 1-3, tilsvarende anvendelse.

Det følger heraf, at skyldneren ikke må foretage dispositioner under en forebyggende rekonstruktion af væsentlig betydning uden rekonstruktørens samtykke. Betaling af gæld må endvidere kun ske i overensstemmelse med konkursordenen, eller hvis betaling er nødvendig for at afværge tab, jf. § 12, stk. 1. Det vil f.eks. være omfattet af bestemmelsen som en disposition af væsentlig betydning, hvis virksomhedens enkelte aktiver sælges, når det ikke sker i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse.

Det følger endvidere af henvisningen til § 12, at virksomhedsoverdragelse alene må ske i overensstemmelse med et rekonstruktionsforslag, der er stadfæstet af skifteretten, eller i medfør af § 13 g, jf. § 12, stk. 2. Virksomhedsoverdragelse efter reglerne i § 13 g kan dog alene ske, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, jf. den foreslåede § 9 f, stk. 2.

Endelig følger det af henvisningen til § 12, at skyldneren vil skulle aflægge regnskab over for rekonstruktøren efter dennes nærmere bestemmelse, jf. § 12, stk. 3.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at hvis skifteretten har truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, finder reglerne i §§ 12 c, 12 f og 12 g tilsvarende anvendelse.

Konkurslovens § 12 c omhandler begrænsninger i adgangen til at søge fyldestgørelse i skyldnerens aktiver. Det følger af henvisningen hertil, at skyldnerens fordringshavere som udgangspunkt vil være afskåret fra at søge sig fyldestgjort i skyldnerens aktiver gennem individualforfølgning, når der er iværksat en forebyggende rekonstruktionsbehandling og truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Det betyder, at der under den forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke vil kunne foretages arrest eller udlæg, jf. stk. 1, nr.

1, udøves brugspant, jf. stk. 1, nr. 2, eller udøves rådighedsberøvelse på grundlag af udlæg, jf. stk. 1, nr. 3, ligesom der ikke uden skyldnerens og rekonstruktørens samtykke vil kunne søges fyldestgørelse på grundlag af udlæg, jf. stk. 1, nr. 4. Forbuddet i stk. 1 gælder både i forhold til sikrede og usikrede fordringer.

Fyldestgørelsesforbuddet vil dermed for det første omfatte foretagelse af arrest og udlæg. Det følger af den foreslåede § 9 g, stk. 2, at såfremt skifteretten stadfæster et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, vil reglerne i §§ 12 h – 12 m, finde anvendelse. Som konsekvens heraf finder reglerne om bortfald af udlæg og arrest, der er foretaget før fristdagen, først anvendelse, når skifteretten stadfæster et rekonstruktionsforslag med bestemmelse om tvangsakkord. Arrest og udlæg, der er foretaget før fristdagen, bortfalder derfor ikke ved meddelelse af fyldestgørelsesforbuddet.

For det andet vil fyldestgørelsesforbuddet omfatte udøvelse af brugspanteret. Dette indebærer, at skyldnerens ejendom ikke vil kunne tages til brugeligt pant af en pantnaver efter, der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, og at et allerede etableret brugspanteforhold ophører.

For det tredje vil fyldestgørelsesforbuddet omfatte rådighedsberøvelse på grundlag af udlæg. Reglen er relevant i det omfang, der er foretaget udlæg før meddelelse om fyldestgørelsesforbuddet. Reglen indebærer både, at rådighedsberøvelse på grundlag af udlægget ikke kan iværksættes, og at en allerede iværksat rådighedsberøvelse ophører, således at skyldneren igen får rådighed over det pågældende aktiv.

For det fjerde vil fyldestgørelsesforbuddet medføre, at der ikke kan søges fyldestgørelse på grundlag af udlæg uden skyldnerens og rekonstruktørens samtykke. Reglen er relevant i det omfang, der er foretaget udlæg før meddelelse om fyldestgørelsesforbuddet. Reglen indebærer, at tvangsauktion, herunder ny auktion i medfør af retsplejelovens § 576, ikke uden skyldnerens og rekonstruktørens samtykke vil kunne foretages efter der er meddelt et fyldestgørelsesforbud. En tvangsauktion, der er gennemført før dette tidspunkt, vil stå ved magt, hvis der ikke begæres ny auktion i medfør af retsplejelovens § 576. Det følger af bestemmelsen, at der godt vil kunne foretages tvangsauktioner, herunder en ny auktion, på grundlag af udlæg foretaget før meddelelse af fyldestgørelsesforbuddet, hvis skyldneren og rekonstruktøren samtykker heri. Både skyldneren og rekonstruktøren skal samtykke.

Bestemmelsen angår alene fyldestgørelse i skyldnerens aktiver. Bestemmelsen vil således f.eks. ikke være til hinder for tilbagetagelse af en salgsgenstand solgt med gyldigt ejendomsforbehold, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. En medkontrahent kan dog efter omstændighederne

være begrænset heri som følge af reglerne om videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler.

Det følger af § 12 c, stk. 2, at stk. 1, nr. 3 og 4, ikke gælder for udlæg i fordringer. Det følger heraf, at der fortsat vil kunne foretages rådighedsberøvelse og søges fyldestgørelse på grundlag af udlæg i fordringer, der er foretaget før meddelelse af fyldestgørelsesforbudet.

Det følger af § 12 c, stk. 3, at den, som har tilbageholdsret i skyldnerens ejendele, indtil et bestemt beløb er betalt, uanset stk. 1 kan foretage udlæg i de tilbageholdte ejendele og søge fyldestgørelse deri. Udlæg kan dog kun gøres, hvis skyldneren, trods opfordring fremsat efter rekonstruktionsbehandlingsindledning og mindst 14 dage inden udlæggets foretagelse, ikke har betalt beløbet. Det følger heraf, at den, som har tilbageholdsret – forudsat at betingelserne herfor er opfyldt – vil kunne foretage udlæg i de tilbageholdte ejendele og søge fyldestgørelse deri efter meddelelse af fyldestgørelsesforbud.

Det følger af § 12 c, stk. 4, at adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved håndpant eller anden tilsvarende sikkerhedsret eller ved virksomhedspant i fordringer, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 3, nr. 1, eller fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d, ikke berøres af rekonstruktionsbehandlingen. Det følger heraf, at adgangen til fyldestgørelse af de nævnte krav, ikke er afskåret ved meddelelse af et fyldestgørelsesforbud.

Det følger af § 12 c, stk. 5, at skyldneren efter anmodning skal betale de løbende ydelser, der vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlingsindledning, på pantefordringer, der ikke vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs, og som ikke omfattes af stk. 4. Hvis pantefordringen efter skifterettens skøn helt eller delvis ikke dækkes af pantet, skal skyldneren dog kun betale en forholdsmæssig del af de løbende ydelser svarende til forholdet mellem den del af hovedstolen, der efter skifterettens skøn dækkes af pantet, og hele hovedstolen. Betaler skyldneren ikke rettidigt en ydelse, kan panthaveren uanset stk. 1 søge fyldestgørelse i det pantsatte aktiv. Det følger heraf, at skyldneren under visse betingelser vil skulle betale de løbende ydelser, der vedrører tiden efter meddelelse af et fyldestgørelsesforbud.

Anvendelsen af § 12 c ved en forebyggende rekonstruktion forudsættes i øvrigt at være tilsvarende som ved en rekonstruktionsbehandling, hvorfor der henvises til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 100-105.

Konkurslovens § 12 f omhandler betaling af skyldnerens omkostninger ved salg og vurdering af et pantsat aktiv.

Bestemmelsens stk. 1 omhandler pantsatte aktiver, som sælges under rekonstruktionsbehandlingen, enten ved tvangsauktion eller ved frivilligt salg, mens bestemmelsens stk. 2 og 3 angår pantsatte aktiver, som ikke sælges under rekonstruktionsbehandlingen, jf. stk. 4. Bestemmelsen finder alene anvendelse i en forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvis der er nedlagt et fyldestgørelsesforbud. Bestemmelsens stk. 2 og 3 vil dog efter stk. 4 ikke finde anvendelse på pantsatte aktiver, der er solgt under den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det følger af § 12 f, stk. 1, at skyldnerens rimelige omkostninger ved salg af et pantsat aktiv og ved vurdering af pantet betales af den, der køber det pantsatte aktiv. Bestemmelsen medfører i praksis, at købesummen reduceres med størrelsen af salgs- og vurderingsomkostninger. Bestemmelsen gælder både for salg på tvangsauktioner og almindelige salg, herunder salg som led i en virksomhedsoverdragelse.

Det følger af § 12 f, stk. 2, at stadfæstes en rekonstruktion, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, kan skyldneren kræve, at panthaveren betaler omkostningerne ved vurderingen af pantet, i det omfang disse efter skifterettens skøn ikke dækkes af den ubehæftede del af det pantsatte aktiv. Er aktivet pantsat til flere panthavere, påhviler forpligtelsen den sidst prioriterede panthaver, hvis fordring efter skifterettens skøn helt eller delvis dækkes af pantet.

Det følger af § 12 f, stk. 3, at erklæres skyldneren konkurs uden at have fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, omfattes omkostningerne ved vurdering af pantet af § 87, stk. 3 og 4. Det betyder, at vurderingsomkostningerne skal betales af den, der køber det pantsatte aktiv, hvad enten dette sker ved tvangsauktion eller ved frivilligt salg.

Anvendelsen af § 12 f forudsættes i øvrigt at være tilsvarende som ved rekonstruktionsproceduren, hvorfor der henvises til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 108-109.

Konkurslovens § 12 g omhandler krav mod skyldnere, der er under rekonstruktionsbehandling.

Det følger af § 12 g, stk. 1, at §§ 39-52 finder tilsvarende anvendelse ved rekonstruktionsbehandling med de justeringer, der følger af stk. 2-4. I stedet for konkursdekretets afsigelse træder rekonstruktionsbehandlingsindledning. Henvisningen til § 12 g i den foreslåede bestemmelse medfører således, at §§ 39-52 tilsvarende vil finde anvendelse ved forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvor der er truffet bestemmelser om fyldestgørelsesforbud. Ved forebyggende rekonstruktionsbehandling vil det være tidspunktet for bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, der er afgørende for anvendelsen af §§ 39-52.

Det følger af § 12 g, stk. 2, at uanset § 42, stk. 1 og 2, kan en fordringshaver ikke anvende et uforfaldent krav til modregning.

Det følger endvidere af § 12 g, stk. 3, at en fordringshaver ikke kan anvende et krav omfattet af § 97 til modregning i skyldnerens krav i medfør af en aftale, der er videreført efter § 12 o. Ved lovudkastets § 1, nr. 12, foreslås det, at dette også gælder aftaler om løbende eller successive ydelser, uanset om kravene er konnekse.

Det følger endeligt af § 12 g, stk. 4, at hvis modregning ikke er udelukket på grund af fordringernes beskaffenhed, hindrer § 42, stk. 1 og 2, ikke modregning med krav omfattet af § 94.

Anvendelsen af § 12 g forudsættes i øvrigt at være tilsvarende som ved rekonstruktionsproceduren, hvorfor der henvises til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 109-110.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.* at reglerne i § 12 c ikke finder anvendelse på fyldestgørelse af krav fra ansatte, hvis krav i konkurs omfattes af §§ 94 og 95.

Dette medfører, at såfremt der nedlægges et fyldestgørelsesforbud i forbindelse med en forebyggende rekonstruktion, vil en lønmodtagers krav, såfremt kravet i tilfælde af en konkurs ville være omfattet af konkurslovens §§ 94 og 95, være undtaget fra fyldestgørelsesforbuddet, og det vil stadig være muligt for en lønmodtager at kræve sin løn udbetalt fra skyldneren, herunder ved at inddrive sit krav gennem fogedretten. Udgangspunktet for en forebyggende rekonstruktion og en almindelig rekonstruktion vil således være forskelligt.

Forslaget er begrundet i hensynet til lønmodtagerne, herunder særligt det forhold at lønindtægten i mange tilfælde vil være lønmodtagerens primære forsørgelsesgrundlag, samt hensynet til effektiv anvendelse af reglerne om forebyggende rekonstruktion, som efter Justitsministeriets opfattelse tilsiger, at de ansattes krav ikke skal være omfattet af et fyldestgørelsesforbud i forbindelse med den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Med bestemmelsen implementeres rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 6, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 3*, at indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke fratager skyldneren en adgang, som bestod forud for den forebyggende rekonstruktionsbehandling, til at udskille aktiver fra et pant. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på rettigheder stiftet ved retsforfølgning. Bestemmelsen indeholder i modsætning til

reglen i § 12 d, stk. 1, ingen undtagelse vedrørende virksomhedspant. Skyldneren bevarer således under en forebyggende rekonstruktionsbehandling sin adgang til at foretage regelmæssig udskillelse fra virksomhedspantet. Dette harmonerer med, at det ikke foreslås, at virksomheds- og fordringspant ”fryses” som følge af indledningen af forebyggende rekonstruktionsbehandling, dvs. at der ikke foreslås ændringer i tinglysningslovens § 47 f. Virksomheds- og fordringspant vil dermed omfatte aktiver, som skyldneren erhverver under den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Til § 9 e

Det foreslås at indsætte en ny § 9 e om videreførelse af gensidigt bebyrdende aftaler.

Det foreslås i *stk. 1*, at uanset modstående bestemmelse i en gensidigt bebyrdende aftale, kan medkontrahenten ikke hæve denne som følge af, at skyldneren er under forebyggende rekonstruktionsbehandling eller har indgivet begæring herom.

Bestemmelsen adresserer anvendelsen af såkaldte ipso facto-klausuler, hvor en medkontrahent kan have kontraktretlige rettigheder, som berettiger den pågældende til at ophæve kontrakten alene på grund af, at skyldneren bliver genstand for en insolvensprocedure eller ansøger om forebyggende rekonstruktion, selv om skyldneren ellers har opfyldt sine forpligtelser. Som følge af bestemmelsen vil sådanne klausuler ikke kunne gøres gældende over for skyldneren.

Bestemmelsen gennemfører rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 7, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 2*, at såfremt der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, kan skyldneren med rekonstruktørens samtykke videreføre en gensidigt bebyrdende aftale. § 12 o, stk. 4, § 12 p, § 12 q, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, og § 58, stk. 2, finder i så fald tilsvarende anvendelse.

Konkurslovens § 58, stk. 2, fastslår, at medkontrahenten kan hæve en aftale, såfremt han bortset fra konkursen havde adgang hertil. Det følger heraf, at en medkontrahent kan hæve en gensidigt bebyrdende aftale efter, der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud (fristdagen), såfremt vedkommende ville have haft adgang til at hæve kontrakten, hvis der ikke var truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Hæveadgangen efter § 58, stk. 2, gælder, hvad enten hævegrunden kan henføres til skyldnerens forhold før konkursen eller til boets optræden, jf. Betænkning nr. 606/1971 om konkurs og tvangsakkord, side 126. På tilsvarende vis medfører bestemmelsen, at der under forebyggende rekonstruktionsbehandling er hæveadgang, uanset om hævegrun-

den kan henføres til skyldnerens forhold før eller efter, der blev truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke afskære medkontrahenten fra at hæve en aftale som følge af forsinkelse. En skyldner under en forebyggende rekonstruktion er ikke nødvendigvis insolvent, hvorfor det kan være indgribende over for medkontrahenten, hvis skyldner har mulighed for at afskære ophævelse på baggrund af forsinkelse. Medkontrahentens adgang til at hæve ved forsinkelse under en forebyggende rekonstruktion står i modsætning til retsstillingen ved en rekonstruktion, jf. § 12 o, stk. 2. Hvis skyldneren er insolvent, vil skyldneren derfor have mulighed for at indgive en begæring om rekonstruktionsbehandling og på den måde hindre en ophævelse af aftalen eller videreføre en allerede ophævet aftale efter § 12 o, stk. 1, 2. pkt.

Konkurslovens § 12 p og § 12 q fastslår retsvirkningerne af, at en gensidigt bebyrdende aftale videreføres efter § 12 o under en rekonstruktionsbehandling. Henvisningen til § 12 p og § 12 q i den foreslåede § 9 e medfører, at tilsvarende retsvirkninger vil gælde, når en aftale videreføres efter § 9 e, stk. 2, under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, når der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Det følger heraf, at såfremt en aftale videreføres efter § 9 e, stk. 2, omfattes medkontrahentens krav ifølge aftalen af § 94, jf. § 12 p, stk. 1.

Det følger af § 12 p, stk. 2, at angår aftalen en løbende ydelse, omfattes medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, af § 94. Medkontrahentens krav for tiden efter en eventuel afsigelse af konkursdekret omfattes dog ikke af § 94. Det foreslås at affatte § 12 p, stk. 2, jf. lovudkastets § 1, nr. 14, således at krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af skyldneren under rekonstruktionsbehandling omfattes af § 94. De henvises i øvrigt til bemærkningerne hertil.

Under en forebyggende rekonstruktionsbehandling anvendes § 12 p, stk. 2, således at bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud træder i stedet for rekonstruktionsbehandlingens indledning. Følgelig medfører videreførelsen af aftalen § 94-status for krav på vederlag for perioden efter tidspunktet for bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud og indtil en eventuel opsigelse efter § 12 o, stk. 4, der ligeledes finder tilsvarende anvendelse. Medkontrahentens eventuelle erstatningskrav som følge af opsigelsen omfattes ikke af § 94. Det bemærkes, at § 12 t, stk. 1, ikke finder anvendelse ved en forebyggende rekonstruktion. Medkontrahentens erstatningskrav som følge af en opsigelse efter § 12 o, stk. 4, kan således ikke under den forebyggende rekonstruktionsbehandling insolvensreguleres efter § 12 t. Hvis skyldneren

efterfølgende tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling, vil der dog efter omstændighederne kunne ske insolvensregulering efter § 12 t eller § 61.

Det foreslås desuden at indsætte et nyt § 12 p, stk. 3, jf. lovudkastets § 1, nr. 15, hvoraf det vil fremgå, at hvis aftalen angår successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.

Som beskrevet i afsnit 3.1.10.3.2, har Højesterets afgørelse af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) skabt tvivl om, hvorvidt videreførelse af en aftale om successive ydelser medfører, at samtlige krav vedrørende aftalen får § 94-status, eller om det alene gælder krav vedrørende ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandling.

Successive ydelser er kendetegnet ved, at ydelsen kan stå alene. I modsætning hertil står delleverancer, hvor ydelsen ikke kan stå alene. Som eksempel herpå kan nævnes levering af tag til et hus, som opføres af et typehusfirma. I et sådan tilfælde vil der være tale om en delleverance, idet leveringen af huset uden tag ikke kan stå alene.

Såfremt en aftale angår successive ydelser, vil det følge af den foreslåede § 12 p, stk. 3, at den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret under den forebyggende rekonstruktionsbehandling og efter meddelelse af fyldestgørelsesforbud, omfattes af § 94. Videreførelsen af en aftale, der angår successive ydelser, vil derimod ikke medføre, at krav vedrørende ydelser før meddelelse af fyldestgørelsesforbud får § 94-status. Dette vil gælde uanset, om alle medkontrahentens krav hidrørende fra aftalen anses som ét (konnekst) krav, og uanset om ydelsen har karakter af en vare eller en tjenesteydelse. Ovenstående vil desuden gælde, uanset om det er medkontrahenten eller skyldneren, der skal levere realydelser. I tilfælde, hvor en skyldner månedligt leverer varer til medkontrahenten, og aftalen videreføres, vil medkontrahentens krav vedrørende varer leveret under den forebyggende rekonstruktion være omfattet af § 94, dvs. såvel kravet på naturalopfyldelse som et eventuelt erstatningskrav vedrørende disse varer. Et erstatningskrav på varer leveret inden meddelelse af fyldestgørelsesforbud vil derimod ikke være omfattet af § 94. På tilsvarende vis vil varer og krav opstået i relation hertil, som er leveret i henhold til en aftale om successive ydelser inden meddelelse af fyldestgørelsesforbud, heller ikke få § 94-status.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovudkastets § 1, nr. 15.

Det følger af henvisningen til § 12 q, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, at hvis en aftale videreføres efter § 9 e, stk. 2, vil medkontrahenten være afskåret fra at gøre en række beføjelser gældende som følge af skyldnerens antciperede misligholdelse, jf. § 12 q, stk. 1, nr. 1-3. Som konsekvens heraf vil

medkontrahenten ikke kunne kræve sikkerhedsstillelse for sine krav i medfør af aftalen, jf. nr. 1, ikke kunne holde sin ydelse tilbage eller hindre dens overgivelse som følge af rekonstruktionsbehandlingen eller skyldnerens økonomiske forhold i øvrigt, jf. nr. 2, og ikke kunne kræve, at skyldneren som følge af rekonstruktionsbehandlingen eller skyldnerens økonomiske forhold i øvrigt præsterer sin ydelse før forfaldstid, jf. nr. 3.

Baggrunden for, at medkontrahenten afskæres fra at gøre sådanne beføjelser gældende, er, at medkontrahentens krav på vederlag i almindelighed må anses for tilstrækkeligt betrygget ved, at der i henhold til lovudkastets § 9 e, stk. 2, 2. pkt., jf. § 12 p, stk. 1, er sikret dækning i skyldnerens eventuelle konkursbo på § 94-niveau.

Personer, der er ansat i skyldnerens virksomhed, vil ikke på tilsvarende vis være afskåret fra at kræve, at skyldneren stiller betryggende sikkerhed. Det følger af henvisningen til § 12 q, at personer, der er ansat i skyldnerens virksomhed, og som vederlægges periodevis bagud, kan kræve, at skyldneren stiller betryggende sikkerhed for det til enhver tid først forfaldne vederlag, i det omfang det vedrører tiden efter, der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud. Stilles sikkerheden ikke inden 14 dage eller, hvis tiden for den ansattes ydelse til skyldneren er kommet, uden ugrundet ophold, kan den ansatte hæve arbejdsaftalen.

Det foreslås i *stk. 3*, at stk. 1 og 2 kun anvendes, hvis andet ikke følger af andre lovbestemmelser eller af vedkommende retsforholds beskaffenhed. Stk. 2 finder dog anvendelse uanset købelovens regler.

Det følger af bestemmelsen, at andre lovbestemmelser og retsforholdets beskaffenhed kan føre til, at en gensidigt byrdende aftale alligevel ikke vil kunne videreføres. Uanset købelovens regler begrænses medkontrahentens adgang til at udøve beføjelser som følge af skyldnerens anteciperede misligholdelse dog af reglerne i § 12 q, når skyldneren har videreført købsaftalen.

Retsforholdets beskaffenhed kan være særlig relevant i forhold til videreførelse af kreditaftaler med en bank, som f.eks. en kassekredit, hvor skyldneren kan have en uudnyttet trækningsret. På den ene side er formålet med den forebyggende rekonstruktionsbehandling at redde og videreføre virksomheden. En videreførelse af en kassekredit kan have en væsentlig betydning i den sammenhæng. På den anden side bør det ikke være muligt for en skyldner at låne flere penge, hvis det er sandsynligt, at skyldneren bliver insolvent. Der vil således skulle foretages en konkret vurdering af omstændighederne omkring en aftale for at vurdere, om retsforholdets beskaffenhed fører til, at en aftale ikke kan kræves videreført.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 12 s tilsvarende finder anvendelse på ydelser, der overgives til skyldneren, efter der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Det følger af henvisningen til § 12 s, at hvis en ydelse, for hvilken der skal svares vederlag, er overgivet til skyldneren, efter der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, vil ydelsen kunne kræves tilbage, medmindre aftalen videreføres efter § 9 e. Hvis der under den forebyggende rekonstruktionsbehandling efter bestemmelse om fyldestgørelsesforbud er rådet over ydelsen på en måde, hvor den ikke kan tilbageleveres i væsentlig uforandret stand, omfattes medkontrahentens krav på vederlag af § 94.

Til § 9 f

Det foreslås at indsætte § 9 f om gennemførelsen af en rekonstruktion under en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i *stk. 1*, at en skyldner under forebyggende rekonstruktionsbehandling kan fremsætte et rekonstruktionsforslag. Reglerne i §§ 10 – 10 c og §§ 13 b – 13 f finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 10 a, stk. 5, nr. 2 og 3, træder rekonstruktionsforslagets fremsættelse i stedet for rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Reglerne i konkurslovens §§ 10 – 10 c omhandler indholdet af en rekonstruktion. Disse bestemmelser vil som følge af § 9 f, stk. 1, finde tilsvarende anvendelse ved forebyggende rekonstruktioner, hvis der fremsættes et rekonstruktionsforslag.

Det følger af § 10, at en rekonstruktion skal indeholde mindst et af følgende elementer:

- 1) Tvangsakkord, jf. § 10 a
- 2) Virksomhedsoverdragelse, jf. § 10 b.

Med lovudkastet foreslås det at tilføje et tredje element, nemlig andre tiltag, der alene eller tilsammen med de øvrige dele af rekonstruktionen, medfører at skyldneren ophører med at være insolvent, jf. den foreslåede § 1, nr. 6, som indsætter § 10, nr. 3. Anvendelsen af den tredje mulighed under en forebyggende rekonstruktionsbehandling forudsætter, at forslaget ikke blot skal medføre, at skyldneren er eller bliver solvent, men tillige at det ikke længere er sandsynligt, at skyldneren bliver insolvent.

Med lovudkastet foreslås det at nyaffatte konkurslovens § 10 a om tvangsakkord, jf. den foreslåede § 1, nr. 6. Det følger af bestemmelsen, at en tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsættelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren. En tvangsakkord kan endvidere gå ud på betalingsudsættelse. En tvangsakkord kan betinges af, at skyld-

nerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne, jf. stk. 1.

Af bestemmelsens stk. 2 fremgår det, hvilke fordringer en tvangsakkord ikke kan omfatte. Det gælder for fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, for pantefordringer, i det omfang pantet strækker til, og for fordringer der i tilfælde af konkurs er omfattet af §§ 94-96.

Det følger af den foreslåede bestemmelses stk. 3, at en tvangsakkord alene kan omfatte én af følgende gruppe af fordringer:

- 1) Fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af § 97 eller § 98, nr. 2, bortset fra krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab.
- 2) Fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshavere i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion.
- 3) Krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab.

Det skal fremgå af tvangsakkorden, hvilken af de i stk. 3 nævnte gruppe af fordringer, som tvangsakkorden omfatter. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at fordringer under et vist mindre beløb ikke omfattes, hvis det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder. Fordringer tilhørende samme fordringshaver sammenlægges. Fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, giver ret til udbetaling af mindst dette beløb, jf. det foreslåede stk. 4.

En tvangsakkord medfører bortfald af gaveløfter, krav på renter for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsakkorden, krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag, og fordringer, der efter stk. 3 er placeret i en lavere gruppe end den, som omfattes af tvangsakkorden, jf. det foreslåede stk. 5.

En tvangsakkord som nævnt i stk. 3, nr. 1 (fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af § 97 eller § 98, nr. 2, bortset fra krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab, omfatter krav på B-skat og acontoskat, der er forfaldne ved skifterettens modtagelse af rekonstruktionsforslaget. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at denne omfatter krav på restskat vedrørende det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget blev fremsat. Hvis tvangsakkorden indeholder en sådan bestemmelse, fastsætter skifteretten, hvilken beløbsmæssig del af kravet, der omfattes af

tvangsakkorden, ud fra et skøn over, hvilken del af kravet, der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller dets indhold, jf. det foreslåede stk. 6.

Uforfaldne fordringer omfattet af tvangsakkorden kan kræves betalt samtidig med andre fordringer, jf. det foreslåede stk. 7.

Hvis skyldneren er et aktieselskab eller et anpartsselskab, kan det bestemmes i tvangsakkorden, at selskabskapitalen nedsættes til 0 kr. og samtidig forhøjes med ny selskabskapital, der skal opfylde kravene i selskabsloven. Det skal fremgå af tvangsakkorden, hvem der tegner den nye selskabskapital. Indbetaling af den nye selskabskapital skal ske kontant. Reglerne i 1.-3. pkt. finder alene anvendelse, hvis skyldneren er insolvent, og det må antages, at en konkursbehandling ikke vil give fuld dækning til samtlige fordringshavere, jf. det foreslåede stk. 8.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovudkastets § 1, nr. 6.

Det følger af § 10 b, at en virksomhedsoverdragelse kan gå ud på overdragelse til eje af skyldnerens igangværende virksomhed eller en del heraf, der bevarer sin identitet, og som udgør en økonomisk enhed, der er organiseret med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet.

Det følger af § 10 c, at fordringshaverne skal behandles lige, medmindre de samtykker i en mindre gunstig behandling, eller andet følger af lovens øvrige bestemmelser.

Konkurslovens § 13 b indeholder formkrav til rekonstruktionsforslag og det materiale, som skal ledsage rekonstruktionsforslaget.

Af § 13 b, stk. 1, nr. 1, fremgår for det første, at rekonstruktionsforslaget, hvis det indeholder bestemmelse om virksomhedsoverdragelse, skal indeholde oplysning om erhververen, overdragelsessummen og hvilke aktiver, passiver og gensidigt bebyrdende aftaler, der omfattes af overdragelsen.

Det følger for det andet af § 13 b, stk. 1, nr. 2, at rekonstruktionsforslaget skal ledsages af en oversigt over skyldnerens status. Denne status skal indeholde en oversigt over skyldnerens aktiver med oplysning om værdien af de enkelte aktiver. Statussen skal endvidere indeholde en oversigt over skyldnerens pantsatte aktiver, panterettighedernes art samt størrelsen af pantefordringerne og eventuel friværdi i de enkelte aktiver. Statussen skal endelig indeholde en oversigt over usikrede krav, herunder pantsikrede krav, i det omfang

pantet ikke strækker til, med angivelse af fordringshaverne og opdelt efter kravenes placering i konkursordenen.

Med lovudkastet foreslås det, at statussen, såfremt rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse efter det foreslåede § 10 a, stk. 6, desuden skal indeholde en beregning af skyldnerens forventede restskat for det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget fremsættes, med angivelse af, hvilket beløb heraf, der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller dets indhold, jf. lovudkastets § 1, nr. 22, som indsætter § 13 b, stk. 1, nr. 2, litra d. Beregningen vil skulle være foretaget af tillidsmanden, hvis en sådan er beskikket, og ellers af en revisor, der er godkendt efter revisorlovens § 3.

For det tredje følger det af § 13 b, stk. 1, nr. 3, at rekonstruktionsforslaget skal ledsages af en redegørelse fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand. Redegørelsen skal indeholde følgende:

- eventuelle kommentarer til den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2 (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra a),
- en redegørelse for sammenhængen mellem den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2, og skyldnerens senest aflagte regnskab (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra b),
- oplysning om forhold, der vil kunne søges omstødt, om anlagte omstødelsessager og om rettigheder, der er bortfaldet efter § 12 j, stk. 2 (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra c),
- oplysning om skyldnerens eventuelle ansvarspådragende forhold (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra d),
- oplysning om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra e),
- oplysning om årsagen til skyldnerens økonomiske vanskeligheder (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra f),
- anslået dividende i tilfælde af skyldnerens konkurs (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra g),
- forløbet af samarbejdet med skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra h), og
- en erklæring fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand om, hvorvidt rekonstruktionsforslaget efter deres skøn er rimeligt og frembyder en tilstrækkelig tryksgelise for forslagens opfyldelse (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra i).

Med lovudkastets § 1, nr. 23 og 24, foreslås det desuden, at det skal fremgå af redegørelsen, om skyldneren er en SMV, jf. det foreslåede § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra j, samt at skyldnerens forslag til inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser skal fremgå af det fremsendte materiale, medmindre skyldneren er en SMV, og der ikke er fremsat begæring efter det foreslåede § 13, stk. 2, jf. det foreslåede § 13 b, stk. 1, nr. 4. Dette skyldes navnlig, at der foreslås særlige stemmeregler om klasseinddeling for en skyldner, der ikke er en SMV, jf. de foreslåede regler i § 13 d, stk. 5-7, jf. lovudkastets § 1, nr. 25.

Det følger af konkurslovens § 13 c, at skyldneren, rekon-

struktøren og en eventuel tillidsmand skal være til stede på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. Det følger af stk. 2, at udebliver skyldneren uden lovligt forfald, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører. Undtagelsen i stk. 2, hvorefter skifteretten kan lade rekonstruktionsbehandlingen fortsætte, hvis det samtidig bestemmes, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden efter §§ 12 a og 12 b, vil ikke være relevant ved forebyggende rekonstruktion.

Konkurslovens § 13 d omhandler afstemningen om et rekonstruktionsforslag. Bestemmelsen foreslås affattet ved lovudkastets § 1, nr. 25.

Det foreslås, at et rekonstruktionsforslag er vedtaget, hvis et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer for, jf. det foreslåede stk. 1.

Der stemmes efter fordringernes beløb. §§ 120 og 121 og § 123, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, er der uanset størrelsen af den tilbudte dividende tillige stemmeret på de fordringer, der omfattes af akkorden efter § 10 a, stk. 4. En fordring, der bortfalder ved akkorden som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver alene stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse. Hvis flere grupper af fordringer er stemmeberettigede efter reglerne i 2.-4. pkt., har samtlige fordringshavere i de nævnte grupper stemmeret, jf. det foreslåede stk. 2.

De fordringshavere, hvis fordring er bestridt, deltager foreløbigt i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af dem, der giver stemmeret og for hvilke beløb, jf. det foreslåede stk. 3.

Fordringer, der tilhører skyldnerens nærtstående, giver ikke stemmeret, jf. det foreslåede stk. 4.

Fordringshaverne skal inddeles i særskilte afstemningsklasser, der afspejler et tilstrækkeligt interessesammenfald mellem fordringshaverne i den enkelte klasse. En gruppe af fordringshavere, jf. § 10 a, stk. 3, og §§ 95-98, kan inddeles i flere afstemningsklasser. En fordring, der ikke giver stemmeret, jf. stk. 2-4, indgår ikke i nogen afstemningsklasse. Pantefordringer har dog stemmeret uanset reglen i stk. 2, jf. § 120, stk. 2, og skal udgøre en særskilt afstemningsklasse, jf. det foreslåede stk. 5.

Der stemmes i hver afstemningsklasse for sig. Hvis rekonstruktionsforslaget vedtages af et flertal af afstemningsklas-

serne, anses rekonstruktionsforslaget for vedtaget, jf. det foreslåede stk. 6.

Det foreslås, at reglerne i stk. 5-6, alene skal finde anvendelse, hvis skyldneren ved fremsendelsen af rekonstruktionsforslaget har begæret inddeling i afstemningsklasser, eller hvis skyldneren ikke er en SMV, jf. det foreslåede stk. 7. Det følger heraf, at klasseinddelingen vil være obligatorisk for en skyldner, der ikke er en SMV, samt at en SMV, i forbindelse med fremsendelsen af rekonstruktionsforslaget, vil kunne begære skifteretten om inddeling i nærmere definerede klasser.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovudkastets § 1, nr. 25.

Konkurslovens § 13 e omhandler stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget. Det følger af stk. 1, at det vedtagne rekonstruktionsforslag ikke er gyldigt, før det er stadfæstet af skifteretten. Indsigelse mod stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget skal fremsættes senest i det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. Skifteretten kan give en kort frist til nærmere begrundelse af indsigelsen, jf. stk. 2.

Det følger af § 13 e, stk. 3, at skifteretten skal nægte stadfæstelse i en række situationer.

Dette gælder for det første, når der er begået fejl ved fremgangsmåden under behandlingen af rekonstruktionsforslaget, eller der er ufuldstændighed i de tilvejebragte oplysninger, som må antages at have haft væsentlig betydning for resultatet af stemmeafgivningen, jf. § 13 e, stk. 3, nr. 1. Skifteretten kan udsætte sin afgørelse, indtil rekonstruktionsforslaget har været underkastet en ny afstemning, forudsat at den nye afstemning kan nå at blive afholdt inden for den maksimale længde af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, jf. herved § 9 h, stk. 1, nr. 6.

Skifteretten skal for det andet nægte at stadfæste rekonstruktionsforslaget, hvis det indeholder bestemmelse om tvangsakkord, der ikke er forenelig med konkurslovens § 10 a, eller forslaget i øvrigt er i strid med loven, jf. § 13 e, stk. 3, nr. 2.

For det tredje skal skifteretten nægte stadfæstelse, når skyldneren eller tredjemand for at indvirke på afstemningen har tilsagt en fordringshaver fordele uden for rekonstruktionen, jf. § 13 e, stk. 3, nr. 3.

Med lovudkastet foreslås det at indsætte et nyt § 13 e, stk. 5, jf. lovudkastets § 1, nr. 26. Det vil følge heraf, at hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, vil skifteretten skulle nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge

af strafbare forhold eller groft uforsvarlig forretningsførelse ikke ville kunne opnå gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 3 og 4, jf. § 197, stk. 3. Skifteretten vil endvidere kunne nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af uforsvarlige handlinger i økonomiske anliggender eller erstatningspådragende forhold ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 197, stk. 3. Der henvises i øvrigt til de foreslåede ændringer af reglerne, jf. lovudkastets § 1, nr. 40 (ændringen af konkurslovens § 197).

Skifteretten skal desuden nægte stadfæstelse, hvis rekonstruktionsforslaget medfører, at en eller flere fordringshavere får en ringere grad af fyldestgørelse end under en konkursbehandling. Hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, der ikke driver erhvervsmæssig virksomhed, skal skifteretten endvidere nægte stadfæstelse, hvis det samlede beløb, som skyldneren skal betale ifølge rekonstruktionsforslaget, er mindre end det samlede beløb, som skyldneren ville skulle betale i tilfælde af gældssanering, jf. § 13 e, stk. 5, som foreslås affattet ved lovudkastets § 1, nr. 26, og som bliver stk. 6. Bestemmelsen regulerer skifterettens adgang til at nægte stadfæstelse af et vedtaget rekonstruktionsforslag og har til formål at sikre, at ingen fordringshaver bliver stillet væsentligt ringere, end den pågældende ville være blevet stillet i tilfælde af skyldnerens konkurs eller gældssanering for så vidt angår fysiske personer, der ikke driver erhvervsmæssig virksomhed.

Skifteretten kan endelig betinge stadfæstelsen af, at skyldneren undergiver sig tilsyn af rekonstruktøren. Tilsynet skal påse, at skyldneren overholder vilkårene for rekonstruktionen og ikke ved sin forretningsførelse eller sit forbrug bliver ude af stand hertil. Tilsynet kan i dette øjemed give skyldneren særlige anvisninger. Skyldneren skal give tilsynet alle fornødne oplysninger. Hvis skyldneren bringer fordringshavernes ret i fare, skal tilsynet give indberetning herom til skifteretten, der ved indkaldelse til møde eller på anden måde gør fordringshaverne bekendt med indberetningen, jf. § 13, stk. 6. Bestemmelsen er ikke relevant, hvis skyldnerens bo tages under konkursbehandling samtidig med rekonstruktionsbehandlingens ophør. Stk. 6 er derfor i praksis kun relevant, hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord eller på anden måde sikrer, at skyldneren ikke tages under konkursbehandling.

Konkurslovens § 13 f omhandler ophør af rekonstruktionsbehandling efter afstemning om rekonstruktionsforslaget. Det følger heraf, at stadfæster skifteretten rekonstruktionsforslaget, ophører rekonstruktionsbehandling. Forkastes rekonstruktionsforslaget eller nægtes stadfæstelsen, ophører rekonstruktionsbehandling ligeledes, jf. stk. 1.

Ved stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag kan skifteretten dog bestemme, at rekonstruktionsbehandling skal fortsætte, hvis det fremgår af det stadfæstede forslag, at der vil

blive fremsat yderligere rekonstruktionsforslag under den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Det gælder dog ikke, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. stk. 4. Bestemmelsen er begrundet i, at hvis skyldneren får stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og dermed bliver solvent, bør skyldneren ikke længere kunne være undergivet insolvensbehandling, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 127. Selv om en skyldner, der er blevet solvent som følge af en tvangsakkord, principielt fortsat kan have sandsynlighed for at blive insolvent, er det fundet mest hensigtsmæssigt at fastholde, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling skal ophøre som følge af tvangsakkorden.

Skifteretten kan endvidere ved stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen skal fortsætte, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om en virksomhedsoverdragelse, som endnu ikke er tiltrådt af erhververen. En forebyggende rekonstruktionsbehandling kan dog ikke vare i mere end et år. Skifteretten fastsætter en frist for erhververens tiltrædelse af aftalen om virksomhedsoverdragelse på højst fire uger. Når virksomhedsoverdragelsen er tiltrådt af erhververen, eller når den frist, skifteretten har fastsat, er udløbet, uden at erhververen har tiltrådt aftalen, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. § 13 f, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at såfremt der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, kan der ske virksomhedsoverdragelse efter reglerne i § 13 g. Hvis der ikke er fyldestgørelsesforbud, er fordringshaverne ikke nødvendigvis bekendte med den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvorfor der ikke bør kunne ske virksomhedsoverdragelse ved en fast-track procedure.

Konkurslovens § 13 g blev indsat ved lov nr. 530 af 27. marts 2021 og fastsætter en ny ”fast track” procedure for virksomhedsoverdragelse, hvor der ikke er vedtaget og stadfæstet et rekonstruktionsforslag.

Det følger af § 13 g, stk. 1, at rekonstruktion i form af en virksomhedsoverdragelse kan ske med rekonstruktørens samtykke, inden der er vedtaget en rekonstruktionsplan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at bevare værdien af skyldnerens virksomhed, og medmindre indsigelse mod overdragelsen fra et flertal af fordringshaverne er kommet frem til rekonstruktøren inden 5 hverdage efter afsendelsen af en meddelelse til samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af rekonstruktionshandlingen, og til skifteretten, jf. stk. 3. Flertallet af fordringshaverne regnes blandt de fordringshavere, der efter § 13 d, stk. 2-4, har stemmeret vedrørende et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord, jf. stk. 2.

Konkurslovens § 13 g, stk. 4, fastsætter hvilke oplysninger, der skal sendes til fordringshaverne med henblik på, at de kan danne sig et overblik over, om der skal gøres indsigelse mod overdragelsen. Det følger heraf, at der blandt andet skal oplyses om overdragelsessummen, hvilke aktiver, passiver og gensidigt bebyrdende aftaler, der omfattes af overdragelsen og om erhververen, jf. § 13 b, stk. 1, nr. 1, herunder om erhververen er skyldnerens nærtstående. Meddelelsen skal endvidere indeholde de oplysninger, der følger af § 11 b, stk. 2, 1. pkt., og 2. pkt., nr. 1 og 2, i det omfang disse oplysninger ikke allerede er udsendt i medfør af § 11 b (om den meddelelse, der skal udsendes senest en uge efter indledningen af en rekonstruktionsbehandling), jf. også den foreslåede § 9 c. Endvidere skal der oplyses om værdiansættelse af skyldnerens aktiver, og om hvortil en fordringshaver kan rette henvendelse, hvis denne har indsigelser mod virksomhedsoverdragelsen og fristen for, hvornår en indsigelse skal være kommet frem til rekonstruktøren. Endeligt skal der gives en kort begrundelse for, hvorfor anvendelse af ”fast track”-proceduren skønnes hensigtsmæssig.

Senest fem hverdage efter fristen for indsigelser, skal rekonstruktøren sende en meddelelse til samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af rekonstruktionsbehandlingen, og til skifteretten, hvor der redegøres for, om virksomhedsoverdragelsen blev gennemført, jf. § 13 g, stk. 5.

Reglerne om tvunget debitorskifte i konkurslovens § 14 c, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse ved brug af ”fast track”-proceduren, jf. § 13 g, stk. 6.

Til § 9 g

Det foreslås at indsætte en ny § 9 g om retsvirkningerne af et stadfæstet rekonstruktionsforslag.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis skifteretten stadfæster et rekonstruktionsforslag, finder reglerne i § 14, § 14 a, § 14 b, § 14 c, stk. 1, § 14 d og § 14 e tilsvarende anvendelse. Disse regler regulerer retsvirkningerne af, at skifteretten har stadfæstet en rekonstruktion. Bestemmelsen overfører reglerne om retsvirkninger af rekonstruktion til forebyggende rekonstruktioner, dog undtaget § 14 c, stk. 2 – 4, der angår debitorskifte på videreførte aftaler og bindende vurdering, idet sådanne regler vurderes for vidtgående, når det ikke vides, om skyldneren er insolvent eller kun har sandsynlighed herfor.

Konkurslovens §§ 14 – 14 b regulerer retsvirkningerne af en bestemmelse om tvangsakkord og § 14 c regulerer retsvirkningerne af en virksomhedsoverdragelse. Hvis et stadfæstet rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om både tvangsakkord og virksomhedsoverdragelse, finder beg-

ge regelsæt anvendelse. §§ 14 d og 14 e finder anvendelse på alle rekonstruktioner.

Konkurslovens § 14 omhandler retsvirkningerne af en rekonstruktion, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord. Det følger heraf, at en tvangsakkord har virkning som et retsforlig, jf. stk. 1. Tvangsakkorden befrier skyldneren for den del af gælden, der ikke overtages ved akkorden. Akkorden er bindende også for fordringshavere, som ikke har meldt sig, og for kautionister og andre, der hæfter for gælden, jf. stk. 2. Det foreslås i lovudkastet at uanset, at akkorden er bindende for alle fordringshavere, har tvangsakkorden ikke indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav omfattet af det foreslåede § 10 a, stk. 6, 1. pkt., i overskydende skat vedrørende samme indkomstår, jf. lovudkastets § 1, nr. 29 (forslag til § 14, stk. 2, 3. pkt.). Tvangsakkorden har ingen indflydelse på fordringshaveres rettigheder mod kautionister og andre, som hæfter tillige med skyldneren, jf. stk. 3. En aftale, hvorved skyldneren eller tredjemand giver en fordringshaver større fordele end hjemlet ved tvangsakkorden, er ugyldig, jf. stk. 4. Ved den foreslåede § 10 a, stk. 8, gives mulighed for at etablere ny selskabskapital som led i en tvangsakkord. Ved det foreslåede § 14, stk. 5, fastsættes de nærmere retsvirkninger heraf.

Konkurslovens § 14 a omhandler behandlingen af omtvistede og betingede krav i en tvangsakkord. Det følger af bestemmelsen, at kan et afdrag på en fordring omfattet af en tvangsakkord ikke betales, fordi fordringen er omtvistet eller afhængig af en endnu ikke opfyldt betingelse, kan skifteretten bestemme, at beløbet skal indsættes på en særlig konto i et pengeinstitut, jf. stk. 1. Hvis det ved endelig dom bliver fastslået, at beløbet ikke skyldes, hvis sagen om berettigelsen af kravet ikke er anlagt inden en af skifteretten fastsat frist, eller hvis det viser sig, at en betingelse ikke vil blive opfyldt, hvor om skifteretten kan give attest, udloddes beløbet til de fordringshavere, hvis fordringer omfattes af tvangsakkorden uden at bortfalde ved denne, medmindre det er bestemt i akkorden, at beløbet skal tilbagebetales til skyldneren, jf. stk. 2. Det vil navnlig være hensigtsmæssigt at tilbagebetale beløbet til skyldneren, hvis der alene er tale om mindre krav, hvor det er uforholdsmæssigt omkostnings tungt at foretage efterudlodning af beløbet til fordringshaverne.

Konkurslovens § 14 b regulerer fordringshavernes dividende i tilfælde, hvor skyldneren efter afslutningen af en rekonstruktion, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, på ny undergives insolvensbehandling, der medfører udbetaling af dividende. Det følger af bestemmelsen, at tages skyldnerens bo under konkursbehandling, får skyldneren på ny stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, eller meddeles skyldneren gældssanering, efter at der er stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, har de af akkorden

omfattede fordringshavere krav på udlæg i forhold til fordringernes beløb uden hensyn til den skete nedskrivning, men efter fradrag af afbetalinger. Udlægget i konkursboet, den nye tvangsakkord eller gældssanerings sagen i forbindelse med disse afbetalinger kan dog ikke overstige, hvad der efter akkorden tilkommer de pågældende fordringshavere, medmindre akkorden er bortfaldet efter § 14 e.

Konkurslovens § 14 c omhandler retsvirkningerne af en rekonstruktion, der indeholder bestemmelse om virksomhedsoverdragelse. Det følger af stk. 1, at en virksomhedsoverdragelse, der gennemføres på grundlag af et stadfæstet rekonstruktionsforslag, ikke kan omstødes. Hvis rekonstruktionen ophæves efter § 14 e, kan virksomhedsoverdragelsen dog i givet fald omstødes, hvis betingelserne efter konkurslovens §§ 64-80 er opfyldt.

Konkurslovens § 14 d omhandler tilsyn. Det følger heraf, at må rekonstruktionens opfyldelse antages at være bragt i fare ved skyldnerens forhold, kan skifteretten på begæring af en fordringshaver bestemme, at skyldneren skal underkaste sig tilsyn af rekonstruktøren. § 13 e, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse. Det følger heraf, at tilsynet skal påse, at skyldneren overholder vilkårene for rekonstruktionen og ikke ved sin forretningsførelse eller sit forbrug bliver ude af stand hertil. Tilsynet kan i dette øjemed give skyldneren særlige anvisninger. Skyldneren skal give tilsynet alle fornødne oplysninger. Hvis skyldneren bringer fordringshavernes ret i fare, skal tilsynet give indberetning herom til skifteretten, der ved indkaldelse til møde eller på anden måde gør fordringshaverne bekendt med indberetningen. I det omfang skyldneren allerede er underlagt tilsyn, eksempelvis af Finanstilsynet eller Erhvervs- og Selskabsstyrelsen som fondsmyndighed, skal tilsynet efter den foreslåede bestemmelse koordineres med tilsynsmyndigheden.

Konkurslovens § 14 e omhandler skifterettens adgang til at træffe beslutning om ophævelse af en rekonstruktion og om retsvirkningerne af en sådan ophævelse. Det følger af stk. 1, at en rekonstruktion på begæring af en fordringshaver eller tilsynet kan ophæves af skifteretten, hvis skyldneren med hensyn til rekonstruktionen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, eller skyldneren, eller andre med skyldnerens vidende, i øvrigt forud for rekonstruktionens stadfæstelse hemmeligt har indrømmet nogen fordringshaver fordele frem for de øvrige fordringshavere, jf. nr. 1, eller hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter ifølge rekonstruktionen, jf. nr. 2. Inden skifteretten træffer afgørelse om ophævelse, skal skifteretten indkalde skyldneren, fordringshaverne, rekonstruktøren, en eventuel tillidsmand og eventuelle kautionister for rekonstruktionen til et møde, jf. stk. 2. Det følger af stk. 3, at ophævelse af en rekonstruktion medfører, at en tvangsakkord bortfalder, jf. nr. 1, at en af tredjemand stillet sikkerhed eller kaution for opfyldelse af en tvangsakkord bortfalder, medmindre tredjemand vidste eller burde vide, at de omstændigheder, der er beskrevet i stk. 1, nr. 1, forelå,

eller den pågældende har medvirket til, at skyldneren har tilsidesat sine pligter som anført i stk. 1, nr. 2, jf. nr. 2, og at en virksomhedsoverdragelse, der er gennemført på grundlag af rekonstruktionen, ikke omfattes af § 14 c, stk. 1, jf. nr. 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at stadfæstes et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, finder reglerne i §§ 12 h – 12 m tilsvarende anvendelse. Reglerne i §§ 12 h – 12 m finder således ikke anvendelse, hvis der stadfæstes et rekonstruktionsforslag, der ikke indeholder bestemmelse om tvangsakkord, såsom eksempelvis et rekonstruktionsforslag, der alene går ud på virksomhedsoverdragelse.

Det følger af § 12 h, at indledning af rekonstruktionsbehandling sidestilles i relation til reglerne om sikringsakters foretagelse og retsvirkning med afsigelse af konkursdekret. Den ekstinktive virkning er efter stk. 2 betinget af, at det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om tvangsakkord. Ved forebyggende rekonstruktion foreslås det, at tidspunktet for skifterettens bestemmelse om fyldestgørelsesforbud er fristdagen, jf. det foreslåede § 1, stk. 1, nr. 4 (som indsat ved lovudkastets § 1, nr. 2), og bestemmelsen herom træder i stedet for rekonstruktionsbehandlingens indledning. Ekstinktion vil således indtræde med virkning fra skifterettens bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, medmindre der kræves iagttagelse af særlige sikringsakter. Er der tale om rettigheder over fast ejendom, skibe, luftfartøjer, motorkøretøjer eller registrerede værdipapirer, indtræder ekstinktion ved tinglysning eller registrering af fyldestgørelsesforbuddet eller tvangsakkorden.

Det følger af § 12 i, at reglerne i §§ 64-80 finder tilsvarende anvendelse, når rekonstruktionsbehandling er indledt. Henvisningen til bestemmelsen indebærer, at konkurslovens omstødelsesregler også finder anvendelse ved forebyggende rekonstruktion, når der stadfæstet en tvangsakkord. Henvisningen til reglerne om omstødelse omfatter ikke § 81 om fristerne for anlæg af omstødelsessag i konkurs. I stedet henvises der til §§ 12 j – 12 l om anlæggelse af omstødelsessager under rekonstruktioner. Fristdagen ved forebyggende rekonstruktionsbehandling foreslås at være den dag, der er meddelt et fyldestgørelsesforbud, jf. det foreslåede § 1, stk. 1, nr. 4 (som indsat ved lovudkastets § 1, nr. 2).

Det følger af § 12 j, at krav på omstødelse gøres gældende af fordringshaverne ved søgsmål, medmindre skifteretten bestemmer andet, jf. stk. 1. Søgsmål skal i givet fald anlægges ved de almindelige domstole, idet skifteretten ikke kan behandle et sådant søgsmål. En sikkerhedsret, der omfattes af § 71, bortfalder ved rekonstruktionsbehandlingens indledning. Arrest foretaget inden rekonstruktionsbehandlingens indledning bortfalder, jf. stk. 2. Bestemmelsen medfører, at sikkerhedsrettigheder, der omfattes af § 71 (navnlig udlæg foretaget senere end 3 måneder før fristdagen), og arrest bortfalder, uden det er nødvendigt at anlægge omstødelsessag. I en forebyggende rekonstruktionsbehandling vil en

sikkerhedsret, der omfattes af § 71, bortfalde, når der er stadfæstet en tvangsakkord. Det vil normalt være fogedretten, der foretog udlægget eller arresten, der skal afgøre, om et udlæg er bortfaldet efter bestemmelsen. Fogedretten kan dog henvise parterne til civilt søgsmål, hvis afgørelsen af tvisten nødvendiggør en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang, jf. retsplejelovens § 501, stk. 4. Det følger endeligt af stk. 3, at fordringshaverne kan sælge retten til at gøre et krav på omstødelse gældende. Salg af omstødelseskrav vil i praksis forudsætte, at køberen får adgang til oplysninger om kravet, herunder foreliggende beviser for dets berettigelse.

Konkurslovens § 12 k omhandler fremgangsmåden ved fordringshavernes søgsmål om omstødelse eller salg af krav på omstødelse. Det følger af bestemmelsen, at enhver stemmeberettiget fordringshaver kan stille forslag om anlæg af omstødelsessag eller salg af retten til at gøre omstødelse gældende. Forslag herom skal fremsættes senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. § 13 d finder tilsvarende anvendelse, idet dog mindst en fordringshaver skal stemme for forslaget om anlæg af omstødelsessag. Den begunstigede har ikke stemmeret, jf. stk. 1. Bestemmelsen udelukker ikke, at den begunstigede er til stede på mødet og ytrer sig på lige fod med andre fordringshavere. Det bemærkes, at § 12 k, stk. 1, foreslås konsekvensrettet, jf. lovudkastets § 1, nr. 13.

Konkurslovens § 12 k, stk. 1, indebærer, at afstemningen om sagsanlæg eller salg af krav på omstødelse skal finde sted på et møde i skifteretten, hvortil skyldneren, rekonstruktøren og fordringshaverne er indkaldt. Hvis der både er fremsat forslag om sagsanlæg og salg af krav på omstødelse vedrørende samme disposition, afgør skifteretten, hvilket af forslagene der først skal sættes til afstemning. Vedtages det forslag, der først sættes til afstemning, bortfalder det andet forslag. Vedtagelse af et forslag om salg af krav på omstødelse forudsætter, at vilkårene for salget, herunder navnlig den pris, som køberen skal betale, ligger fast. I praksis vil det således være nødvendigt at forhandle med køberen, før forslaget sættes til afstemning. Et forslag om sagsanlæg eller salg af krav på omstødelse er vedtaget, hvis mindst én fordringshaver stemmer for, og der ikke er et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, som stemmer imod. Der stemmes efter fordringernes beløb. Skifteretten bør notere oplysning om navne og adresser på de fordringshavere, som stemmer for sagsanlægget, samt størrelsen på deres fordring, i retsbogen af hensyn til reglen om hæftelse i § 12 k, stk. 2.

Det følger af § 12 k, stk. 2, at vedtages sagsanlæg, hæfter de fordringshavere, der stemte for sagsanlægget, solidarisk for omkostningerne ved sagen. I det indbyrdes forhold hæfter fordringshaverne i forhold til størrelsen af deres fordring mod skyldneren. Det følger af stk. 3, at vedtages

sagsanlæg, udpeger skifteretten efter anmodning fra en fordringshaver, der stemte for sagsanlægget, en advokat til at føre sagen. Fremkommer der på mødet flere forslag, udpeges den advokat, der har den største tilslutning blandt de fordringshavere, der stemte for sagsanlægget. Skifteretten fastlægger omfanget af advokatens rettergangsfuldmagt og bestemmer herunder, hvilke anliggender der skal forelægges for de nævnte fordringshavere til afstemning på et møde i skifteretten. Advokatens honorar fastsættes af den ret, hvor omstødsessagen føres.

Konkurslovens § 12 k, stk. 4, angår de tilfælde, hvor der hverken vedtages sagsanlæg eller salg af retten til at gøre omstødselse gældende. I sådanne tilfælde kan enhver stemmeberettiget fordringshaver anlægge omstødsessag, hvis fordringshaveren senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget, giver skifteretten meddelelse herom, og skifteretten ikke finder, at anlæg af omstødsessag vil stride mod fordringshavernes fælles interesser.

Omstødsessager skal anlægges senest fire uger efter rekonstruktionsbehandlingsens ophør, jf. stk. 5. Fristen gælder for alle omstødsessager, dvs. både fordringshavernes fælles søgsmål efter stk. 1-3, en fordringshavers søgsmål efter stk. 4 og en køber af omstødseskravets søgsmål. Fordringshavernes adgang til søgsmål efter § 12 k ophører dog, hvis skyldneren går konkurs, idet spørgsmålet om anlæg af omstødsessag reguleres af §§ 81, 135 og 137 fra tidspunktet for afsigelse af konkursdekret. Ved en forebyggende rekonstruktion vil omstødsessagen således skulle anlægges senest fire uger efter stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag med en tvangsakkord.

Der henvises i øvrigt til Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 111-113.

Konkurslovens § 12 l bestemmer, at hvis der afsiges dom om omstødselse i en sag anlagt efter § 12 k, stk. 3 eller 4, (dvs. et fælles søgsmål eller et individuelt søgsmål anlagt af en fordringshaver), bestemmes det i dommen, at det idømte skal betales til skifteretten, der heraf afholder sagens rimelige omkostninger og udlodder resten til fordringshavere efter samme fordeling som ved rekonstruktionen. I forhold til forebyggende rekonstruktion vil det i praksis betyde, at skifteretten skal udlodde beløbet i overensstemmelse med tvangsakkorden, idet det foreslåede § 9 g, stk. 2, alene finder anvendelse ved bestemmelse om tvangsakkord. § 12 l finder ikke anvendelse, hvis skyldnerens bo er under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor dommen afsiges, idet § 136, stk. 3, i stedet finder anvendelse.

Det følger af § 12 m, at sælges retten til at gøre omstødselse gældende, indbetales salgssummen til rekonstruktøren, der fordeler beløbet til fordringshavere efter samme fordeling som ved rekonstruktionen, medmindre andet er bestemt ved

beslutningen om salget. I forhold til forebyggende rekonstruktion, vil det i praksis betyde, at skifteretten skal udlodde beløbet i overensstemmelse med tvangsakkorden, idet det foreslåede i § 9 g, stk. 2, alene finder anvendelse, når der er stadfæstet en tvangsakkord, hvorefter rekonstruktørens hverv er ophørt.

Til § 9 h

Det foreslås at indsætte § 9 h om ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i *stk. 1*, at ud over de tilfælde, der er nævnt i § 9 c, og § 9 f, jf. § 13 c, stk. 2, og § 13 f, træffer skifteretten bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører i en række nærmere angivne situationer.

Det følger heraf, at de angivne tilfælde medfører ophør af forebyggende rekonstruktion, ud over de tilfælde, der er nævnt i § 9 c (krav om redegørelse efter meddelelse af fyldestgørelsesforbud), og § 9 f, jf. § 13 c, stk. 2 (skyldnerens udeblivelse uden lovligt forfald ved det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget) og § 13 f (ophør som følge af forkastelse af rekonstruktionsforslag, nægtelse af stadfæstelse eller stadfæstelse af rekonstruktionsforslag).

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at skifteretten skal træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvis skyldneren hverken er insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent.

Det følger af den foreslåede § 9 a (som foreslås indsat ved lovudkastets § 1, nr. 6), at en skyldner, der er insolvent, jf. § 17, stk. 2, eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent, skal tages under forebyggende rekonstruktionsbehandling, når det begæres af skyldneren. Henset til, at det er en forudsætning for, at skyldneren kan tages under forebyggende rekonstruktion, at skyldneren er insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent, er det en naturlig konsekvens heraf, at såfremt denne forudsætning på et senere tidspunkt ikke længere er opfyldt, skal skifteretten træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 9 a, jf. lovudkastets § 1, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at skifteretten skal træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvis skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare.

En skyldner samarbejder ikke loyalt, hvis skyldneren f.eks. tilbageholder væsentlige oplysninger om sin økonomi. Fordringshavernes ret kan bl.a. bringes i fare, hvis en væsentlig

forudsætning for en effektiv gennemførelse af den forebyggende rekonstruktionsbehandling brister, og behandlingen således ikke længere har et rimeligt formål.

Det foreslås i stk. 1, nr. 3, at skifteretten skal træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvis skyldneren begærer det.

Det foreslås i stk. 1, nr. 4, at skifteretten skal træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvis den forebyggende rekonstruktionsbehandling er udsigtsløs, herunder hvis skyldnerens regnskabs- og bogføringsmateriale er så mangelfuldt, at det vil indebære uforholdsmæssige omkostninger at opnå tilstrækkelig indsigt i skyldnerens økonomiske forhold.

Bestemmelsen vil navnlig være relevant, såfremt de opfølgende møder med skyldneren eller den skriftlige status fra en eventuel rekonstruktør viser, at der ikke er fremdrift i den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Skifteretten skal foretage en forudgående høring af skyldneren og en eventuel rekonstruktør. Høring kan efter skifterettens nærmere bestemmelse eventuelt foretages på skriftligt grundlag eller telefonisk.

Bestemmelsen kan f.eks. anvendes i tilfælde, hvor det står klart, at en insolvent skyldner ikke kan reddes, f.eks. hvis et flertal af de stemmeberettigede fordringshavere erklærer, at de er imod en rekonstruktion, eller hvor en solvent skyldner ikke har brug for at anvende den forebyggende rekonstruktionsproces, men alene søger at udnytte et fyldestgørelsesforbud på urimelig vis.

Det foreslås i stk. 1, nr. 5, at skifteretten skal træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktion, hvis Erhvervsstyrelsen træffer beslutning om tvangsopløsning af skyldneren.

Formålet med en forebyggende rekonstruktion vil være at redde virksomheden. Af den årsag bør behandlingen ikke fortsætte, hvis der er truffet beslutning om tvangsopløsning.

Det foreslås i stk. 1, nr. 6, at skifteretten skal træffe bestemmelse om ophør af den forebyggende rekonstruktion, hvis der er forløbet et år siden indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

En forebyggende rekonstruktion bør ikke kunne udstrækkes ud over et år, hvorfor skifteretten skal bringe den forebyggende rekonstruktionsbehandling til ophør, hvis processen overstiger et år. Et eventuelt nedlagt fyldestgørelsesforbud ophører samtidig med den forebyggende rekonstruktionsbehandling. Ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling medfører ikke i sig selv skyldnerens konkurs, ligesom

skyldneren ikke nødvendigvis vil overgå til rekonstruktionsbehandling efter de eksisterende regler.

Det foreslås i stk. 2, at skifteretten afviser en begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling, der indgives tidligere end 1 måned efter en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandlings ophør.

Til § 9 i

Det foreslås at indsætte § 9 i om bekendtgørelse af ophør af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i stk. 1, at skifteretten bekendtgør ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling i Statstidende, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling i Erhvervsstyrelsens it-system.

Det foreslås i stk. 2, at rekonstruktøren skal sende en meddelelse om ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling til samtlige kendte fordringshavere og andre, der blev berørt af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i stk. 3, at reglerne i stk. 1 og 2 alene finder anvendelse, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b. Er der ikke truffet sådan bestemmelse, skal skyldneren eller en eventuelt beskikket rekonstruktør alene sende meddelelse om ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling til fordringshavere, som har været orienteret om den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Hvis skyldneren overgår til rekonstruktionsbehandling, bør rekonstruktøren i sin meddelelse til kreditorerne informere om, at skyldneren således er overgået fra forebyggende rekonstruktionsbehandling til rekonstruktionsbehandling.

Til § 9 j

Det foreslås at indsætte § 9 j, der indeholder en bemyndigelse til, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren og skatteministeren kan fastsætte regler om tidlig varslings som angivet i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132

(rekonstruktions- og insolvensdirektivet), herunder om Erhvervsstyrelsens behandling af oplysninger til brug for tidlig varsling.

Den foreslåede § 9 j har til formål at etablere det retlige grundlag for fastsættelsen af nærmere regler, der sikrer, at skyldnere har adgang til en eller flere klare og gennemsigtige tidlige varslingsmekanismer, som kan afsløre forhold, der kan give anledning til sandsynlighed for insolvens, og som kan indikere over for dem, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger.

Herudover har den foreslåede § 9 j til formål at etablere klare rammer for, at Erhvervsstyrelsen kan indsamle, behandle og samkøre en række oplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til at kunne foretage en vurdering af, om der er forhold hos virksomhederne, der gør at disse har en sandsynlighed for insolvens. Det omfatter oplysninger, som Erhvervsstyrelsen er i besiddelse af, herunder f.eks. oplysninger, som virksomheder har indberettet til Erhvervsstyrelsen som følge af deres indberetningspligter i selskabslovgivningen, eller det kan være kontrolsager.

De oplysninger, der indsamles og behandles, vil bl.a. være regnskabsdata og andre relevante virksomhedsoplysninger, herunder CPR-, CVR- og SE-numre.

Erhvervsstyrelsens behandling af personoplysninger er reguleret af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, og fastsættelsen af regler efter den foreslåede § 9 j vil således også skulle ske inden for rammerne af databeskyttelsesreglerne.

Det er ikke hensigten at fravige tavshedspligtbestemmelser mv., og disse vil derfor fortsat skulle overholdes ved udnyttelse af oplysninger til deling og samkøring af data.

Udtrykket ”samkøring” er en fælles betegnelse for forskellige tekniske løsninger, som vedrører sammenkobling af oplysninger, der kommer fra forskellige registre. Under samkøring hører maskinelle overførsler, hvorved et register tilføres oplysninger fra et andet register, således at det modtagende register udvides med disse oplysninger. Til begrebet samkøring henregnes endvidere maskinelle sammenstillinger af oplysninger fra forskellige registre, hvorved der dannes et nyt ”uddata-projekt”, f.eks. et nyt register.

Såfremt machine learning-modellerne finder, at der for en virksomhed er forhold, der gør, at den pågældende virksomhed har en sandsynlighed for insolvens, kan virksomheden og dens ledelse varsles herom.

Det er en forudsætning for udvikling af machine learning-modellerne, at der kan foretages test og læring med de op-

lysninger, der skal behandles som led i tidlig varsling. Formålet er i læringsøjemed at udvikle modellerne, således at de kan genkende mønstre mv. på tværs af de oplysninger, der indsamles. Brug af oplysninger i testøjemed vil alene ske i et begrænset omfang, og de almindelige krav om proportionalitet samt dataminimering vil fortsat være gældende. Man kan med machine learning sammenholde store mængder af data fra mange forskellige datakilder og ved brug af avancerede algoritmer identificere behov for tidlig varsling.

Til § 10

Konkurslovens § 10 omhandler kravene til en rekonstruktion og fastslår, at en rekonstruktion skal indeholde mindst et af følgende elementer:

- 1) Tvangsakkord, jf. § 10 a.
- 2) Virksomhedsoverdragelse, jf. § 10 b.

Det foreslås at tilføje *nr. 3*, i stk. 1, hvorefter en rekonstruktion kan indeholde andre tiltag, der alene eller tilsammen med de øvrige dele af rekonstruktionen, medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent.

Hidtil har det været en forudsætning for gennemførelsen af en rekonstruktion, at rekonstruktionen indeholder mindst enten en tvangsakkord eller en virksomhedsoverdragelse. Der er ikke noget til hinder for, at rekonstruktionen indeholder begge dele eller andre tiltag.

Det foreslåede *nr. 3* vil medføre, at andre former for tiltag også kan være en del af en rekonstruktion, såfremt det sikres, at tiltagene alene eller tilsammen med andre dele af en rekonstruktion medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent. Tilføjelsen vil således betyde, at andre tiltag så som kapitaltilførsel eller gældskonvertering kan være en del af en rekonstruktion uafhængigt af, om rekonstruktionen også indeholder en tvangsakkord eller en virksomhedsoverdragelse.

En rekonstruktion vil således kunne behandles efter reglerne i Afsnit I B om rekonstruktion, hvis den indeholder en tvangsakkord, en virksomhedsoverdragelse, eller andre tiltag der alene eller tilsammen medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent.

Til § 10 a

Konkurslovens § 10 a omhandler indholdet af en tvangsakkord.

Det foreslås at nyaffatte § 10 a om indholdet af en tvangsakkord.

Bestemmelsen viderefører i vidt omfang den nuværende § 10 a, dog således at stk. 2, nr. 4, stk. 3, nr. 4, og stk. 3, nr. 5, ikke videreføres. Krav på konventionalbod, jf. det nuværende stk. 3, nr. 4, og efterstillede krav, jf. det nuværende stk. 3, nr. 5, foreslås rykket fra at være krav, der bortfalder ved en tvangsakkord, til at være omfattet af det foreslåede stk. 3, som indeholder grupper af fordringer, hvoraf en tvangsakkord alene kan omfatte én af grupperne.

Det foreslås i *stk. 1*, at en tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsættelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren. En tvangsakkord kan endvidere gå ud på betalingsudsættelse. En tvangsakkord kan betinges af, at skyldnerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne.

Det foreslåede stk. 1 viderefører det nuværende § 10 a, stk. 1, og der er ikke tilsigtet ændringer ved anvendelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at en tvangsakkord ikke kan omfatte en række forskellige fordringer.

Det følger heraf, at tvangsakkorden for det første ikke vil kunne omfatte fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. dog stk. 6, jf. *nr. 1*.

Det foreslåede stk. 2, nr. 1, svarer til den nuværende affattelse af stk. 2, nr. 1, med undtagelsen af henvisningen til stk. 6, som foreslås indsat ved nærværende affattelse af § 10 a. Det følger heraf, at tvangsakkorden ikke vil kunne omfatte fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af rekonstruktionsforslaget. Henvisningen til stk. 6 indebærer, at det fremover afgøres efter reglerne i stk. 6, i hvilket omfang krav på indkomstskat omfattes af akkorden, dvs. at der i relation til indkomstskat ikke skal ses på stiftelsestidspunktet for kravet. Der henvises til stk. 6.

En tvangsakkord vil for det andet ikke kunne omfatte pantefordringer, i det omfang pantet strækker til. Panthaverne bindes derimod af tvangsakkorden, for så vidt angår den del af deres personlige fordring, der ikke dækkes af pantet. Hvis skifteretten i medfør af § 12 e har fastsat værdien af et pantsat aktiv, er den fastsatte værdi bindende ved opgørelse af panthaverens fordring efter 1. pkt. jf. *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 2, nr. 2, svarer til den nuværende affattelse af stk. 2, nr. 2, og der er ikke tilsigtet ændringer ved anvendelsen.

Endelig kan en tvangsakkord for det tredje ikke omfatte fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af §§ 94-96, jf. *nr. 3*.

Det foreslåede stk. 2, nr. 3, svarer indholdsmæssigt til den nuværende affattelse af stk. 2, nr. 3, og der er ikke tilsigtet ændringer ved anvendelsen. En tvangsakkord kan således ikke omfatte fordringer, der har fortrin frem for almindelige fordringer i tilfælde af konkurs.

Det følger desuden heraf, at en tvangsakkord ikke vil kunne omfatte § 95-krav, da det er vurderet, at der vil være betænkeligheder i forhold til skyldnerens fortsat ansatte, idet det kunne føre til, at disse ansatte kunne få deres krav nedskrevet, selv om de stemte imod akkorden.

Det foreslås i *stk. 3*, at en tvangsakkord alene kan omfatte én af følgende grupper af fordringer: Fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af § 97 eller § 98, nr. 2, bortset fra krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab, jf. *nr. 1*, fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshaver i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion, jf. *nr. 2*, samt krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab, jf. *nr. 3*.

Hidtidig har § 10 a alene givet mulighed for tvangsakkord af § 97-krav. Med den foreslåede ændring vil det også være muligt at lave en tvangsakkord af ansvarlig lånekapital og af efterstillede krav på konventionalbod. Det vil være relevant i de situationer, hvor der er udsigt til fuld dækning af § 97-kravene, og hvor en akkordering af en af de nævnte typer efterstillede krav vil føre til, at skyldneren bliver solvent. Ændringen vil give en øget fleksibilitet vedrørende indholdet af en tvangsakkord.

For så vidt angår nr. 2, som omhandler fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshaver i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion, bemærkes det, at en bestemmelse i aftalen om, at efterstilling ikke gælder under rekonstruktion, bør fortolkes således, at efterstillingen heller ikke gælder under en forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås i *stk. 4*, at det skal fremgå af tvangsakkorden, hvilken af de i stk. 3 nævnte grupper af fordringer, som tvangsakkorden omfatter. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at fordringer under et vist beløb ikke omfattes, hvis det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder. Fordringer tilhørende samme fordringshaver sammenlægges. Fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, giver ret til udbetaling af mindst dette beløb.

Det foreslås i *stk. 5*, at en tvangsakkord medfører bortfald af en række forskellige krav.

For det første foreslås det, at en tvangsakkord medfører bortfald af gaveløfter, jf. *nr. 1*.

Det foreslåede stk. 5, nr. 1, svarer til det nuværende stk. 3, nr. 1, og der er ikke tilsigtet ændringer ved dets anvendelse.

For det andet foreslås det, at en tvangsakkord medfører bortfald af krav på renter for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsakkorden, jf. *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 5, nr. 2, svarer til det nuværende stk. 3, nr. 2, og der er ikke tilsigtet ændringer ved dets anvendelse.

For det tredje foreslås det, at en tvangsakkord medfører bortfald af krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag, jf. *nr. 3*.

Det foreslåede stk. 5, nr. 3, svarer til det nuværende stk. 3, nr. 3, og der er ikke tilsigtet ændringer ved dets anvendelse.

For det fjerde foreslås det, at en tvangsakkord medfører bortfald af fordringer, der efter stk. 3 er placeret i en lavere gruppe end den, som omfattes af tvangsakkorden, jf. *nr. 4*.

Det foreslåede stk. 5, nr. 4, vil således medføre, at de grupper af fordringer, der er placeret i en lavere gruppe end den, som efter stk. 3 omfattes af tvangsakkorden, bortfalder. Såfremt tvangsakkorden omfatter § 97-kravene, vil det således betyde, at ansvarlig lånekapital og krav på konventionalbod bortfalder.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at en tvangsakkord som nævnt i stk. 3, nr. 1, omfatter krav på B-skat og acontoskat, der er forfaldne ved skifterettens modtagelse af rekonstruktionsforslaget.

Bestemmelsen har til formål at tage hånd om de praktiske problemer, der opstår i forbindelse med krav på skat ved en tvangsakkord. Skatteforvaltningens krav på indkomstskat opstår i henhold til princippet om indkomstårets udelelighed ved indkomstårets udløb, jf. Højesterets afgørelse af 31. maj 1985 (gengivet i U 1985.619 H.).

Bestemmelsen har endvidere til formål at tage hånd om den ved Højesterets afgørelse af 27. oktober 1987 (gengivet i U 1987.925 H.) anlagte retspraksis hvoraf følger, at såfremt der som led i rekonstruktionsbehandlingen fremsættes et forslag

til tvangsakkord i et givent år, medfører dette, at skatte tilsvaret (B-skat for fysiske personer og acontoskat for selskaber mv.) for indkomståret anses for stiftet efter forslagens fremsættelse og dermed ikke omfattes af en tvangsakkord, selvom der er tale om krav, der forfalder inden forslagens fremsættelse.

Bestemmelsen vil medføre, at rater på B-skat og acontoskat, der forfalder inden akkordforslagets fremsættelse vil omfattes af tvangsakkorden, mens rater, der først forfalder senere, ikke vil være omfattet af tvangsakkorden.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at det kan bestemmes i tvangsakkorden, at denne omfatter krav på restskat vedrørende det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget blev fremsat. Hvis tvangsakkorden indeholder en sådan bestemmelse, fastsætter skifteretten, hvilken beløbsmæssig del af kravet, der omfattes af tvangsakkorden, ud fra et skøn over, hvilken del af kravet, der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller dets indhold, jf. *3. pkt.*

B-skat og acontoskat fastsættes ud fra et skøn over skyldnerens forventede årsindkomst. Hvis det ved indkomstårets udløb viser sig, at skønnet var nogenlunde retvisende, vil årets restskat være af en beløbsmæssig beskeden størrelse. Det vil i så fald ikke være af afgørende betydning, om kravet på restskat omfattes af akkorden eller ikke. Det kan imidlertid være tilfældet, hvis årsindkomsten markant overstiger den skønnede indkomst, der lå til grund for beregningen af B-skat henholdsvis acontoskat. Den foreslåede bestemmelse i *stk. 6, 2. pkt.*, har til formål at adressere dette praktiske problem.

Den foreslåede bestemmelse vil dermed medføre, at de krav på restskat, der vedrører dispositioner, der er foretaget inden fremsættelse af akkordforslaget, vil være omfattet af akkorden. Dispositioner vil skulle forstås bredt, således at begrebet omfatter alle skyldnerens skattepligtige aktiviteter, herunder salg af aktiver.

Bestemmelsen medfører, at der vil skulle foretages et skøn over, hvilken beløbsmæssig del af restskatten, der omfattes af tvangsakkorden, idet der på tidspunktet for fremsættelsen af tvangsakkorden ikke er lavet en opgørelse af restskattekravet. Det vil også have den fordel, at der opnås klarhed over, hvilket beløb, skatteforvaltningen har stemmeret for.

Som følge heraf foreslås det, at der i det materiale, der udsendes sammen med rekonstruktionsforslaget, skal indgå en beregning af den forventede restskat, jf. forslaget til § 13 b, stk. 1, nr. 2, litra d, jf. lovudkastets § 1, nr. 22. Beregningen vil skulle tage højde for dets (rekonstruktionsforslaget) indhold, dvs. for, at skyldneren ved akkorden vil få reduceret sin underskudsfremførsel med virkning fra det

igangværende indkomstår, og virkningen heraf skal således indgå i skønnet. Det må endvidere indgå, hvis skyldneren forud for rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller som led i dette afhænder aktiver og dermed udløser beskatning af avance eller genvundne afskrivninger. Hvis der er beskikket en tillidsmand, bør beregningen foretages af denne. Såfremt der ikke er beskikket en tillidsmand, vil beregningen skulle foretages af en godkendt revisor efter revisorlovens § 3. Skifteretten må ved sit skøn navnlig lægge vægt på den efter § 13 b, stk. 1, nr. 2, litra d, fremlagte beregning og skatteforvaltningens eventuelle kommentarer hertil.

Det foreslås i *stk. 7*, at uforfaldne fordringer omfattet af tvangsakkorden kan kræves betalt samtidig med andre fordringer.

Det foreslåede *stk. 7*, svarer til det nuværende *stk. 4*, og der er ikke tilsigtet ændringer i dets anvendelse.

Det foreslås i *stk. 8, 1. pkt.*, at hvis skyldneren er et aktieselskab eller et anpartsselskab, kan det bestemmes i tvangsakkorden, at selskabskapitalen nedsættes til 0 kr. og samtidig forhøjes med ny selskabskapital, der skal opfylde kravene i selskabsloven.

Bestemmelsen vil give mulighed for, at man som led i en tvangsakkord erstatter den gamle selskabskapital med en ny. Den nye selskabskapital skal opfylde minimumskravene for selskabskapital og indbetaling heraf i selskabslovens §§ 4 og 33.

Bestemmelsen vil implementere rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 12(2), hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne skal sikre, at kapitalejere ikke har mulighed for urimeligt at forhindre eller skabe hindringer for gennemførelsen af en rekonstruktionsbehandling. Hvis en rekonstruktion f.eks. går ud på, at der skal tilføjes ny selskabskapital, kan de eksisterende kapitalejere blokere herfor, idet en kapitaludvidelse skal vedtages på generalforsamlingen. De eksisterende kapitalejere kan samtidig blokere for, at deres selskabskapital nedskrives til 0 kr., uanset om dette konkret er urimeligt, fordi deres kapitalandele må anses for værdiløse som følge af skyldnerens insolvens. Kapitalejerne vil således kunne hindre gennemførelsen af en rekonstruktion bestående i en tvangsakkord kombineret med kapitaltilførsel. Den foreslåede bestemmelse vil adressere dette problem.

Bestemmelsen vil gælde for såvel aktie- som anpartsselskabet og foreslås ikke begrænset til selskaber, der ikke er SMV'ere. Dette harmonerer med, at selskabslovens udgangspunkt er, at der bør gælde samme regler for aktie- og anpartsselskaber.

Det foreslås i *2. pkt.*, at det skal fremgå af tvangsakkorden, hvem der tegner den nye selskabskapital.

Det følger af bestemmelsen, at det skal fremgå af tvangsakkorden, hvem der tegner den nye selskabskapital. Den nye selskabskapital vil kunne tegnes af investorer eller af fordringshavere. Det ligger implicit heri, at der ikke er en fortegningsret for de tidligere aktionærer.

Det foreslås i *3. pkt.*, at indbetaling af den nye selskabskapital skal ske kontant.

Det følger heraf, at det ikke vil være muligt at indbetale den nye selskabskapital ved f.eks. gældskonvertering eller apportindskud. Denne begrænsning hænger sammen med, at formålet med indbetaling af ny selskabskapital ved en rekonstruktion, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, som beskrevet, er at redde den eksisterende virksomhed. Det er vurderet, at det derfor vil have størst effekt, hvis det kræves, at ny selskabskapital skal indbetales kontant, idet der herved sikres ny kapital til virksomheden.

Det foreslås i *4. pkt.*, at reglerne i 1.-3. pkt. alene finder anvendelse, hvis skyldneren er insolvent, og det må antages, at en konkursbehandling ikke vil give fuld dækning til samtlige fordringshavere.

Det følger heraf, at en ændring af selskabskapitalen som led i en tvangsakkord alene vil kunne ske, når den eksisterende selskabskapital må anses for værdiløs. Da de foreslåede ændringer af selskabskapital vil ske uden kapitalejernes samtykke, er det afgørende, at ændringen alene vil kunne ske under disse betingelser, idet der i modsat fald ville kunne forekomme tilfælde, hvor ændringen af selskabskapital vil kunne anses for et indgreb i de eksisterende kapitalejeres grundlovsbeskyttede ejendomsret.

En skyldner under rekonstruktionsbehandling vil i almindelighed være insolvent. Der kan dog tænkes tilfælde, hvor skyldneren er blevet solvent under rekonstruktionsbehandlingen, eller er under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvor skyldneren ikke nødvendigvis er insolvent, hvorfor det er vurderet nødvendigt, at det fremgår eksplicit af bestemmelsen, at skyldneren skal være insolvent. Betingelsen om, at der ikke må være udsigt til fuld dækning af samtlige fordringer i tilfælde af konkurs, harmonerer med det selskabsretlige insolvensbegreb i selskabslovens § 233, stk. 2. Selv om et selskab anses for insolvent, vil en ændring af selskabskapital således alene kunne ske, hvis en eventuel konkursbehandling ikke vil resultere i et overskud til kapitalejerne.

En stadfæstelse af en tvangsakkord, der indeholder bestemmelse om nedskrivning af den eksisterende selskabskapital

og forhøjelse med ny selskabskapital, vil selskabsretligt træde i stedet for generalforsamlingens beslutning herom. Kapitalejerne vil således ikke kunne blokere registreringen af ændringen af selskabskapitalen i Erhvervsstyrelsen, jf. også det foreslåede § 14, stk. 5, jf. lovudkastets § 1, nr. 30.

Til nr. 7 (§ 11 a, stk. 2)

Konkurslovens § 11 a omhandler indledningen af rekonstruktionsbehandlingen.

Det følger af § 11 a, stk. 2, at ved indledningen af rekonstruktionsbehandlingen fastsætter skifteretten tidspunktet for et møde med fordringshaverne. Mødet skal afholdes senest fire uger efter rekonstruktionsbehandlingen indledning. Skifteretten indrykker straks en bekendtgørelse i Statstidende, hvori fordringshaverne indkaldes til mødet. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren straks registrere mødeindkaldelsen i Erhvervsstyrelsens it-system.

Det foreslås at ændre § 11 a, stk. 2, 2. pkt. således at der indsættes »jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5« efter rekonstruktionsbehandlingen indledning.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den foreslåede tilføjelse af § 15, stk. 1, nr. 5, jf. lovudkastets § 1, nr. 31, som fastslår, at en rekonstruktionsbehandling ophører, hvis rekonstruktionsbehandlingen sammenlagt med den periode, hvor der under en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandling har været fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, jf. lovudkastets § 1, nr. 6, har varet i en periode på et år. Den foreslåede ændring vil gøre det klart, at fristen på fire uger i § 11 a, stk. 2, er med forbehold for, at man højst har et år inklusiv en eventuel forudgående fyldestgørelsesforbudsperiode i en forebyggende rekonstruktionsbehandling til at gennemføre rekonstruktionen.

Til nr. 8 og nr. 9 (§ 11 a, stk. 6)

Konkurslovens § 11 a omhandler beskikkelse af rekonstruktør og tillidsmand og om sikkerhedsstillelse for omkostningerne ved rekonstruktionsbehandlingen mv.

Det følger af § 11 a, stk. 6, at skifteretten efter rekonstruktørens begæring kan bestemme, at der skal stilles yderligere sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed. Stilles sikkerheden ikke, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 11 a, stk. 5, hvoraf det følger, at indledning af rekonstruktionsbehand-

ling uden skyldnerens samtykke er betinget af sikkerhedsstillelse for omkostningerne ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed. En fordringshaver, der har begæret rekonstruktionsbehandling, hæfter ikke for omkostningerne ved rekonstruktionsbehandlingen ud over sikkerhedsstillelsen, og alene i det omfang omkostningerne ikke dækkes af skyldnerens midler.

Det følger således af stk. 6, at skifteretten efter rekonstruktørens begæring kan bestemme, at der ud over det, der fremgår af stk. 5, skal stilles yderligere sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og tillidsmandens virksomhed. Begæring om yderligere sikkerhed kan således for det første fremsættes i de tilfælde, hvor rekonstruktionsbehandlingen indledes med skyldnerens samtykke, og hvor der derfor ikke kræves sikkerhedsstillelse efter stk. 5. Begæringen vil for det andet kunne fremsættes, hvis det skønnes, at der er behov for yderligere sikkerhed i forhold til den, der er stillet efter stk. 5. Det kan f.eks. være aktuelt, hvis det skønnes, at der ikke vil være dækning for rekonstruktørens og tillidsmandens honorar på § 94-niveau i forbindelse med en efterfølgende konkurs.

Der er ikke noget til hinder for, at krav om yderligere sikkerhedsstillelse fastsættes straks ved rekonstruktionsbehandlingen indledning. Kravet kan dog ikke stilles som betingelse for at indlede rekonstruktionsbehandlingen, og rekonstruktionsbehandlingen skal således indledes, selvom den yderligere sikkerhed ikke stilles. I sådanne situationer bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, når den frist, skifteretten har fastsat for at stille yderligere sikkerhed, er udløbet, jf. stk. 6, 2. pkt.

Krav om yderligere sikkerhed bør i almindelighed efterkommes, når rekonstruktøren begærer det, medmindre skifteretten vurderer, at skyldnerens midler utvivlsomt dækker alle § 94-krav, herunder omkostninger til rekonstruktør og tillidsmand. Skifteretten kan anmode om, at rekonstruktøren fremkommer med en erklæring om, hvor stor sikkerhedsstillelsen bør være.

Hvis ingen fordringshaver ønsker at stille den påkrævede, yderligere sikkerhed, er konsekvensen, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, og skyldneren overgår til konkursbehandling, jf. stk. 6, 2. pkt., og konkurslovens § 15, stk. 3.

Sikkerhedsstillelse efter § 11 a, stk. 5 og 6, kan alene anvendes til at dække omkostningerne ved rekonstruktørens og tillidsmandens virksomhed. I det omfang sikkerhedsstillelsen anvendes til dette formål, indtræder den fordringshaver, der har stillet sikkerheden, i kravet mod skyldneren. Dette krav er ved en eventuel konkurs omfattet af konkurslovens § 94. Hvis der rester yderligere sikkerhed, efter disse omkostninger er dækket, frigives sikkerheden til den fordringshaver, der har stillet den.

Det foreslås for det første at ændre § 11 a, stk. 6, 1. pkt., således at »yderligere« udgår og »i det skifteretten herved skal tage en eventuel sikkerhed efter stk. 5 i betragtning« indsættes efter virksomhed.

Den foreslåede ændring vil præcisere, at § 11 a, stk. 6, også kan anvendes ved egenbegæringer, i modsætning til bestemmelsens stk. 5, som alene finder anvendelse ved rekonstruktionsbehandling, der indledes uden skyldnerens samtykke. Skifteretten skal dog ved afgørelsen efter stk. 6 tage det med i betragtning, hvis der allerede er stillet sikkerhed efter stk. 5.

Det foreslås for det andet at indsætte et nyt § 11 a, stk. 6, 3. pkt., hvorefter det fremgår, at en af skyldneren stillet sikkerhed for de i 1. pkt. nævnte omkostninger ikke er gyldig, hvis den ikke er bestemt af skifteretten.

Den foreslåede ændring er begrundet i, at det ikke bør være muligt for skyldneren at stille sikkerhed overfor rekonstruktøren eller tillidsmanden, uden det er bestemt af skifteretten. Den foreslåede bestemmelse varetager således et hensyn til de øvrige § 94-kreditorer, idet det alene er rimeligt over for disse, at en sådan sikkerhedsstillelse kræver skifterettens godkendelse. Bestemmelsen hindrer ikke, at en tredjemand (eksempelvis skyldnerens bankforbindelse) stiller sikkerhed uden skifterettens godkendelse.

Til nr. 10 (§ 11 e, stk. 5)

Konkurslovens § 11 e omhandler afholdelse af mødet med fordringshaverne.

Det følger af § 11 e, stk. 5, at hvis rekonstruktøren anmoder herom, udsætter skifteretten drøftelsen af forslaget til rekonstruktionsplan til et senere møde, som skal holdes inden fire uger. § 11 c, § 11 d og stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse. Udsættelse kan ikke ske, hvis et flertal af fordringshaverne stemmer imod, og dette flertal repræsenterer mindst 25 % af det samlede kendte beløb, der ved repræsentationen ville give stemmeret. § 13 d, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås at ændre § 11 e, stk. 5, 1. pkt., således at der indsættes »jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5« i 1. pkt.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den foreslåede tilføjelse af § 15, stk. 1, nr. 5, jf. lovudkastets § 1, nr. 31, som fastslår at en rekonstruktionsbehandling ophører, hvis den har varet i en periode på et år. Den foreslåede ændring vil gøre det klart, at fristen på fire uger i § 11 e, stk. 5, er med forbehold for, at man højst har et år inklusiv en eventuel forudgående fyldestgørelsesforbudsperiode i en

forebyggende rekonstruktionsbehandling til at gennemføre rekonstruktionen.

Til nr. 11 (§ 12 a, stk. 3)

Konkurslovens § 12 a, stk. 3, omhandler rekonstruktørens overtagelse af ledelsen af virksomheden under rekonstruktion og fastslår, at skifteretten bestemmer, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, hvis fordringshaverne vedtager dette efter § 13 d.

Det foreslås, at ændre § 12 a, stk. 3, således at bestemmelsen henviser til § 13 d, stk. 1-4, frem for § 13 d i sin helhed.

Med lovudkastets § 1, nr. 25, foreslås det at indsætte § 13 d, stk. 5-7. Det er hensigten, at disse særlige regler om afstemning alene vil gælde ved afstemning om rekonstruktionsforslag. Som konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen i § 12 a, stk. 3, ændres, således at det er tydeligt, at de foreslåede regler i § 13 d, stk. 5-7, ikke vil finde anvendelse ved afstemning om rekonstruktørens overtagelse af ledelsen.

Med hensyn til stk. 2, som foreslås ændret ved lovudkastets § 1, nr. 25, vil det reelt kun være bestemmelsens 1., 2. og 5. pkt., der har betydning, idet der på tidspunktet for anvendelsen af § 12 a ikke er fremsat noget akkordforslag, hvorfor særreglerne i 3.-4. pkt. om stemmeret ved akkord ikke vil være relevante.

Til nr. 12 (§ 12 g, stk. 3)

Konkurslovens § 12 g omhandler fordringshaveres adgang til modregning af krav mod skyldnere, der er under rekonstruktionsbehandling.

Det følger af § 12 g, stk. 1, at §§ 39-52 finder tilsvarende anvendelse ved rekonstruktionsbehandling. Det følger heraf, at de almindelige betingelser for modregning i konkurs også vil finde anvendelse under en rekonstruktionsbehandling. Det vil sige, at kravene skal være udjævnelige, gensidige og stiftet før fristdagen, jf. henvisningen til konkurslovens § 42.

I modsætning til modregning under konkurs, fastholder § 12 g, stk. 2, at fordringerne skal være forfaldne ved modregning under en rekonstruktion.

Konkurslovens § 12 g, stk. 3, tager stilling til den situation, hvor skyldneren har flere ikke-konnekse mellemværender med samme fordringshaver. Det følger af bestemmelsen, at fordringshaver ikke kan anvende et krav omfattet af konkurslovens § 97 (simple krav) til modregning i skyldnerens krav i medfør af en anden aftale med fordringshaveren, som

skyldneren med rekonstruktørens samtykke har videreført efter konkurslovens § 12 o.

Bestemmelsen er begrundet i et hensyn til skyldnerens andre kreditorer. Et beløb, som medkontrahenten skal betale til skyldner i henhold til en aftale, der er videreført, bør således komme alle kreditorer til gode. Beløbet bør derfor fordeles efter konkurs- eller rekonstruktionsordningen. Kravet kan således ikke opfyldes ved, at medkontrahenten modregner med et krav, som denne måtte have for perioden inden rekonstruktionsbehandlingen.

Højesteret har i afgørelse af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) fundet, at § 12 g, stk. 3, ikke begrænser retten til konneks modregning. I den konkrete sag kunne et § 97-krav vedrørende opmagasinering inden rekonstruktionsbehandlingen indledning modregnes i skyldneres krav på vederlag for opmagasinering i rekonstruktionsbehandlingsperioden. Henset til at Højesteret generelt har fastslået, at § 12 g, stk. 3, ikke begrænser konneks modregning, må dommen antages også at have præjudikatsværdi i relation til aftaler om løbende ydelser ud over aftaler om successiv levering (rammeaftaler mv.), som dommen angår. Hvis en skyldner viderefører en aftale om løbende ydelser, må det således antages, at medkontrahenten kan modregne § 97-krav fra perioden før rekonstruktionsbehandlingen indledning i skyldnerens tilgodehavende for perioden efter rekonstruktionsbehandlingen indledning.

Det foreslås at indsætte et nyt § 12 g, stk. 3, 2. pkt., således at det fremgår, at hvis aftalen angår løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.

Den foreslåede ændring har til formål at imødekomme den retsstilling, der er resultatet af Højesterets dom af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H). Som følge af hensynet til princippet om kreditorlighed bør krav, der opstår efter rekonstruktionsbehandlingen indledning ikke kunne anvendes til modregning med krav, der er opstået før rekonstruktionsbehandlingen indledning. Skyldnerens krav på betaling bør således indgå i driften med henblik på at rekonstruere virksomheden og derved komme alle fordringshavere til gode.

Det foreslåede 2. pkt., fastslår, at modregningsbegrænsningen i 1. pkt. gælder, uanset om der er tale om et konnekst krav eller ej. Tilføjelsen ændrer ikke på, hvad der forstås ved konneksitet.

Begrænsningen i adgangen til at modregne i konnekse krav bør gælde for både løbende og successive ydelser. I praksis vil problemet muligvis være mindre ved aftaler om løbende ydelser end ved aftaler om successive leveringer, da en aftale om løbende ydelser, der videreføres af skyldneren, ofte

vil bestå i, at skyldneren modtager en reayldelse. Skyldneren vil følgelig ikke have en pengekrav mod medkontrahenten, men i stedet pådrage sig en gæld til medkontrahenten for perioden efter rekonstruktionsbehandlingen indledning. Der kan dog tænkes situationer, hvor det vil være relevant også for løbende aftaler. Det gælder f.eks., hvis skyldneren er et leasingselskab og viderefører leasingaftaler.

Det er vurderet, at det vil være for vidtgående at udstrække begrænsningen til videreførte aftaler generelt, dvs. også til enkeltstående aftaler, der ikke har karakter af aftaler om successive ydelser.

Ved aftaler om løbende ydelser forstås aftaler, hvor der fast leveres den samme ydelse. Det kan f.eks. være aftaler om lokaleleje, ansættelsesaftaler og lignende. Ved aftaler om successive ydelser forstås levering af ydelser inden for en nærmere defineret aftale, hvor der eksempelvis kan være indgået en aftale om, at medkontrahenten skal levere varer til skyldneren efterhånden. En aftale med en leverandør om levering af råvarer til en restaurant, hvor leveringen kan variere fra gang til gang, vil f.eks. udgøre en sådan aftale. En successiv ydelse er således kendetegnet ved, at ydelsen kan stå alene. En delydelse kan derimod ikke stå alene. Hvis der eksempelvis skal leveres et tag til et hus, som opføres af et typehusfirma, vil der ikke være tale om en successiv ydelse, da leveringen af huset uden tag ikke kan stå alene. En sådan aftale vil således udgøre en enkeltstående aftale, der ikke har karakter af aftale om successiv levering.

Til nr. 13 (§ 12 k, stk. 1)

Konkurslovens § 12 k, stk. 1, omhandler forslag om og vedtagelse af anlæg af omstødelssager, og fastslår, at § 13 d finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at nyaffatte § 12 k, stk. 1, 3. pkt., således at den nuværende formulering ændres til, at § 13 d, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede ændring vil for det første fjerne anden del af 3. pkt., hvoraf det hidtil har fremgået, at mindst en fordringshaver skal stemme for forslaget om anlæg af omstødelssag. Med lovudkastets § 1, nr. 25 foreslås det at ændre § 13 d, stk. 1, således at et rekonstruktionsforslag er vedtaget, hvis et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer for. Som følge af dette forslag, vil det være overflødigt at skrive eksplicit i § 12 k, at mindst en fordringshaver skal stemme for forslaget om anlæg af omstødelssag.

Ændringen vil for det andet medføre, at der ikke henvises til § 13 d i sin helhed. Med lovudkastets § 1, nr. 25, foreslås det at indsætte § 13 d, stk. 5-7. Det er hensigten, at disse særlige

regler om afstemning alene skal gælde ved afstemning om rekonstruktionsforslag. Som konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen i § 12 k, stk. 1, ændres, således at det er tydeligt, at de foreslåede regler i § 13 d, stk. 5-7, ikke vil finde anvendelse ved afstemning om anlæg af en omstødsessag.

Til nr. 14 (§ 12 p, stk. 2)

Konkurslovens § 12 p regulerer sammen med § 12 q retsvirkningerne af, at skyldneren med rekonstruktørens samtykke viderefører en gensidigt bebyrdende aftale efter § 12 o.

Det følger af stk. 1, at videreføres en aftale efter § 12 o, omfattes medkontrahentens krav ifølge aftalen af § 94. Det følger af stk. 2, at angår aftalen en løbende ydelse, omfattes medkontrahentens krav for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, af § 94. Medkontrahentens krav for tiden efter en eventuel afsigelse af konkursdekret omfattes dog ikke af § 94.

Det foreslås, at affatte § 12 p, stk. 2, således at angår aftalen en løbende ydelse, omfattes alene medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning og indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen, af § 94.

Ved den foreslåede ændring af 1. led sikres det, at bestemmelsen ikke har et bredere anvendelsesområde end den tilsvarende regel i § 56, stk. 2, 1. led. Med bestemmelsens 2. led foreslås det, at krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen omfattes af § 94, således at bestemmelsen ligeledes svarer til det foreslåede 2. led i § 56, stk. 2. Samtidigt foreslås det præciseret, at stk. 2 udtømmende regulerer medkontrahentens stilling, når der er tale om en løbende ydelse, dvs. at denne ikke kan støtte § 94-status på § 12 p, stk. 1.

Bestemmelsens 2. led omfatter skyldnerens faktiske dispositioner under rekonstruktionsbehandlingen, dvs. at dispositioner foretaget inden rekonstruktionsbehandlingen ikke kan give grundlag for § 94-krav. En faktisk disposition kan eksempelvis være en mangelfuld levering eller en skadegørende handling. Det er ikke tilstrækkeligt, at medkontrahentens krav tidsmæssigt kan henføres til rekonstruktionsbehandlingsperioden, hvis kravet skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsbehandlingen. Eksempelvis vil et krav på stay-on bonus, som skyldneren har tilsagt medkontrahenten (den ansatte) inden rekonstruktionsbehandlingen, ikke være omfattet, uanset denne bonus er betinget af, at den ansatte udfører arbejde i en periode, der først udløber under rekonstruktionsbehandlingen. På tilsvarende vis vil en med-

kontrahents (udlejers) krav mod skyldneren vedrørende fraflytning af et erhvervslejemål under rekonstruktionsbehandling ikke være omfattet af § 12 p, stk. 2, hvis kravet skyldes eksempelvis mangelfuld vedligeholdelse af lejemålet inden rekonstruktionsbehandlingen. Selve dispositionen behøver ikke være godkendt af rekonstruktøren, men aftalen skal være videreført med rekonstruktørens samtykke, hvis kravet som følge af dispositionen skal omfattes af § 12 p, stk. 2. Hvis skyldneren ikke har videreført aftalen med medkontrahenten, har medkontrahenten ikke § 94-status efter § 12 p, stk. 2, uanset om skyldneren eksempelvis har beskadiget medkontrahentens ejendom under rekonstruktionsbehandlingen.

Til nr. 15 (§ 12 p, stk. 3)

Konkurslovens § 12 p regulerer sammen med § 12 q retsvirkningerne af, at skyldneren med rekonstruktørens samtykke viderefører en gensidigt bebyrdende aftale efter § 12 o.

Det følger af stk. 1, at videreføres en aftale efter § 12 o, omfattes medkontrahentens krav ifølge aftalen af § 94. Det følger af stk. 2, at angår aftalen en løbende ydelse, omfattes medkontrahentens krav for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, af § 94. Medkontrahentens krav for tiden efter en eventuel afsigelse af konkursdekret omfattes dog ikke af § 94.

Bestemmelsen har den virkning, at krav, der er opstået før rekonstruktionsbehandlingens indledning, herunder f.eks. erstatningskrav, der udspringer af en løbende aftale, ikke omfattes af § 94.

Det kan diskuteres, om videreførelse af en aftale om successive ydelser medfører, at samtlige krav vedrørende aftalen får § 94-status, eller om det alene vil gælde for ydelser foretaget under rekonstruktionsbehandlingen. Det vil afhænge af, om aftalen om successive ydelser anses for én aftale med den virkning, at samtlige krav vedrørende aftalen anses for konnekse og stiftet ved aftalens indgåelse, eller om man anser de enkelte leverancer under aftalen for separate aftaler, der ikke er indbyrdes konnekse.

Højesteret har i dom af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) fundet, at § 12 g, stk. 3, ikke begrænser retten til konneks modregning. I den konkrete sag kunne et § 97-krav vedrørende opmagasinering inden rekonstruktionsbehandlingens indledning modregnes i skyldneres krav på vederlag for opmagasinering i rekonstruktionsbehandlingsperioden. Dommen vedrører modregning, men kan have en afsmittende effekt på aftaler om successive ydelser generelt. Såfremt krav vedrørende en aftale om successive ydelser anses for konnekse, vil det være udtryk for, at aftalen

anses for én aftale. I så fald vil videreførelse af en aftale om successive ydelser medføre, at samtlige krav i medfør af aftalen får § 94-status. Dette inkluderer krav vedrørende perioden inden rekonstruktionsbehandlingen.

Det foreslås at indsætte § 12 p, *stk. 3*, hvoraf det følger, at angår aftalen successive ydelser, omfattes den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandlingen, af § 94.

Reglen vil sikre, at videreførelse af en aftale om successive ydelser alene vil medføre, at de krav, der er relateret til ydelser leveret under rekonstruktionsbehandlingen, får status som et § 94-krav. Denne retsstilling harmonerer med lighedsprincippet, idet medkontrahenten i almindelighed ikke bør stilles bedre end andre simple kreditorer for de leverancer, der er foretaget inden rekonstruktionsbehandlingen indledning.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse, uanset om medkontrahentens ydelse har karakter af en vare eller en tjenesteydelse. Bestemmelsen vil også finde anvendelse, uanset om det er skyldneren eller medkontrahenten, der skal levere realkreditten. Endelig vil bestemmelsen finde anvendelse på aftaler om successive ydelser, uanset om der er fastsat en minimumsaftageforpligtelse.

Til nr. 16 (§ 12 t, stk. 1)

Konkurslovens § 12 t omhandler skyldnerens opsigelse af en aftale om et vedvarende retsforhold.

Det følger af § 12 t, *stk. 1*, at skyldneren med rekonstruktørens samtykke kan opsiges en aftale om et vedvarende retsforhold med sædvanligt eller rimeligt varsel, selv om længere varsel eller uopsigelighed er aftalt, jf. 1. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis længere varsel er sikret mod skyldnerens fordringshavere ved tinglysning eller anden lignende offentlig registrering, jf. 2. pkt.

Når særlige grunde taler for det, kan det pålægges skyldneren at yde erstatning for medkontrahentens tab, ved at skyldneren opsiger aftalen efter *stk. 1*, jf. *stk. 2*.

Konkurslovens § 12 t, *stk. 1*, gør det muligt for skyldneren med rekonstruktørens samtykke at opsiges en aftale om et vedvarende retsforhold med sædvanligt eller rimeligt varsel, selv om der er aftalt et længere varsel eller uopsigelighed. Det er antaget, at disse regler giver skyldneren mulighed for at opsiges en interessentskabsaftale med henblik på at få udbetalt skyldnerens kapitalindestående i interessentskabet. På tilsvarende vis må det antages, at reglen tillige giver skyldnere mulighed for at opsiges sin deltagelse i et

andelsselskab. Det følger dog ikke heraf, at opsigelsen giver skyldneren krav på en førtidig udbetaling af indeståendet.

Selvom det måtte antages, at bestemmelsen giver adgang til at kræve udbetaling af indestående, kan udbetaling alene kræves med sædvanligt eller rimeligt varsel. Der er således en væsentlig risiko for, at udbetalingen ikke vil ske i det indkomstår, hvor akkordforslaget er fremsat.

Det foreslås at indsætte § 12 t, *stk. 1, 3. pkt.*, hvoraf det følger, at opsiges skyldnerens deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening, kan skyldneren kræve sit indestående betalt senest 3 måneder efter opsigelsen.

Bestemmelsen skal adressere det praktiske problem, der opstår ved, at indestående på en andelskonto skatteretligt først anses for at være erhvervet af andelshaveren i takt med, at der sker udbetaling. Hvis kontoen er pantsat – typisk til skyldnerens bankforbindelse – vil udbetalingen ske til banken, men det vil fortsat være andelshaveren, der er skattepligtig. Hvis andelshaveren (skyldneren) er blevet insolvent, vil denne ikke være i stand til at betale skattekravet. Selvom skyldneren opnår en tvangsakkord, vil akkorden ikke omfatte krav, der er stiftet efter akkordforslagets fremsættelse.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 10 a, *stk. 6*, jf. lovudkastets § 1, nr. 6, hvorefter det foreslås, at krav på B-skat og acontoskat, der er forfaldne ved skifterettens modtagelse af rekonstruktionsforslaget, omfattes af tvangsakkorden. Det vil være hensigtsmæssigt, hvis skattekrav, som følger af udbetalingen af indeståendet, på tilsvarende vis kan omfattes af tvangsakkorden som følge af § 10 a, *stk. 6*. Der henvises i øvrigt til *pkt. 3.1.6* ovenfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis skyldnerens deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening opsiges, kan skyldneren kræve sit indestående udbetalt senest 3 måneder efter opsigelsen. Bestemmelsen vil formentlig give en stor sandsynlighed for, at indeståendet udbetales i det igangværende indkomstår, men vil omvendt samtidig give selskabet passende tid til at foretage udbetalingen. Det følger implicit af reglen, at andelsselskabet ikke kan betinge udbetalingen af en dekort. Det bemærkes, at en eventuel pantlover i andelskontoen ikke vil kunne nægte at modtage førtidig indfrielse via udbetalingen, jf. § 41, jf. § 12 g.

Det foreslåede 3. pkt. vil alene finde anvendelse ved indeståender i andelsselskaber eller andelsforeninger (bortset fra andelsboligforeninger). Bestemmelsen vil således ikke finde anvendelse ved skyldnerens deltagelse i et interessentskab. Bestemmelsen vil desuden ikke generelt regulere, i hvilket omfang en skyldner kan kræve førtidig indfrielse af et pengekrav mod tredjemand.

Det foreslåede 3. pkt. vil ikke finde anvendelse under en forebyggende rekonstruktionsbehandling, da det er vurderet, at et krav på førtidig indfrielse vil være for vidtgående, hvis skyldneren ikke med sikkerhed er insolvent.

Til nr. 17 (§ 13, stk. 1)

Konkurslovens § 13 omhandler fristen for udsendelse af rekonstruktionsforslag og afholdelse af møde, hvor fordringshaverne stemmer om vedtagelse af forslaget.

Det følger af § 13, stk. 1, at senest seks måneder efter mødet med fordringshaverne, jf. § 11 e, skal der holdes møde i skifteretten med henblik på afstemning om rekonstruktionsforslaget.

Det foreslås at ændre § 13, stk. 1, således at der indsættes »jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5« efter rekonstruktionsforslaget.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den foreslåede tilføjelse af § 15, stk. 1, nr. 5, jf. lovudkastets § 1, nr. 31, som fastslår, at en rekonstruktionsbehandling ophører, hvis den har varet i en periode på et år. Den foreslåede ændring vil gøre det klart, at fristen på seks måneder i § 13, stk. 1, er med forbehold for, at man højst har et år inklusiv en eventuel forudgående fyldestgørelsesforbudsperiode i en forebyggende rekonstruktionsbehandling til at gennemføre rekonstruktionen.

Til nr. 18 (§ 13, stk. 2)

Konkurslovens § 13 omhandler fristen for udsendelse af rekonstruktionsforslag og afholdelse af møde, hvor fordringshaverne stemmer om vedtagelse af forslaget.

Det følger af § 13, stk. 1, at senest seks måneder efter mødet med fordringshaverne, jf. § 11 e, skal der holdes møde i skifteretten med henblik på afstemning om rekonstruktionsforslaget. Da mødet med fordringshaverne skal afholdes inden 4 uger fra rekonstruktionsbehandlingens indledning, jf. § 11 a, stk. 2, varer en rekonstruktion således som udgangspunkt ca. 7 måneder. Rekonstruktøren kan dog anmode om, at skifteretten udsætter mødet om drøftelsen af forslaget til rekonstruktionsplan til et senere møde, jf. § 11 e, stk. 5. Dette møde skal holdes inden 4 uger efter det afholdte møde efter § 11 a, stk. 2, hvilket kan forlænge rekonstruktionsbehandlingen med 4 uger. Skifteretten kan endvidere forlænge fristen i § 13, stk. 1, med indtil to måneder ad gangen, dog ikke over fire måneder, jf. § 13 a, stk. 1. En rekonstruktion kan således samlet vare ca. 12 måneder.

Såfremt fristen i stk. 1 overskrides, ophører rekonstruktionsbehandlingen, jf. § 13, stk. 5. Skyldneren vil i den forbindel-

se overgå til konkursbehandling, medmindre den pågældende er eller er blevet solvent, jf. § 15, stk. 1, jf. stk. 3.

Bestemmelsens stk. 2, angår fremsendelse af rekonstruktionsforslaget og det materiale, der er nævnt i § 13 b, til skifteretten forud for mødet, samt underretning af fordringshaverne. Det følger heraf, at rekonstruktøren så vidt muligt senest 14 dage før mødets afholdelse skal sende rekonstruktionsforslaget og det øvrige materiale, der er nævnt i § 13 b, til skifteretten og samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af forslaget, med oplysning om tidspunktet for mødet. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere en meddelelse i Erhvervsstyrelsens it-system, hvoraf det fremgår, at materialet er udsendt og ligger til gennemsyn i skifteretten.

Det foreslås at ændre § 13, stk. 2, 1. pkt., således at »så vidt muligt senest 14 dage« ændres til »senest 5 hverdage før«.

Bestemmelsen vil således fastsætte en egentlig frist for rekonstruktørens fremsendelse af rekonstruktionsforslaget og det øvrige materiale, der er nævnt i § 13 b. Bestemmelsen vil dermed varetage hensynet til fordringshavernes mulighed for at forholde sig til materialet. Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med forslaget til § 13, stk. 2, 3. og 4. pkt., jf. lovudkastets § 1, nr. 19.

Bestemmelsen vil medføre, at rekonstruktøren skal fremsende materialet senest 5 hverdage før mødets afholdelse. Det vil sige, at såfremt mødet skal afholdes mandag, skal materialet fremsendes senest mandagen før. Hvis der er en eller flere helligdage i den pågældende uge, der ikke falder på en lørdag eller søndag, forlænges fristen med den eller de pågældende helligdage, hvilket svarer til det anførte i bemærkningerne til § 13 g, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 65 som fremsat, side 28-30.

Såfremt fristen overskrides, vil det være nødvendigt at udsætte afstemningen. Rekonstruktøren vil i den forbindelse skulle være opmærksom på, at afstemningen i så fald potentielt ikke kan afholdes inden den maksimale længde af rekonstruktionsperioden.

Der tilsigtes med den foreslåede ændring ikke ellers ændringer ved anvendelsen af § 13.

Til nr. 19 (§ 13, stk. 2)

Konkurslovens § 13 omhandler fristen for udsendelse af rekonstruktionsforslag og afholdelse af møde, hvor fordringshaverne stemmer om vedtagelse af forslaget.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovudkastets § 1, nr. 18, hvor det foreslås at ændre fristen i § 13, stk. 2, for fremsendelse af rekonstruktionsforslaget fra så vidt muligt senest 14 dage før mødets afholdelse til senest 5 hverdage før mødets afholdelse.

Det foreslås at indsætte § 13, stk. 2, 3. og 4. pkt., hvoraf det følger, at hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse efter § 10 a, stk. 6, 2. pkt., skal den i § 13 b, stk. 1, nr. 2, nævnte beregning sendes til skatteforvaltningen senest 10 hverdage før mødets afholdelse. Såfremt skyldneren er en SMV, skal en evt. begæring om inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser fremsendes sammen med rekonstruktionsforslaget.

Det foreslåede § 13, stk. 2, 3. pkt., medfører, at den beregning af restskatten, som er nævnt i § 13 b, stk. 1, nr. 2, og som skal udfærdiges, såfremt skyldneren ønsker at anvende den foreslåede mulighed i § 10 a, stk. 6, 2. pkt., for at akkordere restskat, skal fremsendes til skatteforvaltningen senest 10 hverdage før mødets afholdelse. Bestemmelsen varetager hensynet til skatteforvaltningens mulighed for at tage stilling til beregningen af restskat for det igangværende indkomstår. Såfremt fristen på 10 hverdage ikke overholdes, og skatteforvaltningen som følge heraf ikke mener at kunne nå at forholde sig til beregningen inden mødet, må mødet udsættes, således at skatteforvaltningen derved opnår (mindst) 10 hverdage fra modtagelsen af beregningen. Alternativt kan mødet fastholdes til det oprindelige tidspunkt, hvis skyldneren ændrer forslaget, jf. § 13 b, stk. 3, således at restskat ikke omfattes af akkordforslaget.

Det foreslåede i § 13, stk. 2, 4. pkt., medfører, at såfremt skyldneren er en SMV, skal det fremgå af det fremsendte rekonstruktionsforslag, hvis skyldneren ønsker en inddeling af fordringshaverne i afstemningsklasser. Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med forslaget til § 13 d, stk. 7, som fastslår at de særlige afstemningsregler i stk. 5-6 kun finder anvendelse for en SMV, hvis denne har begæret det, jf. lovudkastets § 1, nr. 25.

Til nr. 20 (§ 13 a, stk. 1)

Konkurslovens § 13 a omhandler forlængelse af en rekonstruktionsbehandling.

Det følger af bestemmelsen, at skifteretten kan forlænge fristen i § 13, stk. 1, med indtil to måneder ad gangen, dog ikke ud over fire måneder, hvis skyldneren med rekonstruktørens samtykke anmoder herom, jf. stk. 1, nr. 1, og fordringshaverne vedtager dette efter § 13 d, jf. stk. 1, nr. 2.

Det foreslås at ændre § 13, stk. 1, således at der indsættes »jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5« efter »§ 13, stk. 1«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den foreslåede tilføjelse af § 15, stk. 1, nr. 5, jf. lovudkastets § 1, nr. 31, som fastslår, at en rekonstruktionsbehandling ophører, hvis den har varet i en periode på et år. Den foreslåede ændring vil gøre det klart, at muligheden i § 13 a, stk. 1, for at forlænge fristen efter § 13, stk. 1, er med forbehold for, at man højst har et år inklusiv en eventuel forudgående fyldestgørelsesforbudsperiode i en forebyggende rekonstruktionsbehandling til at gennemføre rekonstruktionen.

Til nr. 21 (13 a, stk. 1)

Konkurslovens § 13 a omhandler forlængelse af en rekonstruktionsbehandling.

Det følger af bestemmelsen, at skifteretten kan forlænge fristen i § 13, stk. 1, med indtil to måneder ad gangen, dog ikke ud over fire måneder, hvis skyldneren med rekonstruktørens samtykke anmoder herom, jf. stk. 1, nr. 1, og fordringshaverne vedtager dette efter § 13 d, jf. stk. 1, nr. 2.

Det foreslås, at ændre § 13 a, stk. 1, nr. 2, således at bestemmelsen henviser til § 13 d, stk. 1-4, frem for § 13 d i sin helhed.

Med lovudkastets § 1, nr. 25, foreslås det at indsætte § 13 d, stk. 5-7. Det er hensigten, at disse særlige regler om afstemning alene vil gælde ved afstemning om rekonstruktionsforslag. Som konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen i § 13 a, stk. 1, ændres, således at det er tydeligt, at de foreslåede regler i § 13 d, stk. 5-7, ikke vil finde anvendelse ved afstemning om forlængelse af en rekonstruktionsbehandling.

Til nr. 22-24 (§ 13 b, stk. 1)

Konkurslovens § 13 b indeholder formkrav til rekonstruktionsforslag og det materiale, som skal ledsage rekonstruktionsforslaget.

Af § 13 b, stk. 1, nr. 1, fremgår for det første, at det udsendte materiale skal indeholde rekonstruktionsforslaget. Hvis forslaget indeholder bestemmelse om virksomhedsoverdragelse, skal det indeholde oplysning om erhververen, overdragelsessummen og hvilke aktiver, passiver og gensidigt bebyrdende aftaler, der omfattes af overdragelsen.

Det følger for det andet af § 13 b, stk. 1, nr. 2, at rekonstruktionsforslaget skal ledsages af en oversigt over skyldnerens status. Denne status skal indeholde en oversigt over skyldnerens aktiver med oplysning om værdien af de enkelte aktiver, jf. litra a. Statussen skal endvidere indeholde en oversigt over skyldnerens pantsatte aktiver, panterettighedernes art samt størrelsen af pantefordringerne og eventuel friværdi i

de enkelte aktiver, jf. litra b. Statussen skal endelig indeholde en oversigt over usikrede krav, herunder pantesikrede krav, i det omfang pantet ikke strækker til, med angivelse af fordringshaverne og opdelt efter kravenes placering i konkursordenen, jf. litra c.

For det tredje følger det af § 13 b, stk. 1, nr. 3, at rekonstruktionsforslaget skal ledsages af en redegørelse fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand. Redegørelsen skal indeholde følgende:

- eventuelle kommentarer til den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2 (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra a),
- en redegørelse for sammenhængen mellem den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2, og skyldnerens senest aflagte regnskab (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra b),
- oplysning om forhold, der vil kunne søges omstødt, om anlagte omstødelsessager og om rettigheder, der er bortfaldet efter § 12 j, stk. 2 (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra c),
- oplysning om skyldnerens eventuelle ansvarspådragende forhold (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra d),
- oplysning om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra e),
- oplysning om årsagen til skyldnerens økonomiske vanskeligheder (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra f),
- anslået dividende i tilfælde af skyldnerens konkurs (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra g),
- forløbet af samarbejdet med skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra h), og
- en erklæring fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand om, hvorvidt rekonstruktionsforslaget efter deres skøn er rimeligt og frembyder en tilstrækkelig betryggelse for forslagens opfyldelse (§ 13 b, stk. 1, nr. 3, litra i).

Det foreslås at indsætte § 13 b, stk. 1, nr. 2, litra d, hvorefter det følger, at hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse efter § 10 a, stk. 6, skal oversigten over skyldnerens status også inkludere en beregning af skyldnerens forventede restskat for det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget fremsættes, med angivelse af, hvilket beløb heraf, der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller dets indhold. Beregningen skal være foretaget af tillidsmanden, hvis en sådan er beskikket, og ellers af en revisor, der er godkendt efter revisorlovens § 3.

Bestemmelsen vil sikre, at skifteretten og fordringshaverne er oplyst om beregningen om restskat, når rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, som omfatter krav på restskat, jf. det foreslåede § 10 a, stk. 6, jf. lovudkastets § 1, nr. 6.

Det vil være et krav, at beregningen er foretaget af tillidsmanden, hvis en sådan er beskikket, og ellers af en godkendt revisor. Beregningen vil eventuelt kunne foretages af skyldnerens revisor. Tillidsmanden kan dog ikke være skyldne-

rens revisor, jf. konkurslovens § 238, hvorfor skyldnerens revisor kun vil kunne bruges, hvis der ikke er beskikket en tillidsmand.

Det foreslås endvidere at indsætte § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra j, hvorefter redegørelsen fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand også skal indeholde oplysning om, hvorvidt skyldneren er en SMV.

Bestemmelsen vil sikre, at det er oplyst, om skyldneren er en SMV. Det vil blandt andet være relevant at vide i forhold til anvendelsen af de foreslåede stemmeregler i § 13 d, stk. 5-7, idet disse bestemmelser skal anvendes, hvis skyldneren ikke er en SMV.

Ved afklaringen af, om en virksomhed er SMV, vil årsregnskabslovens § 7 skulle anvendes. Som SMV'er skal anses virksomheder omfattet af regnskabsklasse B og mellemstor C, samt de i regnskabsklasse A og D omhandlede selskaber, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr., og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Det foreslås endvidere at indsætte § 13 b, stk. 1, nr. 4, hvorefter det udsendte materiale skal indeholde forslag til inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser, medmindre skyldneren er en SMV, og der ikke fremsættes begæring efter § 13, stk. 2.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med indsættelsen af § 13 d, stk. 5-7, jf. lovudkastets § 1, nr. 25, som omhandler klasseinddeling ved afstemning om rekonstruktionsforslag. Det følger af det foreslåede stk. 7, at reglerne herom finder anvendelse, hvis skyldneren har begæret det, eller skyldneren ikke er en SMV. En skyldner, der ikke er SMV, vil således altid skulle medsende et forslag til inddeling af fordringshaverne, mens en SMV alene vil skulle fremsende et sådan forslag, hvis skyldneren ønsker at begære klasseinddeling, jf. også forslaget til § 13, stk. 2, jf. lovudkastets § 1, nr. 19.

Til nr. 25 (§ 13 d)

Konkurslovens § 13 d omhandler stemmeregler.

Det følger af stk. 1, at et rekonstruktionsforslag er vedtaget, medmindre et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer imod. Der stemmes efter fordringernes beløb, jf. stk. 2. Antallet af fordringer eller andre forhold i øvrigt er således uden betydning.

Det er udgangspunktet i dansk ret, at alle fordringshavere har stemmeret. En fordring eller en del af en sådan, som uanset afstemningens udfald efter skifterettens skøn vil opnå fuld eller ingen dækning, giver dog ikke stemmeret, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, jf. § 120, stk. 1. Reglen har i praksis navnlig betydning for privilegerede krav, jf. konkurslovens §§ 94-96, og for den del af fordringshavernes fordringer, som efter skifterettens skøn er dækket af pant eller anden sikkerhed, jf. konkursloven § 13 d, stk. 2, jf. § 120, stk. 2. Skifteretten udøver et relativt forsigtigt skøn og giver, hvis der er rimelig tvivl om, hvorvidt en fordring vil opnå dividende i tilfælde af konkurs, de pågældende fordringshavere stemmeret, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 123-125.

Krav fra skyldneres nærtstående berettiger endvidere ikke til stemmeret, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 3.

Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, giver fordringer kun stemmeret, i det omfang de berøres af akkorden uden at bortfalde ved denne. En fordring, der bortfalder som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver dog stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 4.

Det er herudover et krav for at have stemmeret, at fordringshaveren er repræsenteret på det møde, hvori der skal stemmes om rekonstruktionsforslaget, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 1. Fordringshaveren kan på mødet afgive sin stemme skriftligt eller mundtligt, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, jf. § 123, stk. 3.

Er en fordring betinget, kan stemmeret udøves, selv om betingelsen endnu ikke er opfyldt. Tilkommer fordringen flere efter hinanden, udøves stemmeretten af den, der for tiden må anses for nærmest berettiget, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, jf. § 121.

Fordringshavere, hvis krav er bestridt, deltager foreløbigt i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af kravene, der giver stemmeret og for hvilke beløb, jf. konkurslovens § 13 d, stk. 2, 2. og 3. pkt.

Regler om opdeling af fordringshaverne i afstemningsklasser findes ikke i dansk ret, og alle stemmeberettigede fordringshavere stemmer således samlet i én gruppe, jf. konkurslovens § 13 d.

Det foreslås at nyaffatte § 13 d.

Det foreslås i § 13 d, stk. 1, at et rekonstruktionsforslag er vedtaget, hvis et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer for.

Det følger heraf, at et rekonstruktionsforslag fremover vil være vedtaget, hvis et flertal af de repræsenterede fordringshavere på mødet stemmer for, fremfor hidtil, hvor et rekonstruktionsforslag er vedtaget, medmindre et flertal af de repræsenterede fordringshavere stemmer imod. Ændringen gennemfører rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 9, stk. 6, som forudsætter, at et rekonstruktionsforslag er vedtaget, hvis et flertal stemmer for. Ændringen vil have betydning, hvis der skulle opstå en situation, hvor det står lige mellem stemmerne, hvilket – da der stemmes efter beløb – formentlig kun kan forekomme i praksis, hvis ingen afgiver stemme, og forslaget dermed ikke vil være vedtaget.

Det foreslås i stk. 2, 1. og 2. pkt., at der stemmes efter fordringernes beløb, samt at §§ 120 og 121 og § 123, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Dette vil svare til den hidtidige retsstilling.

Det vil medføre, at det bærende princip, hvorefter alene fordringshavere, som berøres af rekonstruktionsforslaget, har stemmeret, videreføres.

Det foreslås i 3. pkt., at indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, er der uanset størrelsen af den tilbudte dividende tillige stemmeret på de fordringer, der omfattes af akkorden efter § 10 a, stk. 4.

Det følger af 3. pkt., at en fordringshaver, som omfattes af tvangsakkorden, vil have stemmeret uanset, hvilken dividende der tilbydes. Det vil således også gælde, hvis den tilbudte dividende er på 0 %, og fordringshaveren dermed ikke påvirkes af, om forslaget vedtages eller ikke, hvis den forventede konkursdividende tillige er på 0 %. Stemmeretten for de fordringshavere, der omfattes af akkorden uden at bortfalde ved denne, dvs. de fordringer, der omfattes af den foreslåede regel i § 10 a, stk. 4, jf. lovudkastets § 1, nr. 6, vil ikke fratage øvrige fordringshavere, der berøres af forslaget, deres stemmeret.

Det foreslås i 4. pkt., at en fordring, der bortfalder ved akkorden som følge af fordringshavernes indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, alene giver stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse.

Det vil medføre, at en fordringshaver som i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen har accepteret, at dennes fordring skal bortfalde ved en tvangsakkord ikke har stemmeret, medmindre at fordringshaverens accept er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse. Derudover indebærer

forslaget, at en fordringshaver, hvis krav bortfalder ved akkorden efter § 10 a, stk. 5, ikke har stemmeret om akkordforslaget, da bortfaldet følger af loven og ikke af fordringshaverens indvilligelse heri.

Det foreslås i 5. *pkt.*, at hvis flere grupper af fordringer er stemmeberettigede efter reglerne i 2.-4. *pkt.*, har samtlige fordringshavere i de nævnte grupper stemmeret. Det følger heraf, at der er stemmeret på fordringer, der påvirkes af, om forslaget vedtages eller forkastes. Hvis der f.eks. tilbydes en akkorddividende på 5 % til krav omfattet af § 97, og det anslås, at der ved forkastelse af forslaget alene vil være dividende og dermed ikke fuld dækning til § 95-kravene, vil § 95-kravene således også have stemmeret om akkordforslaget.

Det foreslås i *stk. 3*, at de fordringshavere, hvis fordring er bestridt, deltager foreløbig i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af dem der giver stemmeret og for hvilke beløb.

Det foreslåede *stk. 3* vil svare til, hvad der hidtidig har fulgt af *stk. 2*, og lovudkastet vil således ikke ændre på reglerne om stemmeret på bestridte fordringer.

Det foreslås i *stk. 4*, at fordringer, der tilhører skyldnerens nærtstående, ikke giver stemmeret.

Det foreslåede *stk. 4* svarer til, hvad der hidtidig har fulgt af *stk. 3*, og lovudkastet vil således ikke ændre på, at nærtstående ikke har stemmeret.

Det foreslås i *stk. 5-7*, at indsætte regler om klasseinddeling.

Bestemmelserne i *stk. 5-7* vil alene finde anvendelse ved afstemninger om rekonstruktionsforslag, da det følger af § 13 d, *stk. 1*, at § 13 d kun finder anvendelse ved afstemning om rekonstruktionsforslag. Det bemærkes, at der er visse eksempler på, at reglerne i § 13 d, *stk. 1-4*, finder tilsvarende anvendelse ved andre afstemninger, jf. f.eks. henvisningen til § 13 d, *stk. 1-4*, i konkurslovens § 12 a, *stk. 3*, som foreslås ændret ved lovudkastets § 1, nr. 11.

Det foreslås i *stk. 6*, at fordringshaverne skal inddeles i særskilte afstemningsklasser, der afspejler et tilstrækkeligt interessesammenfald mellem fordringshaverne i den enkelte klasse. En gruppe af fordringshavere, jf. § 10 a, *stk. 3*, og §§ 95-98, kan inddeles i flere afstemningsklasser. En fordring, der ikke giver stemmeret, jf. *stk. 2-4*, indgår ikke i nogen afstemningsklasse. Pantefordringer har dog stemmeret uanset reglen i *stk. 2*, jf. § 120, *stk. 2*, og skal udgøre en særskilt afstemningsklasse.

Fordringshaverne, der omfattes af en tvangsakkord efter den foreslåede regel i § 10 a, *stk. 4*, jf. *stk. 3*, vil kunne inddeles i flere forskellige afstemningsklasser. Ved afstemning om en virksomhedsoverdragelse vil der kunne ske inddeling af de i §§ 95-98 nævnte grupper af fordringer, der har stemmeret i flere forskellige afstemningsklasser. Eksempelvis vil en klasseinddeling omfattet af § 10 a, *stk. 3*, nr. 1, eller af § 97 kunne ske således, at krav tilhørende det offentlige placeres i én afstemningsklasse, krav tilhørende finansielle kreditorer i en anden afstemningsklasse og øvrige krav i en tredje afstemningsklasse. Panthavere vil skulle placeres i én særskilt afstemningsklasse i relation til deres sikrede krav, jf. rekonstruktion- og insolvensdirektivet artikel 9, *stk. 4*. Såfremt en panthavers krav overstiger den skønnede værdi af pantet, vil den reelt usikrede del af kravet skulle placeres i en af de andre afstemningsklasser, der opstår ved inddelingen af kravet efter samme principper som de usikrede krav. Det vil kunne, men behøver ikke, være i samme klasse som andre § 97 krav. De sikrede krav vil ikke kunne opdeles i flere afstemningsklasser.

Det foreslås i *stk. 6*, at der stemmes i hver afstemningsklasse for sig. Hvis rekonstruktionsforslaget vedtages af et flertal af afstemningsklasserne, anses rekonstruktionsforslaget for vedtaget.

Det følger af bestemmelsen, at der stemmes i de enkelte afstemningsklasser. Rekonstruktionsforslaget vil være vedtaget, hvis et flertal af de enkelte afstemningsklasser stemmer for forslaget. Dette vil gælde, uanset om de klasser, der har stemt for, repræsenterer et mindre beløb end de klasser, der har stemt imod. Hvis der er lige mange klasser, der er for henholdsvis imod, vil rekonstruktionsforslaget være forkastet.

Det foreslås i *stk. 7*, at reglerne i *stk. 5-6* alene finder anvendelse, hvis skyldneren ved fremsendelsen af rekonstruktionsforslaget har begæret inddeling i afstemningsklasser, eller hvis skyldneren ikke er en SMV.

Det følger heraf, at klasseinddelingen vil være obligatorisk for en skyldner, der ikke er en SMV, samt at en SMV i forbindelse med fremsendelsen af rekonstruktionsforslaget vil kunne begære skifteretten om inddeling i nærmere definerede klasser.

Ved afklaringen af, om en virksomhed er SMV, vil årsregnskabslovens § 7 skulle anvendes. Som SMV'er skal anses virksomheder omfattet af regnskabsklasse B og mellemstor C, samt de i regnskabsklasse A og D omhandlede selskaber, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelsesgrænser: en balancesum på 156 mio. kr., en nettoomsætning på 313 mio. kr., og et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

Reglerne i § 13 d vil finde anvendelse, uanset om der er tale om en rekonstruktionsbehandling eller en forebyggende rekonstruktionsbehandling, jf. i forhold til forebyggende rekonstruktion den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, jf. lovudkastets § 1, nr. 6.

Til nr. 26 (§ 13 e, stk. 5)

Konkurslovens § 13 e omhandler skifterettens stadfæstelse af det vedtagne rekonstruktionsforslag.

Det følger af bestemmelsens stk. 1, at et vedtaget rekonstruktionsforslag ikke er gyldigt, før det er stadfæstet af skifteretten. Indsigelse mod stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget skal fremsættes senest i det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget, jf. stk. 2. Skifteretten kan give en kort frist til nærmere begrundelse af indsigelsen.

Bestemmelsens stk. 3 indeholder en række tilfælde, hvor skifteretten skal nægte stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget. Det følger heraf, at skifteretten skal nægte stadfæstelse hvis

- fejl ved fremgangsmåden under behandlingen af rekonstruktionsforslaget eller ufuldstændighed i de tilvejebragte oplysninger må antages at have haft væsentlig betydning for resultatet af stemmeafgivningen, jf. nr. 1,
- rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, der ikke er forenelig med § 10 a, eller forslaget i øvrigt er i strid med loven, jf. nr. 2, eller
- skyldneren eller tredjemand for at indvirke på afstemningen har tilsagt nogen fordringshaver fordele uden for rekonstruktionen, jf. nr. 3.

Skifteretten kan udsætte sin afgørelse i de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 1 (fejl eller ufuldstændighed), indtil rekonstruktionsforslaget har været underkastet en ny afstemning inden for fristen i § 13, stk. 1, eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a, jf. bestemmelsens stk. 4.

Skifteretten kan desuden nægte stadfæstelse, hvis vilkårene i rekonstruktionsforslaget står i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling, jf. bestemmelsens stk. 5. Det bemærkes, at bestemmelsen foreslås affattet ved lovudkastets § 1, nr. 27.

Skifteretten kan endvidere betinge stadfæstelsen af, at skyldneren undergiver sig tilsyn af rekonstruktøren. Tilsynet kan påse, at skyldneren overholder vilkårene for rekonstruktionen og ikke ved sin forretningsførelse eller sit forbrug bliver ude af stand hertil. Tilsynet kan i dette øjemed give skyldneren særlige anvisninger. Skyldneren skal give tilsynet alle fornødne oplysninger. Hvis skyldneren bringer fordringshavernes ret i fare, skal tilsynet give indberetning herom til skifteretten, der ved indkaldelse til møde eller på anden

måde gør fordringshaverne bekendt med indberetningen, jf. bestemmelsens stk. 6.

Det foreslås at indsætte et nyt § 13 e, stk. 5, hvorefter følgende endvidere gælder, hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person:

- Skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af strafbare forhold eller groft uforsvarlig forretningsførelse ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 3 og 4, jf. § 197, stk. 3.
- Skifteretten kan nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af uforsvarlige handlinger i økonomiske anliggender eller erstatningspådragende forhold ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 197, stk. 3.

Med bestemmelsen vil visse af nægtelsesgrundene i gældssaneringsreglerne blive overført til rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, hvis skyldneren er en fysisk person.

Det bemærkes, at § 197 foreslås nyaffattet, jf. lovudkastets § 1, nr. 40. Henvielsen i § 197, stk. 2, nr. 4, er således til den affattelse af § 197, som foreslås i nærværende lovforslag.

Bestemmelsen vil for det første medføre, at skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af strafbare forhold eller groft uforsvarlig forretningsførelse ikke ville kunne opnå en gældssanering. Nægtelse som følge af groft uforsvarlig forretningsførelse vil skulle ske i samme omfang som under gældssanering, dvs. uanset om skyldneren er pålagt konkurskarantæne. Er skyldneren frifundet i en forudgående konkurskarantænesag, fordi retten ikke anså skyldnerens adfærd for groft uforsvarlig forretningsførelse, må skifteretten ved sin afgørelse om stadfæstelse dog lægge den forudgående afgørelse til grund.

Bestemmelsen vil for det andet medføre, at skifteretten kan nægte at stadfæste et forslag, hvis skyldneren som følge af uforsvarlige handlinger i økonomiske anliggender eller erstatningspådragende forhold ikke ville kunne opnå en gældssanering. Det følger af bestemmelsen, at skifteretten kan nægte stadfæstelse, og at skifteretten vil skulle foretage en konkret vurdering af, hvor graverende de konkrete omstændigheder er.

Bestemmelsen finder anvendelse på alle skyldnere, der er fysiske personer, uanset om skyldneren er erhvervsdrivende eller ej.

Til nr. 27 (§ 13 e, stk. 6)

Konkurslovens § 13 e omhandler skifterettens stadfæstelse af det vedtagne rekonstruktionsforslag.

Det følger af bestemmelsens stk. 5, som bliver stk. 6, jf. lovudkastets § 1, nr. 26, at skifteretten kan nægte stadfæstelse af det vedtagne rekonstruktionsforslag, hvis vilkårene i rekonstruktionsforslaget står i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling.

Det foreslås at affatte § 13 e, stk. 5, der bliver stk. 6, således at skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis rekonstruktionsforslaget medfører, at en eller flere fordringshavere får en ringere grad af fyldestgørelse end under en konkursbehandling. Hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed, skal skifteretten endvidere nægte stadfæstelse, hvis det samlede beløb, som skyldneren skal betale ifølge rekonstruktionsforslaget, er mindre end det samlede beløb, som skyldneren ville skulle betale i tilfælde af gældssanering.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at skifteretten for det første vil skulle nægte stadfæstelse, hvis rekonstruktionsforslaget medfører, at en eller flere fordringshavere får en ringere grad af fyldestgørelse end de ville have fået under en konkursbehandling. Den forventede konkursdividende vil ikke nødvendigvis skulle beregnes ud fra en forudsætning om, at skyldnerens virksomhed lukkes (likvideres) ved konkursbehandlingens indledning. Der vil derimod skulle laves en konkret vurdering af, hvilken dividende, der kan forventes opnået i en konkurs, herunder under hensyn til de konkrete muligheder for, at konkursboet vil kunne sælge skyldnerens virksomhed helt eller delvist.

Bestemmelsen vil for det andet medføre, at skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis skyldneren er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed, hvis det samlede beløb, som skyldneren skal betale ifølge rekonstruktionsforslaget, er mindre end det samlede beløb, som skyldneren ville skulle betale i tilfælde af gældssanering. Det følger heraf, at den tilbudte akkorddividende mindst skal svare til såvel konkursdividenden som gældssaneringsdividenden. Hvis den tilbudte akkorddividende overstiger den forventede konkursdividende og gældssaneringsdividende, bør der ikke ske nægtelse af stadfæstelse, uanset om skyldneren ville være i stand til at betale yderligere dividende ved at ophæve sin pensionsopsparing. Når der skal beregnes, hvad den forventede gældssaneringsdividende ville udgøre, vil pensionsopsparinger således alene indgå med de beløb, der følger af gældssaneringsreglerne, herunder konkurslovens § 222 a og reglerne om gældssaneringsbudgettet.

Den foreslåede regel vil medføre en ændring af retstilstanden i forhold til Vestre Landsrets kendelse af 12. januar 2021 (som gengivet i U 2021.1270 V), hvor skyldnerens

pensionsopsparing blev tillagt betydning ved landsrettens stadfæstelse af skifterettens kendelse om at nægte stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget. Det bemærkes dog herved, at skyldneren også fremover vil kunne inddrage pensioner i videre omfang end ved en gældssanering, hvis det skønnes nødvendigt for at få tvangsakkorden vedtaget, dvs. at den foreslåede ændring alene angår skifterettens stadfæstelse.

Til nr. 28 (§ 13 h)

Det foreslås at indsætte § 13 h om tvangsakkord under konkurs.

Den foreslåede bestemmelse genindfører med få sproglige ændringer den tidligere regel i § 196, jf. Folketingstidende 1976-77 (2. saml.), tillæg A, spalte 321 ff. (forslag til konkurslov). Bestemmelse blev ophævet ved lov nr. 718 af 25. juni 2010.

Det foreslås i *stk. 1*, at en skyldner, hvis bo er taget under konkursbehandling, kan anmode skifteretten om at indkalde en skiftesamling til behandling af og afstemning om et af skyldneren fremsat rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord.

Det følger heraf, at skyldneren vil kunne anmode om, at et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord behandles på en skiftesamling. Såfremt der er tale om en fysisk person, der er under konkursbehandling, vil det være den fysiske person, der er skyldneren i bestemmelsens forstand, og som derved vil kunne anmode herom. Såfremt der er tale om et kapitalsekskab, vil det være kapitalejerne, dvs. generalforsamlingen, der har forslagsretten til at fremsætte et rekonstruktionsforslag, som indeholder bestemmelse om en tvangsakkord.

Kurator vil som udgangspunkt skulle hjælpe skyldneren med at fremsætte et rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord, såfremt skyldneren anmoder herom. Det vil dog forudsætte, at kurator vurderer, at det vil være en god idé. Såfremt kurator vurderer, at det ikke er hensigtsmæssigt at anvende fordringshavernes penge på at udarbejde og fremsætte et sådant forslag, må skyldneren i stedet selv sørge for udarbejdelse og fremsættelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved sagens videre behandling finder reglerne i dette afsnit anvendelse med de af forholdets natur følgende ændringer.

Med henvisningen til dette afsnit forstås Afsnit IA, som indeholder reglerne om rekonstruktioner. En tvangsakkord under konkurs vil derfor som udgangspunkt være underlagt de samme regler som et rekonstruktionsforslag med bestemmelse om tvangsakkord. Det følger dog videre af bestem-

melsen, at reglerne i afsnittet vil skulle anvendes med de af forholdets natur følgende ændringer, der vil være nødvendige.

Det foreslås endvidere i stk. 2, at reglerne skal finde anvendelse med en række andre ændringer:

Det foreslås således i stk. 2, *nr. 1*, at begæringen skal fremsættes inden den i § 150, stk. 2, jf. § 134, stk. 3, nævnte dato.

Det foreslås endvidere i stk. 2, *nr. 2*, at afstemning om rekonstruktionsforslaget ikke kan finde sted før afholdelse af det i § 131 nævnte møde til fordringernes prøvelse.

Det følger heraf, at afstemning om rekonstruktionsforslaget vil forudsætte, at anmeldelsesfristen er udløbet. Såvel kurator som kreditor vil således have haft mulighed for at overveje, om nogen af de anmeldte fordringer skal bestrides.

Det foreslås endeligt i stk. 2, *nr. 3*, at boet ikke må udleveres til skyldneren, forinden de, der har krav på forlods dækning, er fyldestgjort.

Såfremt skyldneren rekonstrueres under en konkurs, vil skifteretten bringe konkursbehandlingen til ophør, jf. konkurslovens § 15, stk. 1, nr. 1. Ved gennemførelsen af en rekonstruktion under konkurs vil konkursboets aktiver herefter skulle udleveres til skyldneren med fradrag af omkostningerne ved boets behandling i overensstemmelse med princippet i konkurslovens § 144.

Det foreslås i *stk. 3*, at så længe rekonstruktionsforslaget ikke er forkastet eller nægtet stadfæstelse, skal bostyret kun foretage, hvad der ikke tåler opsættelse.

Til nr. 29 (§ 14, stk. 2)

Konkurslovens § 14 omhandler tvangsakkordens virkninger.

Det følger af § 14, stk. 2, at tvangsakkorden befrier skyldneren for den del af gælden, der ikke overtages ved akkorden. Akkorden er bindende også for fordringshavere, som ikke har meldt sig, og for kautionister og andre, der hæfter for gælden.

Det foreslås at indsætte § 14, *stk. 2, 3. pkt.*, hvorefter det følger, at uanset reglen i 1. pkt. har tvangsakkorden ingen indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav omfattet af § 10 a, stk. 6, 1. pkt., i overskydende skat vedrørende samme indkomstår.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 10 a, stk. 6, jf. lovudkastets § 1, nr. 6, og vil sikre skatteforvaltningen en adgang til at modregne krav på overskydende skat vedrørende samme indkomstår i skatteforvaltningens fulde krav på B-skat eller acontoskat, uanset at disse krav er omfattet af tvangsakkorden efter § 10 a, stk. 6, 1. pkt.

Til nr. 30 (§ 14, stk. 5)

Konkurslovens § 14 omhandler tvangsakkordens virkninger.

Det følger blandt andet af bestemmelsen, at tvangsakkorden har virkning som et retsforlig, at tvangsakkorden befrier skyldneren for den del af gælden, der ikke overtages ved akkorden, og at aftaler, der giver en fordringshaver større fordele end hjemlet ved tvangsakkorden, er ugyldige.

Det foreslås at indsætte § 14, *stk. 5*, hvorefter tvangsakkordens bestemmelser efter § 10 a, stk. 8, træder i stedet for generalforsamlingens beslutning herom. Indbetaling af den nye selskabskapital skal ske senest to uger efter tvangsakkordens stadfæstelse. Rekonstruktøren skal uden unødigt ophold efter indbetaling registrere den nye selskabskapital og nedsættelsen af den hidtidige selskabskapital i Erhvervsstyrelsen.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 10 a, stk. 8, som giver mulighed for at nedsætte selskabskapitalen under en rekonstruktion og herefter indbetale ny selskabskapital. Det fastsættes ved bestemmelsen, at tvangsakkordens bestemmelse herom vil træde i stedet for en generalforsamlingsbeslutning.

Den nye selskabskapital vil skulle indbetales senest to uger efter tvangsakkordens stadfæstelse. Det vil endvidere være et led i rekonstruktørens opfyldelse af sine opgaver at registrere den nye selskabskapital og nedsætte den hidtidige selskabskapital i Erhvervsstyrelsen, uanset at det vil ske efter tvangsakkordens stadfæstelse. Selv om vedkommende formelt ikke længere vil fungere som rekonstruktør, vil det således fortsat være en accessorisk opgave for rekonstruktøren, der er knyttet til det almindelige arbejde som rekonstruktør. Det må tilsvarende indregnes i honoraret.

Til nr. 31 (§ 15, stk. 1)

Konkurslovens § 15 omhandler rekonstruktionsbehandlings ophør.

Det følger af bestemmelsens stk. 1, at ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 11 a, stk. 6, § 11 c, stk. 4, § 11 d, stk. 2, § 11 e, stk. 3, § 11 g, stk. 3, § 13, stk. 5, § 13 c, stk. 2, og §

13 f, stk. 1 og 3, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis

- skyldneren ikke er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18, jf. nr. 1,
- skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare, jf. nr. 2,
- skyldneren begærer det, jf. nr. 3, eller
- rekonstruktionsbehandlingen er udsigtsløs, jf. nr. 4.

Det foreslås at affatte § 15, stk. 1.

Det bemærkes, at der med affattelsen ikke tiltænkes ændringer i anvendelsen af § 15, stk. 1, nr. 1-4. Som noget nyt foreslås indsat § 15, stk. 1, nr. 5, hvorefter skifteretten træffer bestemmelse om rekonstruktionens ophør, hvis rekonstruktionsbehandlingen har varet i en periode på et år. Hvis skyldneren forud for rekonstruktionsbehandlingen har været under forebyggende rekonstruktionsbehandling med fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, medregnes varigheden af fyldestgørelsesforbuddet i den i 1. pkt. nævnte periode, medmindre den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophørte mindst en måned før indledningen af rekonstruktionsbehandlingen.

Bestemmelsen skal sikre, at den periode, hvor der er et fyldestgørelsesforbud, enten som led i den forebyggende rekonstruktionsbehandling eller rekonstruktionsbehandlingen, højst kan vare et år. Såfremt der har været en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvor der har været truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud forud for rekonstruktionsbehandlingen, vil den periode skulle regnes med i opgørelsen, medmindre den forebyggende rekonstruktionsbehandling er ophørt mindst en måned før indledning af rekonstruktionsbehandlingen.

Skifteretten vil kunne bringe rekonstruktionsbehandlingen til ophør, hvis det er udsigtsløst at nå at gennemføre en rekonstruktion inden for perioden på 1 år. Skifteretten træffer i disse tilfælde bestemmelse om, at rekonstruktionsbehandlingen ophører uden at indhente udtalelse fra skyldneren, rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand, jf. § 15, stk. 2, modsætningsvis.

Til nr. 32 (§ 24, stk. 2)

Konkurslovens § 24 omhandler udsættelse af en afgørelse om konkurs, hvis skyldneren er under rekonstruktionsbehandling.

Det følger af bestemmelsen, at hvis skyldneren er under rekonstruktionsbehandling, udsættes afgørelsen om konkurs indtil rekonstruktionsbehandlingens ophør. En begæring om rekonstruktionsbehandling behandles før en begæring om konkurs. En konkursbegæring bortfalder, hvis der stadfæstes

et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord for skyldneren.

Det foreslås at indsætte § 24, stk. 2, hvoraf det følger, at hvis skyldneren er under forebyggende rekonstruktionsbehandling og har fremsat et rekonstruktionsforslag, kan skifteretten udsætte afgørelsen om konkurs, indtil det er afgjort, om rekonstruktionsforslaget vedtages og stadfæstes. Dette gælder dog kun, hvis der er beskikket en rekonstruktør.

Bestemmelsen vil give mulighed for at udsætte afgørelsen om konkurs, hvis der under en forebyggende rekonstruktion er fremsat et rekonstruktionsforslag inden konkursbegæringen er fremsat. Bestemmelsen vil dermed være en undtagelse til reglen om, at forebyggende rekonstruktionsbehandling ikke hindrer konkurs.

Til nr. 33 (§ 27, stk. 1)

Konkurslovens § 27 omhandler sikkerhedsstillelse i forbindelse med konkurs.

Det følger af konkurslovens § 27, stk. 1, 1. pkt. at afsigelse af konkursdekretet er betinget af, at den, der har begæret konkursen stiller sikkerhed for omkostningerne for boets behandling. Det fremgår dog af stk. 1, 2. pkt., at sikkerheden kan nedsættes til halvdelen, hvis der tillige kan kræves sikkerhed efter stk. 4 eller 5, medmindre den, der er forpligtet til at stille sikkerhed efter disse bestemmelser, må anses for ude af stand hertil.

Ved lov nr. 530 af 27. marts 2021 blev § 27, stk. 2 ophævet. Der blev dog ikke foretaget en konsekvensrettelse af bestemmelsens § 27, stk. 1, 2. pkt., hvorfor bestemmelsen på nuværende tidspunkt henviser forkert.

Det foreslås derfor at konsekvensrette § 27, stk. 1, 2. pkt., således at henvisningen til »stk. 4 eller 5« ændres til »stk. 3 eller 4«.

Til nr. 34 (§ 42, stk. 5)

Konkurslovens § 42 omhandler adgangen til modregning i konkurs.

Konkurslovens regler om modregning bygger på de almindelige regler om modregning. Uden for konkurstillfælde stilles der traditionelt en række almindelige betingelser for modregning. Det følger heraf, at fordringerne skal være gensidige, udjævnelige og afviklingsmodne, modfordringen skal være retskraftig, og der skal afgives en modregningserklæring. Der kan som udgangspunkt modregnes, hvis disse

betingelser er opfyldt. Ved modregning med konnekse fordringer kan der være en udvidet adgang til modregning.

Konkurslovens § 42, stk. 1 og 2, indeholder nogle tidsmæssige begrænsninger i adgangen til at modregne. Det følger af stk. 1, at den, som på fristdagen havde en fordring på skyldneren, kan, selv om fordringen ikke var forfalden, benytte den til modregning med dens fulde beløb over for en fordring, som da tilkom skyldneren, medmindre modregning var udelukket på grund af fordringernes beskaffenhed. Det følger af stk. 2, at modregning mellem fordringer, som begge er erhvervet efter fristdagen, men inden konkursdekretets afsigelse, kan ske efter reglerne i stk. 1.

Det følger heraf, at der som udgangspunkt alene kan modregnes med fordringer, der enten begge er stiftet senest på fristdagen (§ 42, stk. 1) eller i mellemprioriteten mellem fristdagen og konkursbehandlingens indledning (§ 42, stk. 2). Højesteret har dog dom af 19. august 2016 (som gengivet i U 2016.3724 H) accepteret modregning mellem krav på momsfradrag for tab på ikke betalte fakturaer og krav på skyldig moms for fakturaer vedrørende samme afgiftsperiode i en situation, hvor virksomhedsdriften ikke var fortsat under konkursen.

Det følger derudover af § 42, stk. 1, at modregning kan ske, selv om fordringen ikke er forfalden, medmindre modregning er udelukket på grund af fordringernes beskaffenhed. Det følger heraf, at de almindelige betingelser for modregning som udgangspunkt finder anvendelse, dog med den undtagelse, at en fordring ikke behøver være forfalden.

Konkurslovens § 42, stk. 3 og 4, omhandler begrænsninger i adgangen til modregning og hviler på omstødsretlige betragtninger.

Det foreslås at indsætte et nyt § 42, stk. 5, hvorefter en fordringshaver ikke kan anvende et krav omfattet af § 97 til modregning i boets krav i medfør af en aftale, som skyldneren videreførte efter § 12 o, eller som boet er indtrådt i efter § 55. Angår aftalen løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.

Den foreslåede bestemmelse svarer til hvad, der vil gælde i rekonstruktion efter § 12 g, herunder som følge af den foreslåede ændring af § 12 g, jf. lovudkastets § 1, nr. 12.

Det foreslåede stk. 5, vil for det første medføre, at en fordringshaver ikke kan modregne et krav, som er omfattet af § 97 til modregning i et krav i medfør af en aftale, som skyldneren videreførte efter § 12 o, eller som boet er indtrådt i efter § 55. Denne del af bestemmelsen vedrører den situation, hvor skyldneren har flere ikke-konnekse mellemværender med den samme fordringshaver, og hvor et af disse vedrører

en aftale, der er videreført. Henvisningen til videreførte aftaler efter § 9 e medfører, at også aftaler, der er videreført under en forebyggende rekonstruktion, jf. § 9 e, omfattes af bestemmelsen. Det anførte svarer til, hvad der antages at gælde ved et konkursbos indtræden i en gensidigt bebyrdende aftale. Bestemmelsen sikrer, at en medkontrahent, der ikke under en forebyggende rekonstruktionsbehandling eller en rekonstruktionsbehandling kunne modregne som følge af § 9 d henholdsvis § 12 g, ikke får mulighed for at modregne som følge af, at skyldneren overgår til en konkursbehandling, hvor § 42 regulerer modregningsadgangen.

Bestemmelsen vil for det andet medføre, at såfremt en aftale angår løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse. Det svarer til den foreslåede ændring for så vidt angår videreførelse af aftaler om løbende eller successive ydelser under rekonstruktionsbehandling.

Forbuddet mod at modregne i en videreført aftale forudsætter, at den fristdag, der blev etableret under rekonstruktionsbehandling eller den forebyggende rekonstruktionsbehandling, bliver fastholdt under den senere konkursbehandling, jf. § 1.

Til nr. 35 (§ 56, stk. 2)

Konkurslovens § 56 omhandler retsvirkningerne af konkursboets indtræden i en gensidigt bebyrdende aftale.

Det følger således af stk. 1, at såfremt indtræder boet i aftalen, bliver boet berettiget og forpligtet på aftalens vilkår. Aftalen skal således videreføres på samme vilkår, dog således at medkontrahentens krav mod boet får status som et § 93-krav.

Der gælder særlige regler for kravets massekravsstatus ved aftaler om løbende ydelser. Det følger således af stk. 2, at angår aftalen en løbende ydelse til skyldneren, bliver boet ved sin indtræden forpligtet til at udrede vederlaget for tiden efter konkursdekretets afsigelse indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 55, stk. 3, 1. pkt., eller § 61, stk. 1, som massekrav.

Det følger af bestemmelsen, at medkontrahentens krav på vederlag, der er opstået efter konkursdekretets afsigelse, vil have status som et massekrav. Det følger således omvendt af bestemmelsen, at vederlaget fra før dekretets afsigelse ikke får status som massekrav, uanset at boet indtræder i aftalen. Det anses for rimeligt at lade boets indtræden i aftalen alene få virkning for fremtiden, således at en restance, der består, når konkursen erklæres, ikke berøres af boets indtræden, jf. Betænkning nr. 606/1971 om konkurs og tvangsakkord, side 123-124.

Det foreslås at affatte § 56, stk. 2, således at hvis aftalen angår en løbende ydelse, omfattes alene medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter konkursbehandlingens indledning og indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 55, stk. 3, 1. pkt., eller § 61, stk. 1, samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af konkursboet, af § 93.

Den foreslåede affattelse svarer til, hvad der foreslås at gælde under en rekonstruktionsbehandling, jf. § 12 p, stk. 2. Affattelsen skal præcisere, at det alene er krav på periodisk vederlag for konkursperioden og indtil en evt. opsigelse samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af konkursboet, der omfattes af § 93. Den foreslåede bestemmelse gør således udtømmende op med, hvilke krav, der opnår status som et massekrav, hvis konkursboet viderefører en aftale om en løbende ydelse, dvs. at medkontrahenten ikke kan støtte massekravsstatus på § 56, stk. 1.

Til nr. 36 (§ 56, stk. 3)

Konkurslovens § 56 omhandler retsvirkningerne af konkursboets indtræden i en gensidigt bebyrdende aftale.

Det følger af stk. 1, at indtræder boet i aftalen, bliver det berettiget og forpligtet på aftalens vilkår. Aftalen skal således videreføres på samme vilkår, dog således at medkontrahentens krav mod boet får status som et § 93-krav. Bestemmelsens stk. 2, som foreslås affattet ved lovudkastets § 1, nr. 35, angår krav, der udspringer af en vedvarende aftale om løbende ydelser, og fastslår, at medkontrahentens krav vedrørende en sådan aftale for tiden efter konkursbehandlingens indledning og indtil en eventuel opsigelse omfattes af § 93.

Det kan diskuteres, om videreførelse af en aftale om successive ydelser medfører, at samtlige krav vedrørende aftalen får § 93-status, eller om det alene vil gælde for ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandlingens indledning. Det vil afhænge af, om aftalen anses for én aftale med den virkning, at samtlige krav vedrørende aftalen anses for konnekse og stiftet ved aftalens indgåelse, eller om man anser de enkelte ydelser for separate aftaler, der ikke er indbyrdes konnekse.

Højesteret har i dom af 16. oktober 2020 (som gengivet i U 2021.114 H) fundet, at § 12 g, stk. 3, ikke begrænser retten til konneks modregning under en rekonstruktion. I den konkrete sag kunne et § 97-krav vedrørende opmagasinering inden rekonstruktionsbehandlingens indledning modregnes i skyldneres krav på vederlag for opmagasinering i rekonstruktionsbehandlingens periode. Dommen vedrører modregning under rekonstruktion, men kan have en afsmittende effekt på aftaler om successive ydelser generelt. Såfremt krav vedrørende en aftale om successive ydelser anses for konnekse, vil det være udtryk for, at aftalen anses for én aftale. I så fald vil videreførelse af en aftale om successive ydelser medføre, at samtlige krav i medfør af aftalen får §

93-status. Dette inkluderer krav vedrørende perioden inden indledningen af konkursbehandling.

Det foreslås at indsætte § 56, stk. 3, hvoraf det følger, at hvis en aftale angår successive ydelser, omfattes alene den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret efter konkursbehandlingens indledning, af § 93.

Det foreslåede stk. 3, svarer til § 12 p, stk. 3, som indsat ved lovudkastets § 1, nr. 15, og vil sikre, at videreførelse af en aftale om successive ydelser alene vil medføre, at de krav, der er relateret til ydelser leveret under konkursbehandlingens indledning, får status som § 93-krav. Denne retsstilling harmonerer med lighedsprincippet, idet medkontrahenten i almindelighed ikke bør stilles bedre end andre simple kreditorer for de leverancer, der er foretaget inden konkursbehandlingens indledning.

Bestemmelsen ændrer ikke ved, at krav vedrørende ydelser leveret under en forudgående rekonstruktion eller forebyggende rekonstruktion omfattes af § 94 i medfør af § 12 p, stk. 3.

Til nr. 37 (§ 61, stk. 1)

Konkurslovens § 61 omhandler konkursboets opsigelse af en aftale om et vedvarende retsforhold.

Det følger af § 61, stk. 1, at boet kan, selv om længere varsel eller uopsigelighed er aftalt, med sædvanligt eller rimeligt varsel opsiges en aftale om et vedvarende retsforhold, jf. 1. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis længere varsel er sikret mod skyldnerens fordringshavere ved tinglysning eller anden lignende offentlig registrering, jf. 2. pkt.

Konkurslovens § 61, stk. 1, gør det muligt for konkursboet at opsiges en aftale om et vedvarende retsforhold med sædvanligt eller rimeligt varsel, selv om der er aftalt et længere varsel eller uopsigelighed. Det er antaget, at bestemmelsen giver boet mulighed for at opsiges en interessentskabsaftale med henblik på at få udbetalt skyldnerens kapitalindestående i interessentskabet. På tilsvarende vis må det antages, at reglen tillige giver skyldneren mulighed for at opsiges sin deltagelse i et andelsselskab. Det følger dog ikke heraf, at opsigelsen giver skyldneren krav på en førtidig udbetaling af indeståendet.

Selvom det antages, at bestemmelsen giver adgang til at kræve udbetaling af indeståender, kan udbetalingen alene kræves med sædvanligt eller rimeligt varsel. Der er således en væsentlig risiko for, at udbetalingen ikke vil ske i det indkomstår, hvor konkursbehandlingens indledes.

Det foreslås at indsætte § 61, stk. 1, 3. pkt., hvoraf følger, at opsiges skyldnerens deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening, kan skyldneren kræve sit indestående betalt senest 3 måneder efter opsigelsen.

Den foreslåede tilføjelse svarer til det foreslåede § 12 t, stk. 1, 3. pkt., jf. lovudkastets § 1, nr. 16.

Bestemmelsen skal adressere det praktiske problem, der opstår ved, at indestående på en andelskonto skatteretligt først anses for at være erhvervet af andelshaveren i takt med, at der sker udbetaling. Hvis kontoen er pantsat – typisk til skyldnerens bankforbindelse – vil udbetalingen ske til banken, men det vil fortsat være andelshaveren, der er skattepligtig. Hvis andelshaveren (skyldneren) er blevet insolvent, vil denne ikke være i stand til at betale skattekravet. Hvis udbetalingen sker over en årrække, kan dette således i praksis udelukke skyldneren fra at søge gældssanering, da skyldneren ikke vil opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold, så længe der udestår udbetalinger og deraf følgende skattekrav.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis skyldnerens deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening opsiges, kan skyldneren kræve sit indestående udbetalt senest 3 måneder efter opsigelsen. Bestemmelsen vil formentlig give en stor sandsynlighed for, at indeståendet udbetales i det igangværende indkomstår, men vil omvendt samtidig give selskabet passende tid til at foretage udbetalingen. Det følger implicit af reglen, at andelsselskabet ikke kan betinge udbetalingen af en dekort. Det bemærkes, at en eventuel pantlover i andelskontoen ikke vil kunne nægte at modtage førtidig indfrielse via udbetalingen, jf. konkurslovens § 41.

Det foreslåede 3. pkt. vil alene finde anvendelse ved indeståender i andelsselskaber eller andelsforeninger (bortset fra andelsboligforeninger). Bestemmelsen vil således ikke finde anvendelse ved skyldnerens deltagelse i et interessentskab. Bestemmelsen vil desuden ikke generelt regulere, i hvilket omfang en skyldner kan kræve førtidig indfrielse af et pengekrav mod tredjemand.

Til nr. 38 (§ 72, stk. 3)

Konkurslovens § 72 omhandler omstødelse af betaling af gæld og andre dispositioner foretaget efter fristdagen.

Det følger af stk. 3, at hvis en rekonstruktør, der er beskikket af skifteretten, har godkendt betalingen eller dispositionen, kan omstødelse kun ske, hvis rekonstruktøren åbenbart har overskredet sine beføjelser. En rekonstruktørs samtykke i medfør af § 13 g til en virksomhedsoverdragelse udelukker ikke omstødelse over for andre end erhververen.

Det foreslås at ændre § 72, stk. 3, 1. pkt., således at der indsættes ”efter fristdagen” før ”godkendt”.

Ændringen vil præcisere, at et rekonstruktørsamtykke alene udelukker omstødelse, hvis samtykket er givet efter fristdagen. Ved en forebyggende rekonstruktionsbehandling vil det betyde, at samtykket skal være givet efter, der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

Til nr. 39 (§ 110, stk. 2, og § 217)

Konkurslovens § 110, stk. 2, fastslår, at kurator antager en eller flere sagkyndige personer, der snarest skal foretage registrering og eventuelt vurdering af boets aktiver. Er der umiddelbart før konkursen til brug for en rekonstruktionsbehandling tilvejebragt materiale som nævnt i § 13 b, kan dette materiale lægges til grund ved konkursbehandlingen, således at der kun redegøres for senere ændringer.

Konkurslovens § 217 fastsætter, at indledes der en rekonstruktionsbehandling, udsættes behandlingen af sagen om gældssanering.

Det foreslås, at ændre § 110, stk. 2, og § 217, således at der indsættes ”forebyggende rekonstruktionsbehandling eller” før rekonstruktionsbehandling.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at forebyggende rekonstruktionsbehandling indføres i konkursloven og vil medføre, at de nævnte bestemmelser også finder anvendelse ved forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Til nr. 40 (§ 197)

Konkurslovens § 197 omhandler de almindelige betingelserne for at kunne opnå gældssanering. Der henvises for så vidt angår en beskrivelse af gældende ret vedrørende bestemmelsen til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.2.1., pkt. 3.2.3.1.1., pkt. 3.2.3.2.1., pkt. 3.2.3.3.1., pkt. 3.2.3.4.1. pkt. 3.2.3.5.1., pkt. 3.2.3.6.1., pkt. 3.2.3.8.1. og pkt. 3.2.3.10.1.

Det foreslås at nyaffatte § 197 om betingelserne for at kunne opnå gældssanering.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Det foreslås i stk. 1, at skifteretten skal kunne afsige kendelse om gældssanering, hvis skyldneren begærer dette, og

såfremt skyldneren godtgør, at denne er insolvent. Derved forstås, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Kendelse om gældssanering er endvidere betinget af, at det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. stk. 1.

Forslaget indføres på baggrund af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 2, stk. 2, litra a), der foreskriver, at begrebet ”insolvens” skal defineres i henhold til national ret.

Med forslaget præciseres det, at betingelsen om, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, udgør definitionen af, hvornår der foreligger insolvens ved gældssanering efter § 197. I relation til § 201 om modregning og §§ 221-224 om omstødelse bør konkurslovens almindelige insolvensbegreb i § 17, stk. 2, fortsat gælde.

Der tilsigtes med forslaget § 197, stk. 1, ikke nogen ændring i den vurdering, som skifteretten skal foretage af skyldnerens insolvens. Det vil fortsat være en betingelse for gældssanering, at skyldneren er håbløst forgældet.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt skyldnerens økonomiske indtægts- og udgiftsforhold er uafklarede i afdragsperioden, jf. dog den foreslåede § 197 a (lovudkastet § 1, nr. 41), eller skyldneren er under uddannelse.

Det præciseres med forslaget, at alene uafklarede økonomiske forhold i afdragsperioden skal udelukke gældssanering.

For så vidt angår skyldnerens indkomstforhold og løbende faste udgifter, er der med forslaget ikke tilsigtet en ændring i den vurdering, som skifteretten skal foretage af skyldnerens økonomiske forhold. Vurderingen af, om skyldnerens indkomstforhold er uafklarede, skal således foretages i overensstemmelse med den nugældende retspraksis. Det indebærer bl.a., at skyldneren for at opfylde betingelsen om afklarede indkomstforhold skal udnytte sin erhvervssevne. Skyldnerens økonomiske forhold vil således f.eks. være uafklarede, hvis skyldneren er arbejdsløs eller under uddannelse.

Er der usikkerhed om skyldnerens løbende faste udgifter til eksempelvis bolig, vil dette typisk også medføre, at skyldnerens økonomiske forhold må anses for uafklarede. Dette indebærer, at tidsbegrænsede lejemål, der udløber i afdragsperioden, som udgangspunkt skal udelukke gældssanering. Det gælder dog ikke, såfremt skyldneren bor i et tidsbegrænset lejemål som følge af skyldnerens eller en nærtståendes konkurs, jf. den foreslåede § 197 a, hvorefter uafklarede økonomiske forhold ikke er til hinder for gældssanering (lovforslagets § 1, nr. 40), og såfremt betingelserne i den foreslåede § 197 a i øvrigt er opfyldt.

For så vidt angår skyldnerens gældsforpligtelser, skal der fremover kun stilles krav om, at disse er tilstrækkeligt afklarede til, at det kan vurderes, om skyldneren er kvalificeret insolvent. Det indebærer, at såfremt skifteretten på et tidspunkt, hvor skyldnerens gældsforpligtelser ikke er endelig opgjort, med større sikkerhed kan fastslå, at skyldneren er kvalificeret insolvent, skal uafklarede gældsforhold ikke udelukke gældssanering.

En studerende, der har mere end tre år tilbage af sit studium, kan dog efter omstændighederne siges at have afklarede indkomstforhold i afdragsperioden, forudsat at afdragsperioden ikke forventes at blive fastsat til seks år efter den foreslåede § 216, stk. 4 (lovudkastet § 1, nr. 50). En studerende vil således principielt kunne siges at have afklarede økonomiske forhold, uagtet at den studerende ikke udnytter sin erhvervssevne. For at imødekomme denne situation, foreslås det fastsat i lovteksten, at en studerende ikke opfylder betingelserne for at opnå gældssanering, idet en studerende generelt må henvises til – efter endt studium – at udnytte sin erhvervssevne, før der søges om gældssanering.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2, litra a-d*, at kendelse af gældssanering i almindelighed ikke skal kunne afsiges, hvis skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender.

Bestemmelsen angiver en række momenter, som skal indgå i vurderingen af, om skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, således at den pågældende ikke kan meddeles gældssanering. Opregningen er ikke udtømmende.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2, litra a*, at skyldneren skal anses for at have handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, medmindre der er tale om forretningsmæssigt velbegrundet stiftelse af erhvervsgæld.

Bestemmelsen svarer i vidt omfang til den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 2, litra a, da der ikke foreslås nogen ændring af, hvornår en gældspost anses for at være ikke uvæsentlig.

Som noget nyt foreslås det, at det ikke skal anses for uforsvarligt i økonomisk henseende, at skyldneren har stiftet en ikke uvæsentlig gæld på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, når der er tale om forretningsmæssigt velbegrundet stiftelse af erhvervsgæld eller en velbegrundet låneomlægning.

Forslaget er begrundet i, at det kan være hæmmende for muligheden for gældssanering i forbindelse med konkursbe-

handling, hvis eksempelvis træk på kassekredit forud for konkursen medfører, at gældssanering nægtes.

Forslaget indebærer, at der i stedet for at se på, om gælden er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, jf. nugældende § 197, stk. 2, nr. 2, litra a, for erhvervsdrivende skal ses på, om gældsstiftelsen var forretningsmæssigt begrundet. Erhvervsdrivende kan således til tider have behov for at foretage træk på en kassekredit for at foretage betalinger, uden at dette skal medføre, at gældssanering udelukkes, når trækket på kassekredit er sædvanligt eller forretningsmæssigt begrundet. Det skal tillægges betydning, om gældsstiftelsen er sket på et tidspunkt, hvor skyldneren burde have erkendt, at der ikke længere var rimelig mulighed for at videreføre virksomheden, hvilket fortsat skal medføre, at gældssanering udelukkes.

Forslaget indebærer endvidere, at det skal vurderes, om gældsstiftelsen er sket som led i en velbegrundet låneomlægning. En låneomlægning, der er foretaget med henblik på at opnå mere attraktive lånevilkår, skal ikke i sig selv udelukke gældssanering. Dog bør optagelse af gæld til forbrug med det formål at indfri et tidligere optaget forbrugslån til en anden mere pågående fordringshaver fortsat udelukke gældssanering. Det må bero på en konkret vurdering, om gæld optaget med henblik på at dække allerede forfalden gæld kan anses for velbegrundet. Ved afgørelsen af, om gældssanering skal nægtes, lægges generelt vægt på den oprindelige gælds alder, jf. § 197, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2, litra b*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation.

Bestemmelsen viderefører den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 2, litra b.

Det præciseres dog i den sammenhæng, at det for erhvervsdrivende som udgangspunkt skal betragtes som spekulation, der skal føre til, at gældssanering nægtes, at skyldneren har foretaget investeringer, der ikke relaterer sig til virksomhedens øvrige drift. Det kan indgå i vurderingen, om der er tale om en investering i formuegoder for f.eks. at opnå en skattebesparelse eller andet, som f.eks. aktier eller anparter, kommanditselskaber, eller fast ejendom, i modsætning til investeringer i driftsmidler, der anvendes i skyldnerens virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2, litra c*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder

såfremt en ikke uvæsentlig gæld er stiftet med henblik på forbrug, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig.

Den foreslåede bestemmelse viderefører i vidt omfang den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 2, litra c.

Som noget nyt foreslås det dog, at det ikke skal anses for økonomisk uforsvarligt, at skyldneren har stiftet en ikke uvæsentlig gæld med henblik på forbrug, når gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen er begrundet i, at anvendelsen af den gældende § 197, stk. 2, nr. 2, litra c, fører til, at selv relativt små beløb til forbrugsgæld begrunder, at gældssanering nægtes, hvilket gør det uforholdsmæssigt vanskeligt at opnå gældssanering.

På den baggrund foreslås det, at gældssanering efter bestemmelsen ikke skal nægtes, såfremt stiftelsen af forbrugsgælden på grund af særlige omstændigheder fremstår som rimelig.

Den foreslåede ændring indebærer, at genstande omfattet af transgbeneficiet i hvert fald ikke skal føre til, at gældssanering nægtes, også selv om genstandene er anskaffet for lånte midler. Der kan eksempelvis være tale om gældsstiftelse, der er nødvendig for at finansiere udskiftningen eller reparationen af en fryser, et køleskab eller et par briller. Det samme gælder tandlægeregninger og andre omkostninger til sundhedsrelaterede ydelser, medmindre der er tale om rent kosmetiske behandlinger. Gældssanering vil i disse tilfælde ikke skulle nægtes med henvisning til den foreslåede § 197, stk. 2, nr. 2, litra c.

Dog skal gældssanering fortsat nægtes, hvis det forventes, at skyldneren fremadrettet vil stifte gæld til brug for køb af almindelige dagligvarer som fødevarer og produkter til personlig pleje og rengøring, idet gældssanering i disse tilfælde ikke kan antages at ville føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Gældssanering vil i en sådan situation skulle nægtes med henvisning til den foreslåede § 197, stk. 1.

Hvis der er tale om gældsstiftelse til brug for anskaffelse af genstande, der ikke er omfattet af transgbeneficiet, skal det vurderes, om der er tale om overforbrug. Er der tale om overforbrug, vil den stiftede gæld ikke kunne anses som rimelig, og der vil heller ikke foreligge særlige omstændigheder, der kan begrunde den stiftede gæld til forbrug.

Overforbrug må i den forbindelse vurderes forholdsmæssigt i relation til skyldnerens økonomiske forhold. Det vil således alene være gæld til forbrug, der ikke stod mål med

skyldnerens økonomiske forhold, der anses som overforbrug.

Overforbrug vil eksempelvis omfatte rejser og anskaffelse af tjenesteydelser, herunder restaurantbesøg, når udgifterne hertil ikke står mål med skyldnerens økonomiske forhold. Det afgørende vil være, om skyldnerens samlede forbrug kan anses som luksusforbrug. Således vil anskaffelse af mange varer og tjenesteydelser, som isoleret set ikke kan anses som luksus, ud fra en samlet vurdering af omfanget føre til, at der alligevel foreligger et overforbrug.

I vurderingen skal det også tillægges vægt, hvorvidt gældsstiftelsen ud fra det lånte beløbs størrelse må anses som rimelig.

Gældssanering skal endvidere ikke nægtes efter den foreslåede § 197, stk. 2, nr. 2, litra c, såfremt en selvstændigt erhvervsdrivende skyldner i perioder har været nødsaget til og tilbøjelig til at leve for lånte midler for ikke at trække på virksomheden i perioder med dårlig omsætning. Det vil efter bestemmelsen skulle anses som rimelig stiftelse af forbrugsgæld, at skyldneren over en kortere periode optager lån for at dække faste udgifter og rimelige leveomkostninger for derigennem at undlade at trække penge ud af virksomheden i et forsøg på at redde denne.

Et sådant forbrug for lånte midler skal naturligvis ligge inden for rimelighedens grænser. Er der således tale om overforbrug, må gældssanering fortsat nægtes. Ved vurderingen af om der er tale om overforbrug kan der bl.a. henses til, hvilken løn den erhvervsdrivende vil kunne oppebære, såfremt denne var lønmodtager.

Overforbrug må i denne henseende tillige forstås som anskaffelse af luksusgenstande samt rejser og tjenesteydelser, der ikke står mål med skyldnerens økonomiske forhold. Der henvises i øvrigt til den ovenfor anførte om overforbrug.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2, litra d*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke afsiges, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 2, litra b.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, medmindre der er tale om gæld fra sagsomkostninger pålagt i straffesager.

Ved ”sagsomkostninger pålagt i straffesager” forstås sagsomkostninger pålagt i medfør af retsplejelovens § 1008.

Det foreslåede medfører, at gæld i form af straffesagsomkostninger vil kunne saneres i højere grad end efter de gældende regler, idet forekomst af gæld i form af straffesagsomkostninger ikke længere vil føre til nægtelse af gældssanering. Dette vil ligeledes være tilfældet, selvom gælden i form af straffesagsomkostninger udgør en ikke uvæsentlig del af den samlede gæld. Gæld i form af straffesagsomkostninger sidestilles på den måde med anden gæld.

I forbindelse med begæring om gældssanering efter konkursloven vil de almindelige krav om gældssanering fortsat være gældende, herunder bl.a., at en væsentlig del af gælden fortsat ikke må være pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, herunder eksempelvis bøder eller erstatning til ofre for forbrydelser, medmindre der er tale om gæld fra sagsomkostninger pålagt i straffesager.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt skyldneren, som deltager i ledelsen af en virksomhed, har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse.

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende § 197. Med den foreslåede ændring indføres en særskilt regel, der regulerer forholdet mellem konkurskarantæne og gældssanering, og som udelukker sidstnævnte for personer, der har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse i overensstemmelse med § 157, stk. 1.

Ved »groft uforsvarlig forretningsførelse« forstås således, hvad der svarer til »groft uforsvarlig forretningsførelse« i § 157 om konkurskarantæne. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.9.1. om gældende ret vedrørende bestemmelse i konkurslovens § 157.

Den foreslåede ændring beror først og fremmest på, at det kan være stridende mod retsfølelsen, at en person, der har ageret på en sådan måde, at det begrundes pålæg af konkurskarantæne, kan frigøres fra den gæld, der kan være en følge af de forhold, der begrundes karantænen. En udelukkelse af gældssanering i disse tilfælde sikres bedst gennem regler herom i lovtæksten.

Den foreslåede ændring beror dernæst på, at det følger af rekonstruktions- og insolvensdirektivet artikel 23, stk. 1, at gældssanering skal udelukkes for personer, der har handlet uhæderligt eller i ond tro over for fordringshavere eller andre interessenter. Da personer, der har ageret på en sådan måde, at det begrundes pålæg af konkurskarantæne, også må antages at have handlet uhæderligt eller i ond tro i di-

rektivets forstand, bør der indføres regler i lovteksten om udelukkelse af gældssanering i disse tilfælde.

En skyldner kan i medfør af den foreslåede bestemmelse nægtes gældssanering, uanset om denne person ikke pålægges konkurskarantæne, eksempelvis fordi den groft ufor- svarlige forretningsførelse fandt sted tidligere end et år før frisdagen, jf. § 157, stk. 1, eller fordi skyldneren allerede er pålagt konkurskarantæne som følge af ledelse af et koncer- nforbundet selskab, jf. § 157, stk. 3. Hvis det konkret ikke findes rimeligt at pålægge konkurskarantæne, jf. § 157, stk. 2, skal den udviste adfærd dog ikke udelukke gældssanering efter § 197, stk. 2, nr. 4, men adfærden kan efter omstændig- hederne udelukke gældssanering efter § 197, stk. 2, nr. 2.

Ved afgørelsen af, om gældssanering skal nægtes, lægges generelt vægt på gældens alder, jf. konkurslovens § 197, stk. 3. Hvis der er gået en årrække siden, at skyldneren udviste groft ufor- svarlig forretningsførelse (og eventuelt blev pålagt konkurskarantæne), kan det efter omstændighederne ud fra en konkret vurdering undlades at nægte gældssanering.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at kendelsen om gældssanering i almindelighed ikke skal afsiges, såfremt skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selvom skyldneren som følge af sin løbende indkomst eller andre indtægter har haft rime- lig mulighed herfor, medmindre der er tale om et mindre væsentligt beløb, der blev udbetalt inden indgivelsen af be- gæring om gældssanering.

Baggrunden for forslaget er, at den nugældende bestemmel- se i konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 4, som den anvendes i dag, vurderes at gøre en uforholdsmæssig hindring for at opnå gældssanering. I praksis nægtes gældssanering således efter bestemmelsen ved selv små beløb, der kunne være anvendt til at betale afdrag. Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.4.1. og pkt. 3.2.3.4.3.1.

Skyldnerens mulighed for at afdrage på gælden kan som hidtil følge af såvel skyldnerens løbende indkomst som andre indtægter. Andre indtægter kan f.eks. være pensionsud- betalinger, bonusser, lottogevinster eller gaver. Gaver dog kun såfremt disse fra givers side ikke er undtaget fra kredit- orforfølgning.

Det foreslås dog, at gældssanering kun skal nægtes, såfremt der er tale om udbetaling af væsentlige beløb, der for en- gangsbetalinger er i størrelsesordenen 10.000 kr. eller der- over. Dog skal udbetaling af selv mindre beløb også kunne føre til, at gældssanering nægtes i tilfælde, hvor udbetaling af beløbet ligger efter indgivelsen af begæring om gældssa- nering.

I de tilfælde hvor skyldneren i kraft af sin løbende ind-

komst har haft mulighed for at afdrage på gælden, skal det indgå i vurderingen, om skyldneren har udvist vilje til at afdrage. Den foreslåede bestemmelse indebærer dog ikke et krav om, at hele det overskydende beløb skal betales til fordringshaverne, når blot der fra skyldnerens side har været udvist vilje til at afdrage.

I de tilfælde, hvor engangsbetalingen er af en vis størrel- se, eller hvor skyldneren i kraft af sin løbende indkomst har haft mulighed for at afdrage på gælden, skal det indgå i vurderingen, om beløbet er anvendt til dagligdagsfor- nødenheder eller til overforbrug, herunder til anskaffelse af luksusgenstande.

Undladelse af at afdrage på gælden, som skyldes anskaffelse af genstande omfattet af transgbeneficiet, skal ikke udelukke gældssanering. Der kan eksempelvis være tale om en undla- delse af at afdrage på gælden, som skyldes anskaffelse af genstande, som skyldneren er afhængig af. Der kan også være tale om nødvendige betalinger af tandlægeregninger og andre omkostninger til sundhedsrelaterede ydelser, medmindre der er tale om rent kosmetiske behandlinger.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering.

Den foreslåede bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 6, viderefø- rer i uændret form, den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 5. Der henvises i den forbindelse til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.5.1. for en beskrivelse af gældende ret vedrørende den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 7*, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges, såfremt skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringssag er indledt, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder frem- står som rimelig.

Forslaget er begrundet i, at reglen, som den anvendes i dag, vurderes at udgøre en uforholdsmæssig hindring for at opnå gældssanering. Efter den gældende bestemmelse i § 197, stk. 2, nr. 6, kan selv helt små låneoptagelser eller nye restancer føre til, at gældssanering nægtes. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.6.1. omhand- lende gældende ret.

Det foreslås, at stiftelse af gæld efter indledning af gælds- saneringssagen som udgangspunkt fortsat skal udelukke gældssanering, medmindre der foreligger særlige omstæn- digheder. Dette kan f.eks. være anskaffelse af briller eller lignende på en afbetalingsordning eller nødvendige tandlæ- gesøg, der ligeledes betales gennem en afdragsordning.

I de tilfælde, hvor gældsstiftelsen efter gældssanerings sagen er begrundet i særlige omstændigheder og derfor ikke udelukker gældssanering, vil gælden ikke være omfattet af gældssaneringskendelsen, jf. § 199, stk. 1. Gælden vil derfor skulle betales fuldt ud af skyldneren ved siden af eventuelt fastsatte afdrag i gældssaneringskendelsen.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3, er en uændret videreførelse af den gældende bestemmelse i § 197, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4*, at skifteretten skal kunne nægte at afsige kendelse om gældssanering, selvom der ikke foreligger omstændigheder som nævnt i stk. 2, hvis der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Den foreslåede bestemmelse er en uændret videreførelse af den gældende bestemmelse i § 197, stk. 4. Det præciseres dog i denne sammenhæng, at illoyalitet over for samarbejdspartnere og andre fordringshavere efter omstændighederne skal kunne føre til, at gældssanering skal nægtes efter bestemmelsen.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 5* og *6* er en uændret videreførelse af de gældende bestemmelser i § 197, stk. 5 og 6.

Til nr. 41 (§ 197 a)

Det foreslås at indsætte § 197 a, som skal gøre det muligt at opnå gældssanering i konkurs selvom skyldneren har uafklarede økonomiske forhold.

Det foreslås i *stk. 1*, at uafklarede forhold, der skyldes konkursen, ikke er til hinder for afsigelse af kendelse om gældssanering, når skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever eller et selskab, som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, var under konkursbehandling, da skifteretten modtog forslaget om gældssanering.

Den foreslåede bestemmelse i § 197 a, stk. 1 viderefører i et vidst omfang gældende ret i henhold til § 231 a, stk. 2, 1. pkt., modsætningsvist, hvorefter betingelsen om, at skyldnerens økonomiske forhold ikke må være uafklarede, som udgangspunkt ikke gælder ved gældssanering i forbindelse med konkurs eller rekonstruktionsbehandling. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.1.1.2. der indeholder en nærmere beskrivelse af gældende ret vedrørende bestemmelsen i § 231 a, stk. 2, 1. pkt.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden

for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

I modsætning til den gældende retstilstand foreslås det, at man ikke viderefører muligheden for, at en erhvervsdrivende skyldner i et tilfælde, hvor et selskab som skyldneren m.fl. ejer en væsentlig del af, og som skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra som følge af en kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld, har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, skal kunne meddeles gældssanering selvom skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede. I disse tilfælde må gældssanering afvente afklaringen af skyldnerens økonomiske forhold, jf. den foreslåede § 197, stk. 2, nr. 1 (lovudkastets § 1, nr. 40).

Ligesom efter den gældende retstilstand, skal der forsat sondres mellem uafklarede forhold, der udspringer af selve konkursen, som ikke medfører, at gældssanering udelukkes, og uafklarede forhold, der ikke har med konkursen at gøre, og som umiddelbart kan medføre, at gældssanering udelukkes. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.1.1.2 og pkt. 3.2.3.1.3.2.

Da uafklarede økonomiske forhold hos skyldnerens ægtefælle eller samlever ligeledes også som udgangspunkt fører til, at gældssanering nægtes, gælder den foreslåede regel i § 197 a, stk. 1, også, når det er skyldnerens ægtefælle eller samlever, der er under konkursbehandling. Da det endvidere ikke skal have betydning for reglens anvendelse, om konkursbehandlingen vedrører en erhvervsvirksomhed, som er drevet i eget eller i ægtefællens/samleverens navn eller gennem et selskab, gælder den foreslåede regel også i de tilfælde, hvor et selskab, som skyldneren eller skyldnerens ægtefælle eller samlever direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, er under konkursbehandling.

Det foreslås i *stk. 2*, at reglen i stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra erhvervsmæssig virksomhed, og ledelsen af virksomheden i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat, og indsendelse af oplysninger til offentligt myndigheder el. lign. eller i øvrigt i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede virksomheden forsvarligt.

Med den foreslåede bestemmelse videreføres de nægtelsesgrunde, der er nævnt i den gældende § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.7.1. der indeholder en nærmere beskrivelse af gældende ret vedrørende bestemmelsen i § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2.

Dette indebærer, at erhvervsdrivende skyldnere, hvis økonomiske forhold er uafklarede, for at opnå gældssanering efter

den foreslåede § 197 a, stk. 1, ikke må have gjort sig skyldig i de forhold, der i dag er nævnt i den gældende § 231 a, stk. 2, nr. 1 og 2, og som foreslås videreført i den foreslåede § 197 a, stk. 2.

Kravet om afklarede økonomiske forhold skal således ikke skal fraviges ved gældssanering i forbindelse med konkurs, når skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra erhvervs-mæssig virksomhed og skyldneren m.fl. har tilsidesat forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat mv. eller i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede virksomheden forsvarligt. Der vil kunne meddeles gældssanering på de almindelige vilkår om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, hvis skyldneren i øvrigt opfylder betingelserne for gældssanering, herunder at man ikke har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, jf. lovforslagets § 197, stk. 2, nr. 2.

Til nr. 42 (§ 199, stk. 2 og 3)

Konkurslovens § 199 angiver, hvilke fordringer der omfattes af gældssaneringen.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter en kendelse om gældssanering, såfremt skyldneren er under konkursbehandling, alene skal omfatte fordringer, der er stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. dog konkurslovens § 30. Når særlige forhold taler derfor, skal skifteretten kunne bestemme, at kendelsen skal omfatte fordringer stiftet inden et af skifteretten andet fastsat tidspunkt, der dog ikke kan fastsættes til et tidligere tidspunkt senere end skifterettens afgørelse om at indlede sag om gældssanering, jf. § 206.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Den foreslåede bestemmelse i § 199, stk. 2, viderefører gældende ret i henhold til § 233, stk. 2, 1. pkt. og 2. pkt.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3* om gældssanering af indkomstskat vedrørende igangværende indkomstår.

Efter de gældende regler omfatter en gældssanering ikke krav på skat vedrørende det indkomstår, hvor gældssaneringen indledes. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.7.1. der indeholder en nærmere beskrivelse af gældende ret.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kendelsen om gældssanering alene omfatter krav på B-skat, der er forfaldet inden det tidspunkt, der efter reglerne i stk. 1 og 2 er afgørende for, om øvrige fordringer omfattes af kendelsen.

Forslaget indebærer, at kendelsen om gældssanering omfat-

ter krav på B-skat, der er forfaldet inden gældssaneringens indledning. Gældssaneringssagen anses for indledt ved skifterettens afgørelse herom, jf. § 206. Er skyldneren under konkursbehandling omfatter kendelsen om gældssanering krav på B-skat, der er forfaldet inden konkursdekretets afsigelse.

Hvis skifteretten eksempelvis har indledt en gældssaneringssag eller afsagt konkursdekret den 1. august 2022, omfatter gældssaneringen krav på eventuel B-skat der er forfaldet inden den 1. august 2022. B-skat, der forfalder efter den 1. august 2022, vil derimod ikke være omfattet af gældssaneringen.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at kendelsen om gældssanering endvidere omfatter krav på restskat vedrørende det indkomstår, som udløber efter det nævnte tidspunkt.

Forslaget indebærer, at kendelsen om gældssanering omfatter krav på restskat vedrørende det indkomstår, hvori gældssaneringen er blevet indledt, eller hvori konkursdekretet blev afsagt.

Hvis skifteretten har indledt en gældssaneringssag eller afsagt konkursdekret i august måned 2022, omfatter gældssaneringen således krav på eventuel restskat for hele indkomståret 2022.

Til nr. 43 (§ 200, stk. 2)

Konkurslovens § 200 angår de krav, der automatisk bortfalder ved kendelse om gældssanering og konkursefterstillede krav.

Det foreslås at indsætte et nyt § 200, *stk. 2*, der indebærer, at såfremt gældssaneringskendelsen alene omfatter fordringer stiftet inden konkursdekretets afsigelse, bortfalder krav på renter af de af kendelsen omfattede fordringer alene for tiden efter konkursdekretets afsigelse.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Den foreslåede bestemmelse i § 200, stk. 2, viderefører gældende ret i henhold til § 233, stk. 2, 3. pkt.

Til nr. 44 (§ 202, stk. 3)

Konkurslovens § 202 indeholder kravene til udformningen af gældssaneringsbegæringen og bilag, der skal ledsage begæringen, samt om virkningen af, at disse krav ikke er opfyldt. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.10.1. og 3.2.3.11.1., der indeholder en beskrivelse af § 202.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, hvorefter skifteretten skal anmode kurator om oplysning om, hvorvidt kurator er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering, såfremt skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever eller et selskab, som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, er under konkursbehandling. Kurator skal afgive erklæringen senest samtidig med sin redegørelse efter § 125, stk. 3, eller, såfremt denne er afgivet, snarest muligt.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af § 216 a, jf. lovudkastets § 1, nr. 53, hvor det som noget nyt foreslås, at kendelse om gældssanering tidligst kan afsiges, når kurator i skyldnerens konkursbo har afgivet oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering. Kendelse om gældssanering behøves således ikke at afvente boets slutning efter konkurslovens § 143, eller skifterettens stadfæstelse af udkast til regnskab eller udlodning efter konkurslovens § 151.

Forslaget indebærer, at kurator på skifterettens begæring skal oplyse, om gælden efter kurators vurdering er pådraget under omstændigheder, der udelukker gældssanering, eller om der foreligger andre udelukkelsesgrunde, samt om kurators undersøgelser har givet anledning til at rejse et erstatningskrav mod skyldneren, som vil kunne ændre skyldnerens økonomiske forhold væsentligt.

Kurator vil ikke til brug for indstillingen skulle foretage yderligere undersøgelser. Kurator vil alene skulle udtale sig om forhold, som kurator er bekendt med. Indstillingen kan således baseres på de oplysninger, der er indgået til brug for kurators redegørelse efter § 125, stk. 3.

Det foreslås, at kurator skal afgive erklæringen senest samtidig med sin redegørelse efter § 125, stk. 3, eller, såfremt denne er afgivet, snarest muligt. Forslaget er begrundet i, at der vurderes at være en naturlig sammenhæng mellem de forhold, der indgår i vurderingen af, om der skal indledes en sag om konkurskarantæne, og de forhold, der indgår i vurderingen af, om der foreligger forhold, der udelukker gældssanering. På dette tidspunkt vil kurator have foretaget sine undersøgelser og vurderet, om skyldneren har handlet på en sådan måde, at skyldneren er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervs virksomhed og dermed også, om der foreligger forhold, der i almindelighed udelukker gældssanering.

Såfremt konkursbehandlingen er afsluttet på tidspunktet for skifterettens indledning af sagen om gældssanering, skal skifteretten, i det omfang det er muligt, sende medhjælperen kurators redegørelser efter § 125, stk. 2-4.

Det findes mest hensigtsmæssigt, at skifteretten, i det omfang det er muligt, sender medhjælperen kurators redegørelser efter § 125, stk. 2-4, i de tilfælde hvor kurators hverv er ophørt. Kurators tidligere redegørelser må antages at indeholde oplysninger om eventuelle omstændigheder, der taler imod gældssanering. Kurators redegørelser i forbindelse

med konkursbehandlingen vil som oftest blive opbevaret af skifteretten i en periode efter, at konkursbehandlingen er afsluttet.

Hvorvidt oplysningerne i redegørelserne giver anledning til at kontakte konkursboets tidligere kurator, må bero på en konkret vurdering.

Det endvidere at indsætte et *stk. 3, 3. pkt.*, hvorefter skifteretten i de tilfælde, hvor konkursbehandlingen ikke angår skyldneren selv, kun skal indhente en erklæring fra kurator, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Forslaget hænger sammen med den foreslåede bestemmelse i § 216 a, skt. 1, 2. pkt., jf. lovudkastets § 1, nr. 53, og er er begrundet i, at kurator vanskeligt vil kunne udtale sig om skyldnerens forhold, når konkursbehandlingen ikke angår skyldneren, og når end ikke skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Til nr. 45 (§ 204, stk. 1)

Konkurslovens § 204 angår afholdelsen af det indledende møde med skyldneren i forbindelse med en gældssanerings-sag. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.3.11.1

Det foreslås at indsætte et nyt § 204, stk. 1, *3. pkt.*, hvorefter mødet med skyldneren kan afholdes ved anvendelse af telekommunikation (eksempelvis telefonisk).

Forslaget er navnlig begrundet i, at der anvendes betydelige ressourcer ved en del skifteretter på at afholde møder i sager, hvor betingelserne for gældssanering ikke er opfyldt. Det findes derfor hensigtsmæssigt at give hjemmel til, at det i § 204 nævnte møde kan afholdes ved anvendelse af telekommunikation.

Det er skifteretten, der afgør, om mødet skal afholdes som almindeligt møde i skifteretten eller ved anvendelse af telekommunikation. I praksis vil det navnlig være hensigtsmæssigt at afholde mødet ved anvendelse af telekommunikation, hvis det på det foreliggende grundlag er åbenbart, at forudsætningerne for at opnå gældssanering ikke er til stede. Reglen er dog ikke begrænset til sådanne tilfælde, dvs. at skifteretten efter den foreslåede regel generelt har hjemmel til at afholde mødet ved anvendelse af telekommunikation.

Til nr. 46 (§ 208, stk. 3)

Konkurslovens § 208 omhandler reglerne for proklama i gældssanerings-sager.

Skifteretten skal, jf. konkurslovens § 208, stk. 1, straks udstede proklamaet efter gældssanerings-sagens indledning. Proklamaet består som udgangspunkt af en bekendt-

gørelse, der indrykkes i Statstidende, som skal indeholde en række nærmere angivne oplysninger, jf. konkurslovens § 208, stk. 2.

Det følger af den gældende bestemmelse i konkurslovens § 208, stk. 3, at der straks skal fremsendes en genpart af den bekendtgørelse, der er indrykkes i Statstidende, til alle fordringshavere som er eller bliver skifteretten bekendt.

Det foreslås at indsætte et nyt § 208, stk. 3, 2. pkt., hvorefter genparten i de i § 197 a, stk. 1 nævnte tilfælde skal indeholde en opfordring om, at fremkomme med oplysninger, som har betydning for afgørelsen efter § 197 a, stk. 2.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Bestemmelsen viderefører den gældende § 233 a, stk. 2, hvorefter genparten af bekendtgørelsen skal indeholde en opfordring til at fremkomme med oplysninger om omstændigheder af betydning for afgørelsen af, om betingelserne for at kunne afsige kendelse om gældssanering er opfyldt, med enkelte redaktionelle ændringer.

Til nr. 47 (§ 208 b, stk. 3)

Konkurslovens § 208 b angår reglerne om præklusion af fordringer.

Det fremgår af bestemmelsen i konkurslovens § 208 b, stk. 1, at hvis en fordring, som vil være omfattet af gældssaneringen, ikke anmeldes rettidigt, bortfalder retten til dækning, når sagen slutter med en kendelse af om gældssanering.

Det foreslås at indsætte et nyt § 208 b, stk. 3, hvorefter § 208 b, stk. 1, ikke skal finde anvendelse på de fordringer, der er anmeldt i konkursboet, hvis skyldneren er under konkursbehandling.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Forslaget viderefører den gældende regel i § 233, stk. 3, med enkelte redaktionelle ændringer.

Til nr. 48 (§ 209, stk. 5)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at den gældende bestemmelse i § 208 b, stk. 4 foreslås rykket til § 208 b, stk. 5, som følge af forslaget til om at indsætte en ny bestemmelse i § 208 b, stk. 2 (lovudkastets § 1, nr. 47).

Til nr. 49 (216, stk. 1 og 2)

Konkurslovens § 216 omhandler indholdet af en gældssaneringskendelse. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.5.1., der indeholder en nærmere beskrivelse af gældende ret vedrørende bestemmelsen i konkurslovens § 216.

Forslaget til § 216, stk. 1, viderefører med visse ændringer den gældende § 216, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås som noget nyt i § 216, stk. 1, at en kendelse, der helt eller delvis tager skyldnerens forslag til følge, skal angive de afdrag, som skyldneren skal betale, hvis det ikke er muligt at angive hvilken del af skyldnerens gæld, der berøres af kendelsen med angivelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 216 a om muligheden for at afsige kendelse om gældssanering før konkursboets slutning (lovudkastets § 1, nr. 53). Det vil i disse situationer ikke være muligt at angive den procent, hvortil fordringerne nedsættes, såfremt der ikke i konkursboet er foretaget fordringsprøvelse, eller såfremt der fortsat verserer retssager, hvis udfald kan påvirke dividenden i konkursboet.

Den foreslåede regel om, at kendelsen kan fastsætte de afdrag, som skyldneren skal betale, i stedet for den procent, som gælden nedsættes til, vil i almindelighed kun have betydning i tilfælde, hvor skyldnerens forhold er uafklarede, jf. den foreslåede bestemmelse i § 197 a (lovudkastets § 1, nr. 41).

I de tilfælde, hvor kendelsen går ud på, at skyldneren skal betale afdrag, kan afdraget fastsættes som et årligt afdrag, månedsvise afdrag eller på anden vis afhængigt af, hvad der er hensigtsmæssigt i den konkrete sag. Selvom skyldnerens restskat for det igangværende indkomstår ikke kan opgøres på tidspunktet for afsigelsen af kendelsen, bør kendelsen gå ud på, at skyldneren skal betale en procentdel af gælden, hvis størrelsen af den øvrige gæld er afklaret på dette tidspunkt. Fastsættelsen af procenten må i sådanne tilfælde ske uden hensyntagen til den eventuelle restskat, dvs. en eventuel restskat skal betales med den fastsatte dividende.

Forslaget til § 216, stk. 2, viderefører med visse ændringer dele af den gældende bestemmelse § 216, stk. 1, 2.-3. pkt.

Det foreslås som noget nyt i § 216, stk. 2, 1. pkt., at såfremt det beløb, som skyldneren efter stk. 1 i alt skal betale i afdragsperioden, alene udgør et uvæsentligt beløb, skal kendelsen gå ud på, at skyldnerens gæld bortfalder, jf. § 198.

Forslaget indebærer, at der ikke skal bestå en pligt til at afdrage på gælden, i de tilfælde, hvor det beløb skyldneren i alt skal betale i afdragsperioden, alene udgør et uvæsentligt beløb i størrelsesordenen 3.600 kr.

Det foreslås endvidere som noget nyt i § 216, stk. 2, 2.

pkt., at fordringer, som kun vil afkaste et uvæsentligt beløb, i øvrige tilfælde fremover bortfalder umiddelbart og ikke efter skifterettens nærmere bestemmelse herom.

Det foreslås i § 216, stk. 2, 3. *pkt.*, at reglen i 2. *pkt.*, anvendes særskilt på hver enkelt fordring, begyndende med den mindste, indtil de resterende fordringer hver især afkaster mere end et uvæsentligt beløb.

Med forslaget sikres det, at de fordringer, som bortfalder efter den foreslåede § 216, stk. 2, 2. *pkt.*, indgår i det beløb, som skyldneren efter gældssaneringskendelsen skal betale til de øvrige fordringshavere. Dette kan illustreres ved følgende eksempel. Hvis skyldneren har tre fordringshavere, hvis fordringer står til at afkaste henholdsvis 2.500 kr., 3.400 kr. og 4.000 kr., vil den mindste fordring som følge af reglen bortfalde først, hvorefter fordringen, som stod til at afkaste 3.400 kr., nu står til at afkaste mere og dermed ikke længere bortfalder. Samtidig får den fordringshaver, hvis fordring stod til at afkaste 4.000 kr., nu et højere afkast.

Det foreslås endvidere i § 216, stk. 2, 5. *pkt.*, at fordringer omfattet af 2. *pkt.* bortfalder, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1.

Dette er en uændret videreførelse af den gældende regel i § 216, stk. 1, 4. *pkt.*

Det foreslås endvidere i § 216, stk. 2, 6. *pkt.*, at § 208 b, stk. 5, nr. 1, finder tilsvarende anvendelse.

Dette er en uændret videreførelse af den gældende § 216, stk. 1, 5. *pkt.*

Det foreslås i § 216, stk. 2, 7. *pkt.*, at justitsministeren – ved siden af adgangen til at fastsætte regler om anvendelsen af § 216, stk. 2, 1. *pkt.* – fremover også skal kunne fastsætte regler om anvendelsen af § 216, stk. 2, 2. og 3. *pkt.*

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at det i § 216, stk. 2, 2. *pkt.*, som noget nyt foreslås, at skyldnerens gæld bortfalder, hvis det beløb, som skyldneren i alt skal betale i afdragsperioden, alene udgør et uvæsentligt beløb, samt at det i § 216, stk. 2, 3. *pkt.* foreslås, at reglen anvendes særskilt på hver fordring begyndende med den mindste.

Til nr. 50 (§ 216, stk. 4)

Konkurslovens § 216, stk. 3, fastsætter, at hvis der træffes bestemmelse om, at skyldneren skal have henstand med betalingen af den del af gælden, som forsat skal bestå, skal kendelsen angive henstandsperiodens længde, samt størrelsen af og forfaldstiden for de afdrag, som skyldneren skal betale i henstandsperioden. Der henvises til de almindelige bemærkninger *pkt.* 3.2.5.1., der indeholder en nærmere beskrivelse af gældende ret vedrørende bestemmelsen i konkurslovens § 216.

Det foreslås at ændre § 216, stk. 3, 1. *pkt.*, der med forslaget til den nye bestemmelse i § 216, stk. 2 (lovforslagets §

1, nr. 49) rykkes til stk. 4, således, at den periode, hvor gælden afvikles efter afsigelsen af kendelsen om gældssanering, fremover skal betegnes afdragsperioden i stedet for henstandsperioden.

Forslaget er for det første begrundet i, at det findes mest hensigtsmæssigt helt at afskære skifterettens mulighed for at give skyldneren henstand med betalingen af gælden uden pligt til samtidig afdragsvis betaling, da en ordning om henstand uden afdragsvis betaling indebærer en risiko for, at skyldneren, når tilbagebetalingspligten indtræder, vil have stiftet yderligere gæld. Endvidere vil en sådan henstandsordning kunne påvirke skyldneres mulighed for at optage lån, idet potentielle långivere kan være tilbageholdende med at yde lån som følge af udsigten til, at tilbagebetalingspligten for en udskudt, delvist saneret gæld indtræder.

Forslaget er for det andet begrundet i hensynet til, at skyldneren i rimelig forlængelse af en eventuel konkursbehandling får en afklaring af sine økonomiske forhold.

Forslaget er endelig begrundet i administrative og omkostningsmæssige hensyn, der tilsiger, at skifterettens (og medhjælperens) aktive medvirken og inddragelse i afdragsperioden begrænses mest muligt. En vid inddragelse af skifteretten (og medhjælperen) gennem en længere periode vurderes således at have væsentlige administrative og omkostningsmæssige konsekvenser.

Det foreslås i *pkt.* 2, at det fremover fremgår direkte af konkursloven, at afdragsperioden for gældssaneringsager fremover udgør tre år.

Forslaget om en afdragsperiode på tre år indebærer, for så vidt angår sager der behandles efter de gældende regler om gældssanering i kapitel 29 ikke nogen ændring af gældende ret.

Forslaget indebærer imidlertid en ændring af gældende ret for så vidt angår afdragsperioden for gældssanering vedrørende gæld, der ikke er erhvervsrettet. Afdragsperioden forkortes således med forslaget fra fem år til tre år.

Forslaget er først og fremmest begrundet i, at en afdragsperiode på tre år vurderes at afspejle en passende balance mellem hensynet til skyldneren og fordringshaverne. Hertil kommer, at hensynet til at sikre helheden i gældssanerings-systemet tilsiger, at der ikke skal gælde forskellige afdragsperioder.

Derudover er det vurderingen, at der ikke findes afgørende hensyn til fordringshaverne, der taler for at opretholde den nugældende periode på fem år. Endvidere kan det nævnes, at den almindelige forældelsesfrist siden revisionen af gældssaneringsreglerne i 2005 ligeledes er blevet reduceret fra fem år til tre år, jf. lov nr. 522 af 6. juni 2007.

Endelig følger det af rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 21, at medlemsstaterne skal sikre, at iværksættelse kan blive frigjort for al gæld senest tre år efter tidspunktet

tet for stadfæstelsen af tilbagebetalingsplanen i de tilfælde, hvor proceduren omfatter en tilbagebetalingsplan, jf. stk. 1, litra a, eller, i tilfælde hvor proceduren ikke omfatter en tilbagebetalingsplan, senest tre år efter tidspunktet for indledningen af proceduren, eller oprettelsen af det bo, der er under iværksætterens insolvensbehandling, jf. stk. 1, litra b.

Det foreslås at indsætte et nyt 3. *pkt.*, hvorefter afdragsperioden kan være længere, hvis dette er nødvendigt for, at skyldneren kan opretholde sin bolig eller aktiver, der anvendes af skyldneren i eller i forbindelse med dennes erhverv.

Forlængelsen bør i disse tilfælde ikke medføre, at skyldneren i afdragsperioden samlet set kommer til at betale et større beløb i dividende til fordringshavere end, hvis skyldneren havde opgivet sin bolig henholdsvis sine erhvervsaktiver og følgelig fået en gældssanering med en treårig afdragsperiode.

Forslaget gennemfører rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 23, stk. 3, litra a, hvorefter medlemsstaterne kan fastsætte længere gældssaneringsperioder i tilfælde, hvor der er truffet beskyttelsesforanstaltninger for at beskytte iværksætterens primære bolig, eller hvis relevant, iværksætterens families bolig, eller de væsentlige aktiver til, at iværksætteren kan fortsætte med at drive sin forretning eller virksomhed eller udøve sit fag eller erhverv.

Det foreslås i 4. *pkt.*, at hvis den væsentligste del af skyldnerens gæld er studiegæld, og skyldneren ikke har gæld fra erhvervsmæssig virksomhed, kan afdragsperioden forlænges, dog således at afdragsperioden højst kan udgøre seks år.

Forslaget skal ses på baggrund af, at man efter den gældende retspraksis typisk fastsætter en længere afdragsperiode, når der er tale om studiegæld. Efter gældende retspraksis forlænges afdragsperioden i disse tilfælde ofte op til ti år. I lyset af at den almindelige afdragsperiode foreslås nedsat til tre år, foreslås, det, at der højst bør kunne ske forlængelse i op til seks år.

Adgang til at fastsætte en forlænget afdragsperiode på op til seks år foreslås ikke at gælde i tilfælde, hvor skyldneren tillige har erhvervsmæssig gæld, da det ikke anses for foreneligt med rekonstruktions- og insolvensdirektivet, hvis der fastsættes en længere afdragsperiode end tre år for erhvervsmæssig gæld. Dette gælder uanset, om der er tale om en erhvervsmæssig gæld af mindre størrelse.

Ved afgørelsen af, hvor meget afdragsperioden skal forlænges med, bør det afgørende være, hvor stor en del af skyldnerens samlede gæld, der er studiegæld. Hvis skyldnerens gæld i al væsentlighed er studiegæld, bør afdragsperioden forlænges til seks år.

Hvis der sker en forlængelse af afdragsperioden indebærer dette – i modsætning til den foreslåede bestemmelse i 3. *pkt.*

– en tilsvarende forhøjelse af det beløb, som skyldneren i alt skal betale i afdragsperioden.

Til nr. 51 (§ 216, stk. 7)

Konkurslovens § 216, stk. 6 bestemmer, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse afdragene og afdragsperiodens længde efter stk. 3.

Bestemmelsen foreslås med forslaget til den nye bestemmelse i § 216 stk. 2 (lovudkastets § 1, nr. 49) rykket til stk. 7.

Det foreslås at ændre det nye § 216, *stk. 7*, således at justitsministeren i stedet for at fastsætte nærmere regler om afdragsperiodens længde skal kunne fastsætte nærmere regler om afdragsperiodens begyndelse.

Forslaget til ændring af § 216, *stk. 7*, skal ses i sammenhæng med, at det som noget nyt i foreslås, at afdragsperiodens længde fremover skal reguleres ved lov (lovforslagets § 1, nr. 49).

Til nr. 52 (§ 216, stk. 8)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at § 216, *stk. 6* foreslås rykket til § 216, *stk. 7*, som følge af forslaget om at indsætte et nt § 216, *stk. 2* (lovforslagets § 1, nr. 49).

Til nr. 53 (§ 216 a)

Det foreslås at indsætte en ny § 216 a.

Det foreslås i § 216 a, *stk. 1, 1. pkt.* at såfremt skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever eller et selskab, som skyldneren eller de nævnte personer tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, er under konkursbehandling, kan kendelse om gældssanering tidligst afsiges, når kurator i konkursboet har afgivet endelig indstilling efter den foreslåede § 202, *stk. 3*.

Den foreslåede bestemmelse erstatter den gældende § 232, hvorefter kendelse om gældssanering efter reglerne i kapitel 29 tidligst kan afsiges i forbindelse med boets slutning som følge af manglende midler efter konkurslovens § 143 eller i forbindelse med skifterettens stadfæstelse af udkast til regnskab og udlodning efter konkurslovens § 151, men at skifteretten under særlige omstændigheder kan afsige kendelse om gældssanering før boets slutning. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger *pkt. 3.2.6.1.*, der indeholder en nærmere beskrivelse af bestemmelsen i § 232.

Forslaget er begrundet i, at hensynet til skyldneren tilsiger, at skifteretten i videre omfang skal have adgang til at afsige kendelse om gældssanering, før konkursbehandlingen er afsluttet.

Bestemmelsen indebærer, at kendelse om gældssanering tidligst vil kunne afsiges efter, at skifteretten har modtaget kurators indstilling i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 202, stk. 3 (lovudkastets § 1, nr. 44).

Det vil dog altid være en nødvendig forudsætning for afsigelse af kendelse om gældssanering, at der skabes klarhed over, om gælden er stiftet på en måde, som vil udelukke gældssanering, jf. de foreslåede regler i §§ 197 (lovforslagets § 1, nr. 40) og 197 a (lovforslagets § 1, nr. 41).

Det foreslås i § 216 a, stk. 2, 2. pkt., at såfremt konkursbehandlingen ikke angår skyldneren selv, gælder 1. pkt. dog kun, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Forslaget er begrundet i, at kurator vanskeligt vil kunne udtale sig om skyldnerens forhold, når konkursbehandlingen ikke angår skyldneren, og når end ikke skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Ved »krav mod boet« forstås krav omfattet af konkurslovens kapitel 6.

Det foreslås i § 216 a, stk. 2, 1. pkt., at hvis en skyldner er under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, skal skyldneren betale afdrag efter den foreslåede bestemmelse i § 216 (lovudkastets § 1, nr. 49), til skifterettens medhjælper, der udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringen, når konkursboet er sluttet.

Forslaget er begrundet i, at det som følge af den foreslåede § 216 a, stk. 1, vil kunne forekomme, at behandlingen af konkursboet endnu ikke er afsluttet på tidspunktet for skifterettens afsigelse af kendelse om gældssanering, og der vil i disse situationer ikke være klarhed over, hvordan afdragene skal fordeles, idet der ikke nødvendigvis i konkursboet er foretaget fordringsprøvelse, ligesom dividenden i konkursboet kan påvirkes af udfaldet af verserende retssager.

Det foreslås derfor, at skyldneren skal indbetale afdragene til en konto hos medhjælperen.

Medhjælperen bør én gang årligt kontrollere kontoen med henblik på at efterse, om skyldneren har indbetalt afdrag. Såfremt dette ikke er tilfældet, skal fordringshaverne informeres herom.

Ved konkursboets slutning udlodder medhjælperen det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen. Medhjælperen tager ved udlodningen hensyn til kurators fordringsprøvelse i konkursboet. Dette indebærer, at en i konkursboet underkendt fordring ikke skal dækkes i forbindelse med udlodningen af gældssaneringsbeløbet. Medhjælperen sørger også for, at kun fordringshaverne, der ikke dækkes gennem konkursen, modtager betaling. Dividenden i konkursboet beregnes således først, hvorved gældssaneringsdividenden beregnes ud fra restfordrin-

gerne. Medhjælperen sikrer endelig, at restkrav, der følger af fortrinsstillede krav og udækkede simple fordringer, dækkes lige, jf. § 200.

Medhjælperens udgifter forbundet med at føre en separat klientkonto til brug for modtagelsen af beløbene til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen skal fratregkes det beløb, der endeligt udloddes til fordringshaverne ved konkursboets slutning. Det drejer sig bl.a. om omkostninger forbundet med oprettelsen af kontoen og eventuelle negative renter.

Det foreslås i § 216 a, stk. 2, 2. pkt., at såfremt afdragsperioden ikke er udløbet på tidspunktet for konkursboets slutning, skal skyldneren betale de resterende afdrag direkte til fordringshaverne.

Medhjælperen skal vejlede skyldneren i, hvordan den resterende del af gælden skal afvikles i afdragsperioden. Medhjælperen skal som led i sin vejledning af skyldneren foretage konkrete beregninger af, hvordan gælden skal afvikles i den resterende del af afdragsperioden.

et foreslås i § 216 a, stk. 2, 3. pkt., at medhjælperen, i de tilfælde hvor behandlingen af konkursboet ikke er afsluttet, når perioden for afdragsbetalingen udløber, overfører de modtagne afdrag til kurator, der i forbindelse med udbetaling af dividenden i konkursboet, jf. § 152, udlodder det i forbindelse med gældssaneringen modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen i overensstemmelse med § 200.

Kurator skal ved udlodningen tage hensyn til fordringsprøvelsen i konkursboet, ligesom restkrav, der følger af fortrinsstillede krav og udækkede simple fordringer, dækkes lige. Samtidig skal kurator sikre, at kun fordringshaverne, der ikke dækkes gennem konkursen, modtager betaling. Det vurderes, at kurator først vil have klarhed over, hvilken gæld, der indgår i gældssaneringskendelsen på tidspunktet for kurators udbetaling af dividenden i konkursboet, jf. § 152.

Det foreslås i § 216 a, stk. 2, 4. pkt., at kurator i de tilfælde, hvor boet slutes efter § 143 kan overlade udlodning af det modtagne beløb til skifterettens medhjælper.

Forslaget er begrundet i, at der i disse tilfælde ikke antages at være midler til dækning af omkostningerne forbundet med kurators udlodning af beløbet.

Til nr. 54 (§ 218, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 218, stk. 1, hvorefter henvisningen til lovens § 202, stk. 3, ændres til § 202, stk. 4, er en konsekvensændring af lovudkastets § 1, nr. 44, om ændringen af § 202.

Til nr. 55 (§ 219, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 219, stk. 1, hvorefter henvisningen til lovens § 216, stk. 5, ændres til § 216, stk. 6, er en konsekvensændring af lovudkastets § 1, nr. 49, om ændringen af § 216. Der er endvidere tale om en lovteknisk ændring af opregningen af de angivne bestemmelser. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogle ændringer med den foreslåede ændring.

Til nr. 56 (§ 219, stk. 1)

Konkurslovens § 219, stk. 1 angår skifterettens antagelse af en medhjælper til under skifterettens tilsyn at udføre en række nærmere angivne forretninger.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.6.2.2. og pkt. 3.2.3.2.1.4. omhandlende medhjælperen.

Det foreslås, at indsætte et nyt i § 219, stk. 1, 2. pkt., hvorefter de i pkt. 1, nævnte forretninger ikke kan overlades til konkursboets kurator.

Forslaget er begrundet i, at praksis, hvorefter skifterettens ønske om at udpege en bestemt medhjælper må vige for andre hensyn, såsom kurators konkrete kendskab til skyldnerens forhold, vurderes ikke at være hensigtsmæssig. En person, der er eller tidligere har været udpeget som kurator i skyldnerens konkursbo, bør ikke kunne antages som medhjælper, idet hvervne som henholdsvis kurator og medhjælper ikke vurderes at være forenelige. Kurator varetager fordringshavernes interesser, hvorimod medhjælperen udfører opgaver for skifteretten på skifterettens vegne under dennes tilsyn og instruktioner.

Skifterettens antagelse af medhjælperen skal derfor ikke kunne tilsidesættes med henvisning til, at skyldneren eller fordringshaverne foretrækker en anden medhjælper.

Skifterettens skøn om antagelse af medhjælper skal kun kunne tilsidesættes, hvis der foreligger helt særlige grunde, såsom hvis det måtte vise sig, at medhjælperen er inhabil efter § 238, herunder hvis denne har en særlig tilknytning til skyldneren eller en fordringshaver, der bevirker tvivl om medhjælperens upartiskhed.

Til nr. 57 (§ 219, stk. 3)

Konkurslovens § 219, stk. 1 angår skifterettens antagelse af en medhjælper til under skifterettens tilsyn at udføre en række nærmere angivne forretninger.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.6.2 og pkt. 3.2.3.2.1.4. omhandlende udpegning mv. af medhjælper, samt til betænkning nr. 1579/2022 side 249 f., hvor medhjælperens opgaver gennemgås.

Det foreslås at indsætte et nyt § 219, stk. 3, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler om medhjælperens behandling af betroede midler.

Forslaget er begrundet i, at det ikke er et krav, at den medhjælper, skifteretten antager, skal være advokat. Der bør derfor fastsættes nærmere regler om medhjælperens behandling af de beløb, som medhjælperen opbevarer på fordringshavernes vegne.

Til nr. 58 (§ 220)

Konkurslovens § 220 omhandler afholdelsen af omkostninger behandling af sager om gældssanering.

Det følger af konkurslovens § 220, 1. pkt., afholdes omkostningerne ved gældssanerings sagens behandlingen af statskassen, i det omfang skifteretten ikke har krævet sikkerhed for omkostningerne ved sagens behandling.

Det følger af konkurslovens § 220, 2. pkt., at når den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skyldnerens forhold, eller omstændighederne i øvrigt taler derfor, kan skifteretten i forbindelse med sagens slutning bestemme, at omkostningerne helt eller delvist skal erstattes af skyldneren.

Det foreslås at indsætte et nyt § 220, 2. pkt., hvorefter omkostningerne ved behandlingen af gældssanerings sagen skal afholdes af konkursboet efter § 93, nr. 2, i det omfang der er dækning hertil af boets midler, når skyldneren er under konkursbehandling.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Den nye foreslåede bestemmelse i § 220, 2. pkt., viderefører den gældende ret i henhold til § 236, stk. 2, 2. pkt.

Til nr. 59 (§ 226, stk. 2)

Konkurslovens § 226, stk. 2 angår virkningen af en kendelse om gældssanering.

Det foreslås at ændre § 226, stk. 2, 1. pkt. således at kendelsen befrier skyldneren for den del af gælden, der omfattes af kendelsen jf. § 199, og som bortfalder ved kendelsen, såvel over for fordringshaveren selv som over for kautionister og andre, der hæfter for gælden.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af § 199 (lovudkastets § 1, nr. 42).

Med ændringen af § 226, stk. 2, 1. pkt. præciseres det, at kendelsen befrier skyldner for den del af gælden, der omfattes af kendelsen og bortfalder ved denne. Dette skal således – efter indsættelse af den foreslåede § 199, stk. 2 (lovudkastets § 1, nr. 42) – afgøres af § 199 i sin helhed og ikke alene af § 199, stk. 1.

Det foreslås at indsætte et nyt § 226, stk. 2, 2. pkt., hvorefter kendelsen om gældssanering, uanset reglen i 1. pkt., ingen

indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav på B-skat i overskydende skat vedrørende samme indkomstår.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af § 199, stk. 3, der angår sanering af B-skat og restskat (lovudkastets § 1, nr. 42).

Baggrunden for forslaget er, at det ikke vil være hensigtsmæssigt, hvis en skyldner via en høj ansættelse af B-skat, der omfattes af gældssaneringen, kunne få udbetalt overskydende skat vedrørende samme indkomstår.

Forslaget indebærer, at skatteforvaltningen vil kunne modregne krav på B-skat og a-conto skat vedrørende det igangværende indkomstår med det oprindelige beløb, uden hensyn til gældssaneringen, i skyldnerens eventuelle overskydende skat for dette indkomstår.

Til nr. 60 (§ 228, stk. 1 og 2)

Den foreslåede ændring af § 228, stk. 1 og 2, hvorefter henvisningen til lovens § 216, stk. 1 og 3, ændres til § 216, stk. 1 og 4, er en konsekvensændring af lovudkastets § 1, nr. 49, om ændringen af § 216.

Til nr. 61 (§ 228, stk. 3 og 4)

Konkurslovens § 228 omhandler reglerne om genoptagelse.

Det foreslås at indsætte et nyt i § 228, stk. 3, og stk. 4, der angår reglerne om genoptagelse i tilfælde, hvor skyldneren på tidspunktet for gældssaneringen havde uafklarede forhold, jf. den foreslåede bestemmelse i § 197 a (lovudkastet § 1, nr. 41).

De foreslåede bestemmelser er en delvis videreførelse af de gældende bestemmelser i konkurslovens § 236 a, stk. 2 og 3.

Efter de gældende bestemmelser i konkurslovens § 236 a, stk. 2 og 3, kan skifteretten, såfremt skyldneren på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering afsiges, har uafklarede økonomiske forhold, genoptage gældssaneringssagen i afdragsperioden på begæring af en fordringshaver med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, såfremt der er indtrådt en væsentlig forbedring i skyldnerens økonomiske forhold. Bestemmelsen finder anvendelse for gældssanering ved konkursbehandling. I de nævnte tilfælde skal skyldneren inden rimelig tid underrette skifteretten og fordringshaverne, såfremt der indtræder en væsentlig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Skyldneren skal efter skifterettens nærmere bestemmelse fremsende dokumentation for sine økonomiske forhold til skifteretten og fordringshaverne.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel

29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Det foreslås i § 228, stk. 3, 1. pkt. og 2. pkt., at dersom skyldneren på det tidspunkt, hvor kendelse om gældssanering afsiges, havde uafklarede forhold, jf. den foreslåede bestemmelse i § 197 a (lovudkastets § 1, nr. 41), kan skifteretten på begæringen af en fordringshaver genoptage gældssaneringssagen med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, eller de i kendelsen fastsatte afdrag, såfremt der er indtrådt forhold, der medfører, at skyldneren må anses for at være i stand til at betale mindst 1.000 kr. om måneden ud over det, der følger af kendelsen. Forhøjelsen sker med det beløb, der overstiger de nævnte 1.000 kr. om måneden.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af bestemmelsen i konkurslovens § 236 a, stk. 2.

I den videreførte bestemmelse i § 228, stk. 1, 1. pkt., er henstandsperioden ændret til afdragsperioden, som følge af den foreslåede ændring af § 216, stk. 4 (lovudkastets § 1, nr. 50), hvortil der henvises.

Som noget nyt foreslås det i § 228, stk. 3, 1. pkt., at der som et alternativ til en forhøjelse af den procent, hvortil fordringerne er nedsat, kan ske en forhøjelse af de fastsatte afdrag. Ændringen er følge af den foreslåede ændring af § 216, stk. 1 (lovudkastets § 1, nr. 49), hvortil der henvises.

Det præciseres endvidere i § 228, stk. 3, 2. pkt., at de fastsatte afdrag eller nedskrivningen af den procent, hvortil fordringerne er nedsat, alene skal forhøjes med den del af beløbet, der overstiger 1.000 kr.

Det foreslås i § 228, stk. 3, 3. pkt., at såfremt forhøjelsen alene vil ske med et beløb, der er mindre end det beløb, der er nævnt i § 216, kan skifteretten fremover undlade at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat eller det månedlige afdrag. Der henvises til de specielle bemærkninger den foreslåede § 216, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 49), hvor beløbet aktuelt er 100 kr. om måneden.

Det bemærkes, at i de tilfælde, hvor der i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 216, stk. 2, 1. pkt. (lovudkastets § 1, nr. 49), træffes bestemmelse om bortfald af skyldnerens gæld, vil der fortsat gælde en teknisk afdragsperiode på tre år. I denne periode kan der ske genoptagelse af gældssaneringssagen med henblik på at fastsætte en dividende. Tilsvarende gælder, hvis kendelsen er udformet som en engangsbetaling.

Det foreslås i § 228, stk. 4, at skyldneren i de i stk. 3 nævnte tilfælde inden rimelig tid skal underrette skifteretten og fordringshaverne, såfremt der indtræder forhold, der medfører, at skyldneren må anses for i stand til at betale mindst 1.000 kr. om måneden ud over det, der følger af kendelsen. Skyldneren skal efter skifterettens nærmere be-

stemmelse fremsende dokumentation for sine økonomiske forhold til skifteretten og fordringshaverne.

Bestemmelsen er, en delvis videreførelse af den gældende bestemmelse i § 236 a, stk. 3, dog med den forskel, at det præciseres, at underretningspligten alene indtræder, hvis skyldnerens betalingsevne forbedres med 1.000 kr. om måneden. Der henvises til betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, side 508, hvoraf fremgår, at en budgetforbedring, som medfører, at skyldnerens betalingsevne forbedret med 1.000 kr. om måneden må betragtes som en væsentlig budgetforbedring.

Til nr. 62 (§ 229)

Konkurslovens § 229 fastsætter de nærmere regler for, hvornår der kan ske ophævelse af en gældssaneringskendelse.

Det foreslås i § 229, stk. 1, nr. 1 og 2, at skifteretten på begæring af en fordringshaver kan ophæve gældssaneringskendelsen, hvis det oplyses at skyldneren under gældssanerings sagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, eller hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter ifølge gældssaneringskendelsen.

Bestemmelserne er en videreførelse af de gældende regler i § 229, stk. 1, nr. 1 og nr. 2.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 229, stk. 1, nr. 3, hvorefter gældssaneringskendelsen på begæring af en fordringshaver kan ophæves af skifteretten, hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter efter § 228, stk. 3.

Den foreslåede § 229, stk. 1, nr. 3, viderefører den gældende § 236 b, stk. 2.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29, jf. lovudkastets § 1, nr. 64. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Det foreslås at der indsættes et nyt § 229, stk. 2, hvorefter skifteretten ophæver gældssaneringskendelsen, hvis skyldneren efter afsigelsen af gældssaneringskendelsen pålægges konkurskarantæne efter § 157, og den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrunder pålægget af konkurskarantænen, er foregået, inden gældssaneringskendelsen blev afsagt.

Den foreslåede ændring beror på, at det kan synes urimeligt, at en person, der pålægges konkurskarantæne, kan frigøres fra den gæld, der kan være en følge af de forhold, der førte til karantænen, hvorfor det foreslås, at der indføres en regel, der regulerer forholdet mellem en gældssanering og en senere pålagt konkurskarantæne.

Med den foreslåede bestemmelse indføres en hjemmel for skifteretten til ex officio at ophæve gældssaneringskendelsen, såfremt den groft uforsvarlige forretningsførelse, der

begrunder pålægget af konkurskarantænen, er foregået før gældssaneringskendelsen blev afsagt.

Skyldneren bør oplyse den skifteret, der har afsagt kendelsen om gældssanering, om den pålagte konkurskarantæne. Skyldneren har dog i sagens natur ikke noget incitament til at gøre dette. Hvis kurator, der har ført konkurskarantænesagen, er bekendt med, at skyldneren har opnået gældssanering, bør kurator derfor orientere den skifteret, der har afsagt gældssaneringskendelsen, om, at skyldneren er pålagt konkurskarantæne. Dette gælder, uanset om gældssaneringskendelsen er afsagt af den samme skifteret som den, der har afsagt kendelsen om konkurskarantæne, da afsigelsen af kendelsen om gældssaneringskendelsen i så fald kan være sket, fordi skyldneren har undladt at oplyse om den verserende konkurskarantænesag. En fordringshaver, der måtte blive bekendt med kendelsen om konkurskarantæne, kan vælge at give underretning om denne kendelse til den skifteret, der har afsagt kendelsen om gældssanering.

Hvis skifteretten allerede under gældssanerings sagen er bekendt med, at skyldneren har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil gældssanering i almindelighed blive nægtet, jf. den foreslåede § 197 (lovudkastets § 1, nr. 40). Skyldneren skal i øvrigt allerede i forbindelse med ansøgningen om gældssanering angive eventuelle relevante oplysninger om konkurskarantæne.

Det foreslås i § 229, stk. 3, at skifteretten, forinden der træffes afgørelse efter stk. 1 og 2, indkalder skyldneren og fordringshaverne til et møde i skifteretten. Når skyldnerens sociale forhold taler derfor, indkaldes desuden en repræsentant for kommunen til mødet.

Bestemmelsen er en revideret videreførelse af den gældende bestemmelse i § 229, stk. 2. Bestemmelsen foreslås revideret som konsekvensændring af forslaget til § 229, stk. 2, der regulerer forholdet mellem konkurskarantæne og gældssanering. Det foreslås, at skifteretten fremover også indkalder skyldneren til et møde, forinden der træffes afgørelse efter stk. 2 vedrørende konkurskarantæne.

Til nr. 63 (§ 230)

Konkurslovens § 230 omhandler gældssaneringskreditorernes dividenderet i en senere insolvensbehandling.

Det foreslås at indsætte et nyt § 230, stk. 1, hvorefter fordringshaverne, såfremt skyldneren er under konkursbehandling på tidspunktet for kendelsen om gældssanering, har krav på dividende i konkursboet uden hensyn til gældssaneringskendelsen, jf. dog § 220, 2. pkt.

Forslaget indebærer, at konkursbehandlingen skal fortsætte, selvom der afsiges kendelse om gældssanering.

Med henvisningen til den foreslåede § 220, 2. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 58) understreges det, at konkursboet skal afholde omkostningerne ved behandlingen af gældssanerings-

sagen efter § 93, nr. 2, i det omfang der er dækning hertil af boets midler. Dette vil kunne forringe fordringshaverne dividende i konkursboet.

Til nr. 64 (kapitel 29)

Det foreslås, at det gældende kapitel 29 ophæves.

Forslaget er begrundet i, at der som noget nyt foreslås en sammenlægning af regelsættene for gældssanering i og uden for konkurs og dermed ophævelse af konkurslovens kapitel 29. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1.

Til nr. 65 (§ 237 a, stk. 3)

Konkurslovens § 237 a vedrører digital kommunikation med skifteretten.

Det følger af stk. 1, at krav om skriftlighed ikke er til hinder for, at meddelelser til skifterettens sendes som digital kommunikation. Det følger af stk. 2, at skifteretten kan bestemme, at en meddelelse til skifteretten kan forsynes med original underskrift, når den finder anledning til det.

Bestemmelsen indebærer, at det vil være udgangspunktet, at meddelelser til skifteretten kan fremsendes digitalt, f.eks. som e-mail eller med digital post, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 212 som fremsat, side 81.

Det foreslås at indsætte § 237 a, stk. 3, om digital kommunikation til kurator, rekonstruktør, tillidsmand, medhjælper og fordringshaver.

Det foreslås i 1. pkt., at kurator, rekonstruktør, tillidsmand og medhjælper skal kunne modtage meddelelser, der sendes som digital kommunikation.

Reglen indebærer, at de nævnte personer skal kunne modtage meddelelser såsom e-mails. Dette kan bl.a. være en meddelelse fra en fordringshaver, som ønsker at anmelde et krav via e-mail. Det vil være tilstrækkeligt, hvis de nævnte personer kan modtage digital kommunikation i form af e-mail, som overholder de databeskyttelsesretlige regler.

Bestemmelsen gennemfører rekonstruktions- og insolvensdirektivets artikel 28.

Det foreslås i 2. pkt., at hvis en fordringshaver har anmeldt sit krav til en af de i 1. pkt. nævnte personer ved anvendelse af digital kommunikation, kan meddelelser til fordringshaveren sendes som digital kommunikation.

Det følger heraf, at såfremt en fordringshaver har anmeldt

sit krav via f.eks. e-mail, så har fordringshaveren også accepteret at modtage meddelelser fra de i bestemmelsen nævnte personer via e-mail. Hvis en fordringshaver har anmeldt sit krav ved fysisk brev, vil der ikke være noget til hinder for, at fordringshaveren senere samtykker i at modtage meddelelser digitalt.

Ved kommunikation via e-mail og andre digitale kommunikationsformer forudsættes det, at de databeskyttelsesretlige regler overholdes.

Til nr. 66 (§ 238, stk. 5)

Konkurslovens § 238, stk. 5, fastslår, at en person, der beskikkes som tillidsmand i medfør af § 11 a, stk. 4, eller § 11 e, stk. 6, ikke må have været revisor eller forretningsmæssig rådgiver for skyldneren i to år forud for rekonstruktionsbehandlingen indledning og ikke må virke som revisor eller forretningsmæssig rådgiver for skyldneren i en periode på to år efter at have afsluttet hvervet som tillidsmand.

Det foreslås, at ændre § 238, stk. 5, således at der indsættes en henvisning til § 9 b, stk. 3, og således at ”rekonstruktionsbehandlingen indledning” ændres til ”indledning af den forebyggende rekonstruktionsbehandling eller rekonstruktionsbehandlingen”.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at forebyggende rekonstruktionsbehandling indføres i konkursloven, og vil medføre, at den nævnte bestemmelse også finder anvendelse ved forebyggende rekonstruktionsbehandling, hvor at det foreslås, at der beskikkes en tillidsmand, hvis skyldneren begærer det, jf. det foreslåede § 9 b, stk. 3, som foreslås indsat ved lovudkastets § 1, nr. 6, og at denne skal opfylde habilitetskravene i § 238.

Til nr. 67 (§ 238 a)

Der gælder en række krav til de aktører, som beskæftiger sig med rekonstruktion, konkurs og gældssanering. De gældende krav til dommere, kuratorer, rekonstruktører, tillidsmænd og medhjælpere er nærmere beskrevet i pkt. 3.3.

Konkurslovens § 238 indeholder en række habilitetskrav til aktørerne.

Det følger heraf, at ingen må handle som kurator, skifterettens medhjælper, medlem af kreditorudvalget, sagkyndig bistand, forretningskyndig medhjælp, revisor, rekonstruktør, tillidsmand eller vurderingsmand, hvis han er en af skyldnerens nærtstående eller er afhængig af skyldneren, eller hvis der som følge af hans interesse i sagens udfald eller af

andre grunde er tvivl om hans upartiskhed i det foreliggende spørgsmål, jf. stk. 1.

Har skyldneren drevet erhvervsvirksomhed, eller er skyldneren et selskab, en forening eller anden organisation, må revisor, tillidsmand eller vurderingsmand heller ikke på nogen af de i stk. 1 nævnte måder være knyttet til medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, til kurator, skifterettens medhjælper, en likvidator eller til virksomhedens eller organisationens kasserer eller bogholder, jf. stk. 2.

En vurderingsmand må ikke have økonomisk interesse hos aftager og må ikke medvirke ved afhændelse af boets aktiver, medmindre vurderingsmanden i egenskab af auktionsholder alene har foretaget vurdering til brug for bortsalg på offentlig auktion, jf. stk. 3.

De i stk. 1 nævnte personer, nærtstående til disse personer eller ansatte i disse personers virksomheder må ikke erhverve nogen del af boets aktiver, jf. stk. 4.

En person, der beskikkes som tillidsmand i medfør af § 11 a, stk. 4, eller § 11 e, stk. 6, må ikke have været revisor eller forretningsmæssig rådgiver for skyldneren i to år forud for rekonstruktionsbehandlingsindledningen og må ikke virke som revisor eller forretningsmæssig rådgiver for skyldneren i en periode på to år efter at have afsluttet hvervet som tillidsmand, jf. stk. 5.

Konkursloven indeholder ikke eksplicitte krav til aktørernes kvalifikationer. Ud fra forarbejder og almindelige forudsætninger kan der dog udledes visse krav.

Konkursloven stiller ikke krav om en bestemt uddannelse for kurator, men det må anses for en almindelig forudsætning, at kurator er i stand til at varetage de opgaver, som følger af hvervet, idet kurator dog kan antage sagkyndig bistand til f.eks. at løse opgaver, som kræver kendskab til forretningsforhold, jf. konkurslovens § 110, stk. 1, sidste pkt.

Kurator har i praksis været en advokat. Det følger af betænkning nr. 1273/1994 om rationalisering og modernisering af konkursbehandlingen, side 26, at dette også må anses for mest hensigtsmæssigt, idet de problemer, der skal løses i forbindelse med en bobehandling, kræver et nøje kendskab til retsreglerne på en række forskellige områder og til konfliktbehandling og -løsning. I den nævnte betænkning er angivet, at også kendskab til forretnings- og markedsforhold kan være af væsentlig betydning i forbindelse med boets behandling, særligt når boet fortsætter driften af en virksomhed i en periode eller i forbindelse med salg af virksomheden. Hvis kurator ikke selv er branchekyndig, vil han derfor ofte med fordel kunne lade skyldneren, den tidligere ledelse

eller ledende medarbejdere fortsætte i virksomheden under afviklingen. Er dette ikke hensigtsmæssigt, kan det være påkrævet, at kurator antager sagkyndig bistand.

Skifteretten kan afsætte en kurator, såfremt særlige grunde taler herfor, jf. konkurslovens § 114, stk. 1, 1. pkt. Sådanne særlige grunde kan f.eks. være udygtighed, langsommelighed eller inhabilitet.

Konkursloven indeholder ikke krav til rekonstruktørens faglige kvalifikationer.

Kravene til rekonstruktørens faglige kvalifikationer fremgår i stedet af de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 199 af 26. marts 2010, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat, side 34, og betænkning nr. 1512/2009 om rekonstruktion mv., afsnit 7.2.2.2, hvortil der henvises.

Det fremgår endvidere af de nævnte forarbejder til konkursloven, at der ved vurderingen af, hvem skifteretten skal udpege som rekonstruktør, skal lægges vægt på den pågældendes kompetencer og erfaring.

Det fremgår yderligere af de nævnte forarbejder til konkursloven, at skifteretten i den forbindelse bl.a. kan lægge vægt på de præsenterede oplysninger om og eventuelle tidligere erfaringer med den foretrukne kandidat, herunder særligt kandidatens faglige baggrund, erfaring med rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling og den foreslåede rekonstruktørs integritet, muligheden for at undgå en personlig interessekonflikt eller anden inhabilitet og den konkrete virksomheds størrelse og beskaffenhed.

En rekonstruktør har efter hidtidig praksis været advokat.

En rekonstruktør kan som udgangspunkt ikke afbeskikkes, når rekonstruktøren er beskikket ved indledningen af rekonstruktionsbehandlingen.

Der kan dog opstå situationer, hvor det under rekonstruktionsproceduren er nødvendigt at afsætte rekonstruktøren. Skifteretten har således efter reglerne i konkurslovens § 11 g mulighed for at afbeskikke en rekonstruktør, hvis der foreligger særlige grunde.

Det fremgår af forarbejderne til konkursloven, at afsættelse af en rekonstruktør efter konkurslovens § 11 g under hensyn til den forsinkelse og de omkostninger, der er forbundet med en sådan afsættelse, kun kan ske helt undtagelsesvist, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 199 som fremsat side 36-37 (lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2).

Det fremgår endvidere af forarbejderne, at adgangen til af-

sættelse af en rekonstruktør navnlig bør være forbeholdt tilfælde, hvor der foreligger inhabilitet, eller behandlingsforløb, hvor det er åbenbart, at rekonstruktøren ikke længere har fordringshavernes tillid eller evner at udføre opgaven.

Den tillidsmand, som foreslås, skal være regnskabskyndig, og skifteretten kan stille høje krav til denne. Skifteretten kan lægge vægt på, om kandidaten må forventes at have fordringshavernes tillid, ligesom skifteretten samtidig kan inddrage tidligere erfaringer med den pågældende.

Tillidsmanden vil ofte være godkendt (statsautoriseret eller registeret) revisor, men det er ikke et krav.

Det følger af konkurslovens § 11 g, stk. 5, jf. stk. 1, 1. pkt., at skifteretten kan afsætte en tillidsmand, hvis særlige grunde taler for det.

Konkursloven stiller ikke faglige krav til medhjælperen, idet det dog er en forudsætning, at medhjælperen har den fornødne uddannelse og erfaring til at varetage opgaverne.

Medhjælperen vil typisk være advokat, men det er ikke et krav.

Da medhjælperen, jf. konkurslovens § 219, er antaget af skifteretten, kan skifteretten beslutte at afsætte medhjælperen. Dette vil dog forudsætte, at der foreligger særlige grunde. Skifteretten kan i et sådant tilfælde antage en ny medhjælper.

Det foreslås at indsætte § 238 a om aktørernes kvalifikationer.

Det foreslås i 1. pkt., at ingen må handle som kurator, skifterettens medhjælper, rekonstruktør eller tillidsmand, hvis der er tvivl om, hvorvidt den pågældende har de fornødne kvalifikationer hertil.

Den enkelte skifteret vil således skulle vurdere i hver enkelt sag, om de foreslåede aktører har de fornødne kvalifikationer. Såfremt der er tvivl om, hvorvidt vedkommende har de fornødne kvalifikationer, vil skifteretten have mulighed for at afvise vedkommende. Ved kvalifikationer forstås både relevant uddannelse og erfaring. Der stilles ikke krav om en bestemt uddannelse, men personens uddannelse vil dog indgå i den konkrete vurdering. Skifteretten bør også lægge vægt på tidligere erfaringer, såsom hvis en person tidligere har udført tilsvarende hverv med dårlig kvalitet, lange sagsbehandlings-tider eller unødigt høje omkostninger. Skifteretten har en vid skønsmargin ved vurderingen, og der vil derfor kun rent undtagelsesvis være grundlag for at tilsidesætte skifterettens skøn.

Det foreslås i 2. pkt., at en person ikke kan udpeges eller beskikkes til de i 1. pkt. nævnte hverv, hvis vedkommende ikke forinden har givet skifteretten en kort, skriftlig redegørelse for sin i forholdet til hvervet relevante uddannelse og erfaring.

Til nr. 68 (§ 249, 1. pkt.)

Konkurslovens § 249 omhandler muligheden for at indbringe skifterettens afgørelser for en højere ret. Bestemmelsen indebærer, at en række af skifterettens afgørelser ikke kan indbringes for højere ret.

Det foreslås at der i konkurslovens § 249, 1. pkt. indsættes en henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1, 1. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 6). Dette indebærer, at skifterettens afgørelse om, at der skal nedlægges et fyldestgørelsesforbud i forbindelse med den forebyggende rekonstruktionsbehandling, ikke kan indbringes for højere ret.

Til nr. 69 (§ 249)

Konkurslovens § 249 omhandler muligheden for at indbringe skifterettens afgørelse for en højere ret. Bestemmelsen indebærer, at en række af skifterettens afgørelser ikke kan indbringes for højere ret.

Det foreslås at ændre § 249, således at »§ 13 d, stk. 2, 3. og 4. pkt.« bliver til: »§ 13 d, stk. 3, § 13 d, stk. 5«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af § 13 d (lovudkastets § 1, nr. 25). Det følger for det første heraf, at § 13 d, stk. 2, 3. og 4. pkt., flyttes til § 13 d, stk. 3, jf. lovudkastets § 1, nr. 25, hvorfor det tilsvarende foreslås konsekvensrettet i § 249. Det følger for det andet af de foreslåede ændringer, at § 13 d, stk. 5, indsættes, jf. lovudkastets § 1, nr. 25. Skifterettens afgørelse om inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser, der afspejler et interessesammenfald, vil dermed ikke kunne indbringes for en højere ret.

Til § 2

Det foreslås i stk. 1, at loven skal træde i kraft den 17. juli 2022.

Det bemærkes, at den foreslåede ikrafttrædelse af den 17. juli 2022 fraviger hovedreglen om, at erhvervsrettet lovgivning skal træde i kraft enten den 1. januar eller den 1. juli.

Det er Justitsministeriets vurdering, at fravigelsen er begrundet i vægtige hensyn til, at de aktører, der beskæftiger sig med insolvensretlig lovgivning, skal have mest mulig tid til at indrette sig på og omstille sig til anvendelsen af de nye regler, således at de erhvervsdrivende sikres den bedst

mulige rådgivning og behandling af deres sag. Det vil derfor være en ulempe for danske virksomheder, hvis reglerne træder i kraft før implementeringsfristen.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven ikke skal finde anvendelse på rekonstruktionsbehandlinger eller konkursbehandlinger, der er indledt før lovens ikrafttrædelse.

Dette medfører, at lovens regler alene vil skulle finde anvendelse, hvor den forebyggende rekonstruktionsbehandling, rekonstruktionsbehandling eller konkursbehandling indledes efter lovens ikrafttrædelse. Er rekonstruktionsbehandlingen eller konkursbehandlingen indledt før lovens ikrafttræden, vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ikke skal finde anvendelse på begæringer om gældssanering indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne regler vil de hidtil gældende regler finde anvendelse, jf. dog *stk. 4*.

Dette medfører, lovens regler om gældssanering som udgangspunkt alene vil skulle finde anvendelse, hvor begæringen om gældssaneringen er indgivet efter lovens ikrafttrædelse. Er begæringen om gældssanering indgivet før lovens ikrafttræden, vil de hidtil gældende regler finde anvendelse, jf. dog *stk. 4*.

Det foreslås i *stk. 4*, at skifteretten på begæring fra skyldneren kan bestemme, at loven skal finde anvendelse på begæringer om gældssanering, der er indgivet før lovens ikrafttræden, i det omfang dette skønnes at være til skyldnerens fordel.

Bestemmelsen medfører, at skifteretten vil blive sat i stand til at gøre undtagelse i forhold til bestemmelsen i § 2, *stk. 3*, hvorefter lovens regler om gældssanering som udgangspunkt alene gælder i forhold til begæringer om gældssanering indgivet efter lovens ikrafttræden.

Det er skyldneren, der skal anmode skifteretten om, at gældssaneringssagen skal behandles efter de nye regler, men det vil være op til skifteretten at vurdere om anvendelsen af de nye regler vil skønnes at være til skyldnerens fordel.

Det bemærkes særligt i den forbindelse, at begæringer indgivet efter reglerne i konkurslovens kapitel 29, skal behandles færdig efter reglerne i dette kapitel, uagtet at det ophæves ved nærværende lov.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvor en kendelse om gældssanering er afsagt efter de hidtil gældende regler, skal spørgsmål om genoptagelse eller ophævelse af kendelsen behandles efter de hidtil gældende regler.

Til § 3

Bestemmelsen angår territoriale gyldighed.

Det foreslås i lovens § 3, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019

om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på at sikre mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53 og 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾,

og ud fra følgende betragtninger:

- 1) Formålet med dette direktiv er at bidrage til et velfungerende indre marked og fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder såsom frie kapitalbevægelser og etableringsfriheden, der skyldes forskelle mellem de nationale lovgivninger om og procedurer for forebyggende rekonstruktion, insolvensbehandling, gældssanering og udelukkelse. Uden at dette berører arbejdstagernes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, tager dette direktiv sigte på at fjerne sådanne hindringer ved at sikre, at: levedygtige virksomheder og iværksættere i finansielle vanskeligheder har adgang til effektive nationale rammer for forebyggende rekonstruktion, så de får mulighed for at fortsætte driften, at ærlige insolvente eller svært gældstyngede iværksættere kan drage fordel af fuld gældssanering efter en rimelig periode og derved kan få en ny chance, og at effektiviteten af procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering forbedres, navnlig for at gøre dem kortere.
- 2) Rekonstruktion bør gøre det muligt for skyldnere i finansielle vanskeligheder helt eller delvist at fortsætte driften ved at ændre sammensætningen af eller vilkårene eller strukturen for deres aktiver og passiver eller en anden del af deres kapitalstruktur, herunder gennem salg af aktiver eller dele af virksomheden eller, hvor dette er foreskrevet i national ret, virksomheden som helhed, samt ved at gennemføre driftsændringer. Medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i national ret, bør driftsændringer, såsom opsigelse eller ændring af kontrakter eller salg eller anden afhændelse af aktiver, overholde de generelle krav, der er fastsat i national ret for sådanne foranstaltninger, navnlig de civil- og arbejdsretlige regler. Eventuel konvertering af gæld til aktier bør ligeledes overholde de garantier, der er fastsat i national ret. Rammerne for forebyggende rekonstruktion bør først og fremmest gøre

det muligt for skyldnere at rekonstruere effektivt på et tidligt tidspunkt og med henblik på at undgå insolvens og derved begrænse unødigt likvidation af levedygtige virksomheder. Disse rammer bør medvirke til at forhindre tab af arbejdspladser og tab af knowhow og kompetencer samt maksimere den samlede værdi for kreditorer i forhold til, hvad de ville modtage i tilfælde af likvidation af virksomhedens aktiver eller i tilfælde af det næstbedste alternativ i mangel af en plan, samt for ejere og økonomien som helhed.

- 3) Rammer for forebyggende rekonstruktion bør også forhindre akkumulering af misligholdte lån. Adgang til effektive rammer for forebyggende rekonstruktion ville sikre, at der skrives ind, før virksomhederne misligholder deres lån, og dermed bidrage til at mindske risikoen for, at lån bliver misligholdt i nedgangstider, og således afbøde den negative indvirkning på den finansielle sektor. En betydelig procentdel af virksomhederne og arbejdspladserne ville kunne reddes, hvis der fandtes forebyggende rammer i alle de medlemsstater, hvor virksomhederne har forretningssteder, aktiver eller kreditorer. Under rammerne for rekonstruktion bør alle parter, herunder arbejdstageres, rettigheder beskyttes på en afbalanceret måde. Samtidig bør virksomheder, der ikke er levedygtige, og som ikke har udsigt til at kunne overleve, afvikles hurtigst muligt. Hvis en skyldner i finansielle vanskeligheder ikke er økonomisk levedygtig eller ikke umiddelbart kan få genetableret sin økonomiske levedygtighed, kan rekonstruktionsbestrebelse resultere i fremskyndelse og akkumulering af tab til skade for kreditorer, arbejdstagere og andre interessenter samt for økonomien som helhed.
- 4) Der er forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til de forskellige procedurer, som skyldnere i finansielle vanskeligheder har adgang til med henblik på at rekonstruere deres virksomhed. Nogle medlemsstater har et begrænset antal procedurer, som alene tillader virksomhederne at rekonstruere på et relativt sent tidspunkt som led i en insolvensprocedure. I andre medlemsstater er der mulighed for en rekonstruktion på et tidligere tidspunkt, men de tilgængelige procedurer er ikke så effektive, som de kunne være, eller de er meget formelle, navnlig fordi de begrænser brug af udenretslige ordninger. Forebyggende løsninger er en voksende tendens inden for insolvensret. Tendensen foretrækker tilgange, der til forskel fra den klassiske tilgang med likvidation af en virksomhed i finansielle vanskeligheder har til formål at genoprette den til en sund tilstand eller i det mindste redde de af dens enheder, der stadig er økonomisk levedygtige. Denne tilgang bidrager ofte blandt andre fordele for økonomien til at bevare arbejdspladser eller reducere tab af arbejdspladser. Desuden varierer inddragelsen af judicielle eller administrative myndigheder eller personer udpeget af disse fra ingen eller minimal inddragelse i visse medlemsstater til fuld inddragelse i andre medlemsstater. På samme måde er der også forskelle mellem de nationale regler, der giver iværksættere en ny chance, navnlig gennem sanering af den gæld, de har stiftet i forbindelse med deres virksomhed, for så vidt angår gældssaneringens varighed og kriterierne for at bevilge sådan gældssanering.
- 5) I mange medlemsstater tager det over tre år for iværksættere, der er insolvente, men ærlige, at opnå gældssanering og starte på en frisk. Ineffektive rammer for gældssanering og udelukkelse resulterer i, at iværksættere må flytte til andre jurisdiktioner for at kunne starte på en frisk inden for en rimelig tidshorizont, hvilket medfører betydelige meromkostninger for både kreditorerne og iværksætterne selv. Langvarige udelukkelse fra udøvelse af erhvervsaktivitet, der ofte ledsager en procedure, der fører til gældssanering, skaber hindringer for friheden til at påbegynde og udøve selvstændig erhvervsaktivitet.
- 6) De uforholdsmæssigt lange procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering i flere medlemsstater er stærkt medvirkende til de lave inddrivelsesrater og til at afholde investorer fra at drive forretning i jurisdiktioner, hvor procedurerne risikerer at være for langvarige og urimeligt dyre.

- 7) Forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering resulterer i meromkostninger for investorer i forbindelse med vurdering af risikoen for, at skyldnere kommer i finansielle vanskeligheder i en eller flere medlemsstater, eller risikoen ved at investere i levedygtige virksomheder i finansielle vanskeligheder samt yderligere omkostninger ved rekonstruktion af virksomheder, der har forretningssteder, kreditorer eller aktiver i andre medlemsstater. Dette er navnlig tilfældet i forbindelse med rekonstruktion af internationale koncerner. Investorer anfører usikkerheden omkring insolvens reglerne eller risikoen for en langvarig eller kompleks insolvensprocedure i en anden medlemsstat som værende en af hovedårsagerne til ikke at investere eller etablere forretningsforbindelser uden for den medlemsstat, hvor de hører hjemme. Denne usikkerhed har en afskrækkende virkning, som skaber hindringer for virksomhedernes etableringsfrihed og fremme af iværksættervirksomhed og hæmmer det indre marked i at fungere korrekt. Navnlig mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (»SMV'er«) har for størstedelens vedkommende de nødvendige ressourcer til at foretage en risikovurdering i forbindelse med grænseoverskridende aktiviteter.
- 8) Forskellene mellem medlemsstaterne med hensyn til procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering resulterer i uens vilkår for kreditadgang og i uens inddrivelsesrater i medlemsstaterne. En højere grad af harmonisering inden for rekonstruktion, insolvensbehandling, gældssanering og udelukkelse er derfor altafgørende for et velfungerende indre marked generelt og for en fungerende kapitalmarkedsunion i særdeleshed samt for de europæiske økonomiers modstandsdygtighed, herunder bevarelse og skabelse af arbejdspladser.
- 9) Meromkostningerne i forbindelse med risikovurdering og kreditorernes grænseoverskridende inddrivelse af fordringer hos svært gældstyngede iværksættere, der flytter til en anden medlemsstat for at få gældssanering meget hurtigere, bør også reduceres. De meromkostninger, som iværksættere pådrager sig som følge af behovet for at flytte til en anden medlemsstat for at få gældssanering, bør også reduceres. De hindringer, der følger af langvarige udelukkelse fra udøvelse af erhvervsvirksomhed grundet en iværksætters insolvens eller overgældsætning, hæmmer desuden iværksættervirksomhed.
- 10) Enhver omstrukturering bør, navnlig hvis den er større og har betydelig indvirkning, bygge på en dialog med interessenterne. Denne dialog bør dække valget af de påtænkte foranstaltninger set i forhold til målsætningerne med omstrukturen samt alternative løsninger, og der bør ske passende inddragelse af arbejdstagerrepræsentanterne som fastsat i EU-retten og national ret.
- 11) Hindringerne for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder begrænser sig ikke til rent grænseoverskridende situationer. Et stadig mere sammenkøbet indre marked med fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og arbejdstagere og med en stadig større digital dimension betyder, at meget få virksomheder er rent nationale, hvis alle relevante elementer tages i betragtning, såsom deres kundegrundlag, forsyningskæde, virksomhedsområder, investorer og kapitalgrundlag. Selv rent nationale tilfælde af insolvens kan påvirke det indre markeds funktion gennem den såkaldte dominoeffekt af insolvens, hvor en skyldners insolvens kan udløse yderligere tilfælde af insolvens i forsyningskæden.
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848¹⁾ omhandler kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse, lovvalg og samarbejde i forbindelse med grænseoverskridende insolvensbehandling samt sammenkobling af insolvensregistre. Dens anvendelsesområde dækker forebyggende procedurer, der styrker forudsætningerne for at redde økonomisk levedygtige skyldnere, og procedurer for at give iværksættere og andre fysiske personer gældseftergivelse. Nævnte forordning adresserer imidlertid ikke forskellene mellem de nationale lovgivninger vedrørende disse procedurer. Desuden vil et instrument, der alene begrænser sig til grænseover skridende tilfælde af insolvens, ikke fjerne

alle hindringer for den frie bevægelighed, og det vil heller ikke være muligt for investorerne på forhånd at bestemme den grænseoverskridende eller indenlandske karakter af en skyldners potentielle finansielle vanskeligheder i fremtiden. Det er derfor nødvendigt at gå videre end retligt samarbejde og fastsætte indholdsmæssige minimumsstandarder for forebyggende rekonstruktionsprocedurer og procedurer, der fører til gældssanering for iværksættere.

- 13) Dette direktiv bør ikke berøre anvendelsesområdet for forordning (EU) 2015/848, men tilsigter at være fuldt ud foreneligt med og supplere nævnte forordning ved at pålægge medlemsstaterne at indføre forebyggende rekonstruktionsprocedurer, der overholder visse minimumsprincipper om effektivitet. Det ændrer ikke den tilgang, der er valgt i nævnte forordning, der tillader medlemsstaterne at opretholde eller indføre procedurer, som ikke opfylder betingelsen om bekendtgørelse med henblik på underretning i henhold til nævnte forordnings bilag. Selv om dette direktiv ikke stiller krav om, at procedurerne inden for dets anvendelsesområde opfylder alle betingelserne for underretning i henhold til nævnte bilag, tager det sigte på at lette den grænseoverskridende anerkendelse af disse procedurer samt anerkendelse af retsafgørelser og deres eksigibilitet.
- 14) Fordelen ved anvendelsen af forordning (EU) 2015/848 er, at den fastsætter garantier mod misbrug af flytning af centret for skyldners hovedinteresser under den grænseoverskridende insolvensbehandling. Der bør også gælde visse restriktioner for de procedurer, der ikke er omfattet af nævnte forordning.
- 15) Det er nødvendigt at reducere rekonstruktionsomkostningerne for både skyldnere og kreditorer. De forskelle mellem medlemsstaterne, der hindrer en tidlig rekonstruktion af levedygtige skyldnere i finansielle vanskeligheder og muligheden for gældssanering for ærlige iværksættere, bør derfor reduceres. Reduktion af sådanne forskelle bør føre til større gennemsigtighed, retssikkerhed og forudsigelighed i hele Unionen. Det bør maksimere afkastet for alle typer kreditorer og investorer og fremme grænseoverskridende investeringer. En bedre sammenhæng mellem procedurer for rekonstruktion og insolvensbehandling bør også lette rekonstruktion af koncerner, uanset hvor i Unionen koncernens medlemmer befinder sig.
- 16) Fjernelse af hindringerne for en effektiv forebyggende rekonstruktion af levedygtige skyldnere i finansielle vanskeligheder bidrager til at minimere tabet af arbejdspladser og tabene for kreditorer i forsyningskæden, bevarer knowhow og kompetencer og er dermed til fordel for økonomien som helhed. Ved at gøre det nemmere for iværksættere at få gældssanering bidrages der til, at de undgår at blive ekskluderet fra arbejdsmarkedet, og de får mulighed for at genstarte deres iværksættervirksomhed ved at trække på deres tidligere erfaring. Desuden vil en afkortning af rekonstruktionsprocedurerne resultere i højere inddrivelsesrater for kreditorer, for jo længere tid, der går, desto større tab vil skyldner eller skyldners virksomhed normalt lide. Endelig vil effektive rammer for forebyggende rekonstruktion muliggøre en bedre vurdering af de risici, der er forbundet med beslutninger om långivning og lånoptagelse, og lette tilpasningsprocessen for insolvente eller svært gældstyngede skyldnere og dermed minimere de økonomiske og sociale omkostninger i forbindelse med deres gældsafvikling. Dette direktiv bør give medlemsstaterne fleksibilitet til at anvende fælles principper, samtidig med at de nationale retssystemer respekteres. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre rammer for forebyggende rekonstruktion end dem, der er fastsat i dette direktiv, i deres nationale retssystemer.
- 17) Virksomhederne, og navnlig SMV'er, som udgør 99 % af alle virksomheder i Unionen, bør drage fordel af en mere kohærent tilgang på EU-plan. SMV'er risikerer i højere grad at blive likvideret end at blive rekonstrueret, da de har uforholdsmæssigt højere omkostninger end større virksomheder. Især når SMV'er er i finansielle vanskeligheder, har de ofte ikke de fornødne ressourcer til

at gennemføre bekostelige rekonstruktioner og drage fordel af de mere effektive rekonstruktionsprocedurer, der kun er til rådighed i nogle medlemsstater. For at hjælpe sådanne skyldnere med at rekonstruere med lave omkostninger bør der også på nationalt plan udvikles omfattende tjeklister for rekonstruktionsplaner, som er tilpasset SMV'ers behov og særlige forhold, og disse tjeklister bør gøres tilgængelige på internettet. Desuden bør der indføres tidlige varslingsmekanismer, der kan advare skyldnere om, at der er et presserende behov for handling, idet der tages hensyn til, at SMV'er har begrænsede ressourcer til at ansætte eksperter.

- 18) Ved definitionen af SMV'er bør medlemsstaterne tage behørigt hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU²⁾ eller Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder³⁾.
- 19) Dette direktivs anvendelsesområde bør ikke omfatte skyldnere, der er forsikrings- og genforsikrings-selskaber som defineret i artikel 13, nr. 1) og 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF⁴⁾, kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁵⁾, investerings selskaber og kollektive investeringsordninger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2) og 7), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012⁶⁾, værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014⁷⁾ og andre finansieringsinstitutter og enheder, der er anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁸⁾. Sådanne skyldnere er omfattet af særordninger, og de nationale tilsyns- og afviklingsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser i forhold til dem. Medlemsstaterne bør kunne udelukke andre finansielle enheder, der yder finansielle tjenester, og som er omfattet af sammenlignelige ordninger og indgrebsbeføjelser.
- 20) Af tilsvarende grunde bør offentlige organer i henhold til national ret også udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør også kunne begrænse adgangen til rammer for forebyggende rekonstruktion til juridiske personer, da iværksætteres finansielle vanskeligheder kan håndteres effektivt ikke blot ved hjælp af forebyggende rekonstruktionsprocedurer, men også ved hjælp af procedurer, som fører til gældssanering, eller ved hjælp af uformelle rekonstruktioner på grundlag af kontraktmæssige aftaler. Medlemsstater med forskellige retssystemer, hvor samme type enhed har en anden retlig status i disse retssystemer, bør kunne anvende en ensartet ordning for sådanne enheder. En ramme for forebyggende rekonstruktion fastsat i dette direktiv bør ikke påvirke krav og rettigheder over for en skyldner, som følger af arbejdsmarkedspensionsordninger, hvis disse krav og rettigheder blev opnået på et tidspunkt forud for rekonstruktionen.
- 21) Svært gældstyngede forbrugere er et stort økonomisk og socialt problem, som har tæt relation til nedbringelsen af den alt for store gældsætning. Desuden er det ofte ikke muligt at skelne klart mellem iværksætteres gæld stiftet som led i driften af vedkommendes forretning eller virksomhed eller i udøvelsen af et fag eller erhverv og gæld stiftet uden for rammerne af disse aktiviteter. Iværksættere vil reelt ikke drage fordel af en ny chance, hvis de skal følge særskilte procedurer med forskellige adgangsbetingelser og gældssaneringsperioder for at få afviklet deres forretningsgæld og øvrige gæld stiftet uden for rammerne af deres forretning. Derfor er det tilrådeligt, at medlemsstaterne snarest muligt anvender dette direktivs bestemmelser om gældssanering også på forbrugere, selv om dette direktiv ikke indeholder bindende regler om forbrugeres overgældsætning.
- 22) Jo tidligere en skyldner kan konstatere sine finansielle vanskeligheder og træffe passende tiltag, desto større er sandsynligheden for, at vedkommende kan undgå en forestående insolvens, eller, hvis

der er tale om en virksomhed, hvis levedygtighed er permanent svækket, desto mere ordnet og effektivt kan afviklingen finde sted. Der bør derfor udformes tydelig, ajourført, koncis og brugervenlig information om de tilgængelige procedurer for forebyggende rekonstruktion og etableres en eller flere tidlige varslingsmekanismer, der kan give skyldnere, der begynder at opleve finansielle vanskeligheder, incitament til hurtig handling. Tidlige varslingsmekanismer i form af varslingsmekanismer, som angiver, når skyldner ikke har foretaget visse typer betalinger, kan f.eks. udløses af manglende betaling af skatter og afgifter eller bidrag til socialsikringsordninger. Sådanne værktøjer kan enten udvikles af medlemsstaterne eller af den private sektor, forudsat at målet nås. Medlemsstaterne bør gøre oplysninger om den tidlige varslingsmekanisme tilgængelige på internettet, f.eks. på et særligt websted eller en særlig webside. Medlemsstaterne bør kunne tilpasse de tidlige varslingsmekanismer til virksomhedens størrelse og fastsætte særlige bestemmelser om tidlige varslingsmekanismer for store virksomheder og koncerner under hensyntagen til deres særlige karakteristika. Dette direktiv bør ikke pålægge medlemsstater noget ansvar for eventuelle skader som følge af rekonstruktionsprocedurer, som er udløst af sådanne tidlige varslingsmekanismer.

- 23) For at øge støtten til arbejdstagere og deres repræsentanter bør medlemsstaterne sikre, at arbejdstagerrepræsentanterne får adgang til relevante og ajourførte oplysninger om tilgængelige tidlige varslingsmekanismer, og det bør også være muligt dem at yde støtte til arbejdstagerrepræsentanterne ved vurderingen af skyldners økonomiske situation.
- 24) Skyldnere, herunder juridiske enheder og, hvor dette er foreskrevet i national ret, fysiske personer og koncerner, bør have adgang til en rekonstruktionsramme for at sætte dem i stand til at tackle deres finansielle vanskeligheder på et tidligt tidspunkt, hvor det forekommer sandsynligt, at deres insolvens kan forhindres, og at virksomhedens levedygtighed kan sikres. Der bør være adgang til en rekonstruktionsramme, før en skyldner bliver insolvent i henhold til national ret, dvs. før skyldner opfylder betingelserne i national ret for at blive genstand for kollektiv insolvensbehandling, der normalt medfører, at skyldner fuldt ud mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator. For at undgå misbrug af rammer for rekonstruktion bør skyldners finansielle vanskeligheder afspejle en sandsynlighed for insolvens, og rekonstruktionsplanen bør kunne afværge skyldners insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed.
- 25) Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvorvidt fordringer, der forfalder eller indtræder efter, at en begæring om at indlede en forebyggende rekonstruktionsprocedure er indgivet, eller efter indledning af proceduren, er omfattet af foranstaltningerne for forebyggende rekonstruktion eller suspensionen af individuel kreditorforfølgning. Medlemsstaterne bør frit kunne bestemme, om suspensionen af individuel kreditorforfølgning skal have indflydelse på forfaldne renter af fordringer.
- 26) Medlemsstaterne bør kunne indføre en levedygtighedstest som betingelse for adgang til den forebyggende rekonstruktionsprocedure, der er fastsat i dette direktiv. En sådan test bør foretages uden at være til skade for skyldners aktiver, hvilket kan ske på den måde, at der bevilges midlertidig suspension, eller at testen udføres uden unødigt forsinkelse. At testen ikke er til skade, bør dog ikke forhindre medlemsstater i at kræve, at skyldner for egen regning dokumenterer sin levedygtighed.
- 27) Den omstændighed, at medlemsstaterne kan begrænse adgangen til en rekonstruktionsramme for skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af deres regnskabs- eller bogføringsmæssige forpligtelser, bør ikke forhindre medlemsstaterne i også at begrænse skyldneres adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion, hvis deres bøger og forretningspapirer er ufuldstændige eller mangelfulde i en grad, der gør det umuligt at fastslå skyldners aktiviteter og finansielle situation.

- 28) Medlemsstaterne bør kunne udvide anvendelsesområdet for de i dette direktiv fastsatte rammer for forebyggende rekonstruktion til også at omfatte situationer, hvor skyldnere har ikkefinansielle vanskeligheder, forudsat at sådanne vanskeligheder medfører en reel og alvorlig trussel mod en skyldners aktuelle eller fremtidige evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. Den relevante tidsramme for fastlæggelse af en sådan trussel kan udgøre en periode på flere måneder eller endnu længere for at tage hensyn til tilfælde, hvor skyldner har ikkefinansielle vanskeligheder, der truer vedkommendes aktiviteter status som en going concern og på mellemlang sigt vedkommendes likviditet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis skyldner har mistet en kontrakt, der har central betydning for vedkommende.
- 29) For at fremme effektiviteten og mindske forsinkelser og omkostninger bør de nationale rammer for forebyggende rekonstruktion inkludere fleksible procedurer. Hvis dette direktiv gennemføres ved hjælp af mere end én procedure inden for en rekonstruktionsramme, bør skyldner have adgang til alle de rettigheder og garantier, der er fastsat i dette direktiv, med henblik på at opnå effektiv rekonstruktion. Med undtagelse af de tilfælde, hvor inddragelse af judicielle eller administrative myndigheder er obligatorisk som fastsat i dette direktiv, bør medlemsstaterne kunne begrænse inddragelsen af sådanne myndigheder til tilfælde, hvor den er nødvendig og forholdsmæssig, idet der samtidig bl.a. tages hensyn til målet om at beskytte skyldneres og berørte parteres rettigheder og interesser og målet om at mindske forsinkelser og omkostninger ved procedurerne. Hvis kreditorer eller arbejdstagerrepræsentanter har mulighed for at indlede en rekonstruktionsprocedure i henhold til national ret, og hvis skyldner er en SMV, bør medlemsstaterne kræve samtykke fra skyldner som en forudsætning for at indlede proceduren, og de bør også kunne udvide dette krav til også at gælde skyldnere, som er store virksomheder.
- 30) For at undgå unødvendige omkostninger, afspejle det forhold, at forebyggende rekonstruktion anvendes på et tidligt tidspunkt, og tilskynde skyldnere til at ansøge om forebyggende rekonstruktion på et tidligt tidspunkt i en periode med finansielle vanskeligheder bør de i princippet bevare kontrollen over deres aktiver og virksomhedens daglige drift. Udpegelsen af en rekonstruktør til at føre tilsyn med en skyldners aktiviteter eller delvis overtage kontrollen over den daglige drift bør ikke være obligatorisk i alle tilfælde, men bør afgøres fra sag til sag afhængigt af sagens omstændigheder eller skyldners specifikke behov. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at udpegelsen af en rekonstruktør altid er nødvendig under visse omstændigheder, såsom hvis: skyldner har fordel af en generel suspension af individuel kreditorforfølgning, rekonstruktionsplanen skal stadfæstes ved gennemtvungelse over for alle kreditorer, rekonstruktionsplanen omfatter foranstaltninger, der berører arbejdstagernes rettigheder, eller skyldner eller ledelsen har handlet på en kriminel, svigagtig eller skadelig måde i forretningsforbindelserne.
- 31) Medlemsstaterne bør dog fastsætte bestemmelser om obligatorisk udpegelse af en rekonstruktør med henblik på at bistå parterne med at forhandle og udarbejde en rekonstruktionsplan, når en judicial eller administrativ myndighed bevilger skyldner en generel suspension af individuel kreditorforfølgning, forudsat at en rekonstruktør i et sådant tilfælde er nødvendig for at beskytte parternes interesser, at rekonstruktionsplanen skal stadfæstes af en judicial eller administrativ myndighed ved gennemtvungelse over for alle kreditorer, at den blev begæret af skyldner, eller at den begæres af et flertal af kreditorer, forudsat at kreditorerne dækker rekonstruktørens omkostninger og honorarer.
- 32) En skyldner bør kunne opnå midlertidig suspension af individuel kreditorforfølgning, hvad enten den indrømmes af en judicial eller administrativ myndighed eller støttes på lov, med det formål at kunne fortsætte sin drift eller i det mindste bevare værdien af sit bo under forhandlingerne. Hvis dette er foreskrevet i national ret, bør suspensionen også kunne finde anvendelse på sikkerhed, der

er stillet af tredjemand, herunder kautionister og sikkerhedsstillere. Medlemsstaterne bør dog kunne foreskrive, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at bevilge en suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis en sådan suspension ikke er nødvendig, eller hvis den ikke vil opfylde målet om at støtte forhandlingerne. Afvisningsgrunde kan omfatte manglende støtte fra det påkrævede flertal af kreditorer eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skyldners faktiske manglende evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder.

- 33) For at lette og fremskynde sagsbehandlingen bør medlemsstaterne kunne opstille formodninger, som kan afkræftes, med hensyn til forekomsten af grunde til at afvise suspension, f.eks. hvis skyldner udviser adfærd, der er typisk for en skyldner, som er ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder — såsom en væsentlig betalingsmisligholdelse over for arbejdstagere eller skatte- eller socialsikringsorganer — eller hvis skyldneren eller den aktuelle ledelse af en virksomhed har begået økonomisk kriminalitet, der giver grund til at tro, at et flertal af kreditorerne ikke vil støtte indledning af forhandlingerne.
- 34) En suspension af individuel kreditorforfølgning kan være generel, således at den angår alle kreditorer, eller den kan gælde kun visse individuelle kreditorer eller kategorier af kreditorer. Medlemsstaterne bør under nærmere fastsatte omstændigheder kunne udelukke visse fordringer eller kategorier af fordringer fra suspensionens anvendelsesområde, såsom fordringer, der er sikret med aktiver, hvis fjernelse ikke ville bringe virksomhedsrekonstruktionen i fare, eller fordringer, hvis suspension ville påføre kreditor urimelig skade, såsom ved et ikkekompenseret tab eller værdiforringelse af sikkerhedsstillelsen.
- 35) For at sikre en rimelig balance mellem skyldners og kreditorernes rettigheder bør en suspension af individuel kreditorforfølgning finde anvendelse for en maksimumperiode på højst fire måneder. Komplekse rekonstruktioner kan imidlertid kræve længere tid. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, at forlængelser af den indledende suspensionsperiode i sådanne tilfælde kan bevilges af den judicielle eller administrative myndighed. Hvis en judicial eller administrativ myndighed ikke træffer en afgørelse om forlængelse af en suspension, inden den udløber, bør suspensionen ophøre med at have virkning ved suspensionsperiodens udløb. Af hensyn til retssikkerheden bør suspensionens samlede varighed ikke overstige tolv måneder. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte tidsbegrænset suspension, når skyldner bliver insolvent i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, om en kort midlertidig suspension, indtil en judicial eller administrativ myndighed har truffet afgørelse om adgang til rammen for forebyggende rekonstruktion, skal være underlagt tidsfristerne i dette direktiv.
- 36) For at sikre, at kreditorer ikke lider unødigt skade, bør medlemsstaterne fastsætte, at judicielle eller administrative myndigheder kan ophæve en suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis den ikke længere opfylder målet om at støtte forhandlingerne, f.eks. hvis det viser sig, at det påkrævede flertal af kreditorer ikke ønsker at fortsætte forhandlingerne. Suspensionen bør også ophæves, hvis kreditorer lider urimelig skade som følge af suspensionen, hvor medlemsstaterne foreskriver en sådan mulighed. Medlemsstaterne bør kunne begrænse muligheden for at ophæve suspensionen til situationer, hvor kreditorer ikke har haft mulighed for at blive hørt, før den trådte i kraft eller blev forlænget. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte en minimumsperiode, inden for hvilken suspensionen ikke kan ophæves. Ved bestemmelsen af, om kreditorer lider urimelig skade, bør judicielle eller administrative myndigheder kunne tage hensyn til, om suspensionen vil bevare boets samlede værdi, og om skyldner handler i ond tro eller med det formål at forårsage skade eller generelt handler i strid med den samlede kreditormasses berettigede forventninger.

- 37) Dette direktiv omfatter ikke bestemmelser om kompensation eller garantier for kreditorer, hvis sikkerhedsstillelse sandsynligvis vil falde i værdi under suspensionen. En enkelt kreditor eller klasse af kreditorer vil lide urimelig skade som følge af suspensionen, hvis deres krav eksempelvis stilles væsentligt ringere som følge af suspensionen, end hvis suspensionen ikke fandt anvendelse, eller hvis kreditor stilles ringere end andre kreditorer i en lignende situation. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en suspension, når en eller flere kreditorer eller en eller flere klasser af kreditorer har lidt urimelig skade, kan ophæves for disse kreditorer eller klasser af kreditorer eller for alle kreditorer. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvem der er berettiget til at anmode om ophævelse af suspensionen.
- 38) En suspension af individuel kreditorforfølgning bør også føre til udsættelse af en skyldners forpligtelse til at begære eller af indledning på kreditors anmodning af en insolvensprocedure, som kan ende i skyldners likvidation. Sådanne insolvensprocedurer bør ud over dem, der er begrænset ved lov til kun at have skyldners likvidation som muligt udfald, også omfatte procedurer, der kan muliggøre en rekonstruktion af skyldner. Suspension af en insolvensprocedure, der indledes på begæring af kreditorer, bør ikke kun finde anvendelse, når medlemsstaterne fastsætter en generel suspension af individuel kreditorforfølgning, som omfatter alle kreditorer, men også når medlemsstaterne fastsætter en mulighed for suspension af individuel kreditorforfølgning, der kun dækker et begrænset antal kreditorer. Medlemsstaterne bør dog kunne bestemme, at insolvensbehandling kan indledes på begæring af offentlige myndigheder, som ikke handler i egenskab af kreditorer, men i den almene interesse, såsom en offentlig anklager.
- 39) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at skyldnerne som led i den normale drift indfrier krav i forhold til kreditorer, der ikke er berørt af suspensionen, og krav i forhold til kreditorer, der er berørt af suspensionen, som opstår under suspensionen af individuel kreditorforfølgning. For at sikre, at kreditorer med krav, der er opstået før indledningen af en rekonstruktionsprocedure eller en suspension af individuel kreditorforfølgning, ikke presser skyldner til at indfri disse krav, som ellers ville nedskrevet ved gennemførelsen af rekonstruktionsplanen, bør medlemsstaterne kunne foreskrive suspension af skyldners forpligtelse for så vidt angår betaling af disse krav.
- 40) Hvis en skyldner bliver genstand for en insolvensprocedure, kan nogle leverandører eventuelt have kontraktlige rettigheder, der fremgår af såkaldte ipso facto-klausuler og berettiger dem til at ophæve kontrakten alene som følge af insolvensen, selv om skyldner behørigt har opfyldt sine forpligtelser. Ipso facto-klausuler kan også udløses, når en skyldner ansøger om forebyggende rekonstruktionsforanstaltninger. Hvis sådanne klausuler påberåbes, når skyldner blot forhandler om en rekonstruktionsplan eller anmoder om en suspension af individuel kreditorforfølgning, eller påberåbes i forbindelse med enhver hændelse forbundet med suspensionen, kan en tidlig ophævelse få negativ indvirkning på skyldners virksomhed og en vellykket redning af virksomheden. I sådanne tilfælde er det derfor nødvendigt, at kreditorerne ikke kan påberåbe sig ipso facto klausuler, der henviser til forhandlinger om en rekonstruktionsplan eller en suspension eller enhver tilsvarende hændelse forbundet med suspensionen.
- 41) En tidlig afslutning kan bringe en virksomheds evne til at fortsætte driften under rekonstruktionsforhandlinger i fare, især hvis det drejer sig om kontrakter om væsentlige leverancer såsom gas, elektricitet, vand, telekommunikation og betalingskorttjenester. Medlemsstaterne bør fastsætte, at kreditorer, der er omfattet af suspensionen af individuel kreditorforfølgning, og hvis fordringer er indtrådt før suspensionen og ikke er blevet betalt af en skyldner, ikke har mulighed for at tilbageholde en ydelse, ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler i løbet af suspensionsperioden, forudsat at skyldner opfylder de af sine forpligtel-

ser i henhold til sådanne aftaler, der forfalder under suspensionen. Gensidigt bebyrdende aftaler er f.eks. leasing- og licensaftaler, langsigtede leveringsaftaler og franchiseaftaler.

- 42) Dette direktiv bør fastsætte minimumsstandarder for indholdet af en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterne bør dog kunne kræve yderligere forklaringer i rekonstruktionsplanen, f.eks. vedrørende de kriterier, efter hvilke kreditorerne er inddelt i grupper, hvilket kan være relevant i tilfælde, hvor en gæld kun er delvis sikret. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtede til at kræve en udtalelse fra en sagkyndig om værdien af aktiver, som skal være angivet i planen.
- 43) Kreditorer, der berøres af en rekonstruktionsplan, herunder arbejdstagere, og, hvor dette er foreskrevet i national ret, aktionærer bør have ret til at stemme om vedtagelsen af rekonstruktionsplanen. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte begrænsede undtagelser til denne regel. Parter, der ikke berøres af rekonstruktionsplanen, bør ikke have stemmeret i forhold til planen, og der bør ikke stilles krav om deres støtte for at godkende planen. Begrebet »berørte parter« bør kun omfatte arbejdstagere i deres egenskab af kreditorer. Hvis medlemsstaterne beslutter at undtage arbejdstageres tilgodehavender fra rammen for forebyggende rekonstruktion, bør arbejdstagere derfor ikke anses som berørte parter. Afstemningen om vedtagelsen af en rekonstruktionsplan kan tage form af en formel afstemningsproces eller af en høring og aftale med det påkrævede flertal af berørte parter. Hvis afstemningen tager form af en aftale med det påkrævede flertal, kan de berørte parter, som ikke var involveret i aftalen, ikke desto mindre gives mulighed for at tilslutte sig rekonstruktionsplanen.
- 44) For at sikre, at rettigheder, som i alt væsentligt ligner hinanden, behandles ensartet, og at rekonstruktionsplaner kan vedtages uden urimelig skade for de berørte parter, bør de berørte parter behandles i særskilte klasser, der modsvarer kriterierne for klasseinddeling i national ret. »Klasseinddeling« indebærer inddelingen af de berørte parter i grupper med henblik på vedtagelsen af en plan på en sådan måde, at deres rettigheder og gældsklasser, der er knyttet deres krav og interesser, afspejles. Som et minimum bør sikrede og usikrede kreditorer altid behandles i særskilte klasser. Medlemsstaterne bør dog kunne kræve, at der oprettes mere end to klasser af kreditorer, herunder forskellige klasser af usikrede eller sikrede kreditorer og klasser af kreditorer med efterstillede krav. Medlemsstaterne bør også kunne behandle typer kreditorer, der ikke har tilstrækkeligt ensartede interesser, i særskilte klasser, f.eks. skatte- eller socialsikringsmyndigheder. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at sikrede krav kan opdeles i sikrede og usikrede dele baseret på en værdiansættelse af sikkerheden. Medlemsstaterne bør desuden kunne fastlægge specifikke regler, som støtter klasseinddeling, såfremt ikkediversificerede eller på anden vis særligt sårbare kreditorer, såsom arbejdstagere eller små leverandører, kunne drage fordel af dannelsen af en sådan klasse.
- 45) Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at skyldnere, der er SMV'er, som følge af deres forholdsvis enkle kapitalstruktur kan fritages fra forpligtelsen til at behandle berørte parter i særskilte klasser. I tilfælde, hvor SMV'er har valgt kun at danne én afstemningsklasse, og denne klasse stemmer imod planen, bør skyldnerne kunne forelægge en anden plan i overensstemmelse med dette direktivs generelle principper.
- 46) Medlemsstaterne bør under alle omstændigheder sikre en passende behandling i national ret af spørgsmål af særlig betydning for klasseinddelingen, såsom fordringer fra forbundne parter, og at deres nationale ret indeholder regler om eventualfordringer og bestridte fordringer. Medlemsstaterne bør kunne regulere, hvordan bestridte fordringer skal håndteres, med henblik på tildeling af stemmerettigheder. Den judicielle eller administrative myndighed bør undersøge klasseinddeling, herunder udvælgelsen af kreditorer, der berøres af planen, når en rekonstruktionsplan forelægges til stadfæstelse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne foreskrive, at sådanne myndigheder også kan

undersøge klasseinddeling på et tidligere tidspunkt, hvis forslagsstilleren til planen søger forudgående validering eller vejledning.

- 47) National ret bør fastlægge regler om påkrævede flertal for at sikre, at et mindretal af berørte parter i hver klasse ikke kan hindre vedtagelsen af en rekonstruktionsplan, der ikke forringer deres rettigheder eller interesser i urimeligt omfang. Uden en flertalsregel, som binder sikrede kreditorer, der ikke samtykker, ville det i mange tilfælde ikke være muligt at gennemføre en tidlig rekonstruktion, f.eks. når der er behov for en finansiel rekonstruktion, men virksomheden ellers er levedygtig. For at sikre, at parter har indflydelse på vedtagelsen af rekonstruktionsplaner i en grad, der står i forhold til deres interesser i virksomheden, bør det påkrævede flertal baseres på størrelsen af kreditorernes krav eller kapitalejernes interesser i en given klasse. Medlemsstaterne bør desuden kunne kræve, at der er flertal blandt antallet af berørte parter i hver klasse. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte regler med hensyn til berørte parter med stemmeret, der ikke udøver retten på korrekt vis eller ikke er repræsenteret, såsom regler om at tage disse berørte parter i betragtning i forbindelse med en deltagelsestærskel eller ved beregningen af et flertal. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte en tærskel for deltagelse i afstemningen.
- 48) Det er nødvendigt, at en judiciel eller administrativ myndighed stadfæster en rekonstruktionsplan, for at sikre, at indskrænkningen af kreditorernes rettigheder eller kapitalejernes interesser står i forhold til fordelene ved rekonstruktionen, og at de har adgang til et effektivt retsmiddel. Stadfæstelse er navnlig nødvendigt, hvis: der findes berørte parter, der ikke samtykker, rekonstruktionsplanen indeholder bestemmelser om ny finansiering, eller planen indebærer et tab af over 25 % af arbejdsstyrken. Medlemsstaterne bør dog kunne bestemme, at stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed også er nødvendig i andre tilfælde. En stadfæstelse af en plan, som indebærer et tab af over 25 % af arbejdsstyrken, bør kun være nødvendig, hvis national ret giver mulighed for, at rammer for forebyggende rekonstruktion omfatter foranstaltninger, som har direkte indvirkning på arbejdskontrakter.
- 49) Medlemsstaterne bør sikre, at en judiciel eller administrativ myndighed kan afvise en plan, når det er blevet fastslået, at den forringer rettighederne for kreditorer eller kapitalejere, der ikke samtykker, enten til et niveau under det, som de med rimelighed kunne forvente at modtage i tilfælde af likvidation af skyldners virksomhed, uanset om der er tale om en gradvis likvidation eller frasalg af virksomheden som en going concern, afhængigt af den enkelte skyldners specifikke omstændigheder, eller til et niveau under det, som de med rimelighed kunne forvente i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke er stadfæstet. Hvis planen imidlertid stadfæstes gennem en mekanisme til gennemtvungelse over for alle kreditorer, bør der henvises til den beskyttelsesmekanisme, der anvendes i forbindelse med et sådant alternativ. Hvis medlemsstaterne vælger at foretage en værdiansættelse af skyldner som en going concern, bør der i going concern-værdien tages højde for skyldners virksomhed på længere sigt i modsætning til likvidationsværdien. Going concern-værdien er som hovedregel højere end likvidationsværdien, da den er baseret på den antagelse, at virksomheden fortsætter sine aktiviteter med færrest mulige forstyrrelser, nyder kreditorernes, aktionærernes og kundernes tillid, fortsætter med at generere indtægter og begrænser konsekvenserne for arbejdstagerne.
- 50) Mens overholdelse af kriteriet om kreditorernes bedste interesse kun bør undersøges af en judiciel eller administrativ myndighed, hvis der gøres indsigelse mod rekonstruktionsplanen med den begrundelse, bør medlemsstaterne for at undgå, at der foretages en værdiansættelse i alle sager, kunne bestemme, at andre betingelser for stadfæstelse kan undersøges på eget initiativ. Medlemsstaterne bør kunne tilføje andre betingelser, der skal være opfyldt for at stadfæste en rekonstruktionsplan, såsom hvorvidt kapitalejere er tilstrækkeligt beskyttet. Judicielle eller administrative myndigheder

bør kunne afvise at stadfæste rekonstruktionsplaner, som ikke har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens eller sikre virksomhedens levedygtighed. Medlemsstaterne bør dog ikke være forpligtede til at sikre, at en sådan vurdering foretages på eget initiativ.

- 51) En af betingelserne for stadfæstelse af en rekonstruktionsplan bør være, at alle berørte parter underrettes herom. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastlægge underretningens format og fastsætte tidspunktet for, hvornår den skal foretages, og fastsætte bestemmelser for behandling af ukendte fordringer for så vidt angår underretning. De bør også kunne bestemme, at ikkeberørte parter skal underrettes om rekonstruktionsplanen.
- 52) Opfyldelse af kriteriet om »kreditorernes bedste interesse« bør anses for at betyde, at kreditorer, der ikke samtykker, ikke stilles ringere i henhold til rekonstruktionsplanen, end det ville have været tilfældet enten i tilfælde af likvidation, uanset om der er tale om en gradvis likvidation eller frasalg af virksomheden som en going concern, eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke ville blive stadfæstet. Medlemsstaterne bør have mulighed for at vælge en af disse tærskler ved gennemførelsen i national ret af kriteriet om kreditorernes bedste interesse. Dette kriterium bør anvendes i alle tilfælde, hvor en plan skal stadfæstes for at være bindende for kreditorer, der ikke samtykker, eller i givet fald klasser af kreditorer, der ikke samtykker. Som følge af kriteriet om »kreditorernes bedste interesse« kan medlemsstaterne fastsætte, at planen, hvor offentlige institutionelle kreditorer har en privilegeret status i henhold til national ret, ikke kan pålægge disse kreditorer et fuldstændigt eller delvist bortfald af deres fordringer.
- 53) En rekonstruktionsplan bør altid vedtages, hvis det påkrævede flertal i hver berørt klasse støtter planen, men en rekonstruktionsplan, der ikke støttes af det påkrævede flertal i hver berørt klasse, bør stadig kunne stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed på forslag af en skyldner eller med skyldners samtykke. Hvis der er tale om en juridisk person, bør medlemsstaterne kunne bestemme, om skyldner med henblik på vedtagelse eller stadfæstelse af en rekonstruktionsplan skal forstås som den juridiske persons bestyrelse eller et vist flertal af aktionærer eller kapitalejere. For at planen kan stadfæstes i tilfælde af en gennemtvingelse over for alle kreditorer, bør den støttes af et flertal af stemmeberettigede klasser af berørte parter. Mindst én af disse klasser bør være en klasse af sikrede kreditorer eller have forrang for klassen af ordinære usikrede kreditorer.
- 54) Der bør være mulighed for, hvis et flertal af stemmeberettigede klasser ikke støtter rekonstruktionsplanen, at planen alligevel kan stadfæstes, hvis den støttes af mindst én berørt eller skadelidt klasse af kreditorer, som efter en værdiansættelse af skyldner som en going concern fyldestgøres eller bevarer eventuelle interesser eller, hvor dette er foreskrevet i national ret, med rimelighed kan formodes at blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation anvendes i henhold til national ret. I et sådant tilfælde bør medlemsstaterne kunne øge antallet af klasser, der skal godkende planen, uden nødvendigvis at kræve, at alle disse klasser efter en værdiansættelse af skyldner som en going concern fyldestgøres eller bevarer eventuelle interesser i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør imidlertid ikke kræve samtykke fra alle klasser. Hvis der kun er to kreditorer, bør samtykke fra mindst én klasse følges betragtes som fyldestgørende, hvis de øvrige betingelser for anvendelsen af en mekanisme til gennemtvingelse over for alle kreditorer er opfyldt. Ved skadelidte kreditorer bør forstås, at der sker en værdiforringelse af deres fordringer.
- 55) Ved anvendelse af mekanismen til gennemtvingelse over for alle kreditorer bør medlemsstaterne sikre, at klasser af berørte kreditorer, der ikke samtykker, ikke lider urimelig skade i henhold til den foreslåede plan, og medlemsstaterne bør yde sådanne klasser, der ikke samtykker, tilstrækkelig beskyttelse. Medlemsstaterne bør kunne beskytte en klasse af berørte kreditorer, der ikke

samtykker, ved at sikre, at den behandles mindst lige så gunstigt som enhver anden klasse af samme rang og gunstigere end enhver lavere prioriteret klasse. Alternativt kan beskytte en klasse af berørte kreditorer, der ikke samtykker, ved at sikre, at en sådan klasse modtager fuld betaling, hvis en lavere prioriteret klasse modtager en udlodning eller bevare eventuelle interesser i henhold til rekonstruktionsplanen («reglen om absolut fortrinsstilling»). Medlemsstaterne bør overlades et skøn ved gennemførelsen af konceptet med fuld betaling, herunder for så vidt angår tidspunktet for betaling, så længe hovedkravet og, i tilfælde af sikrede kreditorer, sikkerhedsstillelsens værdi beskyttes. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, med hvilke tilsvarende midler den oprindelige fordring kan fyldestgøres fuldt ud.

- 56) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fravige reglen om absolut fortrinsstilling, f.eks. når det skønnes rimeligt, at kapitalejere bevarer visse interesser i henhold til planen, selv om en højere prioriteret klasse er forpligtet til at acceptere en nedsættelse af sine krav, eller at væsentlige leverandører, der er omfattet af bestemmelsen om suspension af individuel kreditorforfølgning, betales før højere prioriterede kreditorer. Medlemsstaterne bør kunne vælge, hvilken af de ovennævnte beskyttelsesmekanismer de vil indføre.
- 57) Samtidig med, at aktionærernes og andre kapitalejeres legitime interesser bør beskyttes, bør medlemsstaterne sikre, at de ikke urimeligt kan forhindre vedtagelsen af rekonstruktionsplaner, der vil kunne genskabe skyldners levedygtighed. Medlemsstaterne bør kunne benytte forskellige midler til at nå dette mål, f.eks. ved at vælge ikke at give kapitalejere ret til at stemme om en rekonstruktionsplan og ved ikke at gøre vedtagelsen af en rekonstruktionsplan betinget af samtykke fra kapitalejere, der efter en værdiansættelse af virksomheden ikke ville modtage nogen betaling eller anden erstatning, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation blev anvendt. Når kapitalejere har ret til at stemme om en rekonstruktionsplan, bør en judiciel eller administrativ myndighed imidlertid kunne stadfæste planen ved at anvende reglerne om gennemtvungelse over for alle kreditorer, uanset om en eller flere klasser af kapitalejere ikke samtykker. Det bør ikke kræves af medlemsstater, som udelukker kapitalejere fra at stemme, at de anvender reglen om absolut fortrinsstilling i forholdet mellem kreditorer og kapitalejere. Et andet muligt middel til at sikre, at kapitalejere ikke urimeligt forhindrer vedtagelsen af rekonstruktionsplaner, ville være at sikre, at rekonstruktionsforanstaltninger, som direkte berører kapitalejeres rettigheder og skal godkendes på en generalforsamling af aktionærer i henhold til selskabsretten, ikke er underlagt urimeligt høje flertalskrav, og at kapitalejere ingen kompetence har i forhold til rekonstruktionsforanstaltninger, der ikke direkte berører deres rettigheder.
- 58) Der kan være behov for flere klasser af kapitalejere, når der findes forskellige klasser af kapitalandele med forskellige rettigheder. Kapitalejere i SMV'er, der ikke blot er investorer, men ejere af virksomheden og bidrager til virksomheden på andre måder, såsom med ledelsekspertise, har ikke nødvendigvis incitament til at rekonstruere under sådanne forhold. Derfor bør gennemtvungelsen over for alle kreditorer forblive frivillig for skyldnere, der er SMV'er.
- 59) Med henblik på gennemførelsen af rekonstruktionsplanen bør planen gøre det muligt for kapitalejere i SMV'er at yde et ikkeøkonomisk bidrag til rekonstruktionen, f.eks. i form af erfaring, omdømme eller forretningsforbindelser.
- 60) Arbejdstagerne bør nyde fuldstændig arbejdsretlig beskyttelse under procedurene for forebyggende rekonstruktion i deres helhed. Navnlig bør dette direktiv ikke berøre arbejdstagernes rettigheder i henhold til Rådets direktiv 98/59/EF⁹⁾ og 2001/23/EF¹⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF¹¹⁾, 2008/94/EF¹²⁾ og 2009/38/EF¹³⁾. Forpligtelserne vedrørende information og høring af arbejdstagere i henhold til den nationale ret, der gennemfører nævnte direktiver, forbliver helt

uforandrede. Dette inkluderer forpligtelsen til at informere og høre arbejdstagerrepræsentanterne om beslutninger om at anvende en ramme for forebyggende rekonstruktion i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF.

- 61) Arbejdstagerne og deres repræsentanter bør modtage oplysninger om den foreslåede rekonstruktionsplan, for så vidt som det er fastsat i EU-retten, således at de har mulighed for at foretage en tilbundsgående vurdering af de forskellige scenarier. Arbejdstagerne og deres repræsentanter bør desuden inddrages, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde høringskravene i EU-retten. Grundet behovet for at sikre arbejdstagere et passende beskyttelsesniveau bør medlemsstaterne pålægges at undtage arbejdstagernes tilgodehavender fra en eventuel suspension af individuel kreditorforfølgning, uanset om disse tilgodehavender opstår før eller efter bevilling af suspensionen. En suspension af forfølgning af arbejdstageres tilgodehavender bør kun være tilladt for de beløb og den periode, hvor betalingen af sådanne tilgodehavender reelt garanteres på et tilsvarende niveau ved andre midler i henhold til national ret. Hvis der i henhold til national ret gælder begrænsninger af garantiinstitutionernes ansvar med hensyn til enten garantiens længde eller det beløb, der udbetales til arbejdstagere, bør arbejdstagere have mulighed for at gøre deres tilgodehavender gældende over for arbejdsgiveren, selv under suspensionen. Alternativt bør medlemsstaterne kunne udelukke arbejdstagernes tilgodehavender fra anvendelsesområdet for rammerne for forebyggende rekonstruktion og sørge for, at de beskyttes i henhold til national ret.
- 62) Når en rekonstruktion medfører overførsel af en del af en virksomhed eller bedrift, bør de arbejdstagerrettigheder, der følger af en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, navnlig retten til løn, beskyttes i overensstemmelse med artikel 3 og 4 i direktiv 2001/23/EF, jf. dog de særlige regler, der finder anvendelse i tilfælde af insolvensbehandling i henhold til nævnte direktivs artikel 5, og navnlig de muligheder, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 5, stk. 2. Nærværende direktiv bør ikke berøre den ret til information og høring, der er garanteret ved direktiv 2002/14/EF, herunder om beslutninger, der kan medføre betydelige ændringer i arbejdstilrettelæggelsen eller i kontraktlige forhold, med henblik på at nå en aftale om sådanne beslutninger. Desuden bør arbejdstagere, hvis tilgodehavender berøres af en rekonstruktionsplan, i henhold til nærværende direktiv have ret til at stemme om planen. Med henblik på afstemningen om en rekonstruktionsplan bør medlemsstaterne kunne beslutte at placere arbejdstagerne i en anden klasse end andre kreditorer.
- 63) Judicielle eller administrative myndigheder bør kun træffe afgørelse om en værdiansættelse af en virksomhed enten i likvidationsfasen eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke blev stadfæstet, hvis en berørt part, der ikke samtykker, gør indsigelse mod rekonstruktionsplanen. Dette bør ikke forhindre medlemsstaterne i at foretage værdiansættelser i anden sammenhæng i henhold til national ret. En sådan afgørelse bør dog også kunne bestå i en godkendelse af en værdiansættelse foretaget af en sagkyndig eller en værdiansættelse, som skyldner eller en anden part har fremlagt i sagen på et tidligere tidspunkt. Hvis der træffes afgørelse om at foretage en værdiansættelse, bør medlemsstaterne kunne fastsætte særlige bestemmelser, som er adskilt fra den almindelige civile retspleje, for værdiansættelse i tilfælde af rekonstruktion med henblik på at sikre, at den foretages hurtigt. Intet i dette direktiv bør berøre bevisbyrdereglerne i henhold til national ret i tilfælde af en værdiansættelse.
- 64) En rekonstruktionsplans bindende virkning bør være begrænset til de berørte parter, der har deltaget i vedtagelsen af planen. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvad det indebærer for en kreditor at deltage, herunder i tilfælde af ukendte kreditorer eller kreditorer for fremtidige fordringer. Medlemsstater bør f.eks. kunne beslutte, hvordan kreditorer, der er blevet underrettet på korrekt vis, men som ikke har deltaget i procedurerne, skal håndteres.

- 65) Interesserede berørte parter bør kunne påklage en administrativ myndigheds afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterne bør også kunne indføre en mulighed for at påklage en judiciel myndigheds afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan. For at sikre, at planen er effektiv, mindske usikkerheden og undgå unødige forsinkelser bør klager dog som hovedregel ikke have opsættende virkning og derfor ikke være til hinder for gennemførelsen af rekonstruktionsplanen. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte og begrænse begrundelserne for en klage. Hvis afgørelsen om planens stadfæstelse påklages, bør medlemsstaterne kunne tillade den judicielle myndighed at udstede en foreløbig eller kortfattet afgørelse, der beskytter gennemførelsen og anvendelsen af planen mod konsekvenserne af, at den verserende klage tages til følge. Hvis en klage tages til følge, bør de judicielle eller administrative myndigheder have mulighed for som et alternativ til omstødelse af planen at overveje muligheden for at ændre planen, hvis medlemsstaterne giver mulighed herfor, samt at stadfæste planen uden ændringer. Eventuelle ændringer af planen bør kunne foreslås af parterne eller sættes til afstemning af parterne på eget initiativ eller efter anmodning fra den judicielle myndighed. Medlemsstaterne kunne også yde kompensation for økonomisk tab til den part, hvis klage tages til følge. National ret bør kunne håndtere en potentiel ny suspension eller forlængelse af suspensionen, hvis den judicielle myndighed beslutter, at klagen har opsættende virkning.
- 66) En rekonstruktionsplans succes afhænger ofte af, om der ydes finansiel bistand til skyldner til at støtte dels virksomhedens drift under rekonstruktionsforhandlingerne, dels gennemførelsen af rekonstruktionsplanen efter stadfæstelsen heraf. Finansiel bistand bør forstås i bred forstand, herunder ydelse af penge eller garantier fra tredjemand og levering af materiel, lagerbeholdning, råvarer og forsyninger, f.eks. ved at indrømme skyldner en længere tilbagebetalingsperiode. Midlertidig finansiering og ny finansiering bør derfor være undtaget fra anfægtelsessøgsmål, der søger at erklære en sådan finansiering ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, som en handling til skade for kreditormassen i forbindelse med senere insolvensprocedurer.
- 67) National insolvenslovgivning, der giver mulighed for anfægtelsessøgsmål mod midlertidig og ny finansiering, eller som bestemmer, at nye långivere kan pådrage sig civilretlige, forvaltningsretlige eller strafferetlige sanktioner for kreditgivning til skyldnere i finansielle vanskeligheder, kan bringe adgangen til den finansiering, der er nødvendig for en vellykket forhandling om og gennemførelse af en rekonstruktionsplan, i fare. Dette direktiv bør ikke berøre andre grunde til at erklære ny eller midlertidig finansiering ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve eller til at udløse civilretligt, strafferetligt eller forvaltningsretligt ansvar for udbydere af sådan finansiering som fastsat i national ret. Sådanne andre grunde kan bl.a. omfatte svig, ond tro eller et særligt forhold mellem parterne, der kan være forbundet med en interessekonflikt, såsom i tilfælde af dispositioner mellem nærtstående parter eller mellem aktionærerne og virksomheden, og dispositioner, hvor en part har modtaget værdier eller sikkerhedsstillelse uden at have ret til det på dispositionstidspunktet eller med hensyn til den måde, det er foregået på.
- 68) Ved ydelse af midlertidig finansiering ved parterne ikke, om rekonstruktionsplanen i sidste ende vil blive stadfæstet eller ej. Medlemsstaterne bør derfor ikke være forpligtet til at begrænse beskyttelsen af midlertidig finansiering til tilfælde, hvor planen vedtages af kreditorer eller stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed. For at undgå et eventuelt misbrug er det kun finansiering, der er rimelig og umiddelbart nødvendig for fortsættelsen eller overlevelsen af skyldners virksomhed eller for at bevare eller forøge virksomhedens værdi i afventning af planens stadfæstelse, der bør beskyttes. Derudover bør dette direktiv ikke forhindre medlemsstaterne i at indføre en forudgående kontrolmekanisme for midlertidig finansiering. Medlemsstaterne bør kunne begrænse beskyttelsen af ny finansiering til tilfælde, hvor planen stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed,

og af midlertidig finansiering til tilfælde, hvor den er underlagt en forudgående kontrol. En forudgående kontrolmekanisme for midlertidig finansiering eller andre dispositioner kan udøves af en rekonstruktør, af et kreditorudvalg eller af en judiciel eller administrativ myndighed. Beskyttelse mod anfægtelsessøgsmål og beskyttelse mod personlig hæftelse er minimumsgarantier, der bør indrømmes ved midlertidig finansiering og ny finansiering. For at opmuntre nye långivere til at tage den øgede risiko ved at investere i en levedygtig skyldner i finansielle vanskeligheder kan der imidlertid være behov for yderligere incitamenters såsom i det mindste at prioritere sådan finansiering højere end usikrede krav i forbindelse med senere insolvensprocedurer.

- 69) For at fremme en kultur, som tilskynder til tidlig forebyggende rekonstruktion, er det ønskeligt, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for forhandlingerne om eller gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, også beskyttes mod anfægtelsessøgsmål i forbindelse med senere insolvensprocedurer. Judicielle eller administrative myndigheder bør, når de skal fastslå, om omkostninger og gebyrer er rimelige og umiddelbart nødvendige, f.eks. kunne tage hensyn til de prognoser og skøn, der er fremlagt for berørte parter, et kreditorudvalg, en rekonstruktør eller den judicielle eller administrative myndighed selv. Medlemsstaterne bør med henblik herpå også kunne kræve, at skyldner fremlægger og ajourfører relevante skøn. En sådan beskyttelse bør øge sikkerheden med hensyn til dispositioner med virksomheder, der vides at være i finansielle vanskeligheder, og fjerne kreditorers og investorers frygt for, at sådanne dispositioner eventuelt erklæres ugyldige, hvis rekonstruktionen mislykkes. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte et tidspunkt, før en procedure for forebyggende rekonstruktion indledes, og suspension af individuel kreditorfølgning bevilges, fra hvilket gebyrer og omkostninger til forhandling, vedtagelse, stadfæstelse eller professionel rådgivning vedrørende rekonstruktionsplanen begynder at nyde beskyttelsen mod anfægtelsessøgsmål. I tilfælde af andre betalinger og udgifter og beskyttelse af betaling af arbejds løn kunne starttidspunktet herfor også være, når suspensionen bevilges, eller proceduren for den forebyggende rekonstruktion indledes.
- 70) For yderligere at fremme forebyggende rekonstruktion er det vigtigt at sikre, at virksomhedsledere ikke afskrækkes fra at foretage rimelige forretningsmæssige vurderinger eller tage rimelige forretningsmæssige risici, navnlig når dette ville forbedre mulighederne for rekonstruktion af potentielt levedygtige virksomheder. Hvis selskabet har finansielle vanskeligheder, bør dets ledelse tage skridt til at mindske tab og undgå insolvens, f. eks. søge professionel rådgivning, herunder om rekonstruktion og insolvens, f.eks. ved, hvor det er relevant, at anvende tidlige varslingsmekanismer, at beskytte virksomhedens aktiver for at maksimere værdien og undgå tab af vigtige aktiver, at se nærmere på virksomhedens struktur og funktioner for at undersøge levedygtigheden og mindske udgifterne, at afstå fra at udsætte virksomheden for typer af dispositioner, der kunne blive genstand for anfægtelsessøgsmål, medmindre der er en passende forretningsmæssig begrundelse, at fortsætte med at drive forretning under omstændigheder, hvor det er hensigtsmæssigt for at maksimere værdien som going concern, samt at forhandle med kreditorer og indlede procedurer til forebyggende rekonstruktion.
- 71) Hvis skyldner er tæt på insolvens, er det også vigtigt at beskytte kreditorers berettigede interesser mod ledelsesbeslutninger, der kan få indvirkning på skyldners bo, navnlig når sådanne beslutninger kan bevirke en yderligere mindskelse af værdien af den del af boet, der er tilgængelig til rekonstruktion eller udlodning til kreditorer. Det er derfor nødvendigt at sikre, at virksomhedsledere under sådanne omstændigheder undgår forsætlige eller groft uagtsomme handlinger, der resulterer i en personlig gevinst på bekostning af interessenter, og at de undgår at godkende dispositioner til undermarkedsværdi eller tager skridt, der fører til, at der gives en urimelig fordel til en eller flere interessenter. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv ved at sikre, at judicielle eller administrative myndigheder, når de vurderer, om en ledelse skal drages

til ansvar for ikke at have udvist rettidig omhu, tager dette direktivs regler om ledelsens pligter i betragtning. Dette direktiv tager ikke sigte på at skabe en rangorden mellem de forskellige parter, hvis interesser der skal tages behørigt hensyn til. Det bør dog stå medlemsstaterne frit for at fastsætte en sådan rangorden. Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes nationale bestemmelser om beslutningsprocesserne i en virksomhed.

- 72) Iværksættere, der driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller uafhængigt selvstændigt erhverv, kan risikere at blive insolvente. Forskellene mellem medlemsstaterne, hvad angår en ny chance, kan tilskynde svært gældstyngede eller insolvente iværksættere til at flytte en anden medlemsstat end den, hvor de er etableret, for at drage fordel af kortere gældssaneringsperioder eller gunstigere betingelser for gældssanering, hvilket fører til yderligere retsikkerhed og yderligere omkostninger for kreditorerne, når de skal inddrive deres krav. Virkningerne af insolvens, navnlig den sociale stigmatisering, dens juridiske konsekvenser såsom udelukkelse af iværksættere fra at optage og drive erhvervsvirksomhed og den forsatte manglende betalingsevne, afholder mange iværksættere fra at søge at starte virksomhed eller at opnå en ny chance, selv om alt tyder på, at der er større chancer for, at en iværksætter, der er blevet insolvent én gang, får bedre held med næste gang.
- 73) Der bør derfor tages skridt til at mindske de negative virkninger af overgældsætning eller insolvens for iværksættere, navnlig ved at muliggøre en fuld gældssanering efter en vis tid og ved at begrænse varigheden af afgørelser om udelukkelse fra udøvelse af erhvervsvirksomhed udstedt i forbindelse med en skyldners overgældsætning eller insolvens. Begrebet »insolvens« bør defineres i henhold til national ret, og det kan tage form af overgældsætning. Begrebet »iværksætter« som omhandlet i dette direktiv bør ikke berøre direktører eller bestyrelsesmedlemmer, som bør behandles i overensstemmelse med national ret. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, hvordan adgangen til gældssanering skal kunne opnås, herunder muligheden for at kræve, at skyldner anmoder om gældssanering.
- 74) Medlemsstaterne bør kunne give mulighed for at tilpasse insolvente iværksætteres tilbagebetalingsforpligtelser, når der er en betydelig ændring i deres finansielle situation, hvad enten den forbedres eller forværres. Dette direktiv bør ikke stille krav om, at en tilbagebetalingsplan, opnår støtte fra et flertal af kreditorerne. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, at iværksættere ikke forhindres i at starte ny virksomhed inden for samme eller et andet område under gennemførelsen af tilbagebetalingsplanen.
- 75) En gældssanering bør være til rådighed i procedurer, der omfatter en tilbagebetalingsplan, realisering af aktiver eller en kombination heraf. I forbindelse med gennemførelsen af disse bestemmelser bør medlemsstaterne kunne vælge frit mellem disse alternativer. Hvis der i henhold til national ret er mere end én procedure, der fører til gældssanering, til rådighed, bør medlemsstaterne sikre, at mindst én af disse procedurer giver insolvente iværksættere mulighed for at få en fuld gældssanering inden for en periode på højst tre år. I tilfælde af procedurer, der kombinerer realisering af aktiver og en tilbagebetalingsplan, bør gældssaneringsperioden påbegyndes senest den dato, hvor tilbagebetalingsplanen stadfæstes af en domstol, eller dens gennemførelse påbegyndes, f.eks. fra den første rate i henhold til tilbagebetalingsplanen, men den kan også begynde på et tidligere tidspunkt, såsom når der træffes en afgørelse om at indlede proceduren.
- 76) I procedurer, der ikke omfatter en tilbagebetalingsplan, bør gældssaneringsperioden indledes senest den dato, hvor afgørelsen om at indlede proceduren træffes af en judiciel eller administrativ myndighed, eller på datoen for oprettelsen af det bo, der er under insolvensbehandling. Medlemsstaterne bør med henblik på beregning af gældssaneringsperiodens varighed i henhold til dette direktiv kunne fastsætte, at begrebet »indledning af proceduren« ikke omfatter foreløbige foranstaltninger

såsom retsbevarende foranstaltninger eller udpegelse af en foreløbig insolvensbehandler, medmindre sådanne foranstaltninger giver mulighed for realisering af aktiver, herunder afhændelse og udlodning af aktiver til kreditorerne. Oprettelsen af det bo, der er under insolvensbehandling, bør ikke nødvendigvis indebære en formel afgørelse eller en formel stadfæstelse fra en judicial eller administrativ myndigheds side, hvis en sådan afgørelse ikke kræves i henhold til national ret, og kan bestå i forelæggelse af opgørelsen over aktiver og passiver.

- 77) Når det proceduremæssige spor, der fører til en gældssanering, indebærer en realisering af en iværksætters aktiver, bør medlemsstaterne ikke være forhindret i at fastsætte, at anmodningen om gældssanering behandles særskilt fra realiseringen af aktiverne, forudsat at en sådan anmodning udgør en integreret del af det proceduremæssige spor, der fører til gældssanering i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne bør frit kunne fastsætte bevisbyrde reglerne, for at gældssaneringen kan fungere, hvilket betyder, at iværksættere bør kunne være retligt forpligtet til at godtgøre, at vedkommende overholder sine forpligtelser.
- 78) En fuld gældssanering eller ophævelse af udelukkelsen efter en periode på højst tre år er ikke egnet i alle tilfælde, hvorfor undtagelser fra denne regel, som er behørigt begrundede af årsager fastsat i national ret, eventuelt bør indføres. Sådanne undtagelser bør f.eks. indføres for tilfælde, hvor skyldner er uhæderlig eller har handlet i ond tro. Hvis iværksættere ikke er omfattet af en formodning om at være hæderlig og handle i god tro i henhold til national ret, bør bevisbyrden for, at de er hæderlige og handler i god tro, ikke gøre det unødigt vanskeligt eller byrdefuldt for dem at blive genstand for proceduren.
- 79) Ved bestemmelsen af, om en iværksætter har været uhæderlig, kan de judicielle eller administrative myndigheder eventuelt tage hensyn til omstændigheder såsom: gældens karakter og omfang, tidspunktet for gældsstiftelsen, iværksætterens indsats for at betale gælden og overholde retlige forpligtelser, herunder krav om offentlig licens og behovet for korrekt bogføring, tiltag fra iværksætterens side for at modarbejde regres fra kreditorer, opfyldelse af forpligtelser ved sandsynlighed for insolvens, som påhviler de iværksættere, der er direktører i et selskab, samt overholdelse af Unionens og national konkurrencelovgivning og arbejdsret. Undtagelser bør også kunne indføres, hvis iværksætteren ikke har opfyldt visse retlige forpligtelser, herunder forpligtelser til at maksimere udbyttet til kreditorer, hvilket kan tage form af en generel forpligtelse til at generere indkomst eller aktiver. Der bør desuden kunne indføres særlige undtagelser, hvis det er nødvendigt for at sikre balancen mellem skyldners rettigheder og en eller flere kreditors rettigheder, såsom hvis kreditor er en fysisk person, som har behov for større beskyttelse end skyldner.
- 80) En undtagelse kan også være begrundet, når omkostningerne i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, herunder vederlag til judicielle og administrative myndigheder og sagsbehandlerne, ikke dækkes. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at fordelene ved fuld gældssanering kan tilbagekaldes, f. eks. hvis skyldners økonomiske situation forbedres betydeligt på grund af uforudsete omstændigheder, såsom hvis skylder vinder i et lotteri eller kommer i besiddelse af en arv eller gave. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at indføre yderligere undtagelser under nærmere fastsatte omstændigheder, og når det er behørigt begrundet.
- 81) Når der er en behørigt begrundet årsag i henhold til national ret, kan det være hensigtsmæssigt at begrænse muligheden for gældssanering til visse gældskategorier. Medlemsstaterne bør kun kunne udelukke sikret gæld fra muligheden for gældssanering op til værdien af sikkerhedsstillelsen som fastsat i national ret, mens resten af gælden bør behandles som usikret gæld. Medlemsstaterne bør kunne udelukke yderligere gældskategorier, når det er behørigt begrundet.

-
- 82) Medlemsstaterne bør kunne bestemme, at judicielle eller administrative myndigheder enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en person med en berettiget interesse kan kontrollere, om iværksætterne har opfyldt betingelserne for at opnå en fuld gældssanering.
- 83) Hvis en iværksætters tilladelse eller licens til at udøve et bestemt fag, drive en bestemt virksomhed eller forretning eller udøve et bestemt erhverv er blevet nægtet eller tilbagekaldt som følge af en udelukkelse fra udøvelse af erhvervsvirksomhed, bør dette direktiv ikke forhindre medlemsstaterne i at kræve, at iværksætteren indgiver en ansøgning om en ny tilladelse eller licens, når udelukkelsesperioden er udløbet. Når en medlemsstatsmyndighed vedtager en afgørelse vedrørende en aktivitet, der specifikt er ført tilsyn med, bør den også, selv efter udelukkelsesperioden er udløbet, kunne tage hensyn til, at den insolvente iværksætter har opnået gældssanering i overensstemmelse med dette direktiv.
- 84) Personlig og erhvervsmæssig gæld, som ikke med rimelighed kan adskilles, f.eks. hvor et aktiv anvendes såvel som led i iværksætterens erhvervsmæssige virksomhed som uden for denne virksomhed, bør behandles i en enkelt procedure. Hvis medlemsstaterne fastsætter, at sådan gæld er omfattet af forskellige insolvensprocedurer, er det nødvendigt at koordinere disse procedurer. Dette direktiv bør ikke berøre muligheden for, at medlemsstaterne vælger at behandle en iværksætters samlede gæld i en enkelt procedure. Medlemsstater, der tillader iværksættere at fortsætte deres virksomhed for egen regning under insolvensbehandlinger, bør ikke forhindres i at fastsætte, at sådanne iværksættere kan gøres til genstand for en ny insolvensbehandling, hvis en sådan fortsat virksomhed bliver insolvent.
- 85) Det er nødvendigt at fastholde og øge gennemsigtigheden og forudsigeligheden i procedurerne med hensyn til levering af resultater, der er gunstige for bevarelsen af virksomheder og for, at iværksættere kan gives en ny chance, eller som muliggør en effektiv likvidation af ikkelevedygtige virksomheder. Det er også nødvendigt at afkorte de uforholdsmæssigt lange insolvensprocedurer i mange medlemsstater, der resulterer i retsusikkerhed for kreditorer og investorer og lave inddrivelsesrater. I betragtning af de mekanismer for forstærket samarbejde mellem retter og sagsbehandlere i grænseoverskridende sager, der blev indført i henhold til forordning (EU) 2015/848, er det desuden nødvendigt, at alle involverede aktørers faglighed bringes op på et ensartet højt niveau i hele Unionen. For at nå disse mål bør medlemsstaterne sikre, at medlemmerne af de judicielle og administrative organer, der beskæftiger sig med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering, er passende uddannet og har den fornødne ekspertise i forhold til deres ansvarsområder. Sådant passende uddannelse og ekspertise kan eventuelt også erhverves under udøvelsen af hvervene som medlem af en judicial eller administrativ myndighed eller, inden udnævnelsen til et sådant hverv, under udøvelsen af andre relevante hverv.
- 86) Sådant træning og uddannelse bør gøre det muligt effektivt at træffe afgørelser, der potentielt kan have betydelige økonomiske og samfundsmæssige konsekvenser, og bør ikke forstås således, at medlemmer af en judicial myndighed udelukkende skal behandle spørgsmål om rekonstruktion, insolvens og gældssanering. Medlemsstaterne bør sikre, at procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering kan håndteres effektivt og hurtigt. Oprettelsen af specialiserede domstole eller afdelinger eller udnævnelse af specialiserede dommere i overensstemmelse med national ret samt en koncentration af jurisdiktion hos et begrænset antal judicielle eller administrative myndigheder vil være effektive midler til at nå målene om retssikkerhed og effektive procedurer. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at kræve, at procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering prioriteres frem for andre procedurer.

- 87) Medlemsstaterne bør også sikre, at sagsbehandlere inden for rekonstruktion, insolvens og gældssanering, som udpeges af judicielle eller administrative myndigheder («sagsbehandlere»), er passende uddannet, udpeges på gennemsigtig vis under behørig hensyntagen til behovet for at sikre effektive procedurer, kontrolleres i forbindelse med udførelsen af deres opgaver og udfører deres opgaver med integritet. Det er vigtigt, at sagsbehandlere følger standarder for sådanne opgaver, såsom at de opnår forsikring for erhvervsansvar. Passende uddannelse, kvalifikationer og ekspertise for sagsbehandlere kan også være erhvervet under udøvelsen af deres erhverv. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til selv at sørge for den nødvendige uddannelse, men denne kan leveres af f.eks. faglige sammenslutninger eller andre organer. Insolvensbehandlere som defineret i forordning (EU) 2015/848 bør være omfattet af nærværende direktivs anvendelsesområde.
- 88) Dette direktiv bør ikke hindre medlemsstaterne i at fastsætte, at sagsbehandleren vælges af en skyldner, kreditorer eller et kreditorudvalg fra en liste eller en pulje, der er forhåndsgodkendt af en judiciel eller administrativ myndighed. Når sagsbehandleren vælges, kan skyldner, kreditorerne eller kreditorudvalget gives en skønsmargin for så vidt angår sagsbehandlerens ekspertise og erfaring i almindelighed og kravene i den konkrete sag. Skyldnere, som er fysiske personer, kan helt fritages for en sådan forpligtelse. I sager med grænseoverskridende elementer bør der ved udpegelsen af sagsbehandleren bl.a. tages hensyn til sagsbehandlerens evne til at opfylde forpligtelserne til i henhold til forordning (EU) 2015/848 at kommunikere og samarbejde med udenlandske insolvensbehandlere og judicielle og administrative myndigheder fra andre medlemsstater samt vedkommendes menneskelige og administrative ressourcer til at håndtere potentielt komplekse sager. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at fastsætte, at en sagsbehandler vælges ved en anden metode såsom tilfældig udvælgelse ved et softwareprogram, forudsat at det sikres, at der ved anvendelse af disse metoder tages behørigt hensyn til sagsbehandlerens erfaring og ekspertise. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, hvordan der gøres indsigelse mod udvælgelsen eller udpegelsen af en sagsbehandler eller anmodes om, at sagsbehandleren erstattes af en anden, f.eks. via et kreditorudvalg.
- 89) Sagsbehandlere bør underlægges tilsyns- og reguleringsmekanismer, hvilket bør omfatte effektive foranstaltninger vedrørende ansvaret hos sagsbehandlere, der har forsømt deres pligter, såsom: en nedsættelse af en sagsbehandlers vederlag, udelukkelse fra listen eller puljen med sagsbehandlere, der kan udpeges i insolvenssager, og, hvis det er relevant, disciplinære, administrative eller strafferetlige sanktioner. Sådanne tilsyns- og reguleringsmekanismer bør ikke berøre bestemmelser i national ret om civilretligt erstatningsansvar ved tilsidesættelse af kontraktlige forpligtelser eller forpligtelser uden for kontrakt. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at oprette specifikke myndigheder eller organer. Medlemsstaterne bør sikre, at oplysninger om de myndigheder eller organer, der udøver tilsyn med sagsbehandlere, er offentligt tilgængelige. F.eks. bør en simpel henvisning til den judicielle eller administrative myndighed være tilstrækkelig oplysning. Sådanne standarder bør i princippet kunne nås, uden at der er behov for at skabe nye erhverv eller kvalifikationer i henhold til national ret. Medlemsstaterne bør kunne udvide bestemmelserne om uddannelse af og kontrol med sagsbehandlere til også at omfatte andre sagsbehandlere, som ikke er dækket af dette direktiv. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at fastsætte, at tvister vedrørende vederlag til sagsbehandlere skal prioriteres frem for andre procedurer.
- 90) For yderligere at afkorte procedurernes varighed, lette bedre deltagelse af kreditorer i procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og sikre ensartede vilkår for kreditorer, uanset hvor de befinder sig i Unionen, bør medlemsstaterne indføre bestemmelser, der giver skyldnere, kreditorer, sagsbehandlere samt judicielle og administrative myndigheder mulighed for at anvende elektroniske kommunikationsmidler. Det bør således være muligt, at proceduremæssige skridt, såsom kreditorers anmeldelse af krav, underretning af kreditorer eller indgivelse af indsigelser

og klager, kan foretages ved hjælp af elektroniske kommunikationsmidler. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at underretninger af kreditor kun kan foretages elektronisk, hvis den pågældende kreditor tidligere har samtykket til anvendelse af elektronisk kommunikation.

- 91) Parterne i procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering bør ikke være forpligtet til at anvende elektroniske kommunikationsmidler, hvis sådan anvendelse ikke er obligatorisk i henhold til national ret, uden at dette dog forhindrer medlemsstaterne i at indføre et obligatorisk system til elektronisk indgivelse og forkyndelse af dokumenter i procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering. Medlemsstaterne bør selv kunne vælge de elektroniske kommunikationsmidler. Eksempler på sådanne midler kan omfatte et specifikt system til elektronisk overførsel af sådanne dokumenter eller brug af e-mail, uden at dette forhindrer medlemsstaterne i at indføre funktioner til at sikre sikker elektronisk overførsel, såsom elektronisk signatur eller tillidstjenester, såsom elektroniske leveringstjenester, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014¹⁴).
- 92) Det er vigtigt at indsamle pålidelige og sammenlignelige data om resultaterne af procedurerne for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering for at kunne overvåge gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv. Derfor bør medlemsstaterne indsamle og aggregere data, der er tilstrækkeligt detaljerede til at muliggøre en nøjagtig vurdering af, hvordan direktivet fungerer i praksis, og meddele Kommissionen disse data. Den meddelelsesformular, der skal anvendes til overførsel af sådanne data til Kommissionen, bør udformes af Kommissionen bistøjet af et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011¹⁵). Formularen bør omfatte en liste over de vigtigste resultater af procedurerne, som er fælles for alle medlemsstaterne. I forbindelse med eksempelvis en rekonstruktionsprocedure kunne de vigtigste resultater være følgende: planen stadfæstes af en domstol, planen stadfæstes ikke af en domstol, rekonstruktionsprocedurer bliver til likvidationsprocedurer eller lukkes, fordi der blev indledt en likvidationsprocedure, inden planen blev stadfæstet af en domstol. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at fremlægge en opdeling efter typer af resultater af de procedurer, der afsluttes, før relevante foranstaltninger er truffet, men kan i stedet oplyse ét samlet tal for alle procedurer, som erklæres uantagelige til behandling, afvises eller trækkes tilbage, inden de indledes.
- 93) Meddelelsesformularen bør indeholde en liste med valgmuligheder, som medlemsstaterne kan tage i betragtning, når de fastslår en skyldners størrelse, med henvisning til et eller flere af elementerne i definitionen af SMV'er og store virksomheder, og som er de fælles for alle medlemsstater. Listen bør omfatte muligheden for at fastslå en skyldners størrelse alene på grundlag af antallet af arbejdstagere. Formularen bør: definere elementerne gennemsnitsomkostninger og gennemsnitlig inddrivelsesrate, som medlemsstaterne bør kunne indsamle data om på frivillig basis, give vejledning om forhold, som kan tages i betragtning, når medlemsstaterne gør brug af en stikprøveudtagningsmetode, f.eks. stikprøvernes størrelse for at sikre, at de er repræsentative med hensyn til geografisk fordeling, skyldners størrelse og branche, og give medlemsstaterne mulighed for at give eventuelle yderligere tilgængelige oplysninger, f.eks. om den samlede størrelse af skyldners aktiver og passiver.
- 94) Stabiliteten på finansmarkederne afhænger i høj grad af aftaler om finansiel sikkerhed, navnlig når sikkerheden stilles i forbindelse med deltagelse i udpegede systemer eller i centralbanktransaktioner, og når der gives marginer til centrale modparter. Eftersom værdien af finansielle instrumenter, der stilles som sikkerhed, kan være meget ustabil, er det vigtigt at realisere deres værdi hurtigt, inden den falder. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF¹⁶) og 2002/47/EF¹⁷) og forordning (EU) nr. 648/2012 bør derfor finde anvendelse uanset bestemmelserne i nærværende direktiv. Medlemsstaterne bør kunne undtage nettingaftaler, herunder close-out-netting,

fra virkningerne af suspension af individuel kreditorforfølgning, selv under omstændigheder, hvor de ikke er omfattet af direktiv 98/26/EF og 2002/47/EF og forordning (EU) nr. 648/2012, hvis sådanne aftaler er kan håndhæves i henhold til lovgivningen i den relevante medlemsstat, selv om der indledes insolvensbehandling. Dette kan være tilfældet for et betydeligt antal masteraftaler, der anvendes bredt på finans-, energi- og råvaremarkederne, både af ikkefinansielle og finansielle modparter. Sådanne aftaler reducerer systemiske risici, navnlig på derivatmarkederne. De kunne derfor undtages fra de restriktioner, som insolvenslovgivningen pålægger gensidigt bebyrdende aftaler. Medlemsstaterne bør derfor også have mulighed for at undtage lovbestemte netting- aftaler fra virkningerne af suspension af individuel kreditorforfølgning, herunder close-out-netting-aftaler, som er gældende på tidspunktet for indledning af insolvensbehandling. Det beløb, der hidrører fra dispositioner i forbindelse med netting-aftaler, herunder close-out-netting-aftaler, bør imidlertid være omfattet af suspensionen af individuel kreditorforfølgning.

- 95) Medlemsstater, der er parter i konventionen om internationale sikkerhedsrettigheder i mobilt udstyr undertegnet i Cape Town den 16. november 2001 og dennes protokoller, bør fortsat kunne opfylde deres eksisterende internationale forpligtelser. Dette direktivs bestemmelser vedrørende rammer for forebyggende rekonstruktion bør finde anvendelse med de undtagelser, der er nødvendige for at sikre, at anvendelsen af disse bestemmelser ikke berører anvendelsen af nævnte konvention og protokollerne dertil.
- 96) Effektiviteten i processen for vedtagelse og gennemførelse af rekonstruktionsplanen bør ikke bringes i fare af selskabsret. Medlemsstaterne bør derfor kunne fravige kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132¹⁸⁾ angående forpligtelserne til at indkalde til generalforsamling og til fortrinsvis at tilbyde aktierne til eksisterende aktionærer i det omfang og den periode, det er nødvendigt for at sikre, at aktionærer ikke forpurrer rekonstruktionsbestræbelser ved at misbruge deres rettigheder i henhold til nævnte direktiv. For eksempel kan medlemsstaterne være nødt til at fravige forpligtelsen til at indkalde til en generalforsamling af aktionærer eller til at fravige de normale perioder, i tilfælde hvor ledelsen omgående skal træffe foranstaltninger til at beskytte virksomhedens aktiver, f.eks. ved at anmode om suspension af individuel kreditorforfølgning, og hvis der er betydelige og pludselige tab på den tegnede kapital og sandsynlighed for insolvens. Undtagelser fra selskabsret kan også være påkrævet, når rekonstruktionsplanen foreskriver udstedelse af nye aktier, som kan tilbydes med forkøbsret til kreditorer som konvertering af gæld til aktier, eller nedsettelse af beløbet for den tegnede kapital i tilfælde af overførsel af dele af virksomheden. Sådanne undtagelser bør være tidsbegrænsede, i det omfang medlemsstaterne anser sådanne undtagelser for nødvendige for oprettelsen af en ramme for forebyggende rekonstruktion. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til helt eller delvis at fravige selskabsret for en ubestemt eller en begrænset periode, hvis de sikrer, at deres selskabsretlige krav ikke bringer rekonstruktionsprocessens effektivitet i fare, eller hvis medlemsstaterne har indført andre lige så effektive midler til at sikre, at aktionærene ikke lægger urimelige hindringer i vejen for vedtagelsen eller gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, der kan genoprette virksomhedens levedygtighed. I denne forbindelse bør medlemsstaterne lægge særlig vægt på effektiviteten i bestemmelserne om suspension af individuel kreditorforfølgning og stadfæstelse af rekonstruktionsplanen, hvilket ikke bør bringes ubehørigt i fare af indkaldelser til eller resultaterne af generalforsamlinger. Direktiv (EU) 2017/1132 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed. Medlemsstaterne bør have en skønsmargin til at vurdere, hvilke undtagelser der er nødvendige inden for rammerne af national selskabsret for effektivt at gennemføre nærværende direktiv, og bør også kunne fastsætte tilsvarende undtagelser fra direktiv (EU) 2017/1132 i tilfælde af insolvensbehandling, der ikke er omfattet af nærværende direktiv, men giver mulighed for, at der træffes rekonstruktionsforanstaltninger.

- 97) Hvad angår udarbejdelse og senere ændringer af datameddelelsesformularen, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011.
- 98) Kommissionen bør foretage en undersøgelse for at evaluere, om det er nødvendigt at fremsætte lovgivningsforslag til at håndtere insolvens hos personer, som ikke driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller erhverv, og som i deres egenskab af forbrugere i god tro enten midlertidigt eller permanent ikke er i stand til at betale deres gæld, efterhånden som den forfalder. En sådan undersøgelse bør udrede, om der er behov for at beskytte adgang til basale varer og tjenesteydelser for disse personer for at sikre, at de nyder godt af anstændige levevilkår.
- 99) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Hvad angår dette direktiv, finder lovgiver det berettiget at oversende sådanne dokumenter.
- 100) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi forskelle mellem de nationale rekonstruktions- og insolvensrammer fortsat vil skabe hindringer for kapitalens frie bevægelighed og etableringsfriheden, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- 101) Den Europæiske Centralbank afgav udtalelse den 7. juni 2017²⁰⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved dette direktiv fastsættes der bestemmelser om:
  - a) rammer for forebyggende rekonstruktion, der står til rådighed for skyldnere i finansielle vanskeligheder med sandsynlighed for insolvens, med henblik på at afværge insolvensen og sikre skyldners levedygtighed
  - b) procedurer for gældssanering af insolvente iværksættere og
  - c) foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på procedurer som omhandlet i stk. 1, der omfatter skyldnere, som er:

- a) forsikringselskaber eller genforsikringselskaber som defineret i artikel 13, nr. 1) og 4), i direktiv 2009/138/EF
  - b) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
  - c) investeringselskaber eller kollektive investeringsordninger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2) og 7), i forordning (EU) nr. 575/2013
  - d) centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012
  - e) værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 909/2014
  - f) andre finansieringsinstitutter og enheder, der er anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU
  - g) offentlige organer i henhold til national ret og
  - h) fysiske personer, som ikke er iværksættere.
3. Medlemsstaterne kan udelukke de i stk. 1 omhandlede procedurer, der vedrører skyldnere, der er andre finansielle enheder end de i stk. 2 omhandlede, og som yder finansielle tjenester, der er omfattet af særordninger, under hvilke de nationale tilsyns- eller afviklingsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser svarende til dem, der i EU-retten og national ret er fastsat vedrørende de i stk. 2 omhandlede finansielle enheder, fra dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse særordninger.
  4. Medlemsstaterne kan udvide anvendelsen af de i stk. 1, litra b), omhandlede procedurer til at omfatte insolvente fysiske personer, som ikke er iværksættere.

Medlemsstaterne kan begrænse anvendelsen af stk. 1, litra a), til juridiske personer.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at følgende fordringer er udelukket fra eller ikke berøres af de i stk. 1, litra a), omhandlede rammer for forebyggende rekonstruktion:
  - a) nuværende eller tidligere arbejdstageres eksisterende og fremtidige tilgodehavender
  - b) underholdskrav, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, forælder-barn-forhold, ægteskab eller svogerskab, eller
  - c) fordringer som følge af skyldners erstatningsansvar uden for kontraktforhold.
6. Medlemsstaterne sikrer, at rammerne for forebyggende rekonstruktion ikke påvirker optjente arbejdsmarkedspensionsrettigheder.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:
  - 1) »rekonstruktion«: foranstaltninger med sigte på at rekonstruere skyldners virksomhed, som indebærer en ændring af sammensætningen af, vilkårene for eller strukturen i skyldners aktiver og passiver eller af enhver anden del af skyldners kapitalstruktur, såsom salg af aktiver eller dele af virksomheden og,

- hvis dette er foreskrevet i national ret, frasalg af virksomheden som en going concern samt eventuelle nødvendige driftsændringer, eller en kombination af disse elementer
- 2) »berørte parter«: kreditorer, herunder, hvis det er relevant i henhold til national ret, arbejdstagere, eller kreditorer og, hvis det er relevant i henhold til national ret, kapitalejere, hvis fordringer henholdsvis interesser berøres direkte af en rekonstruktionsplan
  - 3) »kapitalejer«: en person, som har en ejendomsinteresse i en skyldner eller en skyldners virksomhed, herunder en aktionær, for så vidt den pågældende person ikke er kreditor
  - 4) »suspension af individuel kreditorforfølgning«: en af en judiciel eller administrativ myndighed meddelt eller på lov støttet midlertidig suspension af en kreditors ret til at fuldbyrde et krav mod en skyldner og, hvis dette er foreskrevet i national ret, mod en tredjepartssikkerhedsstiller i forbindelse med en retslig, administrativ eller anden procedure eller af retten til at beslaglægge eller udenretsligt at realisere skyldners aktiver eller virksomhed
  - 5) »gensidigt bebyrdende aftale«: en aftale mellem en skyldner og en eller flere kreditorer, i henhold til hvilken der stadig påhviler parterne forpligtelser på det tidspunkt, hvor suspension af individuel kreditorforfølgning meddeles eller anvendes
  - 6) »kriteriet om kreditorernes bedste interesse«: et kriterium, der er opfyldt, hvis ingen kreditor, der ikke samtykker, vil blive stillet ringere i en rekonstruktionsplan, end en sådan kreditor ville blive, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation i henhold til national ret var blevet anvendt, enten i tilfælde af likvidation, uanset om der er tale om en gradvis afvikling eller frasalg som en going concern, eller i tilfælde af det næstbedste alternativ, hvis rekonstruktionsplanen ikke var blevet stadfæstet
  - 7) »ny finansiering«: enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny kreditor for at gennemføre en rekonstruktionsplan, og som er omfattet af den pågældende rekonstruktionsplan
  - 8) »midlertidig finansiering«: enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny kreditor, og som mindst omfatter finansiel bistand under suspension af individuel kreditorforfølgning og er rimelig og umiddelbart nødvendig for, at skyldners virksomhed kan fortsætte sin drift eller for at bevare eller øge værdien af denne virksomhed
  - 9) »iværksætter«: en fysisk person, som driver forretning eller virksomhed eller udøver et fag eller erhverv
  - 10) »fuld gældssanering«: det forhold, at håndhævelse over for iværksættere af deres udestående gæld omfattet af gældssanering udelukkes, eller at udestående gæld omfattet af gældssanering som sådan bortfalder, som led i en procedure, der kan omfatte realisering af aktiver eller en tilbagebetalingsplan eller begge
  - 11) »tilbagebetalingsplan«: et betalingsprogram for den insolvente iværksætter for betaling af bestemte beløb på bestemte datoer til kreditorer eller en periodisk overførsel til kreditorer af en vis del af iværksætterens disponible indkomst i løbet af gældssaneringsperioden
  - 12) »rekonstruktør«: en person eller et organ, som er udpeget af en judiciel eller administrativ myndighed med henblik på at varetage navnlig en eller flere af følgende opgaver:
    - a) at bistå skyldner eller kreditorerne i udarbejdelsen af eller forhandlingerne om en rekonstruktionsplan

- b) at føre tilsyn med skyldners aktivitet under forhandlingerne om en rekonstruktionsplan og rapportere til en juridisk eller administrativ myndighed
  - c) at overtage den delvise kontrol over skyldners aktiver eller anliggender under forhandlingerne.
2. I dette direktiv forstås følgende begreber som defineret i henhold til national ret:
- a) insolvens
  - b) sandsynlighed for insolvens
  - c) mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (»SMV'er«).

Artikel 3

Tidlig varslingsmekanisme og adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldnere har adgang til en eller flere klare og gennemsigtige tidlige varslingsmekanismer, som kan afsløre forhold, der kan give anledning til sandsynlighed for insolvens, og som kan indikere over for dem, at det er nødvendigt straks at træffe foranstaltninger.

Med henblik på første afsnit kan medlemsstaterne gøre brug af ajourførte IT-teknologier til meddelelser og kommunikation.

2. Tidlige varslingsmekanismer kan omfatte følgende:
- a) varslingsmekanismer, når skyldner ikke har foretaget visse typer betalinger
  - b) rådgivningstjenester fra offentlige eller private organisationer
  - c) motivationsfremmende foranstaltninger i henhold til national ret for tredjeparter med relevante oplysninger om skyldner såsom revisorer samt skatte- og socialsikringsmyndigheder til at gøre skyldner opmærksom på en negativ udvikling.
3. Medlemsstaterne sørger for, at skyldnere og arbejdstagerrepræsentanter har adgang til relevante og ajourførte oplysninger om de tilgængelige tidlige varslingsmekanismer samt om procedurerne og foranstaltningerne vedrørende rekonstruktion og gældssanering.
4. Medlemsstaterne sørger for, at oplysninger om adgang til tidlige varslingsmekanismer er offentligt tilgængelige online, og at de, navnlig for SMV'er, er let tilgængelige og præsenteres på en brugervenlig måde.
5. Medlemsstaterne kan yde støtte til arbejdstagerrepræsentanter i forbindelse med vurderingen af skyldners økonomiske situation.

AFSNIT II

RAMMER FOR FOREBYGGENDE REKONSTRUKTION

KAPITEL 1

Adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion

Artikel 4

Adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion

1. Medlemsstaterne sikrer, at en skyldner ved sandsynlighed for insolvens har adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, som sætter skyldner i stand til at gennemføre en rekonstruktion, med henblik på at afværge insolvens og sikre levedygtighed, uden at det berører andre løsninger for at undgå insolvens, og dermed beskytte arbejdspladser og opretholde erhvervsaktiviteten.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at skyldnere, der er dømt for alvorlige overtrædelser af regnskabsmæssige eller bogføringsmæssige forpligtelser i henhold til national ret, først kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion, efter de pågældende skyldnere har truffet fyldestgørende foranstaltninger til at afhjælpe de forhold, der gav anledning til dommen, med henblik på give kreditorerne de oplysninger, de behøver for at kunne træffe en beslutning under rekonstruktionsforhandlingerne.
3. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre en levedygtighedstest i henhold til national ret, forudsat at en sådan test har til formål at udelukke skyldnere uden udsigt til at opnå levedygtighed, og at den kan gennemføres uden at være til skade for skyldners aktiver.
4. Medlemsstaterne kan begrænse det antal gange, en skyldner inden for en bestemt periode kan få adgang til en ramme for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv.
5. Rammen for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv kan bestå i en eller flere procedurer, foranstaltninger eller bestemmelser, hvoraf nogle kan gennemføres udenretsligt, uden at dette berører eventuelle andre rammer for rekonstruktion i henhold til national ret.

Medlemsstaterne sikrer, at en sådan ramme for rekonstruktion giver skyldnere og berørte parter de i dette afsnit fastsatte rettigheder og garantier på en sammenhængende måde.

6. Medlemsstaterne kan indføre bestemmelser, som begrænser inddragelsen af en judiciel eller administrativ myndighed i rammer for forebyggende rekonstruktion til tilfælde, hvor den er nødvendig og forholdsmæssig, samtidig med at det sikres, at berørte parter og relevante interessenters rettigheder beskyttes.
7. Skyldnere skal på begæring have adgang til rammer for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv.
8. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at rammer for forebyggende rekonstruktion i henhold til dette direktiv er tilgængelige på anmodning fra kreditorer og arbejdstagerrepræsentanter med skyldners samtykke. Medlemsstaterne kan begrænse dette krav om opnåelse af skyldners samtykke til tilfælde, hvor skyldnerne er SMV'er.

KAPITEL 2

Lettelse af forhandlinger om forebyggende rekonstruktionsplaner

Artikel 5

Skyldners bevarelse af rådighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en skyldner, der bliver genstand for en procedure for forebyggende rekonstruktion, bevarer fuld eller i det mindste delvis kontrol over sine aktiver og sin virksomheds daglige drift.

2. Om nødvendigt træffes beslutningen om den judicielle eller administrative myndigheds udpegelse af en rekonstruktør fra sag til sag, undtagen under visse omstændigheder, hvor medlemsstaterne kan kræve, at udpegelse af en sådan rekonstruktør er obligatorisk i alle tilfælde.
3. Medlemsstaterne fastsætte, at der udpeges en rekonstruktør til at bistå skyldner og kreditorerne i forhandlingerne om og udarbejdelsen af planen i mindst følgende tilfælde:
  - a) hvis en generel suspension af individuel kreditorforfølgning i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, bevilges af en judiciel eller administrativ myndighed, og den judicielle eller administrative myndighed beslutter, at en sådan rekonstruktør er nødvendig for at beskytte parternes interesser
  - b) hvis rekonstruktionsplanen skal stadfæstes af en judiciel eller administrativ myndighed ved gennemtvinding over for alle kreditorer efter artikel 11, eller
  - c) hvis skyldner eller et flertal af kreditorerne anmoder herom, forudsat at omkostningerne i forbindelse med rekonstruktøren afholdes af kreditorerne i sidstnævnte tilfælde.

Artikel 6

Suspension af individuel kreditorforfølgning

1. Medlemsstaterne sørger for, at skyldner kan opnå suspension af individuel kreditorforfølgning for at understøtte forhandlingerne om en rekonstruktionsplan som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at indrømme suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis en sådan suspension ikke er nødvendig, eller hvis den ikke ville opfylde formålet i første afsnit.

2. Uden at dette berører stk. 4 og 5, sikrer medlemsstaterne, at suspension af individuel kreditorforfølgning kan omfatte alle typer af krav, herunder sikrede krav og privilegerede fordringer.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at suspension af individuel kreditorforfølgning kan gælde generelt og omfatte alle kreditorer eller kan være begrænset og omfatte en eller flere individuelle kreditorer eller kategorier af kreditorer.

Hvis en suspension er begrænset, finder suspensionen kun anvendelse på de kreditorer, der er blevet underrettet om forhandlinger som omhandlet i stk. 1 om rekonstruktionsplanen eller suspensionen i overensstemmelse med national ret.

4. Medlemsstaterne kan udelukke bestemte fordringer eller kategorier af fordringer fra anvendelsesområdet for suspensionen af individuel kreditorforfølgning under nærmere fastsatte omstændigheder, hvor en sådan udelukkelse er behørigt begrundet, og såfremt:
  - a) kreditorforfølgning ikke antages at bringe rekonstruktionen af virksomheden i fare, eller
  - b) suspension ville være til urimelig skade for de pågældende fordringers kreditorer.
5. Stk. 2 finder ikke anvendelse på arbejdstageres tilgodehavender.

En medlemsstat kan uanset første afsnit anvende stk. 2 på arbejdstageres tilgodehavender, hvis og i det omfang medlemsstaten sikrer, at betaling af sådanne tilgodehavender er garanteret som led i en ramme for forebyggende rekonstruktion på et tilsvarende beskyttelsesniveau.

6. Den indledningsvise varighed af en suspension af individuel kreditorforfølgning skal være begrænset til højst fire måneder.
7. Uanset stk. 6 kan medlemsstaterne bestemme, at de judicielle eller administrative myndigheder på skyldners, en kreditors eller, hvor dette er relevant, en rekonstruktørs anmodning kan forlænge varigheden af suspension af individuel kreditorforfølgning eller indrømme en ny suspension. En sådan forlængelse eller ny suspension af individuel kreditorforfølgning indrømmes udelukkende, hvis nærmere fastsatte omstændigheder viser, at sådan forlængelse eller ny suspension er behørigt begrundede, såsom hvis:
  - a) der er gjort relevante fremskridt i forhandlingerne om rekonstruktionsplanen
  - b) videreførelsen af suspensionen af individuel kreditorforfølgning ikke urimeligt skader nogen af de berørte parter retigheder eller interesser, eller
  - c) der med hensyn til skyldner endnu ikke er indledt insolvensbehandling, som kan resultere i skyldners likvidation i henhold til national ret.
8. Den samlede varighed af suspensionen af individuel kreditorforfølgning, inklusive forlængelser og fornyelser, må ikke overstige 12 måneder.

Hvis medlemsstaterne vælger at gennemføre dette direktiv ved hjælp af en eller flere procedurer eller foranstaltninger, som ikke opfylder betingelserne for underretning i henhold til bilag A til forordning (EU) 2015/848, begrænses den samlede varighed af suspensionen under sådanne procedurer til højst fire måneder, hvis centret for skyldners hovedinteresser er blevet overført fra en anden medlemsstat senest tre måneder før indgivelsen af en begæring om indledning af forebyggende rekonstruktionsprocedurer.

9. Medlemsstaterne sørger for, at de judicielle eller administrative myndigheder kan ophæve en suspension af individuel kreditorforfølgning i følgende tilfælde:
  - a) suspensionen opfylder ikke længere formålet om at støtte forhandlingerne om rekonstruktionsplanen, f.eks. hvis det viser sig, at en bestemt andel af kreditorer, som efter national ret ville kunne blokere for vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, ikke ønsker at fortsætte forhandlingerne
  - b) skyldner eller rekonstruktøren anmoder herom
  - c) hvis dette er foreskrevet i national ret, en eller flere kreditorer eller en eller flere klasser af kreditorer vil eller ville lide urimelig skade som følge af suspensionen af individuel kreditorforfølgning, eller
  - d) hvis dette er foreskrevet i national ret, suspensionen giver anledning til en kreditors insolvens.

Medlemsstaterne kan begrænse beføjelsen til at ophæve suspension af individuel kreditorforfølgning til at omfatte situationer, hvor kreditorerne ikke havde haft mulighed for at blive hørt, før suspensionen trådte i kraft, eller før perioden blev forlænget af en judicial eller administrativ myndighed.

Medlemsstaterne kan fastsætte en minimumsperiode, der ikke overstiger den periode, der er omhandlet i stk. 6, inden for hvilken suspension af individuel kreditorforfølgning ikke kan ophæves.

Konsekvenser af en suspension af individuel kreditorforfølgning

1. Hvis der under suspension af individuel kreditorforfølgning opstår pligt for en skyldner til i henhold til national ret at begære indledning af insolvensbehandling, der kan resultere i skyldners likvidation, udsættes denne pligt, så længe den pågældende suspension varer.
2. En Suspension af individuel kreditorforfølgning i henhold til artikel 6 udsætter, så længe den pågældende suspension varer, på begæring af en eller flere kreditorer indledning af insolvensbehandling, som kan resultere i skyldners likvidation.
3. Medlemsstaterne kan fravige stk. 1 og 2, hvis skyldner ikke kan betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at en judiciel eller administrativ myndighed kan beslutte at opretholde suspensionen af individuel kreditorforfølgning, hvis det under hensyntagen til sagens omstændigheder må lægges til grund, at indledning af insolvensbehandling, der kan resultere i skyldners likvidation, ikke ville være i kreditorernes almindelige interesse.
4. Medlemsstaterne fastsætter regler, der forhindrer kreditorer, der er omfattet af suspensionen, i at tilbageholde en ydelse eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende gæld, der er opstået før suspensionen, til skade for skyldner alene på grund af at gælden ikke er blevet betalt af skyldner. Ved væsentlige gensidigt bebyrdende aftaler forstås aftaler, som er nødvendige for opretholdelsen af virksomhedens daglige drift, herunder med hensyn til leverancer, for hvilke suspension ville medføre en indstilling af skyldners aktiviteter.

Første afsnit er ikke til hinder for, at medlemsstaterne giver sådanne kreditorer passende garantier med henblik på at forhindre, at sådanne kreditorer lider urimelig skade som følge af nævnte afsnit.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dette stykke også finder anvendelse på ikkevæsentlige gensidigt bebyrdende aftaler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer ikke har ret til at tilbageholde ydelsen eller ophæve, fremskynde eller på nogen anden måde ændre gensidigt bebyrdende aftaler til skade for skyldner ved at indføre en klausul om sådanne foranstaltninger i aftalen alene på grund af:
  - a) en begæring om indledning af forebyggende rekonstruktion
  - b) en begæring om suspension af individuel kreditorforfølgning
  - c) indledning af forebyggende rekonstruktion eller
  - d) indrømmelse af suspension af individuel kreditorforfølgning som sådan.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en suspension af individuel kreditorforfølgning ikke finder anvendelse på nettingaftaler, herunder close-out-netting-aftaler, på finansielle markeder, energimarkeder og råvaremarkeder, selv under omstændigheder, hvor artikel 31, stk. 1, ikke finder anvendelse, hvis sådanne aftaler kan håndhæves i henhold til national insolvensret. Suspensionen finder dog anvendelse på en kreditors håndhævelse af en fordring mod en skyldner, der opstår som følge af virkningen af en nettingaftale.

Første afsnit finder ikke anvendelse på aftaler om levering af varer, tjenesteydelser eller energi, der er nødvendige for driften af skyldners virksomhed, medmindre sådanne aftaler tager form af en position, der handles på en børs eller et andet marked, således at den til enhver tid kan erstattes til den aktuelle markedsværdi.

7. Medlemsstaterne sikrer, at udløb af suspension af individuel kreditorforfølgning uden vedtagelse af en rekonstruktionsplan ikke i sig selv giver anledning til indledning af en insolvensprocedure, der kan resultere i skyldners likvidation, medmindre de øvrige betingelser i national ret for en sådan indledning er opfyldt.

KAPITEL 3

Rekonstruktionsplaner

Artikel 8

Indholdet af en rekonstruktionsplan

1. Medlemsstaterne fastsætter, at rekonstruktionsplaner, som indgives til vedtagelse i overensstemmelse med artikel 9 eller til stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed i overensstemmelse med artikel 10, skal indeholde mindst følgende oplysninger:
  - a) skyldners identitet
  - b) skyldners aktiver og passiver på tidspunktet for indgivelsen af rekonstruktionsplanen, herunder værdien af aktiverne, en beskrivelse af skyldners økonomiske situation og arbejdstagernes stilling og en beskrivelse af årsagerne til og omfanget af skyldners vanskeligheder
  - c) de berørte parter, enten nævnt individuelt eller beskrevet ved gældskategorier i overensstemmelse med national ret, samt de af deres krav eller interesser, der er omfattet af rekonstruktionsplanen
  - d) hvor dette er relevant, de klasser, som de berørte parter er inddelt i med henblik på vedtagelsen af rekonstruktionsplanen, og de respektive værdier af kravene og interesserne i hver klasse
  - e) hvor dette er relevant, de parter, enten nævnt individuelt eller beskrevet ved gældskategorier i overensstemmelse med national ret, som ikke er berørt af rekonstruktionsplanen, sammen med en redegørelse for grundene til, hvorfor det foreslås, at de ikke skal berøres
  - f) hvor dette er relevant, rekonstruktørens identitet
  - g) rekonstruktionsplanens betingelser, herunder navnlig:
    - i) eventuelle foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 1)
    - ii) hvor det er relevant, den foreslåede varighed af eventuelle foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger
    - iii) ordningerne vedrørende information og høring af arbejdstagerrepræsentanterne i overensstemmelse med EU- retten og national ret
    - iv) hvor det er relevant, generelle konsekvenser for beskæftigelsen såsom afskedigelser, arbejdsfordelingsordninger eller lignende
    - v) debtors skønnede finansielle strømme, hvis dette er foreskrevet i national ret, og
    - vi) oplysninger om forventet ny finansiering som led i rekonstruktionen og grundene til, at det er nødvendigt med ny finansiering for at gennemføre den pågældende plan
  - h) en begrundelse for, hvorfor rekonstruktionsplanen har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens og sikre virksomhedens levedygtighed, herunder de nødvendige forudsætninger for, at planen lykkes. Medlemsstaterne kan kræve, at denne begrundelse udarbejdes eller valideres enten af en ekstern ekspert eller af rekonstruktøren, hvis en sådan rekonstruktør er udpeget.
2. Medlemsstaterne gør en omfattende tjekliste for rekonstruktionsplaner tilgængelig på internettet, som er tilpasset SMV'ers behov. Tjeklisten skal indeholde praktiske retningslinjer for, hvordan rekonstruktionsplanen skal udarbejdes i henhold til national ret.

Tjeklisten offentliggøres på medlemsstatens officielle sprog. Medlemsstaterne skal overveje at gøre tjeklisten tilgængelig på mindst et andet sprog, navnlig et sprog der bruges i det internationale erhvervsliv.

Artikel 9

Vedtagelse af rekonstruktionsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldner, uanset hvem der ansøger om en procedure for forebyggende rekonstruktion i overensstemmelse med artikel 4, har ret til at forelægge rekonstruktionsplaner til vedtagelse af de berørte parter.

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at kreditorer og rekonstruktører har ret til at forelægge rekonstruktionsplaner og på hvilke betingelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at berørte parter har ret til at stemme om vedtagelsen af en rekonstruktionsplan.

Parter, der ikke er berørt af en rekonstruktionsplan, har ikke stemmeret ved vedtagelsen af den pågældende plan.

3. Uanset stk. 2 kan medlemsstaterne udelukke følgende fra retten til at stemme:
  - a) kapitalejere
  - b) kreditorer, hvis krav rangerer efter ordinære usikrede kreditorer i den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation, eller
  - c) en eventuel nærtstående part til skyldner eller skyldners virksomhed med en interessekonflikt i henhold til national ret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at berørte parter behandles i særskilte klasser, der afspejler et tilstrækkeligt interesse sammenfald baseret på verificerbare kriterier i overensstemmelse med national ret. Som et minimum skal kreditorer med sikre og usikrede krav behandles i særskilte klasser med henblik på vedtagelse af en rekonstruktionsplan.

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at arbejdstageres tilgodehavender behandles i en særskilt klasse.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at skyldnere, som er SMV'er, kan vælge ikke at behandle berørte parter i særskilte klasser.

Medlemsstaterne indfører passende foranstaltninger til at sikre, at klasseinddelingen sker med særligt henblik på beskyttelse af sårbare kreditorer såsom små leverandører.

5. Stemmerettigheder og klasseinddelingen efterprøves af en judiciel eller administrativ myndighed, når en begæring om stadfæstelse af rekonstruktionsplanen indgives.

Medlemsstaterne kan kræve, at en judiciel eller administrativ myndighed kan efterprøve og stadfæste stemmeret tighederne og klasseinddelingen på et tidligere tidspunkt end det i første afsnit omhandlede.

6. En rekonstruktionsplan vedtages af de berørte parter, forudsat at der opnås et flertal af størrelsen af kravene eller interesserne i hver klasse. Medlemsstaterne kan desuden kræve, at der opnås et flertal af antallet af berørte parter i hver klasse.

Medlemsstaterne fastsætter de flertal, der kræves for vedtagelse af en rekonstruktionsplan. Disse flertal må højst udgøre 75 % af størrelsen af kravene eller interesserne i hver klasse eller, hvor dette er relevant, af antallet af berørte parter i hver klasse.

7. Uanset stk. 2-6 kan medlemsstaterne fastsætte, at en formel afstemning om vedtagelse af en rekonstruktionsplan kan erstattes af en aftale, som skyldner har opnået med det krævede flertal.

Artikel 10

Stadfæstelse af rekonstruktionsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at mindst følgende former for rekonstruktionsplaner kun er bindende for parterne, hvis de er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed:
  - a) rekonstruktionsplaner, der berører fordringer eller interesser for parter, der ikke samtykker
  - b) rekonstruktionsplaner, der indebærer ny finansiering
  - c) rekonstruktionsplaner, der indebærer tab af mere end 25 % af arbejdsstyrken, hvis et sådant tab er tilladt i henhold til national ret.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betingelserne for en judiciel eller administrativ myndigheds stadfæstelse af en rekonstruktionsplan er klart definerede og mindst omfatter krav om:
  - a) at rekonstruktionsplanen er vedtaget i overensstemmelse med artikel 9
  - b) at kreditorer med tilstrækkeligt interessefællesskab i samme klasse behandles lige og på en måde, der står i forhold til deres fordringer
  - c) at rekonstruktionsplanen er meddelt alle berørte parter i overensstemmelse med national ret
  - d) at rekonstruktionsplanen, såfremt der er kreditorer, der ikke samtykker, opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse
  - e) hvor dette er relevant, en eventuel ny finansiering, der er nødvendig for rekonstruktionsplanens gennemførelse og ikke urimeligt skader kreditorernes rettigheder.

Overholdelsen af første afsnit, litra d), efterprøves kun af en judiciel eller administrativ myndighed, hvis der gøres indsigelse mod rekonstruktionsplanen på dette grundlag.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de judicielle eller administrative myndigheder kan afvise at stadfæste en rekonstruktionsplan, hvis planen ikke har rimelig udsigt til at afværge skyldners insolvens eller sikre virksomhedens levedygtighed.
4. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelsen i de tilfælde, hvor en judiciel eller administrativ myndighed skal stadfæste en rekonstruktionsplan, for at den bliver bindende, træffes på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling af spørgsmålet.

Artikel 11

Gennemtvungelse over for alle kreditorklasser

1. Medlemsstaterne sikrer, at en rekonstruktionsplan, der ikke er tiltrådt af berørte parter, jf. artikel 9, stk. 6, i hver afstemningsklasse, på skyldners forslag eller med skyldners samtykke kan stadfæstes af

en judiciel eller administrativ myndighed og gøres bindende for afstemningsklasser, der ikke samtykker til rekonstruktionsplanen, når rekonstruktionsplanen som minimum opfylder følgende betingelser:

- a) den overholder artikel 10, stk. 2 og 3
- b) den er blevet tiltrådt af:
  - i) et flertal af afstemningsklasserne af berørte parter, forudsat at mindst én af disse klasser er en klasse af sikrede kreditorer eller har forrang for klassen af ordinære usikrede kreditorer, eller, hvis dette ikke er tilfældet, af
  - ii) mindst én afstemningsklasse af berørte parter eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skadelidte parter, der ikke er en klasse af kapitalejere, eller enhver anden klasse, som efter værdisættelse af skyldner som en going concern ikke ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, eller som, hvis dette er foreskrevet i national ret, med rimelighed kan antages ikke at ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation fandt anvendelse i henhold til national ret
- c) den sikrer, at afstemningsklasser af berørte kreditorer, der ikke samtykker, behandles mindst lige så gunstigt som enhver anden klasse af samme rangorden og gunstigere end enhver lavere prioriteret klasse, og
- d) ingen klasse af berørte parter kan i henhold til rekonstruktionsplanen få eller bevare mere end det fulde beløb af sine fordringer eller interesser.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne begrænse kravet om indhentelse af skyldners samtykke til tilfælde, hvor skyldnerne er SMV'er.

Medlemsstaterne kan øge minimumsantallet af klasser af berørte parter eller, hvis dette er foreskrevet i national ret, skadelidte parter, der skal tiltræde planen, jf. første afsnit, litra b) nr. ii).

2. Uanset stk. 1, litra c), kan medlemsstaterne fastsætte, at fordringerne hos kreditorerne i en afstemningsklasse, der ikke samtykker, fyldestgøres fuldt ud på samme eller tilsvarende måde, hvis en lavere prioriteret klasse skal fyldestgøres eller bevare eventuelle interesser i henhold til rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser, der fraviger første afsnit, hvis det er nødvendigt for at nå målene med rekonstruktionsplanen, og hvis rekonstruktionsplanen ikke urimeligt skader eventuelle berørte parters rettigheder eller interesser.

Artikel 12

Kapitalejere

1. Hvis medlemsstaterne udelukker kapitalejere fra anvendelsen af artikel 9-11, sikrer de på anden måde, at de pågældende kapitalejere ikke har mulighed for urimeligt at forhindre eller skabe hindringer for vedtagelsen og stadfæstelsen af en rekonstruktionsplan.
2. Medlemsstaterne sikrer også, at kapitalejere ikke har mulighed for urimeligt at forhindre eller skabe hindringer for gennemførelsen af en rekonstruktionsplan.

3. Medlemsstaterne kan tilpasse betydningen af, hvad det vil sige urimeligt at forhindre eller skabe hindringer i henhold til denne artikel, for bl.a. at tage hensyn til, hvorvidt skyldner er en SMV eller en stor virksomhed, de foreslåede rekonstruktionsforanstaltninger, der berører kapitalejernes rettigheder, kapitalejertype, om skyldner er en juridisk eller fysisk person, eller om parterne i en virksomhed har begrænset eller personlig hæftelse.

Artikel 13

Arbejdstagere

1. Medlemsstaterne sikrer, at individuelle og kollektive arbejdstagerrettigheder i henhold til EU-arbejdsret og national arbejdsret ikke berøres af rammen for forebyggende rekonstruktion, såsom:
  - a) forhandlingsretten og retten til kollektive skridt og
  - b) retten til information og høring i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF og direktiv 2009/38/EF, navnlig:
    - i) information til arbejdstagerrepræsentanterne om den seneste udvikling og den forventede udvikling i virksomhedens eller forretningsstedets aktiviteter og økonomiske situation, der gør det muligt for dem at tilkendegive deres bekymringer over for skyldner med hensyn til virksomhedens situation og for så vidt angår behovet for at overveje rekonstruktionsordninger
    - ii) information til arbejdstagerrepræsentanterne om en eventuel procedure for forebyggende rekonstruktion, som kan have betydning for beskæftigelsen, såsom arbejdstagernes mulighed for at få dækket deres lønkrav og fremtidige betalinger, herunder arbejdsmarkedspensioner
    - iii) information til og høring af arbejdstagerrepræsentanterne om rekonstruktionsplaner, før de fremlægges til vedtagelse i overensstemmelse med artikel 9 eller til stadfæstelse ved en judiciel eller administrativ myndighed i overensstemmelse med artikel 10
  - c) de rettigheder, som direktiv 98/59/EF, 2001/23/EF og 2008/94/EF garanterer.
2. Hvis rekonstruktionsplanen omfatter foranstaltninger, der medfører ændringer i arbejdstilrettelæggelsen eller de kontraktlige forhold med arbejdstager, skal disse foranstaltninger godkendes af disse arbejdstager, hvis national ret eller kollektive overenskomster indeholder bestemmelser om en sådan godkendelse i sådanne tilfælde.

Artikel 14

Den judicielle eller administrative myndigheds værdiansættelse

1. Den judicielle eller administrative myndighed træffer kun afgørelse om værdiansættelsen af skyldners virksomhed, hvis der af en berørt part, der ikke samtykker, gøres indsigelse mod en rekonstruktionsplan begrundet i enten:
  - a) kriteriet om kreditorernes bedste interesse, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 6), eller
  - b) betingelserne for gennemtvungelse over for alle kreditorer, jf. artikel 11, stk. 1, litra b), nr. ii).
2. Medlemsstaterne sikrer, at de judicielle eller administrative myndigheder med henblik på at træffe afgørelse om en værdiansættelse i henhold til stk. 1 kan udpege eller høre behørigt kvalificerede sagkyndige.

3. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1, at en berørt part, der ikke samtykker, kan gøre indsigelse over for den judicielle eller administrative myndighed, der er blevet anmodet om at stadfæste rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at en sådan indsigelse kan fremsættes i forbindelse med en klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan.

Artikel 15

Virkningerne af en rekonstruktionsplan

1. Medlemsstaterne sikrer, at rekonstruktionsplaner, der er stadfæstet af en judicial eller administrativ myndighed, er bindende for alle berørte parter, som er nævnt eller beskrevet i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra c).
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, som ikke har deltaget i rekonstruktionsplanens vedtagelse i henhold til national ret, ikke berøres af planen.

Artikel 16

Klageadgang

1. Medlemsstaterne sikrer, at en eventuel klage i henhold til national ret over en judicial myndigheds afgørelse om at stadfæste eller afvise en rekonstruktionsplan indbringes for en højere judicial myndighed.

Medlemsstaterne sikrer, at en klage over en administrativ myndigheds afgørelse om at stadfæste eller afvise en rekonstruktionsplan indbringes for en judicial myndighed.

2. Klagesager skal behandles på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling.
3. En klage over en afgørelse om stadfæstelse af en rekonstruktionsplan har ikke opsættende virkning for planens gennemførelse.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at judicielle myndigheder kan udsætte gennemførelsen af rekonstruktionsplanen eller dele heraf, hvis dette er nødvendigt og hensigtsmæssigt for at beskytte en parts interesser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den judicielle myndighed, hvis en klage i henhold til stk. 3 tages til følge, enten kan:
  - a) omstøde rekonstruktionsplanen eller
  - b) stadfæste rekonstruktionsplanen enten med ændringer, hvis dette er foreskrevet i national ret, eller uden ændringer.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at der, hvis en plan stadfæstes i henhold til første afsnit, litra b), ydes kompensation til en eventuel part, som har lidt pengetab, og hvis klage tages til følge.

*KAPITEL 4****Beskyttelse af ny finansiering, midlertidig finansiering og andre rekonstruktionsrelaterede dispositioner****Artikel 17***Beskyttelse af ny finansiering og midlertidig finansiering**

1. Medlemsstaterne sikrer, at ny finansiering og midlertidig finansiering beskyttes i passende omfang. I tilfælde af skyldners eventuelle senere insolvens må som et minimum
  - a) ny finansiering og midlertidig finansiering ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, og
  - b) ydere af en sådan finansiering ikke kunne pådrage sig et civilretligt, administrativt eller strafferetligt ansvar med den begrundelse, at en sådan finansiering er skadelig for den samlede kreditor masse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1 kun finder anvendelse på ny finansiering, hvis rekonstruktionsplanen er blevet stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, og kun på midlertidig finansiering, som har undergået forudgående kontrol.
3. Medlemsstaterne kan udelukke midlertidig finansiering, som ydes, efter at skyldner er blevet ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, fra anvendelsen af stk. 1.
4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ydere af ny eller midlertidig finansiering ved senere insolvensprocedurer har fortrinsret til fyldestgørelse i forhold til andre kreditorer, der ellers ville have foranstillede eller ligeværdige krav.

*Artikel 18***Beskyttelse af andre rekonstruktionsrelaterede dispositioner**

1. Uden at det berører artikel 17, sikrer medlemsstaterne, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for forhandlingerne om en rekonstruktionsplan, i tilfælde af en skyldners eventuelle senere insolvens ikke erklæres ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve med den begrundelse, at sådanne dispositioner er skadelige for den samlede kreditor masse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1 kun finder anvendelse, hvis planen er stadfæstet af en judiciel eller administrativ myndighed, eller hvis sådanne dispositioner har undergået forudgående kontrol.
3. Medlemsstaterne kan udelukke dispositioner, som foretages, efter at skyldner er blevet ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, fra anvendelsen af stk. 1.
4. Dispositioner som omhandlet i stk. 1 skal som minimum omfatte:
  - a) betaling af vederlag for og udgifter til forhandling, vedtagelse eller stadfæstelse af en rekonstruktionsplan
  - b) betaling af vederlag for og udgifter til professionel rådgivning i tæt forbindelse med rekonstruktionen

- c) betaling af arbejdstageres løn for arbejde, der allerede er udført, uden at dette berører øvrig beskyttelse i henhold til EU-retten og national ret
- d) enhver anden betaling eller udgift som led i den normale drift end dem, der er omhandlet i litra a)-c).

5. Uden at det berører artikel 17, sikrer medlemsstaterne, at dispositioner, der er rimelige og umiddelbart nødvendige for gennemførelsen af en rekonstruktionsplan, og som gennemføres i overensstemmelse med den af en judiciel eller administrativ myndighed stadfæstede rekonstruktionsplan, i tilfælde af skyldners eventuelle senere insolvens ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve med den begrundelse, at sådanne dispositioner er skadelige for den samlede kreditormasse, medmindre der foreligger andre yderligere grunde fastlagt i national ret.

KAPITEL 5

Ledelsens pligter

Artikel 19

Ledelsens pligter ved sandsynlighed for insolvens

Medlemsstaterne sikrer, at ledelsen ved sandsynlighed for insolvens som minimum tager behørigt hensyn til følgende:

- a) kreditorers, kapitalejeres og andre interessenters interesser
- b) behovet for at tage skridt for at undgå insolvens og
- c) behovet for at afstå fra enhver forsætlig eller groft uagtsom handling, der bringer virksomhedens levedygtighed i fare.

AFSNIT III

GÆLDSSANERING OG UDELUKKELSE

Artikel 20

Adgang til gældssanering

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente iværksættere har adgang til mindst én procedure, der kan føre til en fuld gældssanering i overensstemmelse med dette direktiv.

Medlemsstaterne kan kræve, at den forretning, virksomhed eller udøvelse af et fag eller erhverv, som en insolvent iværksætters gæld vedrører, er ophørt.

2. De medlemsstater, hvori en fuld gældssanering er betinget af iværksætterens delvise tilbagebetaling af gælden, sikrer, at den dermed forbundne betalingsforpligtelse er baseret på iværksætterens individuelle situation og navnlig står i forhold til iværksætterens indkomst og aktiver, som kan gøres til genstand for udlæg eller er disponible i gældssaneringsperioden, og tager hensyn til kreditorenes rimelige interesse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at iværksættere, der har fået gældssanering, kan drage fordel af eksisterende nationale rammer, der yder erhvervsstøtte til iværksættere, herunder adgang til relevante og ajourførte oplysninger om disse rammer.

Artikel 21

Gældssaneringsperiode

1. Medlemsstaterne sikrer, at perioden, ved hvis udløb insolvente iværksættere kan være fuldstændig frigjort for deres gæld, ikke er på over tre år regnet senest fra datoen for enten:
  - a) i tilfælde af en procedure, der omfatter en tilbagebetalingsplan, den judicielle eller administrative myndigheds afgørelse om stadfæstelse af planen eller indledning af gennemførelsen af planen eller
  - b) i tilfælde af enhver anden procedure, den judicielle eller administrative myndigheds afgørelse om at indlede proceduren, eller oprettelsen af det bo, der er under iværksætterens insolvensbehandling.
2. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente iværksættere, der har opfyldt deres forpligtelser, hvis sådanne forpligtelser findes i henhold til national ret, er frigjort for deres gæld ved gældssaneringsperiodens udløb, uden at det er nødvendigt at indgive en begæring til en judicial eller administrativ myndighed med henblik på at indlede en yderligere procedure end de procedurer, der er omhandlet i stk. 1.

Uden at det berører første afsnit, kan medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser, der gør det muligt for den judicielle eller administrative myndighed at kontrollere, om iværksætterne har opfyldt betingelserne for at opnå gældssanering.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en fuld gældssanering ikke er til hinder for opretholdelsen af en insolvensprocedure, som indebærer realisering og udlodning af en iværksætters aktiver, der indgik i denne iværksætters bo, der var under insolvensbehandling, på datoen for gældssaneringsperiodens udløb.

Artikel 22

udelukkelsesperiode

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver udelukkelse fra start af en forretning eller virksomhed eller udøvelse af et fag eller erhverv alene af den grund, at iværksætteren er insolvent, ophører senest ved gældssaneringsperiodens udløb, når en insolvent iværksætter opnår gældssanering i overensstemmelse med dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede udelukkelsesperioder ved gældssaneringsperiodens udløb ophører med at have virkning, uden at det er nødvendigt at indgive begæring til en judicial eller administrativ myndighed med henblik på at indlede en yderligere procedure end de procedurer, der er omhandlet i artikel 21, stk. 1.

Artikel 23

Undtagelser

1. Uanset artikel 20-22 opretholder eller indfører medlemsstaterne bestemmelser, der nægter, begrænser eller tilbagekalder adgangen til gældssanering eller fastsætter længere frister for opnåelse af en fuld gældssanering, længere udelukkelsesperioder, hvis den insolvente iværksætter efter national ret har handlet uhæderligt eller i ond tro over for kreditorer eller andre interessenter i henhold til national ret, da vedkommende blev forgældet, under insolvensproceduren eller under afviklingen af gælden, uden at dette berører nationale bevisbyrderegler.
2. Uanset artikel 20-22 kan medlemsstaterne opretholde eller indføre bestemmelser, der under nærmere fastsatte omstændigheder nægter, begrænser eller tilbagekalder adgangen til gældssanering eller fastsætter længere frister for opnåelse af en fuld gældssanering eller længere udelukkelsesperioder, når sådanne undtagelser er behørigt begrundet, såsom hvis
  - a) den insolvente iværksætter har væsentligt tilsidesat forpligtelserne i henhold til en tilbagebetalingsplan eller enhver anden retlig forpligtelse, som har til formål at sikre kreditorernes interesser, herunder forpligtelsen til at maksimere udbyttet til kreditorer
  - b) den insolvente iværksætter ikke har overholdt oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser i henhold til EU-retten og national ret
  - c) der er uretmæssige ansøgninger om gældssanering
  - d) der er en ny ansøgning om gældssanering inden for en bestemt frist, efter at den insolvente iværksætter fik bevilget en fuld gældssanering eller blev nægtet en fuld gældssanering som følge af en alvorlig krænkelse af oplysnings- eller samarbejdsforpligtelser
  - e) der ikke er dækning for omkostningerne i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, eller
  - f) en undtagelse er nødvendig for at sikre balancen mellem skyldners rettigheder og en eller flere kreditorers rettigheder.
3. Uanset artikel 21 kan medlemsstaterne fastsætte længere gældssaneringsperioder i tilfælde, hvor:
  - a) en judicial eller administrativ myndighed har godkendt eller beordret beskyttelsesforanstaltninger for at beskytte den insolvente iværksætters primære bolig og i givet fald iværksætterens families bolig eller de væsentlige aktiver til, at iværksætteren kan fortsætte med at drive sin forretning eller virksomhed eller udøve sit fag eller erhverv, eller
  - b) den insolvente iværksætters primære bolig og i givet fald iværksætterens families bolig ikke er realiseret.
4. Medlemsstaterne kan udelukke særlige gældskategorier fra gældssanering eller begrænse adgangen til gældssanering eller fastsætte en længere gældssaneringsperiode, når sådanne udelukkelses-, begrænsninger eller længere perioder er behørigt begrundet, såsom i tilfælde af:
  - a) sikret gæld
  - b) gæld som følge af eller i forbindelse med strafferetlige sanktioner
  - c) gæld som følge af erstatningsansvar uden for kontraktforhold
  - d) gæld vedrørende underholdspligt, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, forælder-barnforhold, ægteskab eller svogerskab
  - e) gæld stiftet efter ansøgning om eller indledning af den procedure, der fører til gældssanering, og
  - f) gæld som følge af en forpligtelse til at betale omkostningerne ved den procedure, der fører til gældssanering.
5. Uanset artikel 22 kan medlemsstaterne fastsætte længere eller tidsubegrænsede udelukkelsesperioder, når den insolvente iværksætter udøver et erhverv:

- a) for hvilket der gælder særlige etiske regler eller specifikke regler om omdømme eller ekspertise, og iværksætteren har tilsidesat disse regler, eller
- b) der beskæftiger sig med forvaltning af andres ejendom.
- c)

Første afsnit finder også anvendelse, hvis en insolvent iværksætter anmoder om adgang til et erhverv som omhandlet i litra a) eller b).

- 6. Dette direktiv berører ikke nationale regler vedrørende udelukkelse, som pålægges af en anden juridisk eller administrativ myndighed end dem, der er omhandlet i artikel 22.

Artikel 24

Samling af behandlingen af erhvervsmæssig og personlig gæld

- 1. Medlemsstaterne sikrer, at al gæld omfattet af gældssanering behandles i en enkelt procedure med henblik på at opnå en fuld gældssanering, når insolvente iværksættere har erhvervsmæssig gæld stiftet som led i driften af deres forretning eller virksomhed eller i udøvelsen af et fag eller erhverv såvel som personlig gæld stiftet uden for rammerne af disse aktiviteter, som ikke med rimelighed kan adskilles.
- 2. Medlemsstaterne kan bestemme, at denne gæld, hvis den erhvervsmæssige gæld og den personlige gæld kan adskilles, behandles enten ved særskilte, men koordinerede procedurer eller i samme procedure med henblik på at opnå en fuld gældssanering.

AFSNIT IV

FORANSTALTNINGER MED HENBLIK PÅ MERE EFFEKTIVE PROCEDURER FOR RE-KONSTRUKTION, INSOLVENSBEHANDLING OG GÆLDSSANERING

Artikel 25

Judicielle og administrative myndigheder

Uden at retsvæsenets uafhængighed og eventuelle forskelle i retssystemernes opbygning i Unionen berøres, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) medlemmerne af de judicielle og administrative myndigheder, der beskæftiger sig med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering, modtager passende uddannelse og har den fornødne ekspertise til deres ansvarsområder, og
- b) procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering behandles på en effektiv måde med henblik på en hurtig behandling af procedurerne.

Artikel 26

Sagsbehandlere i forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering

1. Medlemsstaterne sikrer, at:
  - a) sagsbehandlere, der udpeges af en judiciel eller administrativ myndighed i forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering (»sagsbehandlere«), modtager passende uddannelse og har den fornødne ekspertise til deres ansvarsområder
  - b) betingelserne for at kunne komme i betragtning samt procedurerne for sagsbehandleres udpegelse, afsættelse og fratræden er klare, gennemsigtige og retfærdige
  - c) der ved udpegelse af en sagsbehandler til en bestemt sag, herunder sager med grænseoverskridende elementer, tages behørigt hensyn til sagsbehandlerens erfaring og ekspertise og til sagens nærmere omstændigheder, og
  - d) skyldnere og kreditorer for at undgå enhver interessekonflikt har mulighed for enten at gøre indsigelse mod udvælgelsen eller udpegelsen af en sagsbehandler eller anmode om, at sagsbehandleren erstattes af en anden.
2. Kommissionen fremmer udveksling af bedste praksis mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre uddannelsens kvalitet i hele Unionen, herunder ved hjælp af udveksling af erfaringer og kapacitetsopbygning.

Artikel 27

Tilsyn med og vederlag til sagsbehandlere

1. Medlemsstaterne indfører passende tilsyns- og reguleringsmekanismer med henblik på at sikre et effektivt tilsyn med sagsbehandleres arbejde for at sikre, at deres tjenester ydes på effektiv og kompetent og i forhold til de involverede parter upartisk og uafhængig vis. Disse mekanismer skal også omfatte foranstaltninger for ansvaret for sagsbehandlere, der har forsømt deres pligter.
2. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om de myndigheder eller organer, der udøver tilsyn med sagsbehandlere, er offentligt tilgængelige.
3. Medlemsstaterne kan tilskynde til, at sagsbehandlere udarbejder og følger adfærdskodekser.
4. Medlemsstaterne sikrer, at sagsbehandleres vederlag er omfattet af bestemmelser, der er i overensstemmelse med målet om en effektiv afvikling af procedurerne.

Medlemsstaterne sørger for, at der findes hensigtsmæssige procedurer til løsning af eventuelle tvister om vederlag.

Artikel 28

Anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler

I forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering sikrer medlemsstaterne, at parterne i proceduren, sagsbehandleren og den judicielle eller administrative myndighed som

minimum kan foretage følgende dispositioner ved anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler, herunder i grænseoverskridende situationer:

- a) anmeldelse af krav
- b) forelæggelse af rekonstruktions- eller tilbagebetalingsplaner
- c) underretning af kreditorer
- d) indgivelse af indsigelser og klager.

AFSNIT V

OVERVÅGNING AF PROCEDURER FOR REKONSTRUKTION, INSOLVENSBEHANDLING OG GÆLDSSANERING

Artikel 29

Dataindsamling

1. Medlemsstaterne indsamler og aggregerer årligt på nationalt plan data om procedurer for rekonstruktion, insolvens behandling og gældssanering opdelt efter type af procedurer og omfattende mindst følgende aspekter:
  - a) antallet af procedurer, der blev begæret eller indledt, såfremt indledning af en sådan procedure er foreskrevet i national ret, og af procedurer, der verserede eller blev afsluttet
  - b) procedurerens gennemsnitlige varighed fra indgivelse af begæringen eller fra indledningen heraf, såfremt indledning af en sådan procedure er foreskrevet i national ret, og til de afsluttes
  - c) antallet af andre procedurer end dem, der kræves i henhold til litra d), inddelt efter typen af resultat
  - d) antallet af begæringer om rekonstruktionsprocedurer, som ikke kunne antages til behandling, blev afvist eller blev trukket tilbage, inden de blev indledt.
2. Medlemsstaterne indsamler og aggregerer årligt på nationalt plan data om antallet af skyldnere, der har været genstand for procedurer for rekonstruktion eller insolvensbehandling, og som inden for de tre år forud for indgivelsen af begæring om eller indledning af sådanne procedurer, såfremt indledning af en sådanne procedure er foreskrevet i national ret, havde fået en rekonstruktionsplan stadfæstet i forbindelse med en tidligere rekonstruktionsprocedure til gennemførelse af afsnit II.
3. Medlemsstaterne kan årligt på nationalt plan indsamle og aggregerer data om:
  - a) gennemsnitsomkostningerne for hver type procedure
  - b) den gennemsnitlige inddrivelsesrate for sikrede og usikrede kreditorer og, hvis det er relevant, for andre typer kreditorer særskilt
  - c) antallet af iværksættere, der efter at have gennemgået en procedure i henhold til artikel 1, stk. 1, litra b), starter en ny virksomhed
  - d) antallet af tabte arbejdspladser i forbindelse med procedurer for rekonstruktion og insolvensbehandling.
4. Medlemsstaterne opdeler de i stk. 1, litra a)-c), omhandlede data og, hvis det er relevant, og de foreligger, de i stk. 3 omhandlede data efter:
  - a) størrelsen på de skyldnere, der ikke er fysiske personer
  - b) hvorvidt de skyldnere, der er genstand for procedurer for rekonstruktion eller insolvensbehandling, er fysiske eller juridiske personer, og
  - c) hvorvidt de procedurer, der fører til gældssanering, kun vedrører iværksættere eller alle fysiske personer.

5. Medlemsstaterne kan indsamle og aggregere de i stk. 1-4 omhandlede data ved hjælp af en stikprøveudtagningsmetode, der sikrer, at stikprøverne er repræsentative for så vidt angår størrelse og forskellighed.
6. Medlemsstaterne indsamler og aggregerer de i stk. 1, 2 og 4 og, hvor det er relevant, stk. 3 omhandlede data i hele kalenderår, som afsluttes den 31. december hvert år, første gang det første hele kalenderår efter den anvendelsesdatoen for de i stk. 7 omhandlede gennemførelsesretsakter. Disse data meddeles årligt Kommissionen på grundlag af en standardiseret datameddelelsesformular, hvilket senest skal ske den 31. december i det på indsamlingsåret følgende kalenderår.
7. Kommissionen fastlægger den meddelelsesformular, der er omhandlet i stk. 6, ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 30, stk. 2.
8. Kommissionen offentliggør de data, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 6, på sit websted på en tilgængelig og brugervenlig måde.

Artikel 30

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31

Forholdet til andre retsakter og internationale instrumenter

1. Følgende retsakter finder anvendelse uanset dette direktiv:
  - a) direktiv 98/26/EF
  - b) direktiv 2002/47/EF og
  - c) forordning (EU) nr. 648/2012.
2. Dette direktiv berører ikke de beskyttelseskrav for midler til betalingsinstitutter, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366¹⁾, og for e-pengeinstitutter, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF²⁾.
3. Dette direktiv berører ikke anvendelsen af konventionen om internationale sikkerhedsrettigheder i mobilt udstyr og protokollen til nævnte konvention om specifikke forhold for flymateriel, undertegnet

i Cape Town den 16. november 2001, som visse medlemsstater er parter til på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv.

Artikel 32

Ændring af direktiv (EU) 2017/1132

I artikel 84 i direktiv (EU) 2017/1132 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne fraviger artikel 58, stk. 1, artikel 68, 72, 73 og 74, artikel 79, stk. 1, litra b), artikel 80, stk. 1, og artikel 81 i det omfang og i den periode, der er nødvendig for oprettelsen af de rammer for forebyggende rekonstruktion, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 (*).

Første afsnit berører ikke princippet om lige behandling af aktionærer.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions — og insolvensdirektivet) (EUT L 172 af 26.6.2019, s. 18).«

Artikel 33

Revision

Senest den 17. juli 2026 og hvert femte år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af dette direktiv, herunder om anvendelsen af klasseinddeling og stemmerettigheder for sårbare kreditorer, f.eks. arbejdstagere. På grundlag af denne vurdering forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, et lovgivningsforslag, hvori der overvejes yderligere foranstaltninger til at konsolidere og harmonisere den retlige ramme for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering.

Artikel 34

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 17. juli 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, med undtagelse af de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra a), b) og c), som skal være vedtaget og offentliggjort senest den 17. juli 2024, og de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra d), som skal være vedtaget og offentliggjort senest den 17. juli 2026. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, fra den 17. juli 2021, med undtagelse af de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra a), b) og c), som finder anvendelse fra den 17. juli 2024, og de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme artikel 28, litra d), som finder anvendelse fra den 17. juli 2026.

2. Uanset stk. 1 skal medlemsstater, der har særlige vanskeligheder med at gennemføre dette direktiv, kunne opnå en forlængelse på højst et år efter den gennemførelsesperiode, der er fastsat i stk. 1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om behovet for at gøre brug af muligheden for at forlænge gennemførelsesperioden senest den 17. januar 2021.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 35

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 36

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

*På Europa-Parlamentets
vegne*

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

- 1) EUT C 209 af 30.6.2017, s. 21.
- 2) EUT C 342 af 12.10.2017, s. 43.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 28.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.6.2019.
- 1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- 3) Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktions registre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 1).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- 9) Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16).
- 10) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab (EFT L 80 af 23.3.2002, s. 29).
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283 af 28.10.2008, s. 36).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/38/EF af 6. maj 2009 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne (EUT L 122 af 20.2.2009, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- 16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklings systemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).
- 19) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 20) EUT C 236 af 21.7.2017, s. 2.
- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I konkursloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 775 af 3. maj 2021, som ændret ved § 5 i lov nr. 1169 af 8. juni 2021 foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv 2017/1132, EU-Tidende 2019, nr. L 172, side 18.«

2. I § 1, stk. 1, indsættes som *nr. 4*:

»4) Den dag, hvor skifteretten under en forebyggende rekonstruktionsbehandling traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.«

3. I § 1 indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. Hvis en forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, regnes dagen, hvor skifteretten traf bestemmelse om fyldestgørelsesforbud, som frisdag, hvis skifteretten inden 3 uger efter ophøret modtager begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.«

4. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Ved mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (SMV) forstås i denne lov:

1) Virksomheder omfattet af regnskabsklasse A, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 1, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser:

a) En balancesum på 156 mio. kr.,

b) en nettoomsætning på 313 mio. kr. og

c) et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.

2) Mikrovirksomheder omfattet af regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 22 a, stk. 1, 2. pkt.

3) Små virksomheder omfattet af regnskabsklasse B, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, nr. 1,

4) Mellemstore virksomheder omfattet af regnskabsklasse C, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, nr. 2, eller

5) Virksomheder omfattet af regnskabsklasse D, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 4, som på tidspunktet for rekonstruktionsforslagets fremsættelse i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrider to af følgende størrelser:

a) En balancesum på 156 mio. kr.,

b) en nettoomsætning på 313 mio. kr. og

§ 1. ---

Stk. 1. ---

Stk. 2-4. ---

§ 3. Begæring om rekonstruktionsbehandling eller konkurs indgives til skifteretten på det sted, hvorfra skyldnerens erhvervsmæssige virksomhed udøves.

§ 7. Begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering indgives skriftligt og skal så vidt muligt angive skyldnerens fulde navn, personnummer og bopæl, det navn, hvorunder han eventuelt driver forretning (firma), hans erhvervsgren, samt hvorfra hans erhvervsvirksomhed drives. Er skyldneren et aktie- eller anpartsselskab, skal registreringsnummeret så vidt muligt angives. Dokumenter, der påberåbes, vedlægges.

§ 128. Skifteretten skal i bekendtgørelsen om konkurs, jf. § 109, opfordre enhver, der har en fordring eller andet krav mod skyldneren, til inden 4 uger at anmelde dette over for kurator. I bekendtgørelsen kan optages meddelelse om, at anmeldelser, der er indgivet under en forudgående rekonstruktionsbehandling, likvidation, indledt gældssanering eller anden gældsordning, vil blive taget i betragtning uden fornyet anmeldelse.

§ 9. Begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering offentliggøres ikke.

Stk. 2. Enhver, der har retlig interesse deri, kan hos skifteretten få oplysning om, hvorvidt og hvornår en skyldner har indgivet begæring som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Har en begæring som nævnt i stk. 1 været fremlagt i et offentligt retsmøde, gælder retsplejelovens kapitel 3 a.

c) et gennemsnitligt antal heltidsbeskæftigede i løbet af regnskabsåret på 250.«

5. I § 3, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 128, 2. pkt., indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling,«.

5. I § 3, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 128, 2. pkt., indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling,«.

5. I § 3, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 128, 2. pkt., indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling,«.

6. §§ 9-10 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 9. Begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling, rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering offentliggøres ikke.

Stk. 2. Enhver, der har retlig interesse deri, kan hos skifteretten få oplysning om, hvorvidt og hvornår en skyldner har indgivet begæring som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Har en begæring som nævnt i stk. 1 været fremlagt i et offentligt retsmøde, gælder retsplejelovens kapitel 3 a.

Afsnit IA

Forebyggende rekonstruktion

Kapitel 1 a

Indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 a. En skyldner, der er insolvent, jf. § 17, stk. 2, eller som følge af økonomiske vanskeligheder har sandsynlighed for at blive insolvent, skal tages under forebyggende rekonstruktionsbehandling, når det begæres af skyldneren. § 22, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Reglerne i stk. 1 finder ikke anvendelse på en skyldner, hvorom Erhvervsstyrelsen har truffet beslutning om tvangsopløsning, eller som er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed.

Stk. 3. Skifteretten indleder forebyggende rekonstruktionsbehandling straks efter modtagelsen af begæringen. Har skyldneren i sin begæring ikke anmodet om beskikkelse af rekonstruktør, skal skifteretten dog indkalde skyldneren til et møde, hvor skifteretten beslutter, om der skal indledes

forebyggende rekonstruktionsbehandling. Skyldneren skal give møde personligt. Udebliver skyldneren fra mødet, anses begæringen for bortfaldet.

Stk. 4. Efter indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling kan begæring herom ikke tilbagekaldes.

§ 9 b. Anmoder skyldneren i forbindelse med begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling eller på et senere tidspunkt herom, skal skifteretten træffe bestemmelse om, at der er fyldestgørelsesforbud under den forebyggende rekonstruktionsbehandling. En anmodning om fyldestgørelsesforbud anses tillige for en anmodning om beskikkelse af rekonstruktør.

Stk. 2. Skifteretten beskikker en eller flere rekonstruktører, hvis skyldneren anmoder herom. Skyldneren kan komme med forslag til en eller flere rekonstruktører, der skal være vedlagt en erklæring fra de pågældende om, at de er villige hertil og opfylder betingelserne i § 238. Skifteretten er ikke bundet af skyldnerens forslag. En beskikket rekonstruktør kan antage fornøden sagkyndig bistand.

Stk. 3. Skifteretten skal beskikke en regnskabskyndig tillidsmand, hvis skyldneren i forbindelse med begæringen om forebyggende rekonstruktionsbehandling eller på et senere tidspunkt anmoder herom. Stk. 2, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. § 11 a, stk. 6 og 7, og § 11 g finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Skifteretten skal afbeskikke en rekonstruktør og en tillidsmand, hvis skyldneren anmoder herom. Afbeskikkelse af rekonstruktøren kan dog ikke ske, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud.

§ 9 c. Træffes der bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, skal skifteretten fastsætte tidspunktet for et møde med fordringshaverne. Mødet skal holdes senest 4 uger efter, at bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud blev truffet. Reglerne i § 11 a, stk. 2, 3. og 4. pkt., § 11 b, stk. 1 og 2, §§ 11 c og 11 d, og § 11 e, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal, inden tre måneder efter at der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud og derefter med højst to måneders mellemrum, sende en redegørelse til samtlige kendte fordringshavere og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende den forebyggende rekonstruktionsbehandling. § 11 f finder tilsvarende anvendelse. Såfremt der ikke sendes en redegørelse efter 1. pkt., kan skifteretten træffe bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører.

Kapitel 1 b

Retsvirkninger af forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 d. Hvis der er beskikket en rekonstruktør, finder reglerne i § 12, stk. 1-3, tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Har skifteretten truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, finder reglerne i §§ 12 c, 12 f og 12 g tilsvarende anvendelse. Reglerne i § 12 c finder dog ikke

anvendelse på fyldestgørelse af krav fra ansatte, hvis krav i konkurs omfattes af §§ 94 og 95. Ved anvendelsen af § 12 g træder bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud i stedet for rekonstruktionsbehandlingsindledningen.

Stk. 3. Indledning af forebyggende rekonstruktionsbehandling fratager ikke skyldneren en adgang, som bestod forud for den forebyggende rekonstruktionsbehandling, til at udskille aktiver fra et pant. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på rettigheder stiftet ved retsforfølgning.

§ 9 e. Uanset modstående bestemmelse i en gensidigt bebyrdende aftale kan medkontrahenten ikke hæve aftalen som følge af, at skyldneren er under forebyggende rekonstruktionsbehandling eller har indgivet begæring herom.

Stk. 2. Er der truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, kan skyldneren med rekonstruktørens samtykke videreføre en gensidigt bebyrdende aftale. § 12 o, stk. 4, § 12 p, § 12 q, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, og § 58, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 12 p træder bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud i stedet for rekonstruktionsbehandlingsindledningen.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 anvendes kun, hvis ikke andet følger af andre lovbestemmelser eller af vedkommende retsforholds beskaffenhed. Stk. 2 finder dog anvendelse uanset købelovens regler.

Stk. 4. § 12 s finder tilsvarende anvendelse på ydelser, der overgives til skyldneren, efter at der blev truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b.

Kapitel 1 c

Gennemførelse af rekonstruktion under forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 f. En skyldner under forebyggende rekonstruktionsbehandling kan fremsætte rekonstruktionsforslag. Reglerne i §§ 10-10 c, § 13, stk. 2-4, og §§ 13 b-13 f finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 10 a, stk. 5, nr. 2 og 3, træder rekonstruktionsforslagets fremsættelse i stedet for rekonstruktionsbehandlingsindledningen.

Stk. 2. Er der truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, kan der ske virksomhedsoverdragelse efter reglerne i § 13 g.

§ 9 g. Stadfæster skifteretten et rekonstruktionsforslag, finder reglerne i §§ 14-14 b, § 14 c, stk. 1, §§ 14 d og 14 e tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Stadfæstes et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, finder reglerne i §§ 12 h-12 m tilsvarende anvendelse. Ved anvendelsen af § 12 h træder bestemmelsen om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b i stedet for rekonstruktionsbehandlingsindledningen.

Kapitel 1 d

Ophør af forebyggende rekonstruktionsbehandling

§ 9 h. Ud over de tilfælde, der er nævnt i § 9 c og § 9 f, jf. § 13 c, stk. 2, og § 13 f, træffer skifteretten bestemmelse om, at den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophører, hvis

- 1) skyldneren hverken er insolvent eller har sandsynlighed for at blive insolvent,
- 2) skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare,
- 3) skyldneren begærer det,
- 4) den forebyggende rekonstruktionsbehandling er udsigtsløs, herunder hvis skyldnerens regnskabs- og bogføringsmateriale er så mangelfuldt, at det vil indebære uforholdsmæssige omkostninger at opnå tilstrækkelig indsigt i skyldnerens økonomiske forhold,
- 5) Erhvervsstyrelsen træffer beslutning om tvangsopløsning af skyldneren, eller
- 6) der er forløbet et år siden indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Stk. 2. Skifteretten afviser en begæring om forebyggende rekonstruktionsbehandling, der indgives tidligere end 1 måned efter en forudgående forebyggende rekonstruktionsbehandlings ophør.

§ 9 i. Skifteretten bekendtgør ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling i Statstidende, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling. Er skyldneren en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling i Erhvervsstyrelsens it-system.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal sende en meddelelse om ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling til samtlige kendte fordringshavere og andre, der blev berørt af den forebyggende rekonstruktionsbehandling, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 finder alene anvendelse, hvis der er truffet bestemmelse om fyldestgørelsesforbud efter § 9 b. Er der ikke truffet sådan bestemmelse, skal skyldneren eller en eventuelt beskikket rekonstruktør kun sende meddelelse om ophøret af den forebyggende rekonstruktionsbehandling til fordringshavere, som har været orienteret om den forebyggende rekonstruktionsbehandling.

Kapitel 1 e *Tidlig varsling*

§ 9 j. Erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren og skatteministeren fastsætte regler om tidlig varsling som angivet i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132

Afsnit IA Rekonstruktion

Kapitel 2 *Indholdet af en rekonstruktion*

§ 10. En rekonstruktion skal indeholde mindst et af følgende elementer:

- 1) Tvangsakkord, jf. § 10 a.
- 2) Virksomhedsoverdragelse, jf. § 10 b.

§ 10 a. En tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsettelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren. En tvangsakkord kan endvidere gå ud på betalingsudsættelse. En tvangsakkord kan betinges af, at skyldnerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne.

Stk. 2. En tvangsakkord kan ikke omfatte:

1) Fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

2) Pantefordringer, i det omfang pantet strækker til. Pantehaverne bindes derimod af tvangsakkorden, for så vidt angår den del af deres personlige fordring, som ikke dækkes af pantet. Hvis skifteretten i medfør af § 12 e har fastsat værdien af et pantsat aktiv, er den fastsatte værdi bindende ved opgørelse af pantehaverens fordring efter 1. pkt.

3) Fordringer, der har fortrin frem for almindelige fordringer i tilfælde af konkurs.

4) Fordringer under et vist mindre beløb, hvis det er bestemt i tvangsakkorden og det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder. Fordringer tilhørende samme fordringshaver sammenlægges. Fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, giver ret til udbetaling af mindst dette beløb.

Stk. 3. En tvangsakkord medfører bortfald af

- 1) gaveløfter,

2) krav på renter for tiden efter rekonstruktionsbehandlings indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsakkorden,

3) krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses

(rekonstruktions- og insolvensdirektivet), herunder om Erhvervsstyrelsens behandling af oplysninger til brug for tidlig varsling.

Afsnit IB Rekonstruktion

Kapitel 2 *Indholdet af en rekonstruktion*

§ 10. En rekonstruktion skal indeholde mindst et af følgende elementer:

- 1) Tvangsakkord, jf. § 10 a.
- 2) Virksomhedsoverdragelse, jf. § 10 b.
- 3) Andre tiltag, der alene eller tilsammen med de øvrige dele af rekonstruktionen medfører, at skyldneren ophører med at være insolvent.

§ 10 a. En tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsettelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren. En tvangsakkord kan endvidere gå ud på betalingsudsættelse. En tvangsakkord kan betinges af, at skyldnerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne.

Stk. 2. En tvangsakkord kan ikke omfatte:

1) Fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, jf. dog stk. 6.

2) Pantefordringer, i det omfang pantet strækker til. Pantehaverne bindes derimod af tvangsakkorden, for så vidt angår den del af deres personlige fordring, som ikke dækkes af pantet. Har skifteretten i medfør af § 12 e fastsat værdien af et pantsat aktiv, er den fastsatte værdi bindende ved opgørelse af pantehaverens fordring efter 1. pkt.

3) Fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af §§ 94-96.

Stk. 3. En tvangsakkord kan alene omfatte én af følgende grupper af fordringer:

1) Fordringer, der i tilfælde af konkurs omfattes af § 97 eller § 98, nr. 2, bortset fra krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab.

2) Fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshavere i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion.

3) Krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab.

for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag,

4) krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab, og

5) fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshavere i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion.

Stk. 4. Uforfaldne fordringer omfattet af tvangsakkorden kan kræves betalt samtidig med andre fordringer.

Stk. 4. Det skal fremgå af tvangsakkorden, hvilken af de i stk. 3 nævnte grupper af fordringer tvangsakkorden omfatter. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at fordringer under et vist mindre beløb ikke omfattes, hvis det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder. Fordringer tilhørende samme fordringshaver sammenlægges. Fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, giver ret til udbetaling af mindst dette beløb.

Stk. 5. En tvangsakkord medfører bortfald af

1) gaveløfter,

2) krav på renter for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsakkorden,

3) krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag, og

4) fordringer, der efter stk. 3 er placeret i en lavere gruppe end den, som omfattes af tvangsakkorden.

Stk. 6. En tvangsakkord som nævnt i stk. 3, nr. 1, omfatter krav på B-skat og acontoskat, der er forfaldne ved skifterettens modtagelse af rekonstruktionsforslaget. Det kan bestemmes i tvangsakkorden, at denne omfatter krav på restskat vedrørende det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget blev fremsat. Indeholder tvangsakkorden en sådan bestemmelse, fastsætter skifteretten, hvilken beløbsmæssig del af kravet der omfattes af tvangsakkorden, ud fra et skøn over, hvilken del af kravet der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller forslaget indhold.

Stk. 7. Uforfaldne fordringer omfattet af tvangsakkorden kan kræves betalt samtidig med andre fordringer.

Stk. 8. Er skyldneren et aktieselskab eller anpartsselskab, kan det bestemmes i tvangsakkorden, at selskabskapitalen nedsættes til 0 kr. og samtidig forhøjes med ny selskabskapital, der skal opfylde kravene i selskabsloven. Det skal fremgå af tvangsakkorden, hvem der tegner den nye selskabskapital. Indbetaling af den nye selskabskapital skal ske kontant. Reglerne i 1.-3. pkt. finder alene anvendelse, hvis skyldneren er insolvent, og det må antages, at en konkursbe-

§ 11 a. ---

Stk. 2. Samtidig fastsætter skifteretten tidspunktet for et møde med fordringshaverne. Mødet skal holdes senest fire uger efter rekonstruktionsbehandlingens indledning. Skifteretten indrykker straks en bekendtgørelse i Statstidende, hvori fordringshaverne indkaldes til mødet. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren straks registrere mødeindkaldelsen i Erhvervsstyrelsens it-system.

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. Skifteretten kan efter rekonstruktørens begæring bestemme, at der skal stilles yderligere sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og en eventuel tillidsmands virksomhed. Stilles sikkerheden ikke, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører.

§ 11 e. ---*Stk. 2-4. ---*

Stk. 5. Hvis rekonstruktøren anmoder herom, udsætter skifteretten drøftelsen af forslaget til rekonstruktionsplan til et senere møde, som skal holdes inden fire uger. § 11 c, § 11 d og stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse. Udsættelse kan ikke ske, hvis et flertal af fordringshaverne stemmer imod og dette flertal repræsenterer mindst 25 pct. af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation ville give stemmeret. § 13 d, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 12 a. ---*Stk. 2. ---*

Stk. 3. Skifteretten bestemmer, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, hvis fordringshaverne vedtager dette efter § 13 d.

§ 12 g.*Stk. 2. ---*

Stk. 3. En fordringshaver kan ikke anvende et krav omfattet af § 97 til modregning i skyldnerens krav i medfør af en aftale, der er videreført efter § 12 o.

Stk. 4. ---

§ 12 k. Enhver stemmeberettiget fordringshaver kan stille forslag om anlæg af omstødelsessag eller salg af retten til at gøre omstødelse gældende. Forslag herom skal fremsættes

handling ikke vil give fuld dækning til samtlige fordringshaverne.«

7. I § 11 a, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »indledning«: », jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5«.

8. I § 11 a, stk. 6, 1. pkt., udgår »yderligere«, og efter »virksomhed« indsættes: », i det skifteretten herved skal tage en eventuel stillet sikkerhed efter stk. 5 i betragtning«.

9. I § 11 a, stk. 6, indsættes som 3. pkt.:

»En af skyldneren stillet sikkerhed for de i 1. pkt. nævnte omkostninger er ikke gyldig, hvis den ikke er bestemt af skifteretten.«

10. I § 11 e, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »uger«: », jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5«.

11. I § 12 a, stk. 3, ændres »§ 13 d« til: »§ 13 d, stk. 1-4«.

12. I § 12 g, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Angår aftalen løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.«

13. § 12 k, stk. 1, 3. pkt., affattes således:

»§ 13 d, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.«

senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. § 13 d finder tilsvarende anvendelse, idet dog mindst en fordringshaver skal stemme for forslaget om anlæg af omstødelingssag. Den begunstigede har ikke stemmeret.

Stk. 2-5. ---

§ 12 p. ---

Stk. 2. Angår aftalen en løbende ydelse, omfattes medkontrahentens krav for tiden efter rekonstruktionsbehandlingsindledning indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, af § 94. Medkontrahentens krav for tiden efter en eventuel afsigelse af konkursdekret omfattes dog ikke af § 94.

§ 12 t. Skyldneren kan med rekonstruktørens samtykke opsiges en aftale om et vedvarende retsforhold med sædvanligt eller rimeligt varsel, selv om længere varsel eller uopsigelighed er aftalt. Dette gælder dog ikke, hvis længere varsel er sikret mod skyldnerens fordringshavere ved tinglysning eller anden lignende offentlig registrering.

Stk. 2. ---

§ 13. Der skal senest seks måneder efter mødet med fordringshaverne, jf. § 11 e, holdes møde i skifteretten med henblik på afstemning om rekonstruktionsforslaget.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal så vidt muligt senest 14 dage før mødets afholdelse sende rekonstruktionsforslaget og det øvrige materiale, der er nævnt i § 13 b, til skifteretten og samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af forslaget, med oplysning om tidspunktet for mødet. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere en meddelelse i Erhvervsstyrelsens it-system, hvoraf det fremgår, at materialet er udsendt og ligger til gennemsyn i skifteretten.

Stk. 3-5. ---

14. § 12 p, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Angår aftalen en løbende ydelse, omfattes af § 94 alene medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter rekonstruktionsbehandlingsindledning og indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen.«

15. I § 12 p indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Angår aftalen successive ydelser, omfattes af § 94 den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret under rekonstruktionsbehandlingen efter rekonstruktionsbehandlingsindledning.«

16. I § 12 t, stk. 1, indsættes som *3. pkt.*:

»Opsiges skyldnerens deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening, kan skyldneren kræve sit indestående betalt senest 3 måneder efter opsigelsen.«

17. I § 13, stk. 1, indsættes efter »rekonstruktionsforslaget«: »j. dog § 15, stk. 1, nr. 5«.

18. I § 13, stk. 2, 1. pkt., ændres »så vidt muligt senest 14 dage« til: »senest 5 hverdage«.

19. I § 13, stk. 2, indsættes som *3. og 4. pkt.*:

»Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om akkordering af restskat efter § 10 a, stk. 6, 2. pkt., skal den i § 13 b, stk. 1, nr. 2, nævnte beregning sendes til skatteforvaltningen senest 10 hverdage før mødets afholdelse. Såfremt skyldneren er en SMV, skal en eventuel begæring om inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser fremsendes sammen med rekonstruktionsforslaget.«

§ 13 a. Skifteretten kan forlænge fristen i § 13, stk. 1, med indtil to måneder ad gangen, dog ikke ud over fire måneder, hvis

- 1) ---
- 2) fordringshaverne vedtager dette efter § 13 d.

Stk. 2-3. ---

§ 13 b. ---

- 1) ---
- 2) Oversigt over skyldnerens status, der skal indeholde:
  - a-c) ---

3) En redegørelse fra rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand, der skal indeholde:

- a-i) ----

Stk. 2-3. ---

§ 13 d. Et rekonstruktionsforslag er vedtaget, medmindre et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer imod.

Stk. 2. Der stemmes efter fordringernes beløb. §§ 120 og 121 og § 123, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. De fordringshavere, hvis fordring er bestridt, deltager foreløbig i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af dem der giver stemmeret og for hvilke beløb.

Stk. 3. Fordringer, der tilhører skyldnerens nærtstående, giver ikke stemmeret.

Stk. 4. Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, giver fordringer stemmeret, i det omfang de berøres af akkorden uden at bortfalde ved denne. En fordring, der bortfalder som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver dog stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse.

20. I § 13 a, stk. 1, indsættes efter »§ 13, stk. 1,«: »jf. dog § 15, stk. 1, nr. 5,«.

21. I § 13 a, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 13 d« til: »§ 13 d, stk. 1-4«.

22. I § 13 b, stk. 1, nr. 2, indsættes som litra d:

»d) En beregning af skyldnerens forventede restskat for det indkomstår, hvor rekonstruktionsforslaget fremsættes, med angivelse af, hvilket beløb heraf der skyldes dispositioner foretaget inden rekonstruktionsforslagets fremsættelse eller forslaget indhold, hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om akkordering af restskat efter § 10 a, stk. 6, 2. pkt. Beregningen skal være foretaget af tillidsmanden, hvis en sådan er beskikket, og ellers af en revisor, der er godkendt efter revisorlovens § 3.«

23. I § 13 b, stk. 1, nr. 3, indsættes som litra j:

»j) Oplysning om, hvorvidt skyldneren er en SMV.«

24. I § 13 b, stk. 1, indsættes som nr. 4:

»4) Forslag til inddeling af fordringshaverne i særskilte afstemningsklasser, medmindre skyldneren er en SMV, og der ikke fremsættes begæring efter § 13, stk. 2.«

25. § 13 d affattes således:

»§ 13 d. Et rekonstruktionsforslag er vedtaget, hvis et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på det i § 13 c, stk. 1, nævnte møde, og som deltager i afstemningen, stemmer for.

Stk. 2. Der stemmes efter fordringernes beløb. §§ 120 og 121 og § 123, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, er der uanset størrelsen af den tilbudte dividende tillige stemmeret på de fordringer, der omfattes af akkorden efter § 10 a, stk. 4. En fordring, der bortfalder ved akkorden som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver alene stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse. Hvis flere grupper af fordringer giver stemmeret efter reglerne i 2.-4. pkt., har samtlige fordringshavere i de nævnte grupper stemmeret.

Stk. 3. De fordringshavere, hvis fordring er bestridt, deltager foreløbig i afstemningen om rekonstruktionsforsla-

get. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af dem der giver stemmeret og for hvilke beløb.

Stk. 4. Fordringer, der tilhører skyldnerens nærtstående, giver ikke stemmeret.

Stk. 5. Fordringshaverne skal inddeles i særskilte afstemningsklasser, der afspejler et tilstrækkeligt interessesammenfald mellem fordringshaverne i den enkelte klasse. En gruppe af fordringshavere, jf. § 10 a, stk. 3, og §§ 95-98, kan inddeles i flere afstemningsklasser. En fordring, der ikke giver stemmeret, jf. stk. 2-4, indgår ikke i nogen afstemningsklasse. Pantefordringer har dog stemmeret uanset reglen i stk. 2, jf. § 120, stk. 2, og skal udgøre en særskilt afstemningsklasse.

Stk. 6. Der stemmes i hver afstemningsklasse for sig. Vedtages rekonstruktionsforslaget af et flertal af afstemningsklasserne, anses rekonstruktionsforslaget for vedtaget.

Stk. 7. Reglerne i stk. 5 og 6 finder alene anvendelse, hvis skyldneren ved fremsendelsen af rekonstruktionsforslaget har begæret inddeling i afstemningsklasser, eller hvis skyldneren ikke er en SMV.«

§ 13 e. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Skifteretten kan nægte stadfæstelse, hvis vilkårene i rekonstruktionsforslaget står i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling.

Stk. 6. Skifteretten kan betinge stadfæstelsen af, at skyldneren undergiver sig tilsyn af rekonstruktøren. Tilsynet skal

26. I § 13 e indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, gælder endvidere følgende:

1) Skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af strafbare forhold eller groft uforsvarlig forretningsførelse ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 3 og 4, jf. § 197, stk. 3.

2) Skifteretten kan nægte stadfæstelse, hvis skyldneren som følge af uforsvarlige handlinger i økonomiske anliggender eller erstatningspådragende forhold ikke ville kunne opnå en gældssanering, jf. § 197, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 197, stk. 3.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.

27. § 13 e, stk. 5, der bliver stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis rekonstruktionsforslaget medfører, at en eller flere fordringshavere får en ringere grad af fyldestgørelse end under en konkursbehandling. Hvis rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, og skyldneren er en fysisk person, der ikke udøver erhvervsvirksomhed, skal skifteretten endvidere nægte stadfæstelse, hvis det samlede beløb, som skyldneren skal betale ifølge rekonstruktionsforslaget, er mindre end det samlede beløb, som skyldneren ville skulle betale i tilfælde af gældssanering.«

påse, at skyldneren overholder vilkårene for rekonstruktionen og ikke ved sin forretningsførelse eller sit forbrug bliver ude af stand hertil. Tilsynet kan i dette øjemed give skyldneren særlige anvisninger. Skyldneren skal give tilsynet alle fornødne oplysninger. Hvis skyldneren bringer fordringshavernes ret i fare, skal tilsynet give indberetning herom til skifteretten, der ved indkaldelse til møde eller på anden måde gør fordringshaverne bekendt med indberetningen.

§ 14. ---

Stk. 2. Tvangsakkorden befrier skyldneren for den del af gælden, der ikke overtages ved akkorden. Akkorden er bindende også for fordringshavere, som ikke har meldt sig, og for kautionister og andre, der hæfter for gælden.

Stk. 3-4. ---

§ 15. Ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 11 a, stk. 6, § 11 c, stk. 4, § 11 d, stk. 2, § 11 e, stk. 3, § 11 g, stk. 3, § 13, stk. 5, § 13 c, stk. 2, og § 13 f, stk. 1 og 3, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis

- 1) skyldneren ikke er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18,
- 2) skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare,
- 3) skyldneren begærer det eller

28. Efter § 13 g indsættes før kapitel 2 d:

»§ 13 h. En skyldner, hvis bo er taget under konkursbehandling, kan anmode skifteretten om at indkalde en skiftesamling til behandling af og afstemning om et af skyldneren fremsat rekonstruktionsforslag indeholdende bestemmelse om tvangsakkord.

Stk. 2. Ved sagens videre behandling finder reglerne i dette afsnit anvendelse med de af forholdets natur følgende ændringer samt med følgende begrænsninger:

- 1) Begæringen skal fremsættes inden den i § 150, stk. 2, nævnte dato.
- 2) Afstemning om rekonstruktionsforslaget kan ikke finde sted før afholdelse af det i § 131 nævnte møde til fordringernes prøvelse.
- 3) Boet må ikke udleveres til skyldneren, forinden de, der har krav på forlods dækning, er fyldestgjort.

Stk. 3. Så længe rekonstruktionsforslaget ikke er forkastet eller nægtet stadfæstet, skal bostyret kun foretage, hvad der ikke tåler opsættelse.«

29. I § 14, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Uanset reglen i 1. pkt. har tvangsakkorden ingen indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav omfattet af § 10 a, stk. 6, 1. pkt., i overskydende skat vedrørende samme indkomstår.«

30. I § 14 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Tvangsakkordens bestemmelser om ny selskabskapital efter § 10 a, stk. 8, træder i stedet for generalforsamlingens beslutning herom. Indbetaling af den nye selskabskapital skal ske senest to uger efter tvangsakkordens stadfæstelse. Rekonstruktøren skal uden unødigt ophold efter indbetalingen registrere den nye selskabskapital og nedsættelsen af den hidtidige selskabskapital i Erhvervsstyrelsen.«

31. § 15, stk. 1, affattes således:

»§ 15. Ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 11 a, stk. 6, § 11 c, stk. 4, § 11 d, stk. 2, § 11 e, stk. 3, § 11 g, stk. 3, § 13, stk. 5, § 13 c, stk. 2, og § 13 f, stk. 1 og 3, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis:

- 1) Skyldneren ikke er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18.
- 2) Skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare.

4) rekonstruktionsbehandlingen er udsigtsløs.

Stk. 2-5. ---

§ 24. ---

§ 27. Afsigelse af konkursdekret er betinget af, at den, der har begæret konkursen, stiller sikkerhed for omkostningerne ved boets behandling. Sikkerhedsstillelsen nedsættes til halvdelen, hvis der tillige kan kræves sikkerhedsstillelse efter stk. 4 eller 5, medmindre den, der er forpligtet til at stille sikkerhed efter disse bestemmelser, må anses for at være ude af stand hertil. Har flere begæret konkursen, påhviler forpligtelsen til at stille sikkerhed disse solidarisk og indbyrdes lige.

Stk. 2-5. ---

§ 42. ---

Stk. 2-4. ---

§ 56. ---

Stk. 2. Angår aftalen en løbende ydelse til skyldneren, bliver boet ved sin indtræden forpligtet til at udrede vederlaget for tiden efter konkursdekretets afsigelse indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 55, stk. 3, 1. pkt., eller § 61, stk. 1, som massekrav.

3) Skyldneren begærer det.

4) Rekonstruktionsbehandlingen er udsigtsløs.

5) Rekonstruktionsbehandlingen sammenlagt med den periode, hvor der under en foregående forebyggende rekonstruktionsbehandling har været fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, har været i en periode på et år. Har skyldneren forud for rekonstruktionsbehandlingen været under forebyggende rekonstruktionsbehandling med fyldestgørelsesforbud efter § 9 b, medregnes varigheden af fyldestgørelsesforbuddet i den i 1. pkt. nævnte periode, medmindre den forebyggende rekonstruktionsbehandling ophørte mindst en måned før indledningen af rekonstruktionsbehandlingen.«

32. I § 24 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Er skyldneren under forebyggende rekonstruktionsbehandling og har fremsat et rekonstruktionsforslag, kan skifteretten udsætte afgørelsen om konkurs, indtil det er afgjort, om rekonstruktionsforslaget vedtages og stadfæstes. Dette gælder dog kun, hvis der er beskikket en rekonstruktør.«

33. I § 27, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »stk. 4 eller 5« til: »stk. 3 eller 4«.

34. I § 42 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* En fordringshaver kan ikke anvende et krav omfattet af § 97 til modregning i boets krav i medfør af en aftale, som skyldneren har videreført efter § 9 e eller § 12 o, eller som boet er indtrådt i efter § 55. Angår aftalen løbende eller successive ydelser, gælder reglen i 1. pkt., uanset om kravene er konnekse.«

35. § 56, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Angår aftalen en løbende ydelse, omfattes af § 93 alene medkontrahentens krav på vederlag for tiden efter konkursbehandlingens indledning og indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 55, stk. 3, 1. pkt., eller § 61, stk. 1, samt krav vedrørende faktiske dispositioner foretaget af konkursboet.«

36. I § 56 indsættes som *stk. 3*:

§ 61. Boet kan, selv om længere varsel eller uopsigelighed er aftalt, med sædvanligt eller rimeligt varsel opsiges en aftale om et vedvarende retsforhold. Dette gælder dog ikke, hvis længere varsel er sikret mod skyldnerens fordringshavere ved tinglysning eller anden lignende offentlig registrering.

Stk. 2-3. ---

§ 72. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Har en rekonstruktør, der er beskikket af skifteretten, godkendt betalingen eller dispositionen, kan omstødelse kun ske, hvis rekonstruktøren åbenbart har overskredet sine beføjelser. En rekonstruktørs samtykke i medfør af § 13 g til en virksomhedsoverdragelse udelukker ikke omstødelse over for andre end erhververen.

§ 110. ---

Stk. 2. Kurator antager en eller flere sagkyndige personer, der snarest skal foretage registrering og eventuelt vurdering af boets aktiver. Er der umiddelbart før konkursen til brug for en rekonstruktions-behandling tilvejebragt materiale som nævnt i § 13 b, kan dette materiale lægges til grund ved konkursbehandlingen, således at der kun redegøres for senere ændringer.

Stk. 3-4. ---

§ 217. Indledes der rekonstruktionsbehandling, udsættes behandlingen af sagen om gældssanering.

Stk. 2. ---

§ 197. Skifteretten kan efter en skyldners begæring afsige kendelse om gældssanering, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 2. Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt

1) skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede,

2) skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld

a) er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser,

b) er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation,

c) er stiftet med henblik på forbrug eller

»*Stk. 3.* Angår aftalen successive ydelser, omfattes af § 93 alene den del af medkontrahentens krav, der vedrører ydelser præsteret efter konkursbehandlings indledning.«

37. I § 61, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:

»Opsiges skyldnerens deltagelse i et andelsselskab eller en andelsforening, kan skyldneren kræve sit indestående betalt senest 3 måneder efter opsigelsen.«

38. I § 72, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes før »godkendt«: »efter fristdagen«.

39. I § 110, *stk. 2*, og § 217, *stk. 1*, indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling eller«.

39. I § 110, *stk. 2*, og § 217, *stk. 1*, indsættes før »rekonstruktionsbehandling«: »forebyggende rekonstruktionsbehandling eller«.

40. § 197 affattes således:

»§ 197. Skifteretten kan efter en skyldners begæring afsige kendelse om gældssanering, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren er insolvent. Skyldneren anses for insolvent efter 1. pkt., hvis skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Kendelse om gældssanering er endvidere betinget af, at det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 2. Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt

1) skyldnerens økonomiske indtægts- og udgiftsforhold er uafklarede i afdragsperioden, jf. dog § 197 a, eller skyldneren er under uddannelse,

2) skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld

d) er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk,
 3) en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold,

4) skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor,

5) skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering eller

6) skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringssag er indledt.

Stk. 3. Ved skifterettens afgørelse efter stk. 2 skal der lægges vægt på gældens alder.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan skifteretten nægte gældssanering, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Stk. 5. Ved afgørelsen om gældssanering skal det ikke tages i betragtning, hvorvidt skyldneren har mulighed for at opnå eftergivelse efter anden lovgivning.

Stk. 6. Kendelse om gældssanering kan kun afsiges for så vidt angår skyldnere, som er fysiske personer.

a) er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, medmindre der er tale om forretningsmæssigt velbegrunnet stiftelse af erhvervs-gæld eller en velbegrunnet låneomlægning,

b) er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation,

c) er stiftet med henblik på forbrug, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig, eller

d) er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk,

3) en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, medmindre der er tale om gæld i form af sagsomkostninger pålagt i straffesager,

4) skyldneren, som deltager i ledelsen af en virksomhed, har udvist groft uforvarlig forretningsførelse, medmindre det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf,

5) skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren som følge af sin løbende indkomst eller andre indtægter har haft rimelig mulighed herfor, medmindre der var tale om et mindre væsentligt beløb, der blev udbetalt inden indgivelsen af begæring om gældssanering,

6) skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering, eller

7) skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringssag er indledt, medmindre gældsstiftelsen som følge af særlige omstændigheder fremstår som rimelig.

Stk. 3. Ved skifterettens afgørelse efter stk. 2 skal der lægges vægt på gældens alder.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan skifteretten nægte gældssanering, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Stk. 5. Ved afgørelse om gældssanering skal det ikke tages i betragtning, hvorvidt skyldneren har mulighed for at opnå eftergivelse af gæld efter anden lovgivning.

Stk. 6. Kendelse om gældssanering kan kun afsiges for så vidt angår skyldnere, som er fysiske personer.«

41. Efter § 197 indsættes:

»§ 197 a. Var skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever eller et selskab, som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, under konkursbehandling, da skifteretten modtog forslaget om gældssanering, er uafklarede forhold, der skyldes konkursen, ikke til hinder for afsigelse af kendelse om gældssanering.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra erhvervs-mæssig virksomhed, og ledelsen af virksomheden i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder eller lig-

§ 199. ---

Stk. 2. Kendelse om gældssanering omfatter dog ikke pantefordringer i det omfang, pantet strækker til. Pantehaverne bindes derimod af kendelsen for så vidt angår den del af deres personlige fordring mod skyldneren, som ikke dækkes af pantet.

§ 200. ---

Stk. 2. De øvrige i § 98 nævnte krav har ved gældssanering samme stilling som de almindelige fordringer.

Stk. 3. I øvrigt skal fordringshaverne behandles lige, medmindre de samtykker i en mindre gunstig behandling.

§ 202. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Skifteretten afviser en begæring, der ikke opfylder kravene i stk. 1 eller i regler, der er fastsat i medfør af stk. 2. Det samme gælder, når der efter de foreliggende oplysninger ikke er rimelig udsigt til, at der kan afsiges kendelse om gældssanering. En begæring, der afvises efter 1. eller 2. pkt., anses ikke for modtaget.

Stk. 4. ---

§ 204. Skifteretten indkalder snarest muligt skyldneren til et møde. Under mødet afkræver skifteretten skyldneren nærmere oplysninger om skyldnerens og skyldnerens husstands forhold samt andre oplysninger af betydning for afgørelsen af, om gældssanerings sag skal indledes.

Stk. 2-3. ---

§ 208. ---

Stk. 2. ---

nende eller i øvrigt i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede virksomheden forsvarligt.«

42. I § 199 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Er skyldneren under konkursbehandling, omfatter kendelsen om gældssanering alene fordringer, der er stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. dog § 30. Når særlige forhold taler derfor, kan skifteretten bestemme, at kendelsen skal omfatte fordringer stiftet inden et af skifteretten andet fastsat tidspunkt, der dog ikke kan fastsættes til et tidspunkt senere end skifterettens afgørelse om at indlede sag om gældssanering, jf. § 206.

Stk. 3. Kendelsen om gældssanering omfatter alene krav på B-skat, der er forfaldet inden det tidspunkt, der efter reglerne i stk. 1 og 2 er afgørende for, om øvrige fordringer omfattes af kendelsen. Kendelsen omfatter endvidere krav på restskat vedrørende det indkomstår, som udløber efter det nævnte tidspunkt.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

43. I § 200 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Omfatter kendelsen alene fordringer stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. § 199, stk. 2, bortfalder krav på renter af de af kendelsen omfattede fordringer alene for tiden efter konkursdekretets afsigelse.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

44. I § 202 indsættes som nyt stykke efter stk. 2:

»*Stk. 3.* Er skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever eller et selskab, som de nævnte personer direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, under konkursbehandling, anmoder skifteretten kurator om oplysning om, hvorvidt denne er bekendt med omstændigheder, der taler imod gældssanering. Kurator skal afgive erklæringen senest samtidig med sin redegørelse efter § 125, stk. 2 og 3, eller, såfremt denne er afgivet, snarest muligt. Angår konkursbehandlingen ikke skyldneren selv, gælder 1. pkt. dog kun, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

45. I § 204, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:

»Mødet med skyldneren kan afholdes ved anvendelse af telekommunikation.«

Stk. 3. Genpart af bekendtgørelsen sendes straks til alle fordringshavere, som er eller bliver skifteretten bekendt.

Stk. 4-5. ---

§ 208 b. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Er en anmeldt fordring betinget, bortfalder retten til dækning af fordringen, når sagen er sluttet med afgørelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1, såfremt betingelsen ikke er indtrådt på det tidspunkt, hvor skifteretten afsiger kendelse om gældssanering.

Stk. 4. En fordring, der er bortfaldet efter stk. 1, kan gøres gældende med det fulde beløb

1) over for skyldneren, hvis gældssaneringen ophæves i medfør af § 229, eller

2) hvis skyldnerens bo tages under konkursbehandling, hvis skyldneren får stadfæstet en rekonstruktion, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, eller hvis skyldneren på ny meddeles gældssanering, jf. § 230.

§ 209. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. § 208 b, stk. 1 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

§ 216. En kendelse, der helt eller delvis tager skyldnerens forslag til følge, skal angive, hvilken del af skyldnerens gæld der berøres af kendelsen, med angivelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes. Ved fastsættelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes, kan skifteretten bestemme, at der skal bortses fra fordringer, som kun vil afkaste et ubetydeligt beløb. Dækningen af disse fordringer bortfalder, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1. § 208 b, stk. 4, nr. 1, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af 2. pkt.

Stk. 2. Uforfaldne fordringer kan kræves betalt samtidig med andre fordringer.

Stk. 3. Træffes der bestemmelse om, at skyldneren skal have henstand med betalingen af den del af gælden, som fortsat skal bestå, skal kendelsen angive henstandsperiodens

46. I § 208, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»I de i § 197 a, stk. 1, nævnte tilfælde, skal genparten indeholde opfordring om at fremkomme med oplysninger om omstændigheder af betydning for afgørelsen efter § 197 a, stk. 2.«

47. I § 208 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Hvis skyldneren er under konkursbehandling, finder stk. 1 ikke anvendelse på de fordringer, der er anmeldt i konkursboet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

48. I § 209, stk. 5, ændres »§ 208 b, stk. 1 og 4 « til: »§ 208 b, stk. 1 og 5«.

49. § 216, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»En kendelse, der helt eller delvis tager skyldnerens forslag til følge, skal angive, hvilken del af skyldnerens gæld der berøres af kendelsen med angivelse af den procent, hvortil fordringerne nedsættes, eller, hvor dette ikke er muligt, de afdrag, som skyldneren skal betale.

Stk. 2. Udgør det beløb, som skyldneren efter stk. 1 i alt skal betale i afdragsperioden, alene et uvæsentligt beløb, bortfalder skyldnerens gæld, jf. § 198, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1. I øvrige tilfælde anvendes 1. pkt. således, at der bortses fra fordringer, som kun vil afkaste et uvæsentligt beløb. Reglen i 2. pkt. anvendes særskilt på hver enkelt fordring, begyndende med den mindste, indtil de resterende fordringer hver især afkaster mere end et uvæsentligt beløb. Fordringer omfattet af 2. pkt. bortfalder, når sagen er sluttet med kendelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1. § 208 b, stk. 5, nr. 1, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelse af 1.-3. pkt.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

50. § 216, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Træffes der bestemmelse om, at skyldneren skal have henstand med betaling af den del af gælden, som fortsat skal bestå, skal kendelsen angive afdragsperiodens

længde samt størrelsen af og forfaldstiden for de afdrag, som skyldneren skal betale i henstandsperioden.

Stk. 4. Er en anmeldt fordring bestridt, skal der afsættes midler til dækning af fordringen. Kendelsen skal angive, hvordan de afsatte midler skal fordeles mellem de øvrige fordringshavere, såfremt der ikke anlægges sag om fordringen, jf. § 209, stk. 3, eller såfremt det ved dom eller forlig fastslås, at fordringen ikke består. Kan et afdrag på en fordring ikke betales, fordi fordringen er omtvistet eller afhængig af en endnu ikke opfyldt betingelse, kan skifteretten bestemme, at beløbet skal indsættes på en særlig konto i et pengeinstitut.

Stk. 5. Tages skyldnerens forslag helt eller delvis til følge, vejleder skifteretten skyldneren om dennes retsstilling, herunder om tidspunktet for realisation af de af skyldnerens aktiver, der skal indgå i gældssanerings sagen, og om tilrettelæggelsen af skyldnerens betaling af afdrag i henstandsperioden.

Stk. 6. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af afdragene og afdragsperiodens længde efter stk. 3.

Stk. 7. Beløb, der fastsættes i medfør af stk. 6, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. Justitsministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer der skal finde sted.

længde samt størrelsen af og forfaldstiden for de afdrag, som skyldneren skal betale i afdragsperioden. Afdragsperioden udgør tre år. Afdragsperioden kan være længere, hvis dette er nødvendigt for, at skyldneren kan opretholde sin bolig eller aktiver, der anvendes af skyldneren i eller i forbindelse med dennes erhverv. Hvis den væsentligste del af skyldnerens gæld er studiegæld, og skyldneren ikke har gæld fra erhvervmæssig virksomhed, kan afdragsperioden forlænges, dog således at afdragsperioden højst kan udgøre seks år.«

51. I § 216, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »længde efter stk. 3« til: »begyndelse efter stk. 4«.

52. I § 216, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

53. Efter § 216 indsættes:

»§ 216 a. Er skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever eller et selskab, som skyldneren eller de nævnte personer tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, under konkursbehandling, kan kendelse om gældssanering tidligst afsiges, når kurator i konkursboet har afgivet endelig indstilling efter § 202, stk. 3. Angår konkursbehandlingen ikke skyldneren selv, gælder 1. pkt. dog kun, hvis skyldnerens gæld i det væsentligste stammer fra kaution eller anden hæftelse for krav mod konkursboet.

Stk. 2. Er skyldneren under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, skal skyldneren betale afdrag, jf. § 216, til skifterettens medhjælper, der udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne omfattet af gældssaneringskendelsen, når konkursboet er sluttet. Er afdragsperioden ikke udløbet på tidspunktet for konkursboets slutning, skal skyldneren betale de resterende

§ 218. Gældssanerings sagen anses for sluttet, når fristen for kære af skifterettens afgørelse om afvisning af begæring, jf. § 202, stk. 3, eller om nægtelse af at indlede gældssanerings sag, jf. § 205, eller vedrørende gældssanering, jf. §§ 212 og 216, er udløbet, uden at kære er sket, eller når kæreinstansens kendelse er afsagt, eller når skyldnerens begæring er tilbagekaldt, eller når gældssanerings sagen er bortfaldet, jf. § 217, stk. 2.

§ 219. Skifteretten kan antage en medhjælper til under skifterettens tilsyn at udføre de i §§ 208, 208 a, stk. 3, 209, stk. 2, 210, 213-214, 216, stk. 5 og 218, stk. 2-3, nævnte forretninger.

Stk. 2. ---

§ 220. I det omfang skifteretten ikke har krævet sikkerhed for omkostningerne ved sagens behandling, afholdes omkostningerne af statskassen. Når den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skyldnerens forhold eller omstændighederne i øvrigt taler derfor, kan skifteretten i forbindelse med sagens slutning bestemme, at omkostningerne helt eller delvis skal erstattes af skyldneren.

§ 226. ---

Stk. 2. Kendelsen befrier skyldneren for den del af en før gældssanerings sagens indledning, jf. dog § 199, stk. 1, 2. pkt., stiftet gæld, som bortfalder ved kendelsen, såvel over for fordringshaveren selv som over for kautionister og andre, der hæfter for gælden.

Stk. 3. ---

§ 228. Når ganske særlige hensyn til skyldneren taler derfor, kan skifteretten på begæring genoptage gældssanerings sagen med henblik på ændring af gældssanerings kendelsens bestemmelser efter § 216, stk. 1 og 3. Skifteretten kan ikke forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat

afdrag direkte til fordringshaverne. Er skyldneren ved afdragsperiodens udløb fortsat under konkursbehandling, indbetaler medhjælperen det modtagne beløb til konkursboet, der i forbindelse med udbetaling af dividenden, jf. § 152, udlodder det modtagne beløb til fordringshaverne i overensstemmelse med § 200. Sluttes boet efter § 143, kan kurator overlade udlodning af det modtagne beløb til skifterettens medhjælper.«

54. I § 218, stk. 1, ændres »§ 202, stk. 3« til: »§ 202, stk. 4«.

55. I § 219, stk. 1, ændres »§§ 208, 208 a, stk. 3, 209, stk. 2, 210, 213-214, 216, stk. 5 og 2018, stk. 2-3« til: »§ 208, § 208 a, stk. 3, § 209, stk. 2, §§ 210 og 213-214, § 216, stk. 6, og § 218, stk. 2 og 3«.

56. I § 219, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Er eller har skyldneren tidligere været under konkursbehandling, kan de nævnte forretninger ikke overlades til konkursboets kurator.«

57. I § 219 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Justitsministeren fastsætter regler om medhjælpernes behandling af betroede midler.«

58. I § 220 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Er skyldneren under konkursbehandling, afholdes omkostningerne ved behandlingen af gældssanerings sagen af konkursboet efter § 93, nr. 2, i det omfang der er dækning hertil af boets midler.«

59. § 226, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Kendelsen befrier skyldneren for den del af gælden, der omfattes af kendelsen, jf. § 199, og som bortfalder ved kendelsen, over for fordringshaveren selv og over for kautionister og andre, der hæfter for gælden. Uanset reglen i 1. pkt. har kendelsen ingen indflydelse på skatteforvaltningens adgang til at modregne krav på B-skat i overskydende skat vedrørende samme indkomstår.«

60. I § 228, stk. 1, 1. pkt. og 2, 1. pkt., ændres »§ 216, stk. 1 og 3« til: »§ 216, stk. 1 og 4«.

Stk. 2. Forinden skifteretten træffer afgørelse om ændring af gældssaneringskendelsens bestemmelser efter § 216, stk. 1 og 3, indkaldes skyldneren og fordringshaverne til et møde i skifteretten. Når skyldnerens sociale forhold taler derfor, indkaldes desuden en repræsentant for kommunen til mødet.

§ 229. Gældssaneringskendelsen kan på begæring af en fordringshaver ophæves af skifteretten:

- 1) hvis det oplyses, at skyldneren under gældssanerings sagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, eller
- 2) hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter ifølge gældssaneringskendelsen.

Stk. 2. Forinden skifteretten træffer afgørelse efter stk. 1, indkaldes skyldneren og fordringshaverne til et møde i skifteretten. Når skyldnerens sociale forhold taler derfor, indkaldes desuden en repræsentant for kommunen til mødet.

Stk. 3. Ophæves en kendelse om gældssanering, bortfalder en for denne af tredjemand stillet sikkerhed eller kaution, medmindre tredjemand vidste eller burde vide, at de i stk. 1, nr. 1, beskrevne omstændigheder forelå, eller den pågælden-

61. I § 228 indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* Har skyldneren på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering afsiges, uafklarede økonomiske forhold, jf. § 197 a, kan skifteretten i afdragsperioden på begæring af en fordringshaver genoptage gældssanerings sagen med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, eller de i kendelsen fastsatte afdrag, såfremt der er indtrådt forhold, der medfører, at skyldneren må anses for at være i stand til at betale mindst 1.000 kr. om måneden ud over det, der følger af kendelsen. Forhøjelsen sker med det beløb, der overstiger de nævnte 1.000 kr. om måneden. Såfremt forhøjelsen alene vil ske med et beløb, der er mindre end det beløb, der er nævnt i § 216, kan skifteretten undlade at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, eller de fastsatte afdrag.

Stk. 4. I de i stk. 3 nævnte tilfælde skal skyldneren inden rimelig tid underrette skifteretten og fordringshaverne, såfremt der indtræder forhold, der medfører, at skyldneren må anses for at være i stand til at betale mindst 1.000 kr. om måneden ud over det, der følger af kendelsen. Skyldneren skal efter skifterettens nærmere bestemmelse fremsende dokumentation for sine økonomiske forhold til skifteretten og fordringshaverne.«

62. § 229, *stk. 1* og *2*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Gældssaneringskendelsen kan på begæring af en fordringshaver ophæves af skifteretten,

- 1) hvis det oplyses, at skyldneren under gældssanerings sagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold,
- 2) hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter ifølge gældssaneringskendelsen, eller
- 3) hvis skyldneren tilsidesætter sine pligter efter § 228, stk. 4.

Stk. 2. Skifteretten ophæver gældssaneringskendelsen, hvis skyldneren efter afsigelsen af kendelsen pålægges konkurskarantæne efter § 157, og den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrundes pålægget af konkurskarantænen, er foregået, inden kendelsen om gældssanering blev afsagt.

Stk. 3. Forinden skifteretten træffer afgørelse efter stk. 1 og 2, indkaldes skyldneren og fordringshaverne til et møde i skifteretten. Når skyldnerens sociale forhold taler derfor, indkaldes desuden en repræsentant for kommunen til mødet.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

de har medvirket til, at skyldneren har tilsidesat sine pligter som anført i stk. 1, nr. 2.

§ 230. Tages skyldnerens bo under konkursbehandling, meddeles skyldneren på ny gældssanering, eller får skyldneren stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, efter at der er afsagt kendelse om gældssanering, har de af gældssanerings-kendelsen omfattede fordringshavere krav på udlæg i forhold til fordringernes beløb uden hensyn til den skete nedskrivning, men efter fradrag af afbetalinger. Udlægget i konkursboet, gældssaneringssagen eller tvangsakkorden i forbindelse med disse afbetalinger kan dog ikke overstige, hvad der efter gældssaneringskendelsen tilkommer de pågældende fordringshavere, medmindre kendelsen er bortfaldet efter § 229.

§ 231. Reglerne i dette kapitel anvendes, hvis en skyldner indgiver begæring om gældssanering, inden skifteretten indkalder til afsluttende skiftesamling i et konkursbo, og konkursbehandlingen vedrører

1) skyldneren,

2) skyldnerens ægtefælle eller samlever, såfremt skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for gæld, som ægtefællen eller samleveren har pådraget sig ved erhvervsmæssig virksomhed, eller

3) et selskab, hvis kapital skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, forudsat at skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld.

Stk. 2. Reglerne i dette kapitel anvendes endvidere, hvis en skyldner indgiver begæring om gældssanering inden fire uger efter stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, for et selskab, hvis kapital skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af, forudsat at skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for selskabets gæld.

Stk. 3. Reglerne i dette kapitel anvendes endvidere, hvis

1) skyldnerens bo, efter at der er indgivet begæring om gældssanering, tages under konkursbehandling eller

2) skyldneren indgiver begæring om gældssanering og der samtidig efter reglerne i dette kapitel behandles en begæring om gældssanering vedrørende skyldnerens ægtefælle eller samlever.

Stk. 4. Skifteretten kan anvende reglerne i dette kapitel, selv om skyldneren indgiver begæring på et senere tidspunkt end nævnt i stk. 1.

Stk. 5. Er konkursboet sluttet med regnskab og udlodning, jf. §§ 151 og 152, eller i medfør af § 143, kan skifteretten bestemme, at gældssaneringssag alene skal indledes, for så vidt angår de fordringer, som er nævnt i § 233. I så fald finder reglerne i dette kapitel tilsvarende anvendelse.

63. I § 230 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Er skyldneren under konkursbehandling på tidspunktet for afsigelsen af en kendelse om gældssanering, har fordringshavere krav på dividende i konkursboet uden hensyn til kendelsen, jf. dog § 220, 2. pkt.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 2.

64. *Kapitel 29* ophæves.

§ 231 a. Skifteretten kan efter en skyldners begæring afsige kendelse om gældssanering efter reglerne i dette kapitel, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser og det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 2. Kendelse om gældssanering efter reglerne i dette kapitel kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt der foreligger forhold som nævnt i § 197, stk. 2, nr. 2-6. Kendelse om gældssanering efter reglerne i dette kapitel kan i almindelighed endvidere ikke afsiges, såfremt skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, jf. § 231, stk. 1, nr. 2, og stk. 3, nr. 2, eller ledelsen i det selskab, der er omfattet af konkursbehandlingen eller har fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag,

1) i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat og indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder el. lign. eller

2) i øvrigt i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede den virksomhed, der er eller har været undergivet konkursbehandling, forsvarligt.

Stk. 3. Ved skifterettens afgørelse efter stk. 2 skal der lægges vægt på gældens alder.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan skifteretten nægte gældssanering, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Stk. 5. Ved afgørelse om gældssanering efter reglerne i dette kapitel skal det ikke tages i betragtning, hvorvidt skyldneren har mulighed for eftergivelse efter andre regler.

Stk. 6. Gældssaneringssag efter reglerne i dette kapitel kan ikke indledes, hvis der inden for de seneste 10 år er afsagt kendelse om gældssanering for skyldneren efter reglerne i dette kapitel.

Stk. 7. Kendelse om gældssanering efter reglerne i dette kapitel kan kun afsiges, for så vidt angår skyldnere, som er fysiske personer.

§ 231 b. Såfremt en skyldners gæld ikke i det væsentlige stammer fra erhvervmæssig virksomhed, kan skyldneren kun under særlige omstændigheder meddeles gældssanering på andre betingelser og vilkår, end hvad der følger af reglerne om gældssanering efter kapitel 25-28.

§ 232. Kendelse om gældssanering efter reglerne i dette kapitel kan tidligst afsiges i forbindelse med boets slutning efter § 143 eller i forbindelse med skifterettens stadfæstelse af udkast til regnskab og udlodning, jf. § 151.

Stk. 2. Under særlige omstændigheder kan skifteretten afsige kendelse om gældssanering på et tidligere tidspunkt end anført i stk. 1.

Stk. 3. I øvrigt træffer skifteretten bestemmelse om, i hvilket omfang gældssaneringssagens behandling skal afvente boets slutning.

Stk. 4. I de tilfælde, der er nævnt i § 231, stk. 2, finder stk. 1-3 kun anvendelse, hvis skyldneren er under konkursbehandling.

§ 233. § 199, stk. 1, og § 200 finder tilsvarende anvendelse, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Er skyldneren under konkursbehandling, omfatter kendelsen om gældssanering alene fordringer, der er stiftet inden konkursdekretets afsigelse, jf. dog § 30. Når særlige forhold taler derfor, kan skifteretten bestemme, at kendelsen skal omfatte fordringer stiftet inden et af skifteretten andet fastsat tidspunkt, der dog ikke kan fastsættes til et tidspunkt senere end skifterettens afgørelse om at indlede sag om gældssanering, jf. § 206. Træffes sådan bestemmelse ikke, bortfalder krav på renter af de af kendelsen omfattede fordringer for tiden efter konkursdekretets afsigelse.

§ 233 a. §§ 208-208 b finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Den genpart af bekendtgørelsen om proklama, som skifteretten efter § 208, stk. 3, sender til alle kendte fordringshavere, skal indeholde opfordring om at fremkomme med oplysninger om omstændigheder af betydning for afgørelsen af sagen, jf. § 231 a, stk. 1-4.

Stk. 3. For fordringer, der er anmeldt i skyldnerens konkursbo, bortfalder retten til dækning ikke, når begæring om gældssanering indgives, inden konkursboet er afsluttet.

§ 234. Skifteretten tilvejebringer de yderligere oplysninger, som anses for nødvendige for en stillingtagen til begæringen om gældssanering, og som ikke er eller bliver tilvejebragt i forbindelse med behandlingen af konkursboet eller rekonstruktionsbehandlingen.

§ 235. Skifteretten kan overlade de i § 219, stk. 1, nævnte forretninger til konkursboets kurator eller skifterettens medhjælper.

§ 236. § 203 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. § 220, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Er skyldneren under konkursbehandling, afholdes omkostningerne ved behandlingen af en sag om gældssanering efter reglerne i dette kapitel af konkursboet efter § 93, nr. 2, i det omfang der er dækning hertil af boets midler.

Stk. 3. Når den procent, hvortil fordringerne nedsættes, skyldnerens forhold eller omstændighederne i øvrigt taler derfor, kan skifteretten i forbindelse med sagens slutning bestemme, at omkostningerne skal erstattes af skyldneren.

§ 236 a. § 228 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Har skyldneren på det tidspunkt, hvor kendelsen om gældssanering afsiges, uafklarede økonomiske forhold, kan skifteretten i henstandsperioden på begæring af en fordringshaver endvidere genoptage gældssaneringssagen med henblik på at forhøje den procent, hvortil fordringerne er nedsat, såfremt der er indtrådt en væsentlig forbedring i skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 3. I de i stk. 2 nævnte tilfælde skal skyldneren inden rimelig tid underrette skifteretten og fordringshaverne, såfremt der indtræder en væsentlig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Skyldneren skal efter skifterettens nærmere bestemmelse fremsende dokumentation for sine økonomiske forhold til skifteretten og fordringshaverne.

§ 236 b. § 229 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Gældssaneringskendelsen kan på begæring af en fordringshaver endvidere ophæves, hvis skyldneren tilside-sætter sine pligter efter § 236 a, stk. 3. § 208 b, stk. 4, nr. 1, finder tilsvarende anvendelse.

§ 237. I øvrigt finder ved behandlingen af sager om gælds-sanering efter reglerne i dette kapitel reglerne i kapitel 25-28 anvendelse med de af forholdets natur følgende ændringer.

§ 237 a. ---

Stk. 2. ---

§ 238. ---

Stk. 2-4. ---

§ 249. Skifterettens afgørelser efter § 8, § 13 d, stk. 2, 2. pkt., jf. §§ 120 og 121, § 13 d, stk. 2, 3. og 4. pkt., § 13 e, stk. 4, § 21, § 113, stk. 2, § 115, stk. 2, §§ 120-122 og § 232, stk. 3, kan ikke indbringes for højere ret. Det samme gælder afgørelser efter § 11 e, stk. 2 eller 5, § 12 a, stk. 1 eller 3, § 12 k, stk. 1, herunder jf. § 223, stk. 1, 2. pkt., eller § 13 a, stk. 1, jf. § 13 d, stk. 2, 2. pkt., jf. §§ 120 og 121, og jf. § 13 d, stk. 2, 3. og 4. pkt.

65. I § 237 a indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Kurator, rekonstruktør, tillidsmand og medhjælper skal kunne modtage meddelelser, der sendes som digital kommunikation. Hvis en fordringshaver har anmeldt sit krav til en af de i 1. pkt. nævnte personer ved anvendelse af digital kommunikation, kan meddelelser til fordringshaveren sendes som digital kommunikation.«

66. I § 238, *stk. 5*, indsættes efter »i medfør af«: »§ 9 b, stk. 3,« og »rekonstruktionsbehandlingens indledning« ændres til: »indledningen af den forebyggende rekonstruktionsbehandling eller rekonstruktionsbehandling«.

67. Efter § 238 indsættes:

»**§ 238 a.** Ingen må handle som kurator, skifterettens medhjælper, rekonstruktør eller tillidsmand, hvis der er tvivl om, hvorvidt den pågældende har de fornødne kvalifikationer hertil. En person kan ikke udpeges eller beskikkes til de i 1. pkt. nævnte hverv, hvis vedkommende ikke forinden har givet skifteretten en kort, skriftlig redegørelse for sin i forhold til hvervet relevante uddannelse og erfaring.«

68. I § 249, *1. pkt.*, indsættes efter »§ 8,«: »§ 9 b, stk. 1, 1. pkt.,«.

69. I § 249, ændres »§ 13 d, stk. 2, 3. og 4. pkt.« til: »§ 13 d, stk. 3, § 13 d, stk. 5«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 17. juli 2022.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på rekonstruktionsbehandling eller konkursbehandling indledt før lovens ikrafttræden. For sådanne behandlinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på begæringer om gældssanering indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne begæringer finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Skifteretten kan på skyldnerens begæring bestemme, at loven skal finde anvendelse på begæringer om gældssanering, der er indgivet før lovens ikrafttræden, i det omfang dette skønnes at være til skyldnerens fordel.

Stk. 5. Er en kendelse om gældssanering afsagt efter de hidtil gældende regler, skal spørgsmål om genoptagelse eller ophævelse af kendelsen behandles efter de hidtil gældende regler.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske henholdsvis grønlandske forhold tilsiger.